

Giới thiệu Thê Tử Của Chàng Cầm

Truyện Thê Tử Của Chàng Cầm của tác giả Đàm Quân luôn là không khí bi thương bàng bạc do nỗi đau và hận của các nhân vật chính trong quá khứ, thêm vào đó là chút kiều hùng, bi tráng như sử thi và lời văn như thơ như họa.

Và truyện sử dụng rất nhiều thơ ca, điển tích, điển cố Phò mã tân hôn dung túng thị thiếp hủy đi danh tiết của nàng! Hấn khiến nàng bẽ bối trong sử sách, khiến nàng vong quốc, khiến nàng tuần quốc!

Rất nhiều tình tiết lịch sử nhưng là lịch sử giả tưởng do tác giả tự sáng tạo ra nên nếu có tên triều đại, tên vua, tên nước hoặc thậm chí là đặc điểm của vua hoặc nước đó có trùng với lịch sử thật đi chăng nữa nhưng nếu các bạn hứng thú, xin tra google để tìm hiểu thêm, đừng xem tình tiết truyện như lịch sử thật nhé các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Cầm kiếm vào tân phòng

Lời tác giả

Về văn hóa trà trong truyện

Ở đây xin trình trọng nói rõ kiến thức về trà trong truyện đều là tác giả tự chế, đừng có tra cứu, tra cứu không được đâu. ....

Đam mỗ là một người thô kệch thích uống trà, thứ gì nghiên cứu quá sâu cũng không thú vị, như tôi đối với trà thì chỉ cần ba phút (trừ viết văn. ....), có lẽ trong mắt người hiểu trà thì tôi chính là kiểu như ngựa uống, lừa uống. ....

Rất nhiều tên trà và tên ấm tử sa cũng là Đam mỗ tự chế, cho nên tra cứu không được, xin các cao thủ trong lĩnh vực này giờ cao đánh khẽ. ....

Không cần đoán, Tuyết Đào, Hàn Tiêu, Ngọc Họa, Lưu Cầm, Hạm Đàm Hoa Thanh gì đó đều là tác giả tự chế cả.

Còn nữa, thơ về ấm tử sa lưu truyền không nhiều, ở chương 110, Vi Sương đọc một bài: “Khê sơn kích cổ trợ lôi kinh, Đậu hiểu linh nha phát thúy hành. Trích xử lưỡng kỳ hương khả ái, Cống lai song phượng phẩm lưu tình. Hân tâm bệnh cốt duy tư thụ, Hoa lạc xuân sâu vị giải trình. Hi cộng tử âu ngâm thả chúc, Tiệp quân tiêu sái hữu dư thanh. ....”

Chính là bài “Cùng Mai Công Nghi thưởng trà” của Âu Dương Tu đại nhân thời Bắc Tống.

Bài thơ trà này rất nổi tiếng, mà đúng lúc tôi viết chương một nên trích dẫn.

Từ thời Bắc Tống trở đi, tử sa (một loại đất sét) thường xuất hiện trong thơ ca, khi viết ấm tử sa tự nhiên sẽ nghĩ tới bài này, kể đó là nghĩ tới Âu Dương đại nhân cùng uống với bạn, rất hợp với Vi Sương và Bạc Ngạn.

***

Ừ, không cần hoài nghi, những câu thơ lúc đầu truyện rất tinh tế rất hoàn mỹ, tuyệt đối là danh ngôn của cổ nhân. Tác giả lười nên không có chú giải, về sau sẽ cố gắng ghi chú.

Trong truyện hay xuất hiện “Hoài Thành di mộng” và “Tây song dạ thoại”, ừ, còn có sử sách ghi lại vân vân, cái này cũng là Đam mỗ tự chế, trong đó có những câu na ná như cổ ngôn, không cần đoán, cũng là Đam mỗ tự chế. .... (nếu muốn khinh bỉ tôi, tôi chỉ biết che mặt)

Về trích dẫn “Nhất nhật khán tần Trường An hoa”

Trong truyện có hai chương trích dẫn bài “Đăng khoa hậu” này, lần đầu tiên là ở chương 95, sau khi Vi Sương tỏ rõ tâm ý (chí hướng) của mình, Bạc Ngạn đã ca bốn câu này:

“Tích nhật ác xúc bất túc khoa,

Kim triều khoáng đăng ân vô nhai;

Xuân phong đắc ý mã đề tật

Nhất nhật khán tần Trường An hoa.”

Lần thứ hai là ở chương 111, Tần vương bị ám sát. Vì Suong ở chỗ Bạc Ngan sau khi nghe tin sứ Tần bị ám sát, lúc ra ngoài đã ngẫm bài này.

Bài thơ này do Mạnh Giao sáng tác lúc thi đỗ Tiến sĩ năm bốn mươi sáu tuổi. Cảm xúc bài thơ gốc thể hiện đại khái là: những năm tháng nghèo khó và túng quẫn (về vật chất và tư tưởng) đã qua đều không đáng nhắc tới. Một khi bằng vàng đề tên thì tất cả những ngọt ngào đều như gió thoảng mây trôi, là niềm vui sướng thích ý nói không nên lời!

Lúc viết đến đoạn Vì Suong và Bạc Ngan đấu nhau, tôi không biết nên dùng câu thơ nào để miêu tả một cách hoàn mỹ nguyện vọng trong lòng Bạc Ngan, với hần, danh lợi hay quyền thế đều chỉ là phù vân, hần là một người lòng dạ trong sáng, tất cả những gì hần làm đều vì sự thoải mái trong lòng, phải, dùng lời rất thông tục mà nói chính là “muru cầu vui về nhất thời”.

Đúng, hần có thể không vì danh lợi, không vì quyền thế như lời hần nói: “Bạc Ngan ta không phải vị thần trong loạn thế, tư thế oai hùng, hào quang chói lọi nhưng chỉ là một giấc mộng phồn hoa.....người nghe cho rõ đây, cái ta muốn chính là.....”

Đúng, viết đến đây, tắc tị, muốn một câu thơ, một câu thơ khản thiết hình dung loại tâm tình này, một loại cảm xúc kiêu ngạo nhưng sung sướng thỏa thích.

Thế là tôi nghĩ đến →_→ “xuân phong đắc ý mã đề tật”.

Bài thơ này hoàn chỉnh là: “Tích nhật ác xúc bất túc khoa, Kim triều khoáng đẳng ân vô nhai; Xuân phong đắc ý mã đề tật, Nhất nhật khản tẫn Trường An hoa.”

Nhưng “xuân phong đắc ý” là một từ được lưu truyền rất phổ biến nhi.

Ừm, ý tứ không đúng, tha thứ cho tác giả “dùng loạn” chỉ là vì muốn đạt đến ý cảnh tốt hơn mà thôi.

Vừa khéo cũng chính câu “Nhất nhật khản tẫn Trường An hoa” này đã dọa Vì Suong, nàng nghĩ ra được đã tâm trong câu này, về phần có đúng hay không? Hỏi Bạc Ngan đi.....

Đoạn này hi vọng có thể giúp các bạn hiểu hơn về Bạc Ngan.

Tôi viết ra đăng lên (nếu muốn khinh bỉ thì để tôi che mặt).

Sau tiếng đàn sáo oán nhiệt, hi nương dẫn tân nương vào tân phòng.

Các khách nhân chưa tới giờ Dậu đã rời đi, ai về nhà nấy. Nữ khách đến rất ít, vì hôm nay Phó phu tử văn nhĩ tuần tú của thư viện Thánh Phong ở trấn Cốc Phong cưới vợ, các cô nương đều trốn trong khuê phòng lặng lẽ khóc thầm.

Nhưng không ai biết, Phó phu tử học rộng tài cao, nghiêm túc trầm ổn trước khi vào tân phòng đã bị người ta châm hôn mê ngã trên mặt đất.

Phó phu tử, hay nói đúng hơn là Diêu Dương hầu Vũ quốc Phó Họa Khánh ẩn náu trong thư viện Thánh Phong ở trấn Cốc Phong sao lại nghĩ đến trấn Cốc Phong dân phong thuần phác lại có người bôi ma phí tán lên ngân châm, vào ngày đại hôn của hần cảm kiếm vào tân phòng.

Ánh sáng trắng của kiếm lóe lên trước mặt Phó Họa Khánh rồi dừng lại trên gương mặt tuần tú của tân lang, hiển nhiên là chủ nhân thanh kiếm do dự, thu tay lại.

Lạnh lùng “ừ” một tiếng.

Thiếu niên mặc y phục dạ hành màu đen tiến vào tân phòng, ánh mắt quét qua khắp phòng, chợt con ngươi co lại.

Thiếu nữ trong phòng đã bỏ hi khăn xuống từ lâu, hi phục đã cởi ra, lúc này nàng mặc chỉ là y phục trắng hơi cũ thường ngày.

Dáng người áo trắng đứng ở nơi đó, lạnh như vậy, cô đơn như vậy, toát ra một nét sầu bi nhàn nhạt tự nhiên. Giống như trong mắt nàng chỉ có đôi nền long phượng trước mặt, ngoài ra không còn gì cả.

Nàng không hề bối rối, đôi con ngươi trong trẻo lạnh lùng nhìn chăm chăm hần, khiến tim hần mềm mại chưa xót, vị chất từ từ dâng lên chóp mũi.

Gương mặt này, hần đã tưởng tượng vô số lần, hôm nay nhìn gần như vậy có chút không thực, như hoa trong gương trăng trong nước, chỉ hận nửa đêm tỉnh mộng người không còn nữa.

Thân thể thon dài của hần run rẩy đi về phía trước, đôi mắt chợt chú ý đến động tác rất nhỏ của nàng.

Nàng muốn lấy thanh kiếm đặt bên giường.

Nàng muốn giết hần sao?

Nàng vậy mà muốn giết hần!

Sao có thể như vậy? Hần mới là người quan tâm nàng nhất trên cõi đời này.

- Đừng bước tới nữa.

Nàng bình tĩnh mở miệng, ngữ điệu nhẹ nhàng không mang theo chút tình cảm nào.

Lâu Kiêm Gia cảm thấy đau đớn trong tim lan tràn, sắp trào ra. ....

Hắn cắn răng, giống như nuốt xuống ngụm máu rồi nói:

- Vô công của nàng không bằng ta, đừng giãy giụa nữa, ta. ....

Dừng một chút, trong đôi mắt thâm tình mang theo bi phẫn của hắn dần hiện lên vẻ dịu dàng và cung chiều:

- Ta chỉ muốn nàng. .... đi theo ta.

Hắn nghĩ, chỉ có mang nàng đi, để nàng thành thê tử của hắn, để nàng hoàn toàn thuộc về hắn, như vậy hắn mới có thể cảm thấy an tâm!

Mà nàng lại không hề sợ, dùng ánh mắt trong trẻo lạnh lùng như vậy nhìn hắn, không phải là ánh mắt nhìn hoa sen, không phải là ánh mắt nhìn Phó phu tử, mà là ánh mắt bình tĩnh như nhìn một vật chết vậy.

- Đánh không lại ngươi, ta sẽ tự vẫn, ta thà chết cũng không muốn ngươi chạm vào ta một phần một tấc!

Trong đôi mắt của Thương Dẫn Tổ hiện lên vẻ sắc sảo. Nàng là trưởng công chúa tôn quý của Vũ quốc, là thê tử do Hoàng đế Vũ quốc tứ hôn cho Điều Dương hầu Phó Họa Khánh, sao có thể bị nam nhân khác cướp đi!

Phó Họa Khánh tối nay không đến là chuyện của hắn, Phó Họa Khánh yêu ái thiếp của hắn không yêu nàng, nàng có thể không so đo, nhưng hắn là phò mã phụ hoàng chi hôn cho nàng, là phò mã phụ hoàng ưng ý nhất. .... Mà nàng cả đời này sẽ là thê tử của hắn, cả thân thể và tâm hồn của nàng đều chỉ thuộc về một mình hắn.

Kiểm kia rời vỏ, ánh sáng trắng lóe lên ở trong tay dài nhỏ trắng ngần của thiếu nữ hướng thẳng về phía cổ nàng.

Lâu Kiêm Gia từ trong nỗi kinh hoàng tỉnh táo lại, ánh sáng chột lóe, hắn dùng tốc độ cực nhanh đánh rơi kiếm của nàng, đồng thời phong bế huyết đạo của nàng.

Thiếu nữ nhẹ nhàng rơi vào lòng ngực hắn không thể động đậy, nơi cổ để lại một tia máu nhàn nhạt.

Con ngươi của thiếu niên co lại, hình như là theo bản năng, yêu thương khiến trái tim hắn mềm yếu, khiến phổi hắn hầu như không thể hô hấp.

Hắn như ma xui quỷ khiến tháo khăn che mặt xuống, che đi môi nàng, hôn lên vết máu mờ nhạt kia.

Người mà hắn yêu thương đêm ngày, hắn không nỡ làm tổn thương cả một sợi tóc của nàng sao lại nỡ để nàng chảy máu. Nàng sao mà tàn nhẫn, dám tổn thương chính mình như thế! Hành hạ hắn như thế!

Thương Dẫn Tổ không thấy rõ mặt hắn dù hắn đã cúi khen che mặt vì hắn vùi đầu vào cổ nàng. Nhưng nàng lại cảm thấy quen thuộc, tựa như mùi hương thoang thoảng trên người hắn đã quen với nàng rất lâu, rất lâu. ....

Hơi thở trên người hắn, quen thuộc tận xương, tinh khiết mà tươi đẹp, không phải của một người giết chóc quá nhiều nên có.

Không phải.

***

Lâu Kiêm Gia mãi miết ngắm gương mặt của Thương Dẫn Tổ, ngạc nhiên nàng ngay cả một cái nhíu mày cũng không có.

Hắn dùng khuôn mặt thật gấp nàng nhưng không phát hiện phản ứng ngạc nhiên của nàng. Có lẽ, trong mắt nàng, hắn cũng chỉ như một người qua đường mà thôi.

Gương mặt này, nàng luôn không nhận ra, không nhớ rõ.

Nàng nhớ mỗi đóa sen khác nhau trong hồ sen nơi lối cũ trường đình, duy chỉ không dùng trí nhớ ấy để nhớ người.

Nữ nhân lạnh lùng này!

Hắn hơi tức giận đưa tay về phía xiêm y của nàng, muốn thấy chút bối rối trong mắt nàng, nhưng không có.

Hắn hít mắt, trầm mặc trong lòng.

Phải chăng, trong dĩ vãng, Phó phu tử từng làm vậy với nàng?

Hành động lúc này là để cho ai nhìn? Động đến nàng nàng liền tự vẫn? Chỉ là nói mà thôi.

Hắn cười nhạt, vẻ liêu lĩnh, không đứng đắn trong mắt càng đậm hơn, khoe môi nở nụ cười bí hiểm.

Khi đưa mắt nhìn lần nữa, Lâu Kiêm Gia cuối cùng cũng thấy được chút đấu tranh trong mắt nàng, đột nhiên hắn lại không nở.

Lâu Kiêm Gia bỏ tay xuống, đồng thời nghĩ đến những đêm ngày nhớ nàng suốt một năm nay, cả lúc này ở trên tường nhìn nàng và Phó phu tử bái đường.

Hắn đau lòng tột đỉnh.

Hắn không muốn nàng trở thành thê tử của người khác, hắn muốn nàng nhớ hắn, hôm nay cho dù là hận. ....hắn nghĩ hắn sắp bị nàng bức điên rồi.

- A Tổ, ta. ....

Kiem Gia vừa mở miệng nhưng lại quên mất mình muốn nói cái gì.

Hắn muốn dịu dàng với nàng, hắn ngẩng đầu cố gắng cười với nàng:

- Tổ. ....

- Không! Ngươi giết ta đi!

Thiếu nữ đột nhiên tròn to hai mắt, giọng nói khàn khàn khô khốc.

Lâu Kiêm Gia chấn động, thần thờ ngồi đó nhìn Dẫn Tổ, trong mắt đọng đầy đau đớn.

- A Tổ. ....

Hắn ngây ngốc gọi, giọng nói hơi khàn khàn khiến người ta đau lòng.

Cuối cùng, hắn lắc đầu dữ dội:

- Không, A Tổ, ta sẽ không giết nàng, ta vĩnh viễn sẽ không làm tổn thương nàng, ta chỉ thích. ....nàng. ....

Hắn còn có rất nhiều lời muốn nói với nàng, hắn không muốn nàng gả cho Phó phu tử.

Thương Dẫn Tổ bình tĩnh lại nhìn đôi mắt kia, đôi mắt đầy thâm tình ấy, một năm nay nhờ nó làm bạn nàng mới không quạnh quẽ. Hèn gì lại quen thuộc như vậy, là mùi cam thảo đặc thù trên người hắn. ....Hắn là Lâu Kiêm Gia, Lâu Kiêm Gia của thư viện Thánh Phong.

Nghĩ đến đây vành mắt Dẫn Tổ đỏ lên, nước mắt từ trên mặt rơi xuống, một năm nay nàng cũng không vui vẻ, Phó Họa Khánh để nàng đợi chờ, nàng như một đóa hoa tự nở lại tàn trong năm tháng, vĩnh viễn không biết người kia khi nào sẽ cho nàng một ánh mắt thương tiếc. ....Nhưng nàng rõ ràng là một công chúa, trưởng công chúa tôn quý nhất Đại Vũ quốc tại sao phải vì chút rung động nhiều năm trước và một tờ hôn ước mà trở nên khép nép thế này?

Tiểu cô cô của nàng, Ninh Dương công chúa nói nàng ngu trung ngu hiếu, nói nàng quá nghe lời phụ hoàng, cuối cùng rồi sẽ hại chính mình. Là thế này phải không?

Hiện nay thời cuộc hiểm nguy, quần thần nhìn chằm chằm như hổ đói, Tây Tàn, Đông Ngô nhiều lần xâm phạm, phụ hoàng nói chỉ Điều Dương hầu Phó Họa Khánh có thể bảo vệ giang sơn Vũ quốc của ông, chỉ Phó Họa Khánh có thể bảo vệ nữ nhi duy nhất của ông cả đời bình an. Thật sự là như vậy sao?

Nhưng, ở nơi này cô quạnh một năm, hoa sen hết nở lại tàn, nơi trường đình vắng vẻ, người luôn làm bạn với nàng, luôn bảo vệ nàng không phải Phó Họa Khánh mà là người trước mặt này. ....

Nàng chia tay ra, không biết là muốn chạm vào hay muốn cự tuyệt.

Đã bị thiếu niên này trò tay cầm thật chặt.

- Tổ, ta thích nàng, đi theo ta có được không. ....?

Ánh mắt hắn cực nóng như lửa, mang theo bảy tám phần thâm tình và thống khổ được kiềm chế.

Dung mạo hắn đẹp như tranh vẽ, khiến nàng nhìn đến ngây người, hắn nắm cổ tay nàng khiến nàng gần như quên đi hô hấp.

Nàng sụt sa vào thâm tình của hắn. Đôi môi mỏng run rẩy, nước mắt trào ra. Không biết có phải phần thâm tình này khiến nàng nghĩ đến tình cảm của nàng rất nhiều năm về trước. ....

_____ Có tiếng vang lớn truyền đến, một bóng dáng màu đỏ phá cửa xông vào.

- Tên lớn mặt nông cuồng kia, bốn hầu muốn giết ngươi!

Nơi cửa chính, một nam tử mặc hỉ bào màu đỏ cầm kiếm tiến vào. Chân mày nghiêng nghiêng của hắn nhíu lại thật sâu, gương mặt trầm ổn nội liễm giờ này tràn đầy tức giận. Cho dù đây không phải hôn lễ hắn quan tâm, nhưng không phải bất kỳ nam nhân nào cũng dễ dàng tha thứ cho một nam nhân khác chuốc thuốc mê mình, ôm “thê tử tân hôn” của mình.

- Ngươi làm gì nàng?

Phó Họa Khánh nhìn người trên giường y phục xốc xếch, không nén nổi quát lên.

- Ta muốn giết ngươi!

Sau một khắc, kiếm trong tay hắn đã chỉ về phía Lâu Kiêm Gia, đôi mắt phần nộ hắn lên những tia máu có thể thấy được.

Chưa kịp la lên, Thương Dẫn Tố đã bị Lâu Kiêm Gia ôm lấy, hắn nhanh nhẹn tránh được đường kiếm của Phó Họa Khánh, trong chớp mắt nhảy qua cửa sổ ra ngoài.

Lúc này đã gây ra động tĩnh không nhỏ. Những người chung quanh bị kinh động, thấy một người áo đen ôm tân nương nhảy qua cửa sổ, đều cất tiếng la lên.

Phó Họa Khánh cầm kiếm đuổi theo đến chỗ trường đình.

Lâu Kiêm Gia bị ép đến hồ sen, hắn nhíu mày, trong lòng nảy sinh vọng động muốn ôm Dẫn Tố nhảy xuống.

- Đứng.

Nữ tử trong ngực khàn khàn mở miệng, sắc mặt tuy tái nhợt nhưng vẫn giữ được vẻ bình tĩnh thong dong.

Chân Lâu Kiêm Gia hơi nhúc nhích nhưng cuối cùng vẫn đứng hoang đàng ở trên bờ. Hắn không biết chút do dự trong khoảnh khắc ấy đã khiến hắn nhiều năm sau nhớ lại mà trong ngực vẫn âm ỉ nhói đau.

Phó Họa Khánh đuổi đến, dựa vào mấy chiêu vừa rồi của Lâu Kiêm Gia hắn biết người này võ công rất cao, có lẽ còn cao hơn cả hắn.

Phó Họa Khánh nhíu mày, nhìn hai người ôm ôm ấp ấp thì tức giận gầm lên:

- Nuôi những thứ phế vật các ngươi làm gì? Còn không mau ra đây!

Qua thời gian nửa chung trà, một đám hắc y nhân tựa như từ trên trời rơi xuống vây quanh Lâu Kiêm Gia!

Cánh tay Lâu Kiêm Gia ôm Dẫn Tố siết chặt, hắn biết nữ tử trong ngực và Phó phu tử không hề đơn giản!

Phó Họa Khánh hít mắt lại, sát ý nổi lên, hắn tuyệt đối sẽ không để người này còn sống rời khỏi đây, còn cả trấn Cốc Phong nữa, nếu có một ngày hắn vinh quang lên ngôi cửu ngũ, hắn sẽ không khoan nhượng có một nơi thế ngoại đảo nguyên không nằm trong sự cai quản của hắn thế này! Đắt trong thiên hạ đều là vương thổ!

Nghĩ đến không lâu sau cả Đại Vũ quốc đều trong lòng bàn tay, niềm sáng khoái vô hạn sắp nhấn chìm hắn, đôi môi mỏng như lưỡi dao sắc bén nở nụ cười chết chóc.

***

Xe ngựa lắc lư trên đường núi, đội ngũ cuộn cuộn chạy băng băng, tiếng vó ngựa có chút điếc tai.

Trong xe ngựa, bạch y thiếu nữ bị trời cả tay chân mơ màng tỉnh lại, không biết nàng đã ngủ bao lâu, một ngày hay hai ngày? Càng không biết lúc nàng hôn mê đã xảy ra chuyện gì.

Nàng còn nhớ Lâu Kiêm Gia bị đao kiếm xuyên qua người, rơi vào trong hồ sen. ....

Khắp ao đều là máu, sen trắng trong ao cũng bị nhuộm màu đỏ máu. Hắn là không sống nổi. ....

Con đau nơi ngực truyền đến, nàng đau đớn mở mắt, đầu như muốn nứt ra.

Một gương mặt văn nhã trầm ổn phóng to trước mắt nàng dưới ánh đèn lưu ly có vẻ vô cùng hung ác.

- Phó Họa Khánh, ngươi muốn làm phản sao mà dám trói bốn cung?

Nàng chưa từng thấy dáng vẻ này của Phó Họa Khánh, người nam nhân này trước kia luôn lễ độ và cung kính với nàng. Hắn lúc lạnh lúc nóng, hẳn dịu dàng lễ độ khiến nàng yêu thích trước kia hóa ra chỉ là mặt nạ của hắn.

- Trói người? Hoa Dương công chúa, người cho rằng người là công chúa tôn quý thì có thể dùng tấm thân tàn hoa bại liễu gả cho bọn hầu? Hoa Dương công chúa cung hiếu tài đức, người còn mặt mũi nào đối diện với phụ hoàng mẫu hậu yêu người như sinh mạng và cả trăm vạn dân chúng xem người như thần linh?

Nam nhân cười tà tứ, trong khoảnh khắc hắn bóp chặt tay nàng, xé rách một đoạn tay áo của nàng

_____ lộ ra nửa cánh tay trắng như tuyết của nàng.

Thương Dẫn Tổ nhìn chăm chăm tay mình, rơi vào khủng hoảng vô tận:

- Đây.....làm sao có thể?

Rõ ràng trước khi thành thân, thủ cung sa vẫn còn, tại sao trên cánh tay nàng bây giờ đều trắng như tuyết, thủ cung sa của nàng đâu? Nàng chưa từng quan hệ bất chính với bất kỳ nam nhân nào mà!

Đôi mắt Thương Dẫn Tổ nhất thời uor ướt, lệ muốn rơi mà không rơi, trong xe ngựa lắc lư lao về phía trước, nỗi bất an của nàng càng mạnh mẽ.

- Hoa Dương công chúa, người còn muốn tranh luận gì với ta?

Ngón tay to của nam nhân nắm lấy cảm thiếu nữ:

- Bọn hầu chưa từng chạm vào người, thủ cung sa trên tay người là ai lấy mất?

Thương Dẫn Tổ không cách nào phục hồi tinh thần từ nỗi khiếp sợ mất đi thủ cung sa, nàng cứ nhìn chăm chăm vào tay mình.

Dịu dàng qua đi, đôi mắt sắc bén như dao của Phó Họa Khánh hiện đầy tia máu đỏ tươi:

- Thương Dẫn Tổ, con tiện nhân này!

“Chát” một tiếng, tay áo màu bạc quét qua chớp nhoáng tát vào mặt thiếu nữ.

- Làm Hoa Dương công chúa yên ổn không làm mà đâm mình trong trụ lạc, cũng là Nam triều Sơn Âm! (Nam triều Sơn Âm: chỉ Sơn Âm công chúa Lưu Sở Ngọc, người nổi tiếng dâm đảng trong lịch sử)

Nửa bên mặt sưng lên, khóe môi vương máu, mái tóc đen xõa xuống, gờ khắc này, trên gương mặt trong góc tối của Thương Dẫn Tổ hiện lên nụ cười lạnh.

- Phó Họa Khánh, người làm những điều này chẳng qua là muốn bôi nhọ bọn cung trong sử sách!

Đây chính là phò mã phụ hoàng tốn bao công sức chọn cho nàng, dưới vẻ ngoài văn nhã tuấn tú của hắn là trái tim còn độc hơn cả rắn rết.

Hắn vậy mà.....

- Cảm thú.....

Cánh môi Thương Dẫn Tổ run run nặn ra hai chữ.

Nam tử cười lạnh, chăm chú nhìn nữ nhân dưới chân.

Không, hắn muốn đối phó không chỉ là một Hoa Dương công chúa mà thôi.

Trong khoảnh khắc, Thương Dẫn Tổ dời mắt thấy được một gương mặt quyền rũ xinh đẹp nơi màn xe trong xe ngựa, khóe môi nữ tử kia nhếch lên nụ cười khiến người ta lạnh lẽo.

Cánh môi trắng bệch của Thương Dẫn Tổ bị nàng cắn phụt máu, cả khuôn mặt tái nhợt như tro tàn.

Trong chớp mắt, nàng đã rõ.....

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tuân quốc trùng sinh

Ánh lửa ngoài tường thành chiếu sáng trong đêm tối, gót sắt gõ xuống đất phát ra âm thanh khiến lưng người ta rét buốt.

Tiếng chém giết, tiếng la hét và cả tiếng gió lạnh rít qua tai, một nữ tử toàn thân bạch y ở nơi bí trướng như vậy càng lộ vẻ mong manh.

Đôi mắt nàng lạnh lùng mang đầy lửa giận nhìn về phía nam tử thủ lĩnh mặc chiến giáp hoàng kim

- Phó Họa Khánh, mười năm nay ngươi tiếp cận ta, bài xích ta, lợi dụng ta, trêu đùa ta,.....là để đoạt lấy thiên hạ của Thương gia ta?

- Ngươi rời khỏi kinh thành, ngoại trừ tránh né hôn ước của phụ hoàng ta, càng là để chiêu binh mãi mã, trấn Cốc Phong kia e là còn có bí mật phải không?..

Giọng Thương Dẫn Tổ lạnh lẽo mang theo chút khăn khăn và mỗi một được tích lũy trong thời gian này, những tình cảm dịu dàng trong đôi mắt sắc bén như dao của nàng đã bị mài giữa hầu như không còn.

Nam tử mặc chiến giáp hoàng kim nhếch môi không nói, trong đôi mắt đen sâu thẳm của hắn khó mà phân biệt cảm xúc.

Các tướng sĩ phía sau đồng loạt nhìn về phía vị công chúa vong quốc này, lộ ra chút nhân từ hiếm thấy sau chiến tranh, vài người trong mắt còn có vẻ thương hại.

Ánh mắt những người đó đều đậm Thương Dẫn Tổ tổn thương sâu sắc, nàng ngửa mặt lên trời cười to, lời nói quyết tuyệt hung ác của nàng vang giữa không trung.

- Phó Họa Khánh, ngươi hủy danh tiết của ta, diệt Thương tộc của ta, lật đổ thiên hạ của Thương gia ta! Nếu có thể trùng sinh một kiếp, ta ắt sẽ lật đổ địa vị cao chí tôn vô thượng của ngươi, để ngươi ném trái nổi thống khổ to lớn nhất trên thế gian này!

Chuyện hối hận nhất trong kiếp này của nàng chính là biết hắn, cho dù chết nàng cũng hận hắn khắc cốt ghi tâm.....

Nếu thật có kiếp sau, nàng không muốn lại làm một nữ nhi ngoan ngoãn, bảo thủ, cung kính nữa, nếu không thể sống vì mình thì chỉ có thể mạnh mẽ trả thù. ....Đau quá, chính cảm giác bị người đời ruồng rẫy, bị triều đình phỉ nhổ này là kẻ đầu sỏ ép nàng lên con đường tử vong.

Lời còn chưa dứt, thân thể gầy yếu của nàng đã từ trên tường thành thật cao của hoàng thành Đại Vũ quốc nhẹ nhàng rơi xuống.

Như một trang giấy mỏng manh lung lay chấp chờn trong gió, cuối cùng ngay cả một tiếng vang cũng không có.....

- Dẫn Tổ.....

Sử viết: triều Vũ, trải qua hai vị Hoàng đế mà vong quốc, ban đầu Cao Tổ dựng nước, thống nhất phương Đông, cùng quốc gia Tây Tần láng giềng giằng co, sau khi Cao Tổ băng hà cũng chưa từng bình định Trung Nguyên, đây là tâm bệnh cả đời của Cao Tổ. Hậu chủ nhân hậu không nhạy bén, mất nước, không có nữ tử, Hoàng hậu Mãn Gia chỉ sinh được một nữ nhi là Hoa Dương trưởng công chúa, triều Vũ sụp đổ, nàng cũng tuân quốc, hôn phu của nàng là Diêu Dương hầu Phó Họa Khánh lên ngôi, đổi quốc hiệu thành “Diêu”, tại vị chưa đến ba năm đã khai sáng thời kỳ đầu của Đại Diêu thịnh thế.....

Hoa Dương trưởng công chúa hiếu cung tài đức nhưng ngu trung ngu hiếu, quá sợ cha mình, vì là nữ nhi duy nhất của Hậu chủ nên được Hậu chủ kỳ vọng rất cao, tính tình cung kính nhưng u ám, về sau làm việc cực đoan, rơi vào sa đọa, thực khiến người ta tiếc hận, mùa thu năm Hoàng Kiến thứ mười bảy, triều Vũ sụp đổ, nàng cũng tuân quốc.

Đoạn lịch sử bị sử quan viết không rõ ràng kia được lưu truyền trên phố thành dã sử, các văn nhân tiếc hận tài hoa của công chúa đem chuyện xưa hồ thẹn của Hoa Dương bịa đặt thành tiểu thuyết, cũng có rất nhiều những câu chuyện dã sử càng to gan hơn, nói công chúa đắm mình trong trụy lạc.

Sau ngày Hoa Dương công chúa tuân quốc, Phó Họa Khánh đăng cơ, lập đàn tế bái, vinh quang lên ngôi cửu ngũ, đại xá thiên hạ, lấy niên hiệu là “Vĩnh An”, ngụ ý: vĩnh thế an khang.

Thời kỳ đầu tân hoàng lên ngôi, một mặt dùng thủ đoạn mạnh mẽ trấn áp những người phản đối, hạ ngục hơn một trăm cựu thần. Mặt khác, hắn bắt đầu làm nhiều việc, giảm thuế, khuyến học, khuyến nông, khuyến thương, nền kinh tế bị suy thoái do chiến tranh cũng dần dần khôi phục.

Nửa tháng sau, Khang Càn điện, hoàng thành Đại Diêu.

Các cung nữ, nội thị trong đại điện đều lui xuống, cung điện nguy nga lộng lẫy bỗng trở nên yên tĩnh vắng lạnh.

Phó Họa Khánh đặt chiếc bút ngọc khắc rồng trong tay xuống, thật lâu sau phát ra một tiếng thờ dài.

Tấu chương của các đại thần giục hắn lập hậu phong phi khiến hắn phiền não sâu sắc. Không biết vì vong thê vừa mất hay vì không muốn nhìn thẳng vào nữ nhân đã chết kia mà trong lòng hắn trở nên trống rỗng.

Hắn đứng dậy, áo choàng màu đen rủ xuống đất, đôi chân mảy rậm đen như mực của hắn nhú lại, hướng ra ngoài điện kêu to:

- Truyền Vương mỹ nhân.

Ngoài cửa điện yên tĩnh truyền đến tiếng thái giám đáp lời của hân.

Vương mỹ nhân này chính là ái thiếp của hân năm đó khi hân đi tuần Hoài Đông, từng ở bên hân khi hân khốn quẫn nhất nên không thể nghi ngờ là có một vị trí đặc biệt trong lòng Phó Họa Khánh, giờ đây hân vinh quang lên ngôi cửu ngũ bèn phong thị thiếp năm ấy làm mỹ nhân.

***

Trời vừa đổ một trận mưa lớn, thời tiết vô cùng lạnh.

Đặc biệt trong thôn làng cách xa thành trấn này, một lần mưa thu là một lần lạnh giá, mấy ngày nữa chính là tiết hàn lộ (hàn lộ: một trong 24 tiết trong năm của TQ, vào khoảng ngày 8, 9 tháng 10), ban đêm không khỏi lạnh lẽo.

Xa xa truyền đến tiếng vài phụ nhân lo lắng trong thôn Lão Miếu.

- Thật là nghiệp chướng mà, mẹ Đại Nha mới qua đời chưa tới một năm, con bé đã bệnh rồi, nếu nó chịu không nổi mà đi luôn thì đệ đệ muối muối làm sao bây giờ?

Lý đại nương liếc nhìn bé gái sắc mặt trắng bệch như quỷ nằm trên giường, lại nhìn hai đứa trẻ khóc lóc ở đầu giường, trong lòng liên tục kêu “nghiệp chướng”.

Tổng đại tẩu bên cạnh vắt khô khăn ướt trong tay, run rẩy đặt lên trán bé gái nằm trên giường.

- Nhị Nha, Tam Oa các con đi chỗ khác khóc, tỷ tỷ con nếu trút hơi thở cuối cùng cũng là tại các con khóc!

Tổng đại tẩu là một người trong thôn trẻ tuổi nhưng nóng tính, nhất thời phiền lòng, khó tránh nói chuyện hơi lớn và khó nghe, khi nàng nói lời này mắt đã ươn ướt.

Hai đứa trẻ nghe vậy đều sững sờ, đợi khi kịp phản ứng thì càng ra sức khóc dữ dội hơn.

- Đại tỷ đừng chết, đừng chết, hu hu hu. ....

Nhị Nha lớn hơn Tam Oa ba bốn tuổi, biết trưởng tử nếu chịu không nổi mà chết thì nó chính là người không cha không mẹ, lại không có tỷ tỷ để trông cậy. Nó còn một tháng nữa mới đầy mười tuổi, tiểu đệ mới sáu tuổi, nó phải sống thế nào đây?

Nhị Nha càng khóc càng dữ dội, tiếng khóc thương tâm của nó cũng khiến Tam Oa khóc theo như xé ruột xé gan.

Chu đại nương liếc bé gái trên giường, bấy ngày rồi Đại Nha luôn nằm như vậy, mắt thấy sẽ sắp tắt thở nhưng dù sao cũng là người trong thôn, không tiện bỏ mặc, càng không tiện biểu hiện ở trên mặt, dù sao thì suy nghĩ trong lòng bà chính là: Bạch đại phu bấy ngày nay đã tới hai lần rồi, chút tiền Tang gia tẩu từ để lại lấy ra làm tang sự cho nó, vậy tiền trị bệnh chẳng phải là các bà bỏ ra à?

Chu đại nương tiến lên một bước, bàn tay thô ráp thăm dò mũi Đại Nha, sắc mặt lập tức trắng bệch, la lên:

- Đại Nha cũng là đứa số khổ, nhìn xem có phải đã tắt thở rồi không. ....?

Lý đại nương nghe vậy thì la lên một tiếng, cũng bước tới thăm dò, sau khi đặt tay lên chóp mũi Đại Nha một lát, lại thăm dò nơi cổ Đại Nha, đến khi cảm giác được nơi cổ lạnh ngắt, không còn mạch đập, bà mới lui về sau một bước, suýt ngã ngồi trên mặt đất.

Tổng đại tẩu nhìn Chu đại nương rồi lại nhìn Lý đại nương, vô cùng khản trương bước tới ôm thân thể Đại Nha kiểm tra một hồi, động tác của bà vì hoảng loạn mà có hơi thô lỗ, bà chạm mũi, rồi đến cổ Đại Nha, cuối cùng sắc mặt trở nên tái nhợt, bà không tin! Bà muốn cời xiêm y Đại Nha sờ nơi trái tim con bé thì mới an tâm!

Chu đại nương thấy thế khoát tay lên vai Tổng đại tẩu, vội an ủi:

- Tổng gia, tôi biết bà bình thường thân thiết với Tang gia, sau khi bà ấy mất cũng phò thác ba đứa nhỏ cho bà, Đại Nha mất chúng ta cũng đau lòng cũng buồn, tội nghiệp Nhị Nha và Tam Oa. ....

Bà nói cổ họng hơi nghẹn, lời này của bà là thật lòng:

- Nhưng Đại Nha thật sự đã không còn thở nữa. ....

Nói đến đây nước mắt bà cũng rơi xuống.

Tổng đại tẩu nghe vậy run rẩy đôi môi, nói:

- Mặc kệ trời tối trời mưa, tôi, tôi đi mời Bạch đại phu tới! Cho dù đã chết, tôi cũng muốn đi mời một lần. Có lẽ chúng ta đều sai rồi, đều sai rồi, Đại Nha

còn sống, còn sống. ....

Tang gia đi chưa tới một năm, trưởng nữ bà ấy cũng sẽ đi theo sao? Bà đã nhìn Đại Nha lớn lên, Đại Nha hiểu chuyện như vậy, ông trời ơi, sao lại tàn nhẫn như vậy?

Chu đại nương và Lý đại nương đều cho rằng người đã tắt thở thì có mời đại phu đến cũng không cứu sống được.

Chu đại nương cảm thấy chết rồi mà mời Bạch đại phu tới còn có thể làm gì? Chỉ phí bạc thôi. Lý đại nương thì cảm thấy Tổng gia muốn đi thì đi đi, dù sao cũng có thể khiến Tổng gia và hai đứa trẻ an tâm một chút.

Tổng đại nương đang định ra bên ngoài thì nghe trong nhà truyền đến một tràng tiếng ho khan dồn dập, kịch liệt _____

Lời tác giả: xin nói rõ khi nữ chính trùng sinh là Vinh An năm thứ hai, sau năm Phó Họa Khánh lên ngôi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Gia đồ tứ bích thư xâm tọa

(Câu trên ý chỉ nhà nghèo chỉ có bốn bức tường, trích trong bài “Thư vận Tống Mậu Tông tạm cư Cam Tuyền phùng tuyết hậu thư hoài” của Hoàng Đình Kiên thời Tống)

Trước mắt tối om, thứ duy nhất nàng có thể cảm nhận được chính là cái nóng như thiêu như đốt, tiếng giáo mác vó ngựa bên tai biến thành cuồng phong gào thét và cả mùi máu tươi vô tận.

Rõ ràng cảm giác như lửa đốt nhưng tại sao xung quanh lại đen như mực, cái gì cũng không nhìn rõ, cái gì cũng không sờ được. ....

Một âm thanh rõ ràng gào thét trong đầu nàng: nơi này là địa ngục.

Địa ngục? Tại sao nàng không mở mắt được, tại sao không để nàng mở mắt xem thử địa ngục là như thế nào?

Nàng muốn cười, muốn lớn tiếng chất vấn, cả đời nàng nói năng không tốt vô số lần, nhưng ít nhất cũng chưa từng hại ai, tại sao lại xuống địa ngục?

Tại sao? Ngươi hỏi tại sao? Âm thanh quý dị nơi sâu thẳm trong đầu nàng lại lên tiếng. Nàng không nhìn rõ là ai, càng không biết xung quanh có một người như thế hay không, rốt cục là mộng, hay là địa ngục?

Nàng đã chết rồi, nàng là công chúa tuần quốc, tại sao phải xuống địa ngục?

- Toàn bộ người ở trấn Cốc Phong đều vì ngươi mà chết, buồn cười ngươi vậy mà lại hỏi chúng ta tại sao ngươi xuống địa ngục?

- Ha ha ha, buồn cười, buồn cười. ....

Tầm nhìn của nàng chợt trở nên rõ ràng, nàng thấy những người nàng từng biết, trong khoảnh khắc nàng dường như đã trở lại trấn Cốc Phong, nhưng phút chốc tất cả đều bị màu máu bao phủ, toàn bộ những người đó đều hóa thành một hồ máu, mà trên hồ máu kia lại nở ra những đóa sen trắng trong ao Thanh Thủy nơi lối cũ trường đình bên thư viện Thánh Phong. ....

- A _____

Một tiếng kêu thảm thiết chấn động cả đầu thôn.

Tổng đại tẩu, Chu đại nương, Lý đại nương, Nhị Nha và Tam Oa đều mở to mắt nhìn Thương Dẫn Tổ từ trên giường ngồi dậy.

Là giọng nói non nớt của Tam Oa phá vỡ bầu không khí quái dị này.

- Đại tỷ tỉnh rồi, đại tỷ không có chết, hu hu hu. ....

Nó vừa nói vừa lao vào lòng Thương Dẫn Tổ.

Tiếp theo Nhị Nha cũng lao vào lòng Thương Dẫn Tổ khóc thét lên.

Thương Dẫn Tổ còn chìm trong cơn ác mộng kia mãi đến khi Tổng đại tẩu vui vẻ chạy đến chỗ nàng nói gì đó, mãi đến khi hai đứa trẻ kia khóc ướt y phục của nàng, mãi đến khi ý thức của nàng dần dần trở lại.

- Cẩn rồi! Tránh xa bồn cung ra!

Nàng nói theo bản năng.

Sức uy hiếp trong lời nói dọa tất cả mọi người trong phòng.

Vẫn là Chu đại nương kịp phản ứng trước nhất, tiến lên một bước nói:

- Nha đầu này từ quỷ môn quan trở về sao nói chuyện cũng khác vậy? Còn làm cao nữa!

Thương Dẫn Tổ như ong mầy, nàng có thể nghe ra ý châm chọc trong lời bà ta, nàng không biết bà ta từ đâu đến nhưng cũng vì ý châm chọc trong lời bà mà nghĩ đến mình đã không còn là công chúa nữa. Có lẽ là mấy người này cứu nàng.

Cho nên, tuy không muốn nhưng nàng vẫn mở miệng nói:

- Đa tạ các người. .... đã cứu ta một mạng.

Nàng nói xong thì cảm thấy hơi nhức đầu, nàng đưa tay muốn sờ lên đầu mình nhưng cổ tay nàng trong nháy mắt khựng lại.

Nàng mở to hai mắt nhìn cánh tay nhỏ hơn trước kia phân nửa, thỉnh thoảng sợ hãi dâng lên, nàng hoàn toàn không dám nghĩ. ....

Thương Dẫn Tổ đẩy hai đứa trẻ đang gục trên người mình rồi chui ra khỏi chốn.

Trời ạ _____

Tại sao là một thân thể trên dưới mười tuổi!

Nàng còn tưởng nàng nhảy xuống tường thành không chết, đúng vậy, là nàng suy nghĩ viển vông rồi, từ trên tường thành cao như vậy nhảy xuống e rằng óc cũng vỡ đầy đất, sao có thể không chết. ....

Là linh hồn của nàng nương tựa trên thân thể này. Nàng nhớ khi vừa tỉnh lại, đứa bé kia nói tỷ tỷ của nó không chết. ....

Xem ra chủ nhân thân thể này đã chết, nàng mới đi vào.

Ha ha! Trời cao thật sự cho nàng thêm một kiếp. Nàng nhìn căn nhà chỉ có bốn bức tường quanh mình, nhưng trời cao cũng không muốn nàng được lợi. Ông trời lấy đi thân phận công chúa của nàng, lấy đi muôn nghìn sủng ái và thành trì phong ấp của nàng. ....

Tổng đại tẩu kích động ôm Dẫn Tổ.

- Thật tốt quá Đại Nha, con còn sống, ta cuối cùng cũng không thẹn với mẹ con, thật tốt quá. ....

Thương Dẫn Tổ bị nữ nhân này ôm thật chặt nhưng nàng không nỡ đẩy thân thể run rẩy của bà ấy ra, nàng hơi cảm động. Hiện tại nàng đã hiểu, trước đây không có bao nhiêu người thật lòng đối đãi với nàng, họ nịnh bợ a dua nàng phần lớn là do thân phận công chúa của nàng. ....

Nếu trời xanh đã cho nàng một kiếp. .... Thương Dẫn Tổ hít thở âm thầm cắn răng.

Tổng đại tẩu ôm Thương Dẫn Tổ như vậy, hai đứa trẻ cũng khóc lóc theo sau muốn đại tỷ ôm.

- Đại tỷ, đại tỷ, Tam Oa cũng muốn ôm, Tam Oa muốn đại tỷ, hu hu hu. ....

Dẫn Tổ cảm nhận được một đứa trẻ chen chúc, cọ cọ trên người nàng.

Lý đại nương cảm động gạt lệ, tiến lên đưa tay ôm Tam Oa.

- Tam Oa, đại tỷ con vừa mới tỉnh, con đừng quấy nó, để nó nghỉ ngơi.

Bà nói rồi nhìn về phía Nhị Nha:

- Nhị Nha, đại tỷ con tỉnh rồi, con theo ta đi nấu phần thuốc còn dư lại kia, lại nấu thêm chút cháo cho nó ăn.

Chu đại nương thấy vậy nói:

- Tôi thấy có phải mời Bạch đại phu tới. ....

Bà nói được một nửa thì ngừng, hơn nửa đêm rồi, ai đi mời chứ, chân bà lại không dùng được, thật không nên nói mà. Bà mắng thầm trong bụng hai câu.

Con người Chu đại nương đảo một vòng rồi nói:

- Đại Nha đã tỉnh, không sao nữa rồi, chân tôi bị thương phải về bó thuốc, sáng mai tôi lại nấu trứng gà đem tới, tôi về trước đây.....

Nghe đến trứng gà, mắt Tam Oa sáng lên, Thương Dẫn Tổ thấy vậy, thầm nghĩ: đây không phải là chỗ ngay cả trứng gà cũng ăn không nổi chứ?

Tổng đại tẩu nghe vậy buông Thương Dẫn Tổ ra, lau nước mắt nói:

- Bận rộn hơn nửa đêm, Chu đại nương về trước nghỉ ngơi đi, chuyện đại phu giao cho tôi, tôi nay xem tình hình Đại Nha thế nào rồi sáng mai tôi đi mời.

- Vậy làm phiền Tổng gia.

Chu đại nương nói rồi đi một mạch ra cửa.

Nhị Nha bụng thuốc và cháo đã nấu xong đi vào, nói:

- Lý đại nương bị con dâu gọi về rồi.

Tổng đại tẩu nhận lấy đồ con bé bụng tới, nói với Dẫn Tổ:

- Con ngủ hết mấy ngày khiến Lý đại nương và Chu đại nương lo lắng.

Thương Dẫn Tổ nhận lấy chén cháo, nhìn cháo trắng mà trong như nước, tuy không bằng nư trù trong cung làm nhưng chén cháo nhỏ nhà nông lại tỏa ra sự ấm áp khó nói nên lời.

Nàng uống được một nửa thì thấy Nhị Nha và Tam Oa nhìn nàng không chớp mắt, nuốt từng ngụm nhỏ nước bọt thì nướn mảy, mở miệng nói:

- Trong nồi còn nữa không?

Thật lâu sau, Nhị Nha mới nghe rõ, cho rằng đại tỷ muốn ăn thêm, vội nói:

- Còn, muối đi múc thêm cho tỷ.

- Không, còn dư lại muối và Tam Oa chia nhau ăn đi.

Nàng vừa nói vừa tiếp tục cúi đầu húp cháo.

Thương Dẫn Tổ là lần đầu tiên dùng cách uống trà để húp cháo, nhưng vẫn duy trì được dáng vẻ vô cùng tốt.

Tổng đại tẩu nhìn mê mẩn, thật lâu mới cười nói:

- Đại Nha, khẩu âm của con sao lại có chút giống với chất nhi của ta từng ở kinh thành một thời gian vậy?

Chất nhi của Tổng đại tẩu là thư đồng của công tử huyện lệnh gia, năm ngoài theo công tử huyện lệnh đến kinh thành dự kỳ thi mùa xuân, từng ở trong kinh thành bốn năm tháng nên có học chút khẩu âm kinh thành, khi về khoe khoang thật lâu nên Tổng đại tẩu mới có ấn tượng sâu sắc.

Thương Dẫn Tổ nghe vậy thì trong lòng lộp bộp rơi xuống, con người xoay vòng vòng bịa lý do.

Sau mấy ngày, từ trong thôn truyền ra, Tang gia đại nữ nhi dạo một vòng ở quý môn quan, đã quên mất chuyện trước năm mười hai tuổi nhưng trong một đêm lại biết viết chữ! Đúng rồi, nó còn có thể nói lưu loát tiếng quan thoại nữa!

Nhiều nông dân tin vào quỷ thần đều ngầm nói Tang Đại Nha nếu không phải ở quý môn quan được bỏ tất chỉ điểm thì chính là bị quỷ nhập tới đòi nợ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Bán chữ kiếm món tiền đầu tiên

Sau mấy ngày, Thương Dẫn Tổ đại khái hiểu được hiện tại là Vĩnh An năm thứ hai, là năm thứ hai sau khi nàng tuần quốc, mà nơi này là thôn Lão Miếu ở huyện An, Thiệu Châu, cách quốc đô Lạc Dương hơn một ngàn dặm đường!

Nàng bây giờ không phải lo lắng hơn một ngàn dặm đường kia mà là lo lắng cho gia cảnh nghèo rớt mòng tơi này, đệ đệ muối muối còn tám bé với nửa mẩu đất cần cỗi, một công chúa mười đầu ngón tay không dính nước như nàng phải làm sao để nuôi sống chính mình, làm sao để không chết đói?

Đúng là đòi mạng mà! Com ăn không đủ no, đã thế còn mắc nợ nữa!

- Đại tỷ, tỷ muốn đi đâu?

Đêm hôm đó, Thương Dẫn Tổ đeo một túi vải ra cửa, đúng lúc Nhị Nha nhìn thấy thì khăn trương đuổi theo hỏi. Nhị Nha nghĩ đến điều gì đó, sợ nàng bỏ lại bọn họ mà đi một mình nên vội nói:

- Đại tỷ, tỷ dẫn muội và Tam Oa theo với!

Thương Dẫn Tổ bất đắc dĩ nâng trán:

- Ngốc!

- .....

- Tỷ nếu mang theo muội thì chỉ sợ đi chưa tới đầu thôn, Chu đại nương đã sai nhi tử bà ấy tới bắt rồi. Yên tâm, tỷ không phải muốn đi mà là muốn vào thành xem thử có thể kiếm tiền hay không.

Nàng vừa nói vừa xoa đầu Nhị Nha:

- Tỷ nhân lúc trời tối vào thành, đại khái là tối mai có thể trở về.....Yên tâm đi, tỷ sẽ không bỏ lại các muội, tỷ chỉ muốn kiếm ít tiền, trước tiên là trả tiền thuốc đã, lúc nào cũng mang tiếng mắc nợ trong người, trong lòng tỷ không thoải mái.

Nhị Nha nước mắt rung rung:

- Đại tỷ, đi đường buổi tối.....nguy hiểm.

- Muội yên tâm, người bình thường không dám động đến tỷ đâu.

Thương Dẫn Tổ nàng là trưởng công chúa Đại Vũ quốc, là nữ nhi duy nhất của Tiên đế nên luôn được chăm sóc như hoàng tử, được thái phó truyền thụ đủ cả văn học và võ nghệ, những thứ mao tặc chốn sơn dã này nàng dư sức đối phó.

Nghĩ đến thái phó.....Thương Dẫn Tổ thầm thở dài, sau khi triều Vũ sụp đổ, không biết thái phó đã đi đâu.

Nhị Nha thấy trong mắt đại tỷ tràn đầy tự tin thì không khỏi buông lỏng tay, chỉ nói:

- Tỷ đi đi, nhớ về sớm, muội và Tam Oa đều chờ tỷ.....

Lời của Nhị Nha lúc sắp đi cứ quanh quẩn trong đầu nàng khiến Thương Dẫn Tổ đi đường cứ ngẩn ngơ.

Cho đến khi nàng tự đâm một quyền vào ngực mình.

- Đáng chết!

Nàng nắn, nắn chính bản thân mình. Nàng không buông được thù hận, một lòng chỉ nghĩ đến báo thù, nàng cũng từng nghĩ nếu không muốn liên lụy hai tỷ đệ kia thì tốt nhất là lúc này nên rời đi. Nhưng nàng không bỏ được.....hoặc là nói ngay từ lúc bắt đầu nàng chưa từng có ý định bỏ rơi bọn họ.

Đời trước phụ hoàng mẫu hậu tuy cưng chiều nàng nhưng chẳng qua chỉ là sủng ái, nàng không rõ .....liệu đó có phải thân tình hay không.

Nhưng mấy ngày nay, hai đứa trẻ lại khiến trái tim nàng ấm áp, cuộc sống tuy cực khổ nhưng nàng vẫn muốn cùng nhau trải qua với chúng.

Rạng sáng hôm sau, Thương Dẫn Tổ thuận lợi đến huyện An.

Trời vừa tảng sáng, lúc này người vào huyện đã lục tục nhiều hơn.

Phần lớn là người dân quanh đây dậy sớm buôn bán hoặc là người đi chợ.

Thương Dẫn Tổ vào thành đi loanh quanh thật lâu, khi đã hơi quen đường thì trời cũng sáng hẳn lên, người đi chợ cũng dần dần nhiều hơn.

Kỳ thực Thương Dẫn Tổ liên tiếp nhiều ngày trừ uống thuốc chính là ăn rau dại, cháo loãng, hôm nay đi dạo chợ, nhìn đủ loại thức ăn vặt, bụng sớm đã kêu rột rột nhưng trên người chỉ có mấy đồng tiền, nàng là trưởng tỷ trong nhà, tuy trí nhớ không đầy đủ nhưng Tang gia có bao nhiêu tiền thì chỉ cần lục di vật của Tang mẫu để lại nàng cũng biết được đại khái.

Nàng không dám phung phí tiền, làm không tốt thì trong nhà ngay cả cháo loãng rau dại cũng không có mà ăn.

Nhìn lướt qua chính mình, nàng rất rõ ràng gương mặt này không thể so sánh với nàng trước kia, nàng là Đại Vũ công chúa cao quý xinh đẹp không ngờ sẽ có một ngày lại trở thành một nữ tử tướng mạo bình thường, trừ đôi mắt có thần thái ban đầu của nàng thì những thứ khác đều không có gì đặc biệt, nhưng nàng không cảm thấy tiếc nuối mà chỉ bỗng dưng có chút cảm khái mà thôi.

Tướng mạo là dựa vào linh hồn, có lẽ qua mấy năm nữa, nàng sẽ càng ngày càng giống với dáng vẻ của mình trước kia.

Thương Dẫn Tổ ngồi xỏm nghĩ, khoe môi khê nhếch, lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

Lúc này, giọng của một nam nhân trung niên vang lên sau lưng nàng:

- Tiểu cô nương tránh sang một chút đi, sạp trà nhà chúng ta hôm nay vừa khai trương.

Nam nhân trung niên kia đẩy đẩy Thương Dẫn Tổ nhưng ngại nàng vẫn còn là một cô bé nên không tiện kéo nàng dậy đuổi đi.

Thương Dẫn Tổ quay đầu lại nhìn người nọ, cười xin lỗi rồi đứng lên.

Nàng đang đứng lên thì nghe tiếng gào thét của bà chủ sạp trà:

- Chém ngàn đao mà, hôm nay khai trương mà Triệu lão lục còn chưa tới viết bằng hiệu cho lão nương! Hôm qua không phải đã nói là hôm nay phải tới sớm sao? Bút với mực lão nương đã mua xong cho hẵn hết rồi này!

Thương Dẫn Tổ nghe vậy thì trong lòng chợt nảy ra một ý, bàn tay trong tay áo cũng bất giác nắm chặt lại. Nàng tiến lên một bước, nói với bà chủ lớn giọng kia:

- Bà chủ, tôi viết giúp bà, bà cho tôi hai mươi văn tiền công là được.

Bà chủ nhìn về phía người nói, thấy là một con nhóc trên dưới mười tuổi giọng cũng thô ngà thì nhướn mày nói:

- Ngươi? Một tiểu nha đầu lừa gạt mà biết viết chữ?

Bà chủ không tin bộ dạng này của nàng mà hiểu biết chữ nghĩa, sợ nàng lừa gạt tiền của bà, bà tuy không biết chữ nhưng nhận ra được chữ “trà”, huống hồ bà cũng không phải là một người dễ gạt.

- Bà chủ anh minh thần võ, tôi nếu không biết chữ hoặc là lừa gạt bà thì bà cứ dẫn tôi đi gặp quan.

Thương Dẫn Tổ bình tĩnh, sắc mặt như thường.

Bà chủ bị phong thái của nàng thuyết phục, lại nghe nàng nói chuyện xuôi tai, hơn nữa.....khi nàng nói chuyện còn mang theo giọng quan thoại nên trong lòng bà có chút thiện cảm.

Thế là bà quăng khăn nói:

- Dù sao ta cũng phải lập tức khai trương, ta tin ngươi biết viết chữ, nếu viết tốt, ta thích thì ngại gì cho ngươi hai mươi văn tiền?

Vừa nói bà vừa đem ra bút mực và cả vải trắng, bằng hiệu đem qua đã chuẩn bị.

Thương Dẫn Tổ nhúng bút chấm mực, bút to tay nhỏ nên có hơi khó cầm nhưng nàng vẫn bình thản, mang theo khí thế tự mình chấn nhiếp một phương.

Khi nàng và bà chủ sạp trà nói chuyện đã có vài người vây quanh, lúc nàng viết thì số người vây quanh càng nhiều hơn.

Nàng dùng lối chữ lệ viết một chữ “trà” ngay ngắn, khí thế khi viết khiến cho người không hiểu thư pháp cũng phải khen hay.

Đội viết xong, mực khô, bà chủ dặn trượng phu treo bằng hiệu lên, số người khen ngợi ngày càng nhiều.

Lúc này, “Triệu lão lục” trong miệng bà chủ chạy tới trước sạp trà, nhìn sạp trà đã treo bằng hiệu xong xuôi thì không khỏi nghi hoặc.

Đúng lúc bà chủ thấy hẵn thì cười nói:

- Lão lục, chữ này không tệ đấy chứ, đây là chữ “trà” đẹp nhất trong đời thẩm tử ta đây từng thấy, những khách nhân kia đều khen đẹp, có phải là ngươi so không bằng hay không?

Bà vừa nói vừa xoa xoa tay lên y phục:

- Suýt quên cho tiền nha đầu kia.

Bà lấy tiền đi về phía Thương Dẫn Tổ:

- Nha đầu, hai mươi văn tiền này cho ngươi, cả bút mực kia cũng cho ngươi luôn, dù sao thì nhà ta cũng không dùng, Triệu lão lục hẵn cũng không thiếu.

Người trẻ tuổi kia lúc này mới nhìn về phía nha đầu mà bà chủ nói, cũng chính là người viết chữ.

Nha đầu này tướng mạo bình thường nhưng đôi mắt lại vô cùng tốt.....thật không ngờ nó có thể viết chữ đẹp đến vậy.

Khi hần nhìn lại, chữ này nói ít cũng phải luyện mười năm. Nhưng nha đầu kia cùng lắm cũng chỉ mới mười một mười hai tuổi, đúng là kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Kiềm gia thương thương, Bạch lộ vi sương

(Trích bài “Kiềm gia 1” trong “Kinh thi”, dịch thơ “Bờ sông lau sậy xanh xanh, Nước trên cuống lá hóa thành hơi sương”)

Thương Dẫn Tổ không ngờ bà chủ sẽ cho nàng bút mực này, trong lòng nàng hơi cảm động, bút mực này còn đáng giá hơn cả hai mươi văn tiền.

Nàng nhảy bén nghĩ ra một chủ ý.

Thương Dẫn Tổ đếm mười văn tiền bỏ vào tay bà chủ:

- Bà chủ, tôi xin bà một chuyện, cho tôi mượn cái bàn trong sạp trà của bà một canh giờ.

Bà chủ không hiểu ý của nàng.

- Ngươi muốn bàn của ta làm gì? Ta chỉ có ba cái bàn, lát nữa đông người thì họ ngồi đâu?

Bà nói vậy hiển nhiên là không muốn.

- Tôi dùng mười văn tiền mua cái bàn của bà một canh giờ, không, nửa canh giờ, đợi đông người tôi sẽ đi.

Tuy không biết nàng muốn làm gì nhưng trượng phu của bà chủ để công việc trên tay xuống, bước lại nói:

- Dù sao lúc này cũng không có bao nhiêu người, đem cái bàn cho con bé dùng đi.

Ông vừa nói vừa lấy mười văn tiền của Thương Dẫn Tổ:

- Nha đầu, mười văn tiền này ta lấy, ngươi đi đi.

Bà chủ trừng ông:

- Mười văn tiền! Nó viết chữ tôi cho nó hai mươi văn, ông lại bị một nha đầu lừa gạt, mười văn tiền đã cho nó mượn bàn.

- Ai da, bà cũng thấy nó chỉ là một tiểu nha đầu, còn nghiêm túc thế làm gì?

Nam nhân trung niên phản bác lại.

Triệu Lục Ý nhìn Thương Dẫn Tổ đi đến sạp giấy bên cạnh, dùng toàn bộ mười văn tiền mua loại giấy rẻ nhất, vừa đúng một xấp, nàng còn cắt ra làm hai.

Thương Dẫn Tổ ngồi vào cái bàn kia, lớn tiếng hét về phía đường lớn:

- Giúp người viết thư! Ba văn tiền, một phong thư ba trang giấy!

Lúc đầu nàng la, người khác đều thấy mới mẻ, nhìn vài lần.

Đội Thương Dẫn Tổ cố la thêm vài tiếng thì đã có người tới, dù sao người biết viết chữ ở đây cũng không nhiều. Có thư điểm chuyên viết thư giúp người ta còn đòi tiền hơn cả nửa cân gạo trắng.

Ba văn tiền một phong thư thì khá hời.

Rất cục vị khách đầu tiên cũng ngồi xuống, nói văng nước bọt hết ba trang giấy, Thương Dẫn Tổ chưa bao giờ biết người ở dưới đáy xã hội thăm hỏi người thân lại trực tiếp như vậy.

- Giúp tôi hỏi xem nương tử có phải sinh con rồi hay không. ....

- Còn đại nhi tử của tôi nữa, nó có biết gọi cha hay chưa?

- Đại Hoàng nhà tôi có để thăng cu nào không?

- Ôm, cây sơn trà trên núi có phải sau khi tôi đi bị sét đánh tách làm đôi hay không. ....?

- .....

Thương Dẫn Tổ viết rất nhanh đã xong một xấp giấy, đếm tiền kiếm được thì có sáu mươi sáu văn, con số may mắn.

Bà chủ đang bận đun trà thấy nàng đứng dậy thì vội cười nói:

- Nha đầu, người giỏi lắm đấy, chưa tới một canh giờ đã kiếm nhiều như vậy, ta buôn bán ngày đầu tiên cũng có thêm được vài khách, nha đầu, người tới đây, chúng ta thương lượng.

Bà chủ muốn cho nàng thuê cái bàn kia để nàng giúp người ta viết thư kiếm tiền.

- Nhưng bà chủ, nhà tôi không ở trong huyện.

Nàng đi đến đây một chuyến rất không dễ dàng, có lẽ người trong thôn đi chỉ cần hai canh giờ là đủ nhưng vì nàng là lần đầu tiên đi, đêm qua còn nhầm đường mấy lần nên khi tới nơi đã là sáng sớm rồi, nàng đi hết ba bốn canh giờ.

- Vậy à.....

Bà chủ hơi tiếc nuối, bà có lòng riêng muốn Thương Dẫn Tổ chia sẻ chút tiền sạp hàng với bà nên mới đề nghị như vậy.

Từ đầu tới cuối, Triệu Lục Ý đều thờ ơ lạnh nhạt, không hề tiến lên trước mà chỉ đứng một bên, lúc Thương Dẫn Tổ quay đầu lại thì đúng lúc đối mắt với hắn.

Trái tim nàng hơi siết lại, nàng cảm thấy người này tuy trẻ tuổi, có lẽ không quá mười ba mười bốn tuổi nhưng ánh mắt sắc bén, là một người không dễ chọc.

Nàng lịch sự gật đầu với người đó, định nhắc chân rồi đi.

Nhưng nàng vừa đi được vài bước thì đã bị người nọ gọi lại.

- Không biết cô nương có muốn tiết lộ danh tính hay không?

Người này nói chuyện vẫn vẻ như vậy, có lẽ có chút lai lịch.

Thương Dẫn Tổ sống sờ thật lâu, đây là lần đầu tiên từ khi sống lại nàng bị người khác hỏi tên.

Cái tên Thương Dẫn Tổ liên quan đến tiền triều thì không thể nhắc lại rồi, cái tên Đại Nha này quá quê mùa nàng không nói ra được.

Lúc này nàng mới phát hiện, vấn đề mà thiếu niên này hỏi cực kỳ có ý nghĩa.

Nàng nên chuẩn bị cho mình một cái tên.

Nàng nên dùng phong thái mới đối mặt với cuộc sống sau này của mình.

Nàng ngẩng đầu, ánh mặt trời đang chiếu lên khuôn mặt lớn cỡ bàn tay của nàng, làn da trắng trẻo của nàng hơi ửng hồng như mặt đào.

- Tang Vi Sương.

Nàng nói, mang theo tự tin khiến người khác rung động.

Không biết tự tin và khí thế của nàng là ai cho mà khiến người ta tin phục như thế, cũng thật không biết trong huyện thành nhỏ này, nhà ai có thể dạy dỗ ra một nữ nhi như thế.

- Kiêm gia thương thương, Bạch lộ vi sương.

Thiếu niên nhếch môi mỉm cười, nụ cười nhẹ như mây khói:

- Tên cô nương rất hay.

Nàng cũng rất hài lòng cái tên do mình đặt, Tang Vi Sương cúi đầu cười.

Triệu Lục Ý vẫn chăm chú nhìn cặp mắt nàng với ánh mắt chuyên tâm mà khó tả. ....

- Tôi là thư đồng của công tử huyện lệnh trong huyện lệnh phủ, thấy cô nương hiểu biết chữ nghĩa, đúng lúc mấy ngày trước huyện lệnh gia muốn tìm một

thư đồng nha hoàn cho tam tiểu thư, không biết cô nương. ....

Nếu lúc này là người khác hỏi, Tang Vi Sương nhất định sẽ cẩn thận tìm hiểu nhưng trực giác cho nàng biết người này ánh mắt quá sắc bén, nhất định có mang theo mục đích nên nàng không muốn nói thêm gì với hắn.

Nàng cười nói:

- Trong nhà tôi còn đệ đệ, muội muội phải chăm sóc, tuổi bọn chúng quá nhỏ, không thể bỏ lại ngày nào được, đến nhà huyện lệnh lão gia lại không thể thường xuyên quay về, vẫn là không đi thì hơn, hoặc đợi thêm mấy năm nữa, đệ đệ, muội muội lớn hơn chút rồi hãy. ....

Nàng nói lời khách sáo, rồi lại nhìn sắc trời nói:

- Không còn sớm nữa, tôi phải đi dạo chợ mua ít đồ cho nhà, buổi trưa còn phải về nấu cơm.

Nàng không đợi thiếu niên kia nói gì đã rời đi.

Thiếu niên nhìn bóng dáng thiếu nữ rời đi mà ngậy người thật lâu.

Gió thổi qua, cờ hiệu trên sạp trà phất qua mặt hắn, hắn đột nhiên quay đầu chăm chú nhìn.

Nét chữ kia. ....

***

Dạo một vòng lớn trong chợ, Tang Vi Sương (Dẫn Tố) mua mấy trứng gà, một cân bột mì, nửa cân thịt ba chỉ và một bọc muối.

Tiền trong tay nàng dùng cũng xấp xỉ rồi.

Tang Vi Sương không thể không cảm thán, trước kia mình sống quá xa xỉ.

Lúc đến cổng huyện thành, Tang Vi Sương thấy rất nhiều xe ngựa dừng lại, nhiều xe trang trí rất đẹp, vừa nhìn đã biết là xe quan. Tang Vi Sương nhìn quanh một vòng, thấy một chiếc xe bò đậu ở nơi không nổi bật, trước xe bò là một ông lão đang đứng nhìn quanh.

- Đại gia, xe này có ra khỏi huyện thành không?

Tang Vi Sương tới trước mặt ông lão xe bò hỏi.

- Nhà đầu muốn đi đâu?

- Thôn Lão Miếu thành tây.

- Tính con bốn văn tiền, con lên tìm một chỗ ngồi, đợi đủ người thì đi.

Tang Vi Sương lần đầu đi, không biết cái gì gọi là “mặc cả”.

Nàng ngồi trên xe bò, để đồ đạc của mình xuống rồi chống cổ nhìn bên ngoài.

Đầu phố phía đông có vài người tụ tập, Tang Vi Sương ngồi trên xe bò có thể thấy rõ bên trong có hai thiếu niên đang xiếc ảo thuật.

Người lớn tuổi hơn xiếc kiếm, người nhỏ tuổi hơn xiếc thương, người vây xem đều vỗ tay khen hay.

Tang Vi Sương đột nhiên có ý tưởng nhưng ý tưởng này vừa xuất hiện thì đã bị nàng bác bỏ.

Không phải nàng để ý thân phận công chúa, chỉ là nàng không thể đem bản lĩnh thái phó dạy nàng để ra đầu đường xiếc ảo thuật. Không ngờ thoát khỏi thân phận công chúa, ở nơi thâm sơn cùng cốc nàng cái gì cũng không phải. ....

Nàng không khỏi cười khổ, Hoa Dương công chúa trước kia ngoại trừ cầm bảo mẫu phượng và thân phận công chúa, thật không có chỗ nào đáng để người ta yêu thích. ....

Lời tác giả: Từ đây về sau nữ chính trong truyện sẽ gọi là Tang Vi Sương, khi không cần thiết thì sẽ không xuất hiện tên Thương Dẫn Tố nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Làm gói đậu đỏ thế nào?

Tang Vi Sương về đến thôn là cuối giờ Mùi. Xuống xe bò của ông lão, nàng ôm đồ mua được đi vào nhà. Nàng còn đặc biệt tránh những người trong thôn ra ngoài vào lúc này.

Tang Vi Sương vừa vào nhà thì thấy Nhị Nha ôm Tam Oa, trong mắt to của Tam Oa còn vương nước mắt, chắc là vừa mới khóc, Nhị Nha lại càng mặt ủ mày chau.

Nghe tiếng người vào nhà, Tam Oa ngẩng đầu lên thì thấy Tang Vi Sương đứng ở cửa, trong tay cầm rất nhiều đồ.

- Đại tỷ.....đại tỷ về rồi!

Tam Oa vừa gọi, Nhị Nha đang rầu rĩ cũng ngẩng đầu lên.

- Tỷ.....đại tỷ.....hu hu hu.....

Nhị Nha vẫn ôm Tam Oa khóc, nàng thật sự cho rằng đại tỷ không cần các nàng nữa.

Tang Vi Sương cảm thấy xót xa đưa tay lau nước mắt trên mặt Nhị Nha, vờ lãnh đạm nói:

- Khóc cái gì, tỷ đã nói là sẽ không bỏ lại các muội mà.

Nàng vào nhà, đóng kín cửa rồi đặt đồ trong tay lên chiếc bàn gỗ què chân cũ kỹ trong nhà.

Chiếc bàn này vì què chân nên phải dựa vào vách, dưới cái chân què được kê một miếng gạch.

Nhị Nha trước tiên thấy Vi Sương đem trứng gà ra thì “à” một tiếng kinh ngạc.

Sáu, tổng cộng sáu trứng gà, nàng đã lâu lắm không được thấy trứng gà rồi.

Còn có bột mì, có cả thịt nữa.

Đại tỷ vào thành gặp quý nhân sao? Nếu không thì tỷ ấy làm gì mà có thể mang về nhiều thứ tốt như vậy?

- Đại tỷ, cái này.....làm sao mà có?

Nhị Nha chớp mắt hỏi.

Tỷ tỷ của nàng hình như khác trước rất nhiều, trước kia tỷ tỷ sợ nhất là một mình đi đường ban đêm, nhưng đêm qua tỷ ấy lại một mình đi huyện thành, nàng thật sợ tỷ ấy muốn bỏ lại hai tỷ đệ nàng nên không sợ đi đường ban đêm nữa.

- Yên tâm, đều do tỷ kiếm tiền mua được.

Vi Sương vừa cất trứng gà vào hũ vừa nói. Nàng không muốn giải thích thêm nhiều, nàng cảm thấy có giải thích Nhị Nha cũng không chắc sẽ nghe hiểu.

Nhưng Vi Sương không biết hài tử nhà nghèo đã sớm lo liệu việc nhà, còn Nhị Nha thì cho rằng đại tỷ cảm thấy nàng là tiểu hài tử nên không muốn nói với nàng. Dù sao trong nhà có cái ăn, còn là thứ tốt mà trước kia không có, Nhị Nha cao hứng không nói nên lời.

Tam Oa chỉ nhìn Tang Vi Sương mà cười, đôi mắt to rạng rỡ. Nó thân thiết cọ cọ lên người đại tỷ, đại tỷ thật tốt, vừa tỉnh lại là có thể làm ra trứng gà và thịt heo cho nó.

- Đại tỷ, Tam Oa đói, rất đói rất đói, muốn ăn bánh trứng đậu đỏ, chính là bánh trứng đậu đỏ mà trước kia mẫu thân hay làm.....

Nhớ đến mẫu thân, mắt Tam Oa lại đỏ lên.

Tang Vi Sương sững sốt, bánh trứng đậu đỏ mà mẫu thân nó hay làm? Cái đó nàng làm sao biết làm?

Nàng ngay cả nấu cháo cũng là mới học xong, còn làm bánh.....nàng vốn định mua về cho Nhị Nha làm đấy.

Nhưng Tang Vi Sương thấy Tam Oa khóc thành như vậy thì trong lòng lại mềm đi, bổi rổi nói:

- Ừm.....Cái này, tay nghề của mẫu thân tỷ đâu có học được, nhưng tỷ có thể làm..... gói đậu đỏ.

- Gói đậu đỏ?

Nhị Nha chưa từng nghe từ này, cảm thấy mới mẻ nên lặp lại một lần, nghe có vẻ như ăn rất ngon.

Tam Oa cũng lặp lại theo:

- Đại tỷ, gói đậu đỏ là gì? Ngon không? Tam Oa đói .....

Tang Vi Sương nhớ mùi vị mà trước kia nàng ăn, gật đầu rất thành thực nói:

- Ngon.

Nhưng có ngon đi nữa cũng là người khác làm, nàng không nhất định sẽ làm được.

Vi Sương nhớ dưới giường nhà nàng có một lon đậu đỏ, nàng thấy chưa có hỏng nhưng không chắc để lâu hơn nữa thì có hỏng hay không.

Thở dài một hơi, nàng chính là đau lòng Nhị Nha và Tam Oa mới đem toàn bộ tiền kiếm được mua thức ăn, nhìn bọn chúng ăn thỏa thích thì trong lòng nàng mới dễ chịu một chút.

- Được, vậy làm gói đậu đỏ!

Tang Vi Sương nói:

- Nhị Nha đem thịt rửa sạch rồi xắt ra.

Rất ngạc nhiên khi nàng là trưởng tỷ mà không biết xắt thức ăn, trong khi Nhị Nha mới chín tuổi lại xắt rất đẹp, Tang Vi Sương chỉ có thể tự nhủ: “Ta là người từng chơi kiếm, không nên.”

Nhị Nha nhận lấy thịt ba chỉ mà Tang Vi Sương đưa, hét to:

- Đại tỷ, sao tỷ mua loại thịt này?

Về mặt Nhị Nha rất khổ sở, Tang Vi Sương không hiểu ra sao.

- Thịt này nấu không ra mỡ, mẫu thân lúc còn sống nói thịt này bán chính là để lừa tiền.

Nhị Nha nói mà mắt đã rom róm.

Tang Vi Sương mới hiểu, hóa ra mua thịt heo cũng có bí quyết, nhưng nàng thật không nghĩ tới việc đem nấu thịt lấy mỡ. Nàng trước kia có bao giờ để ý mấy chuyện này?

Vi Sương cười cười, sờ đầu Nhị Nha nói:

- Không khóc không khóc, lần sau tỷ sẽ chú ý, thịt này cứ xắt chiên là được.

Nàng nói rồi lại đưa nửa gói muối cho muội muội:

- Có muối nữa này, xắt thịt rồi cho muối vào trong chén, qua một lúc lại chiên.

- Đại tỷ, phải là trước khi chiên dùng muối “ướp” chứ.

Nhị Nha nói:

- Đúng, đúng, chính là ý đó.

Tang Vi Sương ngạc nhiên ngừng cười.

Trong lòng Nhị Nha cảm thấy kỳ lạ, nàng luôn cảm thấy người này trừ bề ngoài ra thì không phải đại tỷ nàng, mà bề ngoài cũng không giống lắm nữa, ánh mắt của đại tỷ trước kia không sáng như vậy, không.....đẹp như vậy.

Bởi vì bột mì không nhiều, cho nên Tang Vi Sương quyết định làm gói đậu nhỏ một chút, như vậy thì số lượng nhiều cũng sẽ dễ chia hơn.

Tang Vi Sương rửa sạch đậu đỏ.

Tam Oa ngồi bên cạnh nhìn, cảm thấy đại tỷ làm gì cũng đẹp, trong lòng cũng thấy khó hiểu trước kia sao không thấy tay đại tỷ đẹp như vậy.....dáng vẻ tỷ ấy rửa đậu đỏ thật dịu dàng, nó thật muốn biến thành đậu đỏ trong tay tỷ ấy.....

Tang Vi Sương rửa đậu đỏ sạch rồi, Tam Oa vội đứng lên lấy rổ nhỏ đem lại.

Vi Sương khen:

- Ngoan lắm.

Nhị Nha đã đốt nóng lò, nấu xong nước trong nồi.

- Đại tỷ, có thể cho đậu đỏ vào rồi.

Nhị Nha vừa nói vừa nhận lấy rổ nhỏ trong tay Vi Sương, cho đậu đỏ vào.

Vi Sương đứng bên cạnh nhìn trong nồi, nói:

- Nhiều nước quá.

Nhị Nha không hiểu, nhìn về phía nàng.

- Dùng gáo múc ra từng gáo một, đậu đỏ mới có thể thành bột, đúng rồi, còn cho đường nữa, đường. ....

Vi Sương nhìn xung quanh nhưng không có đường.

Nhị Nha suy nghĩ, nhớ trước kia mẫu thân thường nói đau bụng, tìm Bạch đại phu mua đường đỏ, để ở phía trên tủ quần áo.

- Tỷ, muội biết rồi, để muội đi lấy.

Nhị Nha vừa nói vừa chạy đi.

***

Rất nhanh đã nấu xong bột đậu đỏ, sau khi để nguội thì Tang Vi Sương bắt đầu vè nhân đậu.

“Thật kỳ lạ, ta sao biết làm gói đậu đỏ chứ, trước kia ta không phải chỉ biết ăn thôi sao?” Tang Vi Sương nhìn những gói đậu đỏ mình vè được, cười tự giễu.

- Người nói sao ta lại biết làm cái này chứ?

Vi Sương vừa vè vừa cười.

Tam Oa ở một bên lắc đầu, lẩm bầm:

- Tam Oa cũng không biết. ....trước kia chưa từng thấy đại tỷ làm. ....

Vi Sương sững sốt, quay đầu nhìn Tam Oa cười to nói:

- Đệ cũng chỉ biết ăn là được.

Tam Oa vỗ tay:

- Tam Oa chỉ biết ăn.

Mùi hương gói đậu đỏ từ Tang gia hấp dẫn người ta tới, nguyên nhân là do nó quá thơm.

Chu đại nương cửa cũng không gõ liền tiến vào, nhìn một đám hài tử Tang gia vừa nói vừa cười thì nghi hoặc nhìn bếp lò, thấy rõ ràng có khói bốc lên thì không cần nói cũng biết mùi thơm là từ trên bếp lò truyền đến.

- Ta nói sao lại thơm như vậy, đang làm gì đấy?

Chu đại nương hỏi.

Tam Oa nhỏ tuổi nhất, tính tình trẻ con đáp:

- Làm gói đậu đỏ!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Các bà tới cửa đòi nợ

Chu đại nương trong lòng khó hiểu, bà chưa từng nghe nói gói đậu đỏ nhưng bà biết đậu đỏ, Tang gia làm sao mà có đậu đỏ? Khi nữ nhân Tang gia kia chết, bà không phải đã lục tung phòng bếp một lần rồi sao? Ngay cả miếng gừng tốt còn không có!

Giỏi, Tang gia kia còn giấu đậu đỏ và bột mì!

Hắn là ở dưới giường, chỗ đó bà không có lật!

Chung sống mấy ngày, Tang Vi Suong đã biết Chu đại nương này là người thế nào rồi, khi bà ta vào nàng đã nhanh tay lấy một miếng vải che chén thịt ướp muối lại, nếu để Chu đại nương phát hiện bọn họ còn có tiền ăn thịt thì chẳng phải là sẽ ép họ mau chóng trả tiền thuốc sao, nàng hôm nay là lần đầu tiên kiểm tiền, nhất thời chỉ nghĩ đến đệ đệ, muội muội đói bụng ở nhà nên tạm thời quên mất khoản đó, trong lòng không khỏi hơi ảo não.

Nàng đang ảo não thì Chu đại nương đã đem chuyện đó ra nói.

- Ta nói này Đại Nha, con không đem đậu đỏ này đi bán để trả tiền Bạch đại phu và tiền thuốc cho mấy nhà chúng ta à, thử tốt như vậy mà con lãng phí thế đấy hả?

Thật đúng là nói thẳng ra, đều là người trong thôn, nàng nghe nói khi phụ mẫu Tang gia vừa dọn vào thôn đã mang không ít thứ tốt cho bọn họ, mà người của Tang gia lần lượt ra đi thì chỉ còn Tổng gia là nhớ tới chỗ tốt của họ.

Tam Oa hình như ý thức được mình nói sai, co người lại phía sau Vi Suong, tay nhỏ nắm lấy góc áo của nàng, Nhị Nha cũng mím môi không dám lên tiếng.

Tang Vi Suong ôm đệ đệ muội muội, thầm nghĩ dù sao thì cũng là mùi thơm này khiến người ta biết, hai đứa trẻ đâu có gì đáng trách.

- Chu đại nương, tiền thuốc tôi nợ Bạch đại phu và mọi người, trong vòng ba ngày, tôi nhất định sẽ trả.

Giọng của nàng hơi lạnh lùng, lời vừa dứt nàng có thể cảm nhận được Nhị Nha bên cạnh ôm lấy cánh tay nàng rất chặt.

Chu đại nương vừa nghe thì quả nhiên biến sắc mặt.

- Hừ! Ta nói Đại Nha, người đừng tưởng là dạo một vòng ở quý môn quan thì thật sự được thần linh chỉ điểm, nói chuyện cũng phải có chừng có mực, ba ngày gom đủ hai xâu tiền, khẩu khí cũng lớn đấy!

Lúc Chu đại nương nói lời này thì Lý đại nương ở gần Tang gia cũng chạy tới, trong tay còn ẩm theo tôn tử của bà.

- Ta nói Lý gia, bà nghe thử xem Đại Nha nó làm gì, nói gì này?

Chu đại nương trong lòng không thoải mái, bà là ân nhân cứu mạng của Đại Nha, là mấy nhà các bà tốn tiền cứu nó về nhưng Đại Nha lại dùng giọng điệu này nói chuyện với bà, bà tức giận liền bắt đầu ngang ngược.

Lý đại nương nghĩ thấy mùi thơm lại nghe giọng của Tang gia nên ẩm tôn tử qua đây, bà vừa vào cửa thì thấy Chu đại nương tiến lên.

- Đại Nha không đem đậu đỏ mẹ nó để lại đổi tiền trả tiền thuốc mà lại lấy ra lãng phí, nó còn mặt lạnh nói tiền thuốc nội trong ba ngày nhất định sẽ trả!

Chu đại nương rêu rao với Lý đại nương, giọng rất lớn.

Lý đại nương nhìn Đại Nha, đang định nói Đại Nha sức khỏe không tốt muốn ăn đậu đỏ mà thôi, tiền thuốc có thể từ từ trả. Nhưng bà chưa mở miệng thì con dâu trong nhà đã đi từ phía sau tới.

- Con nói mẹ này, trời lạnh đừng có ẩm Ngốc Đầu ra ngoài! Bị cảm lạnh thì tốn tiền lắm!

Con dâu Lý gia lại ngẩng đầu nhìn Đại Nha, rõ ràng nàng ta nghe được lời của Chu đại nương lúc nãy, nàng ta ôm nhi tử của mình, nói:

- Ta nói này, ta mà là con thì sẽ đem đậu đỏ với bột mì này đi bán lấy tiền, trả cho nhà người ta trước. Tiền thuốc còn muốn nợ tới khi nào, chúng ta cũng không phải nhà giàu có gì, đều phải chờ tiền để sống qua ngày đấy! Đại Nha con không biết chỗ nên tiết kiệm thì phải tiết kiệm! Đừng có nhất thời ham ăn mà để người ta nói tương lai con chỉ là một đứa hết ăn lại nằm!

Nữ nhân này nói chuyện cay nghiệt, chỗ nào cũng đầy gai nhọn, Tang Vi Suong nhất thời không kịp phản ứng. Nàng chưa bao giờ biết cuộc sống của gia đình nhà nghèo lại khó khăn như thế, quan hệ láng giềng ở quê lại phức tạp như thế.....

Loại cuộc sống uất ức này, Tang Vi Suong nàng chưa bao giờ trải qua.

Nhưng khi Tang Vi Suong ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén của nàng nhìn về phía con dâu Lý gia.

- Người nói cái gì? Người dám nói lại thử xem! Nói xấu.....

Suýt chút nữa thì nói câu “nói xấu bổn cung, cần thận bổn cung giết trừ tộc nhà ngươi” ra khỏi miệng. Nàng cắn răng, mím môi không nói.

Con dâu Lý gia bị khí thế của Tang Vi Sương hạ bệ, chân không tự chủ run lên, đợi khi phục hồi tinh thần lại thì nàng ta càng nổi giận, chẳng qua chỉ là một nha đầu, nàng ta tại sao phải sợ một nha đầu chứ!

Nàng ta ngẩng đầu nghĩ xem có muốn nói lại những lời lúc nãy hay không thì nghe Tang Vi Sương giận dữ rống một tiếng:

- Nhị Nha, đem chút tiền cuối cùng mẹ để lại và bộ đồ mới mẹ may cho ta lấy ra!

Chu đại nương vừa nghe đến tiền thì hai mắt sáng lên. Cả áo đỏ của Tang gia cho Đại Nha Nhị Nha nữa, bà đã nghĩ đến nó rất lâu rất lâu rồi.

Nhị Nha nghe vậy sùng sốt, suýt khóc lên:

- Đại tỷ.....đó chính là.....

Đó chính là chút tiền cuối cùng trong nhà và bộ đồ mới trước khi chết mẹ may cho nàng.

- Còn không mau đi!

Tang Vi Sương cố ý trưng ra gương mặt lạnh lùng, trời mới biết trong lòng nàng cực kỳ không thoải mái, sai lầm hôm nay là do nàng tạo ra, nàng sẽ nhớ kỹ để sau này không tái phạm nữa. Trong mối quan hệ rắc rối phức tạp của con người, bọn họ nghĩ đến chỉ là lợi ích cá nhân, loại người Phó Họa Khánh trên thế gian sao mà nhiều thế!

Nhị Nha bị đại tỷ rống như vậy thì nước mắt chảy ra, thật lâu sau nàng mới vào trong phòng ôm ra một cái áo đỏ và một xâu tiền.

Nhị Nha ở trong phòng đấu tranh rất lâu mới ôm cái áo đỏ năm ngoái mẫu thân may cho mình cuối năm nay mặc ra ngoài, còn đồ mẫu thân trước khi đi để lại cho đại tỷ và tiểu đệ thì nàng đặt ở đáy hòm, lúc ra ngoài hai mắt nàng đã khóc đến sưng đỏ.

Tang Vi Sương không biết, càng không nghĩ đến điểm này. Nhưng trong lòng nàng đã sớm quyết định, mấy ngày nữa kiếm được tiền sẽ đổi cái áo đỏ về!

Nhị Nha há miệng, thật lâu sau trong cổ họng mới phát ra tiếng, nàng đứng trước mặt Lý đại nương nói:

- Lý đại nương, Tổng đại tẩu và Bạch đại phu không có ở đây, người lớn tuổi nhất, người biết cái áo này đáng giá hơn cả một xâu tiền, mẫu thân con lúc đi sợ tụi con Tết năm nay không có gì nên để lại cho mỗi đứa tụi con một món xiêm y.....

Nàng nói mà nước mắt tuôn ra không ngừng:

- Đại nương, mọi người cảm lấy mà chia, chia cho cả Bạch đại phu và Tổng đại tẩu.....

Lý đại nương dù sao cũng là một người mềm lòng, bà nhận lấy đồ trong tay Nhị Nha, vuốt tóc con bé mà mắt ươn ướt.

Sau khi đám người Chu đại nương rời đi thì không quay lại Tang gia nữa. Chiếc áo kia được Tang Vi Sương dùng một xâu tiền lớn đổi lại cũng là chuyện của hai tháng sau.

- Được rồi Nhị Nha, nỗi khổ hôm nay Tang Vi Sương ta nhớ kỹ, ta nhất định sẽ cùng các muội sống những ngày thật tốt!

Sau khi họ đi, Tang Vi Sương ôm Nhị Nha và Tam Oa, lạnh lùng nhìn về nơi cửa chính, nàng cắn môi mím kiên quyết nói.

***

Gói đậu đỏ hôm đó Nhị Nha và Tam Oa nếm cho mới mẻ chứ không ai biết nên nói gì, cho dù Tam Oa cảm thấy gói đậu đỏ giòn ngọt chính là thứ ngon nhất mà nó từng ăn nhưng nó cũng không nói thêm gì.

Còn dư lại hai mươi hai gói đậu đỏ được Tang Vi Sương cho vào trong hộp gỗ sạch, trong hộp lót một miếng vải trắng, Tam Oa nhìn càng cảm thấy gói đậu đỏ đáng yêu, nhưng nó không dám mở miệng muốn nữa vì nó nhớ đại tỷ nói: tỷ ấy cần dùng hai mươi hai gói đậu đỏ này đổi lại càng nhiều gói đậu đỏ hơn nữa.

- Ngày mai tỷ dẫn hai đứa vào trong huyện, nghỉ ngơi sớm đi, giờ Dần ngày mai lên đường.

Lời tác giả: Tiểu Tang chịu chút thiệt nhỏ mới có thể trở nên lợi hại, ngày mai đi huyện sẽ gặp phải đại nhân vật nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Trà lâu gặp quý nhân, mời nàng làm hầu trà?

Nghe nói ngày mai đi huyện, trên mặt hai tỷ đệ mới hiện ra vẻ vui sướng.

Tang Vi Sương nhìn họ mà cười.

- Nhị Nha.

Vi Sương nhìn Nhị Nha, vẻ mặt hơi nghiêm túc:

- Tỷ nghĩ kỹ tên cho muội và Tam Oa rồi. Từ nay về sau muội là Tang Tinh Sơ, Tam Oa là Tang Cẩm Văn, sau này tỷ sẽ đưa hai đứa đi học đường.

Tang Tinh Sơ, cũng chính là Nhị Nha nghe vậy thì sùng sốt, vội nói:

- Đại tỷ, tỷ cứ để Tam Oa, không, Cẩm Văn đi học đường đi, muội, muội là một cô nương đầu thích đọc mấy thứ đó.

Nàng không phải không tin đại tỷ có thể để các nàng đi học đường, năng lực của đại tỷ hôm nay nàng đã thấy, chẳng qua là nàng không muốn đi học, nghe Tổng đại tẩu nói bà nghe cháu bà đọc mấy thứ đó là thấy đau cả đầu.

- Nữ tử, vẫn nên biết đọc ít sách mới tốt.

Tang Vi Sương chỉ nói một câu như vậy rồi không nói thêm gì nữa.

Tam Oa thì ở bên cạnh vui vẻ:

- Đệ có tên rồi! Đệ tên là Tang Cẩm Văn, không gọi là Tang Tam Oa nữa!

Hôm sau lại đến huyện thành, Tang Vi Sương dẫn Tang Tinh Sơ và Tang Cẩm Văn đi đến con phố náo nhiệt nhất ở huyện An, họ đi một mạch đến trước một căn tửu lâu mới dừng lại.

Tang Tinh Sơ và Tang Cẩm Văn đứng đợi bên ngoài tửu lâu, thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tang Tinh Sơ thấy đại tỷ vào đã nửa canh giờ vẫn chưa ra ngoài thì trong lòng lo lắng nhưng nàng nghĩ cứ đợi thêm lát nữa, nàng tin tưởng đại tỷ.

Nàng sốt ruột đợi thêm một khắc đồng hồ, rốt cục cũng nhìn thấy đại tỷ từ trong tửu lâu ra ngoài.

- Đại tỷ, thế nào?

Tang Tinh Sơ vội hỏi.

- Ông chủ tửu lâu là một tên giáo hoạt, ông ấy không ném gói đậu đỏ của ta thì không thương lượng, nhưng ông ấy ném rồi, xác định là ta dùng đậu đỏ để làm chứ không có lừa gạt mà vẫn không hài lòng, còn muốn ta ở trước mặt ông ấy tìm một vị khách để chào hàng!

Tang Vi Sương mỉm cười nói, hai tỷ đệ kia nghe mà sợ hãi trong lòng.

Vi Sương nhìn bọn họ, tiếp tục nói:

- Đại tỷ nấy đưa tất nhiên là phải phát huy công phu ba tác lược, đem một hộp gói đậu đỏ kia bán được năm trăm văn tiền, ông chủ hài lòng mới nhận lấy tất cả. Còn nói sau này ta có thể đem tới chỗ của ông ấy bán.

- Là thật! Đại tỷ quá bản lĩnh!

Tang Tinh Sơ vui vẻ cười nói.

- Đại tỷ, vậy tỷ kiếm được bao nhiêu tiền?

Tang Cẩm Văn ngây thơ hỏi.

- Một lượng và năm trăm văn, hê hê.

Tang Vi Sương vỗ vỗ túi tiền, cười nói.

- A!

Tang Cẩm Văn hét to.

Tinh Sơ che miệng tam đệ, nhìn đại tỷ nói:

- Đại tỷ, vậy tiếp theo tỷ định làm gì?

Tang Vi Sương tán thưởng nhìn Tang Tinh Sơ, đứa nhỏ này xem như trưởng thành sớm, vì nghèo khổ mà trưởng thành sớm hơn những đứa trẻ khác

được nuông chiều từ bé, có Tình Sơ thì không nghi ngờ gì là có một trợ thủ đắc lực sau này.

Kỳ thực lúc Tang Vi Sương còn là công chúa Dẫn Tổ, khi chết vẫn chưa đến mười sáu tuổi, cập kê năm ấy nàng vì tìm phò mã, không, vì tìm Phó Họa Khánh mà rời cung, sau đó thì ở trấn Cốc Phong một năm.

Nàng bởi vì ở lâu trong cung nên quen dùng thái độ hồ hững đối xử với người khác, những thứ tranh đấu với nhau là môn bắt buộc của người trong cung nàng không phải không biết, chỉ là trước kia chưa từng nghĩ muốn sống phải mệt mỏi như vậy. Cho dù hiện tại nàng mang theo mục đích riêng nhưng nàng cũng không muốn lãng phí sinh mệnh quý giá mà trời cao ban cho nàng.

- Nhị Nha, muội dẫn tam đệ đi dạo, tỷ đi tìm xem có chuyện gì có thể làm hay không.

Tang Vi Sương nói, lấy trong túi ra vài đồng tiền:

- Thích cái gì thì cứ mua. Hai canh giờ sau lại đến đây đợi tỷ.

Nhị Nha nhận tiền, dẫn theo Tam Oa vui vẻ rời đi.

Tang Vi Sương bước chân vào một trà lâu, đây là con phố sầm uất nhất huyện An, người có thể tới đây đều là nhà giàu trong huyện.

Tang Vi Sương tránh được ánh mắt nghiêm khắc của tiểu nhị trong điểm, lẩn trong đám đông đi vào.

Bên trong rất náo nhiệt, trước kia tuy nàng đuổi theo Phó Họa Khánh đến trấn Cốc Phong nhưng vẫn bị Phó Họa Khánh quán thúc không cho ra khỏi cửa.

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt này, mây đen trên mặt Tang Vi Sương mấy ngày qua cũng tản đi không ít.

Trà lâu thường là nơi mà người có chút tài nghệ thường đến, ở đây có biểu diễn trà nghệ, dĩ nhiên có hương trà thì không thiếu hương mực, có cả vẽ tranh hoặc thư pháp.

Tang Vi Sương bị một nơi thu hút sự chú ý.

Vị công tử hầu trà trẻ tuổi mặc bạch y kia, trước mặt để rất nhiều trà cụ. Nhìn hắn cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi nhưng nói năng thanh nhã, cử chỉ rộng lượng, thật không ngờ huyện An nhỏ bé này vậy mà cũng có thể dưỡng ra một thiếu niên thanh tú như vậy.

- Ấm tử sa khác nhau sẽ pha ra trà có vị không giống nhau.

Hắn cười nhạt nói.

Tang Vi Sương ma xui quỷ khiến bước lên phía trước, nhìn chiếc ấm trong tay người nọ.

Tang Vi Sương hí hửng, trước đây nàng là công chúa, ấm tử sa trân phẩm nàng đã thấy hàng ngàn cái, ấm tử sa này trong mắt nàng chỉ là hàng trung phẩm nhưng giá cả đã trên năm trăm lượng. Trong mắt những người nơi này nó đã xem như là vật quý đắt tiền.

- Ấm này tên “Trầm Chu”, là một trong loạt ấm tử sa phủ Khai Phong đưa ra năm Hoàng Kiến thứ tám triều Vũ.

Tang Vi Sương không hiểu sao lại thốt ra tiếng, không phải nàng cố ý khoe khoang mà là có chút cảm khái nhìn vật nhớ người, nhớ năm đó nàng mới bảy tuổi đi phủ Ninh Dương công chúa, cô cô đã dùng ấm này, cô cô không thích trà nên không quá để ý trà cụ, không ngờ ấm tử sa nổi tiếng mà chỉ hoàng thất tiền triều và quý tộc mới có thể dùng đã dần dần rơi vào chốn phố phường.

Giọng Tang Vi Sương không lớn, nhưng người mặc bạch y kia lại nghe rất rõ ràng, hắn ngẩng đầu nhìn về phía nàng, khi thấy rõ chỉ là một đứa trẻ thì nụ cười trên mặt giảm đi.

Năm Hoàng Kiến thứ tám, nàng một hay hai tuổi?

Tang Vi Sương kịp phản ứng mình vừa nói cái gì, nhìn về phía ánh mắt của hắn thì lúng túng đỏ mặt, vội mở miệng giải thích:

- Tôi từ trên sách mà biết.

Về nghi ngờ trên mặt nam tử trẻ tuổi nhạt đi, nếu biết từ trên sách thì cũng không có gì lạ. Nhưng một cô bé mà lại biết mấy thứ này cũng khiến hắn cảm thấy kỳ quái.

- Xem ra cô có nghiên cứu về tử sa.

Hắn nhẹ nhàng nói:

- Cô thích trà?

- Thích.

Tang Vi Sương sau khi sững sốt thì không chút e dè nói.

- “Trầm Chu” thích hợp nhất là pha Tây Hồ Long Tỉnh thượng hạng, mùi vị thanh nhã thơm dịu, càng tôn lên cái nhả và hương của Tây Hồ Long Tỉnh một cách độc đáo. Mà “Yên Vân” đáng hơi ồm hơn, màu sắc hơi nhạt hơn Trầm Chu thì thích hợp pha Liễu Dương Ngọc Lung, như vậy thì cái đậm và lạnh của trà Liễu Dương Ngọc Lung có thể thể hiện được thông qua Yên Vân. Tốt hơn cả “Yên Vân” và “Trầm Chu” chính là loạt ẩm tử sa “Lư Cầm” phủ Lạc Dương đưa ra năm Hoàng Kiến thứ mười hai, pha.....

Nàng dừng lại chốc lát:

- Nếu pha “Hạm Đạm Hoa Thanh” công phẩm thượng hạng của phủ Tô Châu.....

“Lư Cầm” và “Hạm Đạm Hoa Thanh” từng là thứ mà Đại Vũ trưởng công chúa Thương Dẫn Tổ thích nhất, trước kia việc nàng thích làm nhất là vào tháng sáu ngồi hóng mát thưởng trà trước ao sen ở phía sau Hoa Dương điện.

Nàng luôn cúi đầu nên không thấy khi nghe đến “Lư Cầm” và “Hạm Đạm Hoa Thanh” thì thiếu niên mặc bạch y ánh mắt thay đổi.

Thật lâu sau, thiếu niên mặc bạch y mới mở miệng nói:

- Ta mời cô làm hầu trà, cô có đồng ý không?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Lại có kế hoạch

Hóa ra hẳn không phải hầu trà mà là ông chủ?

Tang Vi Sương mở to hai mắt nhìn hẳn.

Thấy Vi Sương không nói lời nào, hẳn cười nói tiếp:

- Mỗi tháng có hai lượng bạc và ba ngày nghỉ.

- Woa, đãi ngộ tốt như vậy. Nha đầu này gặp phải Bá Nhạc rồi. (Bá Nhạc: người nổi tiếng về giỏi xem tướng ngựa thời Xuân Thu. Ngày nay, tên này dùng để chỉ những người giỏi phát hiện và đào tạo nhân tài)

Tiền đường huyền não hẳn lên, mọi người bắt đầu nghị luận rí rít.

Mỗi tháng có thể được hai lượng bạc, điều này quả thực đúng ý nguyện của nàng. Nhưng mà.....

- Tôi có muội muội và đệ đệ còn tám bé cần phải chăm sóc, không thể tách khỏi bọn họ, hơn nữa gia mẫu qua đời chưa đến một năm, chúng tôi không thể rời nhà.

Nàng rất bình tĩnh trấn định nói.

Thiếu niên mặc bạch y sắc mặt dần dao động.

- Ta không biết.....chẳng qua cô là một nhân tài khó được, ta có thể chờ cô miễn hiếu tang.

Hắn nhẹ nhàng nói.

Hiếm khi Tang Vi Sương gặp phải người nàng có chút thiện cảm, nàng hơi khom người hành lễ rồi lại nói:

- Không biết quý tính của công tử?

Nghe nàng hỏi vậy, thiếu niên mặc bạch y liền biết nàng đã có ý định.

- Ta họ Dung, trong nhà kinh doanh lá trà.

- Dung công tử, đầu xuân năm sau Tang Vi Sương sẽ đến cửa báỉ phòng, không biết công tử có thể cho Vi Sương biết nhà công tử ở nơi nào?

Nàng đã nói như vậy có nghĩa là nàng muốn kết giao bằng hữu.

Thiếu niên mặc bạch y đi mấy bước, hơi khom người trước mặt nàng, dùng âm lượng chỉ hai người nghe được nói vào tai nàng:

- Biệt viện rừng chuối ở phía bắc huyện An.

Giọng của hắn nhẹ nhàng như lông vũ lướt qua khiến người ta cảm thấy ngưa ngứa.

Không biết tại sao, Tang Vi Sương lại nhớ kỹ, cảm giác như muốn quên cũng không quên được. Hắn thần bí như vậy, chẳng lẽ thật sự là đại nhân vật nào đó? Nàng hí mắt nghĩ.

- Ta chờ cô.

Hắn cười rất đẹp. Nụ cười của hắn khiến Tang Vi Sương nhớ tới một người nhưng bóng dáng kia vừa xuất hiện đã bị nàng cường chế đè xuống.

Tang Vi Sương lui một bước, chấp tay nói:

- Vi Sương nhất định tuân thủ ước hẹn, thời gian không còn sớm, Vi Sương cáo từ.

Nàng đi rất vội vàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Thủ hiệu, nàng là nói thay cho Đại Nha, Nhị Nha và Tam Oa, nàng biết nếu bây giờ nàng dẫn theo đệ đệ, muội muội về dưới trướng người này, Nhị Nha sẽ không chịu được.

Nàng cũng không phải người cam tâm làm thị nữ mà không muốn chịu khổ, chờ mùa xuân sang năm khi nàng đi tìm hắn, nàng sẽ bàn điều kiện với thiếu gia trà thương này.

Lúc rời đi, Tang Vi Sương nhìn lại trà lâu với ánh mắt sâu xa.....

Thiếu niên họ Dung nhìn bóng dáng thiếu nữ càng lúc càng xa, khẽ gọi một tiếng, một gã mặc hắc y cung kính đi tới trước mặt hắn.

- Đi theo nàng, tra rõ toàn bộ về nàng.

***

Khi Tang Vi Sương đến căn tửu lâu đã hẹn trước thì Tang Tĩnh Sơ đã dắt Cẩm Văn đứng ở cửa.

Cẩm Văn cầm trong tay một xâu mít quả thật to, dùng đầu lưỡi thích thú liếm. Thấy Tang Vi Sương tới, nó vội vẩy vẩy xâu mít quả trong tay, cười ngây thơ gọi:

- Đại tỷ, đại tỷ!

Tang Vi Sương sờ sờ đầu Cẩm Văn:

- Ngoan.

- Đại tỷ, có thu hoạch gì sao?

Tĩnh Sơ cười ngọt ngào hỏi, dáng vẻ ngây thơ chân thành khiến người ta nhìn không được muốn nựng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

- Ừ.

Tang Vi Sương chỉ ừ một tiếng mà không nói tiếp nữa. Nàng nhớ lại chuyện trong trà lâu, nghĩ thầm còn ba bốn tháng nữa, nàng có thể kiếm thêm nhiều bạc một chút, đến lúc đó có thể cùng bàn điều kiện với Dung công tử kia. Nàng muốn kinh doanh lá trà, bởi dù sao đó cũng là sở trường của nàng, những thứ khác nàng không hiểu. Làm gói đậu đỏ đã sắp lấy cái mạng già của nàng, tội nghiệp cho ngón tay cũng chịu tội theo.....

Haiz, không nhắc nữa, hiện giờ nàng quả nhiên là thân công chúa, mạng nha hoàn mà.....Tang Vi Sương muốn ngửa mặt lên trời gào to một tiếng.

- Tĩnh Sơ à, chúng ta dùng tiền dư lại đi mua ít đậu đỏ và bột mì, sau này mỗi ngày chúng ta đều vào huyện thành, còn phải tiện thể mua giấy, bút, mực, gói đậu đỏ này chỉ là nhất thời mới mẻ, bán thêm vài lần người ta sẽ chán.

Tang Vi Sương vừa đi vừa phân tích, Nhị Nha không phải hoàn toàn nghe hiểu nhưng vẫn gật đầu đáp lại.

Chờ ba tỷ đệ trở lại căn nhà cũ nát trong thôn Lão Miếu, Nhị Nha về nhân thịt, Tam Oa nhóm lửa, Vi Sương rửa sạch đậu đỏ rồi ngồi một bên viết sách.

- Tỷ, tỷ viết gì vậy?

Nhị Nha Tĩnh Sơ khó hiểu hỏi.

- Viết vài chuyện xưa quý quái, ta muốn mở một quầy sách!

Tang Vi Sương mặc kệ nàng có nghe hiểu hay không mà nói thẳng ra.

Tang Vi Sương viết lỏ chữ khá rất nhanh, đây đều là do trước kia bị thái phó phạt chép sách mà luyện thành.

Nàng làm sách mỏng, chỉ hơn hai mươi trang giấy, kể những chuyện quý thần, mỗi quyển kể một đoạn chuyện xưa.

Trong lòng nàng đã có kế hoạch, quyển sách này ban đầu bán ra khẳng định rất bình thường, không sao cả, nàng bán rẻ năm sáu văn tiền một quyển, chờ bán được nhiều, người xem nhiều rồi, đợi chuyện xưa đến thời điểm mấu chốt nàng lại nâng giá cao.....

Tang Vi Sương chép được hơn mười quyển thì gói đậu đỏ đã làm xong. Nàng đặt bút xuống dụi dụi mắt, ngoài cửa sổ trời đã tối om.

Nàng đẩy đệ đệ, muội muội nằm nhoài ngủ bên cạnh.

- Tĩnh Sơ, Cẩm Văn, về phòng ngủ, đừng để bị lạnh.

Tang Vi Sương vỗ bọn họ cho tỉnh lại, mệt mỏi nói.

Cẩm Văn mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn ngoài cửa sổ:

- A, trời thế này rồi.

Tĩnh Sơ nâng đệ đệ dậy, nói:

- Cẩm Văn, tỷ chuẩn bị nước nóng ngâm chân cho đệ, đệ lên giường ngủ đi.

Tang Vi Sương không để ý đến hai tỷ đệ họ, nàng khoác thêm áo khoác rồi đặt gói đậu đỏ vào trong hộp.

Động tác của nàng tao nhã mà thông dong, giờ tay nhắc chân đều hiện ra phong thái thướt tha cao quý.

Đó là hơi thở quý tộc đã hòa tan trong xương máu nàng suốt mười sáu năm qua, dù gửi hồn trong thân xác khác cũng không cách nào thay đổi.

Những ngày qua, trên mặt Tang Vi Sương đều mang theo vẻ mệt mỏi và uể oải, tựa như một con mèo sang trọng lần đầu gặp khổ nạn có hơi chịu không nổi.

Nàng tự giấu chính mình trước kia rất biết hưởng thụ. Dù sao cũng không thể so sánh được, con đường sau này còn rất dài.

- Phải thích ứng.....

Nàng cố gắng an ủi chính mình, đều là người, người khác có thể sống thì nàng nhất định cũng có thể sống.

Lửa trong lò dần dần tắt.

Tang Vi Sương múc nước nóng trong nồi để ngâm chân.

Thật lâu không cảm thấy thoải mái như vậy, mỗi ngày cũng chỉ có lúc này nàng mới cảm thấy thoải mái tự tại một chút.

Mà mỗi sáng thức dậy, nàng lại phải tính toán cho một ngày, rầu rĩ về tiền bạc, sau đó dẫn đệ đệ, muội muội vào huyện thành đi khắp nơi tìm vận may.

Ngày hai mươi tháng chín là sinh nhật của Nhị Nha Tĩnh Sơ, qua mấy ngày đi sớm về tối làm gói đậu đỏ bán cho các tưu lâu khách điểm, ba tỷ đệ họ trong tay đã có chút tiền.

- Tỷ, nếu không thì chúng ta không giết gà này mà nuôi đẻ trứng đi.

Trong hậu viện lụp xụp của Tang gia, Tang Tĩnh Sơ ôm gà mái nhỏ nói với Tang Vi Sương.

Tang Vi Sương khẽ gật đầu, dù sao nàng cũng không giết, sợ là sẽ lãng phí một nồi cháo gà.

- Đúng rồi tỷ, bây giờ trên tay chúng ta có bạc, không bằng chúng ta đi tìm thôn trưởng, mua lại ruộng mà trước kia mẫu thân bán cho ông ấy đi.

- Ruộng?

Tang Vi Sương nhướng mày nhìn về phía Tĩnh Sơ.

- Cha chết sớm, mẫu thân sức khỏe không tốt, cho nên mới bán ruộng trong nhà cho thôn trưởng.

Tĩnh Sơ giải thích.

- Thôn trưởng là ai?

- Chính là trưởng phu của Tổng đại tâu đó!

Tĩnh Sơ nghĩ sao chuyện này mà đại tỷ cũng có thể quên được.

Tĩnh Sơ vừa dứt lời thì thấy đại tỷ đã chậm rãi bước ra ngoài, bước đi từ tốn khoan thai ấy khiến Tĩnh Sơ ngỡ người thật lâu.

Tang Vi Sương làm việc nhanh chóng hiệu quả, vừa nghe Tĩnh Sơ nói vậy thì đi tìm Tổng thôn trưởng. Bất kể thế nào thì phải lấy ruộng đất của Tang gia về rồi hẵng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Dọn đến huyện thành

Mấy mẫu ruộng kia cũng không bằng phẳng, đều là đất ở sườn núi chưa khai hoang hết, Tổng gia giữ mấy năm nay cũng không biết nên trồng gì cho tốt bèn đem toàn bộ đất trồng khoai lang để đến mùa đông thì có thể tiết kiệm ít lương thực.

Tang Vi Sương nói chuyện với đương gia Tổng gia rất thuận lợi (đương gia: người làm chủ gia đình), họ thương lượng tốt là nàng dùng số tiền ban đầu Tang mẫu bán ra để mua về, dù sao đất này Tổng gia dùng đã năm năm, cho nên khoai lang trong đất năm nay sẽ chia đôi cho hai nhà Tổng, Tang.

Trước khi rời Tổng gia, Tang Vi Sương có hỏi thăm Tổng đại tâu thì đương gia Tổng gia cho biết mẹ Tổng đại tâu bị bệnh nên trong thời gian ngắn, tâu ấy sẽ không trở về.

***

- Đại tỷ, đất này tỷ định trồng gì?

Tĩnh Sơ nghiêng đầu nói:

- Gieo đậu đỗ chúng ta bán tốt như thế, hay là cứ trồng đậu đỗ đi.

Tang Vi Sương trầm tư, tay nhỏ bé chống cằm:

- Đậu đỗ sống ở phương nam, còn huyện An phủ Thiệu Châu của chúng ta ở phương bắc, bởi không trồng ra đậu đỗ tốt nên đậu đỗ mới đất như thế.....Trồng đậu đỗ thì cũng được, nhưng bây giờ sắp vào đông rồi, mảnh đất kia e là vẫn phải bỏ không.....

Tĩnh Sơ nhìn Tang Vi Sương, nghi hoặc hỏi:

- Tỷ, vậy tỷ nói sau này nên trồng gì đây?

- Tỷ trước đây đã nghĩ muốn trồng một ít trà.

Tang Vi Sương nhẹ nhàng nói:

- Nhưng huyện An chúng ta cũng không trồng được trà, trước kia muội nghe Tổng đại tâu nói trà ở chỗ chúng ta đất cũng vì chúng ta không trồng được trà, lá trà phải chờ từ rất xa tới.

Tĩnh Sơ bĩu môi phản bác.

Tang Vi Sương tán thưởng nhìn Tĩnh Sơ, không ngờ tiểu nha đầu này ngay cả lời người khác nói cũng nhớ kỹ như vậy.

- Đúng là phần lớn trà chỉ có thể trồng ở vùng đồi núi phương nam.

Vi Sương khẽ cười giải thích, rồi thở dài một hơi, lỏ tai ửng đỏ:

- Đất này nếu không thể trồng trà thì giữ lại tiếp tục trồng khoai lang vậy.

Tĩnh Sơ nghe vậy không còn gì để nói, còn Tang Vi Sương chỉ cười cười vào trong nhà.

Người ta luôn cho rằng phía bắc sông Hoài khó trồng ra cây trà thường gặp nhưng điều này không có nghĩa là phương bắc không thể trồng. Trước kia ở

Hoa Dương cung, dưới sự hướng dẫn của nữ quan, nàng từng trồng được cây trà của phương nam, hơn nữa còn trồng rất thành công. Không biết bây giờ nàng có thể thử lại hay không, nếu thành công thì đây là phương pháp kiếm tiền nhanh nhất mà nàng có thể nghĩ đến.

Nhưng Tang Vi Sương cần bạc rất gấp, nàng không đợi được, càng không muốn phí ba năm năm ở cái nơi cách Lạc Dương hơn ngàn dặm này!

Nghĩ đến đây, vẻ hờ hững trên mặt Tang Vi Sương biến mất, thay vào đó là nghiêm túc và lạnh lẽo.

Hôm sau, ở phố Đông huyện An, Tang Vi Sương ngồi trước quầy sách, sách chất đống ở trước mặt, bút trong tay nàng không ngừng sao chép.

Tĩnh Sơ đã biết mang Cẩm Văn đi bán gói đậu đỏ cho các đại tửu lâu, khách điểm, cũng có thể tùy cơ ứng biến xử lý vài tình huống đột phát. Cho nên Tang Vi Sương mới có thể an tâm trông coi quầy sách, tính nàng thích yên tĩnh, sao chép sách cũng không cảm thấy quá mệt mỏi.

- Sách này bán thế nào?

- Năm văn tiền.

Nàng không hề ngẩng đầu, ngữ điệu hờ hững nói.

Người tới cầm một quyển sách, để lại năm văn tiền rồi rời đi.

Từ sáng sớm đến chiều tối, chồng sách trước mặt Tang Vi Sương đã hết, tiền đồng thu được tràn ra khỏi hộp.

Tang Vi Sương nhìn ánh tà dương phía tây, thở dài một tiếng. Tĩnh Sơ và Cẩm Văn cũng sắp tới rồi. Nàng đặt bút xuống, thu mực nước còn dư vào bình, dùng giấy bỏ gói kỹ bút mực, sau đó lặng lẽ dùng sợi dây khâu chuỗi các đồng tiền lại.

Liên tiếp sao chép hơn nửa tháng được khoảng trăm quyển sách, hôm nay buôn bán lời được gần một xâu tiền.

Đáng thương cho nàng vì chút tiền này mà viết đến nỗi tay không cầm được nữa.

Tang Vi Sương xoa khuỷu tay, khẽ môi khẽ nhếch nói:

- Chỉ mong tháng sau sau khi ra quyển kế tiếp, sách này có thể dùng chữ in trong thư quán để in. ....

Nàng không muốn lại chịu khổ nữa, việc này so với khi mới bắt đầu học luyện kiếm còn mệt mỏi hơn, nàng nhớ khi đó tiểu cô cô của nàng là Ninh Dương công chúa còn cười nói nàng là một cái gói thêu hoa.

***

Rất nhanh đã đến tháng chạp, sách của Tang Vi Sương ra đến quyển thứ tư rồi, hơn nữa đúng theo dự tính của nàng, quyển thứ tư rất thuận lợi bán với giá hai mươi văn tiền một quyển.

Thậm chí trong huyện An đã xuất hiện bản sao chép trộm ba quyển sách đầu của Tang Vi Sương, hơn nữa nàng còn phát hiện, vào ngày mười hai và hai mươi hai mỗi tháng, cũng chính là ngày nàng ra phố Đông huyện An bán sách, trước quầy sách của nàng đã có hơn mười người “mê sách” đứng đợi sẵn từ lâu.

Nàng hài lòng nhếch môi cười, tốt hơn nàng dự đoán, xem ra kế hoạch này có thể thực hiện được.

Ngày hai mươi hai tháng chạp, quyển sách thứ năm vừa đem ra, rất nhanh đã bán hết một trăm quyển.

Chờ khi hơi rảnh rỗi chút, Tang Vi Sương mở ống trúc, uống một ngụm nước, đúng lúc này thì có vài người vội vã đi về phía nàng.

Người dẫn đầu đi tới quầy sách, nhìn trái nhìn phải thật lâu mới nghi hoặc nhìn về phía Tang Vi Sương nói:

- Cô nương là chủ nhân quầy sách này?

- Là ta.

Tang Vi Sương bình tĩnh trả lời, khiến người nọ ngẩn người. Lập tức trong mắt ông hiện ra vẻ tán thưởng:

- Cô nương, tại hạ là chấp sự của Như Ý thư quán của Cô gia ở An huyện, lão gia nhà tôi mời. ....

Người nọ do dự một lát mới nói:

- Mời chủ nhân quầy sách này đi một chuyến.

Ông dù sao cũng không tin tiểu nha đầu mười mấy tuổi này là chủ nhân quầy sách, chẳng lẽ những chuyện xưa đặc sắc kia cũng là do tiểu nha đầu này viết? Chuyện này bảo ông làm sao tin tưởng, thực quá hoang đường mà.

- Không biết chủ nhân quý quán có tiết lộ chấp sự tìm ta vì việc gì không?

Tang Vi Sương lúc này mới đứng lên hành lễ gặp mặt, hỏi.

Thấy nàng nói chuyện văn vẻ, cử chỉ đúng mực, Trương quán gia của Cổ gia thư quán không khỏi nhìn nàng sâu xa, ông đột nhiên cảm thấy những chuyện xưa ly kỳ đặc sắc kia có lẽ thật sự do nàng viết. ....

- Lão gia nhà ta không nói, xin cô nương tự mình đi một chuyến.

Tang Vi Sương suy nghĩ, qua thật lâu mới nói:

- Phiền chấp sự dẫn đường.

Nàng cúi đầu theo sát phía sau, khoe môi hơi nhếch, nỗ lực ba tháng, phải chăng cá lớn đã mắc câu?

Quả nhiên đúng như Tang Vi Sương đoán, Như Ý thư quán muốn giúp Tang Vi Sương in sách, lợi nhuận thu được sẽ chia năm năm. Tang Vi Sương không hài lòng chia năm năm, nàng đề nghị chia bốn sáu, nàng chiếm sáu còn Như Ý thư quán chiếm bốn. Hai người cò kè mặc cả hồi lâu, đương gia của Như Ý thư quán mới thối râu trợn mắt nói:

- Ta cũng không so đo với tiểu nha đầu nhà ngươi cái gì, bốn sáu thì bốn sáu, lão tử nếu không phải thích chuyện xưa này thì đã không phí nhiều công sức như vậy! Có điều ta muốn mau thấy phần sau câu chuyện!

Tang Vi Sương cười cười:

- Chỉ cần ông chủ Cổ đồng ý mấy điều kiện đã nói lúc này, tôi đảm bảo trong vòng ba ngày sẽ để ông xem được kết cục của câu chuyện.

Tiết lập xuân năm sau, quyển “Thần quỷ dị văn lục” bộ thượng của Tang Vi Sương rốt cục cũng ra đời dưới hình thức sách in, Cổ đương gia càng xem càng thích thú, rất nhanh quyển sách đó cũng mang lại lợi nhuận làm phấn chấn lòng người.

Tang Vi Sương rất nhanh dùng số tiền kia mua nhà cửa ở huyện An, dự định vào sinh nhật cuối tháng hai thu dọn đồ đạc xong xuôi ở thôn Lão Miếu, nàng sẽ cùng đệ đệ, muội muội dọn vào nhà mới.

Trước sinh nhật Vi Sương một ngày, nàng thuê xe ngựa từ trong huyện đến thôn Lão Miếu dọn nhà, rất nhiều người tụ tập ở đầu thôn xem náo nhiệt, Vi Sương thấy đều là những khuôn mặt lạ.

Tang gia đột nhiên dọn nhà vào thành, thế là mọi người bắt đầu bàn tán Tang gia lấy đâu ra bạc để ba tỷ đệ có thể sống ở nhà tốt trong huyện An.

Tiếng trò chuyện của họ với nhau hoặc nhiều hoặc ít chui vào tai mấy tỷ đệ.

- Nghe đâu là có một lão đầu năm sáu mươi tuổi bao nuôi Đại Nha. ....

- Hèn gì đột nhiên có tiền như thế, hóa ra nhỏ như thế đã làm phòng ngoài của lão đầu rồi, đúng là đủ đề tiện mà!

- Các người nói xằng nói bậy gì đó?

Người nói là tam đệ Tang Cẩm Văn, khuôn mặt nhỏ của nó vì tức giận mà đỏ bừng, vành mắt cũng đỏ lên, mơ hồ còn có nước mắt long lanh.

- Đại tỷ của ta mỗi ngày viết chữ kiếm tiền vất vả cỡ nào các người có biết không? Các người chỉ biết nói xấu sau lưng người khác! Các người đều là người xấu! Hu hu. ....

Tang Cẩm Văn vừa nói vừa lớn tiếng khóc lên.

Nhị Nha Tĩnh Sơ nghe tam đệ khóc thì trong lòng càng bi phẫn, giận dữ mắng mỏ:

- Ban đầu cũng vì các người nói bậy mà bức. ....bức từ mẹ ta, nhà chúng ta khó khăn lắm mới khá giả hơn một tí, các người lại nói tới tỷ ta! Sao hả, có phải đợi ta lớn hơn chút nữa thì cũng nói tới ta, nói tới đệ đệ ta? Các người. ....là người xấu!

- Ê, ta nói Nhị Nha này, con nói cho rõ ràng, mọi người bức từ mẹ con khi nào? Mẹ con là tự mình bệnh chết! Liên quan gì tới mọi người! Còn nữa, đại tỷ con ban đầu ở quỹ môn quan cũng là được chúng ta kéo về, đồ vong ân phụ nghĩa!

Chu đại nương bùng bát com ra ngoài tham gia náo nhiệt. Bà rất sĩ diện, thích người khác a dua, là người thích khoe khoang nhất trong thôn. Bà nói những điều này càng là vì thấy Tang gia có tiền nên muốn kiếm chút lợi từ “ân cứu mạng”.

Bà vừa nói như vậy, mọi người cũng bắt đầu nói Đại Nha vong ân phụ nghĩa.

Tang Vi Sương hí hửng nhìn hết thấy, ánh mắt nàng quét qua một đám bà tám, xuyên qua đám đông dừng lại ở chiếc xe ngựa đậu ở đầu thôn.

Có hai người từ trên xe ngựa kia đi xuống, ánh mắt họ đều nhìn về phía Tang Vi Sương.

Tang Vi Sương và chủ nhân ánh mắt sắc bén kia giằng co giấy lát.....

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Biểu muội của Triệu Lục Ý?

Là hần.

Nhưng hần tại sao lại xuất hiện ở đây? Tang Vi Sương nhìn Triệu Lục Ý một cách đầy thâm ý, nàng xuất thân từ đại gia tộc, tuy lưu lạc đến bước này nhưng vẫn hiểu rõ nữ tử khuê phòng không thể trắng trợn nhìn chăm chăm nam tử, Nhị Nha còn nhỏ người ta sẽ không nói, mà nàng khi không đã bị người ta giới nước bắn rồi, không thể lại bị người ta bắt được “quả tang”.

- O, kia không phải là xe ngựa của đứa cháu Tổng gia sao, Tổng thiếu gia trở về rồi.

Có vài bà trong thôn rất nhanh đã bị chiếc xe ngựa hấp dẫn, lập tức nói.

Người trong thôn khó tránh kính nể người có học nên khi nói đến đứa cháu của Tổng gia – Tổng Nùng Hoa thì trên mặt họ đều là vẻ cung kính.

Đúng lúc này thì một thiếu niên mặc áo bào màu lam đậm đi về phía đám đông, phía sau hần là một bạch y nam tử vội vàng theo sau.

- Tổng đại ca, xem ra cả nhà biểu muội ta ở thôn Lão Miếu các người sống không tốt nhì.

Thiếu niên áo lam kia quét ánh mắt sắc bén ra bốn phía, cất giọng nói.

- Biểu muội?

Lời của hần khiến những người xung quanh không hiểu ra sao nhưng khiến Tổng Nùng Hoa và Tang Vi Sương hít mắt lại. Tổng Nùng Hoa cúi đầu cười khê, Triệu lão lục này thật là một nhân vật, lần này muốn diễn cái gì đây? Chơi thì chơi, nhưng đừng chơi đến nghiện rồi rước họa vào thân.

- Triệu Lục Ý ta và cả nhà biểu muội xa cách đã lâu, đến nay mới gặp lại nên muốn đón cả nhà biểu muội vào ở trong huyện thành, không biết Tổng thôn trưởng có thể giúp đỡ hay không?

Trên mặt thiếu niên mang theo nụ cười nho nhã nhưng lại khiến người ta không rét mà run.

Lúc này mọi người đại khái cũng nghe hiểu ý của thiếu niên, ba tỷ đệ Tang gia là thân thích của hần, hần tới là để đón Tang gia vào huyện thành.

Tổng thôn trưởng nghe lời của thiếu niên thì từ trong nhà bước ra, đợi khi thấy rõ dung mạo của hần, ông mới kịp phản ứng hần là ai.

- Triệu, Triệu thiếu gia.....

Tổng thôn trưởng gọi danh xưng của hần:

- Triệu thiếu gia và tỷ đệ Tang gia là.....

- Vi Sương là biểu muội của ta.

Thiếu niên nói rõ từng chữ, hơi lớn giọng lặp lại một lần.

- Biểu.....biểu muội?

Tổng thôn trưởng lặp lại:

- Lúc Tang gia đến thôn Lão Miếu không có lấy một người thân.....

Lời ông còn chưa dứt thì một ánh mắt lạnh lẽo bắn về phía ông, ông lập tức hiểu ý Triệu Lục Ý.

- Triệu, Triệu thiếu gia muốn đón biểu muội của mình về, chuyện này.....đương nhiên có thể.

Một người ngoài như ông thì có thể nói gì, Tang gia muốn dọn ra khỏi thôn, tuy ông cũng lo lắng, sợ mấy đứa trẻ bị người ta lừa gạt nhưng bây giờ biết Triệu Lục Ý muốn bảo vệ mấy người bọn họ thì trái tim thấp thỏm này của ông cũng có thể buông xuống.

- Thôn trưởng đã đồng ý thì ta sẽ đón biểu muối đi. ....

Triệu Lục Ý vừa nói vừa cất bước về phía tỷ đệ Vi Sương.

Tang Vi Sương đến khi lên xe ngựa rời khỏi thôn Lão Miếu cũng chưa từng nói gì, môi mỏng của nàng khẽ mím, đầu hơi cúi thấp, gương mặt thanh tú càng lúc càng có bóng dáng thời trẻ của trưởng công chúa Vũ quốc trước kia, xinh đẹp nhưng không mất phần giản dị, thanh nhã nhưng không mất phần quyền rũ.

- Đại tỷ. ....

Giọng nói nhẹ như tiếng mèo kêu truyền đến, Tĩnh Sơ ngồi bên cạnh Tang Vi Sương khẽ nói:

- Đại tỷ quen biết ..... Triệu. .... Triệu công tử kia khi nào vậy?

- Phải đó. .... tỷ, tỷ quen biết thiếu gia có tiền kia khi nào. ....?

Cầm Văn cũng nghiêng đầu nhìn về phía Tang Vi Sương hỏi:

- Người đó tại sao nói tỷ là biểu muối của hắn. .... vậy chúng ta đều là thân thích của hắn à?

- .....

Tang Vi Sương im lặng, nàng quả thực từng gặp người đó một lần, nhưng chỉ là biết thôi, chứ không hơn nữa?

- Tĩnh Sơ, Cầm Văn, Triệu công tử chỉ là muốn giúp chúng ta thôi.

Vi Sương giải thích rõ.

Hai tỷ đệ hình như nghe hiểu nên không truy hỏi nữa.

Hôm đó Tang Vi Sương dẫn theo đệ đệ, muối muối vào ở nhà mới, Triệu Lục Ý cũng theo họ vào nhà mới.

- Triệu công tử, kịch đã diễn xong rồi, Vi Sương không giữ công tử nữa.

Vi Sương nhẹ nhàng nói, hơi khoát tay rồi đặt lên ghế.

Động tác này tự nhiên mà quen thuộc, Triệu Lục Ý không khỏi hơi nheo mắt.

- Tang cô nương đây là muốn qua cầu rút ván sao?

- Ta đâu có yêu cầu công tử giúp đỡ.

Nói cách khác là hắn xen vào việc người khác? Ý cười nơi khóe môi Triệu Lục Ý càng đậm hơn.

- Ồ, xác thực là Triệu mỗ tự nguyện. ....

Môi hắn mấp máy:

- Ừm, nếu cô nương không phản đối, vậy Triệu mỗ người biểu ca này sẽ làm đến cùng, sau này Triệu mỗ sẽ thường xuyên đến thăm Tang biểu muối.

Hắn nâng tay giả vờ vái một cái:

- Biểu ca cáo từ, biểu muối dẫn tiểu biểu muối và tiểu biểu đệ đi nghỉ ngơi sớm.

Ánh mắt Tang Vi Sương cuối cùng cũng biến đổi, bàn tay đặt trên ghế chợt nắm chặt, sau đó nàng lạnh lùng nhướng mắt:

- Triệu công tử, người rốt cục là ai? Muốn đạt được gì ở chỗ ta?

Tang Vi Sương thiếu kiên nhẫn mở miệng hỏi. ....

Nàng không ngờ đến mức nhìn không ra người này có ý đồ, nàng càng không tin tưởng một người không liên quan sẽ vô duyên vô cớ tốt với nàng.

Bước chân Triệu Lục Ý dừng lại, nhưng không có xoay người.

- Tang cô nương nghĩ nhiều rồi. ....

Cách thật lâu, hắn mới nhẹ nhàng nói:

- Ta chỉ là muốn giúp thôi.

Hắn cắt bước rời đi, còn bồi thêm một câu:

- Chân tâm thật ý.

Tang Vi Sương hít sâu một hơi, khi phục hồi tinh thần lại thì Triệu Lục Ý đã đi xa.

Cảnh đào ngoài cửa sổ đâm chồi mới, ánh trăng bên song cửa sáng ngời như nước, gió vẫn lạnh lẽo như cũ, qua tiết kinh trập rồi, không biết đợt rét tháng ba này có kéo dài đến đoạn ngo hay không. ....

Tang Vi Sương kéo chăn lông trên người kín lại, nét mực trên giấy Tuyên Thành trên bàn vẫn chưa khô, nàng nhìn chăm chăm vào nến đỏ, suy nghĩ sớm đã trôi dạt đến tận phương nào.

Người kia không chỉ phụ thâm tình của nàng mà còn giết phụ hoàng mẫu hậu của nàng, đoạt giang sơn Thương thị của nàng, tộc nhân Thương thị đều thành tù phạm tiện nô, huyết hải thâm thù như vậy mỗi ngày đều giày vò nàng, nàng sao có thể quên? Sao có thể quên?

Chăn lông bị bàn tay nhỏ siết chặt, móng tay gãy tạo ra một âm thanh chói tai nhưng nàng hoàn toàn không cảm giác được.

Nàng muốn từ huyện An xa xôi đi đến kinh thành, muốn lật đổ Đại Diêu của hắn, phải mất bao lâu thì con ác mộng nàng chính mắt nhìn hắn rồi từ trên cao rơi xuống mới có thể kết thúc?

Phó Họa Khánh, đây là nợ máu hắn nợ nàng.

Con gió lạnh ngoài cửa sổ thổi vào, lạnh đến thấu xương, nhưng cái lạnh ấy không thấm vào đâu so với nỗi thống hận trong lòng Vi Sương.

Nàng không có quá nhiều thời gian chờ đợi, càng không muốn ngập chìm trong đau khổ bởi thù hận trong những ngày đêm đợi chờ dài đằng đẳng. Nàng muốn sống tốt hơn để khi gặp lại Phó Họa Khánh nàng dùng vật như công chúa vong quốc kiếp trước.

Tay Tang Vi Sương thò ra khỏi chăn lông, nhắc chiếc bút lông cán trúc, đôi mi thanh tú khẽ nhú, nàng đặt bút viết, lại là một đoạn chuyện xưa quý thần.

Khi tiếng chuông canh tư gõ, Tang Vi Sương đã liên tục gấp mấy cái, rốt cục cũng đặt bút xuống.

Nhìn cảnh hoa đào ngoài cửa sổ, nàng lại nhớ tới cây Tuyết Đào nàng từng tự tay chăm bón trong Hoa Dương cung.

Tuyết Đào là một loại trà không phổ biến ở phương nam, không biết vì nguyên nhân gì mà loại trà này cực kỳ khó trồng, không như Long Tĩnh, Ô Long nổi tiếng xa gần.

Tang Vi Sương không khỏi mỉm cười, Tuyết Đào chỉ thiếu một câu chuyện truyền kỳ, một đoạn giai thoại. ....

Nếu là truyền kỳ hoặc giai thoại thì người giỏi bịa chuyện xưa như nàng sẽ dễ dàng vì nó mà tạo ra một chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đi ước hẹn ngày xuân

- Tang công tử, mảnh đất này là mảnh đất tốt nhất phía nam huyện, hơn nữa ở đây vắng vẻ, người qua lại rất ít, ngài xây nông trang ở đây là không còn gì tốt hơn.

Người thanh niên hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi kiên nhẫn giới thiệu với Tang Vi Sương.

Tang Vi Sương nhìn khắp chung quanh, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng.

- Nơi này không tệ, lại gần với nhà ta.

Nàng cử chỉ rộng lượng, khí chất trầm ổn, nho nhã lễ độ khiến người ta vừa nhìn liền biết là người của đại gia tộc vừa ra ngoài xã hội, cho nên người thanh niên này vô cùng cung kính, sợ xảy ra sai sót đắc tội với khách quý.

- Mảnh đất này ta mua.

Nàng không trả giá đã trực tiếp mua, cũng không tiết lộ nàng muốn dùng làm gì.

Người thanh niên chỉ cho rằng đây là một tiểu thiếu gia nhà giàu muốn mua làm biệt trang.

Nửa tháng sau, Tang Vi Sương biến nơi này thành dáng vẻ trong lý tưởng của nàng, bốn phía xây tường rào, bên trong trồng thứ mà nàng muốn.

- Đương gia, những cây “Tuyết Đào” ba năm tuổi từ phương nam chuyển tới này, tuy trồng ở đây nhưng năm nay cũng là năm đến kỳ thu hoạch đầu tiên.....

Thiếu niên nói chuyện tên Dương Yên, lần đầu gặp Tang Vi Sương là vào nửa tháng trước, hắn và gia gia sống nương tựa lẫn nhau ở phía nam huyện An.

Cũng vào nửa tháng trước, gia gia của Dương Yên đột ngột qua đời để lại đứa cháu này. Gia gia của Dương Yên cả đời nghiên cứu về trà, Dương Yên từ nhỏ lại càng mưa dầm thấm đất, sau khi gia gia qua đời thì đến nông trang của Tang gia chăm bón “Tuyết Đào”.

Dương lão khi còn sống từng có một buổi nói chuyện dài với Tang Vi Sương, sau đó thì ý tứ sâu xa nói:

- Nữ tử này không phải người phạm tục, đáng tiếc lại là thân nữ nhi!

Ông trước khi chết đã đem Dương Yên và sở học cả đời mình phó thác cho Tang Vi Sương.

Tang Vi Sương lại càng thần phục ông lão vừa nhìn đã biết rõ thân nữ nhi của nàng.

- Đương gia, người xem những cây “Tuyết Đào” này chuyển đến đây trồng chưa đến nửa tháng, tuy sống được nhưng có nên tiến hành thu hoạch đúng hạn đợt đầu hay không?

Dương Yên nghiêm túc hỏi.

Tang Vi Sương nhìn mấy cây Tuyết Đào này, chau mày, suy nghĩ hồi lâu mới nói:

- Trước tiên cứ bỏ qua chồi mới, đợi hai tháng nữa xem tình hình thế nào.

- Nhưng.....

- Nhưng lá tháng năm chất lượng không tốt bằng chồi tháng ba đúng không?

Tang Vi Sương tiếp lời của hắn.

Dương Yên sùng sốt, vội nói:

- Đúng.

- Nhưng những cây “Tuyết Đào” này lần đầu tới Thiệu Châu, tuy may mắn sống sót nhưng cũng không thể đảm bảo chúng có thật thích ứng với môi trường ở đây hay không, chuyện đốt rừng săn thú, tát ao bắt cá, chúng ta không thể làm.....còn nữa.....

Tang Vi Sương rất nghiêm túc nhìn về phía thiếu niên:

- Dương Yên, người biết “Tuyết Đào” cực kỳ khó trồng, sản lượng không lớn nhưng tại sao lại không sánh bằng Hàn Tiêu.....thậm chí là Long Tĩnh, Ô Long?

Dương Yên ngạc nhiên mở to mắt, ánh mắt nhìn Tang Vi Sương chuyên chú mà nghi hoặc, đây hiển nhiên là nghi vấn vướng mắc trong lòng hắn đã nhiều năm.

- Tuyết Đào của Giang Nam, tú nhũ độc đáo, khí chất cao quý nhưng chung quy vẫn khó trèo lên nơi thanh nhã. Bởi trong phẩm trà, nó “nhã” không bằng Ngọc Họa, “thanh” không bằng Hàn Tiêu, thậm chí cũng không bằng Long Tĩnh, Ô Long thích hợp với khẩu vị của rất nhiều người.....

Dương Yên sực tỉnh, hay cho câu “nhã” không bằng Ngọc Họa, “thanh” không bằng Hàn Tiêu! Nàng chỉ một câu đã nói toạc ra chân lý trong đó!

Tang Vi Sương cúi người, chớp mũi đến gần Tuyết Đào bên dưới.

- Ta từng nghĩ.....những cây Tuyết Đào này nếu có thể sống trên đất Thiệu Châu thì có mang theo mùi vị của Thiệu Châu hay không?

Câu nói này của Tang Vi Sương như giáng một gậy vào đầu Dương Yên!

Giờ khắc này, hắn hoàn toàn hiểu được ý của đương gia.

- Đương gia, từ hôm nay, toàn bộ những cây Tuyết Đào này tôi đều dùng nước giếng để tưới, không quá hai ba tháng sẽ để cho đương gia thấy được thành quả!

Tang Vi Sương hí mắt, sớm biết người này thông minh nhưng không ngờ nàng chỉ nói một chút đã hiểu! Hắn có thể nghĩ đến chỗ giống nàng, không hổ là cháu của Dương lão!

Tang Vi sương hiểu ý cười, thật hi vọng không quá hai tháng là có thể thấy được thành quả.

Có điều trước đó, nàng phải đi gặp một người.

***

Tháng ba, “Thần quỹ dị văn lục” của Tang Vi Sương từ huyện An truyền tới phủ Thiệu Châu, thậm chí đã khơi dậy một làn sóng ở Thiệu Châu, nhất thời giá giấy ở Thiệu Châu tăng lên, các bản sao xuất hiện nhiều vô số kể.

Ngày mười sáu tháng ba, quyển thứ nhất bộ hạ của “Thần quỹ dị văn lục” cuối cùng cũng ra đời dưới sự trông ngóng của mọi người.

Cổng các thư trai lớn ở Thiệu Châu phủ từ sớm đã tụ tập rất nhiều khách.

Khi mọi người mua được sách thì vội vã mở ra xem đoạn cuối, trước cửa thư trai như nổ tung lên.

- Ta không biết “Thương Chủy Vũ” này nghĩ thế nào nữa! Một tuyệt đại giai nhân như Tố Bạch mà hấn sao hấn tâm viết nàng chết! Sao có thể như vậy? Ta thật muốn đi huyện An tìm tên “Thương Chủy Vũ” này hỏi cho rõ ràng! Đúng là đau xót tim ta!

- Tố Bạch quá lạnh lẽo, ta vẫn thích hồng nhan kiểu mỹ nhân nóng bỏng hơn, chứ mỹ nhân lãnh đạm như vậy là không dễ trêu chọc nhất!

- Nhưng ta thích Tố Bạch lắm, người thanh nhã lạnh lùng như vậy không biết khi động tình sẽ là đáng về gì, tại sao lại bị Thương Chủy Vũ viết chết rồi! Tiếc quá đi mất!

- .....

Những người trước cửa thư trai bàn luận sôi nổi về hồng nhan tri kỷ trong quyển thần quỹ dị văn kia.

Trà lâu đối diện thư trai, sau bức rèm ngọc lan, một thiếu niên mặc áo bào trắng, tóc đen xõa như thác nước chậm rãi nhếch khóe môi.

- Thương Chủy Vũ.....Tang Vi Sương.....cô hình như đã quên ước hẹn với ta rồi.

Người hầu áo đen phía sau nghe hấn lẩm bẩm tự nói thì cung kính tiến lên một bước:

- Công tử, vậy còn cần phái người để ý Tang gia tiểu viện không?

- Dĩ nhiên.

Giọng của thiếu niên như khúc ca thanh nhã của mỹ ngọc:

- Còn phải cho người trông coi biệt viện ở rừng chuối phía bắc huyện nữa, trong thư phòng của ta không thể có chút bụi bặm nào, nàng tự nhiên sẽ.....nghĩ đến ta.....

Tay thiếu niên vờn quanh mép chén trà nhỏ bằng bạch ngọc trong tay, thân thiết như đang vuốt ve da thịt mỹ nhân vậy.

- Tuân lệnh, chủ tử.

Người hầu áo đen cung kính đáp, chỉ là hấn tử nhỏ đã đi theo chủ tử nhưng chưa từng thấy chủ tử cảm thấy hứng thú với người hoặc việc nào như vậy, thế nhưng nửa năm nay ngài ấy lại luôn truy hỏi tỉ mỉ về một tiểu nha đầu, thật sự khiến hấn khó mà tưởng tượng.

***

Mồng một tháng tư, Tang Vi Sương mặc y phục mới đi ước hẹn ngày xuân ở biệt viện rừng chuối phía bắc huyện.

Nói ra thì nàng hơi chột dạ, đã nói là mùa xuân nhưng bây giờ đã cuối xuân rồi, không biết Dung công tử kia có phải đã quên nàng từ lâu hay không.

Rừng chuối phía bắc huyện chỉ có một nơi, biệt viện sâu trong rừng chuối cũng không dễ tìm.

Quanh co lòng vòng một hồi, Tang Vi Sương cảm giác như nàng vào rừng đã lạc đường, đúng lúc nàng muốn từ bỏ thì liễu rậm hoa thưa lại có làng (trích trong câu thơ “Son trùng thủy phúc nghi vô lộ, Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” trong bài “Du Sơn Tây thôn” của Lục Du, ý nói khi ngỡ không còn đường tiến nữa thì đột nhiên lại xuất hiện hi vọng), quả thật nàng đã thấy một căn biệt viện.

- Ha ha, thật sự có một căn biệt viện, xem ra Dung công tử kia cũng không xem ta như con nít mà gạt ta, chẳng qua.....chỉ mong lòng người cũng tựa lòng ta.....

Nàng cong môi cười.

Lòng này không phải mang ý mờ ám đặc biệt gì, chỉ là muốn kết giao bằng hữu mà thôi. Nàng lần đầu gặp đã xem hấn là tri kỷ, chỉ mong hấn cũng như

vậy đối với nàng. ....

Dĩ nhiên, nàng là người đã tròng sinh một kiếp, từ lâu đã am hiểu sâu sắc đạo lý không thể không có tâm phòng bị người.

Người mở cửa là một bé trai khoảng mười một mười hai tuổi.

- Không biết cô nương tìm ai?

- Dung công tử.

- Cô nương là người trong ước hẹn?

Bé trai đánh giá nàng mấy lần, suy nghĩ một chút rồi hỏi.

Tang Vi Sương ngạc nhiên, gật đầu:

- Đúng vậy.

- Cô nương mời vào, công tử đã từng căn dặn tôi.

Lời tác giả: Nữ chính có thể viết sách cũng có thể trồng trà, không thể không nói hoàng cung là một nơi đào tạo toàn năng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Dọc đường gặp lại

- Công tử nhà người chỉ để lại phong thư này?

Tang Vi Sương nhận phong thư mà bé trai đưa tới, nghi ngờ nói.

- Đúng vậy, cô nương.

Nó nhìn nàng chăm chú, bình tĩnh nói.

Trong thư nói, phủ Thiệu Châu, Họa Thánh trà lâu.

Tang Vi Sương để thư xuống, trong lòng hơi phiền muộn, tức giận nói:

- Làm sao hắn biết ta nhất định sẽ đi?

Thay đổi thất thường như vậy khiến nàng cảm thấy mình bị người ta trêu đùa.

Bé trai liếc nàng một cái, chậm rãi nói:

- Công tử nói, dù sao cô nương cũng đã trễ ước hẹn, không bằng lại trễ thêm chút nữa, chờ mùng sáu tháng sáu, trong Họa Thánh trà lâu phủ Thiệu Châu có Thiệu Châu trà hội ba năm một lần. Cơ hội như vậy nếu bỏ lỡ sẽ phải đợi thêm ba năm nữa, cô nương hiểu trà sâu sắc như thế, đương nhiên không thể bỏ lỡ. ....

Nghe nói vậy, phiền muộn trong lòng Tang Vi Sương đều tiêu tan, ngược lại lại có hơi cảm động. ....

Nàng một lần nữa cầm lấy phong thư, nói với bé trai kia:

- Ta đi đây. Cáo từ.

Nàng đi rất tiêu sái, bé trai nhìn bóng lưng của nàng, trong lòng hơi cảm thấy kỳ quái.

***

Tuyệt Đào ở nông trang cuối tháng năm do Tang Vi Sương dẫn theo Tĩnh Sơ và Dương Yên tự mình hái. Tang Vi Sương cảm thấy chỗ nông trang này rất tốt, gần nhà nàng, cảnh quan đẹp, lại có thể giúp cho ra Tuyệt Đào nàng muốn. Láng giềng xung quanh cũng xem như hòa thuận, chỉ. .... duy nhất không tốt chính là, ở đối diện xê xích khoảng ba bốn nhà là nơi ở của một quả phụ quyền rữ. Mấy lần nàng và Dương Yên đi qua cổng nhà quả phụ kia, nàng ta đã dùng ánh mắt là lời từ phía quan sát họ, theo nàng biết thì nữ nhân kia có rất nhiều khách trong màn. Trước cửa quả phụ thì phi nhiều, cho nên

Tang Vi Sương không thể không nói với Dương Yên và chính mình là đừng chọc đến nữ nhân kia.

Cầm Văn đã được Tang Vi Sương đưa đến học đường, mấy ngày nay cũng dần dần tìm được thú vui học tập, đã biết đem chi, hồ, giả, dã (chi, hồ, giả, dã: từ hay dùng trong các văn thơ cổ) khiến các tỷ tỷ vui vẻ.

Hôm đó, lá trà hái được do Dương Yên tự mình chế luyện.

Bếp lò bùng lên ngọn lửa nhỏ, lá trà xanh biếc được bàn tay trắng trẻo của thiếu niên cầm lấy, hẩn dùng tay không nắm lá trà, chà xát xoay tròn trên nắp nồi nóng hổi.

Hắn làm rất nghiêm túc, không lâu sau, trên trán đã rịn ra mồ hôi, Tĩnh Sơ đứng bên cạnh lấy khăn trong người ra lau trán cho hắn.

Khi chiếc khăn chạm đến trán Dương Yên, thân thể Dương Yên chấn động, tay chạm phải nắp nồi.

- Shhh. ....

Thiếu niên đau hít một tiếng.

- Yên ca ca, huynh, huynh không sao chứ?

Tĩnh Sơ tự trách hỏi.

Thiếu niên á náy nhìn nàng, lắc đầu:

- Không sao. ....

Hắn một lòng chỉ nghĩ giúp đương gia làm ra tinh phẩm có thể sánh ngang với “Hàn Tiêu”, cho nên mới quyết định tự mình chế luyện lá trà, chút vết thương nhỏ này hắn hoàn toàn không để ý.

Thật vất vả dùng nước giếng đặc biệt của Thiệu Châu tưới từng ngày mới có thể trồng tốt những cây trà mềm mại từ phương nam này, hắn không thể nào bỏ dở nửa chừng, như vậy đương gia sẽ đau lòng, khổ sở.

- Yên ca ca, huynh nghỉ ngơi một chút được không, tay huynh đã bông thành như vậy. ....

Tĩnh Sơ sốt ruột sắp khóc, tay huynh ấy không biết bị bông bao nhiêu chỗ rồi, tại sao huynh ấy không đi bôi thuốc mà phải cố chịu đựng để làm xong mấy thứ “Tuyệt Đào” này chứ.

- Tĩnh Sơ tiểu thư, tôi không sao, cô nếu không có chuyện gì thì đi đun một ấm nước nóng đi.

Hắn thử nhẹ nhàng nói, nhưng trong mắt trong tay vẫn chỉ có lá trà yêu dấu của mình.

Tối hôm sau, Dương Yên về mặt mừng rỡ cung kính bưng “Tuyệt Đào” đã pha tốt đến trước mặt Tang Vi Sương.

- Đương gia, người nếm thử xem.

Tang Vi Sương vén nắp chung trà, mùi hương tỏa ra bốn phía, hương trà thanh nhã mang theo vị thơm phấn chấn lòng người phả vào mặt.

Nàng ngửi hương trà, nhìn sắc trà, im lặng thật lâu mới chậm rãi đưa lên uống.

Đúng là không giống với Tuyệt Đào trước kia nàng từng dùng, mùi vị mát lạnh, hương thơm thanh nhã, rất khác trước, nhưng. .... vẫn không phải thứ nàng muốn. ....

Tang Vi Sương từ từ đặt chung trà xuống, gương mặt không hề lộ vẻ mất mát.

Nàng ngẩng đầu nhìn Dương Yên nói:

- Ngày kia, hai mươi sáu tháng năm, ta không muốn trì hoãn hành trình lại không muốn đi đường quá gấp gáp nên quyết định ngày kia sẽ xuất phát đi phủ Thiệu Châu, đi chậm một chút thì có thể ba ngày sẽ đến.

Dùng một chút, nàng lại nói tiếp:

- Dương Yên, người đi cùng ta.

Dương Yên lập tức ngẩng đầu, sự vui mừng trong mắt khó có thể che giấu:

- Dạ, đương gia.

Tĩnh Sơ sững sờ thật lâu, định mở miệng nói muốn đi cùng nhưng lại nghĩ tới Cầm Văn còn đang đi học, nàng nếu cũng đi theo thì ai chăm sóc Cầm Văn?

Nhưng vừa nghĩ tới đại tỷ và Yên ca ca sắp đi Thiệu Châu, trong lòng nàng hơi mất mát, nàng cũng muốn đi lắm. ....

- Tĩnh Sơ, trước khi đi tỷ sẽ nói với Trương thăm sát vách và cả mẹ của Cầu Oa Từ nữa, có gì sẽ nhờ họ chiếu cố các muội, nông trang mấy ngày này nhờ muội chăm sóc.

Vi Sương sờ sờ đầu Tĩnh Sơ:

- Tỷ biết muội và Cẩm Văn cũng muốn đi nhưng đề lần sau đã, chuyện lần này quá quan trọng. Có điều đại tỷ sẽ mang đồ thú vị trong thành Thiệu Châu về cho các muội.

Thương Dẫn Tổ chưa bao giờ dùng lời nói để an ủi người khác, trong cung đình tiền triều, luôn là hàng vạn hàng nghìn người nịnh bợ nàng. Mà nàng sau khi trở thành Tang Vi Sương xác thực đã làm rất nhiều chuyện mà trước kia nàng chưa từng nghĩ rằng mình sẽ làm.

Hóa ra, nàng cũng khát vọng tình thân và tình bạn như vậy, khát vọng cùng người thân tay chân gắn bó, khát vọng cùng bằng hữu chia ngọt sẻ bùi.

Đây là thích sao?

Hình như trước đây rất lâu, chữ này cũng từng vang vọng bên tai nàng, mơ hồ như vậy. ....

Thân thể Tang Vi Sương chấn động, bóng người kia ở trong đầu lại hiện ra rồi chìm xuống.

Là người kia khiến nàng thấy rõ mặt xấu xí của Phó Họa Khánh và những thứ liên quan mà nàng cũng không muốn nhớ lại.

***

Sáng sớm ngày hai mươi sáu tháng năm, Tang Vi Sương khởi hành đi phủ Thiệu Châu.

Tang Vi Sương mặc nam trang ra ngoài cùng Dương Yên mỗi người cưỡi một con ngựa, dọc đường Dương Yên gánh vác phần lớn hành lý, trên gương mặt thanh tú của hắn luôn mang theo nụ cười ngọt ngào, chỉ là thời tiết không tốt, luôn âm u khiến người ta lười biếng.

Ông trời không tốt, tối ngày thứ hai đi đường, họ gặp phải cơn mưa rào.

Hai người khi trời tối vẫn luôn tìm khách điểm, mạo hiểm đi trong mưa suốt hai canh giờ mới nhìn thấy khách điểm.

- Đường gia, người vào tránh mưa trước đi, tôi đi buộc ngựa!

Dương Yên nói trong cơn mưa lớn.

- Vậy người nhanh lên, ta vào trước nói với chương quỹ thu xếp phòng.

Tang Vi Sương xuống ngựa nói trong cơn mưa lớn.

Nàng đang định vào thì thấy một đoàn người ngựa đi về phía bên này.

Nước mưa che mất tầm mắt Vi Sương, nàng lướt mắt qua người dẫn đầu đoàn người ngựa đó thì sững sờ.

Nàng thật sự cho rằng nước mưa đã khiến nàng hoa mắt, người đi đầu đoàn người ngựa kia sao lại là Triệu Lạc Ý?

- Chương quỹ, thu xếp phòng.

Triệu Lạc Ý cả người ướt đẫm đi vào khách điểm, còn chưa thấy chương quỹ thì ánh mắt hắn đã rơi vào người Tang Vi Sương.

Hắn dán mắt nhìn nàng thật lâu mới nói:

- Là cô. ....

Ngừng thật lâu hắn nói tiếp:

- Sao cô cũng ở đây?

- Những lời này nên là ta hỏi huynh chứ, Triệu huynh.

Vi Sương cũng không phủ nhận gì mà bình tĩnh như thường, nói.

Triệu Lạc Ý nhìn nàng sâu xa:

- Đợi lát nói chuyện với cô sau, ta thu xếp cho công tử nhà ta trước đã.

Chương 14: Trà hội, gặp lại Dung công tử

Tang Vi Sương thấy nhiều tới theo một nam tử anh tuấn khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi từ cửa khách điểm đi vào.

Tang Vi Sương nheo mắt, đây có lẽ là trưởng công tử của Huyện lệnh, một năm trước Hoàng thượng đăng cơ lập tức mở tân khoa, Huyện lệnh trưởng công tử Lâm Cảnh Thần đứng thứ hai mươi hai nhị giáp, thành tích tương đối tốt, năm Vĩnh An thứ hai nhận được một câu khen ngợi của Phó Họa Khánh, phải biết rằng trong mấy trăm tiến sĩ số người có thể nhận được kim khâu của Hoàng thượng không nhiều, tuy chỉ có một câu “Nhân tài này có thể thu vào” cũng khiến nhiều đại nhân cầu còn không được, theo nịnh nọt rất nhiều, nghe nói sau đó con đường làm quan của hắn cũng hết sức thuận lợi, khá may mắn được nhận chức vụ quan trọng ở phủ Thiệu Châu.

Có lẽ Lâm đại thiếu gia này về huyện An trước, bây giờ mới đi phủ Thiệu Châu. Nàng luôn biết Triệu Lục Ý là người của Huyện lệnh công tử gia huyện An, nhưng không ngờ người hần hủ hạ lại là Lâm đại công tử.

Dương Yên vào khách điểm thì thấy trong khách điểm có rất nhiều người.

- Đương gia, người nên thay bộ y phục ướt này đi để tránh bị cảm lạnh.

Sau khi Dương Yên vào khách điểm tìm được bóng dáng Tang Vi Sương thì vội vàng tới gần dò.

Tang Vi Sương cười gật đầu:

- Đúng vậy, đừng để bị lạnh, người cũng mau đi đi.

Nàng vừa nói vừa lên lầu hai khách điểm.

***

Tang Vi Sương tắm rửa xong, thay một bộ y phục sạch sẽ thì có tiếng gõ cửa truyền đến.

Nàng lười biếng nhướn mi, nếu là Dương Yên nhất định sẽ gọi to đương gia, nhưng người này chỉ nhẹ tay gõ cửa chứ không lên tiếng nên Tang Vi Sương đoán được hẳn là ai.

- Triệu thiếu gia, huynh không đi hầu hạ công tử nhà huynh mà tới chỗ ta làm gì?

Tang Vi Sương mở rộng cửa để Triệu Lục Ý tiến vào, vừa ngồi xuống ghế vừa hỏi.

- Tại sao cô lại ở đây?

Triệu Lục Ý rào bước tiến tới, chống tay lên tay ghế của nàng hỏi.

- .....

Hắn cách nàng gần như vậy, hơi thở của hắn phả vào mặt khiến nàng cực kỳ không tự nhiên chớp chớp mắt hai cái để giảm bớt căng thẳng. Còn nữa, câu này nên là nàng hỏi hắn chứ?

- Ta đương nhiên là có việc.

Tang Vi Sương nói xong thì gạt mình, tại sao mình lại phải nói cho hắn biết nhỉ.

- Cô muốn đi phủ Thiệu Châu?

Triệu Lục Ý híp mắt hỏi, chân mày không khỏi nhăn lại.

- .....

Chẳng lẽ trên mặt nàng viết nàng muốn đi phủ Thiệu Châu sao? Thoáng cái đã bị đoán trúng rồi.

- Xem ra thật sự là đi phủ Thiệu Châu.

Triệu Lục Ý rời khỏi ghế của nàng, thẳng người lên cười cười.

- Là Thiệu Châu trả hội chứ gì.

Hắn than nhẹ.

Tang Vi Sương đột nhiên ngẩng đầu nhìn gương mặt tựa tiểu phi tiểu kia:

- Làm sao huynh biết?

Về mặt Tang Vi Sương trở nên nghiêm trọng:

- Triệu Lục Ý, huynh biết Dung công tử kia?

Thần sắc Triệu Lục Ý khẽ biến nhưng khi nhìn Tang Vi Sương thì không thay đổi bao nhiêu.

- Tam thiếu gia của Dung gia ai mà không biết, hắn có qua lại với cả ba vị công tử nhà ta, ta sao có thể không biết.

Người này chỉ nhặt ra trả lời cái không quan trọng, hắn biết nàng muốn hỏi không phải chuyện này.

Tang Vi Sương nhếch cằm, nàng có thể khẳng định người này không chỉ biết Dung công tử mà còn quen thuộc hơn cả các công tử nhà hắn. Hắn không muốn trả lời, nàng cũng không phải người cường cầu đáp án, có những việc qua thời gian dài tự nhiên sẽ biết.

- Triệu thiếu gia đã biết câu trả lời thì có thể đi rồi.

Tang Vi Sương lười biếng buông tay xuống, chăm chú nhìn thiếu niên rồi mở miệng đuổi người.

***

Thiệu Châu trả hội hàng năm sẽ thu hút rất nhiều quý tộc và thương nhân, tuy nói Đại Diêu ở vị trí đông bắc, nhưng phong tục uống trà của Đại Ngô phương nam đã thịnh hành ở đây hai ba trăm năm vẫn lâu bền không giảm.

Người triều Vũ và người triều Diêu hiện nay đều xem trọng lá trà, hàng năm số lượng lá trà mua vào từ Đại Ngô rất lớn. Phương bắc trăm năm loạn lạc, hai nước chiến tranh quanh năm nhưng chưa từng cắt đứt thương mại kinh tế với quốc gia phương nam, quốc gia phương bắc dùng đồ sắt và ngựa để đổi tơ lụa và lá trà của phương nam đã thành thông lệ.

Thiệu Châu từng là một trong những thành trì trọng yếu nối liền Diêu quốc và Ngô quốc, nhưng hiện nay vị trí trọng yếu này đã chuyển đến Hoài Châu, các thương nhân từ nam tới bắc đều đến Hoài Châu đổi tuyến đường xuôi nam ngược bắc.

Hoài Châu, Thiệu Châu và quốc đô Lạc Dương của Đại Diêu đều trồng giống trà phương bắc nhưng phần lớn giống trà đều đến từ Ngô quốc, thông qua đường thủy đến Hoài Châu hoặc đường biển đến Tân Châu, rồi sau đó mới đến các nơi của Đại Diêu.

Lịch sử của Thiệu Châu trả hội đại khái khoảng trăm năm, triều Vũ dân gian từng có câu: Đông Vũ nhị phú, Hoài Đông Thần Lệ.

Phía đông Đại Vũ có hai nhà phú giáp thiên hạ, đó chính là Thần gia và Lệ gia ở Hoài Châu. Nhưng sau khi triều Vũ diệt vong, Lệ gia đã suy tàn, thế hệ sau không ai có số phận tốt. Còn Thần gia hiện nay có thể nói là thuận buồm xuôi gió, phú giáp thiên hạ.

Cho nên dân gian có lời đồn Thần gia chính là trợ lực cho Diêu đế lên ngôi, gia chủ Thần gia hiện nay ban đầu đã dùng hàng nghìn bạc trắng khôi phục mở đường cho Diêu đế, do đó Thần gia mượn tay Diêu đế trừ khử Lệ gia, trở thành đệ nhất hoàng thương hiện nay của Đại Diêu, từ tơ lụa, lá trà, đồ ngọc, gốm sứ tới vận tải đường thủy, đường đất, đường biển. .... Thần gia hiện nay có thể nói là tự mình nắm giữ mạch máu kinh tế của Đại Diêu.

Người đi đường nhắc tới Thần gia không ai là không biết. Danh hiệu Thần gia gia chủ khiến người ta nhìn mà cảm thán, còn có tin đồn rằng Diêu đế sẽ cưới muội muội ruột của Thần gia gia chủ làm Hoàng hậu.

Nữ nhi của thương nhân làm Hoàng hậu, nếu thật như lời đồn thì vị thương gia Hoàng hậu đầu tiên này e sẽ là một đoạn giai thoại cổ kim. Nhưng, tại sao hiện nay tân đế lên ngôi đã ba năm mà vẫn chưa rước nữ nhi Thần gia kia về?

Có người nói nữ nhi Thần gia này vẫn chưa cập kê, còn quá nhỏ, có người nói nữ nhi Thần gia này bị bệnh đang phải điều dưỡng, dù sao cũng không kết luận được.

Tang Vi Sương trong Họa Thánh trà lâu nghe được những lời bàn tán về tầng lớp trên cao, chân mày hơi nhíu lại. Thông minh như nàng, qua vài mẩu tin tức này không khó để biết Thần gia và Phó Họa Khánh có mối liên hệ mật thiết với nhau! Dựa theo tính tình của Phó Họa Khánh mà có thể mặc kệ cho một gia tộc lớn mạnh, mặc kệ những lời đồn này thì hắn là tín nhiệm Thần gia gia chủ đến mức nào!

Không thể nghi ngờ, muốn lật đổ Đại Diêu, ắt phải chặt đứt mạch máu này của Phó Họa Khánh! Nếu Thần gia và Diêu đế bất hòa, Diêu đế nghi ngờ Thần gia. .... Nếu bọn họ quân thần không chung lòng, hiểu lầm lẫn nhau thì đại kế của nàng sẽ ở trong tầm tay!

Tang Vi Sương cố gắng nhớ lại ấn tượng của mình về Thần gia gia chủ nhưng thật lâu vẫn không có chút ký ức nào về Thần gia gia chủ hiện nay.

Khi nàng còn là công chúa tôn quý, Lệ gia và Thần gia ở Hoài Châu từng được mời đến Kim Loan điện nghe phong.

Nàng suy nghĩ thật lâu đột nhiên nhớ ra, khi đó Thần gia gia chủ hình như là một nam nhân ba mươi bốn mươi tuổi, phụ hoàng của nàng có hỏi đến trưởng tử ông ấy, ông ấy trả lời:

- Khuyển tử bệnh đã lâu, tìm y khắp nơi, phúc bạc không có duyên diện kiến quân chủ, thực là tiếc nuối của nó.

Thần gia trưởng tử tức gia chủ hiện nay chỉ sợ khi đó cáo ốm tìm y là đang vạch mưu kế cho Phó Họa Khánh!

Phó Họa Khánh, mỗi bước đi của hắn đều mang theo mưu đồ, mang theo quỷ kế của hắn!

- Ta biết cô nhất định sẽ tới.

Bức màn châu ngọc bị một bàn tay dài nhỏ trắng ngần buông xuống, hơi ngăn lại tiếng nói chuyện của những người ngoài tiền đường kia.

Tang Vi Sương khẽ nâng đôi mắt mệt mỏi nhìn người tới, bạch y phóng khoáng, tay áo dài thêu sóng nước Hàn Giang tĩnh ảo, mái tóc đen nhánh rủ xuống trước ngực, phát quan (mũ buộc tóc của nam) hắc mã não thể hiện tính cách ôn hòa của người này.

- Dung công tử.....

Tang Vi Sương đứng dậy, mấy ngày liên tiếp đi đường mệt mỏi khiến thân thể nàng hơi lung lay hai cái, tay nhỏ chống lên bàn đứng vững.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thần nhị gia

- Cô ngồi đi.

Dung công tử làm tư thế đỡ Tang Vi Sương, cười nói:

- Ta vẫn chưa biết tên cô đấy.

Môi mỏng của hắn mỉm cười, sóng mắt đung đưa, không phân biệt rõ thực giả trong lời nói.

- Tang Vi Sương.

Nàng rù rì, có chút không dám nhìn đôi mắt này, nhưng lại có chút lưu luyến muốn ngừng đầu nhìn, đôi mắt ấy khiến nàng nhớ đến ân sư của nàng. Một nam tử ôn nhu nho nhã, bác học đa tài, nhưng khi Đại Vũ quốc diệt vong, truyền kỳ về cuộc đời của thái phó cũng kết thúc theo.....

- Vi Sương.

Dung tam công tử đưa cho nàng một chén trà xanh, nhẹ giọng kêu, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng.

Vi Sương dùng mu bàn tay xoa mặt, chậm rãi gạt đầu.

- Ngọc Họa.....

Vi Sương nhắm mắt lại, dư hương khắp miệng, nàng thưởng thức mùi vị, một lát sau mới mở mắt ra.

Trong mắt nàng có kinh ngạc, có nghi hoặc, có mừng rỡ, có bi thương.....những tình cảm phức tạp đan xen nhau, tay nàng đặt trên bàn nắm chặt lại.

Đây là Ngọc Họa dùng Hạm Đạm Hoa Thanh để pha.....

Khi kịp phản ứng lại, trong mắt Tang Vi Sương chỉ còn lại tình cảm phức tạp khó đoán, đây từng là sự phối hợp mà công chúa Thương Dẫn Tổ lúc còn sống thích nhất, là Dao Trì ngọc tương kích thích lưỡi nàng.....

Tay nàng khẽ run đẩy chén trà ra.

- Quả nhiên là Ngọc Họa cực phẩm, không giống trên sách viết.....

Nàng cúi đầu, người khác không thấy được khóe mắt nàng ửng đỏ.

Về mặt trầm tĩnh của Dung tam công tử cuối cùng cũng sinh động lên, cười lớn nói:

- Một sách nhỏ rốt cục cũng bị gạt rồi. Đây chính là “Ngọc Họa” được pha bởi “Hạm Đạm Hoa Thanh” mà cô nói.

Tang Vi Surong giả vờ kinh ngạc nói:

- Hóa ra là vậy.

Dung tam công tử liếc nhìn Vi Surong, đoán không được giờ khắc này hắn đang nghĩ gì.

Trong trà lâu truyền đến một trận xôn xao, trà hội sắp bắt đầu.

- Hóa ra Thiệu châu trà hội lần này, người Thần gia phái tới là Thần nhị công tử!

Tiếng nghị luận trong trà lâu càng lúc càng lớn.

- Tới rồi rồi rồi, người đó chính là Thần nhị gia.

Nghe vậy mọi người đều nhìn về phía cửa chính trà lâu, chỉ thấy dưới sự thấp tùng của các thị vệ, một nam tử mặc áo bào hoa màu tím đậm đang bước đến. Được kẻ thừa mỵ mạo của gia tộc Thần gia, Thần gia nhị công tử anh tuấn hiên ngang, khí độ phi phàm.

- Thần nhị gia!

- Thần nhị gia cát tường!

Rất nhiều đại thương, quan lớn đều tiến lên hành lễ, họ tranh nhau muốn gây ấn tượng với Thần nhị gia.

- Thật không ngờ trà hội lần này phủ Thiệu Châu vậy mà có thể mời được người của Thần gia.

Trên mặt rất nhiều thương nhân tham dự đều tràn đầy hưng phấn, muốn thể hiện tài năng trong trà hội lần này.

Tang Vi Surong hít mát, suy ngẫm nhìn về phía nam nhân anh tuấn mặc áo bào màu tím ở xa xa kia.

Nàng không ngờ có thể gặp người của Thần gia nhanh như vậy.....

Xem ra trà hội này chính là một cơ hội cho nàng, một cơ hội nàng không thể dễ dàng bỏ qua.

Trà hội bắt đầu trong tiếng chiêng trống, hơn trăm loại trà quý được bung lên bàn lớn.

Qua một phen thi đấu, đứng đầu hạng vẫn như trước đây là hai loại trà quý Hàn Tiêu, Ngọc Họa.

Mấy chục năm qua không giống trà nào có thể hơn chúng. Hàn Tiêu, Ngọc Họa cũng đã trở thành những từ tiêu biểu cho trà tốt.

Thần gia nhị công tử ngồi ở vị trí khách quý, thần sắc trên mặt chưa từng thay đổi, các loại trà quý hết loại này đến loại khác được dâng lên, các sản phẩm từ sa và đồ ngọc vô cùng khéo léo cũng được dâng lên hết loại này đến loại khác nhưng về mặt hắn vẫn chưa từng có dao động lớn.

Đối với tầng lớp trên mà nói, trà hội này rất vô vị, mười mấy năm thương thức trà thượng hạng cũng chỉ là mấy loại này lần qua lần lại, không phải dùng nước giếng chính là nước suối, không phải từ sa chính là mỹ ngọc.....bản thân lá trà không thay đổi, chỉ là đổi cách pha trà mà thôi.

Hơn mười hộp trà xuống bụng, trên mặt Thần nhị gia rõ ràng viết không kiên nhẫn, đến buổi trưa thì người cũng mệt mỏi.

Lúc này các quan viên phủ Thiệu châu chen nhau tiến về phía trước, ân cần hỏi han một phen, lại xem tình hình mà định tuyên bố kết thúc trà hội.

Đúng lúc này thì một thiếu niên mặc nho sam màu xanh tro mộc mạc từ trong đám người đi ra, tay cầm một chiếc hộp bình thường. Dáng đi của hắn thông thả ung dung, ngang qua bàn trà lớn, dừng lại trước vị trí khách quý.

- Tang Vi Surong ở huyện An phủ Thiệu Châu báai kiến Thần nhị gia!

Trong giọng nói non nớt của thiếu niên mang theo vẻ bình tĩnh chín chắn vượt quá số tuổi.

Thần nhị công tử khẽ nâng mí mắt uể oải, ánh sáng lạnh bắn thẳng về phía Tang Vi Surong. Quả nhiên sau khi thấy rõ người tới chỉ là một thiếu niên mười hai mười ba tuổi thì ánh mắt hắn trầm xuống.

- Huyện An? Tại sao ta chưa từng nghe đến tên của ngươi, là đại thương hộ nhà ai ở huyện An?

Người nói chuyện là một quan viên phủ Thiệu Châu.

- Tiểu nhân chỉ là một bách tính bình thường, không phải đại thương hộ gì cả.

Tang Vi Sương bình tĩnh nói.

- Trà hội ở Họa Thánh trà lâu trừ thân quyền của quan lại thì chỉ có thương hội mới có thể tham gia, người nếu không phải đại thương thì sao có thể vào?

Quan viên kia lớn tiếng nói.

- Tiểu nhân tuy không phải đại thương, nhưng.....

Tang Vi Sương ngẩng đầu nhìn Thần nhị gia ở giữa:

- Trong tay tiểu nhân có trà tốt muốn dâng cho Thần nhị gia!

Vi Sương vừa nói vừa dâng cái hộp trong tay lên:

- Nhị gia có thể cho Vi Sương cơ hội này không?

Tất cả mọi người trong trà lâu đều nhìn về phía Thần nhị gia công tử nơi ghế trên, gương mặt thờ ơ lạnh nhạt của hắn dần hiện ra vẻ hứng thú, bàn tay trên tay ghế khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn.

- Theo ý người.

Môi đẹp khẽ động, đôi mắt sâu xa trí tuệ nhìn về phía Tang Vi Sương như báo săn nhìn con mồi.

Tang Vi Sương hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía một thiếu niên mười bốn tuổi ở hàng đầu trong đám đông.

Dương Yên nhận được chỉ thị của Tang Vi Sương, bước về phía bục cao.

Nước trong ấm trà được đun nóng, trà cụ được súc qua, từ sa ấm nóng thoảng hương thơm, Tang Vi Sương hơi vén tay áo lên, lộ ra đôi tay trắng ngần mảnh khảnh, ánh mắt nàng chăm chú, cẩn thận.

Sau thời gian một nén hương, năm chung trà được dâng lên ghế cao.

Ngoại trừ Thần nhị gia, bốn người còn lại đều hiếu kỳ đưa tay về phía chung trà.

Chỉ có Thần nhị gia, từ y ngay ngắn, phong thái an nhiên.

Chiếc quạt giấy do Họa Thánh Vi Quân vẽ trong tay hắn phút chốc gấp lại, hai mắt chăm chú nhìn Tang Vi Sương nói:

- Chỉ nghe hương trà thì biết đây là “Tuyết Đào”, trà tốt mà người nói ở đâu?

Hội trường yên tĩnh tức khắc sôi nổi tiếng nghị luận, những quan lớn thương nhân vì tò mò mà đưa tay đụng chén trà phần nộ thu tay lại, hứng thú không còn.

Hơi thở nơi đầu mũi Tang Vi Sương cứng lại, nàng chưa từng ngờ đến hắn chỉ dựa vào hương trà là có thể đoán ra đây là loại trà gì!

- Hóa ra là Tuyết Đào, ta còn thật cho rằng đây là loại trà mới gì chứ.

- Tuyết Đào bất quá chỉ là trung phẩm, sao có thể đánh đồng với Hàn Tiêu, Ngọc Họa!

- Sau Hàn Tiêu không còn trà tốt nữa.....

Tang Vi Sương hít sâu một hơi, lo lắng trong lòng càng lớn hơn, nàng chậm rãi ngẩng đầu, muốn nhìn về mặt lúc này của nam nhân từ y kia.

Nàng ngẩng đầu, thấy đôi mắt thâm thúy đầy trí tuệ kia đang nhìn mình chăm chăm không chớp mắt. Tang Vi Sương không hiểu sao rung mình, tiến về trước mấy bước.

- Trà này đích xác là “Tuyết Đào”.

Giọng của nàng hơi thấp, lời vừa ra khỏi miệng thì lập tức có người lớn tiếng nói:

- Đúng là bọn bịp bợm, dám đem loại trà trung đẳng này tới lừa gạt Thần nhị gia!

Tang Vi Sương nhìn về phía người nói, lại nhìn về phía Thần nhị gia.

- Nếu Thần nhị gia cũng cho rằng Vi Sương lừa gạt thì e rằng giờ này Vi Sương đã bị đuổi ra đường cái ngoài cửa rồi!

Giọng của nàng đột nhiên cao lên, đôi mắt sáng rõ xinh đẹp chăm chú nhìn Thần nhị gia.

Tay của nam nhân từ y đặt dưới cằm run lên, lông mi dài vênh khê động đậy, con ngươi nửa khép nửa mở hơi mở ra.

Rất nhiều người đều cho rằng thiếu niên gan lớn cuồng vọng này chọc giận Thần nhị gia, Thần nhị gia nhất định sẽ tức giận nên đều trông mong xem trò hay của thiếu niên này.

Nam nhân từ y kia thả tay xuống, ngoài dự tính của người khác, trên gương mặt lạnh lẽo như tuyết kia thế nhưng lại nở một nụ cười sâu xa.

- Xem ra ngươi rất tự tin với trà.

Giọng nói của hắn mang theo cảm giác lạnh lẽo của mùa đông giá rét, khi phát âm khiến người ta rung động, đây là một người cực kỳ uy nghiêm và có sức chấn nhiếp người khác. Hắn thật sự chỉ là Thần nhị gia công tử?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bị Thần gia cự tuyệt

- Nhị gia có thể nói nhầm với tiểu nhân, hắn là cũng kỳ vọng vào trà này, mà tiểu nhân không dám để nhị gia thất vọng.

Vì Sương tiến về trước, tay nhỏ chậm rãi vươn ra trong tay áo:

- Mong nhị gia phân rõ trà tốt xấu. ....

Vì Sương cảm thấy giọng mình hơi tắc trong cổ họng, nàng nói lời này vô cùng chột dạ, trên thực tế nàng không hề biết sở thích và tính tình của Thần nhị gia này. ....

Trên trán Dương Yên sớm đã toát ra mồ hôi to như hạt đậu, tay trong tay áo nắm chặt.

Bọn họ phong trần mệt mỏi chạy tới đây, hắn không muốn bỏ dở nửa chừng, thành hay bại hôm nay đều phải xem thái độ của Thần nhị gia này. Hắn học trà từ nhỏ, rất có lòng tin với trà do chính mình chăm bón, nhưng hắn biết rõ, hôm nay không chỉ đơn giản có lòng tin là được.

Khóe môi khẽ nhếch của Thần nhị gia vẫn chưa rũ xuống, nhưng bàn tay cầm quạt giấy trước sau vẫn không di chuyển về phía chung trà.

Qua thật lâu, Tang Vi Sương mới nghe hắn nói:

- Ta quả thực muốn biết trừ “Tuyệt Đào” thì trong nước trà này còn cho thêm cái gì. ....

Giọng nói của hắn ít đi vài phần lạnh lẽo, nhiều hơn vài phần nhẹ nhàng. Vì Sương không nén nổi lại nhìn về phía hắn, đôi mi thanh tú nhíu chặt, muốn biết trong trà có gì tại sao không nếm thử.

- Đúng, hắn là nước sen nhĩ. ....

Ngón tay nam nhân tuần mỹ đưa qua đưa lại nơi chiếc cằm hoàn mỹ như một tác phẩm nghệ thuật, ánh mắt thâm thúy trở nên mềm mại:

- Là nước sen khiến hương trà của “Tuyệt Đào” nhã có thể sánh với Ngọc Họa, thanh cũng có thể đuổi kịp Hàn Tiêu. ....

Tang Vi Sương cảm thấy đôi mắt kia sắp nhìn thấu linh hồn của nàng! Người này quá đáng sợ, đã nói ra “tiểu xảo” mà nàng lao tâm khổ tứ nghĩ mấy ngày nay!

- Nhìn biểu cảm của ngươi, hắn là ta đoán đúng rồi.

Ý cười nơi khóe môi hắn càng đậm hơn.

Khi hắn nói xong lời này, bên cạnh đã có quan viên và thương nhân nâng chung trà lên uống.

- Không ngờ nước trà thêm nước sen thật sự thanh nhã có thể sánh với Hàn Tiêu, Ngọc Họa!

Một quan viên Thiệu Châu giành nói trước:

- Thần nhị gia quả là cao nhân về trà! Chỉ từ hương trà là có thể phân biệt được!

Theo tiếng nghị luận của vài người, trong trà lâu tức khắc như kiến bò chảo nóng, huyen não âm ỉ, Dương Yên đứng một bên sắc mặt cũng thay đổi theo,

tâm trạng lại càng phức tạp.

Tang Vi Sương thất thần chăm chú nhìn Thần nhị gia, người này không chỉ có bề ngoài anh tuấn mê hoặc người khác mà còn có một đôi mắt đáng sợ, nàng ban đầu đã nghĩ quá đơn giản rồi, trên đời nào có ai dám không hề chuẩn bị mà tính kế người của Thần gia? Một Thần nhị gia đã như thế, vậy Thần gia gia chủ.....Tang Vi Sương giống như một con thú bị vây khốn, nàng cảm thấy con đường tương lai của mình mờ mờ không nhìn rõ phương hướng.

Đang lúc nàng mờ mờ thì nam nhân áo tím trên vị trí cao kia chậm rãi đưa tay mở nắp chung trà. Tang Vi Sương sững sờ, nhìn về nơi đó, ánh mắt cũng khôi phục sự trấn tĩnh.

Hắn chuẩn bị uống trà của nàng sao?

Giờ khắc này, Tang Vi Sương vậy mà hơi cảm thấy khản trương.

Nhưng người đó chỉ chăm chú nhìn chung trà rồi đẩy nắp lại.

- Thông minh như ngươi, khẳng định là một nhân tài.....

Hắn lại đột nhiên mở miệng, thu hút sự chú ý của mọi người trong trà lâu.

- Nơi hang cùng ngõ hẻm huyện An phủ Thiệu Châu lại có nước giếng chất lượng tốt nổi tiếng phía nam Thiệu Châu, “Tuyết Đào” được tưới bằng nước này màu sắc xinh đẹp quả thực vượt quá sự tưởng tượng của ta.

Ý trong lời của hắn là đây chính là “Tuyết Đào” tốt nhất hắn từng gặp.

Ánh mắt Tang Vi Sương rực sáng, nàng tiến lên một bước, đang định mở miệng trung cầu ý kiến:

- .....

Thì Thần nhị gia đã đứng dậy, áo tím hoa lệ ngoan ngoãn rũ xuống, hắn nói với người bên cạnh:

- Ngồi nửa ngày, người cũng mệt rồi.

Hắn vừa nói như thế thì những quan viên kia vội vàng đặt chung trà xuống, tiến lên đỡ hắn:

- Dịch quán phủ Thiệu Châu đã sắp xếp xong, mời nhị gia nghỉ lại.....

Các quan viên bận a đưa Thần gia nhị công tử, đâu còn ai nhớ tới Tuyết Đào.

- Thần.....Thần nhị gia.

Tang Vi Sương thấy thế thì trong lòng sốt ruột, vội vàng đuổi theo nhưng bị mấy người trung niên ngăn lại.

- Tiểu tử này, ngươi nhìn không hiểu sao? Trà này của ngươi tuy tốt nhưng Thần nhị gia không có hứng thú.

- Phải đó, ta khuyên ngươi nên ôm hộp trà của ngươi mau rời đi, chộc giận Thần nhị gia thì tự gánh lấy hậu quả!

Vừa nói thì có quan viên tới đẩy nàng rời đi.

Trong mắt Tang Vi Sương tràn ngập không tin, Thần gia nhị công tử này sao có thể cứ như vậy rời đi?

- Không được!

Nàng vùng thoát khỏi những người này.

Nàng xông tới nắm lấy tay áo người nọ.

Ánh mắt lạnh lẽo như tuyết mùa đông từ phía trên bao phủ nàng nhưng nàng vẫn kiên cường ngẩng đầu nghênh đón:

- Thần nhị gia.....tôi biết Tuyết Đào không bì kịp “Hàn Tiêu, Ngọc Họa” nhưng tại sao không chịu cho nó một lần cơ hội, tôi tin ngài cũng cho rằng nó có thể trèo lên thành trà thượng phẩm, nó giống như thiên lý mã nhưng vì sao phải buông trôi chốn giang hồ, không được trọng dụng?

Ánh mắt lạnh lẽo kia hơi nhạt đi một chút, chủ nhân ánh mắt lãnh đạm mở miệng, mang theo nụ cười thần bí không rõ ý tứ:

- Mấy năm trước từng nhận sự ủy thác của người mà hao phí nhân lực và vật lực trồng thứ này, nhưng sau đó cả vườn Tuyết Đào kia đều bị hủy trong chốc lát.....Tang công tử, Thần mẫu nói vậy, ngươi hiện tại có hiểu không?

Hắn xé tay áo bị nàng nắm lấy, hừ nhẹ một tiếng rồi đi.

Không phải Tuyết Đào nàng trồng không tốt mà là có những ký ức không tốt.

Càng có nghĩa là, cho dù hôm nay nàng dùng Tuyết Đào thắng Hàn Tiêu, Ngọc Họa, Thần gia cũng sẽ không lặng lẽ gạt đầu đồng ý đưa Tuyết Đào lên hàng thượng phẩm, trở thành vật dùng cho quý tộc sau này.

Năm năm trước, Thần gia từng trồng Tuyết Đào ở trà trang nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà những cây Tuyết Đào kia trong một ngày bị người ta phá hủy, từ đó Thần gia hạ lệnh không bao giờ trồng Tuyết Đào nữa, chuyện này cực ít người biết.

Tang Vi Sương cảm thấy thân thể của mình cứng ngắc không thể động đậy, nỗ lực mấy tháng của nàng, tâm huyết của nàng đều lãng phí cả, kết quả đạt được chính là như vậy.

Thần gia nhị công tử đã đi xa từ lâu, người trong trà lâu vẫn đang sôi nổi nghị luận.

Dương Yên nhanh chóng tiến về trước đỡ Tang Vi Sương:

- Đương gia, người không sao chứ.....

Hắn muốn tìm lời an ủi Vi Sương nhưng trong lòng chua xót, vành mắt cũng đỏ lên.

Cả vườn Tuyết Đào, tâm huyết của họ! Nên làm sao đây? Trong lòng đương gia khẳng định rất khổ sở.

Tang Vi Sương giống như cá bị sượng giá, Tuyết Đào không thể bước lên tầng lớp trên, vĩnh viễn cũng không thể bán giá cao như Hàn Tiêu, Ngọc Họa, Long Tinh, Ô Long.....

Và cả số bạc bị nàng lãng phí vô ích kia nữa.....

Mặt nàng trắng bệch kinh người, tay trong tay áo siết chặt, mãi đến khi phía sau có một bờ vai tiến tới gần, cánh tay dịu dàng của người đó đỡ lấy nàng.

- Vi Sương, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, việc gì cũng sẽ có cơ hội xoay chuyển.

Vi Sương ánh mắt mờ mịt chăm chú nhìn gương mặt rất giống thái phó này, vành mắt hơi mở ra.

Nàng cúi đầu. Việc gì cũng sẽ có cơ hội xoay chuyển, nàng sẽ càng không bỏ dở nửa chừng. Tuyết Đào không thể thông qua trà hội, qua sự sùng bái của Thần gia mà bước lên hàng thượng phẩm không có nghĩa là bản thân nó không có giá trị!

Dung Trinh thấy trong mắt Tang Vi Sương có tự tin rực rỡ và hi vọng thì không khỏi gương khốc môi.

- Tang cô nương, nếu có chỗ cần Dung Trinh giúp đỡ, Dung Trinh nhất định sẽ toàn lực trợ giúp.

Tang Vi Sương cảm động lại nghi hoặc nhìn hắn:

- Tại sao.....

Hắn cười khẽ, thanh nhả tựa u lan:

- Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ. Ta sẽ không chết vì muội, nhưng ta và muội là tri kỷ. Không phải sao?

Trên mặt Tang Vi Sương nở nụ cười khuấy khóa nhất từ khi sống lại đến nay, nàng khẽ gạt đầu:

- Phải. Huynh là bằng hữu của ta, thề nguyện sống chết giữ lại cho thê tử huynh đi, ta chỉ muốn khi huynh còn sống vì giúp ta mà không tiếc cả mạng. ("giúp ta mà không tiếc cả mạng": nguyên văn là "lưỡng lạc sáp đao", một câu thành ngữ về tình bằng hữu)

Dung Trinh cười nho nhã, tự tại thong dong:

- Đúng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Trà Tuyết Đào tìm đường sống trong chỗ chết

Tang Vi Sương dùng mu bàn tay xoa mắt:

- Dung Trinh, kỳ thực huynh sớm đã biết ta sẽ không trở thành hầu trà của huynh, có phải không?

Giọng của nàng khôi phục sự trấn định trước đây, nhưng trong đôi mắt như nước mùa thu mát lạnh kia mang theo chút nghi hoặc.

Dung Trinh trầm mặc chốc lát rồi chậm rãi cúi đầu, thân thể hơi khom xuống, nhìn thẳng vào mắt Tang Vi Sương, nụ cười mê người vẫn nở trên khóe môi:

- Đôi mắt này mang theo bất an và trời buộc, trong đó có trời xanh, biển lớn, có cả yêu và tự do.....cho nên lần đầu tiên nhìn thấy ta đã biết muội sẽ không thành hầu trà của ta, nhưng muội muốn cùng ta làm bằng hữu.....

Tang Vi Sương không hề lúng túng khi bị hắn nói trúng tim đen mà cười rất thản nhiên. Tình bằng hữu này lúc bắt đầu hẳn là nàng lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

Dung Trinh liếc nhìn xung quanh, rồi ghé tai Vi Sương nói:

- Vi Sương, có lời gì chúng ta lên xe ngựa nói.

Tang Vi Sương theo bản năng nhìn quanh, đón lấy ánh mắt của rất nhiều người, trong lòng hơi lúng túng, bèn dẫn Dương Yên theo Dung Trinh rời khỏi Họa Thánh trà lâu.

***

Vừa về tới khách điểm, Tang Vi Sương tự nhốt mình trong phòng, đến giờ Thân ban đêm, Dương Yên bụng thức ăn tới gõ cửa mới có thể gặp được nàng.

- Đương gia, chúng ta vẫn ở lại Thiệu Châu sao?

Dương Yên bất an mở miệng hỏi, hẳn không dám nhắc lại Tuyết Đào trước mặt Tang Vi Sương mà hỏi khi nào trở về.

- Ở lại thêm vài ngày.

Tang Vi Sương trả lời, chiếc bút trong tay chậm rãi đặt xuống.

Nàng đưa thư đã viết xong cho Dương Yên:

- Mang cái này đến Họa Thánh trà lâu cho Dung công tử.

Dương Yên nhận lấy phong thư, thần sắc trên gương mặt thanh tú hơi thay đổi, lời nhin thật lâu mới thốt ra khỏi miệng:

- Đương gia, Dung công tử kia thân phận và lai lịch chúng ta đều không biết, công tử đó.....công tử đó thật đáng để người tin tưởng sao?

Lời Dương Yên nói không phải Tang Vi Sương chưa từng nghĩ đến, nhưng nàng không có lựa chọn khác ngoài tin tưởng Dung Trinh, tin tưởng vào dung mạo rất giống thái phó này.

- Tin.

Nàng chỉ nói một chữ rồi bụng thức ăn lên, mãi miết ăn.

Nàng tin hẳn, hơn nữa, trừ hẳn ra, nàng bây giờ không còn lựa chọn nào khác.

Dung Trinh và nàng có liên hệ lợi ích gì? Thành hay bại đều là nàng hiện nay khôn quần chiếm hời của hắn, tiền cược duy nhất của nàng chỉ là một phần thưởng thức lẫn nhau “kẻ sĩ chết vì người tri kỷ”, hẳn là người tiếc duyên, người như thế không nhiều lắm.

Giúp đỡ nhau khi khốn khó mới là bằng hữu, nàng còn thời gian dài qua lại để báo đáp tình bằng hữu này. Chỉ là không thể qua lại quá thân thiết, nếu như có ngày thất thủ, nàng không muốn liên lụy hắn. Nhưng, nàng hôm nay ngay cả cơ hội buông tay đánh cược một lần cũng không có thì sao có sức trù tính đủ loại khả năng sau này.

Vài ngày sau, Tang Vi Sương và Dương Yên lên đường về huyện An. Nàng để lại cho Dung Trinh, để lại phủ Thiệu Châu nhóm thành phẩm Tuyết Đào đầu tiên nàng dùng cả tâm huyết trồng ra, tổng cộng là năm mươi cân và một phong thư thật dày.

Cứ thế, thời gian thấm thoát trôi, rất nhanh đến tháng chín năm Vĩnh An thứ ba.

Quyển thứ ba bộ hạ “Thần quỹ dị văn lục” của Tang Vi Sương ra đời, Tỉnh Sơn được tú nữ phường ở huyện An chọn làm tiểu tú nương, sinh nhật bảy tuổi của Cẩm Văn cũng trôi qua.

Tiểu tuyển lần đầu năm thứ ba Diêu đế tại vị (đại tuyển ba năm một lần, tiểu tuyển hai năm một lần, đại tuyển từ dân gian, tiểu tuyển từ quan lại quý tộc) (tiểu tuyển: tuyển tú quy mô nhỏ, đại tuyển: tuyển tú quy mô lớn), hai mươi tiểu thư quý tộc được triệu vào cung, hai vị phong phi, ba vị phong chiêu nghi,

vị trí hoàng hậu đến nay vẫn để trống.

Thành Thiệu Châu phồn hoa náo nhiệt, cúc trắng mùa thu nở rộ, xa xa đã có thể ngửi được hương thơm thanh nhã.

Trong các xóm làng chơi ở thành Thiệu Châu nổi lên một trào lưu liên quan đến một danh kỹ trăm năm về trước.

Chuyện xưa về danh kỹ này truyền bá trong thành Thiệu Châu càng lúc càng mãnh liệt, các danh kỹ ở thành Thiệu Châu hơi có chút tài hoa và dung mạo cũng bắt đầu tranh nơi theo.

Những nữ nhân chốn phong trần vẫn kiểu tóc danh kỹ nọ thường vẫn, lại càng dùng giấy viết thư màu đỏ danh kỹ nọ thường dùng để đưa tình tỏ ý.....mọi người thân thiết dùng tên của danh kỹ nọ để gọi giấy viết thư màu đỏ là “giấy Tiết Đào”.

Rồi dần dần trong hồng lâu di viện, trong các xóm làng chơi, nước trà mà những hoa khôi danh kỹ dùng chiêu đãi khách quý cũng đưa tới sự chú ý của quan viên và văn nhân Thiệu Châu.

Những nữ tử phong trần cực tài hoa kia đã đặt tên trà ấy theo tên một tài nữ chốn phong trần: Tiết Đào.

Loại trà này thanh có thể so với Hàn Tiêu, nhã càng có thể sánh với Ngọc Họa, mà giá cả chỉ bằng một phần mười Hàn Tiêu, Ngọc Họa. Điều này khiến người ta rất nhanh nghĩ tới từ “vật tốt giá rẻ” nên yêu thích không rời.

Trà thượng hạng như vậy, khởi nguồn từ nơi gió trắng, qua tay các danh kỹ dần dần tiếp cận gia đình quan lại.

Nghe nói cửa hàng duy nhất bán loại trà này ở thành Thiệu Châu, hàng hóa tháng nào cũng bị tranh mua hết sạch.

Sau đó trà Tiết Đào này chưa tới nửa năm đã truyền đến Hoài Châu, thậm chí là quốc đô Lạc Dương của Đại Diêu.

***

Sau bức màn trần châu, một bóng dáng màu tím đậm lay động theo ánh đèn dầu, bàn tay to lớn của người nọ đem tấm thảm mỏng khoác trên vai lấy xuống.

Đôi môi mỏng như lưỡi dao nhếch lên độ cong đẹp mắt:

- Tuyết Đào, Tiết Đào.....

Không cần suy nghĩ nhiều cũng biết là chuyện như thế nào.

Nếu nói năm tháng trước, hẳn hoàn toàn không để tiểu nhân vật miệng còn hôi sữa này vào mắt thì bây giờ không thể phủ nhận, hẳn đã sinh ra một chút hứng thú nhỏ bé với thiếu niên kia.

Phải biết rằng hẳn đường đường là Thần gia gia chủ, là nhân vật dưới một người trên vạn người, trước nay chưa từng để những con kiến hôi kia vào mắt.

Có thể khiến hắn ghi nhớ thì ắt phải thể hiện được chút năng lực. Mà lần này hài tử chưa dứt sữa kia khiến hắn thấy được chút năng lực.

- Chương thúc, với một người có thể trong vòng năm tháng cứu sống một loại trà sắp chết, còn có thể từ nó kiếm được lợi nhuận vô cùng lớn, ông đối đãi thế nào?

Nam nhân đứng đưa ban chỉ trên tay trái, nụ cười nhân nhật dưới ánh đèn mang theo cái lạnh của tuyết rơi đầu cành.

Người được gọi là Chương thúc suy nghĩ một chút mới lên tiếng:

- Nô tài cho rằng người này thông minh, chính là kỳ tài thương nhân.

Ánh mắt nhạy bén của ông sao lại không nhìn ra chủ tử hứng thú với tiểu thiếu niên kia, nhưng vì ông khôn khéo nên chỉ trả lời câu hỏi của chủ tử, chưa bao giờ nhiều lời ngoài vấn đề của chủ tử.

Ý cười nơi khóe môi từ y nam nhân càng đậm:

- Không chỉ như thế, người này còn có dũng có mưu.

Biết rõ mình khi đó cố ý khiến hắn thấy khó mà lui, nhưng hắn lại dũng cảm tiến tới, quả thật đã cho mình một màn kịch hay.

- Chương thúc, giúp ta điều tra lai lịch người này.

Hắn nói xong thì xoay người, quạt giấy trong tay khẽ quơ, ra hiệu người nọ lui ra.

***

- Đương gia, trà của chúng ta bán tốt như vậy, có cần mở trà lâu ở Thiệu Châu không?

Dương Yên cười hỏi:

- Hay là đương gia, chúng ta dọn đến thành Thiệu Châu đi?

Tang Vi Sương đứng đưa ngón tay:

- Không, chúng ta không đi Thiệu Châu.

- Thứ nhất, những cây Tuyết Đào này cần tưới bằng nước giếng huyện An, thứ hai, trà Tiết Đào hiện nay nổi tiếng ở Thiệu Châu như vậy, không biết có bao nhiêu người đang âm thầm điều tra lai lịch của ta.....nếu bây giờ ta đi Thiệu Châu khó tránh sẽ bị người khác lôi kéo lợi dụng.....

Tang Vi Sương nói rất trực tiếp, Dương Yên nghe thì chợt cảm thấy mình lỗ lòi.

- Chúng ta phải cố thủ huyện An lấy tĩnh chế động, nếu không ngoài dự đoán của ta thì không quá mấy ngày nữa sẽ có người đến huyện phủ huyện An tìm huyện lệnh gia hỏi thăm lai lịch của ta.....

Tang Vi Sương cười nhạt với Dương Yên:

- Không quá nửa tháng huyện lệnh ắt sẽ mời ta tới cửa.

Có lẽ nàng vẫn mang trong mình một ít bản tính “không tranh giành” của công chúa nhưng tiếc là có những thứ nàng không thể không tranh.

Quả nhiên không quá nửa tháng, ngày mười lăm tháng mười là sinh nhật huyện lệnh phu nhân huyện An, thiệp mời được gửi tới Tang gia trà trang.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tứ thiếu gia huyện phủ?

Bởi vì ban đêm phải đi huyện phủ dự tiệc cho nên ngày mười lăm, Tang Vi Sương ở cả ngày trong Như Ý thư trai của Cỗ gia.

Trong thư phòng Cỗ lão gia, các tôi tớ đều cung kính giữ lễ đứng ở xa xa, trong tay Cỗ lão gia cầm sổ sách mấy tháng gần đây, mặt ủ mày chau nói với Tang Vi Sương:

- Nha đầu à, người nói ta lúc đầu hợp tác với người, cái gì cũng theo người, giúp người che giấu thân phận Thương Chủy Vũ, lại nhường người sáu phần lợi nhuận, nhưng làm sao người có thể.....

Cỗ lão gia đẩy đẩy một xấp giấy viết thư thật dày trên bàn:

- Làm sao người có thể viết cho Tô Bạch chết chứ! Người xem những lá thư này đều là người khác gửi tới Như Ý thư trai đó! Một xấp dày thế này này! Người không biết bộ hạ “Dị văn lục” bán ít hơn bộ thượng bao nhiêu đâu! Lỡ cho ta ban đầu còn sợ cung không đủ cầu đi in không kiêng nể gì hết! Ai da! Toàn bộ lỗ rồi! Lỗ rồi!

Tay Cỗ lão gia vỗ mạnh bàn, tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi này khiến ông đánh không đánh được, mắng không mắng được, ông là thương nhân, đau lòng chính là bạc trắng!

Thấy đáng về này của Cỗ lão gia, Tang Vi Sương đứng trước bàn đọc sách không khỏi hơi run.

Thương nhân trọng tiền bạc, khi có tiền thì kính người như thần Phật, khi thâm hụt thì cái gì cũng không nhận, còn có thể làm ra chút chuyện cực đoan.

Tang Vi Sương cười gượng:

- Lão gia, chưa ra kết cục thì ai cũng không nói chính xác được, không phải sao? Lão gia nếu kiên nhẫn đợi cuối năm ra kết cục rồi thì bạc sẽ rơi ào ào vào kho...

Tang Vi Sương lau mồ hôi lạnh trên trán, thầm nghĩ: quả nhiên Hoàng đế chưa vội, thái giám đã vội!

- Người nói nhẹ nhàng lắm!

Ông chủ Cỗ lại vỗ mạnh lên bàn:

- Nếu cuối năm sách này bán không được thì sao?

Rầu của ông bị thời lệch đi, ông thật hoài nghi mình khi đó trúng tà gì mới nghe lời một tiểu cô nương miệng còn hôi sữa!

- Không biết.

Tang Vi Sương trấn định như từng trả lời, không hề đưa mắt nhìn ông chủ Cổ, nàng phiền não, trong lòng như có một ngọn lửa vô danh không rõ hình dạng nhưng nàng không không chế được.

Lúc này nàng cảm thấy gan ruột ngưng trệ, rất không thoải mái, sắc mặt lại càng khó coi.

Ông chủ Cổ nhìn về phía Tang Vi Sương, thấy sắc mặt nàng khó coi, lời nói lạnh lùng thì trong lòng cả kinh, ông chưa từng ngờ mình sẽ bị một tiểu nha đầu dọa, nhưng dưới uy nghiêm vô hình của nàng, ông không tự chủ được mà ngưng miệng.

Thật lâu sau, Tang Vi Sương mới đưa mắt nhìn ông chủ Cổ.

- Ông chủ Cổ cứ yên tâm đợi kết cục, chút nắm chắc nho nhỏ này ta vẫn có.

Lời nàng nói nhẹ nhàng, hời hợt như thế, phẳng phất như một người đứng ở vị trí vô cùng cao, không hề để những kẻ dưới chân vào mắt.

Sau khi nói xong, nàng xoay người rồi đi.

Ban đêm, khi Tang Vi Sương đến huyện lệnh phủ, Dương Yên mang theo quà tặng đã chuẩn bị tốt đứng ở cổng huyện lệnh phủ.

Thấy Tang Vi Sương từ xa, hắn vẫy tay gọi, rồi chạy chậm tới.

- Dương gia.

- Dương Yên, chúng ta vào thôi.

Tang Vi Sương cười nói.

Tang Vi Sương nhìn toàn bộ những người có chút danh vọng trong huyện An này tối nay đều tụ tập trong huyện lệnh phủ. Đại công tử Lâm Cảnh Thần vì chúc thọ mẫu thân cũng từ Thiệu Châu chạy tới.

Không ngờ lại thấy gương mặt tuấn tú mang theo vài phần sắc bén của Triệu Lạc Ý, Tang Vi Sương không khỏi lắc đầu, rõ ràng chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi, tại sao phải khiến bản thân có bộ dạng nghiêm túc lạnh nhạt như vậy!

Tang Vi Sương cũng thấy cháu của Tổng đại tâu – Tổng Nùng Hoa.

Nàng khó hiểu chăm chú nhìn Tổng Nùng Hoa đi về phía nàng, cười khan:

- Không biết Tổng thiếu gia tìm tại hạ có chuyện gì?

- Tang Vi Sương.

Ánh mắt hắn rơi vào nam trang của nàng, sau đó cười khẽ:

- Yên tâm, ta sẽ không nói ra đâu.

Tang Vi Sương nghe hiểu, hắn ám chỉ chính là thân phận nữ nhi của nàng. Nàng không hề bối rối, ngược lại thân nhiên cười:

- Đa tạ.

Nàng không sợ bí mật không phải là bí mật này bị công bố ra bên ngoài, cũng giống như nàng không sợ ông chủ Cổ tung chuyện Thương Chủy Vũ chính là Tang Vi Sương với người đời. Những thứ này đều không phải là nhược điểm mà người khác có thể dùng để uy hiếp nàng.

Tổng Nùng Hoa giật mình vì sự bình tĩnh lúc này của nàng, thật lâu sau, như hiểu ra được gì đó, hắn cười cười tự giễu.

Triệu Lạc Ý đi tới, đưa mắt nhìn Tổng Nùng Hoa, rồi nhìn Tang Vi Sương nói:

- Tang công tử, công tử nhà ta muốn gặp người.

Tang Vi Sương rõ ràng cảm nhận được ý hờn dỗi trong lời hắn, hắn đang trách nàng lúc ở Thiệu Châu không từ mà biệt sao? Khi đó tâm trạng nàng sa sút, vội vàng rời đi, đâu có nghĩ tới người “biểu ca” này...

Có điều Triệu Lạc Ý có phải quá kỳ quái không, tại sao lại quan tâm chuyện của nàng như vậy? Tang Vi Sương hí mắt, bất luận thế nào thì chuyện khác thường ắt có điều ẩn khuất!

Tang Vi Sương được Triệu Lục Ý dẫn tới thư phòng của Lâm đại công tử. Căn viện này vô cùng thanh nhã, núi đá trong hòn giả sơn mảnh khảnh, đá và trúc trong viện tôn nhau tạo thành phong cảnh tự nhiên trang nhã, thanh lịch độc đáo.

Tang Vi Sương theo sau Triệu Lục Ý, đánh giá cảnh đẹp nơi này, bắt gặp những tích tụ trong lòng cũng vui đi không ít.

Vào thư phòng, sau khi thấy rõ bạch y nhân đứng thẳng trong phòng, Tang Vi Sương hành lễ:

- Chúc mừng Lâm đại nhân thăng chức.

Lúc tới, Triệu Lục Ý đã nói với nàng hôm nay Lâm gia là song hỷ nhưng Lâm Cảnh Thần làm việc xưa nay luôn khiêm tốn, những nhà giàu bên ngoài không biết cũng không lạ.

Tri châu Thiệu Châu phủ tiền nhiệm đã cáo lão hồi hương. Lại bộ trong triều đưa tin, tri châu mới được chọn chính là vị Lâm Cảnh Thần gần hai mươi sáu tuổi này. Rất ít người trẻ như vậy đã làm đến chức tri châu, thử nghĩ xem phụ thân hần làm huyện lệnh huyện An mấy chục năm cũng chưa từng thăng chức, nghe đâu hai năm nữa sẽ cáo lão hồi hương, theo Lâm Cảnh Thần đi Thiệu Châu dưỡng già.

- Là lão lục nói với người à, cảm ơn.

Ngữ khí của hần lạnh lùng nhưng vẻ mặt lại nhẹ nhàng khiến Tang Vi Sương cảm thấy thoải mái hơn khi đối mặt với Triệu Lục Ý rất nhiều.

Hần đột nhiên cười, Tang Vi Sương cảm thấy hơi hoảng hốt, dường như trong khoảnh khắc nàng nhớ đến phụ hoàng, nàng thấy được bóng dáng phụ hoàng trên người hần, nhất thời khiến nàng cảm thấy hơi thân thiết.

Lâm Cảnh Thần hỏi gia thế của Tang Vi Sương, đương nhiên cũng hỏi chuyện “trà Tiết Đào”, sau đó hai người từ trà nói đến kỳ nghệ, nguyên nhân là Tang Vi Sương nhìn ra được “cờ tàn một nước” trên bàn cờ trong thư phòng của Lâm Cảnh Thần.

Đúng lúc hai người nói chuyện vui vẻ thì trong viện truyền đến tiếng gã sai vặt bên ngoài vội vàng kêu.

- Đại thiếu gia không hay rồi, tứ.tứ thiếu gia lại phát bệnh rồi.

Gã sai vặt tìm Lâm lão gia nhưng Lâm lão gia đang tiếp khách, hần liền tới tìm đại công tử, không hề biết trong thư phòng Lâm Cảnh Thần có khách nên khi vào viện đã gấp gáp thông báo.

Triệu Lục Ý đứng ngoài thư phòng nghe vậy thì sắc mặt chợt biến, khiển trách người nọ một trận.

- Còn không mau cút đi!

Về mặt Triệu Lục Ý vô cùng khó coi, giống như là sợ bí mật gì đấy bị người không liên quan phát hiện vậy.

Trong thư phòng, Tang Vi Sương cũng nghe được lời gã sai vặt nói lúc này, nàng quay đầu nhìn về phía Lâm Cảnh Thần, thấy sắc mặt hần tái nhợt, ánh mắt thâm thúy thì trong lòng không khỏi sinh nghi.

Tứ thiếu gia? Lâm huyện lệnh không phải chỉ có ba vị công tử thôi sao?

Lúc nào thì có thêm một tứ thiếu gia?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chỉ nghe nói tứ công tử

Lâm Cảnh Thần sắc mặt vô cùng khó coi nói với Tang Vi Sương:

- Tiểu Tang công tử, trong phủ xảy ra chút chuyện, ta không tiện ở lại lâu, để ta bảo Nùng Hoa dẫn cậu đi dạo trong phủ một chút.

Hần đi rất vội vàng, Tang Vi Sương theo hần ra khỏi thư phòng.

Lâm Cảnh Thần và Triệu Lục Ý rất nhanh đã biến mất trong viện.

Tổng Nùng Hoa vội vã chạy tới, mồ hôi trên trán chưa kịp lau, nhẹ nhàng nói với nàng:

- Tang công tử, ta dẫn cậu đi dạo xung quanh.

Tang Vi Surong thấy Tống Nùng Hoa biết rõ nàng là nữ tử nhưng không nói chuyện này với chủ tử hẳn thì trong lòng sinh chút cảm kích. Cho nên nàng cũng không muốn khiến hắn khó xử, tuy rất hiếu kỳ về vị “tứ công tử” huyện lệnh phủ kia nhưng nàng không hề hỏi chuyện Lâm Cảnh Thần và “tứ thiếu gia”.

Tang Vi Surong theo bước chân Tống Nùng Hoa xem cảnh vật ven đường trong huyện lệnh phủ.

Đây không thể nghi ngờ là phủ đệ độc đáo nhất nàng từng thấy ở huyện An, từng cái cây ngọn cỏ đều cho thấy trình độ rất tốt của gia chủ, cũng chỉ có nơi thế này mới có thể sinh ra được nhân tài.

Nhưng trực giác cho nàng biết, huyện lệnh huyện An này không hề đơn giản, hơn nữa nàng mơ hồ cảm thấy tòa huyện lệnh phủ này hơi cổ quái, còn cổ quái chỗ nào thì nàng không nói được.

Đang suy nghĩ thì Tống Nùng Hoa đã dẫn nàng đến một nơi náo nhiệt, xa như vậy nàng vẫn có thể nghe được tiếng hát và tiếng nói cười của các nữ quyền trong viện.

- Tang công tử, phía trước là viện của lão phu nhân.

Tống Nùng Hoa dùng ánh mắt nói cho nàng biết, nàng mặc nam trang không thích hợp vào viện kia.

Tang Vi Surong hiểu rõ gật đầu, lúc này một bà tử hơn năm mươi tuổi bước ra ngoài cửa viện.

- Là ai ở bên ngoài đó?

Lý bà tử hỏi.

Tống Nùng Hoa thấy là người của phu nhân thì sắc mặt trở nên nghiêm túc hơn:

- Vị này là bằng hữu của đại công tử, Tang tiểu công tử.

- Ồ..

Bà tử gật đầu, đang định bảo Tống Nùng Hoa dẫn Tang tiểu công tử lên phòng trên tìm lão gia bọn họ dùng trà thì nghe Lâm phu nhân trong viện nói:

- Còn không mau mời tiểu công tử này vào nghe kịch ăn trái cây.

Lâm phu nhân cảm thấy Tang Vi Surong tuổi tác không lớn, các nữ quyền không cần đề phòng gì, hơn nữa đứa trẻ này mặt mũi hơi giống với Cảnh Thần lúc nhỏ, nhìn rất thân thiết.

Tang Vi Surong không ngờ Lâm phu nhân lại mời nàng vào trong viện nghe kịch nhưng không tiện từ chối nên tiến vào.

Trong viện rất nhiều nữ quyền, vì có một “nam hài” tới nên bầu không khí bỗng chốc náo nhiệt sinh động hẳn lên.

- Cậu bé này thật tuấn tú.

Con dâu của Lâm phu nhân nói.

- Nam sinh nữ tướng là phúc tướng.

Lão phu nhân khen, nhưng mới nói vài câu thì có chút thở hổn hển, đưa tay đầm lên ngực mấy cái:

- Cùng lão tứ...

Tuy lúc lão phu nhân nhắc tới “lão tứ”, bầu không khí bỗng chốc lạnh xuống nhưng động tác của bà cũng bị Tang Vi Surong nhìn rõ, nàng chỉ cho rằng người lớn tuổi thì thân thể sẽ có chút bệnh tật chứ không quá để ý.

Sau đó, qua lời tán gẫu của các nữ quyền kia, Tang Vi Surong mới biết được Lâm phu nhân này ban đêm khi ngủ không để một bà tử ngồi cạnh án ngực thì bà sẽ trắng đêm khó ngủ.

Tang Vi Surong sau khi nghe quả thực có chút dở khóc dở cười, sườn ngực bị hờ cũng là một loại bệnh, chắc chắn Lâm phu nhân này nếu không để bà tử án ngực thì nằm sấp ngủ có thể sẽ dễ chịu hơn chút.

Tang Vi Surong nghĩ thế liền nói ra, Lâm phu nhân nghe vô cùng kinh ngạc, gật đầu xác nhận.

- Ngực ta bình thường khi ngồi cũng phải dùng tay ấn xuống, đã tìm nhiều đại phu đến xem, uống rất nhiều phương thuốc nhưng không chút công dụng.

Lâm lão phu nhân án ngực nói.

- Phu nhân nếu tin tôi thì có thể để tôi bắt mạch cho phu nhân hay không?

Tang Vi Sương bình tĩnh ung dung nói.

Lâm phu nhân thấy nàng tuổi còn trẻ nhưng khi nói chuyện lại có năng lực khiến người ta tin phục, bèn không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của các bà tử nha hoàn xung quanh, thật sự đuổi cổ tay ra.

Chẳng qua Lâm lão phu nhân vừa đuổi tay ra liền hơi hối hận, bà đường đường là phu nhân huyện lệnh phủ, sao có thể để một tiểu tử chưa dứt sữa đùa bỡn, nói ra không sợ bị chê cười à? Nhưng Tang Vi Sương đã đặt ngón tay lên mạch của bà, bà cũng không tiện rút tay về, chỉ có thể kiên trì phối hợp với Tang Vi Sương.

Tang Vi Sương ngược lại rất tận tâm, nàng thật lòng thật dạ bắt mạch, còn để lại đơn thuốc.

Lý bà tử nhận đơn thuốc, khách sáo nói:

- Phương thuốc này để lát nữa bảo phòng bếp nấu thử.

Tang Vi Sương biết những người này chỉ nói lời khách sáo, đoán chừng nàng vừa đi là đơn thuốc kia sẽ bị xếp xó, nhưng nàng vẫn nhắc nhở đơn thuốc kia có thể dùng để cấp cứu.

Lý bà tử gật đầu cười, lại tán gẫu đi xa, bà khom người đến bên lão phu nhân nói:

- Phu nhân, lão nô thấy Tang công tử này và đại thiếu gia lúc nhỏ có hơi giống.

Lão phu nhân đã phát hiện từ lâu nhưng sau khi bị Lý bà tử nói ra thì cố ý dụi dụi mắt, giả vờ nhìn kỹ nói:

- Người không nói ta cũng không phát hiện, dung mạo này, thần thái này quả thật có chút giống.

Tang Vi Sương cầm nín, tư duy của những nữ nhân này nàng quả thật theo không kịp, vừa qua chuyện đơn thuốc thì tới chuyện mặt mũi rồi.

Hăng hái một hồi lâu, ca diễn sắp kết thúc, những nữ nhân nói cười kia cũng thấy vô vị, Tang Vi Sương mới đứng dậy cáo từ:

- Sắc trời đã muộn, tiểu Tang không quấy rầy phu nhân nữa, xin cáo từ.

Đơn thuốc kia quả thật bị Lý bà tử quên mất, một thời gian sau Lâm phu nhân đau ngực dữ dội, sai hai bà tử ấn xuống vẫn còn khó chịu thì nó mới được nhớ tới.

Lý bà tử nhớ đơn thuốc này có thể cấp cứu, dù sao nửa đêm canh ba cũng không tiện mời đại phu, cho dù mời tới cũng sợ phu nhân đã đau đến bất tỉnh, thế là bạo gan sai người đi lấy thuốc hiện có trong phủ, lập tức nấu bưng qua cho Lâm phu nhân.

Nào ngờ chỉ một chén thuốc xuống bụng mà Lâm phu nhân đã khỏe hơn nhiều. Quả là thần kỳ!

Từ đó về sau, Lâm phu nhân khẳng khái dùng đơn thuốc của Tang Vi Sương, bệnh trạng giảm đi rất nhiều. Lâm phu nhân ngoại trừ sai Lý bà tử tới cửa nói đa tạ, còn thường xuyên mời Tang Vi Sương đến phủ chơi.

Sau đó lại qua một tháng, việc làm ăn của Tang Vi Sương không có thay đổi lớn, còn nàng vì viết kết cục của “Thần quỷ dị văn lục” mà nhiều ngày liên tiếp không ra khỏi cửa.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, khi tuyết rơi thì Tang Vi Sương cuối cùng cũng viết xong kết cục bộ hạ của “Dị văn lục”. Sau đó, nàng nằm trên giường đánh một giấc thỏa thuê mãi đến sáng sớm hôm sau mới tỉnh.

Hôm sau, Tang Tĩnh Sơ từ tú phường huyện An trở về, còn dẫn theo hai tỷ muội trong tú phường.

Chiếc ô che tuyết được ba tiểu mỹ nhân cầm, hoa tuyết trên ô rơi xuống đất, tiếng cười nói từ xa xa truyền tới.

Tang Vi Sương chậm rãi mở đôi mắt nhấp nhem ngái ngủ, than củi trong bếp lò trong phòng đã tắt, chỉ còn lại một làn khói. Cái mát lạnh buổi sáng sớm lập tức lan tỏa khắp người. Nàng một hồi động đậy cánh tay, mở mắt thích ứng hồi lâu mới từ từ ngồi dậy mặc y phục.

Tiếng cười của Tĩnh Sơ càng lúc càng gần, khi ba mỹ nhân gõ cửa, Tang Vi Sương đã mặc xong y phục.

- Đại ca, mặt trời chiếu tới mộng rồi!

Tiểu cô nương mười hai tuổi cười ngọt ngào hô lớn vào trong phòng, thăm cảm thấy tiếng “đại ca” này gọi cực kỳ không tự nhiên, nhưng không còn cách nào khác, để tiện lợi đại tỷ không thể không nữ cải nam trang giao tiếp với những nam nhân kia, đương nhiên vì phối hợp, nàng và Cẩm Văn đều phải đổi xưng hô với đại tỷ thành “đại ca”.

Tang Vi Sương không khỏi mỉm cười, rõ ràng là tuyết trắng chứ đâu phải mặt trời chiếu tới mộng. Nàng đưa tay mở cửa, chăm chú nhìn mấy gương mặt sinh động cười nói:

- Tất cả vào đi.

- Đại ca, huynh nên ra ngoài đi dạo một chút, nghe Yên ca ca nói huynh đã nhiều ngày không có ra ngoài!

Hai tiểu cô nương không ngờ Tang Tĩnh Sơ ngoại hình bình thường lại có một đại ca tuấn tú như vậy, không khỏi cười nói:

- Tĩnh Sơ, đại ca nhà muội tương mạo không giống muội nha.

Tĩnh Sơ vừa nghe thì nghi hoặc hồi lâu, nhẹ giọng nói:

- Không thể nào, mẫu thân ta lúc còn sống có nói tương mạo của ta và đại tỷ...éc, đại ca của ta giống phụ thân đấy.

Hai tiểu cô nương cũng khó hiểu, lại nhìn kỹ một chút, lắc đầu nói:

- Thật sự không giống, đại ca muội đẹp...

Hai tiểu cô nương vừa nói vừa phá lên cười, Tĩnh Sơ nghe giận đỏ mặt, hươ quả đấm nhỏ nói:

- Ta biết mà, các tỷ là nói ta xấu chứ gì!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Xinh đẹp như yêu quái, nhưng là kẻ ngu si

Tang Tĩnh Sơ tuy nói vậy nhưng trong lòng vẫn nghĩ, sao tương mạo đại tỷ lại khác với trước kia, đều nói nữ mười tám thay đổi lớn, có phải chính là đạo lý này không? Haiz, thật hi vọng mình lớn hơn mấy tuổi nữa có thể trở nên xinh đẹp hơn giống đại tỷ.

- Tang đại ca, mai vàng ở Mai Tử Linh chỗ học phủ trong huyện nở rồi, nghe nói mấy ngày nay có rất nhiều người đập tuyết thưởng mai, Tang đại ca cũng dẫn bọn muội đi xem đi.

Một tiểu cô nương trong số họ tên Diệp Thu nói.

Một nữ tử khác tên Diệu Linh cũng nói:

- Nếu Tang đại ca chịu dẫn bọn muội đi, bọn muội nhất định sẽ dụng tâm thưởng thức mai vàng, trở về còn thêu vài món đồ đẹp mắt tặng Tang đại ca nữa.

Tang Tĩnh Sơ nghe thế thì nhéo khuôn mặt tiểu cô nương kia nói:

- Thật không biết xấu hổ, tặng đồ thêu cho đại ca ta? Biểu ca nhà tỷ sẽ ghen đó!

- Cái con này, ta xem Tang đại ca như đại ca, biểu ca ta ghen cái gì?

Diệu Linh không cho là đúng nói.

Tang Vi Sương chỉ cảm thấy ba tiểu cô nương này giống như chim sơn ca buổi sáng, lú ra lú rít khiến đầu nàng có chút choáng, bắt đắc dĩ mà cung chiêu cười nói:

- Đi thôi, ta dẫn các muội đi thưởng mai.

Tang Tĩnh Sơ nghe vậy thì vội chạy ra ngoài:

- Mọi người chờ muội, muội đi gọi Yên ca ca và Cầm Văn.

Mồng ba tháng chạp học đường được nghỉ học, hôm nay Cầm Văn ở nhà do Dương Yên hướng dẫn bài tập.

Mai Tử Linh cạnh học phủ trong huyện có rất nhiều người tới thưởng mai.

Tuy rằng tuyết đã rơi nhưng cũng khá náo nhiệt, những quầy bán đồ ăn vặt bên đường cũng có nhiều người vây quanh.

Tĩnh Sơ dẫn hai hảo bằng hữu dắt Cầm Văn mua khoai nướng và quýt nướng trở lại.

Tang Vi Surong nhận lấy gói giấy sừng sốt:

- Thật không ngờ người Thiệu Châu lại nướng quýt vận chuyển từ phương nam tới để ăn...

Giọng của Tang Vi Surong tuy nhỏ nhưng Cẩm Văn đứng bên cạnh lại nghe rõ ràng:

- Đại ca, lúc đệ còn nhỏ, huynh từng mua cho đệ ăn mà, huynh không nhớ à?

Tang Vi Surong sừng sốt, lúng túng cười, ngón tay vờ vờ tai mình:

- Quên rồi.

Sau khi cười, trong lòng Tang Vi Surong run sợ một hồi, chính mình cũng cảm thấy mình diễn rất giả tạo. Nàng vô thức nhìn mấy người bên cạnh, lặng lẽ đưa tay lật vỏ quýt bị nướng cháy sém, tỏa ra hương quýt bên trong.

Đúng là ăn rất ngon, trước đây nàng chưa bao giờ biết, quýt còn có thể ăn thế này! Sớm biết thì trước kia quýt mùa đông từ Hoài Đông chuyển tới, nàng sẽ không đem toàn bộ cho Ninh Dương công chúa và lão vương gia bọn họ rồi.

- Mẫu thân của ta nói, quýt từ phương nam chuyển tới Thiệu Châu cứng như đóng băng vậy, đem nướng bán cũng rất ngon!

Diệp Thu cười nói.

Đang nói chuyện thì Diệu Linh thấy phía trước không xa đông nghịt người, không khỏi mở miệng hỏi:

- O, phía trước đang làm gì vậy?

Tang Vi Surong nheo mắt, theo tiếng nhìn lại, không biết nhiều người như vậy vây quanh ai nhưng nàng có thể nghe thấy tiếng nức nở, giống như là của một thiếu niên.

- Hic hic hic, tứ công tử, chúng ta lên xe ngựa đi.

Gã sai vật quỳ trong đông tuyết đưa bàn tay đỏ bừng vừa lau nước mắt vừa đỡ công tử nhà mình.

Còn thiếu niên nằm trong đông tuyết trước người hắn, áo lông cáo trắng như tuyết rơi một bên, y phục mùa xuân mỏng manh lộ ra ngoài, thậm chí có thể thấy rõ đôi chân như bạch ngọc lộ ra trên tuyết. Có lẽ thời gian hắn ra ngoài không lâu.

- Ôi, bỗng dưng từ trên xe ngựa kia lao xuống, dọa lão nhảy dựng!

Một lão nhân vỗ ngực thở hổn hển nói.

- Phải đó, tôi thấy người này đầu óc có vấn đề, người trong nhà cũng không chăm nom tốt, ra ngoài làm bị thương người ta thì sao bây giờ?

Gã sai vật trẻ tuổi kia đâu thể chịu được loại lời đồn rảnh rỗi này, hắn muốn đỡ công tử nhà mình dậy, nhưng tiếc là không đủ sức, sốt ruột sắp khóc rồi.

Thiếu niên nằm trên áo lông cáo trắng như tuyết kia chậm rãi ngửa mặt lên, tóc đen xõa ra, chỉ nghe thấy tiếng những người xung quanh hít không khí.

- Đây...là người hay là yêu.đẹp, đẹp quá.

Lão nhân kia sau khi nhìn rõ dung nhan của thiếu niên thì lắp bắp nói không nên lời.

Ánh mắt những người chung quanh đều rơi vào trên mặt thiếu niên kia, da trắng hơn tuyết, môi mỏng đỏ thắm, mặt mày như vẽ, giữa mi tâm có một nốt chu sa, hắn như là người được tạo nên từ tuyết vậy, y phục hơi mở khiến người ta sinh ra chút cảm giác muốn “chà đạp”, người này quá đẹp, quá tinh khiết, đẹp đến mức không chân thực.

Thiếu niên mò mịt luống cuống nhìn những người vây xem trước mặt, bàn tay trắng trẻo thon dài của hắn muốn lần mò tìm áo lông cáo trắng nhưng lại chạm đến toàn là tuyết...

- Tổ...

Tiếng ghen ngào thống khổ phát ra trong cổ họng hắn khiến người ta nghe không rõ lắm, nhưng dung nhan như họa kia bị ai như đã thú bị thương.

Gã sai vật quỳ dưới đất giống như bị sét đánh, hai năm rồi! Tứ công tử hôm nay vậy mà lại phát ra một âm thanh!

Gã sai vật kích động nước mắt lưng tròng, muốn đưa tay ôm công tử nhà hắn thì bị một bóng dáng màu lam đậm chắn phía trước.

- Ai cho phép người dẫn công tử ra ngoài?

Triệu Lạc Ý đưa tay ôm thiếu niên gầy yếu kia, khoác áo lông cáo trắng lên cho hắn, che phủ người hắn kín mít từ trên xuống dưới.

Lúc này Tang Vi Sương vừa vặn chạy tới, thấy Triệu Lạc Ý và cả người trong ngực Triệu Lạc Ý thì con người xinh đẹp hơi giật mình.

Triệu Lạc Ý gật đầu chào hỏi nàng nhưng một câu cũng không giải thích, hắn ôm thiếu niên trong ngực đi thật nhanh về phía xe ngựa.

- Tổ

Âm thanh khàn khàn không rõ truyền ra trong áo lông cáo trắng, kích thích lỗ tai mọi người, khiến mọi người không khỏi tiếc hận, ôi một thiếu niên thật tốt không chỉ là kẻ ngốc mà còn là một người câm

Nhưng thanh âm mơ hồ kia lại giống như tảng đá nghìn cân gõ vào ngực Tang Vi Sương, vừa quen thuộc vừa triền miên. Nàng không dám nghĩ sâu hơn

- Thật quá đẹp, cả đời ta chưa từng thấy người đẹp như vậy bao giờ.

Xe ngựa đã đi xa nhưng vẫn còn có người cảm thán.

Diệp Thu và Diệu Linh nhướn đôi chân mày, vung quả đấm nhỏ nói:

- Rốt cục là đẹp cỡ nào, tiếc là chúng ta không thấy được gì cả!

- Đẹp hơn cả thần tiên, chắc là hồ yêu biến thành!

Một chàng trai trẻ bên đường một tay ôm ngực, một tay chống cằm cười phân tích.

Diệu Linh nhướn mày, đến gần nói:

- Ta nói vị đại ca này! Huynh không cảm thấy lời huynh nói rất mâu thuẫn sao? Vừa là thần tiên vừa là yêu quái! Vậy hắn rốt cục là thần tiên hay là yêu quái?

- Hờ..

Chàng trai trẻ gãi gãi đầu:

- Hắn ta trắng như vậy, hẳn là cáo trắng biến thành!

- Hừm, ta thấy huynh coi “Thần quý dị văn lục” nhiều quá đấy!

Diệu Linh phản bác.

- Woa, sách này muội cũng xem à, ta rất thích cáo trắng nhỏ Tổ Bạch kia!

Chàng trai trẻ cười nói cứ như gặp được tri âm vậy.

- Hừ? Sao huynh biết Tổ Bạch là hồ ly?

Lúc này Diệp Thu cũng chạy tới không hiểu hỏi:

- Tổ Bạch không phải chết rồi sao?

- Ta không chỉ biết Tổ Bạch là hồ ly, ta còn biết Tổ Bạch thực ra là nam nhân!

Chàng trai trẻ kiêu ngạo nói.

Nghe vậy, Tang Vi Sương nheo mắt lại, chăm chú nhìn hắn một cái.

Nhìn về phía xe ngựa đã đi xa rất lâu, nàng không khỏi chau mày, chẳng lẽ đây chính là tứ công tử huyện lệnh phủ?

Vậy thì thật đáng tiếc, nàng không thấy được dung mạo của tứ công tử.

Nói đến đôi mắt đẹp như vẽ nàng từng thấy mà có thể so với thần tiên và yêu quái thì chỉ có..

Trên gương mặt trần tình của nàng hiện lên chút ưu thương, kiếp trước nàng đâu phải là không phụ thâm tình người khác.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Chọc đến sủng phi

Xe ngựa dừng ở cổng sau huyện lệnh phủ, Triệu Lục Ý ôm thiếu niên trong áo lông cáo trắng tung cửa mà vào. Bà tử và gã sai vặt giữ cửa đều không nhìn rõ người Triệu Lục Ý ôm là ai.

Khi Triệu Lục Ý đi vào viện của tứ công tử, gã sai vặt bên người tứ thiếu gia run rẩy đẩy cửa ra, trong phòng sớm đã chuẩn bị tốt chậu than, cả phòng rất ấm áp.

Áo lông cáo trắng được cởi ra, Triệu Lục Ý thấy đôi mắt ngủ an tĩnh khiết trong áo lông kia thì tâm không khỏi lay động. Hắn từng thất vọng đại công tử, nhưng hôm nay nhìn gương mặt này, những oán giận kia đã vơi đi không ít.

Dung nhan tai họa thể này sao không khiến người ta động tâm chứ

Nếu hắn là người nhẫn tâm, lấy đại cục làm trọng thì nên thay Lâm Cảnh Thần giết đi ‘mầm tai họa’ này!

Tay hắn dừng nơi chiếc cổ mảnh khảnh của thiếu niên xinh đẹp, cảm nhận được nhịp đập đều đặn yếu ớt nơi đó, nhìn dung nhan vô hại của thiếu niên, tâm hắn lại mềm xuống.

Hắn không ra tay được, hết lần này đến lần khác, cuối cùng vẫn là không ra tay được.

Nắm tay đầm mạnh xuống giường, Triệu Lục Ý lạnh lẽo nhìn gã sai vặt đang quỳ gối bên cạnh.

- Trông coi hắn! Nếu có lần sau ta sẽ hỏi tội ngươi!

Vật áo màu lam đậm lướt qua chậu than, người đã ra khỏi phòng.

Hắn nói với Tổng Nùng Hoa đứng ở cửa:

- Chuyện hôm nay không được nói với đại công tử.

Tổng Nùng Hoa gật đầu nhìn Triệu Lục Ý, đứng ở cửa một lát rồi cũng rời đi.

Lâm Cảnh Thần tài hoa hơn người, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, lại càng chín chắn nội liễm, nhưng người dù có hoàn mỹ đến đâu vẫn có khuyết điểm, hắn hai mươi sáu tuổi chưa có thể tử, tuy cũng có vài phòng thiếp thất nhưng đến nay vẫn không có đứa con nào.

Những người thân cận Lâm Cảnh Thần như Triệu Lục Ý, Tổng Nùng Hoa và cả Lâm lão gia nhiều năm qua đều cho rằng Lâm Cảnh Thần thích nam nhân. Họ nhiều năm qua lại càng cho rằng Lâm Cảnh Thần yêu thích ‘tứ công tử’ mà năm hai mươi bốn tuổi hắn cứu về. Nếu không phải sức khỏe ‘tứ công tử’ cực yếu, ý thức không rõ, trí tuệ như trẻ con thì có lẽ.

Sau khi bóng dáng Triệu Lục Ý và Tổng Nùng Hoa biến mất bên ngoài hồi lâu, trong phòng, trên chiếc giường mềm mại, thiếu niên mỹ lệ từ từ mở ra đôi con ngươi đẹp như hồ phách.

Hắn không nhớ được chuyện quá khứ, không có ký ức trước năm mười lăm tuổi nhưng cũng không phải hoàn toàn như đứa trẻ ba tuổi, hắn có thể chậm chạp, có thể nhưng không hề ngu ngốc

Lâm gia đại công tử có tâm tư gì với hắn, hắn không rõ. Nhưng hôm nay, điều hắn nên nghĩ là, làm thế nào mới có thể rời khỏi nơi này.

Trước mắt chợt hiện lên một bóng dáng màu trắng, đầu hắn lại bắt đầu đau

Gã sai vặt quỳ dưới đất nâng mí mắt khóc sung đỏ lên, đúng lúc thấy tứ công tử mở to hai mắt, nhìn chăm chăm màn giường màu tuyết trắng.

- Công tử...hu hu hu...công tử cuối cùng cũng tỉnh rồi.

Thiếu niên nghe tiếng nhìn sang, muốn mở miệng an ủi hắn nhưng cảm thấy cổ họng đau nhói. Đúng, hắn không thể mở miệng nói chuyện. hai năm rồi ngay cả một âm tiết hắn cũng không nói ra được.

- Công tử, cổ họng người đau à? Quá Tuyệt lấy thuốc cho công tử!

Gã sai vặt Quá Tuyệt vừa lăn vừa bò đứng dậy, chạy đến trước bếp lò lấy thuốc.

Thiếu niên thấy mắt gã sai vặt chảy xuống giọt nước mắt trong suốt, hắn không thể nói, chỉ có thể chậm rãi cong khóe môi.

Quá Tuyệt kinh hãi:

- Công tử cười...công tử vậy mà cười với ta...

Hai năm rồi, hắn còn tưởng công tử là một người gỗ không có tình cảm, thậm chí ngay cả tình cảm của một đứa trẻ ba tuổi cũng không có. Hóa ra từ công tử lại biết cười.

- Công tử, nô tài Quá Tuyết, hôm gặp công tử đúng lúc tuyết rơi giống hôm nay, nên đại công tử ban tên cho nô tài là Quá Tuyết, từ đó phụ trách chăm sóc công tử.

Quá Tuyết vừa dứt thuốc cho thiếu niên vừa kể lại chuyện cũ giữa mình và công tử.

- Khi đó Quá Tuyết thấy công tử thương tích đầy mình nằm trên cái giường này, đại công tử bôi thuốc cho công tử mà công tử không phát ra âm thanh nào, công tử là một người kiên cường dũng cảm như vậy đấy..Khi còn nhỏ, mẫu thân bôi thuốc cho Quá Tuyết, Quá Tuyết lúc nào cũng khóc.

Quá Tuyết vừa nói vừa lau nước mắt.

Thiếu niên không chớp mắt chăm chú nhìn Quá Tuyết, đáng vẻ như hiểu như không, thuần khiết đáng yêu.

Quá Tuyết chỉ là khổ sở công tử mỹ lệ như vậy tại sao tâm trí lại giống trẻ nít chứ, hắn tuy cảm thán nhưng không để tâm, ngày tháng còn dài, hắn sẽ khiến công tử nghe hiểu chuyện xưa hắn kể, sau này hắn và công tử sẽ sống nương tựa lẫn nhau.

Đầu xuân Vĩnh An năm thứ tư, tuyết mùa đông đã tan, rừng hoa đào ở phía nam huyện An đã đâm chồi, Tuyết Đào trong vườn trà Tang gia cũng dần cho ra mầm mới.

- Đương gia, Tuyết Đào trong kho đã không còn thừa bao nhiêu, nhưng bên Thiệu Châu Dung công tử sai người tới nói cần mấy trăm cân nữa..

Dương Yên nhìn Tang Vi Sương muốn trưng cầu ý kiến của nàng.

Tang Vi Sương suy nghĩ rồi nói:

- Vậy cũng tốt, đến lúc tăng giá rồi, nhấn với người của Dung công tử, ta đưa hàng tồn cuối cùng của năm nay, mỗi lạng tăng hai lượng bạc.

Dương Yên nghe vậy thì khần trương, trong lòng cảm thấy làm như vậy có chút mạo hiểm, nhưng rồi lại nghĩ, Tuyết Đào nhà mình trông sao không thể bán với giá cao?

- Đợi tháng ba năm sau, Tuyết Đào mới sinh ra sẽ lại tăng giá tiếp.

Tang Vi Sương đang nói thì chợt nghe thấy tiếng cãi vã bên ngoài.

- Xảy ra chuyện gì?

Dương Yên cũng nhìn về phía bên ngoài, lắc đầu.

Tang Vi Sương vội đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Có vài người tới cổng lớn của Tang gia trà trang, Tang Vi Sương nhìn kỹ thì ra là các tiểu tú nương của tú phường trong huyện. Không phải Diệp Thu hay Diệu Linh mà là mấy cô nương lạ mặt.

- Huynh, huynh là đại ca của Tang Tĩnh Sơ?

Một tiểu tú nương vội vàng nói.

- Đúng vậy.

Tang Vi Sương nghi hoặc gật đầu.

- Tang gia đại ca.

Tiểu cô nương lớn tiếng gọi:

- Tĩnh Sơ ở tú phường xảy ra chuyện rồi, huynh mau đi xem đi!

Cái gì? Tang Vi Sương vừa nghe thì tâm liền căng thẳng, làm sao mà cửa ải cuối năm vừa qua thì tú phường đã xảy ra chuyện rồi!

- Xảy ra chuyện gì, muội nói cho ta nghe.

Tang Vi Sương vừa đi vừa hỏi.

- Tang đại ca không biết, bọn muội hoàn toàn không biết bức “Hoa khai phú quý” năm ngoái tú phường chúng ta theo sẽ được tiến cống vào cung! Lúc

đó huyện lệnh gia chỉ nói là phủ Thiệu Châu muốn, nếu nói chuyện này thì bọn muội đương nhiên là sẽ thêu cẩn thận tỉ mỉ nhưng bọn muội đâu biết bức “Hoa khai phú quý” kia sẽ tiến cung chứ!

Lúc này, một tú nương khác cũng bước đến:

- Nhưng bây giờ trong cung xảy ra chuyện! Người thêu bức “Hoa khai phú quý” kia bị chết vắn!

Tuy đồng nghiệp bị bắt nhưng trong lòng họ cũng có chút mừng thầm vì mình không phải là người được chọn thêu bức “Hoa khai phú quý” kia, các tú nữ của tú phường trong huyện gồm hai tổ, tú nữ quản lý của một tổ là chất nữ huyện lệnh phu nhân An Mi Nhi, tổ còn lại chính là Tang Tĩnh Sơ, cũng chính là tú nữ quản lý phụ trách thêu bức “Hoa khai phú quý”.

Khi Tang Vi Sương nghe được ba chữ “cống vào cung” thì phần lưng tê dại, không ngờ nhanh như vậy đã đụng chạm đến người trong cung rồi. Nàng đi đường hơi có chút thất hồn lạc phách.

Chắc là vị trong cung kia tức giận, người phía dưới xem tình hình mà làm việc một cách máy móc, tìm nơi cho ra miếng vải kia, rồi bắt người hỏi tội! Không biết là ai đây?

Nàng sống ở hoàng gia, loại chuyện phi tần ghen ghét lẫn nhau này sớm đã nhìn quen rồi.

Tang Vi Sương đi huyện phủ một chuyến thì lập tức hiểu rõ, hóa ra là một tân sủng phi của Điều đế được phân cho bức “Hoa khai phú quý” này, ban đầu cũng chỉ là một tấm vải không thu hút gì mấy nhưng sau đó sủng phi kia vô tình nhìn thấy, lấy ra xem kỹ, thấy trên mấy đóa hoa mẫu đơn có thêu vài con hồ điệp thì lập tức thay đổi sắc mặt, vớt tấm vải, nói:

- Đây là ngàem châm biếm bốn cung trên hoa ghẹo bướm sao?

Thế là có kẻ tiểu nhân nghe lời đoán ý, vì lấy lòng sủng phi mà tìm nơi cho ra miếng vải này rồi đến ức hiếp người!

- Ha ha, thật đúng là một người đắc đạo gà chó lên trời mà, một sủng phi nho nhỏ...

Tang Vi Sương siết chặt miếng vải, trong lòng thống hận không nói nên lời.

Đúng lúc này, một thiếu niên toàn thân cấm bào từ phía sau đi tới, chính là kẻ mấy tháng rồi không gặp đã cao lớn hơn không ít – Triệu Lạc Ý!

Editor: Mình vừa được mod nhắc nhở, mong các bạn tuân thủ đúng chính tả tiếng Việt và dùng nút "bình luận" thay vì "trả lời" với những bài ngắn nhé!

Chúc mọi người năm mới vui vẻ! ^^

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Là hắc! Dẫn nàng đi Hoài Châu

- Tang công tử quả nhiên có kiến giải, đây đích thực chỉ là một sủng phi nho nhỏ, một nữ nhi của tri châu, nếu không phải là thân thích của đương kim thừa tướng thì tiểu tuyền năm ngoái vẫn chưa tới lượt nàng ta đâu! Tiểu tuyền vừa qua, Điều đế đã phong nàng ta làm phi...lại không phải nữ nhi của thế gia đại tộc gì, khó tránh ý sủng mà kiêu

Tang Vi Sương có thể cảm nhận được sự khinh thường sâu sắc khi hắc nói đến hai chữ “Điều đế”Nàng không khỏi nâng mắt liếc nhìn Triệu Lạc Ý.

Hắc đã cao lớn hơn không ít, nhìn kỹ thì thấy hắc và Lâm Cảnh Thần cũng có chút tương đồng. Lại nghĩ đến cử chỉ và cách ăn mặc của hắc quả không giống như một hạ nhân nên có.

- Đang nhìn gì thế?

Ánh mắt lạnh băng của Triệu Lạc Ý quét qua mặt Tang Vi Sương, đột nhiên sợ run lên, nữ tử này, càng lớn càng giống.

Tang Vi Sương cố ý tránh ánh mắt của Triệu Lạc Ý, miệng lẩm bẩm, kỳ thực nàng sớm đã thất thần không biết mình đang nói gì:

- Nữ nhi của tri châu? Đúng là không nên phong phi, ý sủng mà kiêu càng không phải chuyện tốt gì..

Triệu Lạc Ý cong khóe môi:

- Nghe người Lạc đô tới nói, sủng phi kia lúc tiểu tuyền tự tay pha một ấm Ngọc Họa cho Hoàng thượng nên sau đó thuận buồm xuôi gió thành phi tử..

Tang Vi Sương nghe vậy, màu sắc con người thay đổi nhưng khóe môi vẫn mang theo nụ cười châm biếm, bàn tay ở sau lưng nắm chặt.

Triệu Lục Ý hí hóp mắt nhìn nàng, thay đổi đề tài:

- Muội cũng không cần lo những tiểu tú nương kia, huyện lệnh gia sẽ không xử lý họ, đại công tử càng không xử lý họ.

Tang Vi Sương chậm rãi gật đầu:

- Cũng phải, huyện lệnh và tri châu nghe theo chính là mệnh lệnh của thánh thượng chứ không phải mệnh lệnh của một sủng phi, nếu thật làm như vậy...

Triệu Lục Ý nắm đầu vai Tang Vi Sương:

- Không ngờ muội còn am hiểu sâu sắc đạo làm quan, đúng là nhìn không ra.

Tang Vi Sương biết hắn nói có hàm ý, nhưng chỉ tránh mà không đáp.

- Chính là nói những tiểu tú nương này chỉ bị nhốt trong tú phường vài ngày chứ không sao cả, như vậy ta có thể đi rồi.

Tang Vi Sương tránh thoát tay của hắn, đi về phía ngoài phòng, nàng không hề nhận ra thân thể của mình hơi run rẩy.

Quả nhiên không quá nửa tháng, vị phi tử được sủng chưa tới hai tháng kia đã bị đưa vào lãnh cung, mấy ca ca của nàng ta thì bị đày đi biên quan.

Mà nguyên nhân thánh thượng giận dữ lại qua loa là vì “hậu cung không được can dự triều chính”, vẫn nhờ thừa tướng ra mặt cầu tình mới giữ lại được tính mạng của cả nhà sủng phi kia.

Tang Vi Sương cuối cùng cũng hiểu rõ nguyên do trong chuyện này.

Hóa ra sủng phi nọ là nữ nhi của tri châu phủ Thiệu Châu trước đây. Bởi mấy ca ca của nàng ta vô năng không thể kế nhiệm chức tri châu Thiệu Châu nên ghen ghét Lâm Cảnh Thần, đúng lúc muội muội mình được Hoàng thượng sủng ái làm phi tử, thế là muốn nhân cơ hội này hòng tội Lâm Cảnh Thần, cho nên mới có một màn phía trước kia.

Hoàng ân sao mà ngắn, gần vua như gần hổ. Tàn nhẫn vô tình, ích kỷ máu lạnh như Phó Họa Khánh sao có thể tha thứ người bên gối tính kế hắn?

Phó Họa Khánh căn bản là người không có trái tim, cái gì mà sủng ái chẳng qua chỉ là chuyện ngắn ngủi, không người nào có thể đi vào tâm của hắn.

Ngay cả người bên gối hắn cũng đối xử thậm trọng như vậy, nàng phải làm thế nào mới có thể gây thiệt hại nặng nề cho hắn?

- Đương gia, Tĩnh Sơ tiểu thư về rồi.

Dương Yên vừa vào phòng vừa nói, theo sau là Tang Tĩnh Sơ đã lâu không gặp.

Tang Vi Sương chăm chú nhìn Tang Tĩnh Sơ cúi đầu, bất an như nai nhỏ thì lắc đầu nói:

- Thôi, muội vẫn nên về trà trang giúp đỡ đi.

Tang Tĩnh Sơ ngẩng đầu nhìn về phía tỷ tỷ, thật lâu mới ấp úng nói:

- Nhưng, nhưng muội thích thêu, mẫu thân khi còn sống cũng thích...Muội muốn ở trong tú phường.

Nàng nói nước mắt liền rơi xuống.

Tang Vi Sương thấy Tĩnh Sơ khóc thì phiền muộn, tâm cũng mềm ra:

- Đừng khóc, muội muốn ở đâu thì ở, xem những lời trước đó của tỷ như chưa nói..

Nàng đưa tay lau nước mắt trên mặt Tĩnh Sơ, dịu giọng an ủi.

Dương Yên cầm một phong thư đi tới, thấy cảnh hai tỷ muội ôm nhau thì hiểu ý cười:

- Đương gia, Dung công tử gửi thư.

Tang Vi Sương nghe vậy, chậm rãi buông Tĩnh Sơ ra:

- Tĩnh Sơ, khóc nhiều hại mắt, muội đi rửa mặt trước rồi lên giường nằm nghỉ đi, đợi lát nữa dùng bữa cùng tỷ.

Vi Sương nhận lấy thư của Dương Yên, đi đến bàn đọc sách. Dương Yên cũng đi theo. Màn ngọc rung lách cách, Tĩnh Sơ khe khẽ rời khỏi phòng của Vi Sương.

Mấy trang giấy viết thư thật mỏng được Tang Vi Sương đặt trên bàn. Gương mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, bàn tay đặt trên bàn, năm ngón tay run rẩy có chút vận vẹo.

Dương Yên thấy thế quả thực sợ hết hồn, muốn tiến lên cầm lá thư kia nhưng lại không dám bỏ qua lễ tiết, chỉ có thể sốt ruột hỏi:

- Đương gia, rốt cục xảy ra chuyện gì?

Tang Vi Sương không đáp lời, thật lâu mới chỉ chỉ lá thư, ý bảo Dương Yên tự xem.

Đây là thư riêng của Dung Trinh, không phải do người của trạm dịch mà là người của Dung gia đưa tới, khi nhận được lá thư này vào nửa chung trà trước, Dương Yên cũng cảm giác có gì đó không đúng.

Dương Yên vội vã đọc xong, quả thực như lâm phải mưa to, kinh ngạc nắm lá thư trong tay mà không biết giúp gì.

Không ngờ nhóm Tuyết Đào cuối cùng năm trước lại xảy ra chuyện lớn như vậy!

Một kỹ nữ ở Nghi Xuân viện Hoài Châu đã chết, truy cứu nguyên nhân lại là do trong “trà Tiết Đào” mấy tháng gần đây nàng ta thích bị hạ độc, độc trên lá trà chứ không phải sau khi pha trà vào nước, cho nên Hoài Châu phủ nhận định hung phạm là chủ quán bán trà nhưng chủ quán lại thề thốt phủ nhận.

Càng đáng ngờ hơn chính là thám tử của Dung gia tra được người chết này không phải một kỹ nữ bình thường, tương truyền nàng ta từng là mỹ nhân được Đại Vũ Cao Tổ mang về hoàng cung khi tấn công Thiệu Nam, sau đó mỹ nhân này trong một buổi dạ tiệc đắc tội với một tướng quân, bị Cao Tổ dưới con nóng giận đuổi khỏi hoàng cung, cuối cùng rơi vào chốn phong trần, trở thành danh kỹ Hoài Châu, lúc chết cũng chỉ bốn mươi mấy tuổi.

Nếu gọi theo vai vế trong cung thì nữ nhân này từng được Đại Vũ Cao Tổ lâm hạnh nên cũng xem như là nhân vật cấp thái phi tiền triều. Hôm nay bỗng dưng bị hạ độc chết, không khỏi khiến người ta suy nghĩ xa xôi.

Sau khi biết rõ chuyện, Tang Vi Sương chỉ còn lại khủng hoảng, nàng không biết chuyện này có kinh động Phó Họa Khánh hay không nhưng dù sao cũng là nữ nhân liên quan đến gia gia nàng, khiến nội tâm nàng dâng lên cảm giác bị phẫn và tội ác. Bất luận lời đồn là thật hay giả, bất luận có phải gia gia nàng đuổi vị mỹ nhân kia không, thái phi tiền triều rơi vào chốn phong trần, chết thê thảm ở thanh lâu, nàng không cho phép loại chuyện làm ảnh hưởng đến thanh danh Cao Tổ này trở thành đề tài câu chuyện lúc trà dư tửu hậu cho hậu thế!

- Dương Yên, xem ra ta phải đích thân đi Hoài Châu một chuyến!

Tang Vi Sương hơi nhăn mày, lông mi che kín tầm mắt, không biết đang nghiên cứu gì.

Dương Yên sững sờ:

- Nhưng bây giờ đang là kỳ nghỉ xuân, các quan viên phủ Hoài Châu đều ở trong nhà, nếu đương gia đi cũng không thể...

- Dung công tử nếu đã tra rõ chân tướng viết thư cho ta biết, chính là muốn nói với ta nhân lúc đang kỳ nghỉ xuân xử lý sạch sẽ chuyện này! Chớ có đợi...đợi khi quan phủ tra ra, chúng ta sẽ trở nên bị động.

Tang Vi Sương lúc này đã khôi phục vẻ mặt thông dong.

Dương Yên ngẫm nghĩ, cảm thấy Tang Vi Sương nói không sai.

- Đương gia, Dương Yên đi cùng người, ngay hôm nay lên đường, tranh thủ giải quyết chuyện này.

Ý của Dương Yên là dùng tiền tiêu tai, phí chút bạc hối lộ các quan, áp chế chuyện này xuống.

Tang Vi Sương cũng rõ, nếu tra không được người hạ độc, đây có thể là biện pháp duy nhất.

Từ thư của Dung công tử có thể biết, nữ nhân này và Cao Tổ triều Vũ có nguồn gốc sâu xa, nhưng quan viên Hoài Châu lại không biết, đây đều là do người của Dung gia tra được.

Trên đường đi Hoài Châu, Tang Vi Sương luôn cảm thấy việc này là có người cố ý muốn chia rẽ mối nhon về phía nàng.

Nhưng nàng nghĩ mãi không hiểu, nàng gây thù chuốc oán ở đâu mà người khác cứ phải gây khó dễ cho nàng?

Khi gió lạnh thổi rèm cửa sổ lên, nước mưa văng vào trán nàng lạnh ngắt, xuyên qua cái lạnh thấu xương, nàng chợt nhớ đến một đôi con ngoi rét lạnh như hàn băng.

Nàng đột nhiên mở to hai mắt, chẳng lẽ là hấn?!

Editor: Chị Sương kiếp trước không phải kiểu công chúa bình thường chỉ biết tô son điểm phấn, thêu thùa châm tuyến gì đó; chị là công chúa độc nhất của Đại Vũ quốc, không biết Vũ đế đơn thuần vì thương con hay có thâm ý gì mà cho chị hưởng nền giáo dục không khác gì thái tử, thái phó của chị là một người được ca tụng chẳng khác gì thánh nhân, cả văn lẫn võ đều không tầm thường, tuy chị là một công chúa nhưng ông lại dạy chị võ nghệ và cách cai trị đất nước, cách dùng người, chứ không phải dạy chị nữ giới hay đấu đá hậu cung, tranh giành sủng ái gì cả. Chị Sương vốn thông minh, cộng thêm

nền giáo dục đỉnh cao của hoàng cung nên mới giỏi như vậy. Với bản lĩnh của chị, muốn sống một cuộc đời yên ổn thì chẳng có gì khó nhưng chị không cam tâm, chị muốn lật đổ Diêu đế, muốn trả thù trong khi bản thân giờ đây không tiền không quyền không thế, ngay cả một sủng phi nhỏ nhỏ cũng có thể gây khó dễ cho chị. Chị sẽ làm thế nào để đạt được mục đích của mình đây?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Cùng Thần gia bàn điều kiện

Thần gia ở phía đông Hoài Châu.

Hắn dẫn nàng tới Hoài Châu, không sai, chỉ có thể là hắn!

Nhưng nàng đâu có đắc tội hắn? Rõ ràng lần nào cũng là hắn kiếm chuyện với nàng! Nàng tìm đường sống trong chỗ chết khó khăn lắm mới có thành tích ngày hôm nay, hắn lại muốn dùng án mạng dọa nàng sao?

Quả nhiên sau khi đến Hoài Châu, Tang Vi Sương biết được Nghi Xuân viện kia chính là sản nghiệp trên danh nghĩa Thần gia.

Lúc này, Tang Vi Sương cũng không muốn chạy phía quan phủ nữa, nàng biết Thần nhị gia kia chỉ cần động một đầu ngón tay là có thể giúp nàng giải quyết án mạng này, hắn chính là dùng chuyện này để phá hủy nàng!

- Dương Yên, cầm bái thiếp đưa tới Thần gia.

Tang Vi Sương đưa một tấm thiếp cho Dương Yên.

- Thần gia?

Dương Yên không hiểu tại sao phải đi tìm Thần gia.

Tang Vi Sương nhìn Dương Yên nói:

- Người còn nhớ chuyện ở Họa Thánh trà lâu chứ?

Dương Yên hồi tưởng lại, con người trở nên sáng rõ.

- Đúng, ta đoán chính là hắn làm.

Dương Yên hoảng sợ ra mồ hôi lạnh cả người nhưng ngoài mặt không biểu hiện gì, bình tĩnh cân nhắc tin tức của Tang Vi Sương, vội vàng đưa bái thiếp đến Thần gia.

Khó trách chuyện bất thành linh như vậy, hóa ra là do Thần gia làm. Vì trong Họa Thánh trà lâu, chính miệng Thần nhị gia cự tuyệt “Tuyết Đào” nhưng chưa tới mấy tháng, Tuyết Đào lại dùng tên “trà Tiết Đào” nổi danh khắp phía nam Đại Diêu, điều này không thể nghi ngờ là đương gia cho Thần nhị gia một kích, hơn nữa còn đánh tương đối đẹp. Không ngờ Thần nhị gia hẹp hòi như vậy, gây ra chuyện lớn thế này là muốn ép đương gia đến phương nam sao?

Dương Yên canh giữ ở cổng chính Thần gia liên tục ba ngày mới đưa tấm thiếp kia đến tay quản gia, có thể nói là cố sống cố chết không từ thủ đoạn.

Trong lòng Tang Vi Sương biết đây là Thần nhị gia cố ý, hắn làm ra chuyện lớn như vậy là muốn nàng đi tìm hắn thì sao có thể không xúi giục người dưới chứ.

Hắn chính là muốn mài đi tính khí của nàng!

Lại qua hai ngày nữa, Tang Vi Sương cuối cùng cũng nhận được lời nhắn từ Thần gia.

Thần nhị gia mời nàng đến quán trà Đông Li.

Người tới vừa truyền lời, Tang Vi Sương đã thay y phục mới, dẫn theo Dương Yên đến quán trà Đông Li trước.

Bên ngoài một gian phòng hào hạng ở quán.

- Nhị gia đang tiếp khách, xin Tang công tử đợi chốc lát.

Người tới khoảng bốn mươi mấy tuổi, trò chuyện ung dung bình tĩnh, không hề có chút nhún nhường nào.

Tang Vi Sương chờ thật lâu mới thấy vị khách trong phòng hào hạng bước ra ngoài.

Lúc này nam nhân trung niên kia lại xuất hiện.

- Nhị gia mời Tang công tử.

Dương Yên luôn rất cảnh giác, ngược lại Tang Vi Sương lại tỏ ra rất thông dong, ánh mắt bình tĩnh đi theo người trung niên nọ.

Tang Vi Sương thấy nam nhân trên ghế dựa gỗ lim vẫn toàn thân áo tím lông lẫy như cũ, ở trong cả gian phòng hoa lệ lộ ra vẻ rệu rã và chói lọi. Phía sau hắn có hai ngọn đèn lưu ly làm cả người hắn ngược sáng, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng vào mặt hắn.

Ánh mắt Tang Vi Sương chỉ dừng nơi đầu vai hắn, hành lễ, rất thản nhiên nói:

- Thần nhị gia có thể giúp đỡ tại hạ chuyện Nghi Xuân viện không?

Nam nhân hiểu kỳ nheo mắt, dường như rất nhiều người tới gặp hắn đều sẽ hàn huyên hoặc a dua một phen, nói ít lời khách sáo rồi mới bắt đầu vòng vo cầu xin hắn hỗ trợ, so với họ thì thiếu niên mười ba mười bốn tuổi này rất thẳng thắn.

Nam nhân luôn trầm mặc, đôi mắt đẹp lạnh lẽo lặng lẽ quan sát thiếu niên này, từ đầu đến cuối đều chưa hề nói câu nào.

Tang Vi Sương cảm giác sự kiên nhẫn của mình sắp bị người này lấy hết rồi!

- Thần nhị gia nếu vì chuyện Tuyết Đào, Vi Sương sẽ nói xin lỗi với ngài, còn nếu nhị gia muốn dẫn Vi Sương đến tìm ngài thì cũng không cần.

Gương mặt thanh tú của thiếu niên trong nháy mắt trở nên xanh đen, mắt như dao bén hiện đầy tơ máu, cánh môi run rẩy cho thấy nàng lúc này vô cùng phẫn nộ.

- Không cần giết người?...

Người nọ rút cục cũng mở miệng, môi mỏng của hắn như lưỡi dao, lúc khép mở người khác nhìn không rõ.

Xem ra đối với chuyện này, thiếu niên này hận không thể liều mạng với hắn!

- Ngươi có thể nghe Chương thúc kể cho ngươi một câu chuyện xưa.

Đôi môi mỏng của tử y nam nhân nở nụ cười.

Hóa ra nữ nhân kia tên Bích Loa, năm hơn ba mươi tuổi nhan sắc suy dần nên thu dưỡng một nữ nhân để chuẩn bị cho chính mình khi về già đường lão, thế là dốc hết sở học cả đời truyền thụ tài nghệ cho nàng ta, đào tạo nàng ta thành danh kỹ cả vùng Hoài Châu.

Bích Loa không nghi ngờ nữ nhi hai lòng, bà toàn tâm toàn ý hi vọng bây giờ bà tốt với nữ nhi một chút thì khi bà già đi, nó sẽ tốt với bà.

Nhưng nữ nhi của Bích Loa là Thúy Châu lại thích vị khách đầu tiên của mình, sau đó vì vị khách kia khích bác mà nàng ta không còn một lòng với Bích Loa nữa.

Khi vị khách kia nói Bích Loa có thể là nữ nhân của Cao Tổ triều Vũ, có thể có đồ giấu riêng giá trị không ít do Cao Tổ ban thưởng thì Thúy Châu liền động tâm. Thêm vào đó, vị khách kia hàng đêm thổi gió bên gối, Thúy Châu rút cục cũng hiện lên ý niệm trong đầu rằng nếu Bích Loa chết thì tất cả tiền riêng của bà đều thuộc về nàng ta, nàng ta có thể đưa tiền cho tình lang để hắn chuộc thân cho nàng rồi mang nàng cao bay xa chạy!

- Thế là Thúy Châu giết Bích Loa? Giá họa cho trà tràng bọn ta? Hơn nữa nàng ta còn biết rõ ta và nhị gia từng có đụng chạm? Nàng ta tính chuẩn nhị gia tuyệt đối sẽ không giữ ta?

Đôi mắt như dao của Tang Vi Sương hiện ra vẻ sắc bén, tiếp lời Chương thúc.

- Thật là tính toán tốt, loại người vong ân phụ nghĩa này sao xứng sống trên đời!

Ngữ điệu của nàng lập tức thay đổi nhanh. Hiển nhiên nàng bất mãn. Nàng hơi kích động, hai gò má ửng đỏ, sắc mặt cũng ưa nhìn hơn rất nhiều.

Tử y nam nhân nhìn Tang Vi Sương, trong con ngươi đen sâu thăm đột nhiên sinh ra mấy phần yêu thương.

- Phải, không xứng sống trên đời.

Hắn khẽ cười phụ họa, ngay cả Chương thúc bên cạnh cũng kinh ngạc, trước đây chủ tử có từng đối đãi với ai như thế?

- Nói vậy Thần nhị gia đồng ý giúp Vi Sương rồi?

Tang Vi Sương chỉ là nhất thời bị phần, đối mặt với người như Thần nhị gia, nàng phải luôn luôn duy trì tỉnh táo. Ngắc đầu nhìn về phía tử y nam nhân

tuần tú, nàng chớp đôi mắt to như nước, nói thuận theo lời của hắn.

Môi của nam nhân khẽ nhếch chột khựng lại, ý thức được mình bị nàng tính kế lần hai thì không khỏi cười tự giễu.

- Ta có thể giúp ngươi nhưng ngươi phải đáp ứng ta một chuyện, nếu không thì chuyện này ngươi chờ khai xuân rồi tự cầu người giải quyết đi.

Ánh sáng trong mắt hắn nhạt đi, khôi phục vẻ lạnh lẽo ban đầu.

Tang Vi Sương sớm có chuẩn bị hắn sẽ đưa ra điều kiện nên không hề kinh ngạc, chỉ là trong lòng rất không thoải mái.

- Nhị gia mời nói.

Nàng khẽ nhú mày, giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ.

Nam nhân cũng không dây dưa lòng vòng với nàng, thẳng thắn nói:

- Sau này trà trong trà trang của ngươi phải do Thần gia ta bán.

Tang Vi Sương ngẩn người, nàng cho rằng hắn sẽ muốn nàng mỗi năm nộp một phần bạc cho Thần gia hắn, không ngờ là thế này.

- Không được. Trà trong trà trang của ta đã tìm được người bán rồi.

Tang Vi Sương quả quyết cự tuyệt.

- Ngươi nói là Dung Trinh chứ gì.

Nam nhân cười cười:

- Mấy năm nay Dung gia tuy kiêng nể ta nhưng cũng không dám va chạm với ta, với Dung gia ta cũng mở một mắt nhắm một mắt, chỉ là...

Hắn kéo giọng thật dài, híp mắt nhìn Tang Vi Sương:

- Nếu ngươi cứ khăng khăng không chịu, vậy ta đành phải tiêu diệt Dung gia trước...

- ..

Trên gương mặt trấn định của Tang Vi Sương rốt cục cũng có vẻ sợ hãi, do dự, một là nàng không ngờ hắn cái gì cũng rõ ràng, hai là nàng có thể đoán được, theo tính tình của người này, chỉ cần hắn động tâm tư là có thể nói được làm được, nàng khẽ cắn răng nói:

- Ngươi không được động đến Dung gia, ta nghe theo ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Tình thù nan giải, trăm xoay ngàn chuyển

Từ y nam nhân hài lòng gật đầu:

- Có Thần gia ta che chở không tốt sao?

Hắn cắn hai chữ che chở hơi nặng, Tang Vi Sương cảm thấy chói tai nhú mày, cười nói:

- Thần nhị gia mưu lược giỏi, hôm nay Tang Vi Sương ta quy thuận Thần gia, thể diện Thần nhị gia càng thêm vẻ vang không nói mà sau này ta cũng bị ngài kiểm chế rồi!

- Tiểu tử ngươi quá không biết tốt xấu! Thể diện của nhị gia cần ngươi thêm vẻ vang cái rắm! Chương thúc luôn trăm mặc nghe lời của Tang Vi Sương, thấy mặt chủ tử dần chuyển sang đen thì vội cao giọng nói.

Tang Vi Sương nghe vậy ngẩn người, sắc mặt lập tức tái nhợt, nàng có từng nghe những lời khó nghe như vậy bao giờ, những lời linh tinh của tam cô lục bà cũng thế mà thôi.

Bị Chương thúc rống như vậy, mặt nàng hơi rơm rớm, mặt mũi mờ mịt. Dù sao nàng cũng là nữ nhi, kiếp trước lại là công chúa, không chịu nổi giáo huấn của người lớn tuổi.

Chớp mũi nàng chua xót, cả khuôn mặt nóng lên, lông mi dính hơi nước, đáng vẻ đầm đìa đáng yêu.

Từ y nam tử thấy thế thì từ ghé gối lim bước qua, vươn bàn tay khớp xương rõ ràng ra kéo Tang Vi Sương vào lòng.

- Sao thế?

Giọng nói kia vừa trầm ổn vừa dịu dàng. Nam nhân hơn hai mươi mấy tuổi này, lúc nhỏ chỉ an ủi muối muối của mình, nhiều năm như vậy cũng chưa từng an ủi ai, những tiểu thiếp được sủng kia làm mình làm mấy hán cũng không thèm nhìn, lại càng lười quản mà hôm nay hán lại an ủi một tiểu cô nương.

Trải qua một màn như vậy, hán đâu còn nhớ lúc này tại sao mình tức giận, tiểu cô nương này trước đó nói cái gì khó nghe, hán cũng không để ý nữa.

Tang Vi Sương nghe được hơi thở nam nhân, cảm nhận được nam nhân đang ở gần, lúc này mới phục hồi tinh thần lại. Trái tim dường như vọt lên cổ họng, ngay cả hô hấp cũng ngưng trệ.

Trong thời gian cực ngắn, nàng nhớ đến đêm đó, nến đỏ rực cháy, gió trắng nồng đậm, thiếu niên toàn thân hắc y cầm trường kiếm tiến vào mang theo nỗi bi phẫn tràn đầy.

Những lời người kia nói, có lẽ dù cho trăm ngàn năm qua đi, trải qua bao nhiêu luân hồi, nàng đều không thể nào quên được.

“Ta chỉ muốn nàng...đi theo ta...”

“Không, A Tổ, ta sẽ không giết nàng, ta vĩnh viễn sẽ không làm tổn thương nàng, ta chỉ thích...nàng...”

Có lẽ là kiếp trước, trong lòng nàng yêu hận tình thù với Phó Họa Khánh quá sâu nặng, nàng suýt nữa đã đối với người đột nhiên xuất hiện trong quãng đời cuối cùng của nàng – Lâu Kiêm Gia...một nguyện vọng mãnh liệt dâng lên từ đáy lòng nàng, không biết là ngẫu nhiên, nhất thời hay đã tồn tại rất lâu nhưng nàng luôn chưa từng đối mặt

Tang Vi Sương đột nhiên xoay người, hốc mắt ửng đỏ chăm chú nhìn người nam nhân phía sau, một khắc này, nàng muốn tìm hình bóng Lâu Kiêm Gia trên người hán, hồi lâu sau, nàng cười tự giễu, cười chính mình ngu ngốc.

Lâu Kiêm Gia đã chết rồi

Chính mắt nàng thấy hán bị người của Phó Họa Khánh loạn tiễn bắn chết ngã xuống hồ sen, đôi mắt tuyệt mỹ như tranh vẽ lại như yêu quái kia nàng đòi đòi kiếp kiếp đều không thể nào quên.

Tay Tang Vi Sương run rẩy siết chặt lấy ngực, muốn dùng điều này xoa dịu nỗi đau kia nhưng không ngờ vết nứt nơi đó dường như có thể sinh trưởng, càng lúc càng lớn.

Lâu Kiêm Gia

Nàng không cách nào báo đáp thâm tình của hán, hãy để nàng mang theo thâm tình và yêu mến của hán cùng đi hận, cùng đi hủy diệt, bắt chấp tất cả cùng nhau hủy diệt.

Từ y nam nhân nhìn đôi mắt ửng đỏ của Tang Vi Sương vừa nhút nhát vừa bàng hoàng như con thỏ nhỏ thì tâm liền mềm lại như gặp phải bông vải mềm vậy, hán chăm chú nhìn vào mắt nàng, thờ dãi nói:

- Sao lại khóc? Chương thúc vô tâm thôi, ngươi đừng quá để ý.

Một người lạnh nhạt như hán bỗng trở nên dịu giọng, khiến Tang Vi Sương cảm giác rất không tự nhiên. Nàng không lộ dấu vết lùi về sau mấy bước, cúi đầu nói:

- Lòi của Thần nhị gia Vi Sương nhớ kỹ.

Giọng của nàng rất nhẹ, lúc này cả người lộ ra vẻ đặc biệt yếu đuối, chỉ nhìn cũng khiến người ta sinh lòng thương xót. Càng hướng hồ là Thần gia gia chủ đã biết nàng là nữ tử.

Thần Tổ Hi nhìn dung nhan thiếu nữ trước mắt thì thần thò trong chốc lát. Hán không phải chưa từng thấy mỹ nữ tuyệt sắc, trong các cơ thiếp của hán người đẹp hơn nàng rất nhiều, hai mươi ba năm nay, hán tuy từng có vài nữ nhân nhưng chưa có nữ tử nào có thể khiến hán nhìn nhiều hơn mấy lần.

Nàng hí hóp mắt nhìn đáng vẻ của hán khiến hán cảm thấy ngực nóng lên, nhưng rõ ràng nàng vẫn chưa tới mười bốn tuổi!

Thần Tổ Hi đứng nguyên tại chỗ, chớp mắt vài cái mạnh mẽ khiến bản thân tỉnh táo lại, vết đỏ trên mặt và nhiệt độ nơi ngực dần dần lui xuống, hán cảm thấy dễ chịu hơn chút ít mới khàn khàn mở miệng nói:

- Nếu không có chuyện gì, ngươi lui xuống trước đi.

Không thể không nói, Tang Vi Sương viết sách chép sách có chút hư mất, lúc này nàng có phải hoa mắt không, sao lại cảm thấy mặt người này hơi đỏ?

Nàng muốn nhìn rõ hơn nhưng chỉ có thể bắt đầu dĩ neo mắt nhìn vài lần, rồi lại cảm thấy nhìn chăm chăm một nam nhân như vậy không tốt bèn thu hồi ánh mắt, nói:

- Cáo từ.

Nhưng nàng đi chưa được mấy bước đã nghe người nọ ở phía sau nói:

- Nếu ta là Thương Chủy Vũ, nhất định sẽ để Tố Bạch rơi vào tuyệt ngục, vạn năm cô đơn.

Tang Vi Sương vừa cất bước thì bị cứng rần ép trở lại!

Lời này không thể nghi ngờ là giọng nước đá lên khắp người nàng. Hắn ngay cả chuyện này cũng tra ra được!

Nàng cảm thấy ánh mắt sau lưng sắc bén như dao đâm nàng thương tận đáy mình, mà tim gan phèo phổi của nàng đều lộ ra dưới ánh mắt như dao ấy.

Quá đáng sợ.

Khi Tang Vi Sương tỉnh táo lại, nàng sai bước rời đi.

Thần Tố Hi nhìn bóng dáng nữ tử chạy trốn, dưới đèn lưu ly, nụ cười nơi khóe môi hắn nở ra rực rỡ, Chương thúc không thể tin nổi dụi dụi mắt.

- Chương thúc, thay ta phái người trông coi nàng.

Án mạng Nghi Xuân viện rất nhanh đã lặng lẽ ngừng lại, không có ai tìm đến Tang gia trà tràng nữa.

Tang gia trà tràng di chuyển tất cả hàng hóa ở Dung gia, thông minh như Dung Trình rất nhanh đã hiểu xảy ra chuyện gì.

Dung Trình không viết thư chất vấn Tang Vi Sương bởi hắn biết người của Thần gia không đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn, trong điều kiện bọn họ bàn với Tang Vi Sương nhất định có Dung gia. Sau đó Dung Trình không phải người đi Tang gia trà tràng nữa.

Tang Vi Sương có chút thương cảm, bởi vì Thần gia, nàng mất đi một tri kỷ.

- Chỉ có tri kỷ, cùng khổ dễ, cùng sướng khó.

Dưới tàng cây hoa đào, nàng vừa ngẩng đầu thì thấy một thiếu niên áo đẹp ngựa tốt từ con đường nhỏ trong rừng đào cười ngựa mà đến.

- Việc quân bận rộn, xuân phong đặc ý, nghe nói huynh nhập ngũ rồi, Triệu Lục Ý.

Tang Vi Sương chăm chú nhìn gương mặt tuấn tú của thiếu niên, mở quạt giấy vẽ cây trúc đá trong tay nói:

- Ta cho rằng huynh sẽ làm một quan văn giống công tử nhà huynh, không ngờ huynh lại nhập ngũ, Triệu Lục Ý huynh quá ngoài dự đoán của ta!

Thiếu niên lập tức cười nhạo nói:

- Tang Vi Sương, mấy tháng không gặp, muội trở nên nhiều lời rồi. Nam nhi chí tại bốn phương, há có thể chết trong tay nhi nữ. Trên đời này, vô dụng nhất là thư sinh.

Ánh mắt thiếu niên sáng ngời, rực rỡ như hoa mùa xuân, thần thái hùng hực, ý chí chiến đấu sục sôi. Hắn chăm chú nhìn Tang Vi Sương, ánh mắt sắc bén, đột nhiên cong cong khóe môi:

- Hôm nay trời trong nắng ấm, hoa xuân khoe sắc, tâm trạng tiểu gia rất tốt, không ngại nói với muội một chuyện.

Khóe mắt thiếu niên hơi cong:

- Nghe nói đại tuyền đã định vào năm nay. (đại tuyền: tuyền tú quy mô lớn)

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Kể gốc tứ công tử

Đại tuyền?

Tang Vi Sương lập tức hóa đá tại chỗ, năm ngoái vừa qua tiểu tuyển, năm nay sẽ đại tuyển? Chuyện này

- Phạm là nữ tử từ mười hai đến mười tám tuổi, mỗi nhà phải xuất ra một người, gia tộc thực sự không có người ở độ tuổi thích hợp nhưng trong thân tộc chi gần có người nhập tuyển thì may mắn được miễn, còn trong nhà có nữ tử chưa đủ tuổi thì phải có một người không được hôn phối đợi đủ tuổi để khi đại tuyển đưa vào tiền cung, hộ nào có người vào cung thì cả đời không cần tuyển nữa.

Triệu Lạc Ý rất vui vẻ nhìn Tang Vi Sương bối rối, hần hơi cúi người xuống:

- Tang Vi Sương, tin tức này rất thú vị nhỉ?

Tang Vi Sương nhìn về phía Triệu Lạc Ý, khẽ cong môi cười, hành lễ rất ra dáng.

- Đa tạ Triệu tiểu gia nhân lúc thánh chỉ chưa hạ đã cho biết, tiểu nhân trở về sẽ đính hôn cho xá muội!

Nàng sao không hiểu ý tốt của Triệu Lạc Ý, hần tuy nửa cười nửa chế giễu nói ra nhưng cũng là cố ý nhắc nhở nàng.

Triệu Lạc Ý hí hóp mắt, nhìn nàng sâu xa, cười nói:

- Ta không đề ý cho nànggim, “lánh nạn”?

Tang Vi Sương nghe vậy, đầu nhỏ suy nghĩ một chút, đột nhiên vỗ tay nói:

- Tốt! Tình Sơ nếu có thể hứa gả cho huynh, ngược lại cũng tốt!

Tang Vi Sương vừa nói vừa sờ cằm đánh giá hần:

- Dựa theo phong thái của tiểu tử huynh, hần là có thể ngây ngốc làm đến tướng quân nhỉ! Đến lúc đó Tình Sơ cũng có thể không lo ăn uống rồi!

-

Triệu Lạc Ý quả thực bị lời của Tang Vi Sương làm cảm nín, nha đầu này cái gì cũng dám nói, hần bắt quá chi thuận miệng thôi, nàng ấy còn thật sự suy nghĩ nữa.

- Không được! Chuyện này vẫn phải xem ý của Tình Sơ, nếu Tình Sơ không thích huynh, vậy ta chẳng phải là hại Tình Sơ sao?

Tang Vi Sương cảm thấy chuyện này rất nan giải, nàng dùng nam trang đối ngoại nên không cần gấp, nhưng Tình Sơ sắp mười hai tuổi rồi, nếu đại tuyển định vào tháng mười năm nay thì theo độ tuổi, Tình Sơ sẽ phải đi nhưng muội ấy còn nhỏ như vậy đâu biết thế nào là thích thế nào là không thích, nếu nàng làm chủ cho muội ấy, đến khi muội ấy lớn rồi hối hận thì sao bây giờ?

Chuyện này thật khó giải quyết.

Tang Vi Sương về mặt nghiêm trọng nhìn Triệu Lạc Ý nói:

- Huynh chờ một chút, ta về hỏi Tình Sơ, có điều huynh đừng có đính hôn đấy. Thứ tốt phải giữ lại cho muội muội nhà ta.

Triệu Lạc Ý nghe lời này suýt nữa từ trên ngựa ngã xuống, cái gì gọi là thứ tốt phải giữ lại cho muội muội nhà nàng? Triệu Lạc Ý quả thực vô cùng cảm nín.

- Ta đính hôn rồi!

Triệu Lạc Ý bỗng cảm thấy tự mình lợi qua vũng nước đục, không nên vì khoe miệng lưỡi mà trêu đùa nàng, cái này gọi là tự bê đá đập chân mình.

- Triệu Lạc Ý, những lời trước đó của huynh đều là đánh rắm?

Tang Vi Sương cũng giận, nghiêm mặt nói. Sự uy nghiêm giữa hai chân mày nàng hoàn toàn là sẵn có, giống như là bẩm sinh vậy.

Triệu Lạc Ý bị câu này của Tang Vi Sương làm đỏ mặt, hần quanh co nói:

- Cô nương mà nói cái gìđánh rắm chứ.

Tang Vi Sương không đề ý hần nữa, quay đầu đi về phía con đường nhỏ trong rừng đào.

- Đây!

Triệu Lạc Ý thấy nàng sắp đi thì gấp gáp:

- Ta thật sự đính hôn rồi, những lời trước đó đều là muốn chọc muội chơi thôi, ta sai rồi có được không.

Tang Vi Sương vẫn không để ý, ngẩng đầu tiếp tục đi về phía trước.

- Ê! Muội đừng thế chứ! Ta ở trong bụng mẫu thân đã đính hôn rồi.

Thiếu niên người cao ngựa lớn nhưng giọng nói lại hơi mang theo chút ghen ngào.

- Phốc

Tang Vi Sương rốt cục nhìn không được cười ra tiếng.

Ở trong bụng mẫu thân đã đính hôn rồi, lời này Triệu Lục Ý dám nói thì nàng dám tin.

Tang Vi Sương dừng bước, chậm rãi quay đầu lại nhưng vẫn là đáng vẻ nghiêm túc, nàng chăm chú nhìn thiếu niên trên ngựa, ánh mắt tự do không liên quan đến gió trăng lướt qua rừng hoa đào.

- Lời huynh nói trước đó là ý gì?

Nàng hỏi, ngữ điệu rất nhẹ.

- Hờ?

Thấy nàng đột nhiên quay đầu hỏi như vậy, Triệu Lục Ý vẫn chưa kịp phản ứng.

- Chỉ có tri kỷ, cùng khổ dễ, cùng sướng khó.

Hiếm khi Tang Vi Sương rất kiên nhẫn lặp lại.

Triệu Lục Ý không ngờ cái nàng nói là câu này, hắn còn tưởng rằng hắn chỉ vô tâm nói một câu, nàng không hề nghe được.

- Không muốn giải thích.

Không phải hắn cầu kinh mà là thật sự không muốn giải thích:

- Tự mình lĩnh hội đi.

Tang Vi Sương không tranh luận với hắn nữa, nàng gật đầu, xoay người, chậm rãi đi về phía đường nhỏ.

Dọc đường nàng suy nghĩ rất nhiều, từ Hán Cao Tổ Lưu Bang tới tổ phụ của nàng.

Là tri kỷ, cùng khổ dễ, cùng sướng khó.

Khi Cao Tổ có tổ phụ và các huynh đệ khởi nghĩa, bọn họ có thể cùng khổ, nhưng tại sao khi thiên hạ thái bình lại thảm bại bởi vương triều thay đổi, kẻ địch ly gián?

Cùng khổ dễ, cùng sướng khó.

Chắc hẳn người nói ra câu ấy đã lĩnh hội rất sâu sắc điều này.

- Tứ công tử, người đang chơi gì vậy?

Phàn Quá Tuyết chống cằm, đứng bên cạnh thiếu niên xinh đẹp.

Cánh hoa đào trên đầu bay bay khắp trời, rơi thành một mảng màu hồng trên mặt đất.

Thiếu niên khoác một chiếc áo choàng màu tuyết trắng, ngồi xổm, dùng hoa đào rơi từ cây đào trong sân xếp thành hình dáng kỳ quái trên mặt đất.

Một đôi mắt đẹp như tranh vẽ chuyên chú nhìn chằm chằm hoa đào trong tay, ngón tay trắng nõn như ngọc loay hoay từng cánh hoa đào giữa sân, hắn giống như đứa trẻ tự chơi một mình, hưởng thụ tâm trạng vui vẻ thuộc về mình trong thế giới phong bế của bản thân.

Chuông nhỏ đeo trên cổ theo chuyển động của hắn mà vang lên tiếng đình đình đình nhưng hắn không hề thấy phiền, chỉ đôi lúc nhúc nhích cổ không thoải mái.

Bởi vì tứ công tử có khi sẽ nhận lúc Quá Tuyết không chú ý mà chạy loạn khắp nơi, cho nên người trong phủ mới đeo chuông cho tứ công tử. Nghe tiếng chuông là hắn có thể tìm được tứ công tử rất nhanh.

- Tứ công tử, người đối không, Quá Tuyết bưng bánh hoa tuyết tới cho người.

Quá Tuyết cười hỏi, hắn một chút cũng không phiền độc thoại một mình, hắn rất thích nhìn tứ công tử vui vẻ.

“Đỉnh, đỉnh, đỉnh”, thiếu niên ngoan ngoãn gật đầu.

Ngoài sân có một nữ tử y phục màu hồng đi ngang qua, nhìn thiếu niên như “chó xù” thì trong lòng chán ghét. Nữ tử này là đường chủ nữ của huyện lệnh phu nhân, phụ mẫu qua đời nên nàng ta sống nhờ huyện lệnh phủ đã hơn ba năm. Do ái mộ biểu ca Lâm Cảnh Thần từ nhỏ, lại thỉnh thoảng nghe bọn hạ nhân nói chuyện giữa Lâm Cảnh Thần và tứ công tử nên nàng ta không có chút hảo cảm nào với tứ công tử.

- Thứ ngu đần độn! Dù có cho hấn ăn tay gấu bào ngư thì vẫn là một kẻ ngu!

An Mi Nhi có tú nghệ thượng hạng, là tú nữ quán sự của tổ lớn trong tú phường huyện phủ, một trong những người giỏi nhất. So với tứ công tử ả không ở không nơi đây, nàng thật sự có lập trường để nói như vậy. Cho nên mấy lão bà từ phía sau nàng cũng gật đầu đồng ý.

Trong phủ nuôi chứa một kẻ ngốc, mọi người ngày nào cũng vội vã hầu hạ, có gì tốt đều te te chạy tới đưa cho hấn. Mọi người ngại mặt mũi đại công tử nên không dám nói nhưng hôm nay đại công tử không có ở đây, biểu tiểu thư nói ra tiếng lòng của các bà, các bà âm thầm giờ ngón cái.

Quá Tuyệt còn nhỏ tuổi, nghe những lời này thì tức đỏ mắt, nhưng người ta là biểu tiểu thư, một hạ nhân như hấn cái gì cũng không dám nói.

Thiếu niên dưới tàng cây hoa đào hình như không nghe thấy, vẫn chơi đùa với hoa đào nhặt được.

- Rõ là ngu dốt, bực mình chết được!

Nữ tử kia tự biết vô vị, vung tay áo rời đi. Nàng vừa đi vừa nghĩ, đại biểu ca tại sao lại yêu một kẻ ngốc, cho dù là mối mê dung mạo xinh đẹp của hấn thì cũng nên đủ rồi! Để một kẻ ngốc ở đó, không thể dụng lại không thể sờ, càng không thể sinh con, có ích gì chứ?

An Mi Nhi càng nghĩ càng đỏ mắt. Hơn cả tức, nàng chính là không phục, dung mạo nàng bậc này tại sao biểu ca chưa bao giờ dùng ánh mắt đó nhìn nàng?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lâm Cảnh Thần nuôi tư sủng?

Mấy ngày nay đại kết cục của “Thần quỹ dị văn lục” do Thương Chủy Vũ viết được xuất bản, các tranh cãi ở khu vực nam Thiệu Châu gây ra chấn động không nhỏ.

Kết văn Tổ Bạch không chết, quả thật là hồ yêu, lại là một hồ yêu nam. Nhưng Tổ Bạch không bị rơi vào tuyệt ngục, vạn năm cô đơn như lời Thần Tổ Hi nói.

Kỳ thực chỗ này Tang Vi Sương có động tay động chân, kết cục lúc trước nàng viết không xê xích bao nhiêu với lời Thần nhị gia nói nhưng chính vì bị hấn đoán trúng nên máu chống đối của Tang Vi Sương sôi trào, nàng sửa lại kết cục, sắp xếp cho Tổ Bạch một kết thúc tốt đẹp! Nàng để hấn nhảy xuống Tru Tiên Đài, mất đi tu vi ngàn năm, truy tìm chuyển kiếp của người yêu. So với rơi vào tuyệt ngục, vạn năm cô đơn thì kết cục như vậy là tốt nhất không thể nghi ngờ.

Lúc Tang Vi Sương đang đắc chí vì sự cơ trí của mình thì không biết bản thân đã trúng kế của Thần Tổ Hi.

Về phần trúng kế thế nào, chuyện này nói ra rất dài dòng.

Hoài Châu, Thần phủ.

- Ca, huynh thật lợi hại, kết cục Tổ Bạch không chết cũng không rơi vào tuyệt ngục, còn đi tìm người thương của hấn nữa!

Thần Uyển Y ôm quyền “Thần quỹ dị văn lục” mà nha hoàn vừa mua, cười không khép miệng:

- Ban đầu muội tưởng Tổ Bạch đã chết nên đau lòng rất lâu, như vậy, hấn có thể đi tìm người thương của hấn là tốt rồi, xem như Thương Chủy Vũ này còn có chút lương tâm!

Thần Tổ Hi khẽ nhếch môi mỉm cười, chậm rãi nhận lấy nước trà nha hoàn đưa tới, ý cười trên mặt không che hết.

- Trời ạ! Ca đang cười! Quả là quá hiếm thấy rồi!

Thần Uyển Y chăm chú nhìn gương mặt như đồng băng ngàn năm trước kia của ca ca, ngạc nhiên nói. Nàng không biết ca ca cười lại mê người như vậy.

- Khụ khụ, ca, huynh thành thực nói cho muội biết, huynh có phải biết Thương Chủy Vũ kia không, còn nữa, có phải huynh uy hiếp ông ấy cho Tổ Bạch

một kết cục tốt không?

Thần Uyển Y một tay cầm sách chỉ vào Thần Tổ Hi, tay còn lại chống nạnh, lớn tiếng nói.

- Người đó không phải đe dọa dụ dỗ là có thể giải quyết

Từ y nam nhân thân nhiên nói, nha đầu kia là con mèo biết cắn người, có thể dùng móng vuốt mèo của nàng cào ra dấu vết trên người người, khiến người đau nhức.

Thần Uyển Y nhú mày:

- Xem ra huynh thật sự biết Thương Chủy Vũ kia!

- Sao hả, muội muốn gặp?

Thần Tổ Hi ngẩng đầu hỏi ngược lại.

- Không đâu.

Thần Uyển Y ngồi xuống cạnh Thần Tổ Hi:

- Muội chỉ thích sách của ông ấy, nếu gặp rồi, phát hiện ông ấy là một lão đầu nát rượu bảy tám mươi tuổi, tìm muội nhỏ chịu không nổi đâu! Vẫn là không gặp thì hơn!

Thần Tổ Hi buồn cười, sách này quả thật không phải một lão đầu nát rượu có thể viết ra được.

Cuối tháng hai năm Vĩnh An thứ tư là sinh nhật mười bốn tuổi của Tang Vi Sương.

Chớp mắt ba năm đã qua, nàng nhìn gương mặt của thân thể này càng ngày càng giống chính mình trước kia, trong lòng có vui thích cũng có sợ hãi.

Đều nói tướng do tâm sinh, thân thể này đã bỏ đi dung mạo ban đầu mà thay đổi theo linh hồn của nàng.

Đều nói dung mạo nữ tử lúc nhỏ là do phụ mẫu cho, còn dung mạo sau khi lớn là do bản thân rèn luyện mà thành, quả nhiên không giả.

Tang Vi Sương xoa gương mặt chính mình, da mặt này, nhờ nàng bảo vệ mà cảm giác vô cùng mịn màng, trắng trẻo đẹp đẽ không giống như của nữ nhi nhà nông.

Nàng là người rất hiếu đạo dưỡng sinh, đương nhiên sẽ khiến bản thân dễ chịu hơn một chút.

Chòi Tuyết Đào mới sắp thu hoạch, đến lúc đó nàng có thể giữ lại một ít cho mình. Chuyện này nàng đã mong mỏi hơn một năm rồi.

Tang Vi Sương mở nghiền mực ra, mài mực, nàng muốn giữ lại cho mình một thứ gì đó.

Từng là Dẫn Tổ công chúa cực kỳ tài hoa, nàng có cầm kỳ rất cao, và cả một tay bút pháp đàn thanh tuyệt diệu khiến Họa Thánh Vi Quân cũng phải khen ngợi.

Nàng tiện tay đặt bút vẽ một bức tranh mỹ nhân hồ sen. Sen là sen của Hoa Thanh Trì, người là Vi Sương của hiện tại. Mặt hồ màu lam đậm dưới chân, trong ánh đèn dầu, cái bóng chính là mình đi vắng trong mộng ảo.

Thuốc màu lạnh được tô lên khiến cả bức tranh lộ ra vẻ đẹp thê lương.

Thật lâu sau, Tang Vi Sương gác bút, đặt bức tranh lên bàn trà phía sau cách đó không xa, tỉ mỉ chăm chú nhìn rồi bắt đầu nghiêm túc dọn dẹp bàn.

Ngón tay vừa chạm đến nước lạnh như băng thì tứ chi cứng đờ, một cơn đau từ ngón tay lan khắp cơ thể. Nàng đau hít một tiếng, loại cảm giác này tới quá đột ngột, nàng trước đây chưa từng gặp phải tình huống như thế.

Đêm nay Tang Vi Sương đi ngủ, cảm thấy thân thể chỗ gan bên phải có chút ứ trệ, hơi thở không thuận.

Hôm sau, Tang Vi Sương dùng cả buổi sáng để dán tranh, cuối cùng đem thành quả của mình treo trên tường trước bàn đọc sách. Từ đêm nay về sau khi ngồi ở đây, lúc một mỏi nàng đều có thể thấy nó. Nàng không biết là mình sợ tương lai sẽ quên mất chính mình trước kia, hay là đang sợ “Thương Dẫn Tổ” như hoa trong gương, trắng trong nước, sẽ bị che mất trong cuộc đời dài đằng đẵng của Tang Vi Sương.

Trong đôi mắt sắc bén như dao xẹt qua một tia phần hận, cây bút nắm trong tay suýt gãy, Tang Vi Sương thở hổn hển, tâm trạng thật lâu vẫn không thể bình phục.

Nàng còn nhớ khi Phó Họa Khánh cười khen bút pháp đàn thanh của nàng tao nhã, bây giờ nghĩ đến nàng chỉ muốn đưa tay xé nát khuôn mặt đó ra...

...Còn phải bao nhiêu năm nữa đây?

- Đương gia, Lâm tri châu phải người mời đương gia tới gặp.

Giọng Dương Yên hơi khàn, hiển nhiên là mới sáng sớm bị chuyển ghé thăm của thuộc hạ của Lâm tri châu dọa.

Tang Vi Sương cũng rất khó hiểu, không ngờ lúc này Lâm Cảnh Thần lại về huyện An, thật là nhàn rỗi, lại có thời gian rảnh về quê.

- Ta lập tức tới ngay.

Tang Vi Sương vừa nói vừa khoác một chiếc áo choàng, thuận tay chỉnh lại áo mũ rồi đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi trà trang, một chiếc xe ngựa đã dừng ở cổng, đứng trước xe ngựa là một thiếu niên mặc hắc y.

- Tang công tử, mời ngài theo ta.

Hắc y thiếu niên kia cười nói.

Tang Vi Sương nghĩ không ra tại sao Lâm Cảnh Thần đột nhiên mời nàng tới.

Hắc y thiếu niên thấy vẻ mặt nàng nghiêm trọng thì giải thích:

- Công tử nhà ta muốn mời ngài đi xem một bàn cờ mới.

Tang Vi Sương sững sốt, gật gật đầu, hóa ra là vậy, chắc hẳn Lâm gia công tử chỉ là cảm thấy nàng cũng thích chơi cờ nên khi gặp bàn cờ mới lạ sẽ nghĩ đến nàng.

- Đợi on Lâm đại nhân đã nhớ đến tại hạ.

Tang Vi Sương nín thở một câu rồi lên xe ngựa.

Nơi này là biệt viện Lâm Cảnh Thần mua ở huyện An, chỉ đi một đoạn đường ngắn, Tang Vi Sương đã phát hiện có điều cổ quái.

Từ đưa bé giữ cửa đón nàng đến tới dọc đường hầu như đều là thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, hơn nữa ai nấy đều rất tuấn mỹ. Nếu Tang Vi Sương chỉ là một nữ nhi nhà nông vô tri thì sẽ không thấy lạ, cũng lắm chỉ nghĩ nhà giàu chính là như vậy. Nhưng Tang Vi Sương từ nhỏ đến lớn đã từng nghe hoặc thấy rất nhiều

Chuyện quý tộc hoặc quan viên lên nuôi luyện đồng (nam kỹ nhỏ tuổi), nàng từ lâu trước kia đã từng nghe qua, có rất nhiều thiếu niên da trắng xinh đẹp đảm nhiệm vị trí thị thiếp trong nhà quan, hoặc là những quan lớn không thích nữ tử mà chỉ thích chơi những trò dâm loạn với các thiếu niên xinh đẹp.

Tang Vi Sương nghĩ đến tầng phía sau, chỉ cảm thấy biệt viện này âm u đáng sợ, không thể không suy xét kỹ mục đích Lâm Cảnh Thần mang nàng đến đây.

Thật hi vọng tất cả chỉ là phán đoán của nàng, nhìn Lâm Cảnh Thần chín chắn trầm ổn, hẳn là sẽ không làm ra loại chuyện xấu xa này, tâm thích cái đẹp thì ai cũng có, có lẽ người ta chỉ muốn nuôi những thiếu niên này cho vui mắt chứ không phải là để cời áo tháo thắt lưng.

Đúng đúng đúng, có khả năng này, nhìn Triệu Lục Ý không giống người cam tâm làm khách trong màn, có lẽ trong đó có hiểu lầm cũng không biết chừng.

Tang Vi Sương bắt chặp khó khăn, theo hắc y thiếu niên đến thư phòng của Lâm Cảnh Thần.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cam* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đại tuyển sắp đến

Lâm Cảnh Thần trong thư phòng đã mang bàn cờ kia ra, một bé trai đứng bên cạnh pha trà, hương trà thoang thoảng khắp phòng.

Lâm Cảnh Thần là người yêu tài, hẳn quý Tang Vi Sương không thể nghi ngờ, Tang Vi Sương cỡ tuổi đó mà lại có kiến giải như thế về cờ vậy, rất hiếm thấy. Hắn nghĩ, về huyện An, lúc nhàn rỗi, không bằng gọi Tang Vi Sương tới trò chuyện một chút.

Bé trai cung kính dâng trà cho Tang Vi Sương.

Tang Vi Sương từ khi vào phòng hành lễ thì luôn ngồi cẩn trọng, mím môi im lặng, nhìn bàn cờ đặt trước mặt.

Lâm Cảnh Thần thật sự chỉ gọi nàng đến xem bàn cờ, còn dạy nàng rất nhiều kiến thức liên quan đến cờ vây.

- Từ Đường triều thời Ngũ đại (thời Ngũ đại Thập quốc (907 - 960): đất nước Trung Quốc bị chia cắt; miền bắc gồm năm triều đại là Hậu Lương, Hậu Đường, Hậu Hán, Hậu Tấn, Hậu Chu; miền nam gồm mười nước là Tiền Thục, Hậu Thục, Ngô, Nam Đường, Ngô Việt, Mân, Sở, Nam Hán, Nam Bình, Bắc Hán), thói đời nhân phẩm suy đồi, khiến cho phẩm cách cờ vây càng thêm mỏng manh...

Tang Vi Sương không thể không nói giọng của Lâm Cảnh Thần rất êm tai, cộng thêm hắn có dung mạo giống phụ thân nên nàng vẫn cảm thấy thân thiết, không quá nguyên ý tin tưởng hắn là đoạn tụ. Hắn nói nàng nghe rất thoải mái, hơn nữa hắn dùng từ cực chuẩn, không khiến người ta phản cảm.

Nàng chăm chú lắng nghe, Lâm Cảnh Thần thấy nàng nghe thật tỉnh thì tâm không khỏi mềm mại, càng kiên nhẫn giảng giải rất nhiều.

- Vi Sương, ngày hai mươi lăm mỗi tháng ta đều về huyện An, đệ có thể tới đây tìm ta.

Lâm Cảnh Thần cười nói.

Tang Vi Sương sững sờ, hiểu rõ ý của hắn là đang giao hẹn với nàng.

Tang Vi Sương vò đầu gật đầu, có chút ngượng ngùng, sợ hãi gì đó lúc trước đều không còn nữa. Nàng không tin người đại ca này là “Long Dương Quân” (Long Dương Quân sống thời Chiến quốc, là nam sủng của Ngụy An Ly Vương, xinh đẹp quyến rũ, mỹ nữ hậu cung so với ông đều lu mờ. Người đời sau đều gọi Long Dương hoặc Long Dương chi phích để chỉ tình cảm đồng giới nam), nếu không Triệu Lạc Ý kia mã ngoài tốt như vậy sớm đã bị hắn “ăn sạch” rồi. Cho nên nàng rất tự nhiên gật đầu.

Tang Vi Sương về trà trang, thấy Tinh Sơ chuẩn bị sáng sớm đi tú phùng, nàng đột nhiên nhớ đến chuyện hôm đó Triệu Lạc Ý đề cập, cho nên kéo Tinh Sơ qua một bên hỏi.

- Tinh Sơ, muội có người trong lòng không?

Tang Vi Sương nói trắng ra, nhưng nói lời này với một đứa trẻ mới mười hai tuổi khiến mặt nàng nóng bừng.

Tinh Sơ vừa nghe thì ngây người hồi lâu, đợi khi hiểu được lời Tang Vi Sương nói, nàng nóng nảy như mèo nhỏ xù lông.

- Tỷ, tỷ không phải là tìm đối tượng cho muội chứ?

Nàng biết nữ tử trong thôn mười hai mười ba tuổi thì người nhà sẽ tìm nhà chồng cho họ, nàng còn tưởng rằng mình muốn một chút mới phải đổi mặt nào ngờ vẫn giống như họ.

Tang Vi Sương thấy nàng xù lông thì vội đem chuyện nói rõ cho nàng nghe.

Tinh Sơ đã hiểu, đại tỷ không muốn nàng đi đến nơi xa như vậy, nàng dĩ nhiên cũng không nỡ xa đại tỷ và Cẩm Văn, nàng suy nghĩ hồi lâu mới nói:

- Dương Yên ca ca có tính không?

Đôi mắt to đen trắng rõ ràng của Tinh Sơ lúc này dường như phát ra vô số tia sáng, đặc biệt khi nhắc đến hai chữ “Dương Yên”.

Tang Vi Sương vừa nhìn liền hiểu. Nàng đưa tay khoác vai muội muội:

- Được, nếu muội thích thì nói với hắn, tỷ tỷ đính hôn trước cho muội.

Tang Vi Sương cười cười:

- Dương Yên là người tốt, nhân phẩm và học vấn đều nổi trội, giao muội cho hắn, ta cũng yên tâm.

- Đại tỷ.

Tang Tinh Sơ bị Tang Vi Sương nói đỏ mặt, xấu hổ gọi.

- Xem muội thẹn thùng này.

Tang Vi Sương nựng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Chuyện này tuy Tang Vi Sương đã nói với Tinh Sơ nhưng vì trong tú phùng huyện phủ nhận lệnh từ phủ Thiệu Châu thù qua chúc thọ cho Thái hoàng thái hậu nên luôn bị buộc tội hoán. Tang Vi Sương vì chuyện của muội muội, cũng từng đề cập với Dương Yên, mà Dương Yên nghe xong, cả gương mặt tuần tú trắng bạch, luôn trầm mặc. Tang Vi Sương cảm thấy mình nói quá đột ngột nên bảo hắn lui xuống từ từ suy nghĩ.

Đông Diêu (Đại Diêu) tháng năm năm Vĩnh An thứ tư, Tây Tần tháng năm năm Vô Uy thứ mười bảy, người khai sáng đế quốc Tây Tần – Vô Uy đế băng hà, Vô Uy đế không con nối dõi lại chưa từng để lại di chiếu đột ngột băng hà, khiến lòng người Tây Tần từ trên xuống dưới bàng hoàng.

Tháng sáu năm đó, đệ đệ ruột của Tây Tàn Vô Uy đế bé ấu từ mới ba tuổi của mình bước lên Kim Loan điện Tây Tàn, Hoàng đế ba tuổi làm chủ Ngọa Long cung, Lương vương tự phong nhiếp chính vương, Tây Tàn từ đó bước vào thời kỳ Tử Anh đế.

Sau khi Vô Uy đế chết, chính trị, kinh tế, văn hóa Tây Tàn dần dần suy thoái, Đông Ngô ở phương nam theo thời thế lập tức chuyển hướng qua tân đế trẻ tuổi đầy hứa hẹn của Đại Diêu – Phó Họa Khánh.

Tháng tám năm Vĩnh An thứ tư, quân chủ triều Ngô đề nghị cưới nữ nhi tôn thất hoàng tộc triều Diêu làm hoàng hậu, thế là Diệp Dương công chúa vừa mười bốn tuổi hòa thân Đông Ngô, cả nước từ trên xuống dưới đều là không khí vui mừng.

Diệp Dương công chúa là đường muội của Diêu đế, khuê danh Yến Yến, tương truyền nàng có dung mạo của Tây Thi, phong thái của Lạc Thần, tính tình ôn hòa kính cẩn, thích yên tĩnh, tiếng thơm năm đó có thể sánh với Hoa Dương trưởng công chúa tiền triều, là người đứng đầu Lạc Dương tứ mỹ, cùng nổi danh với Diêu Thuyền Hoài Đông – Thần Uyển Y.

Diêu đế từng nói với Ngô quân tới cầu hôn trên Kim Loan điện rằng:

- Công chúa mỹ lệ nhất Đại Diêu của trẫm, đường muội yêu thích nhất của trẫm gả cho Ngô quân, Ngô quân phải dụng tâm đối đãi...

Mồng tám tháng tám, Phó Yến Yến rời Lạc Dương nơi nàng đã sinh sống mười ba năm, khi ngồi trên cung xa màu đỏ rời đi, mắt nàng rom róm nhưng cuối cùng vì không dám rơi lệ trước quần thần bá quan và ngàn vạn muôn dân trăm họ cho nên nước mắt bị nàng cứng rắn ép trở về.

“Hoa Dương tỷ tỷ, hấn bức tử tỷ, còn gả muội đến nơi xa như vậy... Hoa sen trong Hoa Thanh Trì sau này không còn ai chăm sóc nữa rồi”

Thiếu nữ tuyệt mỹ như tranh vẽ hơi cup mi thờ dài, đúng lúc quân chủ triều Ngô khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi trên chiến mã nhìn về phía Diệp Dương công chúa, khoảnh khắc ấy trái tim chợt run lên.

Tháng tám, Tang Vi Sương nằm trên thuyền nhỏ giữa hồ sen, nhìn chim nhận bay về phương nam, nàng rơi vào trong hồi ức, khi đó mỗi lần Yến Yến tiến cung thế nào cũng sẽ đến Hoa Thanh Trì ở Hoa Dương cung ngắm sen, muội ấy là một tiểu cô nương thích yên tĩnh, không nói quá nhiều, trầm mặc ngoan ngoãn khiến người ta yêu mến.

Ngô quân lần này là tái giá, nguyên hậu ba năm trước bị đẩy vào lãnh cung, sau đó u buồn mà chết, Diệp Dương công chúa là hoàng hậu thứ hai.

Thời gian như thoi đưa, tiểu cô nương cùng nàng ngắm sen ngày nào đã xuất giá, trở thành vật hi sinh chính trị của đường huynh nàng ấy. Công lao sự nghiệp của đế vương tại sao phải hi sinh hạnh phúc của nữ nhân để lót đường

Từ khi Diệp Dương công chúa hòa thân Đông Ngô đã một tháng trời qua, tin tức đại tuyển triều Diêu vào tháng chín được đưa ra.

Thánh chiếu còn đang qua lại giữa các châu các phủ đã khiến cho lòng người hoang mang, các gia đình ở quê dựng vợ gả chồng, hi sự hôn sự liên tiếp xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thúc ngựa đuổi theo Tĩnh Sơ

- Tang đương gia muốn ra ngoài à?

Trương thẩm nhà hàng xóm lắc móng vẩy tay hô về phía Tang Vi Sương đang định ra ngoài.

Tang Vi Sương khựng lại, nhìn về phía nữ nhân mặc y phục màu tím khói.

- Haiz, Vương lão nhị cách vách muốn ta mời cậu đi ăn cưới, cả Sài lão gia đầu phố phía trước cũng sắp gả nữ nhi

Trương thẩm nói một mạch.

Thấy Tang Vi Sương không nói gì, Trương thẩm gấp gáp:

- Ta cũng ăn tiệc năm sáu nhà rồi, cậu nếu không muốn đi...

Tang Vi Sương vừa rồi chỉ nghĩ đến muội muội khiến người ta lo lắng của nhà mình chứ nào phải không muốn đi, cũng chỉ là chút tiền quà thôi.

- Trương thẩm, ta có chút chuyện, lát nữa ta sẽ bảo Dương quản sự đi thay ta, nhất định đi mà.

Tang Vi Sương vừa nói vừa chấp tay với Trương thẩm, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài.

Tang Vi Sương bước nhanh về phía tú phường huyện phủ, dọc đường nàng thấy rất nhiều nhà đang tổ chức hi sự.

Nhiều tân lang cười ngửa môi mười bốn mười lăm tuổi, nói không chừng tân nương trong hi kiệu có lẽ còn nhỏ hơn, đây đều là định hôn cho trẻ con, tin tức đại tuyền vừa đưa ra, phụ mẫu hai bên vì muốn an lòng mà tổ chức hôn sự sớm, chờ bọn nhỏ tuổi tác đủ lớn mới tiến hành động phòng.

- Tang công tử, đại thọ thái hoàng thái hậu sắp đến, tú phường có quy định, mấy tháng này tú nữ không được rời khỏi tú phường, thứ lỗi tiểu nhân không thể giúp được Tang công tử.

Gã sai vật canh cổng tú phường huyện phủ khó xử nhìn Tang Vi Sương nói.

- Còn có chuyện này sao?

Tang Vi Sương cau mày, luôn cảm thấy là lạ, sao lại khéo như thế, nhốt những tú nữ này trong tú phường, không phải là muốn đưa muội muội nàng tiến cung chứ?

Không được! Thánh chỉ này sắp hạ rồi, nói không chừng hai ba ngày sau là có thể tới huyện An.

- Ta nói này, mấy tháng trước ta nói với muội, muội đang làm gì? Bấy giờ lửa cháy tới mông rồi lại tới tìm ta?

Triệu Lạc Ý dùng trà, hai chân bắt chéo nói. Tuy nói thế nhưng giọng điệu hần không hề có ý trách móc.

- Triệu Lạc Ý, trước đây ta nghĩ huynh là một người tao nhã, không ngờ mới nhập ngũ nửa năm đã thành cái đức hạnh này rồi?

Bị ánh mắt lãnh đạm của Tang Vi Sương quét qua, Triệu Lạc Ý đỏ mặt. Hần sờ sờ cằm, nói:

- Chuyện tú phường huyện phủ ta không quản được, nhưng ta có thể sai người mời muội muội của muội ra ngoài một ngày.

- Thật không?

Tang Vi Sương cau mày hỏi.

- Giả.

Triệu Lạc Ý nhướng mi, lười biếng trả lời.

- Triệu Lạc Ý, ta đang nói chuyện đứng đắn với huynh đó.

Nàng có là người bình tĩnh hơn nữa cũng sắp bị ngữ điệu đáng vẻ này của hần chọc tức rồi, nàng không để ý thể thống gì mà đá hần.

- Ui da! Là thật, ta có thể sai người tìm muội ấy ra nói chuyện với muội, nhưng chỉ có thể một ngày thôi. Nếu lộ ra, họ tìm tới, đại công tử sẽ trách ta.

Ánh mắt như dao bén xưa kia của Triệu Lạc Ý đã giảm, nhiều hơn vài phần dung túng.

- Ồm, đa tạ.

Tang Vi Sương nói rồi đứng dậy đi ra ngoài, được vài bước lại quay đầu, nghi hoặc hỏi:

- Triệu Lạc Ý, nhà huynh có tổ chức tiệc cưới không? Sao không mời ta?

- Phốc_____

Triệu Lạc Ý phun một ngụm nước trà, sặc đỏ mặt:

- Ai, ai nói ta tổ chức tiệc cưới?

- Ô, vị hôn thê nhà huynh mấy ngày tới không gả qua sao? Chẳng lẽ huynh định để nàng ấy đi làm tú nữ?

Tang Vi Sương nghi hoặc nói.

- Khụ...khụ...tỷ tỷ của nàng ấy đi rồi, nhà có một nữ nhi đi thi cả đời không cần đi nữa, nàng ấy tiến cung làm gì?

Triệu Lạc Ý vắt vẻo lăm mồm thuận khí, tròng mắt nói.

- Vậy à, có điều khi huynh thật sự muốn tổ chức tiệc cưới thì đừng quên ta, ta sẽ chuẩn bị cho huynh một phần đại lễ.

Tang Vi Sương nói rồi xoay người rời đi. Nhận ân tình của hần, nàng chỉ có thể dùng lễ vật để trả. Nàng tuy hơi đậm bạc lạnh lùng nhưng không phải không thể bị người khác làm cảm động, càng không phải người không ghi nhớ ân tình.

Ngày hai mươi tám tháng chín, Tang Vi Sương đón Tang Tĩnh Sơ về, bảo muội ấy trong ngày hôm đó đi gặp Dương Yên. Cũng trong hôm đó, hơn mười quan viên từ phủ Thiệu Châu đến huyện An. Sáng hôm sau các thiếu nữ sẽ báo danh làm tú nữ, cùng ngày lên đường đi Thiệu Châu.

Ước chừng khoảng giờ dần, Tang Vi Sương vẫn đang trong giấc mộng, trong mộng nàng tự tay khoác giá y cho muội muội, Dương Yên mặc hỉ phục màu đỏ cười con ngựa to lớn, thân thái rạng ngời tiến đến, bàn tay to của hân ôm lấy muội muội nàng, giục ngựa rời đi..

“Ầm ầm ầm...” Ba tiếng đập cửa dồn dập vang lên.

- Không hay rồi đương gia!

Là tiếng của gã sai vặt gác đêm.

- Tĩnh Sơ tiểu thư nửa đêm cười ngựa xông ra, Dương quân sự đuổi theo bị ngựa đá bị thương đùi, bây giờ vẫn đang nằm ngoài cổng không động đậy được!

Đầu Tang Vi Sương ong lên, trong chớp mắt lời của gã sai vặt làm cho con buồn ngủ bay biến, trở mình bò dậy khỏi giường.

Tang Vi Sương vừa mặc y phục vừa đi ra ngoài.

- Nhanh chuẩn bị ngựa!

Đến cổng trà trang, nhìn Dương Yên ngã dưới đất, tuy trong lòng nàng tức giận nhưng nhìn ánh mắt vô tội ai oán của hân và bắp đùi bị thương khiến hân không thể đứng lên được, nàng cuối cùng chỉ thờ dài, mấy chuyện nhi nữ này đúng là không phải người ngoài nói dăm ba câu là có thể khải quát.

Chung quy nàng nghĩ chuyện của người khác quá đơn giản rồi, kỳ thực nàng chỉ nghĩ tình yêu của gia đình bình dân quá bình thường! Dưng vợ gà chồng theo lệnh của phụ mẫu và lời người mai mối là được tại sao phải khiến nó phức tạp thế này!

Tang Vi Sương đỡ Dương Yên dậy, gã sai vặt đã dắt ngựa tới. Với sự hỗ trợ của gã sai vặt, Tang Vi Sương ôm Dương Yên giục ngựa rời đi.

- Đương gia...xin lỗi người..

Môi hân xanh tím, giọng nói khàn khàn, trên gương mặt thanh tú có nước mắt chực chảy xuống:

- Nhưng Dương Yên...không thích nhị tiểu thư, Dương Yên không muốn lừa dối nhị tiểu thư thiện lương tốt bụng..

Hân dứt quãng nói xong thì ngất đi, nước mắt rơi xuống nhưng khóe môi hân lại nở nụ cười.

Vi Sương để Dương Yên ở một y quán để lão đại phu chữa thương cho hân.

Còn nàng thì giục ngựa đến huyện phủ, nàng muốn đuổi theo đưa Tang Tĩnh Sơ về.

Phương đông tờ mờ sáng, bầu trời dần sáng rõ, trước cổng huyện phủ, lúc này quan viên từ Thiệu Châu tới đã báo danh các tú nữ. Tang Tĩnh Sơ lão đảo chạy tới, sắc mặt trắng bệch đi về phía đám người kia.

- Bên này báo danh, tên gì, người ở đâu? Lấy hộ tịch ra.

Tang Tĩnh Sơ dâng hộ tịch của mình lên, đôi môi nhợt nhạt khê động:

- Huyện An...tú phùng huyện phủ Tang Tĩnh Sơ...sinh ngày hai mươi tám tháng chín, mười hai tuổi..

- Được rồi, qua bên kia cho ma ma kiểm tra, sau khi kiểm tra thì thay y phục rồi lên xe quan, đến phủ Thiệu Châu lại kiểm tra một lần nữa, rồi mới đi hoàng đô.

Quan viên kia nói.

Tang Vi Sương đuổi đến tú phùng huyện phủ, hỏi người gác cổng mới biết các tú nữ đã được dẫn tới huyện phủ từ lâu, trong tú phùng sớm đã không còn ai nữa.

Tang Vi Sương cả kinh, trong lòng đoán được suy nghĩ của Tĩnh Sơ, muội ấy thật sự quyết tâm muốn vào cung!

Tang Vi Sương tái mặt, kéo dây cương, quay đầu ngựa chạy về phía huyện phủ.

Nàng chạy tới chạy lui, mặt trời đã lên cao.

Khi Tang Vi Sương đến cổng huyện phủ, một trăm tú nữ đã được đưa lên xe quan, lên đường đi quan đạo.

Một trăm tú nữ này sau khi đến phủ Thiệu Châu sẽ lại tiến hành tuyển chọn lần nữa, những người ưu tú cả tài học và tay nghề sẽ được mang đến hoàng

cung, những người kém hơn sẽ được mang đến phiên vương phủ hoặc hầu phủ.

Tang Vi Sương không chút nghĩ ngợi đi về phía quan đạo Thiệu Châu.

Từ xa nàng đã nhìn thấy đoàn xe, trong lòng lập tức trăm mối ngổn ngang, lớn tiếng gọi:

- Tình Sơ, Tình Sơ!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Tú nữ bị sơn tặc cướp

Tang Vi Sương giục ngựa đến, còn lớn tiếng kêu to, gây ra động tĩnh không nhỏ, lập tức có quan viên dừng lại.

- Là kẻ nào không có mắt?

- Các người gây ra đó làm gì, còn không mau đuổi đi!

Một quan viên giận dữ mắng thù vệ bên cạnh.

Trong xe quan, Tình Sơ mặt trắng bệch, hình như cũng nghe có người gọi tên mình, giọng nói này quen thuộc như thế, khắc cốt ghi tâm như thế...

Nàng đè nén tâm tình như dòng sông lấp biển trong lòng, nhẫn tâm không nghe. Nàng muốn cứ như vậy rời đi, nếu quay đầu, nàng nhất định sẽ không nỡ xa đại tỷ và Cầm Văn.

Nhưng nàng không muốn trở về, mặt mặt như vậy, mặt mũi cả đời này đều mất hết rồi, nàng bị nam nhân mình thích cự tuyệt.

Nhưng giọng nói quen thuộc ngoài kia vẫn cứ gọi tên nàng, hoàn toàn không từ bỏ.

- Tiểu tử, có phải người thích cô nương làm tú nữ không? Bỏ quan khuyên người sớm chết cái tâm này đi! Cửa cung ngăn cách muôn trùng, từ đó đời kiếp kiếp không còn liên quan nữa, ta khuyên người chớ mơ tưởng hảo huyền, nếu còn không thức thời, cẩn thận bốn quan sai mấy thù vệ đánh người như tử! Nếu làm hỏng thân thể của người thì ngay cả nói dối tông đường cũng không được đâu!

Vị quan viên này vừa nói, những người chung quanh đều cười phá lên, ngay cả vài tú nữ cũng không nhịn được nở nụ cười.

- Người tránh ra cho ta! Ta muốn gặp Tang Tình Sơ!

Ngạo khí trong xương máu hoàng tộc của nàng bị kích phát ra ngoài, Tang Vi Sương nhìn khuôn mặt xấu xí của người nọ, suýt nữa không kiềm chế được tâm trạng của mình mà cho hấn một cước!

- O hay, đúng là cho mặt mũi mà không cần, người đâu, bắt lấy cho ta, đánh chết!

Quan viên nhe răng trợn mắt, vung tay nói với thù vệ bên cạnh.

Trong xe quan, Tang Tình Sơ tim đập thình thịch, gương mặt vốn đã trắng bệch lại càng trắng hơn. Tiểu cô nương xinh đẹp dịu dàng bên cạnh nhút nhát nhìn nàng nói:

- Tiểu Tình...

Người này là Diệp Thu của tú phường, các nàng cùng với Diệu Linh là bạn tốt của nhau, Diệu Linh đã hứa hôn từ rất nhỏ nên có thể tránh được kiếp này nhưng Diệp Thu thì không được may như vậy.

Có điều Diệp Thu ngược lại lại không cảm thấy gì, nàng có một cô nãi nãi làm nữ quan, cho nên một lòng muốn trở thành nữ quan của Ti Tú Cung, dọc đường ở trên xe Diệp Thu luôn khuyên bảo Tình Sơ.

Tình Sơ vốn thích theo thừa, qua sự an ủi của Diệp Thu đã dễ chịu hơn nhiều, nghĩ mình đến hoàng cung cũng không phải là không nơi nương tựa, hơn nữa còn có thể tiếp tục việc theo thừa mình thích, mặc dù không nỡ xa đại tỷ và Cầm Văn...

Diệp Thu lo lắng Tang đại ca bị mấy quan gia kia đánh nên mới lên tiếng nhắc nhở Tình Sơ.

Tình Sơ được nàng ấy nhắc nhở cũng tỉnh táo lại, chợt từ chỗ ngồi đứng dậy, lao đảo đi ra ngoài.

Lúc này một tú nữ trên xe cũng kỳ quái nhìn Tang Tinh Sơ, vài nữ tử đã nhỏ tiếng nghị luận, nói người bên ngoài có lẽ là tình lang của nữ tử kia, không muốn để nàng ấy làm tú nữ nên mới đuổi tới.

Diệp Thu bị ánh mắt nóng bỏng của những người đó nhìn chằm chằm đến đỏ mặt nên lên tiếng giải thích:

- Người bên ngoài là ca ca của nàng ấy! Các người đừng có nghĩ nhiều!

Có người tin lời nàng, có người không tin, vén màn xe ra, vờn cổ nhìn bên ngoài, chuẩn bị xem kịch hay.

- Các người không được đánh ca ca ta...

Tang Tinh Sơ rung rung nước mắt từ trên xe quan bước xuống, còn chưa nhìn rõ đã chạy về phía đám đông.

- Hu hu hu...đại ca...

Tang Tinh Sơ nhìn Tang Vi Sương bị người khác khống chế thì nước mắt trào ra:

- Đại ca, Tinh Sơ xin lỗi huynh...

Nàng quỳ mạnh xuống đường đá, các tú nữ trên xe đều thấy đau thay nàng.

Tang Vi Sương dùng sức hất những người khống chế nàng ra, đi về phía Tinh Sơ. Các thị vệ thành linh bị một thiếu niên hất ra thì ngạc nhiên sững sờ, không thể tin nổi nhìn về phía Tang Vi Sương.

Tang Vi Sương luôn mặc kệ ánh mắt của các thị vệ kia, nàng đi về phía Tang Tinh Sơ, giọng nói mềm như nước, nhẹ nhàng mà cẩn thận:

- Tinh Sơ, theo ta về.

Nước mắt Tinh Sơ rơi là chảy nhưng vẫn lắc đầu liên tục.

Nàng sẽ không về.

- Tỷ để muội tiến cung đi, Cẩm Văn nhờ cậy tỷ tỷ, mọi người đợi muội trở về.

Giọng của nàng rất nhẹ, chỉ một mình Tang Vi Sương có thể nghe được.

- Tinh Sơ rất thích thêu, nghe nói những tú nữ bọn muội tiến cung có thể làm nữ quan chứ không phải làm nữ nhân của Hoàng thượng, đại tỷ, huynh ấy hiện tại không cần muội là cảm thấy muội còn nhỏ cái gì cũng không biết, đợi tương lai muội làm nữ quan, thành nữ quan thượng đẳng của Ti Tú Cung cho huynh ấy hối hận!

Nàng vừa nói vừa cố gắng mỉm cười, Tang Vi Sương bất giác cũng cảm thấy mắt mình ươn ướt.

- Yên tâm đi, đại tỷ, muội hai mươi hai tuổi là có thể về huyện An, đến lúc đó muội là người đã từng làm nữ quan, còn sợ không tìm được nhà chồng tốt hay sao?

Tinh Sơ nói xong, dập đầu trên đất một cái rồi xoay người lên xe quan.

- Đại ca, huynh về đi, Diệp Thu và muội cùng làm tú nữ, bọn muội sẽ chiếu cố lẫn nhau, huynh đừng lo cho muội...

Khi ở trên xe quan, nàng lớn tiếng nói với Tang Vi Sương.

Những quan viên kia thấy Tang Tinh Sơ ngoan ngoãn lên xe, còn Tang Vi Sương đứng đó giống như thất hồn lạc phách thì không làm khó Tang Vi Sương, sau khi ra lệnh liền chuẩn bị lên đường.

Tang Vi Sương nhìn theo xe quan đi xa, ánh mắt sắc bén đầy vẻ lo lắng.

Tinh Sơ, hoàng cung không đơn giản như muội nghĩ đâu...

Tang Vi Sương xoay người lên ngựa, bất luận thế nào, nàng không thể dung túng Tinh Sơ đi hoàng cung chịu chết! Tính tình của Tinh Sơ không thích hợp sống trong cung!

Nàng biết những tú nữ này đến Thiệu Châu còn phải tiến hành một vòng tuyển chọn, đợi sau khi nàng an bài tốt chuyện của Dương Yên và trà trang sẽ lên đường đi Thiệu Châu.

- Nghe nói các tú nữ đưa đi từ Thiệu Châu và Hoài Châu lúc vào kinh thành gặp nạn rồi!

Ở nơi gần bên ngoài Thiệu Châu, Tang Vi Sương nghe có người đang bàn luận chuyện tú nữ bèn dừng ngựa một lát thì nghe được tin tức kia!

Nàng cảm thấy mắt tối sầm, suýt ngã từ trên ngựa xuống. Có lẽ là dẫn vật liên tiếp mấy ngày, thể lực nàng không chống đỡ nổi, đợi nàng hơi tỉnh táo lại liền giục ngựa chạy đến thành Thiệu Châu.

Bởi vì chuyện trong trang và thương thể của Dương Yên nên nàng trì hoãn hai ngày, không ngờ những tú nữ kia đã phân phối xong nhanh như vậy, không biết Tĩnh Sơ có trong nhóm tú nữ vào kinh hay không, mong sao là không!

- Ta muốn gặp Lâm tri châu!

Trước cổng lớn tri châu phủ, thiếu niên toàn thân bạch y đẩy về phong trần lớn tiếng hô về phía cổng lớn tri châu phủ.

- Vi Sương?

Một nam nhân trầm ổn bước ra từ trong tri châu phủ thấy Tang Vi Sương, trên mặt khó nén kinh ngạc:

- Sao đệ tới Thiệu Châu?

Tang Vi Sương xông về trước, túm lấy tay áo Lâm Cảnh Thần:

- Lâm đại nhân, cầu xin huynh nhất định phải giúp ta tìm muội muội.

- Ý đệ là chuyện tú nữ?

Lâm Cảnh Thần nhú mày nói:

- Muội muội của đệ cũng trong đó?

Tang Vi Sương nặng nề gật đầu, bàn tay nhỏ vẫn lúi lét kéo tay áo hắn như cũ.

Lâm Cảnh Thần yêu thương nhìn nàng:

- Đệ đừng quá lo lắng, nói ta biết tên muội ấy, ta lập tức phái người tra xem muội ấy được phân đến đâu?

- Muội ấy tên Tang Tĩnh Sơ.

Tang Vi Sương vội nói.

Một đại nhân trẻ tuổi cảm quyền sở ghi chép tới.

- Tú phường huyện An tổng cộng có năm tú nữ tú nghệ tinh xảo, dung mạo bậc trung nên được phái tiến cung, Tang Tĩnh Sơ này tuy dung mạo hơi kém nhưng vì tú nghệ không tệ lại khá hiểu trà nghệ nên được phái tiến cung. Cho nên...

Quan viên trẻ tuổi ngẩng đầu nhìn Lâm Cảnh Thần.

Tang Vi Sương vừa nghe thì tâm loạn cả lên.

Lâm Cảnh Thần cười nhẹ an ủi:

- Khi son tặc làm loạn, tú nữ từ Thiệu Châu và Hoài Châu chỉ có một xe quan bị cướp, muội muội của đệ có lẽ không nằm trong đó.

Tang Vi Sương vừa nghe lại dấy lên một tia hi vọng, nhưng mấy ngày sau, cả người nàng đều không ổn.

Vì trong danh sách các tú nữ may mắn sống sót không tìm được Tang Tĩnh Sơ, thậm chí ngay cả Diệp Thu cũng không có, hơn nữa còn có tin là những tú nữ bị son tặc cướp đi bị các ma ma trên xe quan lúc đó bắt buộc toàn bộ dùng cái chết để tuần tiết.

Sau khi xác định Tĩnh Sơ gặp nạn, Tang Vi Sương rơi vào tự trách sâu sắc, chưa được mấy ngày đã bệnh nặng. Tích tụ nơi ngực, cộng thêm thân thể nàng vốn khó chịu được đau ốm, lần bệnh này suýt nữa lấy mạng nàng.

Tang Vi Sương nằm trên giường bệnh, càng nghĩ càng không thể lý giải, tú nữ sắp vào hoàng cung sao lại bị son tặc cướp, những thị vệ hoàng cung đi theo đều là người chết à? Nàng còn chưa nghe nói son tặc nào lớn mạnh liều lĩnh đến mức ngay cả người của Hoàng đế cũng dám cướp!

Trừ phi...

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chân tình giả ý sớm chiều đổi thay

Trừ phi có người ngằm dung túng những sơn tặc này!

Nghĩ đến đây, trong đầu Tang Vi Sương chấn động mạnh, trừ Hoàng đế đích thân hạ lệnh ra còn ai dám cướp đồ của hần? Những phiên vương hầu gia kia cũng không vượn tay xa như vậy!

Vừa khéo lại là tú nữ của hai phủ Hoài Châu và Thiệu Châu, mà trong thiên hạ, có thể khiến Hoàng đế kiêng kỵ, trừ Hoài Đông Thần gia ra thì còn ai?

Theo tính tình của Phó Họa Khánh, hần có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng Thần gia? Kỳ thực không cần lý gián, hần sớm đã sinh lòng kiêng kỵ với Thần gia...

Nếu nàng đoán không nhầm thì trong các tú nữ trên chiếc xe quan kia có “gian tể” của Hoài Châu Thần gia phái đi, mà người của Hoàng đế biết điều này nên đã âm thầm liên lạc với “sơn tặc” động thủ.

Tình Sơ sao mà bất hạnh trở thành kẻ hi sinh!

Còn nàng và Phó Họa Khánh hận cũ lại thêm thù mới!

Tang Vi Sương bệnh đến mơ mơ màng màng nhưng có thể thông suốt lợi hại trong chuyện này, nàng nhận định cái chết của Tình Sơ có liên quan đến Phó Họa Khánh, hoặc là nói, cái chết của Tình Sơ là do Phó Họa Khánh gây ra.

Hôm nàng bệnh ở Thiệu Châu tri châu phủ, Lâm Cảnh Thần cũng biết Tang Vi Sương là thân nữ nhi. Hần kinh ngạc, nhưng càng tức giận Triệu Lục Ý biết mà không báo, hần có thể đoán được “dụng tâm lương khổ” của lão lục, trong lòng bọn Triệu Lục Ý nghĩ gì, hần chẳng lẽ không biết?

Nhưng ngoài dự đoán là Lâm Cảnh Thần không vì vậy mà xa cách Tang Vi Sương, ngược lại còn dốc lòng chiếu cố Tang Vi Sương đang bệnh. Hần phải mấy nha đầu đến bên giường hầu hạ nàng, bản thân thì khi rảnh đều đến thăm nàng, thậm chí còn bưng thuốc cho nàng.

Tang Vi Sương ở Thiệu Châu bệnh suốt chết, Lâm Cảnh Thần dĩ nhiên không tiện đưa nàng về huyện An. Thế là nàng ở lại tri châu phủ liên tiếp nửa tháng, mãi đến ngày mười bốn tháng mười mới có thể xuống giường bước đi.

- Bệnh đi như kéo tơ mà...

Tang Vi Sương khoác một chiếc áo choàng trắng như tuyết đứng trước cửa sổ, nhìn hoa hải đường nở rộ e thẹn bên ngoài, cảm khái rất nhiều.

Một bóng trắng xuất hiện trong tầm mắt, nàng thấy Lâm Cảnh Thần bước đi thong thả vững chãi về phía nàng.

- Cuối cùng cũng thấy đáng về sinh động của muội, bộ dạng muội nằm trên giường không chút sức sống thật khiến người ta lo lắng.

Hần nói hơi chậm, hơi thờ thẩn ồm, giống như một đại ca ca hòa nhã chín chắn. Người khác mặc màu trắng không có chút khí chất nào, nhưng hần lại có thể mặc ra được khí chất tao nhã nhàn nhạt mà không mất đi khí khái nam tử, phong độ này rất hiếm thấy.

- Toàn bộ đều đa tạ đại nhân dốc lòng chiếu cố, Vi Sương mới nhất được cái mạng nhỏ về.

Nàng rũ mi cúi đầu, thành khẩn nói.

Lâm Cảnh Thần yên lặng nhìn nàng, rất lâu mới trầm giọng nói:

- Người chết không thể sống lại, sống cho tốt, đừng suy nghĩ lung tung.

Ngữ điệu hần ôn hòa mang chút thương tiếc, hết như phụ thân nói với con vậy, khiến Tang Vi Sương cảm thấy rất thân thiết.

Tang Vi Sương thừa nhận nàng không rộng lượng, thoải mái như lời hần nói được, nàng vốn là “quý đòi nợ” vì báo thù mà đến...nhưng, nàng sẽ nhớ kỹ lời hần nói, bởi vì hần nói, nàng không hề thấy phản cảm.

Tang Vi Sương thờ dãi thật sâu trong lòng, nếu nàng thật không suy nghĩ lung tung thì tốt rồi, nhưng nàng không buông tay được, ít nhất hiện tại nàng chưa từng nghĩ đến việc buông tay.

Thấy nàng trầm mặc, Lâm Cảnh Thần cũng không nhắc lại chuyện này, hần sai người dọn bữa, rồi cùng nàng nói ít chuyện, chẳng hạn như kỳ phổ mới, và cả từ sa mới sản xuất trong tháng mười của phủ Thiệu Châu.

Mấy ngày sau, Tang Vi Sương đã hoàn toàn khỏe mạnh, nàng tìm Lâm Cảnh Thần chào từ giả về huyện An. Lâm Cảnh Thần không giữ nàng lại, cho phép nàng về.

Thấm thoát một tháng trôi qua, ngày hai mươi lăm tháng mười một, Lâm Cảnh Thần lại về huyện An.

Không biết là ai đem chuyện Tang Vi Sương ở tri châu phủ suốt nửa tháng truyền đến tai Lâm lão gia, Lâm lão gia lại càng biết bí mật nhỏ thân nữ nhi

của Tang Vi Sương.

Lâm lão gia lập tức mừng vui khôn xiết, hận không thể xin cha mẹ nói với nãi nãi, thiếu điều sai người mang kiệu lớn mời Tang Vi Sương đến.

May có lão quản gia bày mưu tính kế:

- Lão gia, chuyện này không gấp được, hôm nay đại công tử khó khăn lắm mới quay đầu, chúng ta tuy không thể để lỡ cơ hội này nhưng cũng không thể dọa cô nương kia chạy mất.

- Đúng đúng, người nói có lý, nghe nói cô nương kia cái nam trang buồn bán, không dễ sắp xếp...

Lâm lão gia xoa tay nói:

- Chuyện này cứ từ từ, ngày mười tám tháng chạp là sinh nhật Cảnh Thần, khi đó các quan viên đều xin nghỉ, không bằng...

Lâm quản gia và Lâm lão gia vẻ mặt cười âm hiểm, quản gia mắt sáng lên, giờ ngón cái về phía Lâm lão gia.

- Chuyện này cứ quyết định như vậy, người lui ra trước đi.

Nghĩ đến đại công tử đột nhiên có hứng thú với tiểu cô nương, Lâm lão gia cao hứng không khép miệng được, e rằng hôm nay có nằm mơ cũng cười mà tỉnh.

Lâm quản gia cũng cao hứng ngâm nga một điệu hát dân ca lui xuống, vừa ra khỏi cửa thì thấy An Mi Chi đứng trong sân.

Kỳ thực An Mi Chi là tú nữ đã báo danh nhưng vì trước khi đi Thiệu Châu bị bệnh nặng nên Lâm Cảnh Thần dùng quyền lợi của mình xin cho biểu muội dời một tháng lên kinh.

Về phần An Mi Chi tại sao bị bệnh, e rằng chỉ có Lâm Cảnh Thần mới biết được.

An Mi Chi đến nay mới dần dần khỏe hơn, vừa khỏe liền tới thỉnh an Lâm lão gia, thấy quản gia cao hứng từ trong phòng lão gia ra ngoài, nàng cũng hơi nghi hoặc.

- Biểu muội thư khỏe hơn rồi?

Lâm quản gia cười hỏi, câu này không nghi ngờ gì là nhắc nhở An Mi Chi sắp chuẩn bị tiến cung.

- Phải...

Nàng cứng rắn nặn ra một chữ, đầy vẻ không cam lòng.

- Vậy tiểu thư đi gặp lão gia đi, lão nô lui xuống.

Lâm quản gia nhìn nàng, cúi người rời đi.

Từ trong thư phòng của Lâm lão gia ra ngoài, nước mắt trên mặt An Mi Chi chưa khô, như hoa hải đường trong gió mưa vừa kiêu diễm vừa mỏng manh.

Lâm lão gia nói, ba ngày sau nàng khởi hành đi Lạc Dương.

Lâm lão gia còn nói, ông không muốn nàng tiến cung làm nữ quan hay cung nữ.

Không làm nữ quan hay cung nữ thì còn có thể làm gì. Ông ấy muốn nàng thay Lâm gia, thay biểu ca tranh giành một phần vinh sủng...biểu ca cũng nghĩ như vậy nhỉ.

Nhưng nàng bất quá chỉ là một nữ tử, có thể có năng lực lớn thế nào?

- Tình chàng ý thiếp sớm chiều đổi thay, dây vàng áo ngọc mới là thật...

Nữ tử toàn thân y phục hồng lão đào bước đi, ở chỗ rẽ thành linh bị một bóng đen xuất hiện ôm lấy.

- A...

Tiếng thét còn chưa ra khỏi họng đã bị người ta hôn lên.

- Mi Chi, nàng nhất định phải giúp ta...

Hắn nói bên tai nàng, nữ tử mê li, mắt hạnh chăm chú nhìn dung nhan tuấn tú, cứ thế mà lạc vào, tình chàng ý thiếp sớm chiều đổi thay, dây vàng áo ngọc mới là thật gì đó, nàng đều không nhớ nữa. Giờ phút này cho dù hắn muốn nàng đi chết, nàng cũng sẵn lòng.

Nàng nghĩ, có lẽ, hắn cũng thích nàng, cho dù chỉ thích một chút nhưng hắn cũng đối với nàng khác biệt.

Lâm Cảnh Thần ôm An Mi Chi về khuê phòng của nàng.

Từ trong phòng nàng ra ngoài, hắn cả người xóc xếch đứng trước hồ nước bên cạnh Phên Đào Các.

Nhìn chính mình trong ao y phục và đầu tóc rối loạn, hắn vốc một vốc nước, chà mạnh lên môi mỏng cực đẹp của mình, dường như muốn tẩy đi thứ dơ bẩn nào đó.

“Đình đình đình...” Tiếng chuông bạc lạnh lạnh từ phía sau truyền đến_____

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chỉ phụ mỹ mạo, công tử thế gia

Lâm Cảnh Thần bị tiếng chuông làm giật mình, chợt ngẩng đầu thì thấy cách đó không xa là một gương mặt thuần khiết vô hại, tuyệt mỹ như yêu tinh.

Thiếu niên cả người mặc trường sam tuyết trắng, đôi chân ngọc lộ ra ngoài, ánh mắt ngây ngốc, ngu si mà hiền lành, thật lâu đôi môi mỏng của hắn mới khẽ động nhưng lại không phát ra âm thanh nào.

Lâm Cảnh Thần nhìn rõ cử động môi của hắn, hắn nói ca ca.

Ngực giống như bị ai đó đánh mạnh vào, đôi mắt sắc như dao của hắn hiện lên tơ máu, bàn tay giấu trong tay áo siết chặt.

Thiếu niên dường như cảm giác được nguy hiểm, không tự chủ lui về sau một bước. Nhưng vì hai chân run rẩy mà bước chân lại quá lớn nên thân thể giống như sắp ngã về sau.

- Người...

Con người Lâm Cảnh Thần lạnh lẽo, người đã ôm lấy thân thể nghiêng ngả của thiếu niên.

Đôi con ngươi màu hổ phách thuần khiết đẹp như tranh vẽ kia không hề chớp chăm chú nhìn nam tử to lớn như núi. Môi mỏng của hắn lại động dậy: ca ca.

Trong ánh mắt sắc bén như dao của Lâm Cảnh Thần hiện lên chút rét lạnh, sau một khắc, hắn ngẩng đầu tự giễu cười lớn:

- Ha ha ha...

Hắn ta bắt quả chỉ là một đứa trẻ, một đứa trẻ hắn nhặt được bên dòng sông Thiệu chảy xiết nhiều năm về trước.

Hắn từng kinh ngạc tán thán mỹ mạo của hắn ta, cũng từng si mê, từng nghĩ sẽ bảo vệ phần đẹp đẽ thuần khiết này, hắn đã tìm danh y hi vọng có thể chữa khỏi bệnh của hắn ta.

Nhưng, ba năm đã trôi qua, hắn ta vẫn là đáng vè si ngốc ấy, thật sự khiến hắn rất thất vọng! Hắn xưa nay thích đẹp tiếc tài, cả đời cũng chưa từng thất vọng như vậy!

Lâm Cảnh Thần nắm chặt cổ áo thiếu niên, nghiêng răng nói:

- Chỉ phụ mỹ mạo...

Tơ máu trong mắt hắn như mạng, ngừng một chút, hắn ném mạnh người trong tay ngã trên mặt đất.

Chiếc chuông nơi cổ vang lên đình đình đang đang trong đêm đen vô cùng chói tai.

- Tử công tử!

Quá Tuyệt nghe tiếng tìm đến, đúng lúc thấy một màn này, hầu như vừa lăn vừa bò chạy về phía chủ tử.

Hắn không hiểu đại thiếu gia trước nay luôn yêu thương tử công tử tại sao lại nhẫn tâm đẩy chủ tử yếu ớt như đứa trẻ ngã trên mặt đất.

Thiếu niên bị đẩy ngã nức nở khóc lớn lên, âm thanh khàn khàn, đứt quãng vô cùng khó nghe.

Hắn khóc rất thương tâm, hiển nhiên là bị Lâm Cảnh Thần đẩy đau.

Quả nhiên sau khi Quá Tuyết đỡ tứ công tử về phòng, vén áo bào của tứ công tử lên liền phát hiện trên cái mông tuyết trắng có máu bầm một mảng lớn, Quá Tuyết vừa khẽ đụng đến thì tứ công tử sẽ cắn môi hít hít.

Mấy ngày nay, thuộc hạ của Lâm lão gia nghe ngóng được Lâm Cảnh Thần đột nhiên phái người điều tra thân thể của “tứ công tử”, điều mà ba năm nay Lâm Cảnh Thần chưa từng nghĩ đến.

Lâm lão gia mỉm cười, xem ra Cảnh Thần muốn đưa mĩ thiếu niên kia ra khỏi phủ rồi. Như vậy cũng tốt, không có tường nào gió thổi không lọt, tuy làm con riêng nuôi đã ba năm cũng có chút cảm tình nhưng thiếu niên này cứ ở trong phủ tiếp như vậy chỉ sợ không phải chuyện gì tốt. Cảnh Thần có thể nghĩ thông suốt đương nhiên là tốt nhất.

Lâm lão gia hiếm khi ân cần, cho thêm thuộc hạ của mình đi giúp đỡ điều tra.

Nhưng manh mối duy nhất của bọn họ là năm đó Lâm Cảnh Thần nhặt được cậu ta bên bờ sông Thiệu, lúc đó trên người cậu ta chỉ có y phục lót, ngoài ra không có gì cả, lúc đó họ đoán rằng “tứ công tử” bị các ngư dân phát hiện trước lấy hết những thứ đáng giá trên người.

Về phần những ngư dân kia, làm gì có ai đem “tang vật” lấy được tự chui đầu vào lưới? Cho nên đây cũng thành một vấn đề nan giải.

Tang Cẩm Văn lúc sinh nhật chín tuổi, còn hỏi sao nhị tỷ Tang Tĩnh Sơ vẫn chưa về mừng sinh nhật nó.

Tang Vi Sương đỏ mặt, an ủi nói:

- Nhị tỷ đi kinh thành học tú nghệ, chờ Cẩm Văn lớn sẽ về.

Chuyện của Tang Tĩnh Sơ thành tâm bệnh cả đời Dương Yên, tuy vậy, hắn chưa từng hối hận, thỉnh thoảng hắn sẽ nhớ đến tiểu cô nương ngày thơ đáng yêu ở bên cạnh gọi “Dương Yên ca ca”, hắn thật sự chỉ xem nàng như muội muội, không thể cho nàng tình cảm của trượng phu...

Chuyện này Vi Sương cũng không trách Dương Yên, mỗi người đều có số mệnh riêng, có thể đó chính là số mệnh của Tĩnh Sơ. Tuy nói như vậy nhưng sâu trong nội tâm nàng cũng không tránh khỏi một phen thương cảm.

- Dương gia, tôi lui xuống đây.

Hiện tại Dương Yên vừa trầm mặc vừa cung kính, dường như sâu trong lòng cảm thấy chuyện của tiểu thư Tĩnh Sơ đã thành mối ngăn cách vô hình giữa hai người, cũng thành khúc mắc của Tang Vi Sương.

Thay đổi như thế, hắn cũng từng sầu não nhưng chưa từng muốn rời đi, so với rời khỏi nơi này, hắn càng hi vọng mỗi ngày đều được thấy bóng dáng Vi Sương, trên đời này, chỉ có một mình hắn ở gần nàng đến thế. Như vậy, hắn đã thỏa mãn rồi.

Đây là lần đầu tiên sau khi không thấy nhị tỷ, Cẩm Văn nghe Tang Vi Sương nói đến hành tung của nhị tỷ.

- Tỷ, kinh thành vui không? Tại sao chúng ta không đi kinh thành tìm nhị tỷ?

Lời nó hỏi chỉ là đồng ngôn vô ký (lời trẻ nhỏ không có gì kiêng kỵ), nhưng Tang Vi Sương bị câu nói vô tâm của nó khơi lên tâm sự.

Tại sao không đi kinh thành?

Còn phải ở huyện An này mấy năm nữa? Tại sao không nghĩ đến?...

Từ hôm đó, Tang Vi Sương đột nhiên hạ quyết tâm.

Đúng là nên chuẩn bị tốt đi Lạc Dương.

Mồng mười tháng chạp là ngày cuối cùng Tang Cẩm Văn đi học năm Vĩnh An thứ tư, phu tử ngồi phía trước lái nhai cảm râm.

- Các con có biết trên núi, người ta nuôi heo thê nào không? Họ treo một cái chiêng lớn bên ngoài chuồng heo, heo núi thả trong rừng, vừa nghe tiếng chiêng sẽ lục tục trở lại, từng con từng con đi qua hàng rào, rất có thú tự!

“Bang”, tiếng thước gõ lên mặt bàn.

- Các con đó! Lão phu phải la bao nhiêu tiếng im lặng, các con mới chịu im lặng đây! Tức chết lão phu mà! Heo còn thông minh hơn tụi con!

Lão phu tử vuốt râu, gương mặt giận đỏ bừng.

Nghe lời của phu tử, Dương Yên đứng bên ngoài phòng học không nhịn được bật cười, Tang Cẩm Văn nhìn Dương Yên ngoài cửa sổ, cười nghịch ngợm.

- Dương Yên ca ca, tỷ tỷ của đệ lại bảo huynh đến đón đệ, chính tỷ ấy lại không đến...

Cầm Văn một tay cầm mút quả, một tay cầm khoai lang nóng, vừa ăn vừa nói.

- Đương gia bận rộn, thiếu gia đừng để trong lòng.

Dương Yên đeo giỏ sách giúp Cầm Văn, cười an ủi, có lẽ vì áy náy với Tĩnh Sơ mà hắn rất cưng chiều Cầm Văn, còn hơn cả đệ đệ ruột.

- Ủm, phu tử cho tui đệ rất nhiều bài tập, đệ cũng bận rộn...

Cầm Văn vừa ăn vừa ngồm ngoàm nói:

- Phu tử nói đầu xuân sang năm đến học đường phải đọc “Luận ngữ” lâu lâu, nhưng đôi khi đệ cảm thấy đệ đọc cũng sai, haiz, đệ hoài nghi mình không có tương đi học! Tại sao đại tỷ của đệ lại thông minh như vậy chứ?

- Tam thiếu gia không cần tự coi nhẹ mình.

Dương Yên cười an ủi, tiểu thiếu gia không phải không thông minh mà là còn ham chơi, học chữ ngắt câu chỉ cần hơi nói qua là cậu ấy hiểu, có điều đương gia cũng quả thật quá thông minh...

- Nhẹ gì mình gì?

Tang Cầm Văn nghi hoặc hỏi, khiến Dương Yên cười to.

Hai người vừa nói vừa cười, chớp mắt đã đến Tang gia trà trang.

- Ô, Dương Yên ca ca, đây không phải là xe của huyện phủ sao? Chẳng lẽ trong nhà có khách?

Tang Cầm Văn chỉ vào xe ngựa trước cổng hỏi.

Giữa tháng chạp là sinh nhật Lâm Cảnh Thần, người trong huyện phủ đến đưa thiệp mời cho Tang Vi Sương.

- Thức ăn trong huyện phủ ngon không? Mùi vị thế nào?

Cầm Văn chớp chớp mắt to, nhìn Tang Vi Sương hỏi:

- Có ngon hơn thức ăn của Hùng Sư Lâu không? Đệ có thể đi không?

Tang Vi Sương cười sò sò đầu nó:

- Cầm Văn muốn đi à?

- Hoi muốn, nhưng đệ nghe thúc thúc kia nói huyện lệnh lão gia chỉ mời một mình đại tỷ.

Cầm Văn mỉm cười nói:

- Nếu vậy Cầm Văn sẽ không đi.

Tang Vi Sương cười nhẹ:

- Như vậy, đến hôm đó bảo Dương Yên ca ca dẫn đệ đi Hùng Sư Lâu ăn một bữa to.

- Được ạ, Cầm Văn sẽ đem những thứ chưa ăn hết về ăn khuya cùng đại tỷ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Trúng kế, suýt thất trình

Ngày mười tám tháng chạp, tuyết lớn suốt mấy ngày, tích một lớp dày trên mặt đường. Vì sắp đến năm mới nên buổi tối ở huyện An treo đầy đèn lồng đỏ, cũng thêm vài phần không khí vui mừng ngày lễ.

Tang Vi Sương mặc áo bông thật dày, khoác thêm áo choàng, cười ngựa trên đường. Thời tiết rét thế này, bàn chân nàng không khỏi lạnh, gió lạnh thổi

qua hai má cũng đau rất.

Nàng dường như tâm sự nặng nề, mấy ngày trước nàng đi gặp một bằng hữu thương nhân làm ăn ở kinh thành, bằng hữu đó họ Tạ, họ biết nhau cũng nửa năm rồi, hai người nhờ trà mà gặp gỡ, tình cảm có thể sánh với Dung Trinh, nàng có nói với Tạ công tử kia rằng có thể nàng sẽ phát triển việc làm ăn ở kinh thành, Tạ công tử đương nhiên sẵn lòng, lập tức hứa giúp nàng tìm một gian trạch viện giá rẻ ở kinh thành.

Vì Suồng dĩ nhiên không cự tuyệt, nhưng không hiểu sao mấy ngày nay luôn thấy tâm sự nặng nề, cảm giác như có chuyện gì sắp xảy ra, cũng cảm giác mình không thể rời huyện An nhanh như vậy được.

Thật không biết huyện An trừ Tĩnh Sơ, còn gì đáng để nàng lưu luyến!

Trong lòng nàng hơi phiền muộn, cũng vì toàn thân có chút lạnh nên nàng đưa tay vung roi ngựa, qua hai khắc đã thấy cổng lớn náo nhiệt của Lâm phủ.

Hôm nay rất nhiều người tới mừng sinh nhật Lâm tri châu.

Tang Vi Suồng vừa xuống ngựa thì có gã sai vặt tiến lên dắt ngựa, nàng đưa quà và nói mấy câu chúc mừng thì thấy Lâm quản gia cười híp mắt mời nàng vào trong. Sau khi vào phủ, nàng thấy trên người ấm hơn một chút nên cởi áo choàng.

Tang Vi Suồng ánh mắt sáng rõ, thường ngày đến Lâm phủ cũng không thấy Lâm quản gia ân cần như vậy, hôm nay làm sao thế? Nàng cười nhạt, theo quản gia vào phủ.

Hành lang gấp khúc, các nha hoàn bà tử đều ăn mặc rất có không khí vui mừng, người trong phủ bận rộn, vô cùng náo nhiệt.

- Tang công tử, đại thiếu gia nhà ta đang ở trong viện chờ ngài.

Quản gia khom lưng cung kính cười nói.

Tang Vi Suồng khẽ cười, kỳ lạ, Lâm Cảnh Thần hôm nay sinh nhật không đi tiếp khách mà ở trong viện đợi mình?

Nàng nghiêng mặt qua nhìn quản gia, quản gia tức thời thu lại nụ cười, khôi phục vẻ mặt bình thường.

Tang Vi Suồng nghĩ có lẽ Lâm Cảnh Thần có kỳ phở mới, cho nên nôn nóng gọi nàng đi nghiên cứu. Xem ra hẳn thật lòng thích nghiên cứu kỳ phở với nàng.

- Mời quản gia dẫn đường.

Tang Vi Suồng ôn hòa nói, gương mặt lại khôi phục vẻ thông dong.

Viện của Lâm Cảnh Thần tên là Thúy Phong Cư, Tang Vi Suồng trong thời gian ngắn không hiểu cái tên này do đâu mà có, nàng cũng không suy nghĩ nhiều mà tiến vào trong viện.

Quản gia chỉ đưa nàng đến viện rồi tìm cơ rời đi.

Tang Vi Suồng biết Lâm Cảnh Thần thích yên tĩnh nên cũng không cảm thấy gì khác thường, nàng chỉnh lại trang phục rồi đi về phía gian phòng có ánh đèn.

Trong viện này không thấy tới tấp, kỳ thực một bóng người cũng không có, chỉ là khi Tang Vi Suồng vào phòng không phát hiện ra.

Bức rèm leng keng rủ xuống, Tang Vi Suồng nghi hoặc cúi đầu dò xét.

- Lâm đại nhân...

Nàng thấy lạ tại sao Lâm Cảnh Thần không ở trước bàn cờ, nàng đi đến bàn đọc sách cũng không thấy.

Huân hương trong phòng hơi cộm mắt, nàng đi vào một lát, nghĩ rằng chút nữa Lâm đại nhân sẽ đến.

Tang Vi Suồng ngồi xuống trước bàn cờ, đệm màu đỏ mềm mại, ngồi lên rất thoải mái.

Nàng chăm chú nhìn bàn cờ một lát thế nhưng lại cảm thấy hơi buồn ngủ, nàng cố gắng mở mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không biết tại sao càng lúc càng nóng.

Đang lúc nàng nghi ngờ thì từ gian phòng bên cạnh truyền đến tiếng rên khê của nam nhân, tựa như thống khổ, tựa như sầu triền miên lại ngậm nga uyển chuyển, giờ phút này nghe lại có thể cảm thấy vui tai...

Trời ơi, dự cảm xấu trong lòng nàng dâng lên. Tang Vi Suồng chợt đứng dậy, chân run rẩy lui về sau mấy bước.

Bình sứ mẫu đơn đỏ thắm mạ vàng của tiền triều bị đụng rơi xuống đất, vang lên một tiếng “bang” thật lớn làm kinh động đến nam nhân trong phòng.

- Ai..?

Nam nhân trong phòng chống đỡ thân thể bò dậy từ trên giường, chậm rãi đi ra ngoài. Đôi mắt bình tĩnh thâm thúy của hắn hơi đục ngầu, giống như lò đồ say rượu, đáng về đoạn chính của hắn lúc này hơi nhếch nhác.

- Vi Suong, muội, sao muội lại tới đây?

Lâm Cảnh Thần vịn khung cửa, nhìn Tang Vi Suong khuôn mặt đỏ bừng đứng bên ngoài bức rèm, giật mình nói.

Một khắc sau, trong thân thể bỗng truyền đến cảm giác nóng bỏng nhắc nhở Lâm Cảnh Thần, lập tức hắn hiểu rõ tất cả!

Bàn tay trong ống tay áo nắm chặt, hắn nhìn chăm chăm Tang Vi Suong, ánh mắt nóng rực không thể nào kiềm chế. Hắn khàn giọng nói:

- Vi Suong, muội mau rời khỏi đây, ta...

Thân thể sắp bán đứng lý trí, một mùi hương truyền đến, đầu Lâm Cảnh Thần hơi choáng váng, tầm mắt mơ màng, thân thể hắn không tự chủ tiến về phía Tang Vi Suong.

Vi Suong sợ hãi, cất bước muốn chạy lại bị hắn ôm vào lòng.

Lâm Cảnh Thần hít sâu hương thơm trên người thiếu nữ, cảm thấy mùi hương này có thể làm dịu đi sức nóng trong ngực hắn lúc này. Hắn muốn hít nhiều hơn nhưng người trong lòng cứ luôn vùng vẫy.

- Đứng...

Tang Vi Suong phát ra tiếng gào thét khàn khàn.

Họ đây đưa đưng rớt bàn cờ, con cờ ào ào rơi xuống, kích thích màng nhĩ.

Nam nhân ôm nàng chặt như vậy, thậm chí bàn tay lớn của hắn còn chui vào trong cổ áo nàng, Vi Suong sợ hết hồn, nàng vừa cảm thấy khốn quẫn tuyệt vọng sâu sắc, vừa cảm phần hành vi của Lâm phủ, bọn họ thể nhưng lại hạ thủ với một nữ tử chưa đầy mười lăm tuổi, đáng thương cho thân thể này vì bệnh lâu ngày mà suy yếu, đến nay quý thủy còn chưa đến!

Tang Vi Suong giận đỏ cả mắt, không kịp nghĩ nhiều, vào thời khắc nguy hiểm, nàng theo bản năng nghiêng người tung ra một chiêu “long quá hổ khẩu”, tuy độ mạnh không bằng trước kia do thân thể này không có nội lực, nhưng nàng vẫn thoát được Lâm Cảnh Thần trong gang tấc.

Nhưng nàng đứng không vững, đầu căng ra dữ dội.

Một mùi thơm truyền đến, đôi mắt nàng mê ly bỗng tròn to, liếc về hướng lưu hương trên bệ lò phía đông.

Nàng theo bản năng dùng tay áo che mũi, nghĩ mình sống trong hoàng cung mười sáu năm, loại mảnh khé thường dùng của phi tử muốn tranh sủng này lại bị mình xem nhẹ! Là mình quá sợ ý rồi! Ngay từ đầu khi vào phòng mình nên phát hiện ra mới phải.

Do hít khá nhiều loại hương độc này nên thể lực nàng mới không chống đỡ nổi, thân thể nóng lên.

Làm sao bây giờ, nàng không muốn chết ở đây, nếu Lâm Cảnh Thần lại lao tới nữa, e rằng nàng sẽ không còn sức ứng phó, và lại bọn họ có thể giằng co thể này mấy hiệp?

Nàng không muốn khi không bị Lâm Cảnh Thần chiếm hời.

Tang Vi Suong tiện tay cầm lấy cây chổi lông gà:

- Huynh, huynh đừng tới đây...

Nhưng độc trong người nam nhân dường như nặng hơn nàng, đôi mắt đỏ tươi như say rượu, hoàn toàn không tự chủ được...

Tang Vi Suong sốt ruột, trên trán mồ hôi to như hạt đậu, Lâm Cảnh Thần lao qua thì nàng trốn hoặc cầm chổi lông gà khua loạn xạ.

Rất nhanh, Tang Vi Suong đã không còn sức nữa.

Kiếp trước nàng chưa từng sợ hãi và uất ức như vậy, thật muốn đánh nam nhân này một trận, sau đó ném hắn vào trong chuồng heo!

Lúc Tang Vi Suong rơi vào tuyệt vọng, bên tai nàng truyền đến tiếng chuông bạc lạnh lạnh...

Editor: Hi, có 1 tin tốt và 1 tin xấu muốn thông báo cho mọi người:

- Tin xấu: tác giả Đàm Quân có khả năng (khoảng 80%) đã drop bộ này rồi, hic, khóc 1 dòng sông T.T_____ Tình hình là hôm 21/1, sau khi đăng chương 147 thì tác giả đại nhân tự dưng mất tăm mất tích, không thông báo, không reply, nói tóm lại là bỗng dưng bật vô âm tín. Sau đó khoảng 1 tháng

thì các trang đồng loạt liệt truyện này vào danh sách "truyện đã hoàn" khiến bao dân tình ngỡ ngàng vì chương 147 không hề có vẻ gì là "hoàn" cả.

- Tin tốt: vì rất thích bộ này nên mình vẫn edit tiếp đến chương 147 (tức chương cuối cùng tác giả đăng), hi vọng một ngày nào đó tác giả sẽ comeback và hoàn bộ này.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Lâu Kiêm Gia

“Đình đình đình...”

Âm thanh kia vào thời khắc này Tang Vi Sương nghe được chẳng khác nào thiên âm!

Có tiếng chuông nghĩa là có người đang đến gần.

- Cứu mạng...

Nàng khàn giọng gọi, sợ chủ nhân tiếng chuông nghe không rõ, nàng dùng toàn bộ sức lực, gân cổ gào to:

- Cứu mạng! Mau tới cứu tôi với!

Tiếng la ấy như dùng cả linh hồn để la vạy.

Tiếng chuông càng lúc càng rõ ràng, chủ nhân tiếng chuông xuất hiện bên ngoài cửa, cánh cửa bị đẩy ra.

Tang Vi Sương bất chấp tất cả, dùng hết sức lực cuối cùng chạy về phía người mở cửa.

Thiếu niên y phục toàn thân màu tuyết trắng thờ đưng đó, áo bào trắng còn mang theo nước tuyết, làn da hắc và màu tuyết trắng hòa lẫn vào nhau, như bạch ngọc không tí vết, hơi ửng hồng, đôi mắt màu hồ phách đẹp khiến người ta kinh ngạc tán thán, giữa hai chân mày điểm một nốt chu sa, hoàn mỹ như sản phẩm được trời mài giũa tạo thành...

Nơi cửa lớn gió tuyết nhảy múa, hắc xuất hiện như thần binh trời giáng, tiền nhân hạ phàm, ánh mắt thuần khiết ngây ngô khiến người ta liên tưởng tới yêu đồng vô tri từ Sơn Hải Kinh bước ra, lần đầu đến nhân gian, ngây ngốc chuyện hồng trần.

- Lâu Kiêm Gia...

Là hắc! Nàng nhất định nằm mơ rồi! Hoặc là Lâu Kiêm Gia đến đón nàng...

Khi Tang Vi Sương ngã vào lòng thiếu niên, ánh mắt nàng vừa kinh ngạc vừa vui vẻ nói:

- Không ngờ ở thời khắc nguy hiểm nhất, người ta có thể nghĩ đến chỉ có người...

Nàng vừa nói vừa mệt mỏi tựa sát vào lòng hắc, không hề hay biết một hàng lệ nơi khóe mắt từ từ rơi xuống.

Nàng vậy mà hoa mắt cho rằng Lâu Kiêm Gia đến cứu nàng, rõ ràng Lâu Kiêm Gia đã chết rồi.

Khi Tang Vi Sương tỉnh lại, bạch y thiếu niên đang ôm nàng ngồi trong gió tuyết.

Xung quanh rất ồn ào nhưng thiếu niên dường như không hề nghe thấy. Có người muốn hắc để nàng xuống, có người muốn hắc đi vào nhà. Hắc đều không để ý tới, chỉ ôm nữ tử trong lòng, đợi nàng tỉnh lại.

Cơ thể nàng rất nóng, hắc ôm để hạ nhiệt độ cơ thể nàng xuống.

Tang Vi Sương mở đôi mắt nhấp nhem, chỉ cảm thấy cái lạnh thấu xương dâng lên từ đầu ngón chân, nàng nghiêng mặt nhìn gương mặt tuyết mỹ như bức họa của thiếu niên...

- Lâu Kiêm Gia...

Nàng nhìn hắc cười hơi ngây ngốc. Nàng vươn tay muốn vuốt ve gương mặt hắc, không lâu sau, nước mắt đã lăn dài.

Biết Tình Sơ gặp nạn, nàng không khóc, nhưng khi thấy hắc còn sống, nàng lại khóc.

Dường như muốn phát tiết hết những cảm xúc đã tích tụ trong lòng rất lâu, Tang Vi Sương bỗng nhiên cao giọng khóc to.

- Lâu Kiêm Gia, người biết ta khổ sở thế nào không, ta cứ tưởng người chết rồi.

Thiếu niên u mê nhìn nữ tử trong lòng, hắn không biết tại sao nàng khóc, nhưng hắn biết, khi nàng khóc thì ngực hắn sẽ đau, rất đau.

- Tổ...

Cổ họng hắn phát ra một âm tiết rất khàn, không thể nào nghe rõ được.

Ánh mắt hắn trong veo ngầy ngốc, và... Tang Vi Sương kinh hãi, chợt nhận ra chỗ không bình thường của hắn.

Lâm lão gia, Lâm quản gia, cả Lâm Cảnh Thần đã tỉnh táo lại và gãi sai vật Quá Tuyết dùng về mặt vô cùng kỳ quái nhìn hai người trong đồng tuyết, mấy người có mặt trong lòng đều trầm xoay ngàn chuyển.

- Tang, Tang cô nương biết tử công tử?

Lâm quản gia mở miệng trước tiên hỏi.

Đây không nghi ngờ gì là vấn đề mà mỗi người ở đây đều muốn biết.

Nhưng Tang Vi Sương chỉ nhìn về phía người của Lâm gia, lạnh giọng hỏi:

- Hắn, làm sao thế?

Lâm quản gia bởi chuyện trước đó mà có chút không dám nhìn Tang Vi Sương, nhưng vì nàng hỏi chuyện tử công tử chứ không phải chuyện nàng và đại công tử nên ông ôm tâm lý may mắn “lấy công đền bù”, lấy lòng trả lời:

- Tử công tử là được đại thiếu gia cứu, đầu óc bị tổn thương, đại phu nói công tử không chỉ mất đi ký ức mà tâm trí cũng chỉ như đứa trẻ ba bốn tuổi, còn nữa, cô tử công tử từng bị cắt qua một đao, tuy không trí mạng nhưng không thể nói chuyện...

Tang Vi Sương nghe cực kỳ chấn động, vì Lâu Kiêm Gia mà nàng suýt quên mất chuyện không vui vừa xảy ra trước đó.

Tang Vi Sương chậm rãi đẩy Lâu Kiêm Gia ra, nhẹ giọng nói:

- Đờ ta đứng dậy.

Như kỳ tích, thiếu niên lại nghe hiểu, ôm nàng đứng dậy, nhìn mũi chân nàng đứng vững trên mặt đất mới từ từ buông tay.

- Trời ạ...

Quá Tuyết che miệng hô ra tiếng, nước mắt lưng tròng.

Tang Vi Sương hồ hững nhìn người của Lâm gia, ngữ điệu cực kỳ lạnh lùng:

- Hắn là...biểu ca thân thích xa của ta!

- Cô nương quả thực biết lão tử?

Lâm lão gia nhất thời nóng vội, mở miệng hỏi lại, có thể thấy ông rất kinh ngạc, ngay cả chuyện xấu đã làm với Tang Vi Sương cũng quên mất.

Ánh mắt lạnh lùng của Tang Vi Sương chuyển sang Lâm huyện lệnh, giọng nói mang theo phần hận:

- Lâm lão gia có tư cách hỏi sao?

Đừng tưởng nàng không biết những người này trước đó rắp tâm gì, lại gài bẫy để nàng thất thân với Lâm Cảnh Thần, bỉ ổi.

Lâm huyện lệnh nghe nàng nói thế tuy hơi tức giận nhưng thực sự đuối lý, không dám phát tác. Nếu hỏi ông cả đời đã làm chuyện xấu gì thì e chỉ có chuyện này, ông vì muốn tốt cho Cảnh Thần mà không màng đến trong sạch của cô nương nhà người ta...ôi, từ phụ khó làm mà.

- Bề ngoài hai người không giống nhau...

Lâm quản gia đỏ mặt, cúi đầu biện bạch:

- Hơn nữa tử công tử ở phủ chúng ta ba năm, dung mạo cũng có thay đổi, cô nương có lẽ nhận lầm...

- Hắn nhận ra ta.

Tang Vi Sương lạnh lùng ngắt lời, ánh mắt thâm trầm và không kiên nhẫn.

Điều này không sai, tứ công tử chưa từng tiếp xúc với ai, người ta đi qua đi lại trước mặt hắn, hắn đều xem như không thấy nhưng lại thân thiết với Tang Vi Sương, đây là một lý do, có lẽ trước kia họ thực sự quen biết nhau!

Phàn Quá Tuyết gật gù đầu, hắn sẵn lòng tin vị cô nương này, có lẽ công tử quả thực là biểu ca của cô nương ấy, tốt quá, công tử có người thân rồi!

- Không thể không nói đạo đãi khách của quý phủ...thật sự là...quá đáng.

Tang Vi Sương bị ảnh hưởng bởi sự xuất hiện của Lâm Kiêm Gia nhưng rất nhanh đã nhớ tới chuyện xảy ra trước đó. Nàng hơi đỏ mắt, ánh mắt vô định nhưng những người có mặt đều có thể cảm nhận được sự bất mãn sâu sắc của nàng, giống như đêm tuyết này, lạnh giá mà mạnh mẽ.

Tuyết bay bay giữa trời, Lâm Cảnh Thần đã hoàn toàn tỉnh táo lại, công hiệu của thuốc cũng mất đi bảy tám phần, hắn mím môi chăm chú nhìn Tang Vi Sương.

Tang Vi Sương cảm giác được cái nhìn ấy, theo bản năng nhìn lại thì thấy ánh sáng lóe lên trong mắt hắn.

Hắn nhìn thấu ý đồ của nàng.

Phải, nàng muốn dẫn Lâm Kiêm Gia đi. Vì nguyên nhân gì, nàng không rõ lắm, có lẽ, trong tiềm thức nàng cũng không muốn truy cứu kỷ nguyên nhân ấy.

- Chuyện hôm nay, ta không hề biết.

Đôi mắt đẹp của Lâm Cảnh Thần lạnh lùng quét qua Lâm quân gia, rồi lại nhìn về phía Tang Vi Sương:

- Ta không cầu muội tha thứ, nhưng xin muội tin rằng ta không muốn tổn thương muội.

- Hay cho câu không muốn tổn thương.

Tang Vi Sương nghiêng răng lập lại lời hắn nói, khi cảm xúc sắp bộc phát thì thấy Lý bà tử dìu Lâm phu nhân vào trong viện.

- Tiểu Tang à...

Về mặt phu nhân tràn đầy lo lắng, áy náy và thương tiếc, bà đẩy tay Lý bà tử ra, tiến về trước ôm lấy Tang Vi Sương.

Tang Vi Sương sau khi sững sốt thì vừa tức vừa buồn bực lại không thể làm gì, cảm giác chua xót từ trong lòng dâng lên.

Không cần nói, đây là ý của Lâm Cảnh Thần, hắn biết trong phủ này Lâm phu nhân và nàng qua lại thân thiết nên mời Lâm phu nhân đến hòa giải, chuyện này tuy chưa tạo ra sai lầm nghiêm trọng nhưng dù sao cũng đã làm tổn thương đến tôn nghiêm của nữ nhi.

- Tiểu Tang à, trước kia ta không biết cháu là nữ tử...

Lâm phu nhân nắm tay Tang Vi Sương, đột nhiên ngừng mặt lên, giận dữ trừng Lâm lão gia và Lâm quân gia:

- Hò đồ! Hò đồ! Nếu các người làm tổn thương tiểu Tang thì cái mặt già của ta không biết để đâu rồi, cũng không cần sống nữa! Các người đúng là khiến ta tức chết mà!

Lâm lão gia là một người sợ vợ, thấy phu nhân làm ầm ĩ như vậy thì về mặt lập tức dịu xuống, tỏ vẻ vừa bất đắc dĩ vừa hối hận, muốn bước về trước an ủi mà không dám, chỉ có thể đưa ánh mắt như dao găm quét về phía Lâm quân gia.

- Nhìn chủ ý thói tha của ngươi kia!

Lâm quân gia thiếu điều chui đầu trong đồng tuyết, gương mặt già nua đỏ lên không nói lời nào.

Qua hồi lâu, lão quân gia lại quỳ xuống trước mặt Tang Vi Sương:

- Cô nương, là Lâm Tam hồ đồ, chủ ý thói tha này đều do Lâm Tam nghĩ ra, cô nương muốn đánh muốn phạt thì cứ đánh cứ phạt Lâm Tam, chuyện này thật sự không liên quan chút xíu nào với đại công tử.

Tốt, lửa giận trong lòng Tang Vi Sương đều bị những lời này kích thích ra rồi, cho dù kiếp trước tính tình nàng độ lượng ôn hòa thế nào thì bây giờ cũng khó tránh tức giận, trừng mắt giễu cợt:

- Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Xuất phủ tìm nàng

Lâm phu nhân rũ mi, con người đảo một vòng, cời áo khoác lông cáo trắng của mình choàng lên người Tang Vi Sương.

- Tiểu Tang, là Lâm gia có lỗi với cháu, ta sẽ phạt nặng Lâm quản gia, cháu đừng để bị lạnh.

Lâm phu nhân vừa nói vừa tìm bao tay làm ấm tay trong tay Lý bà tử.

Tang Vi Sương chau mày thật sâu, nếu nàng tiếp tục truy cứu thì ngược lại có vẻ không biết điều?...

Ở đây nhiều người như vậy đều là người của Lâm phủ, sẽ không có ai nói giúp nàng.

Tang Vi Sương nhìn quanh, chỉ có Lâu Kiêm Gia ngẩng đầu nhìn nàng, dường như không biết xảy ra chuyện gì.

Trong khoảnh khắc, nàng nhớ đến trước kia, nhớ đôi mắt thâm tình nóng bỏng rất lâu về trước, đôi mắt ấy hiện giờ cũng xinh đẹp như tranh vẽ, nhưng đã không còn...thâm tình trong dĩ vãng.

Nàng biết đau rồi, so với biết phò mã phản bội, so với nhảy xuống từ trên tường thành còn đau hơn gấp trăm lần, nghìn lần.

Nàng cời áo lông cáo trên người xuống, đặt lại vào tay Lâm phu nhân, rồi xoay người rời đi, đầu cũng không ngoảnh lại, nàng không thích nơi này, không bao giờ muốn đến nữa.

- Tổ...

Lại một tiếng gọi khàn khàn làm người nghe rất mệt mỏi nhưng dễ dàng khiến Tang Vi Sương ngừng lại.

Nàng hít sâu một hơi, đúng lúc một bông tuyết rơi trên chóp mũi khiến cả người nàng đều run rẩy.

Người lên tiếng kia bị một người khác nắm chặt cổ tay, người khác đó chính là Lâm Cảnh Thần.

Quá Tuyết không hiểu đại công tử tại sao không cho phép tử công tử nhận người thân nhưng hẳn có thể cảm nhận được đại công tử rất tức giận.

- Tang cô nương.

Tang Vi Sương cắn chặt răng, đang định đi thì bị Lý bà tử gọi lại.

Lý bà tử là nhìn Lâm phu nhân, lại nhận được chỉ thị của Lâm quản gia, bà ngẩng mặt tiến lên, đưa áo lông cáo trong tay cho Tang Vi Sương:

- Tang cô nương, ban đêm có tuyết, ngoài đường lạnh lắm, cô nương mang theo cái này, chỉ là chuyện tối nay...

Tang Vi Sương nhíu mi, nhếch miệng, chửi rủa trong lòng.

Trong nỗi căm giận, nàng đẩy tay Lý bà tử ra, nói:

- Nói nhảm! Trong lòng bốn cô nương ngàn lần vạn lần không muốn để người ngoài biết đương gia của Tang gia trà trang là nữ nhân, là kẻ nào...

Nàng cao giọng đồng thời mắt cũng đỏ lên, lập tức im miệng, trong lòng tự nhủ cùng đám người này nhiều lời vô ích, sau này cả đời không qua lại nữa!

Nhưng...

Ánh mắt bén nhọn như dao của Tang Vi Sương xoay chuyển:

- Tang Vi Sương ta là người có thù tất báo, chuyện hôm nay ta nhớ kỹ, nếu quý phủ muốn sống yên ổn thì sau này cách Tang gia trà trang của ta xa một chút!

Lý bà tử bị nàng gào to làm giật mình, suýt làm rơi áo khoác lông cáo trắng vào đống tuyết.

Tang Vi Sương không quay đầu lại rồi đi.

- Tổ...

Tiếng chuông bạc kêu đinh đinh, thiếu niên ngoan ngoãn khiến người ta không giận được. Hắn cứ nhìn Tang Vi Sương mất hút trong tầm mắt, dường như không hề cảm giác được đau đớn nơi cổ tay, khi bóng dáng kia hoàn toàn biến mất, hắn mới điên cuồng vùng vẫy.

- Người muốn đi theo nàng ấy?

Đôi mắt trầm tĩnh của Lâm Cảnh Thần nheo lại:

- Chẳng lẽ người thật sự biết nàng ấy?

Nhiều cảm xúc phức tạp đan xen trong mắt hắn, không rõ là nghi ngờ, nghiên cứu hay là dây dưa sâu sắc. Hắn từ đầu đến cuối vẫn nắm tay thiếu niên không buông, càng không đếm xỉa thiếu niên đau nhứt chặt mày.

Thiếu niên không để ý đến hắn, yên lặng dán mắt vào cổng lớn của viện, hoa tuyết rơi trên làn da trắng như sứ của hắn, bắt gặp lạnh như băng.

- Nàng ấy gọi người là gì?

Lúc này Lâm Cảnh Thần không nghe rõ Tang Vi Sương gọi hắn ta là gì nhưng trực giác cho hắn biết, Tang Vi Sương không nhận làm người.

Hắn không thể thả lão tứ rời đi, bởi Tang Vi Sương cũng nói dối, nàng có thể biết lão tứ nhưng lão tứ không thể nào là biểu ca của nàng.

- Quá Tuyệt.

Hắn lạnh giọng gọi.

Quá Tuyệt rung mình, ngừng khuôn mặt đỏ bừng vì lạnh, sợ hãi nhìn Lâm Cảnh Thần.

- Đại, đại thiếu gia...

Lâm Cảnh Thần không kiên nhẫn liếc hắn:

- Đỡ lão tứ về phòng.

- Dạ, dạ...

Quá Tuyệt cực kỳ sợ Lâm Cảnh Thần, trong lòng cũng oán hận, hắn biết tứ công tử nhận ra cô nương kia, hơn nữa hắn hầu hạ tứ công tử lâu như vậy mà chưa thấy công tử lưu luyến ai thế cả.

- Công tử, chúng ta về phòng thôi.

Quá Tuyệt run run tay đỡ tứ thiếu gia. Hắn thấy đôi mắt màu hổ phách vốn đẹp như tranh vẽ của thiếu niên lúc này hiện vẻ u buồn thì ngơ ngàng luống cuống.

Đầu ngón tay Quá Tuyệt run rẩy trên lớp vải trắng như tuyết của thiếu niên, trong lòng ề ảm khổ sở. Hắn có thể khẳng định tứ công tử nhận ra được vị cô nương kia.

Hôm đó tứ công tử sau khi về phòng thì không ra ngoài nữa, Quá Tuyệt nhìn gương mặt nghiêng nước nghiêng thành đã mất đi vẻ rạng rỡ ngày xưa, trong lòng rất buồn bã. Hắn cố gắng ở cạnh tứ công tử trò chuyện, dụ dỗ công tử vui vẻ, mặc kệ công tử có nghe hiểu hay không.

- Công tử, Quá Tuyệt nghe ngóng được rồi, cô nương kia là đại đương gia của Tang gia trà trang huyện An, người khác đều cho rằng cô nương ấy là một nam nhi. Nói đến huyện An, hồi nhỏ cha mẹ từng dẫn Quá Tuyệt đi Hùng Sư Lâu ăn lẩu, Quá Tuyệt còn nhớ từ công sau phủ đi ra, cứ đi theo đường lớn về phía nam nửa canh giờ là có thể đến Hùng Sư Lâu...mùi vị thịt dê đó đến giờ Quá Tuyệt còn nhớ đây...

Lúc đó Quá Tuyệt đang lái nhai không phát hiện ánh mắt của thiếu niên vụt sáng rạng rỡ.

Hắn chỉ cảm thấy công tử không vui.

Buổi sáng, Quá Tuyệt bung bánh hấp tứ công tử thích nhất đi vào, công tử không để ý đến hắn.

Buổi trưa, Quá Tuyệt bung mơ tứ công tử thích ăn đi vào, công tử không nhìn hắn.

Buổi tối...

Khi Quá Tuyệt lại vào phòng thì thấy tứ công tử cả ngày không ăn gì đã ngủ mất rồi.

Quá Tuyệt thờ dãi, kiểm tra hết ba bếp than trong phòng một lần, khẳng định than trong bếp có thể bảo đảm cho căn phòng ấm áp cả đêm mới an tâm rời đi.

Lúc hơn nửa đêm, người trên giường thức dậy, vì tối ngủ sớm nên cũng thức sớm.

Hắn chui từ trong chăn ra, áo khoác màu trắng khoác lỏng lẻo trên người, hắn cũng không chỉnh lại, chỉ cảm thấy rất đói, rất muốn tìm gì đó cho vào bụng.

Đẩy cửa ra, nhìn gã sai vặt chăm sóc hần ngủ bên ngoài, hần hơi mỉm cười, thấy hần ta ngủ rất say thì không nỡ quấy rầy.

Hần từ trước đến giờ bước đi luôn không có tiếng động, nhưng không ngờ hôm nay hần ra khỏi viện lại không thấy một bóng người.

Hần rất đói, muốn ăn gì đó nhưng không biết trước kia đồ ăn Quá Tuyệt chuẩn bị, bung cho hần là từ đâu. Hần thấy cửa mở liền đi về phía đó, bất giác đã ra khỏi phủ.

Kỳ thực bà tử quản lý hậu viện Lâm phủ thông thường luôn thức dậy mở cổng sau vào giờ này, như vậy sẽ tiện lợi cho người trong phủ ra ngoài mua sắm, bà cũng đỡ phải rời giường nhiều lần trong những ngày tiết đại hàn.

Gã sai vặt của Lâm phủ bình thường khi cổng sau mở sẽ rời giường canh cổng nhưng mấy ngày nay tuyết rơi, hần cũng thức dậy hơi muộn.

Bà tử quản lý kia mấy chục năm như một ngày, dĩ nhiên sẽ không muộn nhưng bà có thói quen đi tiểu đêm, vào nhà xí ngồi hai khắc đồng hồ, chính là lúc gã sai vặt nhà bếp ra ngoài và gã sai vặt canh cổng thức dậy.

Thiếu niên áo trắng ra khỏi cổng sau huyện lệnh phủ luôn đi theo đường lớn về phía nam.

Có lẽ chính hần cũng không rõ, hần trước giờ không nhớ việc gì, chuyện ăn mặc chính hần cũng không nhớ kỹ nhưng những gì hôm đó Quá Tuyệt lái nhai hần đều nhớ. Hần dường như biết “bệnh” của mình lúc tốt lúc xấu, còn lúc nào tốt lúc nào xấu thì hần không rõ, cũng lười để ý.

Ngoài trời tuyết bay bay, hần mặc y phục rất mỏng manh nhưng không hề cảm thấy lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Trước cửa quả phụ

Ông lão gánh bánh trôi đi bán gặp một thiếu niên đẹp như tranh vẽ thất thần đi qua thì quay đầu nhìn bóng lưng thiếu niên nọ, lại kinh ngạc dùng một tay dụi dụi mắt bị bóng tuyết che mờ, thờ dãi.

Khi thiếu niên đến phía nam huyện, đứng lúc tiểu nhị ở Hùng Sur Lâu đang quét dọn tuyết trước cửa. Hần hà hơi vào đôi tay đỏ bưng, nhìn thiếu niên từ xa đi tới y phục mỏng manh ngay cả đèn lồng cũng không bằng.

Tiểu nhị thấy thiếu niên y phục đơn bạc, dáng vẻ hồn bay phách lạc thì muốn mở miệng hỏi thăm xem hần định đi đâu, có phải muốn tìm ai hay không?

Đúng lúc ấy, bà chủ vừa thức dậy:

- Anh Tử, người ở bên ngoài lẽ mà cái gì? Trời sắp sáng rồi, còn không mau đi đun nước nóng?

Anh Tử sùng sốt, đáp:

- O, tôi tới đây.

Trong lòng hần buồn bực, Hùng Sur Lâu nhiều tiểu nhị như vậy, tại sao bà chủ cứ luôn sai bảo hần làm cái này làm cái kia.

Thiếu niên dù sao cũng là kẻ ngốc, dù đã đi đến Hùng Sur Lâu, mơ hồ cảm thấy ba chữ kia quen thuộc nhưng lại không tự nhận biết, hần nghĩ mình thật sự không về được, cũng không biết có đi tiếp về trước hay không.

Không biết qua bao lâu, hần đã cách xa Hùng Sur Lâu, ánh đèn trước mặt rất yếu ớt, cũng càng lúc càng vắng vẻ.

“Két”, tiếng mở cửa, hần nghe rõ cả tiếng lực cản của tuyết đọng bị cửa quét qua, tiếp đó là tiếng nữ nhân làm bầm:

- Còn không đi mau chút, trễ nữa là hàng xóm chung quanh cũng thức dậy hết đó.

Nữ nhân kia chỉ khoác một áo khoác ngoài, đầu tóc rối tung, nam nhân bên cạnh vè mặt hèn mọn, vừa đi vừa nói:

- Thân thể nàng đẹp hơn cả bà vợ nhà ta, nàng yên tâm, sau này theo ta, ta bảo đảm nàng sẽ được ăn ngon mặc đẹp.

- Thấy ghét hà, còn không mau đi, muốn thường xuyên tới thì đừng để bà vợ nhà chàng bắt gặp.

Liều quả phụ mặc hơi ít, vè mặt không kiên nhẫn giục nam nhân kia rời đi, nam nhân đi rồi, nàng ta định đóng cửa thì thấy một thiếu niên đứng bên đường.

Đôi mắt quyến rũ của nàng ta sáng lên, đúng là nhân vật hiếm thấy trong trời đất! Nhìn tướng mạo ấy xem, cả huyện này tìm không ra người thứ hai có thể so với hần. Đều nói kỹ nữ yêu người đẹp, Liễu quả phụ vừa thấy mặt thiếu niên thì xuân tâm tối qua đều thức tỉnh, lúc đó thân thể thiếu niên đứng trong đồng tuyết cũng mệt mỏi rồi.

Nàng ta vội sửa sang lại đầu tóc, nghĩ thiếu niên này có lẽ vẫn là một đồng nam!

Mặc hần có phải đồng nam hay không, chỉ cần cố ý thì nam nhân xung quanh đây nàng ta đều có thể câu dẫn được tới tay, hần là nhân vật mấy kiếp mới gặp phải, nàng ta không thể buông tha.

Liễu quả phụ cũng mặc kệ mình mặc hơi ít, lắc mông đi về phía đồng tuyết.

- Ta nói vị công tử này...

Nàng ta vừa chỉnh sửa tóc, vừa uốn éo giọng.

Thiếu niên rõ ràng không chú ý đến nàng ta, đôi mắt đẹp màu hổ phách luôn chăm chú nhìn phía trước, môi mỏng như hoa đào mím lại.

Liễu quả phụ nhủ thầm trong bụng: chẳng lẽ người này có bệnh? Nếu không thì sao nàng gọi mà hần không phản ứng?

- Vị công tử này...

Liễu quả phụ đã đi đến cạnh thiếu niên, thân thể cách nhau rất gần, nàng ta còn định tiếp tục dấn người về trước...

Thiếu niên dường như cảm giác được có người đến gần, hần nhìn cũng không thèm nhìn, cất bước định đi.

Liễu quả phụ thấy thế, thầm nói không tốt, vội ngăn cản hần. Nàng ta đưa tay tóm hần, nhưng tốc độ hần nhanh hơn, nàng ta không tóm được cổ tay mà tóm được tay áo hần.

Thiếu niên sững sờ, còn chưa phản ứng gì thì một bà vợ nắm lỗ tai một nam nhân đi về phía Liễu quả phụ.

Liễu quả phụ cũng ngậy ngẩn, thấy nam nhân kia chính là Chu Nhị phó tây mới rời khỏi nhà nàng ta không lâu. Liễu thị nhận ra được điều gì, thân thể co rụt lại, chuẩn bị chuồn đi thì nghe tiếng nữ nhân kia cao giọng gọi:

- Liễu thị con dám phụ này! Người là đồ không biết xấu hổ, dám câu dẫn trượng phu nhà người ta!

Sau khi nữ nhân này hét to mấy tiếng, mọi người trong các nhà xung quanh đều lộ ra.

Mẹ Cầu Oa Tử mở cửa đứng xem, đại thúc Trương gia vội mặc y phục mở cửa, mấy hàng xóm cũng bước ra.

Vài người qua đường cũng dừng chân nhìn về phía Liễu quả phụ.

- Mọi người mau tới xem đi, quả phụ thói không biết xấu hổ này chân trước mới câu dẫn trượng phu ta, chân sau đã câu dẫn vị công tử này!

Liễu thị vừa nghe thì gương mặt bị lạnh trắng bệch cũng nổi máu lên.

- Người là đồ đàn bà đánh đá!...

Nàng ta đưa tay chỉ vào nữ nhân kia, run run mở miệng, nàng ta vừa vươn tay thì áo ngoài hơi lỏng, lộ ra y phục lót bên trong.

Nữ nhân kia thấy y phục bên trong Liễu thị thì cười lạnh:

- Ta còn cho là mặt hàng gì, bất quá cũng chỉ như vậy, người hơn ba mươi tuổi mà phía trước nói lòng thành thế này...còn không phải là muốn người ta sờ nhiều à!

Mẹ Cầu Oa Tử nghe mấy câu thóa mạ ở xa xa, Liễu thị này là một dám phụ có tiếng trong phạm vi mấy dặm quanh đây, thường xuyên câu dẫn người đã có vợ.

- Người...người...

Liễu thị nghiêng rằng không biết là vì lạnh hay vì giận, cuối cùng nói chuyện cũng không rõ ràng.

Nữ nhân kia nhân lúc đang chiếm ưu thế hung hăng mắng Liễu thị một trận, hàng xóm láng giềng xung quanh đều cảm thấy hả lòng hả dạ, che miệng vụng trộm cười.

Bạch y thiếu niên mặt không biểu cảm nhìn một màn này, hần có chút mệt mỏi nhìn nhìn phía trước, hần đói lắm rồi...

Lúc ấy Tang Vi Sương đang cười ngửa ngang qua nơi này. Vì tuyết rơi đường trơn nên nàng cười rất chậm, ngửa đi cẩn thận, nàng cũng bởi vừa thức

dậy không lâu mà đầu óc còn hơi mơ màng.

Mấy trà thương mời nàng đến làm khách, cũng không phải là không đi không được nhưng nàng đã nhận lời đến thì không thể để các ông chủ đợi mà còn phải đến phố tây sớm chuẩn bị lễ vật.

- Lâu Kiêm Gia!

Tang Vi Sương mở to đôi mắt lơ lơ nhìn chăm chăm bóng dáng màu tuyết trắng bên đường kia, không khỏi thốt ra tiếng.

Thiếu niên nghe được âm thanh quen thuộc, chậm rãi xoay người lại, ánh mắt ngây ngốc bình yên nhìn nàng, trong khoảnh khắc làm rung động lòng người.

- Ngươi...

Tang Vi Sương đã xuống ngựa đi về phía hắn.

Nàng vươn tay, cảm giác những nơi đầu ngón tay chạm phải đều như đóng băng vậy, hắn không phải là một mình ra khỏi huyện phủ tới đây đây chứ?

Như vậy hắn ra ngoài ít nhất cũng đã một canh giờ rồi.

Tang Vi Sương kinh hãi, hắn đã không còn là Lâu Kiêm Gia trước đây nhưng vẫn không mất đi sự cố chấp của chính mình.

- Lâu Kiêm Gia...

Nàng vươn bàn tay vẫn còn ấm xoa mặt cho hắn:

- Tiểu Lâu đàn! Ngươi trước khi ra ngoài không biết mặc thêm nhiều chút à?

- Còn những người đó sao lại để một mình ngươi ra ngoài?

Nàng trách hắn đồng thời cũng trách Lâm gia nhưng thiếu niên vẫn dùng ánh mắt si ngốc đáp lại nàng.

Thật lâu thật lâu, hắn mới nhếch miệng cười, môi hoa đào, răng trắng, mắt sáng như tranh vẽ khiến hoa tuyết rụng khắp trời cũng trở nên ảm đạm.

- Lâu Kiêm Gia...

Nhìn bộ dạng si ngốc này của hắn, Tang Vi Sương không kiềm được gọi tên hắn, nàng nhanh chóng cởi áo choàng màu trắng gạo trên người mình xuống, khoác lên cho Lâu Kiêm Gia.

Lúc rời đi, Tang Vi Sương nhìn thoáng qua hai nữ nhân đang tranh cãi mắng nhiếc nhau nọ, và cả những hàng xóm xem trò vui kia.

Trước cửa quả phụ thị phi nhiều, lời này không sai, chỉ là nữ nhân kia lại dám có ý đồ với Lâu Kiêm Gia, hôm nay Liễu thị bị mất mặt lớn như vậy cũng là đáng đời.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Làm trượng phu nuôi từ bé

Tang Cẩm Văn dậy sớm, ở trong đại sảnh ăn bánh bao hấp, bánh bao nóng hổi còn bốc khói, nó vui vẻ định đưa tay lấy một cái.

Đúng lúc này thì đại tỷ dẫn một thiếu niên đẹp đến không thể tưởng tượng nổi tiến vào đại sảnh.

- Đại, đại ca...đó là ai thế?

Tang Cẩm Văn hơi lú lờ, người này là tiên đồng à, đẹp như bước ra từ trong tranh vậy.

- Lâu Kiêm Gia.

Tang Vi Sương trả lời.

- Lâu Kiêm Gia là ai?

Cầm Văn rất không hài lòng với đáp án như vậy.

Tang Vi Sương sững sờ, nổi giận, bước chân cũng chậm lại.

Qua thật lâu nàng mới lên tiếng:

- Tỷ phu của đệ!

Lời này vừa thốt ra thì thân thể Dương Yên phía sau Tang Cầm Văn chấn động, thật lâu sau, Dương Yên mới cười cười, cảm sở sách lặng lẽ lui ra.

- Há?

Tang Cầm Văn líu lưỡi:

- Tỷ phu nào của đệ?

Nó gãi gãi đầu, nghĩ nửa ngày cũng không nhớ được trong thân thích của mình có người nào như thế.

- ...

Tang Vi Sương ngẫm lại câu trả lời quái dị của mình, bỗng dưng mặt đỏ đến mang tai. Nàng liếc nhìn đứa trẻ to xác vừa dắt về nhà, tự nhiên theo nàng về, không có chuyện tốt như vậy đâu, dắt hần về làm trượng phu nuôi từ bé cũng không tồi. Chờ khi tâm trí hần khỏe mạnh thì lại đem hần gả cho nhà đầu cách vách, đổi một phần...ừm, nàng chỉ tính toán thôi, chuyện này không thể xem là thật.

Tang Cầm Văn kinh ngạc phát hiện đại tỷ đỏ mặt, đây đúng là chuyện lạ, đại tỷ đột nhiên có tỷ phu, ơ, không đúng, là đại tỷ đột nhiên có trượng phu? Còn mình thì đột nhiên có đại tỷ phu?

Bất quá Tang Cầm Văn không tin, đại tỷ đang chọc nó chơi thôi. Người đó, tỷ phu, nhìn có vẻ hơi quái quái, đáng vẻ người đó nhìn mình giống như mấy đứa trẻ nhìn mình vậy.

Thật kỳ quái...

Qua thời gian một nén nhang, Tang Vi Sương đã an bài xong xuôi phòng cho Lâu Kiêm Gia, cạnh phòng nàng có ba phòng, một là của Tĩnh Sơ, một là của Cầm Văn và một phòng còn trống, vừa vặn có thể cho Lâu Kiêm Gia ở.

Dương Yên sai Vượng Nhi đun nước nóng cho Lâu Kiêm Gia, còn mình thì bụng bữa sáng tới.

Bên cửa sổ tuyết đọng còn chưa tan hết, Dương Yên nhìn bạch y thiếu niên ngồi ở đầu giường trong phòng, hàng mi dài rũ xuống, khí chất tươi mát thoát trần, làn da trắng hơn tuyết, môi đỏ như tô son, người cứ như được tạc từ ngọc, gương mặt này còn động lòng người hơn cả nữ nhân. Hần tựa như một bức tranh nhưng so với tranh càng sinh động hơn, trong đôi mắt ngây ngốc kia mơ hồ mang hơi thở sắc bén...

Dương Yên cũng bị suy nghĩ của mình dọa, hần nhìn thấy hơi thở sắc bén trên người một thiếu niên xinh đẹp si ngốc như đứa trẻ?

Thị lực của hần rất tốt, thậm chí còn có thể nhìn xa, mắt của người có thể nhìn xa rất tinh, sở trường về quan sát. Lúc này hần cảm thấy suy nghĩ của mình có chút buồn cười, ban nãy Tang Vi Sương có ám chỉ với hần rằng Lâu công tử này trí óc hơi kém, hơn nữa còn là một người câm.

Hần cười cười nhấc bước vòng qua cửa sổ, không còn nghĩ về ảo giác vừa rồi nữa.

- Lâu công tử, đây là bữa sáng đương gia bảo ta đưa tới.

Mặc dù biết vị công tử này không thể nói chuyện nhưng Dương Yên vẫn rất lịch sự nói rõ mục đích đến của mình.

Lâu Kiêm Gia ngồi ở đầu giường nghe tiếng nhìn về phía Dương Yên, Dương Yên vừa để khay thức ăn xuống, bị hần nhìn như vậy thì có chút luống cuống, cười lúng túng nhưng lại thấy thiếu niên kia dùng ánh mắt như thú nhỏ ngây thơ nhìn mình...

Hần thực đói, nhưng hần không biết tự ăn...hồi lâu Dương Yên mới hiểu được điểm “máu chốt”.

Dương Yên vốn cảm thấy hơi “khó khăn” khi lần đầu tiên hầu hạ một mỹ thiếu niên, hiện tại lại càng mất tự nhiên hơn.

Hần do dự một lát rồi vẫn bụng chén cơm lên, múc ít thức ăn đi về phía Lâu Kiêm Gia.

Dương Yên đút Lâu Kiêm Gia ăn từng muỗng từng muỗng một, sau khi thức ăn vui đi nhiều mới dám ngẩng đầu lên.

- ...

Nhưng Dương Yên phát hiện trong hai người, chỉ có một mình hần khản trương, ngược lại về mặt Lâu công tử vô tội và hờ hững, nghĩ đến đây mặt hần vốn đỏ lại càng đỏ hơn.

Thật lâu sau, Dương Yên cười ngốc nghếch, hần quá căng thẳng, cũng quá dễ ý rồi.

Nhìn cái chén trong tay dần dần thấy đáy, vẻ mặt hần mê man.

Cái hần dễ ý chính là câu “trượng phu nuôi từ bé” kia.

- Các người đang làm gì thế?

Tang Vi Sương vừa vào cửa thì thấy một màn này, lời nàng vừa dứt thì hai người trên giường đồng loạt nhìn về phía nàng.

Nàng bỗng dưng đỏ mặt. Nàng biết lời mình khi nãy hơi quá kích động, hỏi như thế dù sao cũng không nên. Nàng dờ mắt, đưa tay lên miệng ho hai tiếng, đi về phía họ.

Lúc này nàng mới biết Dương Yên đang đút com cho Lâu Kiêm Gia.

Nàng không khỏi cau mày, nói vậy Lâu Kiêm Gia không biết tự ăn com?

Nàng nhìn Lâu Kiêm Gia, hần dùng ánh mắt vô tội mà dè dặt nhìn nàng, là sợ nàng trách cứ sao?

Chân mày nàng nhíu càng chặt hơn.

- Lâu Kiêm Gia, ngươi không biết dùng đũa à?

Nàng hỏi, hần không đáp, không gạt đầu cũng chẳng lắc đầu, nhưng bàn tay ngọc dưới áo bào trắng nắm chặt đệm giường, trong lòng hần rất khó chịu, hần sợ, sợ nàng sinh cảm giác không tốt với hần, sợ nàng muốn đuổi hần đi.

Nhìn bộ dạng này của hần là Tang Vi Sương biết hần chắc chắn không thể tự ăn com.

- Dương Yên, nơi này giao cho ta đi.

Nàng nhẹ thờ dài.

Dương Yên tránh ra, muốn đi thu dọn chén đũa nhưng bị Tang Vi Sương ngăn lại.

- Khay thức ăn cứ để đây.

Dương Yên đã hiểu.

Lâu Kiêm Gia “nhìn theo” bóng Dương Yên ra ngoài, tim đập loạn như trống bỏi, đầu óc mỹ nhân nghĩ ngợi lung tung.

Tang Vi Sương phát hiện ánh mắt hần lúc này rất linh động, linh động đến mức khiến nàng cảm nhận được chút tính toán nho nhỏ...

Nàng hơi kinh ngạc, không thể tin nhìn kỹ thêm lần nữa nhưng không tìm được kết quả mình muốn.

- Lâu Kiêm Gia, ngươi ngồi vào bàn đi.

Tang Vi Sương ra lệnh.

Lâu Kiêm Gia nghe thì từ từ đứng dậy, không vội vàng cũng không chậm chạp, hần thẳng người lên, áo bào trắng buông xuống, tóc đen xõa ra, như mang theo hơi thở mát lạnh của cơn gió thổi qua khóm trúc, của đám mây trắng vừa rời núi, khiến Tang Vi Sương không khỏi nhìn nhiều thêm vài lần.

Nàng bỗng nhớ đến hần trong quá khứ, hần của ba năm về trước, không hần là một thiếu niên liều lĩnh cố chấp, cả gan làm bừa, bởi có những thứ dù cho ký ức có mất đi thì cũng không thể nào thay đổi.

Vì thế, nàng không khỏi sinh lòng thương tiếc.

Không phải thương hại, càng không phải dễ ý việc hần mất đi ký ức, thần trí yếu ớt, mà là thương tiếc.

- Ngươi bắt chước ta thế này này...

Tang Vi Sương cầm đũa làm mẫu cho Lâu Kiêm Gia, nàng nhìn hần:

- Ngón tay phải linh hoạt một chút, không phải tư thế cầm chủy thủ mà là gấp thế này...

Tang Vi Sương dứt khoát đích thân cầm tay hần thể hiện tư thế cầm đũa.

Cầm ngón tay lạnh lẽo, nàng lấy làm lạ về nhiệt độ của hần, nó rất lạnh, rõ ràng trong phòng ấm áp như vậy nhưng ngón tay hần lại lạnh đến thế.

Nàng nhìn y phục của hắn, vẫn là áo bào trắng sáng nay.

- Ta không phải đã bảo A Vượng đem nước nóng tới cho ngươi...

Tang Vi Sương chưa nói xong thì lập tức che trán, là nàng ngớ ngẩn rồi, hắn không biết tự ăn cơm, chẳng lẽ biết tự tắm, tự mặc y phục?

Xem ra đứa trẻ to xác này nàng thật sự phải xem như trẻ con mà nuôi...

- Lâu Kiêm Gia, ngươi đúng là sống lại làm người...

Tang Vi Sương cúi đầu cười, nàng nghĩ đến vận mệnh của họ cũng tương tự như thế.

Nhưng vận xui của hắn, hắn của hôm nay ít nhiều đều vì nàng mà ra. Cho nên nàng sẽ giúp hắn hết thảy “trở về như cũ”, bất luận bao nhiêu năm, nàng đều sẽ nỗ lực khiến hắn trở thành người bình thường, cưới vợ sinh con, cả đời bình an.

Ý nghĩ này như hạt giống sau khi được tưới nước của lòng quyết tâm liền mọc rễ đâm chồi trong tâm khảm.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Sao ngươi lại ở trên giường ta?

- Ngươi học dùng đũa được thì ta mới bảo Vượng Nhi đến tắm cho ngươi, bằng không ta sẽ để ngươi đông lạnh luôn.

Nàng bồng ra vẻ hung ác nói.

Lâu Kiêm Gia cảm thấy nàng tức giận nên rất nỗ lực học.

Ngộ tính của hắn vốn cực cao, chỉ là ở Lâm phủ bị nuông chiều thôi nhĩ? Tang Vi Sương cười thỏa mãn, xem ra muốn dạy hắn không phải là việc khó, sau này cái gì cũng để hắn tự làm, kim không dùng sẽ trở nên rỉ sét, cần phải được thường xuyên mài giũa.

- Ăn xong thức ăn của ngươi đi, ta đi gọi Vượng Nhi chuẩn bị nước nóng đem tới.

Tang Vi Sương hài lòng rời khỏi phòng.

Vượng Nhi mất “sức chín trâu hai hổ” hầu hạ Lâu Kiêm Gia tắm xong, lập tức chạy đi tìm Tang Vi Sương “tổ khổ”.

- Đương gia ơi, tiểu nhân không xong rồi, đời này lần đầu tiên tiểu nhân hầu hạ đại gia tắm rửa, còn là một đại gia đẹp hơn cả nữ nhân, ngài ấy còn chưa tắm xong, máu mũi của tiểu nhân đã sắp chảy hết rồi...

Vượng Nhi bô lô ba la nói:

- Đương gia, tiểu nhân giúp ngài ấy mặc trung y xong thì nhét ngài ấy vào trong chăn rồi, người mặc những y phục khác cho ngài ấy đi, tiểu nhân phải đi phục hồi lại đây...

Tang Vi Sương càng nghe chân mày càng nhăn lại, Vượng Nhi nói nàng nghe có chút hồ đồ, Vượng Nhi đi rồi nàng mới từ từ tiêu hóa được. Nhưng nàng vẫn không hiểu...

Nàng không nghĩ nhiều, nhặt áo khoác lên đi về hướng phòng Lâu Kiêm Gia.

Lâu Kiêm Gia quả nhiên bị nhét trong chăn, trên mặt còn mang theo sắc hồng vừa mới tắm rửa xong. Sắc đẹp của hắn nhìn có thể thay cơm...

Tang Vi Sương thấy vậy mới sáng tỏ, nhìn thẳng vào hai mắt hắn, nói:

- Sau này biết tự tắm chứ? Để nam nhân khác nhìn thân thể, có phải không tiện cho hắn, cũng không tiện cho ngươi?

Nàng cười khế, đưa tay muốn vén chăn lên, vô tình nhìn hắn, lại thấy hắn đang nhìn nàng cười ngốc nghếch, trong ánh mắt có sự mong đợi...

Mong đợi? Tang Vi Sương kinh hãi, hắn mong đợi cái gì, một đứa trẻ như hắn sẽ mong đợi cái gì? Nàng vậy mà lại có suy nghĩ không thuần khiết như thế.

Nàng cảm thấy mặt mình như bốc cháy, mình tại sao lại nghĩ như vậy...ngay sau đó, nàng rút tay về.

- U'...

Người trên giường phát ra một âm thanh khàn khàn, tựa như đang chất vấn, sao không tiếp tục? Không phải nói muốn dạy hấn mặc y phục sao? Hấn đã ngoan ngoãn tắm rửa...

Tang Vi Sương chớp mắt, chớp mắt, lại chớp mắt, sau đó, nàng bắt chắp tất cả vén chăn của hấn ra.

- Lâu Kiêm Gia, ngươi đứng dậy, ta dạy ngươi mặc y phục.

Nàng không nhìn hấn, cúi đầu nói.

Hấn nhìn nàng, chậm rãi ngồi dậy.

Nàng dạy hấn mặc y phục rất tỉ mỉ, dạy hấn buộc dây, còn chuẩn bị cho hấn y phục không phức tạp.

- Ngươi trước tiên cứ mặc y phục của Dương quân sự đi, đây tuy là y phục của hấn nhưng hấn chưa từng mặc qua, đến tối y phục của ngươi khô rồi, ngày mai ta lại chuẩn bị y phục mới cho ngươi.

Nàng vừa nói vừa dạy hấn dùng thất lưng.

Ngón tay nàng nhảy múa trước y phục hấn, ánh mắt hấn luôn nhìn theo ngón tay nàng, tuy có thể thấy vết chai trên đó nhưng hấn vẫn nhìn mê mẩn, cảm thấy trong lòng ấm áp.

Thời gian một ngày sắp trôi qua.

Tang Cẩm Văn đột nhiên kêu to đi vào:

- Đại tỷ, ngoài cửa có một tiểu tử ôm hành lý, khóc muốn vào nhà chúng ta! Hấn nói công tử nhà hấn không thấy đâu nữa!

Tang Vi Sương cau mày, tiểu tử nào? Nàng nghĩ một chút, đột nhiên nhớ đến gã sai vặt khóc sụt sùi trong Lâm phủ, hấn là người trước đây hầu hạ Lâu Kiêm Gia.

- Đuổi hấn đi!

Hừ, công tử nhà hấn không thấy đâu thì nhất định là ở chỗ nàng?

Tang Vi Sương biện bạch trong lòng, đồng thời cũng rất chột dạ.

Chưa quá thời gian một tách trà, Cẩm Văn lại tiến vào:

- Đại tỷ, hấn quý ở đó không đi, nói dù chết cũng không thể bỏ công tử của hấn, hấn còn nói sống là người của công tử, chết là ma của công tử...

Cẩm Văn vừa nói vừa nâng mí mắt chú ý về mặt thối của đại tỷ:

- Đại tỷ, hấn là vợ của đại tỷ phu à, sao lại nói sống là người của huynh ấy, chết là ma của huynh ấy? Còn nữa, nếu hấn là vợ của đại tỷ phu, vậy hấn và đại tỷ là quan hệ gì?

Tang Vi Sương nhin không được, khóe môi co rút, đỏ mặt trừng Cẩm Văn, còn đưa tay véo mặt nó.

- Đại tỷ, tiểu tử kia tội nghiệp lắm, bộ dạng hấn mới mười hai mười ba tuổi, không lớn hơn đệ bao nhiêu, chúng ta không thể để hấn chết đói được, bảo hấn vào uống chén trà gừng nha...

Mặt Cẩm Văn tuy đau nhưng nó biết đại tỷ mềm lòng, vội bước về trước nắm tay áo Tang Vi Sương.

- ...

Nét mặt Tang Vi Sương rốt cục cũng buông lỏng, nàng đưa tay véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Cẩm Văn:

- Tên lấm lòi này, còn nói khó học thuộc lòng, văn thì khó viết mà biết ăn nói như vậy! Còn nữa, không phải đệ nói cho hấn biết có một công tử mặc bạch y ở chỗ của ta thì hấn sẽ sống chết quý bên ngoài sao? Rõ ràng là tự Lâu Kiêm Gia tìm đến...mà ai nói Lâu Kiêm Gia là đại tỷ phu của đệ?

- Không phải đại tỷ nói sao?...

Thấy đại tỷ ngày thường ít nói bỗng dưng nói nhiều như vậy, Cẩm Văn ngây người.

- Đệ muốn mời hấn uống trà gừng còn không mau đi, hấn có chết rét ta cũng mặc kệ.

Tang Vi Sương bụng trà lên nháp một ngụm, Cẩm Văn nghe hiểu ý, cười chạy ra ngoài.

Sau khi Tang Cẩm Văn đi, Tang Vi Sương vào phòng mình.

Lửa trong ba bếp lò cháy rất mạnh, không khí ấm áp. Trong trang ít người, trước khi vào phòng nàng đã đến phòng bếp đun ít nước nóng, nàng cởi áo ngoài ướt phân nửa trên người, lúc này mới nhớ đến Lâu Kiêm Gia bị bỏ lại trong phòng cho khách, nàng đang định ra ngoài thì nghe có tiếng động trên giường.

Nàng vừa dụi mắt thì thấy áo bào màu tuyết trắng bên chân, nhìn theo áo bào lên trên thì thấy thiếu niên ngoan ngoãn rúc vào trên giường, ôm chần bông màu đỏ nàng mới đặt...

- Ngươi...ngươi lúc nào...

Tang Vi Sương kinh ngạc, nói chuyện cũng không lưu loát, người này quá to gan rồi, lại dám bò lên...giường nàng. Mà nàng lại hoàn toàn không biết hắn vào đây khi nào.

Thiếu niên chớp đôi mắt trong veo như nước nhìn nàng rất tội nghiệp, giống như đang nói ở đây ấm áp.

Tang Vi Sương lập tức cup mắt, xấu hổ nói:

- Là lỗi của ta, ta sợ ý.

Trước kia luôn là các cung nhân ân cần hỏi han nàng, nàng không biết cách quan tâm người khác, trong thời gian ngắn nàng không học để trở thành loại nữ tử suy nghĩ tỉ mỉ được.

Gương mặt đẹp như tranh vẽ của Lâu Kiêm Gia cọ cọ trên chân, chuông bạc trên cổ lại phát ra tiếng kêu đinh đinh đinh.

Tang Vi Sương đã chú ý đến nó từ lâu, cũng chính tiếng chuông này đã cứu nàng, chỉ là nàng quay về quá vội vàng nên không có hỏi.

Nàng sai bước lên trước, ngồi xuống bên cạnh Lâu Kiêm Gia, đưa tay thăm dò nơi cổ hắn, đốt ngón tay chạm đến chiếc chuông bạc kia.

Đẩy ra nhìn kỹ thì thấy vòng bạc đó được làm giống như dây đeo chuông đồng của Đại Hắc nhà Cầu Oa Từ.

Tang Vi Sương tức khắc nhíu mày, tức chết đi được, lão đầu Lâm phủ lại cho Lâu Kiêm Gia đeo lục lạc chó.

Tang Vi Sương dùng sức muốn bẻ chuông bạc kia ra, Lâu Kiêm Gia bị bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của nàng dọa, nhìn chằm chằm nàng không dám nói gì.

Tang Vi Sương bẻ thì mới biết phía sau cái chuông bạc này còn có khóa.

- Khốn kiếp!

Nàng mắng thầm, Lâm gia sao có thể đối xử với hắn vậy chứ!

Hơn nữa, nàng sẽ không bước vào Lâm phủ nữa bước! Ngày mai nàng sẽ tìm người cura nó! Còn chuyện Lâu Kiêm Gia chạy tới chỗ nàng, nàng tại sao phải phải người đi nói cho Lâm phủ? Nàng không đi, người của nàng cũng không ai được đi.

- Làm ngươi đau à?

Tang Vi Sương nhìn đáng về Lâu Kiêm Gia cắn môi không nói lời nào thì trong lòng hơi ề ảm, lúc này nàng nổi nóng có phải đã dọa hắn rồi không?

Nhưng Lâu Kiêm Gia xem ra cũng chưa đến mức hết thuốc chữa, chỉ dựa vào việc hắn lúc này có thể không một tiếng động lên vào phòng ngủ của nàng thì có thể kết luận, võ nghệ và nội lực trước kia vẫn đang tiềm tàng trong bản năng cơ thể hắn, chẳng qua là chưa được đánh thức mà thôi.

Hắn cũng không ngu ngốc, nàng nên rèn luyện hắn, dạy bảo hắn, để hắn nhớ được những kiến thức mà hắn từng học trước đây, khôi phục năng lực của hắn.

Tang Vi Sương từ từ buông lỏng bàn tay nắm lấy hắn, khẽ cau mày, hắn cứ tự phong bế chính mình như vậy chỉ e là không được, hắn thế này sẽ càng ngày càng khép kín, càng không thích tiếp xúc với người khác. Thật khó có thể tưởng tượng, khi nàng không tìm hắn, một mình hắn làm sao mà vượt qua, những con người xảo quyết ở huyện lệnh phủ đó tâm tư khó dò, bọn họ hắn cũng không ít lần ức hiếp hắn.

Có điều, Lâm Cảnh Thần dường như rất xem trọng hắn...

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Hắn mới là điều tốt đẹp nàng từng có

Nói đến Lâm Cảnh Thần, con người này luôn khiến nàng cảm thấy quái lạ. Hắn háo sắc ư? Không giống, nàng nhớ rõ, khi đó hắn ở trong phòng bước ra, cả người mơ mơ màng màng còn khuyên nàng mau rời đi, xem ra bản chất hắn không phải là kẻ háo sắc.

Còn biệt phủ của hắn ở huyện An nữa, tuy trong phủ không thấy một nha hoàn nào nhưng thái độ lạnh nhạt của hắn với những gã sai vặt và nô bộc càng không giống của một người phóng túng tình cảm nên có. Có lẽ trong đó còn có ẩn tình khác.

Tang Vi Sương càng nghĩ càng thấy cổ quái, nàng luôn cảm thấy nơi đó có ẩn ý, có âm mưu, nàng chống má cẩn thận suy xét, không chú ý đến Lâu Kiêm Gia bị cơn buồn ngủ làm cho không nâng nổi mí mắt, rất tự nhiên tựa đầu trên đầu gối nàng, nhắm đôi mắt đẹp như tranh vẽ, chìm vào giấc ngủ say sưa.

Đôi khi tiếng hít thở đều đều truyền đến, Tang Vi Sương cũng cảm thấy cơn buồn ngủ kéo tới, tứ chi mệt mỏi, nàng cúi đầu nhìn mới phát hiện dung nhan xinh đẹp có thể thay cơm kia đang chìm trong cõi mộng.

Sững sờ phút chốc, ngực như bị thứ gì đó mềm mại chạm vào, trên mặt nàng bỗng hiện ra một nụ cười, bàn tay mảnh dẻ mềm mại đặt lên làn da hắn. Nó tròn nhẵn như chiếc giường đá cẩm thạch ở Hoa Dương cung, hơi mang theo chút sắc hồng quyến rũ của mùa xuân, cảm giác ấm áp như trứng gà mới đẻ trong chuồng gà hậu viện.

- Lâu Kiêm Gia, ngươi thật sự muốn theo ta sao? Không ngờ ngươi lại tới tìm ta...

Giọng nàng nhẹ như gió xuân thoảng qua nhành liễu, nét mặt nàng dịu dàng như trở về thuở ban đầu làm Hoa Dương trưởng công chúa, khi đó nàng vẫn là một công chúa mẫu mực ôn hòa hiền đức, hiếu thảo nhã nhặn. Nàng vốn là một nữ nhân dịu dàng như nước, nhưng thế sự không tha, chỉ có chết qua một lần, nàng mới biết rốt cục mình sai ở nơi nào.

Nhìn Lâu Kiêm Gia nàng sẽ nhớ tới những điều tốt đẹp nàng từng có, những điều tốt đẹp đã bị chôn vùi, là một người thiếu niên từng thích nàng, người thiếu niên liễu lĩnh năm ấy thích chính là nàng dịu dàng như nước nhĩ. Nhưng hiện nay chính nàng cũng nhìn không thấu tính cách của mình, nàng thay đổi, trở nên nóng tính, trở nên gắt gỏng. Nghĩ đến đây lòng nàng bỗng dưng chua xót...

Nàng cảm thấy ngực ê ẩm, cổ họng cũng khó chịu, nàng run run rút tay về:

- Ngươi không muốn nhớ lại chuyện quá khứ? Hay thả rằng cứ vô tri như vậy mà sống?

Nàng ghen tị.

Cổ tay đưa lên không trung, đôi mắt bình tĩnh của nàng nhìn gương mặt đẹp như tranh vẽ của hắn.

- Lâu Kiêm Gia, ngươi bây giờ khiến người khác rất hâm mộ.

Nàng vốc mái tóc đen như mực của hắn:

- Nhưng ta không thể giống ngươi, vĩnh viễn cũng không thể...

Thiếu niên cựa quậy trên đầu gối nàng, tìm vị trí thoải mái, tiếp tục ngủ say sưa.

Tang Vi Sương cười bất đắc dĩ:

- Ngươi nếu đã tới thì ta không có lý do gì đuổi ngươi đi. Nhưng Lâm phủ dù sao cũng có ân với ngươi...

Nghĩ đến đây ánh mắt nàng trở nên phức tạp.

***

Sáng sớm.

“Bịch”, một bóng trắng lặn xuống đất.

Thiếu nữ mơ màng mở mắt, nhìn rõ bên chân lông dưới chân là gương mặt thiếu niên sắp thức giấc.

Tang Vi Sương thật khó tưởng tượng mình cứ ôm một nam nhân cả đêm như vậy.

Sáng sớm khi thức dậy, khắp người nàng đều đau. Và lại, điều quan trọng hơn là nàng căn bản không hề biết mình ngủ từ khi nào. Có lẽ đêm qua xảy ra quá nhiều chuyện, cả cơ thể lẫn tinh thần nàng đều mệt mỏi, không chống đỡ được nên mới ngủ thiếp đi.

Nhưng bây giờ, nhìn Lâu Kiêm Gia thức dậy nàng bỗng dưng có chút chột dạ.

Dù sao hắn cũng là người tâm trí chỉ ba bốn tuổi, còn nàng là một nữ tử lại ôm một nam nhân ngủ cả đêm như thế, may mà hàng xóm xung quanh đều

cho rằng nàng là nam nhân. Chuyện này nếu rơi vào người một nữ tử khác thì thanh danh sớm đã mất rồi.

Tang Vi Sương chịu đựng đau đớn toàn thân trùng mắt với thiếu niên ngã bên chân.

Lâu Kiêm Gia vừa thức dậy, dùng ánh mắt vô tội mơ màng ngóng nhìn Tang Vi Sương. Hắn ngủ trên chân nàng cả đêm, đầu và cổ cũng đau dữ dội, lại thêm cú ngã vừa rồi khiến cái mông hắn cũng đau.

Hắn nhìn Tang Vi Sương một cách vô tội vô hại, giống như đang suy xét xem mình đã làm sai điều gì khiến nàng mất hứng.

Tang Vi Sương nhìn lửa trong bếp sắp cháy hết thì cau mày nói:

- Người đứng dậy đi, mặt đất lạnh.

Thiếu niên hơi hồ đồ, vẫn ngồi trên thảm không nhúc nhích, chỉ ngậy ngốc nhìn Tang Vi Sương.

Tang Vi Sương càng bị hắn nhìn càng chột dạ.

Nàng khê ho một tiếng, định đứng dậy nhưng cảm thấy cả người không chỗ nào không đau, trán cũng căng ra. Nàng cắn răng, đưa tay xoa mạnh hai cái. Cuối cùng nàng bắt buộc chính mình phải tỉnh táo lại.

- Lâu Kiêm Gia, người đứng lên...

Nàng lập lại, giọng hơi lạnh lùng, nhưng nàng không ý thức được.

Thiếu niên thật lâu mới hiểu ý nàng, từ trên mặt đất bò dậy, cố gắng đứng vững.

Vật áo trắng như tuyết buông xuống bên chân lông, đôi chân ngọc của hắn lộ ra ngoài, y phục hơi rộng mặc lên người có chút lỏng lẻo, mái tóc đen như mực của hắn cực kỳ mềm mịn, gương mặt đẹp như tranh vẽ thuần khiết vô hại lại tội nghiệp đáng thương, nhan sắc hắn đẹp đủ để nhìn thay cơm.

Thật lâu sau Tang Vi Sương mới dời mắt được.

- Lâu Kiêm Gia, người ra ngoài trước đi.

Nàng đỏ mặt, không nhìn hắn trầm giọng nói.

Lâu Kiêm Gia nghe không hiểu, cũng không nhúc nhích, hắn chỉ đứng đó, không có ý định rời đi.

Hắn không nghe lời khiến Tang Vi Sương hơi lúng túng, mặt càng đỏ hơn, thật lâu sau, nàng mới đứng dậy, im lặng ra khỏi phòng.

Nàng muốn thay y phục nhưng hắn cứ đứng đó khiến nàng không thể làm gì.

Tang Vi Sương vừa đi vừa than thở, nàng ôm một bộ y phục sang phòng Tĩnh Sơ. Nàng ra về như suốt đêm qua nàng đều ở trong phòng muội ấy.

Nhưng nàng vừa thay nam trang bước ra thì nghe tiếng gã sai vặt ở bên ngoài kêu lớn.

- Đương gia, cái nồi lớn trong phòng bếp bị thủng rồi!

Tang Vi Sương sững sờ, nâng trán, đêm qua nàng nấu nước nóng quên tắt bếp, không đến nỗi làm thủng một lỗ trên nồi lớn chứ?

- Tìm Đương quán sự lấy bạc ra phố mua một cái.

Vi Sương mặt mũi nhăn nhó.

Gã sai vặt vội vã rời đi. Tang Cẩm Văn dẫn một đứa trẻ mười hai mười ba tuổi từ xa đi về phía nàng.

- Chào buổi sáng đại tỷ, sao tỷ đi ra từ phòng nhị tỷ?

Tang Cẩm Văn khó hiểu hỏi.

- Tôi qua tỷ ngủ trong phòng Tĩnh Sơ.

Vi Sương đứng thẳng sống lưng mặt mũi, khi nhìn Cẩm Văn tuyết trắng xóa khiến mắt nàng ê ẩm, nàng dời mắt rất nhanh.

Cẩm Văn liếc nhìn thiếu niên khóc thút thít không nói nên lời bên cạnh, nói:

- Người này sáng sớm đã ầm ĩ, nói muốn đón công tử nhà hắn về phủ, hắn nói nếu công tử không về thì người trong phủ sẽ đánh gãy chân hắn, nhưng vừa nãy đệ dẫn hắn đến phòng cho khách thì không thấy công tử nhà hắn đâu cả. Hắn lại khóc lóc ầm ĩ không biết công tử nhà hắn đi đâu, chúng ta giúp hắn tìm nhé?

Tai Tang Vi Sương ứng đồ, nàng dòm mắt khỏi Tang Cẩm Văn và Phàn Quá Tuyết, cánh tay chỉ chỉ phòng mình.

Tang Cẩm Văn há to miệng, muốn nói gì đó nhưng rất thức thời ngậm miệng lại. Nó nhìn Phàn Quá Tuyết:

- Công tử nhà ngươì ở trong đó, khóc cái gì?

Phàn Quá Tuyết nghe vậy, đang định cất bước đi đến phòng Tang Vi Sương thì bị ngăn lại.

- Tang...Tang cô nương.

Hắn lấp ba lấp bắp nói, nước mắt còn vương trên mặt.

Tang Vi Sương chưa từng thấy bé trai nào thích khóc như vậy, quả thực không nói nên lời. Nàng nói với Phàn Quá Tuyết:

- Ngươi về nói với lão gia nhà ngươi là công tử nhà ngươi ở lại trang của ta.

- Nhưng...nhưng..

- Không nhưng nhị gì hết, bọn họ gây phiền phức cho ngươi thì bảo họ tới tìm ta.

Tang Vi Sương trấn định nói:

- Ta nghĩ ngươi biết công tử nhà ngươi muốn ở lại đâu nhất, nếu ngươi thật lòng muốn tốt cho công tử nhà ngươi thì nên hiểu rõ, ta...mới là...thân nhân của hắn.

Lời vừa dứt, má Tang Vi Sương nóng lên, nàng không biết đáng về mình hiện tại thế nào, nhưng nàng biết dù mình có trấn định đến đâu đi nữa cũng không che được ý xấu hổ trong lòng.

Nghe Tang Vi Sương nói, Phàn Quá Tuyết có chút bối rối trong lòng, vừa xoắn xuýt vừa mê man, nhưng không thể phủ nhận cô nương này nói rất đúng, nàng ấy thật đáng sợ, có thể dễ dàng bắt chẹt tâm của hắn, nếu hắn thật lòng muốn tốt cho công tử thì nên để công tử ở bên cạnh người thân chứ không phải để công tử không vui ở Lâm phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Quả nhiên, Tổng Nùng Hoa tới cửa

Tang Vi Sương đưa tay sờ gương mặt hơi nóng của mình, nói với Cẩm Văn:

- Tỷ ra ngoài một chuyến, chuyện trong nhà đệ trông coi, đừng để Lâu Kiêm Gia bị thương. Còn nữa, bảo gã sai vặt kia đến phòng bếp bưng điểm tâm lên.

Thật khó tưởng tượng gã sai vặt lơ mơ này chăm sóc công tử nhà hắn thế nào.

Trong nhà lại phải nuôi thêm hai người, nàng càng cần dùng nhiều tâm tư hơn vào chuyện làm ăn.

Vừa ra cửa thì thấy Dương Yên vội vã đi về phía nàng, gương mặt tuấn tú của hắn dường như bị sương mù bao phủ:

- Dương gia, Hoài Châu đưa thư tới.

- Hoài Châu?

Nghe hai chữ này, toàn thân Tang Vi Sương trở nên căng thẳng.

Thần nhị gia muốn tìm nàng. Là vì chuyện trà mới năm sau ư?

Tang Vi Sương nhận thư, xé phong bì, lấy thư ra đọc nhanh.

- Hừ, hắn muốn toàn bộ Tuyết Đào của cả trang chúng ta năm sau.

Tang Vi Sương nắm chặt thư, bàn tay hơi run run, nói thật, nàng không hề muốn cùng làm ăn với Thần gia, vừa nghĩ đến Thần gia là đồng lõa khiến nàng diệt quốc thì trong lòng nàng tràn đầy phần hận không có nơi phát tiết.

“Đỉnh đỉnh đỉnh...”

- Công tử, công tử, công tử chậm một chút...

Bóng trắng như gió dừng trước mặt Tang Vi Sương, nàng còn chưa kịp phản ứng thì tay đã bị người khác vững vàng bắt được.

Tang Vi Sương đưa mắt nhìn bạch y thiếu niên, hần nhìn nàng lo lắng, bất an và lưỡng lự.

- Tổ...

Tang Vi Sương lặng lẽ gỡ tay hần ra, nói:

- Sao vậy?

Vừa nói xong nàng mới ý thức được là mình luôn độc thoại, hần vốn không thể nói chuyện. Nhưng dáng vẻ của hần trông giống như rất lo lắng nàng đột nhiên sẽ bỏ rơi hần.

Nàng không hiểu Lâm Kiên Gia, hoặc là nói Lâm Kiên Gia sau khi mất đi trí nhớ tại sao lại lệ thuộc nàng, tín nhiệm nàng như vậy.

Ánh mắt nàng rơi vào chuông bạc nơi cổ hần thì dừng lại. Trong lòng mâu thuẫn, nàng lại càng thêm mẫn người của Lâm phủ một lần.

Nàng tiến lên nắm tay hần:

- Lâm Kiên Gia, ta dẫn ngươi đi cửa cái chuông này!

Tiệm rèn rất gần, không lâu sau họ đã đến.

- Chuông này không thể tùy tiện gỡ được, phải có chìa khóa. Ở đây không phải có một cái khóa nhỏ sao...

Thợ rèn Vương quan sát rất lâu mới nói.

Tang Vi Sương cau mày:

- Không thể cửa đứt à?

Thợ rèn Vương lắc đầu:

- Đây không phải là loại bạc bình thường, cửa đứt?

Ông vội vã xua tay.

Tang Vi Sương cảm thấy kỳ quái, không phải loại bạc bình thường, xem ra nàng vẫn phải tìm Lâm Cảnh Thần?

Nàng nhủ thầm trong bụng, càng cảm thấy mình trùng kế Lâm Cảnh Thần, hần ta đã đoán chắc dù Lâm Kiên Gia có “chạy khỏi” huyện phủ cũng phải trở về tìm hần?

Tang Vi Sương nghĩ lại mọi chuyện từ đầu đến cuối. Lâm Kiên Gia bị Lâm Cảnh Thần nhốt đến huyện An như thế nào, điều này nàng vẫn chưa hỏi kỹ!

Nhưng nàng không muốn gặp lại Lâm Cảnh Thần thêm lần nào nữa! Thế nên nàng đã buông xuống chuyện này, định quay về gắng hỏi Phan Quá Tuyết một phen, sai hần đi Lâm phủ.

Tang Vi Sương dắt Lâm Kiên Gia về trang thì nghe Dương Yên nói Phan Quá Tuyết đã về phủ rồi.

Tin tức Phan Quá Tuyết mang đến là Lâm lão gia đề tứ công tử ở tạm chỗ “thân thích” của công tử. Có điều “ở tạm” này cũng không quy định là ở bao lâu.

Tang Vi Sương hí mắt, Lâm huyện lệnh này cũng là một lão cáo già, nhìn bộ dạng của ông rõ ràng là không thích Lâm Kiên Gia, có lẽ khi đó ông thu giữ hần chỉ vì chiều ý Lâm Cảnh Thần mà thôi. Nhưng ông cũng sẽ không để nàng thuận lợi dẫn Lâm Kiên Gia mà họ đã nuôi suốt ba năm rồi đi. Có điều, Lâm lão gia có thể để Lâm Kiên Gia đến ở tạm trong trang của nàng khẳng định là có nguyên do không thể cho người khác biết.

Khi Phan Quá Tuyết rời đi, sắc mặt Lâm lão gia hơi khó coi nhưng cũng không tức giận nhiều, thậm chí hần còn cảm thấy lão gia như được thở phào nhẹ nhõm.

Quá Tuyết dập đầu ba cái liên tiếp trong tuyết, thu dọn ít y phục và đồ dùng của tứ công tử rồi chạy về trang chăm sóc tứ công tử.

Nếu là ở tạm thăm thân thích thì thoải mái hơn, hần hi vọng tứ công tử có thể vui vẻ trải qua mùa xuân.

Tang Vi Sương đi Chế Y Phường sai người trong trang mua vài bộ y phục mới, tiện thể sắp xếp ít vật dụng hàng ngày. Nàng lại đi dạo vài vòng mua mấy cân hạt dẻ rang đường và hạt hướng dương.

Tang Vi Sương đắc thức Quá Tuyệt không cần chuyện gì cũng làm, những thứ như ăn cơm, tắm rửa, mặc y phục cứ để Lâu Kiêm Gia tự học mà làm.

- Đương gia, huyện phủ có người đến.

Dương Yên nhìn Tang Vi Sương, người tí mĩ như hắc hinh như đã biết hôm ấy nàng từ huyện phủ trở về nhất định đã xảy ra chuyện gì đó. Hắc không thể hỏi, nhưng hắc cảm nhận được khi nàng trở về sắc mặt rất kém, còn Lâu công tử và Phàn Quá Tuyệt đến nữa, những điều này đều rất kỳ quái, cho nên khi hắc nói đến “huyện phủ” thì nhìn nét mặt Tang Vi Sương, quả nhiên thấy nàng nhú mày. Hắc biết hôm ấy ở huyện phủ chắc chắn đã xảy ra chuyện không tốt.

Về mặt Tang Vi Sương u ám, thời gian lặng lẽ trôi qua, ngoài cửa đã có hai người đi đến.

- Tang đương gia, Nùng Hoa mạo phạm rồi.

Gương mặt thanh tú của Tống Nùng Hoa vì lúng túng mà ửng đỏ, hắc dẫn theo một gã sai vặt xông vào rất lỗ mãng.

Tang Vi Sương cũng ngây người, trong ấn tượng của nàng, Tống Nùng Hoa là một người có thể trò chuyện rất nhã nhặn nhưng lần này gây ra động tĩnh lớn như thế khiến nàng phải “nhìn với cặp mắt khác xưa”.

- Tống thiếu gia đến trang của ta muốn làm gì?

Giọng Tang Vi Sương rất lạnh, còn mang theo nụ cười “không có ý tốt”.

Tống Nùng Hoa từ đầu đến cuối luôn đỏ mặt nhưng ánh mắt lại cố ra vẻ bình thản, hắc khẽ cúi đầu, nói rõ với Tang Vi Sương mục đích đến:

- Đại thiếu gia muốn ta tới đón tứ thiếu gia.

Tang Vi Sương cười khê:

- Lâm lão gia bảo tứ công tử nhà ngươi ở tạm chỗ ta, bây giờ đại công tử nhà ngươi lại sai người tới tìm ta đòi người. Các người xem Tang gia trà trang của ta là cái gì? Muốn đưa người đến lúc nào thì đưa, muốn dẫn người đi lúc nào thì dẫn?

Tống Nùng Hoa dường như biết trước Tang Vi Sương sẽ nói như vậy, hắc vẫn đỏ mặt nhưng không hề có ý nhượng bộ hay phản bác:

- Đại thiếu gia muốn dẫn tứ công tử đi Thiệu Châu.

Hắc hơi ngẩng đầu nhìn Tang Vi Sương, ánh mắt rất trong trẻo, không mang bất kỳ sắc thái nào khiến Tang Vi Sương không thể nào thông qua hắc để đoán được ý đồ của Lâm Cảnh Thần.

Tang Vi Sương nhú mày, nói ngay:

- Không được.

Tống Nùng Hoa lúc này mới lộ vẻ kinh ngạc, hắc có nghĩ nàng sẽ cự tuyệt nhưng không nghĩ nàng lại cự tuyệt quyết đoán như thế.

- Tang đương gia nên biết tứ thiếu gia mang bệnh trong người, cần được chữa trị tốt hơn, chủ tử dẫn tứ thiếu gia đi Thiệu Châu là vì nghĩ cho bệnh tình của tứ thiếu gia.

- Điều này lão gia nhà ngươi đã ủy thác Phàn Quá Tuyệt nói với ta, phương thuốc của tứ công tử cũng đưa tới rồi, Tống thiếu gia có thể về nói Lâm tri châu không cần lo lắng bệnh tình của tứ công tử.

Nàng vốn cũng biết y thuật, sao lại để Lâu Kiêm Gia xảy ra chuyện được? Hiện nay nàng sẽ không để ai mang Lâu Kiêm Gia đi. Nàng nói rất quả quyết dứt khoát, căn bản không chừa lại đường sống.

Tang Vi Sương ngẩng đầu chăm chú nhìn Tống Nùng Hoa, thấy hắc vẫn là đáng vẻ không cam lòng thì điềm tĩnh nói:

- Ta không cho phép người dẫn hắc đi, nếu người có gì bất mãn thì ta có thể bảo hắc ra đây, người trực tiếp hỏi xem hắc có muốn ở lại hay không.

Nàng chưa đợi hắc trả lời đã bảo A Vượng đi gọi người.

A Vượng rất nhanh đã dẫn Lâu Kiêm Gia tới, hắc luôn không dám nhìn Lâu Kiêm Gia, cứ cảm thấy không tiện ở cùng một nam nhân còn đẹp hơn cả nữ nhân mặc dù trong lòng không hề cảm thấy Lâu Kiêm Gia khó sống chung, hắc càng nghĩ như vậy thì về mặt lại càng có quái.

Thế là Tang Vi Sương thấy A Vượng nhanh như chớp rời khỏi Lâu Kiêm Gia, trực tiếp “trốn” phía sau nàng, tuy khiến nàng kinh ngạc một lát nhưng cũng không ảnh hưởng đến nàng.

Về phần Lâu Kiêm Gia bị vút lại đứng trong đại sảnh, hẳn không biết làm sao, nhìn cũng không thèm nhìn những người “bá vơ” trong sảnh mà trực tiếp nhìn thẳng vào Tang Vi Sương, trong mắt hẳn chỉ có duy nhất mình nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Dịu dàng thắm thiết không tự biết

Lâu Kiêm Gia chỉ nhìn Tang Vi Sương, không cần suy nghĩ liền đi về phía nàng. Áo choàng trắng như tuyết của hắn quét trên nền đất phát ra tiếng vang hòa với tiếng chuông rất êm tai nhưng lại khiến cho bầu không khí trong đại sảnh càng thêm cổ quái.

Ánh mắt hắn nhìn Tang Vi Sương đầy mong đợi khiến nàng càng mờ mịt, không biết hắn hết lòng “mong đợi” điều gì?

Lúc này người không thoải mái nhất là Tống Nùng Hoa, hắn thấy vẻ mặt mọi người ở đây đều hết sức cổ quái, càng đừng nói trong lòng họ nghĩ gì. Nghĩ đi nghĩ lại, mặt hắn càng đỏ hơn, thậm chí có chút u oán nho nhỏ, chuyện này tại sao không sai Triệu Lục Ý đi làm?

Lâu Kiêm Gia cũng bị nhiễm bầu không khí cổ quái trong sảnh, hẳn lúc này mới nhìn rõ người đứng ở đó là người của đại ca ca, đột nhiên cảm thấy rất bất an.

Hắn như ma xui quỷ khiến bước về trước ôm lấy Tang Vi Sương.

- A! Tiểu Lâu!

Tang Vi Sương bị hành động bất thành hình này của hắn dọa, hai má đột nhiên nóng bừng.

Nàng vội vã muốn đẩy hắn ra nhưng phát hiện sức hắn rất lớn, nàng đẩy không được.

Tang Vi Sương bị hắn ôm không thở nổi, nhân đó đem những lời muốn hỏi mà hỏi ra miệng:

- Tiểu Lâu, người của đại công tử tới muốn dẫn người đi Thiệu Châu. Người đi hay không?

Lắc đầu, lắc đầu, lại lắc đầu.

Tiếng chuông bạc đình đình trong trẻo.

Tang Vi Sương sững sờ, cuối cùng ngẩng đầu nhìn về phía Tống Nùng Hoa, dù đôi má nóng bừng, nàng vẫn có thể cảm nhận được ngoại trừ chút chua chát, chút xấu hổ...còn có chút kiêu ngạo và cảm động.

Nàng giữ lại, không chỉ là Lâu Kiêm Gia, mà còn là một phần quá khứ, một phần tốt đẹp. Nàng rất cảm động vì hắn vẫn sẵn lòng “quyến luyến” nàng.

Sắc mặt Tống Nùng Hoa ngoài đỏ còn có chút tái xám không biết nguyên do, không thể nói rõ. Hắn dường như đã hiểu, không nhiều lời nữa mà dẫn người rời đi.

Tống Nùng Hoa vừa đi vừa suy nghĩ nên bẩm báo với đại công tử thế nào. Lâu Kiêm Gia cuối cùng cũng buông lỏng tay ôm Tang Vi Sương.

Nàng liếc móng vuốt của hắn, rồi lại liếc hắn. Nàng mơ hồ cảm thấy hành động lúc nãy của Tiểu Lâu là “có ý” nhưng nhìn kỹ biểu cảm của hắn lại không giống...

Hắn rõ ràng chỉ là một đứa trẻ cái gì cũng không hiểu, nàng thật xấu xa, không nên cho rằng hắn có ý. Tang Vi Sương không hiểu sao lại đỏ mặt...

Đến năm mới, Lâu Kiêm Gia cảm thấy ăn cơm vẫn rất khó khăn, có điều hắn đã học được mang giày, không còn đi chân trần chạy loạn khắp nơi nữa, cũng học được tự mặc y phục tuy rằng mặc rất chậm.

Đêm giao thừa, sáu người quây quần bên nhau ăn bữa cơm giao thừa, chẳng qua là thiếu Tinh Sơ.

Tang Vi Sương không có thói quen để người khác gấp thức ăn cho nàng nhưng Dương Yên và Cẩm Văn thỉnh thoảng gấp cho nàng, nàng cũng không phản cảm.

Cháo gà trên bếp sôi sùng sục, ngoài cửa sổ tiếng pháo nổ vang. Là Cầu Oa Tử dẫn mấy đứa trẻ đi đốt pháo.

Pháo nổ ra những tia lửa rất nhỏ, nhưng chút ánh sáng ấy thấm vào mắt Tang Vi Sương, trong thoáng chốc, đã bốn độ xuân thu...

Nàng vẫn nhớ đêm giao thừa cuối cùng trong hoàng cung trước khi nàng rời cung truy tìm Phó Họa Khánh.

Đêm đó, nàng mặc váy dài sát đất màu tím thêu trăn châu đen, Chu ma ma khoác cho nàng chiếc áo khoác màu đỏ thêu mẫu đơn tơ vàng, nàng ngồi bên tay trái mẫu hậu, cách chỗ nàng không xa là tiểu cô cô Ninh Dương công chúa, tiếp theo là thái phó.

Khi thịt hươu chưng được bung lên cũng là lúc pháo hoa ngoài cung nổ rộ đầy trời.

Nhưng, sau đó, nàng ngay cả gặp mặt người thân lẫn cuối cùng cũng không được.

Nhìn những đốm lửa kia mà mắt nàng ươn ướt.

- A...

Một bàn tay trắng trẻo mảnh khảnh nhẹ nhàng đặt lên mặt nàng, giúp nàng lau đi hai giọt nước mắt.

Nàng giật mình ngẩng đầu, thiếu niên ấy đang cười ngọt ngào nhìn nàng, đơn thuần và vô tội.

Nàng cười khẽ, không hề bài xích. Nàng biết Lâu Kiêm Gia tiến bộ rất lớn, có thể nghe hiểu lời nàng nói, dù sao hắn cũng không phải bẩm sinh đã bị như vậy.

Nhưng nàng không biết khi nào hắn sẽ nhớ lại chuyện trước kia, nàng vừa hi vọng hắn có thể trở thành người bình thường, vừa có chút không muốn có một ngày hắn sẽ nhớ lại tất cả.

Nàng không rõ bản thân rốt cục đang lo lắng điều gì nữa.

***

- Dương quân sự, sao ta phát hiện Liễu quả phụ kia suốt ngày cứ dạo qua dạo lại trước cổng trang chúng ta vậy?

A Vượng đi về phía Dương Yên, nói nhỏ.

Dương Yên đang xem sổ sách nghe A Vượng nói thì ngừng lại, nhưng cũng không để ý lắm. Giao thừa đã qua, mấy ngày tới chủ các cửa hàng lớn nhỏ trong huyện đều sắp khai trương nên hắn phải kiểm kho, thêm vào đó Tang Vi Sương đã tiết lộ với hắn chậm nhất là giữa năm nay sẽ dọn đến kinh thành. Nàng cũng đã nhờ bằng hữu tìm một trang tốt ở ngoại ô kinh thành rồi.

Những cây trà Tuyết Đào này muốn chuyển đến kinh thành để trồng cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng, cho nên mấy ngày tới hắn sẽ cùng A Vượng mang một nhóm trà Tuyết Đào đến Lạc Dương trồng thử.

Tang Vi Sương dùng tiền tích góp trong tay nhờ người ở kinh thành tìm một gian trà lâu, nàng tư tâm không muốn tìm Thần gia nên chuyện này dĩ nhiên gạt Thần gia, chỉ có hai người hắn và nàng biết. Đương nhiên, qua mấy ngày nữa thì A Vượng cũng sẽ biết.

- Nay, Dương quân sự.

A Vượng thấy Dương Yên chăm chú nhìn sổ sách nhưng không giống đang xem sổ sách mà cứ ngây người như vậy, bèn sốt ruột gọi hắn.

- A, hả?

Dương Yên ngẩng đầu nhìn A Vượng.

A Vượng thở dài che trán:

- Haiz, ta đang nói chuyện Liễu quả phụ kia, mấy ngày nay sao cứ dạo qua dạo lại ở cổng trang chúng ta hoài?

Dương Yên cau mày, trước kia hắn không nghĩ nhiều, bây giờ nghĩ thì thấy rất không ổn, Tang gia trà trang bọn họ trong mắt người ngoài là một ổ nam nhân, mà Liễu quả phụ là một “dâm phụ nổi tiếng” trong phạm vi mấy dặm quanh đây.

- Mặc kệ nàng ta.

Dương Yên nói.

A Vượng dĩ nhiên không thể không đề ý nàng ta:

- Nhưng nàng ta cứ dạo qua dạo lại trước cổng trang chúng ta chẳng phải không tốt sao? Hơn nữa trước kia cũng không thấy nàng ta như vậy.

- Đó là vì nàng ta từng ở trước mặt hàng xóm láng giềng nói đương gia như nữ tử, đương gia...đương gia là nữ tử thì đương nhiên sẽ...

Dương Yên cúi đầu, không để A Vượng thấy hắn đỏ mặt.

- Ô, ta biết nàng ta thích nam nhân như gã đồ tể ở phố Đông, cả thợ rèn Vương nữa, nhưng nàng ta bây giờ tại sao lại ở trang chúng ta...

Mắt A Vượng chợt lóe:

- Ta biết rồi! Là Lâu thiếu gia!

A Vượng vỗ bàn nói:

- Ôi chào! Đương gia để Lâu thiếu gia theo đám Cầu Oa Tử chơi ở sau núi, đêm phụ kia ngày nào cũng lượn tới lượn lui ở đây không phải vì chuyện này chứ? Ta đi tìm Lâu thiếu gia về!

Dương Yên không ngăn A Vượng, hẳn nghĩ Liễu quả phụ này thật đúng là rắc rối, Lâu thiếu gia lại bị nàng ta nhắm trúng, nàng ta cả ngày dạo qua dạo lại bên ngoài trang bọn họ cũng không tốt, chuyện này quả là khó giải quyết mà.

Dương Yên chỉnh lý lại sổ sách rồi đem đến phòng Tang Vi Sương, nhân tiện nói chuyện này với nàng.

Tang Vi Sương nghe xong nhũn mày, chuyện này đuổi cũng không được mà không đuổi cũng không được, người đuổi nàng ta, nàng ta sẽ giờ trò ngang ngược, mồm miệng bản thủ nói bậy bạ về người, Liễu thị này cũng nổi tiếng hay sinh sự, mấy ngày qua đúng là nhàn rồi rồi.

- Không cần để ý, Liễu thị không động đến Tiểu Lâu được đâu, nàng ta muốn lượn qua lượn lại cứ kệ nàng ta, Tiểu Lâu cần giao lưu chơi đùa với bọn Cầu Oa Tử. Liễu thị nhiều nhân tình như vậy, mấy ngày nay rảnh rồi chứ mấy hôm nữa là có chuyện thôi.

Quả nhiên Tang Vi Sương nói không sai, Liễu thị chỉ nhàn rồi được mấy ngày, đêm đó nghe nói thê tử sư tử Hà Đông của đồ tể kia tìm mấy đứa cháu trai đến xé toàn bộ cửa lớn và cửa sổ Liễu gia.

- Liễu thị, người thích vụng trộm như vậy còn giữ cửa với cửa sổ làm gì? Trực tiếp để các nam nhân quanh đây không có trở ngại vào phòng người luôn đi!

Lời của thê tử gã đồ tể lúc sắp đi, Tang gia trà trang cách mấy căn cũng có thể nghe được.

Nghe nói Liễu thị kia mắng liến thoắng đến nửa đêm, còn nói hôm sau sẽ đi báo quan, nhưng hôm sau nàng ta bị bệnh, nghe nói là do không có cửa sổ, nàng ta quần chăn hứng gió lạnh cả đêm nên bị thế.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Búi tóc cho hấn

Dương Yên nghe nói Liễu quả phụ kia bệnh, nhờ người đi mời đại phu, đại phu cũng không dám tới, cuối cùng là lão cô cô của Liễu quả phụ công nàng ta đến y quán.

Dương Yên cảm thấy buồn cười, đồng thời lại cảm thấy cô cô của Liễu quả phụ thật là một người tốt, có cháu gái như vậy cũng không sinh lòng ghét bỏ, bây giờ nàng ta bị bệnh, bà đã ngoài sáu mươi mà vẫn tới chăm sóc nàng ta.

Có điều Liễu quả phụ này cũng nên tỉnh dưỡng, thứ nhất là mấy dặm quanh đây trở nên yên tĩnh, thứ hai là có thể làm giảm nhuệ khí của nàng ta.

Lập xuân, thời tiết dần dần ấm lại.

Từ khi Tĩnh Sơ xảy ra chuyện, và cả chuyện ở Huyện lệnh phủ nữa, Tang Vi Sương muốn mau chóng rời khỏi huyện An.

Trước kia là bạc trên tay không đủ dùng nhưng bây giờ thì khác. Nàng đã nhờ Tạ công tử tìm giúp nàng một trang giả rẻ ở ngoại thành Lạc Dương, hôm nay Tạ Bang Ngạn cũng đã mang đến tin tốt. Nàng định sau Tết Nguyên Tiêu sẽ để Dương Yên theo người của Tạ công tử đi trước đến Lạc Dương trông thử Tuyết Đào ở đó, đợi Dương Yên về thi sinh nhật nàng đã qua, toàn trang bọn họ sẽ lên đường.

Lạc đô của Diêu quốc là nơi tụ tập những nhà quyền quý, trong đó có không ít bộ hạ cũ quen biết năm xưa, có điều những người đó sẽ không nhận ra Tang Vi Sương của hiện tại.

Chỉ là, Tang Vi Sương hơi cúi đầu, chỉ là gương mặt này dường như càng lúc càng có bóng dáng của mình năm đó.

Đều nói tướng do tâm sinh, lời này quả nhiên không giả.

Tang Vi Sương cầm bút kẻ chân mày mới mua về nhẹ lên đôi chân mày nhạt, chân mày trước kia của nàng không nhạt thế này.

Chỉ một nét như vậy, gương mặt này càng giống với chính nàng hơn. ....

Tâm Vi Sương run rẩy trong nháy mắt, nếu thế này thì với mình cũng không có chút ích lợi nào. Dù sao ở kinh thành, người nhận ra khuôn mặt này rất nhiều.

Nàng cúi đầu trầm tư chốc lát, trong gương đồng hiện ra một dung nhan khuynh quốc.....

Đôi mắt đẹp màu hồ phách nhìn chằm chằm nàng trong gương.

Nốt chu sa giữa đôi mày từng tương tư phong nguyệt nồng hoa. Nàng chợt hướng về dung nhan tuyệt thế của hân, không biết hân cũng kinh ngạc tán thán như thế với nàng.

- Tổ.....

(- Dẫn Tổ.....)

Một tiếng gọi đơn, như ánh sáng bầu trời sao lấp lánh trong mộng ảo, Tang Vi Sương ngẩng đầu, nàng biết vừa rồi là ảo giác của nàng, nhất định là vậy, nàng thế mà nghe Lâu Kiêm Gia gọi tên nàng.

Nàng từ trong mộng ảo mơ màng tỉnh lại, ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn dung nhan như họa của người trước mặt, cánh môi như xuân đào của hân chưa từng cử động.....

Đôi mắt hân, trong nháy mắt sáng rõ, trong nháy mắt lại mờ mịt. Đầu đầu muốn nứt ra nhưng vẫn hoàn toàn không thu hoạch được gì, hân luống cuống đứng đó như một đứa trẻ bị bỏ rơi.

Cuối cùng, con ngươi màu hồ phách kia rơi xuống một giọt nước trong suốt.

Hân không biết hân rốt cục đã quên mất điều gì, nhưng hân thực sự đã quên rồi. Hân không nắm bắt được, toàn thân trống rỗng, hân vươn tay ôm chặt lấy nữ tử đang ngồi trên ghế màu đỏ.

Thật muốn đưa nàng vào trong linh hồn hân, để nàng đánh thức những thứ đã lạc mất trong hân.....

Tang Vi Sương nhìn rõ sự thống khổ của Lâu Kiêm Gia nhưng không hề mở miệng tiết lộ điều gì, có những chuyện nói ra ngay cả nàng cũng không tin. Mà lúc này nàng đã có thể đoán được, âm thanh khàn khàn trong cổ họng hân chính là tên trước kia của nàng, chỉ một chữ “Tổ”. Nàng thật sự cảm thấy lạ, tại sao hân có thể nhận ra nàng, cho dù khuôn mặt này ngày càng giống với bản thân nàng nhưng Lâu Kiêm Gia vừa nhìn đã nhận ra vẫn khiến nàng cảm thấy khó mà tưởng tượng.

Nàng thay hân gỡ cánh tay quấn chặt nàng ra, nhẹ nhẹ nói:

- Lâu Kiêm Gia, ta quả thực là “Tổ” mà ngươi nói, bây giờ ta chỉ có thể cho ngươi biết như thế, cho nên ngươi không cần nghĩ nhiều, không cần làm khó chính mình.....còn nữa, ta chỉ cho phép một mình ngươi gọi tên trước kia của ta, chỉ một mình ngươi.

Hân nghe hiểu nhưng không muốn rời đi mà từ từ ngồi xổm xuống, áp mặt vào đầu gối nàng, mái tóc đen nhánh xõa trên vạt áo màu xanh của Tang Vi Sương.

Tang Vi Sương hiểu ý, hân muốn nàng búi tóc cho hân. Nàng rất phối hợp đưa tay lấy cái lược sừng trâu trên bàn và một sợi dây buộc tóc màu xanh nàng thường dùng.

Tay nàng linh hoạt búi tóc cho hân, dây buộc tóc màu xanh được thắt thành nụ hoa vừa xinh đẹp vừa chắc chắn.

- Ngoan, lát nữa ta phải ra ngoài, ngươi đi chơi với bọn Cầu Oa Tử đi, đừng ở nhà đào giun một mình, ngươi phải học cùng chơi với đám trẻ mới được.

Tang Vi Sương rất tận tình khuyên bảo, nàng sửa sang lại đầu tóc cho Lâu Kiêm Gia rồi kéo hân đứng lên.

Thiếu niên cao hơn nàng rất nhiều ngoan ngoãn gật đầu, tóc mái trước trán bị gió thổi lên, hân cười ngọt ngào vừa đi về phía cửa vừa lưu luyến nhìn Tang Vi Sương.

Tang Vi Sương cười dịu dàng, không quên căn dặn:

- Nhớ đừng lẫn lộn với Đại Miêu trong vườn trà, cũng đừng để Đại Miêu cào bị thương tay.

- Chơi một nhớ tìm Dương quán sự uống nước, hân bận quá luôn quên mất nhưng chính ngươi thì không được quên.

- Đừng để bị người ta ức hiếp, cũng đừng đi ức hiếp mấy bé gái. Ai bắt nạt ngươi thì nhớ bắt nạt lại.

Tang Vi Sương thở dài, rất có cảm giác mình đang nuôi nhi tử, còn là một nhi tử lớn tương đương nàng nữa!

Nhìn Quá Tuyệt theo hân ra cửa, Tang Vi Sương mới cười ngửa rồi đi.

Trên một sườn núi nhỏ phía nam thành, một đám bé trai bé gái tụ tập với nhau.

Ở quê phần lớn là thân thích, không có quy định bé trai bé gái mười mấy tuổi không được chơi chung. Chẳng hạn như cha mẹ của Nữ Nữ Trương gia và cha mẹ của nữ nhi Lý gia quanh năm lo làm ăn, giao Trương Nữ Nữ và Lý Đại Nha cho hàng xóm chăm sóc, các nàng đã mười mấy tuổi vẫn theo bọn Cầu Oa Tử cùng nhau chơi đùa.

Cầu Oa Tử là vua đám trẻ vùng này, cho nên với người mới tới là Lâu Kiêm Gia luôn có ý “ra oai phủ đầu”. Mặc dù Lâu Kiêm Gia đã chơi với bọn họ cũng coi như lâu rồi.

- Lâu Kiêm Gia.

Cầu Oa Tử ôm ngực la to với Lâu Kiêm Gia.

Đừng thấy tiểu tử này mới mười hai tuổi nhưng hần thấp hơn Lâu Kiêm Gia không bao nhiêu. Hần to con như cha hần, mẹ hần lại rất cưng chiều hần, luôn nói hần là niềm kiêu ngạo của cả nhà, tương lai những cô nương quanh đây đều sẽ mong được gả cho hần.

Bản thân Cầu Oa Tử cũng cảm thấy như vậy, ngoại trừ khi còn bé mắc bệnh nặng bị người khác bỏ đi tên chính mà gọi bằng tên “Cầu Oa Tử” khiến hần rất không thoải mái ra thì hần chính là Tiểu Lang ca ca mà mấy tiểu cô nương nơi đây thích quẩn lấy. Đúng, tên chính của hần là Chu Tiểu Lang, nghe tiểu tử Tang Cẩm Văn nói thời Tam quốc có một mỹ nam tên “Chu Lang” (Chu Lang: tức Chu Du, tự Công Cẩn, đô đốc quân Đông Ngô thời Tam quốc), hần chính là Chu Lang chuyển thể!

Nhưng từ sau khi Lâu Kiêm Gia đến, mấy đứa con gái quanh đây đều không thích chơi với hần nữa. Nguyên nhân là vì họ đều cảm thấy Lâu Kiêm Gia xinh đẹp!

Gi chứ, rõ ràng là một kẻ trắng hơn cả nữ nhân, chỉ là một khối “đậu hũ trắng” mà thôi.

- Kiêm Gia ca ca, huynh cuối cùng cũng ra ngoài chơi rồi.

Trương Nữ Nữ mười tuổi nhắc váy chạy tới, cười ngọt ngào với Lâu Kiêm Gia. Nụ cười này trong mắt Cầu Oa Tử có chút chướng mắt, bởi trong trí nhớ của hần, Nữ Nữ không những là một người rất hung dữ mà còn không thích mặc váy hoa rườm rà, nhưng từ khi Lâu Kiêm Gia tới, con bé đã thay đổi.

- Kiêm Gia ca ca chơi nhảy dây với bọn muội nha.

Lý Đại Nha cũng tiến lên kéo tay Lâu Kiêm Gia.

Trương Nữ Nữ nghe thế cũng chạy tới kéo tay Lâu Kiêm Gia:

- À, Kiêm Gia ca ca, mẹ ta hôm qua mới dạy ta cách nhảy mới, ta nhảy cho huynh xem.

Lý Đại Nha đã lấy sợi dây da ra mà Lâu Kiêm Gia vẫn đứng như khúc gỗ, ngơ ngác nhìn họ, khi họ nhìn sang, hần lại cười lúng túng.

Trương Nữ Nữ thấy hần cười thì cho rằng hần đồng ý, thế là dặn Lý Đại Nha bắt đầu.

Lý Đại Nha đặt dây da trên đất để Lâu Kiêm Gia đứng vào trước, nàng đứng vào sau, rồi lùi ra sau mấy bước, dây da liền căng ra nơi căng chân.

Trương Nữ Nữ thích thú nhảy lên.

- Con tuổi nhỏ nước chảy ào ào.....

Nữ Nữ còn chưa hát hết câu đã bị một lực mạnh đẩy ra.

- Ui da, ai?

Nàng sợ hãi kêu lớn, tưởng rằng mình sắp tiếp xúc thân mật với mặt đất nhưng lại được người khác nhanh chóng bắt lấy cánh tay.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Yêu nghiệt, không được phép cười nữa

Trương Nữ Nữ thấy người bắt được nàng là Lâu Kiêm Gia, trong con bối rối nàng nhớ lúc nãy bị ai đó đẩy nên tức giận nhìn về phía sau.

Thì thấy Cầu Oa Từ đang chống nạnh cười đắc ý.

Trương Nữ Nữ giận sắp khóc, nếu không phải Lâu Kiêm Gia đỡ nàng thì e rằng nàng đã ngã hùr dung mạo rồi!

- Trương Nữ Nữ, mẹ ta nói nữ tử khi còn nhỏ phải phá tướng thì lớn lên mới đẹp, ta là đang giúp ngươi đó!

Cầu Oa Từ cười lớn nói, răng nanh đắc ý sáng lên dưới ánh mặt trời.

Trương Nữ Nữ nghe Cầu Oa Từ nói thì quả thật giận điên lên.

- Giúp cái rắm! Bỏn cô nương cũng giúp ngươi phá tướng thử nhé!

Mấy nha đầu này thường chơi chung với bọn con trai, tuy là nha đầu nhưng rất nóng tính.

Vừa nói Trương Nữ Nữ vừa vung nắm tay muốn đánh Cầu Oa Từ.

Không ngờ Cầu Oa Từ hôm nay không để bị Trương Nữ Nữ đánh mà còn nắm ngược lại cánh tay Trương Nữ Nữ.

Trương Nữ Nữ bị hấn không chế, không nhúc nhích được, mặt nàng nhăn lại sắp khóc.

Cầu Oa Từ lại càng dùng sức hơn, không chỉ vậy mà trong lòng hấn còn sinh ra hứng thú ác độc, đưa một tay khác véo mặt Trương Nữ Nữ.

Chỗ bị hấn véo lập tức hấn lên vết đỏ.

Trương Nữ Nữ đau gào khóc lớn.

Nàng khóc làm Lý Đại Nha cũng sốt ruột, trước kia Cầu Oa Từ tuy xấu xa nhưng chưa từng thấy con gái khóc mà vẫn không buông tay, xem ra hôm nay hấn không định bỏ qua cho Nữ Nữ.

Lý Đại Nha rống hai câu, Cầu Oa Từ vẫn không buông tay. Nàng càng gấp gấp, tiến về trước kéo tay áo Cầu Oa Từ, muốn hấn dừng bắt nạt Nữ Nữ nữa.

Cầu Oa Từ lại đẩy nàng ngã trên mặt đất, lúc này Lý Đại Nha cũng rơi nước mắt.

Nàng bò dậy nhìn Lâu Kiêm Gia đứng bên cạnh thì vội chạy đến nắm lấy cánh tay Lâu Kiêm Gia.

- Kiêm Gia ca ca, huynh cứu Nữ Nữ đi. Cầu Oa Từ đang ức hiếp cô ấy!

Lý Đại Nha vừa khóc vừa nói.

Lâu Kiêm Gia hơi mờ mịt, trong khoảnh khắc hấn bỗng nhớ đến lời Tang Vi Sương.

“Đừng để bị người ta ức hiếp, cũng đừng ức hiếp mấy bé gái. Ai bắt nạt ngươi thì nhớ bắt nạt lại.”

Thế là thiếu niên y phục trắng như tuyết nhẹ nhàng cất bước về phía trước đâm một đâm vào mặt tiểu bá vương ngông cuồng kia.

- Con mẹ nó, Lâu Kiêm Gia, mày không muốn sống nữa à?!

Tang Vi Sương vừa về nhà thì thấy mẫu thân Cầu Oa Từ dẫn Cầu Oa Từ đứng ở cổng trà trang, Dương Yên và Lâu Kiêm Gia đứng ở cửa chính.

Mẹ Cầu Oa Từ thấy Tang Vi Sương về thì lớn tiếng nói:

- Tiểu Lâu nhà cậu đánh Cầu Oa Từ nhà ta khóc.

Hừ, Tiểu Lâu không bắt nạt người khác đâu, nhất định là Cầu Oa Từ bắt nạt Tiểu Lâu trước, Tiểu Lâu mới đánh trả, không tin thì tối kiểm tra thân thể Tiểu Lâu, trên đó chắc chắn có vết thương.

Tang Vi Sương sẽ không dẫn Tiểu Lâu nhà nàng đi xin lỗi người ta, không những không xin lỗi mà ngược lại nàng còn muốn “trả đũa”.

Tang Vi Sương nhìn Lâu Kiêm Gia, hấn không cúi đầu mà ngược lại đứng thẳng người đường đường chính chính.

Tang Vi Sương gật đầu, tốt, Tiểu Lâu nhà ta nên là một nam tử hán đường đường chính chính như vậy.

Nàng tiến lên trước sờ đầu Lâu Kiêm Gia động viên.

Mẹ Cầu Oa Từ thấy tình huống như thế lập tức ngây người.

- Ta nói.....

Bà đang định nói thì Tang Vi Sương mở miệng, sắc mặt rất lạnh, mẹ Cầu Oa Từ nhìn có chút sợ hãi.

- Ô, Dương quân sự về rồi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, ta muốn hỏi Dương quân sự trước.

Phía sau Dương Yên còn có Lý Đại Nha.

- Mẹ Cầu Oa Từ, hôm nay Cầu Oa Từ bắt nạt Nữ Nữ, mặt Nữ Nữ bị cậu ấy véo bị thương, đã tìm Diệp lão đại phu mua thuốc dán lên rồi, mẹ Nữ Nữ muốn tìm bà thương lượng tiền thuốc.

Lý Đại Nha đứng ở xa lớn tiếng nói rõ chuyện này, nói xong thì liếc nhìn Lâu Kiêm Gia rồi chạy đi.

- Cái gì?!

Mẹ Cầu Oa Từ tức khắc trợn to mắt, tiếng gầm ấy đoán chừng heo nhà bà cũng bị chấn động mà điếc tai.

- Tiểu tử chết bầm kia! Mày lúc này nói với tao thế nào?! Dám nói dối à, xem lão nương có đánh gãy chân mày không!

Cầu Oa Từ vừa nghe thì ba chân bốn cẳng chạy, mẹ Cầu Oa Từ thở hồng hộc đuổi theo sau, cuối cùng đuổi không kịp liền bắt chắp tất cả, còi giày ném hất. Trên đường thoáng chốc có nhiều người xem trò vui, rất náo nhiệt.

Nhà Cầu Oa Từ vừa đi thì Tang Vi Sương liền kéo Lâu Kiêm Gia vào trong, dùng tốc độ gió cuốn mây tan còi y phục hất, kiểm tra vết thương.

Tang Vi Sương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói lớn với hất:

- Nói bao nhiêu lần rồi! Tiểu Lâu ngọc! Đã nói đánh người đừng có đánh mặt, còn bị đánh thì phải thể hiện ra chút!

Tang Vi Sương sáp đến, đưa mặt lại gần, đuôi ngón tay chọc chọc gương mặt tuấn tú như ngọc của hất.

- Có phải lúc Cầu Oa Từ đánh ngươi, ngươi tiếc khuôn mặt này? Cho nên che mặt, để hất đánh vào lưng?

Lâu Kiêm Gia như hiểu như không gật gật đầu. Hơi thở của nàng lướt qua má hất, khiến mặt hất đỏ rực.

- Cầu Oa Từ còn thông minh hơn ngươi!

Tang Vi Sương véo tai hất nói.

Đôi mắt màu hổ phách đẹp như tranh vẽ của Lâu Kiêm Gia chăm chú nhìn Vi Sương, tuy bị trách mắng nhưng hất vẫn cười vô cùng vui vẻ.

- Yêu nghiệt, yêu nghiệt, ngươi cười nữa, ngươi cười nữa ta sẽ không cho ngươi ăn cơm, mau ngưng cười cho ta, ngươi cười như vậy thì muối muối Trương gia và nhà đầu Lý gia kia đều sẽ bị vẻ đẹp của ngươi làm cho khóc mất!

Tang Vi Sương đưa hai tay che miệng hất lại nhưng ánh mắt trong trẻo lại không chịu dời khỏi gương mặt khuynh quốc khuynh thành của hất.

Lâu Kiêm Gia lại càng can rở hơn, hất lớn tiếng cười, cổ họng phát ra những âm thanh khàn khàn.

Nhìn hất cười vui vẻ như vậy, Tang Vi Sương có chút xót xa, nàng thu tay lại, khóe môi hơi cong lên, cố gắng cười để coi một chút.

- Ngươi thích ăn bánh nếp không? Ta đi lấy cho ngươi.

Nàng vừa nói vừa đi ra ngoài.

Lâu Kiêm Gia hiện tại có thể nghe hiểu lời nàng nói nên cũng không gây âm ỉ, để nàng rời đi.

Hôm sau Lâu Kiêm Gia lại đi chơi, Cầu Oa Từ không biết là bị cha hất chính đồn cho một trận hay là cảm thấy mặt mặt mà không dám xuất hiện.

Có điều mặt Trương Nữ Nữ thật sự bị thương rất nghiêm trọng, phải ở nhà dưỡng thương không được ra ngoài. Nghe nói Chu gia (nhà Cầu Oa Từ) cũng có đưa tiền thuốc.

Còn sự thật ra sao?

Trong nhà Cầu Oa Từ.

Chu phụ trùng Cầu Oa Từ nói:

- Ta nói tiểu tử thú này, cha đâu có dạy mày đánh con gái!

Dáng vẻ Cầu Oa Từ nào giống như đang chịu dạy dỗ, hất ngoạm đuôi gà nói:

- Con không có đánh nó.

- Con véo con bé thành như vậy mà không gọi là đánh? Diệp lão đại phu kia đã thu của ta một lượng bạc đấy.

Chu gia mấy năm nay làm ăn có chút khấm khá, cũng không để ý một lượng bạc này.

Nghĩ đến chuyện hôm đó, Cầu Oa Tử đỏ mặt, ném xương gà trong tay xuống, gương mặt nóng lên tức giận nói:

- Ai bảo eo nhỏ của nó cứ xoay qua xoay lại trước mặt con.....còn mặt nhỏ mềm như mặt đào kia cứ tự đắc nữa.....

Chu phụ sững sờ thật lâu rồi cười:

- Hắc hắc.....

Ông xem như đã hiểu tại sao Cầu Oa Tử bắt nạt Trương Nữ Nữ rồi.....

- Con nếu thích thì ta sẽ đi tìm cha Nữ Nữ cầu hôn.....

- Ai, ai thích chứ?

Cầu Oa Tử đỏ mặt vỗ bàn, tức giận bỏ đi.

Hắn vừa đi vừa nghĩ, mình đã mất mặt trước Nữ Nữ, trước hàng xóm láng giềng thì phải tìm trở lại!

Đều tại tên Lâu Kiêm Gia kia hại, hắn không làm cho tên Lâu Kiêm Gia kia khóc là không được!

Bất quá, cái tên ẻo là kia sao lại mạnh như vậy?

Càng đáng ghét hơn chính là, mình thế mà không đẩy ngã được hắn ta, ngược lại còn dưới cơ hắn!

Không được.....

Cầu Oa Tử vừa bước ra sân thì Hắc Tử nhà hắn sửa to hai tiếng.

- Gâu! Gâu!

Bước chân Cầu Oa Tử chậm lại.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của chàng Câm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Một cước đá bay

- Hắc, Hắc Tử, tới đây.....

Cầu Oa Tử còi dây Hắc Tử, tiện tay xoa xoa đầu nó.

Hắc Tử là một con chó săn lớn, quanh đây nhờ có nó mới không có chuyện trộm cắp vặt ban đêm, Hắc Tử đúng là một đại công thần.

Chỉ cần nghe được âm thanh khả nghi từ xa, Hắc Tử sẽ sửa to khiến những kẻ trộm cướp kia bỏ chạy, đánh thức những nhà xung quanh.

- Hắc Tử ơi Hắc Tử, mấy ngày không ăn thịt rồi, thèm không?

Cầu Oa Tử vuốt lông Hắc Tử:

- Bây giờ ta cho ngươi cơ hội thể hiện, ngươi đi dọa Lâu Kiêm Gia kia khóc, ta sẽ cho ngươi thịt ăn.

Hắc Tử tuy là chó săn nhưng trừ kẻ trộm ra, nó không cắn người lung tung. Tuy nhiên, nó lại rất nghe lời Cầu Oa Tử.

Hôm sau, Lâu Kiêm Gia vẫn ra sau núi như thường ngày, thấy không có người bạn chơi nào thì hơi nghi hoặc.

Hắn nghĩ phải chăng mình đến sớm, nhưng rõ ràng mình đã rửa mặt súc miệng, ăn cơm, uống trà, không bỏ sót việc nào. Trước khi đi Vi Sương còn cột

tóc lại cho mình nữa. ....

Đợi một chút đi.

Hắn cả người mặc y phục trắng như tuyết đứng trên sườn núi, con gió nhẹ thổi qua phát phơ tà áo, mái tóc đen cũng theo đó mà nhảy múa, hàng mi trên mặt ngọc khê run, đôi con ngươi màu hồ phách dưới bầu trời xanh thăm càng lộ vẻ mê người. Hắn cứ chỉ thanh nhã, sắc mặt không chút dao động, tựa như trên đời không chuyện gì có thể quấy nhiễu được hắn.

“Vút” _____

Từ trong bụi cỏ chui ra một vật nhanh chóng mạnh mẽ chạy về phía hắn.

Bạch y thiếu niên trong chớp mắt theo bản năng đưa chân ra chặn.

- Ngaooooooooo _____

Một tiếng kêu thảm thiết chói tai!

Hắc Tử bị một cước đá lăn vào bụi cỏ, bèn dút khoát chạy đi.

- Hắc Tử!

Cầu Oa Tử sốt ruột vội chạy về hướng bụi cỏ.

Hắc Tử nghe tiếng chủ nhân gọi thì đứng lại, khắp khiêng đi hai bước, thể hiện mình không có chuyện gì.

- Móa, họ Lâu này lại có thể đá Hắc Tử xa như vậy! Các ngươi lúc này có thấy không?

- Thấy! Bọn ta đương nhiên thấy, may mà Hắc Tử không sao! Có điều tiếc là nhà Cầu Oa Tử tối nay không có lẩu thịt chó để ăn rồi.

Mấy đứa nhóc nấp trong bụi cỏ lục tục chui ra.

- Lẩu thịt chó con mẹ tui bây!

Cầu Oa Tử tức giận mắng to, hấn đau lòng vuốt ve Hắc Tử, còn hỏi nó có bị đá đau hay không.

Hắc Tử gâu gâu kêu đau mấy tiếng, cọ cọ vào người tiểu chủ nhân.

Trưa hôm đó hắn mới biết Hắc Tử bị Lâu Kiêm Gia một cước đá què chân.

Lâu Kiêm Gia ý thức được mình đã làm gì thì trong lòng cũng rất khổ sở.

Dưới sự chỉ bảo của Tang Vi Sương, buổi tối hắn xách theo ba cân thịt đi đến nhà Cầu Oa Tử.

Trải qua chuyện buổi sáng, Cầu Oa Tử không còn giận dữ Lâu Kiêm Gia nữa, nhưng hắn vẫn không muốn nói chuyện với Lâu Kiêm Gia.

- Tiểu tử thúì, biết mình thua kém người ta rồi chứ.

Dưới quẻ đầu khám phục người dùng cảm, cha Cầu Oa Tử cũng không ngoại lệ, tuy Hắc Tử bị què chân nhưng sau khi nghe kể chuyện Lâu Kiêm Gia, ông thấy ánh mắt hắn không bình thường, hơn nữa hắn còn xách ba cân thịt đến cửa xin lỗi, ông lại càng có thiện cảm hơn.

Không ngờ Hắc Tử không mang thù, mới lành vết thương là đến tối đã quên mất người khiến nó thành như vậy.

Không lâu sau nó đã chơi đùa ầm ĩ với Lâu Kiêm Gia.

Mấy ngày nay Tang Vi Sương ít ra ngoài, thời tiết cũng ấm dần lên, nhưng nàng vẫn làm ổ trong phòng như mèo lười, nàng có hơi sợ lạnh giống trước kia, có điều bây giờ nàng dành ra ít thời gian để chuẩn bị thảo dược.

Từ sau khi Lâu Kiêm Gia vào ở, nàng cảm thấy cuộc sống của mình hoàn toàn bị ảnh hưởng. Lâu Kiêm Gia da đẹp, tóc đẹp, mắt sáng, tay trắng mịn hơn cả nữ nhân, môi xinh đẹp tròn bóng như hoa đào. ....

Nhìn lại nàng hiện tại, ở nông thôn nhiều năm như thế, răng hơi vàng, tóc hơi khô, ngón tay thô ráp, da hơi đen.

Thế là, nàng bắt đầu trông bầu vể gáo phỏng theo “đồ dùng rửa mặt súc miệng” của Lâu Kiêm Gia sử dụng trong huyện lệnh phủ mà bắt chước.

Xà phòng thêm bạc hà, lại thêm chút đinh hương, bột mì và mỡ heo. ....nàng bận bịu cho đến trưa mới làm xong xà phòng thơm.

So sánh thành phẩm với đồ Lâm Cảnh Thần sai người mua từ Hoài Châu đưa cho Lâu Kiêm Gia thì nàng thấy không kém bao nhiêu.

Thế là nàng dùng nước nóng bắt đầu tự mình thử nghiệm.

Xõa tóc ra, nàng quyết định dùng xà phòng thơm gọi thật kỹ.

Gội đầu xong, nàng dùng khăn lông để lau khô. Đúng lúc ấy Lâu Kiêm Gia đến tìm nàng, vừa mở cửa thì thấy nàng đầu tóc rối bù, khắp phòng đều là hương thơm....

Người kỹ, Vi Sương thật đẹp.....

Trong lòng Lâu Kiêm Gia bị hương thơm này lấp đầy, mặt hần hơi ửng màu hoa đào, ngực đập loạn thình thịch như có thứ gì đó muốn nhảy ra ngoài.

Hắn đột nhiên bước về trước, đưa tay chạm vào mái tóc ướt mem của nàng.

Hắn lại sờ sờ tóc mình, rất muốn được nàng gội đầu cho hắn.

- Tổ.....

Vi Sương hiểu ý, có chút bất đắc dĩ nhìn hắn:

- Ta nhớ tới qua Quá Tuyết đã gọi cho người rồi.....

Ánh mắt hắn rõ ràng là “Đó không phải là Tổ gọi”, “Gọi rồi đương nhiên có thể gọi nữa mà”.

Tang Vi Sương bất đắc dĩ đành phải đi lấy một chậu nước nóng.

Nàng bảo Lâu Kiêm Gia nằm trên giường, lộ ra nửa cái đầu, rồi xõa tóc hần xuống, bắt đầu gội.

Khi tay Tang Vi Sương chạm đến da đầu Lâu Kiêm Gia, chạm đến mái tóc dài của hắn, hắn cảm thấy trái tim mình run rẩy, ngập chìm trong sự dịu dàng như nước vừa mạo hiểm lại vừa kích thích này.....

Hắn luôn biết nàng là một nữ tử dịu dàng, chỉ dịu dàng với một mình hắn.

Giấy vò hồi lâu, Tang Vi Sương có chút mệt mỏi muốn nghỉ trưa, thế là Lâu Kiêm Gia tóc còn chưa khô đã bị đuổi ra ngoài.

Tang Vi Sương ngủ, Dương Yên xem sổ sách, Tang Cẩm Văn luyện chữ, Quá Tuyết và Vượng Nhi ở nhà bếp làm bánh hoa tuyết.....

Bọn họ đều không chơi với hắn.....

Lâu Kiêm Gia than thở, chán ngán, ra cửa tiếp tục chơi với bọn Cầu Oa Từ mãi đến khi trời dần dần tối mới trở về.

Lúc về áo choàng trắng như tuyết trên người hắn bao giờ cũng bẩn, trên vạt áo có dấu chân Hắc Từ và cả vết bùn đất.....

Lâu Kiêm Gia đi ngang đại sảnh, thấy Tang Vi Sương ngồi trong đó sửa sang lại dược liệu. Đôi mắt đẹp của hắn hiện lên vẻ sợ hãi, cố ý dùng tay áo rộng che đi vết bẩn trên y phục rồi cúi đầu, nhẹ nhàng đi ngang qua.

- Đứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Nguyên Tiêu, gặp lại Dung Trinh

Éc.....vẫn bị nàng phát hiện.

Về mặt hần lúng cuống, giống như đứa trẻ mắc lỗi.

Hắn phát ra những tiếng khàn khàn trong cổ họng như tiếng kêu đau thương của con báo nhỏ, tui thân “giải thích” cho chính mình.

Nhìn dấu chân chó lớn trên vạt áo hắn, Tang Vi Sương nâng trán thờ dài, khoát khoát tay, nói:

- Bảo Quá Tuyết tắm cho người, thay y phục sạch sẽ rồi ra ăn cơm.

Biết nàng tha thứ, Lâu Kiêm Gia mới thở phào nhẹ nhõm, đi về phòng mình.

Ngoài phòng ánh trăng trong vắt, Phàn Quá Tuyết chuẩn bị xong nước nóng, Lâu Kiêm Gia ở sau tấm bình phong chậm rãi cởi y phục.

Quá Tuyết rất mừng, hiện nay mới qua nửa tháng mà công tử đã có thể tự mặc và cởi y phục rồi.

Lâu Kiêm Gia vụng về quần mái tóc mềm mại như tơ lụa của mình rồi bước vào trong thùng tắm.

Quá Tuyết tay run run chà lưng cho công tử, dù hầu hạ công tử đã lâu nhưng mỗi lần tắm cho công tử, hắn luôn cảm thấy hai má nóng bừng, ánh mắt không biết nhìn vào đâu.

Dương Yên phát hiện mấy ngày nay Tang Vi Sương thường xuyên dùng thảo dược nên cho rằng nàng bệnh. Sau khi hỏi thăm mấy lần vẫn không có đáp án, hắn lại càng để ý.

Đáy lòng hắn rất lo nàng xảy ra chuyện nên đặc biệt mời một đại phu đến.

Hắn dẫn lão đại phu kia tới nói rõ mục đích với nàng.

Tang Vi Sương đỏ mặt, kéo hắn qua một bên:

- Ta không bảo người đi mời đại phu.

- Là tôi sợ đương gia bệnh. ....

- Không phải.

Tang Vi Sương đỏ mặt, hắng giọng nói:

- Người bảo ông ấy đi đi.

- Người đã tới rồi, cứ để ông ấy xem. ....

- Không cần.

Dương Yên chưa nói xong đã bị ngắt ngang.

Lão đại phu ù ù cạc cạc cổng hòm thuốc đi, lúc đi vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Kỳ thực Tang Vi Sương phát hiện thân thể này đã mười lăm sắp mười sáu tuổi rồi nhưng vẫn chưa có dấu hiệu quý thủy (kinh nguyệt). ....

Nàng không thể không nghi ngờ thân thể này có vấn đề, dù sao nàng cũng không phải chủ nhân chân chính của nó, hay là do âm khí của nàng quá nặng khiến thân thể này không chịu nổi? Nàng cảm thấy mình bắt đầu suy nghĩ lung tung rồi.

Có điều sắp cập kê, nàng vẫn phải nhanh chút đến tiệm ngọc thạch làm cho mình một bộ trang sức. Ủ, bất kể thế nào nàng cũng phải chuẩn bị cho Tĩnh Sơ một bộ, đó là nàng thiếu muối ấy.

Sau ngày mười lăm Nguyên Tiêu, học đường cũng sắp khai giảng.

Hôm mười lăm, Tang Vi Sương dẫn theo Kiêm Gia, Cẩm Văn và cả Dương Yên, Quá Tuyết đi dạo chợ đêm ở huyện An.

Một nhóm nhiều người ra đường luôn dễ thấy, Tang Vi Sương mặc nam trang, tóc cũng búi lại.

Đã là tiết lập xuân, nhiệt độ không khí ấm hơn, ngoài đường cũng náo nhiệt. Mấy đứa trẻ hàng xóm theo người lớn ra ngoài, mọi người đã quen với Kiêm Gia nên đều qua chào hỏi hắn.

Muội muội Trương gia và nha đầu Lý gia tuy là bé gái nhưng không để ý đến lễ tiết mà vẫn chào hỏi Lâu Kiêm Gia, ai bảo các nàng đều thấy Lâu Kiêm Gia rất đẹp chứ.

Lâu Kiêm Gia đi theo Tang Vi Sương, Tang Cẩm Văn mua mứt quả cho Lâu Kiêm Gia, Cầu Oa Tử đi phía sau thấy vậy cũng quần lấy mẹ hắn đòi ăn mứt quả. Mẹ hắn bị hắn âm ỉ đến đau đầu, bèn móc hai đồng tiền cho hắn.

Bọn họ đi cùng nhau, cười cười nói nói, ánh mắt bị thu hút bởi âm thanh náo nhiệt phía trước.

- Đoán đồ đèn đây, đoán đồ đèn đây!

- Mười văn tiền một lần thử, đoán đúng có thể mang đèn về!

Người bán hàng lắc lư chiếc đèn trong tay, Cẩm Văn, Quá Tuyết và gã sai vặt Vương Nhi rất hứng thú, Cẩm Văn đến gần, hai người kia cũng đi theo.

Dương Yên nhìn Tang Vi Surong, muốn xem ý của nàng.

Tang Vi Surong cười khẽ, nàng không hứng thú với loại mánh khỏe nhỏ này, có lẽ câu đố đèn của người bán hàng cũng không quá khó.

Tang Cẩm Văn bởi vì đã học chữ nên rất thích kiểu tự hợp này, hắn đưa mứt quả chưa ăn xong cho Vượng Nhi cầm rồi kéo Lâu Kiêm Gia đi đến chỗ người bán đèn.

- Cái đèn kia thật đẹp!

Tang Cẩm Văn đưa tay cầm cái đèn mình thích.

- Nam nữ thành đôi?

Hắn nhú mày đọc ra tiếng:

- Đây là gì? Đố chữ à?

Người bán hàng mắt nhỏ râu dài, tuổi không lớn lắm nhưng tướng mạo trông hơi già, ông khom người nói với Tang Cẩm Văn:

- Vị thiếu gia này nếu muốn đoán xin bỏ ra mười văn tiền, đoán đúng thì đèn là của ngài, đoán sai thì mất mười văn.

Tang Cẩm Văn nhìn đèn trong tay, mặt nhăn mày nhíu trầm tư suy nghĩ. Lâu Kiêm Gia cũng bắt chước ra vẻ trầm tư suy nghĩ, Phàn Quả Tuyết và Vượng Nhi tự lại thăm thì thảo luận.

Tang Cẩm Văn sốt ruột, ôm đèn nhanh trí chạy về phía Tang Vi Surong:

- Đại tỷ.....đại ca của ta chắc chắn biết!

Tang Vi Surong mới thấy có người bán nước lê nên bảo Dương Yên đi mua, còn nàng vừa đi vừa đứng bên đường ngắm cảnh.

Nếu không phải Tang Cẩm Văn cầm đèn tới năn nỉ nàng, nàng thật không muốn khiến người bán hàng kia hôm nay phải “thua lỗ vốn”.

Nàng khẽ cong môi cười, nói:

- Tốt.

- Gì thế, đại tỷ?

Tang Cẩm Văn không hiểu, nghi hoặc nghiêng đầu.

- Là chữ “tốt”.

Tang Vi Surong hồ hững lặp lại.

Tang Cẩm Văn không hề suy nghĩ giờ đèn lồng về phía người bán hàng, nói:

- Đại ca ta nói là chữ “tốt”.

Người bán hàng nọ vừa nghe đầu tiên là sững sốt, sau đó cười nói:

- Vâng, chúc mừng các thiếu gia đáp đúng.

Tang Cẩm Văn nghe vậy, hai mắt tỏa sáng, cực kỳ vui vẻ.

- Đại ca ta đoán đúng rồi, đèn này là của ta!

Hắn xách đèn lồng rực rỡ, cười với Tang Vi Surong, rồi lại cười to với Lâu Kiêm Gia.

Lâu Kiêm Gia không hoàn toàn hiểu nhưng cũng mừng rỡ theo.

Chỉ có Tang Vi Surong lắc lắc đầu, câu đố đèn đơn giản như vậy, nàng một chút cảm giác thành tựu cũng không có.

Lúc này Dương Yên bụng nước lê tới chia cho mấy người bọn họ.

Cẩm Văn nhận lấy nước lê Dương Yên đưa đến, nói:

- Dương Yên ca ca thích đèn nào thì nói đại ca lấy cho huynh, cả Quả Tuyết và A Vượng nữa.....

- Thật không? Tam thiếu gia, Quá Tuyết muốn cái đèn hình thuyền kia.

- A Vượng muốn cái đèn vẽ hình Tôn Ngộ Không!

Quá Tuyết và Vượng Nhi vừa uống nước lê vừa nói.

- Ba con chim ở trên cây kêu u u?

Tang Vi Sương xem câu đố mà suy nghĩ nửa cười đau sốc hông, không thể không thừa nhận những người này nghĩ ra câu đố không hề vẩn nhảm nhưng rất thú vị.

- Là chữ “Tang”.

Tang Cẩm Văn hai mắt sáng lên, kinh ngạc nói:

- Ô, sao đệ không nghĩ tới nhỉ?

Thấy Tang Cẩm Văn cười, Lâu Kiêm Gia tiếp tục cười vui vẻ theo.

- Đây không phải là họ của mình sao? Hắc hắc hắc.....hôm nào mình sẽ nói cái này cho phu tử nghe.

Tang Cẩm Văn đưa cái đèn kia cho Vượng Nhi:

- Vượng ca thích nhất là Tôn Ngộ Không nè.

Rồi nói:

- Đại ca, phía trước đang làm gì thế? Hình như là ca diễn.

- Không phải, đó là xiếc ảo thuật.

Quá Tuyết vốc người cao, nhìn rõ bên dưới chính lại.

Tang Vi Sương nhìn bọn họ, cười nói:

- Nếu muốn xem thì mọi người cùng đi xem

Lâu Kiêm Gia nắm tay áo bên trái Tang Vi Sương, nàng vừa đi được mấy bước thì vai phải bị người khác va trúng.

Tuy bị va không đau lắm nhưng lại khiến Tang Vi Sương kinh hãi. Không vì cái gì khác mà chỉ là trực giác của người luyện võ cảm nhận được người này nội lực thâm hậu nên nàng rất nhanh quay đầu lại.

Nàng quay đầu đúng lúc người nọ cũng đang quay đầu nhìn nàng.

Người nọ mang đầu lạp (mũ rộng vành có vải che), ăn mặc rất bình thường, nàng nhìn kỹ thì thấy hắn đeo hành lý, lúc này khi va vào nhau nàng còn nhớ mùi kỳ lạ trên người hắn.

Mọi người đều đi đến chỗ xiếc ảo thuật, người kỳ quái nọ rất nhanh đã biến mất trong biển người cùng đồng bạn của hắn.

- Sao thế?

Dương Yên đi phía trước dừng lại hỏi, Tang Vi Sương lắc đầu nhưng vẫn có chút mắt hờn lạc phách.

Tang Vi Sương đi thêm mấy bước nữa mới phát hiện Dương Yên và Cẩm Văn đi trước đều dừng lại. Nàng ngẩng đầu liền nhìn thấy một quý công tử bạch y nhẹ nhàng.

- Dung công tử.....

Nàng giật mình kêu lên.

Nàng thật sự không ngờ có thể gặp được hắn ở đây.....

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cẩm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Mất đi là trí nhớ chứ không phải khí chất

- Tang công tử, có thể đến trà lâu một chuyến không?

Hắn vẫn giữ nụ cười thanh lịch hòa nhã như cũ.

Nàng hiểu rõ, hắn không trách nàng, mà giận nàng. Điều này rất mâu thuẫn, nhưng nàng có thể khẳng định hắn oán nàng. Oán nàng không tìm hắn? Phải, đã lâu rồi họ không hề liên lạc.

Là nàng không có gì để nói với hắn, không còn mặt mũi nào để gặp hắn. Tình bằng hữu này là nàng vứt bỏ trước, thay lòng trước.

- Ừ.

Nàng nhất thời quên mất nên trả lời thế nào, chỉ có thể thốt một tiếng cho có lệ. Nàng đang định cất bước đi thì tay áo trái bị ai đó kéo.

Quay đầu lại, vẻ lạnh lùng trong mắt thoáng chốc mềm đi.

- Người muốn đi?

Nàng hỏi.

Bạch y thiếu niên gật đầu, môi cong lên nở nụ cười như hồ ly.

- Đi theo đi.

Nàng cười khẽ, dẫn hắn theo.

Nàng không biết trên mặt Dung tam công tử hiện lên nụ cười.

Trong rừng ngoài huyện An.

Nam nhân hắc y ôm kiếm đột nhiên nói:

- Đúng vậy, người nọ.....quả thực quá giống!

- Đại nhân, giống gì thế? Chẳng lẽ ngài nói là người tôi nay gặp phải trên đường?

Nam tử hắc y trẻ tuổi tiến lại gần, nhỏ giọng hỏi.

- Phải, lúc đó tuy quá vội nhưng ta vẫn thấy, giữa chân mày người đó có một nốt chu sa!.

Con người màu đen của nam nhân kia như phát sáng, tỏa ra một niềm tin kiên định.

- Nốt chu sa? Sao trên đời nhiều người có nốt chu sa giữa chân mày thế? Quê của ta gọi đó là “nốt mỹ nhân”, ngài không thể dựa vào cái nốt đó.....

Hắc y nam nhân xua tay ngắt lời người trẻ tuổi:

- Người còn nhỏ tuổi, không biết nốt chu sa này là Tiên.....

- Hóa ra nốt đó là chấm lên à, vậy chẳng phải giống với chu sa trên tay nữ tử sao?

Người trẻ tuổi vừa nói vừa cười ra tiếng.

“Bốp”, ngón tay hắc y nam nhân đánh lên đầu người trẻ tuổi, cắt đứt tiếng cười của hắn.

Người trẻ tuổi vội vàng che miệng, quả thực thân phận người ta không cho phép hắn chê trách, hi hi.

- Tìm được manh mối chủ tử là chuyện vui, nhưng mà, đại nhân, thời gian chúng ta rời đi quá lâu rồi, nếu không về có thể sẽ dẫn đến nghi ngờ.

Người trẻ tuổi lo lắng nhìn về phía hắc y nam nhân.

Hắc y nam nhân gật đầu, nhiều năm tìm kiếm chủ tử mới có đầu mối vốn nên là chuyện đáng mừng nhưng ông phải trở về.

- Huyện An có vạn hộ dân, chúng ta không thể khẳng định chủ tử hiện đang du ngoạn hay sống lâu dài ở huyện An.....

Nam nhân nhướng mày, rất nghiêm túc nói:

- Lãnh Đồng, chuyện tìm chủ tử giao cho ngươi, ta trở về báo cáo lại chuyện này. ....hãy nhớ ngươi là tử sĩ, sứ mạng của ngươi là tìm chủ tử, bảo vệ ngài ấy suốt đời suốt kiếp cho đến hơi thở cuối cùng của ngươi.

Lời của nam nhân trong đêm tối càng toát lên vẻ trang nghiêm.

- Dạ. Lãnh Đồng nhớ kỹ.

Lông trên lưng Lãnh Đồng dựng cả lên, hắn khắc ghi những lời này vào sâu trong đầu, không dám bỏ sót chữ nào.

- Lạc đại nhân. ....

Thấy hắc y nhân sắp đi, hắn vội vàng kêu:

- Lạc đại nhân, chủ tử còn có thể ư?...

Giọng của hắn rất nhỏ, mơ hồ không xác định, từ khi mới ra đời hắn đã được huấn luyện gian khổ, lớn lên có kỷ ức thì đã theo đại nhân tìm chủ tử, người chủ tử hắn chưa từng gặp mặt. ....kỷ ức duy nhất của hắn về chủ tử chỉ là một nốt chu sa giữa đôi chân mày.

Lạc Khâu cau mày, điều Lãnh Đồng hỏi không phải là ông không lo lắng, nhưng câu trả lời của ông chỉ có thể là:

- Chúng ta là tử sĩ.

Trà lâu.

Tang Vi Sương dắt Lâu Kiêm Gia theo sau Dung Trinh, bọn họ đi rất chậm.

Lâu Kiêm Gia không hề thể hiện vẻ tò mò của trẻ con với thế giới mới lạ xung quanh, ánh mắt hắn không phải rơi vào người Tang Vi Sương thì chính là rơi vào mặt Tang Vi Sương.

Tang Vi Sương nhẹ nhàng hỏi hắn:

- Đói bụng à?

Hắn lắc đầu, rất ngoan.

Đến nhà gian lâu hai, có tô tía của Dung tam công tử đích thân dâng trà, Tang Vi Sương nhận lấy, thổi mát cái mới đưa cho Lâu Kiêm Gia.

Lâu Kiêm Gia nhận trà, gật đầu theo thói quen.

Ngón tay như ngọc của hắn cầm ly sứ trắng rất đẹp. Vi Sương phát hiện cho dù đã mất trí nhớ, đầu óc chỉ như đứa trẻ ba tuổi nhưng trong lúc vô tình hắn luôn thể hiện ra sự tu dưỡng cực kỳ tốt.

Có điều nàng không hề nhớ ở thư viện Thánh Phong nơi trấn Cốc Phong, Lâu Kiêm Gia được sinh ra trong danh gia vọng tộc?

Không đúng, trấn Cốc Phong nàng sống khi ấy vốn không phải là một nơi sung túc, những nhà phú quý trong trấn có thể đếm được trên đầu ngón tay, có điều Lâu Kiêm Gia được giáo dục tốt như vậy, nàng cũng không quá kinh ngạc, bởi các sư phụ và học sinh ở thư viện Thánh Phong về lễ nghi cử chỉ quả thật vô cùng thỏa đáng.

Hiển nhiên điều này không thoát được ánh mắt của Dung tam công tử.

- Vi Sương, vị bằng hữu này của muội rất đặc biệt.

Tang Vi Sương không thể không nghe ra hắn nói một câu hai nghĩa bèn tránh nặng tìm nhẹ nói:

- Phải, huynh ấy bị mất trí nhớ, tâm trí cũng yếu.

Dung Trinh tuyệt đối không phải loại người khiến người ta chán ghét, lời này hắn đã nói một lần thì sẽ không nói lại lần thứ hai, rất tao nhã sai tía đáng điểm tâm.

Nếu là đứa trẻ ba bốn tuổi hoặc người có tâm trí thoái hóa như đứa trẻ ba bốn tuổi thì khi thấy đồ ăn ngon sẽ tò mò hứng thú, nhưng Lâu Kiêm Gia lại không như vậy, dáng vẻ hắn tuy đơn thuần vô tội và ngây ngô nhưng ngồi rất nghiêm chỉnh, trà chỉ nhấp một ngụm nhỏ rồi để xuống, trái cây cũng không hề đưa tay ra lấy.

Dung Trinh lại nheo mắt.

Tang Vi Sương lần đầu thấy không được tự nhiên trước mặt Dung Trinh, không biết có phải vì Lâu Kiêm Gia hay không.

- Ta.....

Tang Vi Sương cúi đầu mở miệng.

Nhưng không ngờ người kia đã nói:

- Chuyện “Tuyết Đào”, ta không trách muội.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn. Ánh mắt hắn kiên nghị, quả thực không hề có ý oán giận. Quả tim treo lơ lửng của nàng cũng từ từ hạ xuống, nhưng lại hơi có chút áy náy của người làm hỏng chuyện, bàn tay đặt trên bàn gỗ của nàng nắm chặt.

- Là Thần gia.

Nàng biết dù nàng không nói hắn cũng có thể biết nhưng nàng nghĩ, nếu đã quý trọng người bằng hữu này thì không thể không chính miệng giải thích.

Về mặt hòa nhã của Dung Trinh có chút thay đổi, hắn không ngờ nàng đột nhiên lại giải thích trắng ra như thế. Trong lòng hắn mừng rỡ, nàng tin hắn.

Dung Trinh híp mắt, ngón trỏ tay phải chống cằm, qua một lát thì buông tay cười nhạt nói:

- Cũng chỉ có hắn ta.

Hắn thật sự không để ý, chỉ cười nhạt trong khoảnh khắc rồi thu lại:

- Đụng phải hắn ta thì e rằng không dễ buông tay, sau này nếu cần giúp đỡ, xin hãy nghĩ đến ta đầu tiên.

Tang Vi Sương sững sờ thật lâu, ngẩng đầu nhìn về phía hắn, đôi mắt nàng sáng như nước mùa thu không gợn sóng có chút lóa mắt. Dung Trinh, nàng đọc thầm tên hắn trong lòng, gật đầu đáp ứng.

Nàng không phải không nghe nói đến danh tiếng của Thần nhị gia, Thần nhị gia là loại người gì, nàng biết rõ. Hắn sẽ giết chết người không có giá trị lợi dụng lại không nghe lời và bức ép người hữu dụng nhưng không nghe lời về phía hắn.

- Dung Trinh, Dung gia các huynh.....

Ánh mắt nàng thể hiện sự lo lắng rõ ràng, vội vã hỏi ra miệng.

- Muội không cần lo lắng, Thần gia không để mắt đến Dung gia, Dung gia càng không uy hiếp được Thần gia.

Nàng cười nói:

- Ngược lại là muội, lên thuyền dễ xuống thuyền khó.

Hắn cười:

- Tang Vi Sương trước kia nói lời này ta tin, nhưng Tang Vi Sương hiện tại....

- Sao thế?

Tang Vi Sương cau mày.

Ánh mắt của Dung Trinh. Tang Vi Sương nhìn theo ánh mắt hắn thì phát hiện Dung Trinh và Lâu Kiêm Gia đang nhìn nhau.

Hơn nữa ánh mắt này của Lâu Kiêm Gia khiến nàng sinh ra ảo giác về một Lâu Kiêm Gia liều lĩnh đầy sức sống, cảm trường kiếm xông vào tâm phòng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Có tâm ất loạn

- Theo ta nhớ thì tam công tử quen biết Triệu Lục Ý.

Tang Vi Sương chen ngang việc đôi mắt giữa hai người họ, nhanh chóng nói sang chuyện khác.

Dung Trinh tự hiểu ý nàng, cũng chỉ cười không đáp, nâng tách trà lên nhấp một ngụm.

Tang Vi Sương biết hẳn không muốn trả lời câu này của nàng, nhưng nàng có thể xác định Dung Trinh quen biết Triệu Lục Ý, nàng đột nhiên cảm thấy Lâm huyện lệnh và Lâm Cảnh Thần không quá giống phụ tử, dù sao thì cả huyện lệnh phủ đều rất quái đản. Dung Trinh quen biết Lâm Cảnh Thần và Triệu Lục Ý, vậy Dung Trinh cũng rất quái đản. ....

Dung Trinh thấy Tang Vi Sương cứ nhìn mình chăm chăm, còn dùng loại ánh mắt nghiên cứu như đang nhìn một chiếc ấm tử sa thì đỏ mặt.

Thiếu niên vô tri vốn đang ngồi bên cạnh thấy hai người “thâm tình” nhìn nhau thì có chút không được tự nhiên ngo ngoáy, không hiểu sao trong lòng rất không thoải mái, hẳn ngồi không yên, muốn rời khỏi nơi này.

Lâu Kiêm Gia đưa tay kéo tay áo Tang Vi Sương.

Tang Vi Sương lại tưởng hẳn muốn đi tiểu nên nàng đứng dậy nói với Dung Trinh rằng đã muộn rồi, bọn họ phải đi về.

Dung Trinh không giữ nàng lại, nhìn dáng vẻ nàng dẫn thiếu niên kia rồi đi hẳn cảm thấy thú vị, nhưng cũng bởi thái độ thân thiết của nàng dành cho thiếu niên kia khiến hẳn cảm thấy hứng thú với lai lịch thật sự của cậu ta.

Tang Vi Sương dẫn Lâu Kiêm Gia xuống lầu, tìm tiểu nhị hỏi chỗ nhà vệ sinh.

Đến cửa nhà vệ sinh, nàng đẩy đẩy Lâu Kiêm Gia, nghi hoặc nói:

- Tiểu Lâu sao không vào đi?

Mặt Lâu Kiêm Gia hơi ửng màu hoa đào ngượng ngùng, lúc này hẳn đã biết là nàng hiểu lầm.

Nhắn nại hồi lâu, hẳn mới lắc đầu.

Tang Vi Sương hiểu, che trán thở dài, rồi lại nắm cánh tay hắn ra ngoài.

- Vậy chúng ta về nấu bánh trôi đậu đỏ, đợi mọi người về thì chia nhau ăn.

Nàng nghĩ khi nàng và Lâu Kiêm Gia về trang thì bọn Cẩm Văn cũng về rồi, nàng không muốn dẫn Lâu Kiêm Gia đi tìm họ.

Tang Vi Sương trở lại trang, bỏ lại Lâu Kiêm Gia trong phòng rồi đi đến nhà bếp nấu bánh trôi đậu đỏ.

Lâu Kiêm Gia ngồi bên bàn trong phòng, cúi đầu dưới ánh nến rất nghiêm túc “làm việc”.

Kỳ thực Lâu Kiêm Gia theo một đại ca thợ mộc gần đây học điêu khắc, mấy ngày trước bọn Cầu Oa Tử đột nhiên cảm thấy đồ chơi trước kia quá nhàm chán, bèn cùng vài đồng bọn tìm mục tiêu phá phách mới, thế là chúng bắt đầu “ức hiếp” đại ca thợ mộc mới đến chưa được hai tháng, mấy tên tiểu quý bọn chúng sẽ lên lút lấy đi cái chân dự phòng của thợ mộc, hoặc là lên lút dùng túi hốt vụn bào được chất đồng trong sân nhà anh ta đem đến sườn núi nhỏ phía sau đốt lửa nướng cá mà chúng bắt được dưới sông.

Đại ca thợ mộc hoàn toàn bó tay với đám tiểu quý này, lần nào hắn gào thét từ trong nhà đi ra là bọn chúng chạy mất hút rất nhanh, chỉ còn lại một mình Lâu Kiêm Gia đứng ngây ngốc ở đó.

Lỗ đại ca biết Lâu Kiêm Gia đầu óc không được như người thường nên cũng không nói gì hắn, ngược lại mấy ngày kế tiếp lại rất thích thiếu niên trầm mặc này.

Khi Lỗ đại ca khắc hoa thì Lâu Kiêm Gia đứng bên cạnh nhìn. Lỗ đại ca đeo một cây trầm gỗ, Lâu Kiêm Gia ở cạnh đếm số hoa được khắc. Lỗ đại ca đi nấu cơm, Lâu Kiêm Gia liền ra tay khắc lên khúc gỗ bỏ. ....

Mấy ngày sau Lỗ đại ca mới biết Lâu Kiêm Gia không phải trầm mặc mà là không thể nói, là một người câm. Biết Lâu Kiêm Gia rất hứng thú với cây trầm điêu khắc này, Lỗ đại ca bèn kiên nhẫn dạy hắn căn bản. Nhưng Lỗ đại ca không ngờ thiếu niên nhìn như si ngốc này lại vừa chỉ sơ qua đã hiểu.

Tang Vi Sương nấu xong bánh trôi thì mấy người Tang Cẩm Văn cũng đã về nhà.

Trong phòng lớn náo nhiệt, Tang Vi Sương bung bánh trôi đi vào, Vương Nhi vội bước lên đón lấy, nàng nói “Không cần” rồi đặt bát lớn ổn định trên bàn.

Vương Nhi đi nhà bếp lấy chén, Phàn Quá Tuyết đi gọi Lâu Kiêm Gia.

- Đệ là tên khôn lỏi, bánh trôi vừa chín là đệ về.

Tang Vi Sương trêu Tang Cẩm Văn.

Trong phòng.

Lâu Kiêm Gia nghe tiếng mở cửa thì tay run lên.

- Công tử, đương gia bảo người đi ăn bánh trôi.

Quá Tuyết cười nói, hần thấy công tử hơi khần trương đứng dậy, tay áo rộng buông xuống, hình như trong tay đang cầm thứ gì đó không muốn cho hần thấy.....

Quá Tuyết rất nghi hoặc, trước đây công tử không hề có bí mật gì. Hần không rõ tại sao công tử không để hần biết nhưng hần cảm thấy hơi khó chịu.

Với Tang gia mà nói, đây là đêm đoàn viên, cũng là đêm đưa tiễn.

Bởi sáng sớm hôm sau, Dương Yên và A Vượng phải đem Tuyết Đào đến trang mới mua ở Lạc Dương. Họ phải đi trước sắp xếp tốt việc chuyển Tuyết Đào đến đó trông.

Tang Vi Sương đặt cái chén không đã ăn hết bánh trôi xuống, nhìn Dương Yên:

- Sáng mai người của Tạ công tử sẽ tới. Chuyển Tuyết Đào đến đó trông xong thì lên đường về, trong trang mới có hầu trà do Tạ Tiết Doãn an bài, bọn họ sẽ chăm sóc tốt cho Tuyết Đào.

Dương Yên vốn định hỏi Tang Vi Sương tại sao lại tin tưởng Tạ Tiết Doãn như vậy, nhưng rồi lại nghĩ Tạ công tử là thương nhân đồ ngọc, không có xung đột lợi ích với nhà mình nên không hỏi. Hần gật đầu hứa với Tang Vi Sương:

- Sẽ không quá một tháng đâu.

Hần vốn có tư tâm muốn nhanh chóng về trước sinh nhật nàng.

Cho nên hần bố trí ổn thỏa trả Tuyết Đào xong sẽ mang theo A Vượng ra roi thúc ngựa trở về, như vậy họ có thể tổ chức sinh nhật cho Tang Vi Sương xong mới dọn nhà đến Lạc Dương.

Sáng sớm hôm sau, vì phải đưa tiễn nên Tang Vi Sương cũng dậy rất sớm nhưng khi nàng đẩy cửa trang ra thì Dương Yên và A Vượng đang chuyển đồ rồi.

- Vi Sương!

Một giọng nam dễ nghe truyền đến, con ngái ngủ của Tang Vi Sương bỗng dưng biến mất.

- Tiết Doãn, huynh sao lại tới đây?

Nàng không ngờ hần lại đích thân tới.

Người nam nhân cao gầy tuấn tú nho nhã cười cười:

- Giao cho ta dù sao cũng yên tâm hơn giao cho họ một chút.

Hần nghiêng mặt nhìn thuộc hạ phía sau.

Tang Vi Sương biết hần chỉ nói đùa nhưng hành động này vẫn khiến nàng cảm kích.

- Đa tạ huynh, Tiết Doãn.

- Giữa huynh đệ với nhau cần gì nói đa tạ.

Hần cười to, khoác tay lên vai Vi Sương, Vi Sương sửng sò, Dương Yên đang dọn đồ cũng dừng lại, ánh mắt nhìn về phía Tạ công tử “không có ý tốt”.

Tạ Tiết Doãn thấy Dương Yên nhưng cũng không để ý, trong mắt hần Dương Yên chỉ là tôi tớ, hần sẽ không để ý tới ánh mắt của tôi tớ.

Tang Vi Sương chuyển đề tài, đồng thời lạng lẽ tránh khỏi hần.

- Không biết bệnh tình Tạ phu nhân thế nào rồi?

Tạ Tiết Doãn sửng sò, chăm chú nhìn Tang Vi Sương, cười cười:

- Nàng ấy à, đã đỡ hơn nhiều.

Câu trả lời lấp lửng khiến Tang Vi Sương cau mày, huynh ấy sao ngay cả chuyện của phu nhân mình cũng không rõ?

Tang Vi Sương đành phải chuyển đề tài lần nữa:

- Chuyến này đi Lạc Dương, làm phiền Tạ huynh rồi.

- Không cần trái một câu đa tạ, phải một câu tạ ơn đâu, đệ không mệt ta nghe cũng mệt, haiz, mấy cây Tuyết Đào này cứ giao hết cho ta.

Cứ thế, Tang Vi Sương tiễn họ ra khỏi huyện An mới quay về.

Bây giờ nàng cũng chỉ ở trong trang chờ Dương Yên trở về, lại giải quyết xong sổ sách trong thư phòng, phần kế của “Thần quỹ dị văn lục” chỉ có thể đợi năm khác tiếp tục vậy.

Nàng cũng từng cảm thấy kỳ lạ, thương nhân ngọc thạch Lạc Dương Tạ Tiết Doãn có thể trong thời gian ngắn như vậy tìm được một trạch viện nhỏ ở ngoại thành Lạc Dương, hơn nữa chỉ mất có bốn trăm lượng bạc, mà cả tiểu nông trang đều là ruộng tốt nữa.

Nàng chỉ cho rằng mình may mắn mà đã xem nhẹ một người.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Lâu Kiêm Gia là ai

- Tỳ, hôm qua đệ gặp phu nhân phu tử trên đường, bà ấy nói phu tử hỏi tại sao đệ không đến học đường?

Hôm đó, sáng sớm Tang Cầm Văn đã đến tìm Tang Vi Sương, hắn cũng rất khó hiểu tại sao đại tỳ không cho hắn đến học đường. Hiển nhiên Tang Vi Sương chưa nói với Tang Cầm Văn chuyện họ sắp dọn nhà đến Lạc Dương.

Tang Vi Sương sớm đã có dự định tạm thời để Tang Cầm Văn rời học đường, đợi sau khi cả nhà họ dọn đến Lạc Dương thì sẽ để Cầm Văn đi Lạc Dương học phủ.

- Cầm Văn, không lâu nữa chúng ta sẽ dọn đến Lạc Dương.

Lời này của Tang Vi Sương khiến Tang Cầm Văn sững sờ. Hèn gì Dương Yên ca ca và A Vượng đi Lạc Dương, hóa ra là họ sắp chuyển nhà. Tuy không rõ xa phu tử nhưng hắn có thể đi Lạc Dương gặp nhị tỳ rồi, đã lâu hắn không gặp nhị tỳ, không biết tỳ ấy sống có tốt không.

- Vậy đệ có cần nói với phu tử không?

Cầm Văn lại hỏi:

- Chuyện chúng ta sắp chuyển nhà ấy?

Tang Vi Sương suy nghĩ rồi nói:

- Cầm Văn không cần lo lắng, tỳ sẽ đi nói với phu tử.

- Ồm.

Nghe Vi Sương nói vậy, Cầm Văn cuối cùng cũng yên tâm, trong lòng vui vẻ, rốt cục không cần phải ngày ngày đọc sách viết chữ, mấy ngày nay có thể xả hơi rồi.

Nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện thì bị đại tỳ phá vỡ.

- Tuy không cần đến học đường nhưng việc học của Cầm Văn cũng không được lơ là, cứ cách vài ngày tỳ sẽ kiểm tra kiến thức mà đệ học.

- A.....

Cầm Văn thấy nụ cười nơi khóe môi Tang Vi Sương thì nhất thời chán nản. Ôi, khó khăn lắm mới khỏi phải chịu đựng tiếng cảm rầm của phu tử thì lại bị đại tỳ đích thân theo dõi, dù vậy Cầm Văn vẫn rất vui vẻ, hắn biết đại tỳ làm gì cũng là vì muốn tốt cho hắn, muốn tốt cho Tang gia.

Nghĩ đến việc sắp đi Lạc Dương, có thể gặp được nhị tỳ, trong lòng hắn hơi vui. Hắn ngẩng đầu nhìn trang viên, nơi hắn đã sống lâu như vậy, nơi mà cảnh đẹp hắn xem trăm lần không chán, dưới ánh trăng, trang viên tĩnh lặng mà xinh đẹp, trái tim nhỏ nhỏ của hắn cũng hòa vào trong đó, lúc này, hắn không hề biết con đường phía trước tuy đẹp và thần bí nhưng cũng đầy gai góc.

Nơi khác, một cung điện.

Một bóng đen từ trên mái hiên nhảy xuống, vũng vàng rơi xuống dưới tàng cây ngô đồng, bóng đen kia đang muốn bước thêm về trước một bước thì đột nhiên thấy xung quanh có gì đó không đúng bèn rút chân lại, bốn phía bỗng sáng lên.

- Đã lâu không gặp, Lạc đại nhân.

Giọng nói kia cứ như thiên âm, người vừa đến y phục toàn thân màu đen sẫm, quanh cổ áo dùng tơ bạc thêu hồ nằm cùng màu với đai lưng, dây cột tóc màu bạc, phát quan cao, tấm sa lưới che đi nửa khuôn mặt, chỉ có thể nhìn rõ chân mày dài và đôi mắt đẹp đến mức không thể nào hình dung.

- Là người. ....

Nam nhân giật mình nhìn người đó. Người đó chưa nói thêm gì thì phía sau người áo đen lại có một nam nhân áo màu ngà ánh trắng bước ra.

- Lạc Khâu, lời người nói với nữ nhân kia, ta đã nghe hết rồi. ....

- .....

Người được gọi là Lạc Khâu sắc mặt lập tức ảm đạm, cả khuôn mặt dưới ánh đuốc trở nên dữ tợn:

- Các người. ....

Ánh mắt Lạc Khâu dời khỏi người áo trắng, bình tĩnh nhìn thiếu niên áo đen che mặt.

Ánh mắt họ giao nhau, thần sắc thiếu niên che mặt không có gì thay đổi.

- Ngạn thành thành chủ, người trung với bệ hạ hay là theo phản đồ?

Thiếu niên che mặt chưa từng nhú mày lấy một cái, xoay người rời đi dưới cái nhìn tha thiết mà tuyệt vọng của Lạc Khâu.

- Ta trung với Tây Tần.

Hắn không ra tay, cũng không hề ngăn cản.

Nam nhân áo trắng hơi nhú mày, nhưng không nói gì thêm, trước mắt nhận được câu trả lời như vậy từ miệng Ngạn thành thành chủ là đủ rồi, ít nhất hắn ta sẽ không nhúng tay vào. Nam nhân khẽ nhắc tay làm động tác giết.

- Chủ tử, bây giờ làm sao?

Người áo trắng khẽ nhếch môi:

- Truyền lệnh xuống, tiến hành nhanh tất cả các kế hoạch, tìm được người có nốt chu sa giữa chân mày ở huyện An thì giết không tha, cắt đầu đem về!

- Về phần nữ nhân trong kia, giám sát mọi hành động của nàng ta, không để nàng ta liên lạc với bất cứ kẻ nào!

- Dạ.

Trong thủy tinh đồ chiếu ra một gương mặt xinh đẹp quyến rũ vô song.

- Người cho rằng vậy ta ở đây là có thể yên tâm thoải mái ư? Người sai rồi. ....trước kia ta không biết ngài ấy còn sống, bây giờ ta biết rồi thì sẽ không để người làm hại đến ngài ấy. ....

Ban đêm yên tĩnh, không ai biết trên một chiếc xe ngựa có hai ông cháu phong trần mệt mỏi đang chạy về hướng đông.

- Gia gia, chúng ta gấp như vậy là muốn đi đâu? Đi cứu ai?

Một giọng nói trong trẻo truyền ra từ sau màn xe.

- Đi cứu trượng phu tương lai của con.

Ông lão bình tĩnh nhìn phía trước, nhẹ giọng đáp.

Thiếu nữ mười lăm tuổi động đậy ngón tay, nhấn nhó:

- Gia gia, người gạt con. Tử vi ẩn nấp, phương đông mịt mờ, là điềm đại hung, có tai ương đổ máu, hơn nữa gần đây có quái tượng xuất hiện, phương đông bất lợi với ta, sao trượng phu tương lai của con có thể xuất hiện ở phương đông? Gia gia, chúng ta vẫn nên về Quan Tĩnh Các đi.

Nàng luôn theo lợi tránh hại, sao lại để mình rơi vào hoàn cảnh khốn khó chứ. Trong Thần cung Quan Tĩnh Các có bao nhiêu nam tử bị khuôn mặt thánh khiết vô hại này của nàng làm mê đắm, nàng không muốn theo gia gia đi phương đông tìm chết đâu.

- Câm miệng, nha đầu chết tiệt!

Sắc mặt ông lão thay đổi, tiếng rống này dọa cho nàng giật mình.

Thấy nàng bị dọa, tim ông lại không khỏi mềm xuống, thờ dài nói:

- Nha đầu, con quá thông minh, sớm muộn gì cũng sẽ hại đến con.

Tính toán tỉ mỉ thành công đã trảng.

Ông biết nàng chỉ một lòng muốn trở thành người đứng trên người khác, ông lại càng biết nàng muốn trở thành người đứng ở nơi cao nhìn xuống.

- Tần Linh, ta cho con hay, đời này của con chỉ cần bảo vệ tốt vị hôn phu này thì con muốn gì cũng được! Cậu ta mới là người con nên chọn chứ không phải Lương vương, không phải Ngạn thành thành chủ, càng không phải là Anh đế! Là cậu ta, chỉ khi có được trái tim cậu ta thì con mới có tất cả!

- Người Tần Linh con muốn gả phải là người có thể chấm dứt loạn thế phân tranh này, là đế vương mang chí lớn hào hùng, là người mà trăm ngàn năm mới gặp được một lần chứ không phải nam nhân hoang dã nào đó đâu.

Hai mắt nữ tử đỏ lên nhìn ông lão, gương mặt ấy rất xinh đẹp, chân mày dài khê như rồng, đôi mắt quyền rũ lạnh lợi, nhân trung rõ ràng, cho thấy sự ngạo mạn và dã tâm của chủ nhân nó.

Nha đầu ngốc. Ông lão than thở trong lòng, nếu là một nam nhân hoang dã, người tiếc mạng như ông sao lại chịu dẫn theo cháu gái mạo hiểm tính mạng đi cứu? Chỉ là hiện tại ông chưa thể nói với con bé chân tướng sự việc thôi.

***

Sắp đến tiết kinh trập, sinh nhật của Tang Vi Sương cũng sắp đến, tuy Lạc Dương đường xá xa xôi, nàng vẫn chưa nhận được tin tức của Dương Yên nhưng nàng đoán Dương Yên và A Vượng hẳn là sắp về rồi.

Sáng hôm đó Tang Vi Sương định đi Như Ý thư trai tìm ông chủ Cổ thanh toán nợ cũ trước kia, nàng vừa ra khỏi cửa thì thấy hai tiểu cô nương đang đứng bên ngoài.

Lý Đại Nha và Trương Nữ Nữ thấy Tang Vi Sương từ trong nhà đi ra thì hai mắt sáng lên bước về trước.

- Tang đại ca.

- O, sớm thế này, hai muội?

Tang Vi Sương nghi hoặc hỏi.

Trương Nữ Nữ nhìn Lý Đại Nha, cuối cùng nâng dừng khí nói với Tang Vi Sương:

- Tang đại ca, Kiềm Gia ca ca sao thế? Mấy ngày nay không thấy huynh ấy ra chơi.

Khuôn mặt cô bé đỏ bừng, đôi mắt to long lanh nhìn Tang Vi Sương, xinh đẹp mà đáng yêu.

Tang Vi Sương phản ứng hơi chậm, nghĩ lại mới phát hiện mấy ngày nay buổi sáng nàng ra ngoài đều không thấy Lâu Kiềm Gia, khi nàng về nhà thì Lâu Kiềm Gia đã ngoan ngoãn ngồi trong đại sảnh uống trà rồi. Hóa ra, đã mấy ngày hán không ra ngoài.

- Chuyện này ta cũng không rõ.

Tang Vi Sương lắc đầu, nhìn gương mặt thất vọng của Trương Nữ Nữ bèn cười nói:

- Hay là, ta hỏi giúp muội?

Nghe vậy, trên mặt Trương Nữ Nữ và Lý Đại Nha lập tức hiện ra nụ cười.

Haiz, có lẽ mấy ngày nay Tiểu Lâu không muốn đi chơi, nhưng Trương Nữ Nữ đã đến hỏi nàng thì nàng cũng nên biết tại sao hẳn không muốn đi chơi.

Tang Vi Sương rót trà cho hai tiểu cô nương:

- Đây là trà Tuyết Lê. Ta đi gọi Tiểu Lâu qua đây.

Trương Nữ Nữ và Lý Đại Nha dè dặt nâng chén trà, Tang Vi Sương cười lau ngón tay, đang định rời đi thì Lý Đại Nha đột nhiên hỏi:

- Tang đại ca, Kiềm Gia ca ca là trượng phu nuôi từ bé của Tĩnh Sơ tỷ tỷ sao?

Lý Đại Nha cho rằng ngày đó bọn Cầu Oa Tử nói chuyện này, Kiêm Gia ca ca mới không ra ngoài chơi nữa, có lẽ Kiêm Gia ca ca cũng là người da mặt mỏng như Nữu Nữu.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Tiểu Lâu, ta không muốn chết

Đối với vấn đề này, biểu hiện của Nữu Nữu vô cùng khản trương, bàn tay nhỏ vẫn luôn bưng chén trà, dù chén trà rất nóng nàng cũng không hề nhận thấy.

Nàng đề ý là vì nàng từng nói trước mặt rất nhiều bọn trẻ rằng tương lai nàng muốn gả cho Lâu Kiêm Gia, điều này bằng hữu tốt nhất của nàng là Lý Đại Nha cũng biết.

Nàng càng nghĩ thì mặt càng đỏ, càng khản trương nhìn Tang Vi Sương.

Tang Vi Sương nghe Lý Đại Nha nói Lâu Kiêm Gia là trượng phu nuôi từ bé của Tĩnh Sơ thì lập tức sửng sốt, nghi hoặc hỏi:

- Ai nói?

Lý Đại Nha thấy thế thì biết có lẽ là không đúng bèn vội nói:

- Hóa ra lại là Cầu Oa Tử nói vậy, hèn gì mấy ngày nay Kiêm Gia ca ca đều không ra ngoài chơi!

Trên mặt Trương Nữu Nữu cũng mang theo vẻ tức giận bất bình, tại Cầu Oa Tử nói vậy mới hại Lâu Kiêm Gia không ra ngoài chơi.

- Ô, vậy sao?

Tang Vi Sương vẫn nghĩ đến lời Lý Đại Nha nói mà không đáp gì, nàng vừa nghĩ vừa rời khỏi đại sảnh.

Có lẽ Lâu Kiêm Gia đã dậy rồi, khi Tang Vi Sương vào phòng thì hắn đang biếng nhác nằm trên giường, trên người còn đắp chăn lông trắng như tuyết.

Tang Vi Sương thấy hắn hình như đang cảm thử gì đó nhưng khi nàng tiến vào thì trên tay hắn không có gì cả. Có lẽ nàng hoa mắt rồi, không nên mà.

- Tiểu Lâu, Lý nha đầu và Trương nha đầu đến tìm người chơi kia.

Nàng bình thần mà dịu dàng nói với hắn.

Người trên giường nghe được chỉ nhú mày thật chặt.

Hắn bỗng có chút không thích Tang Vi Sương bảo hắn ra ngoài chơi với đám trẻ.

Còn nữa, hắn không phải là trượng phu nuôi từ bé, ít nhất hắn không phải là trượng phu nuôi từ bé của Tang gia nhị tiểu thư mà hắn chưa từng gặp mặt, Lâu Kiêm Gia hắn là của Tang Vi Sương, của A Tổ.....

Trước kia không phải nàng nói với đại ca ca rằng hắn là biểu ca của nàng sao? Hắn lúc nào thì thành trượng phu nuôi từ bé của Tang gia nhị tiểu thư rồi? Không phải, hắn là của A Tổ, của Tang Vi Sương, chỉ có thể của một mình nàng.

Tang Vi Sương vừa ngồi xuống mép giường thì bị hắn dùng sức ôm lấy.

- Tổ.....

Âm thanh nức nở khàn khàn phát ra từ cổ họng hắn nghe như tiếng kêu đau thương buồn bã, là cảm giác bị thương của “chỉ thấy chim buồn gào cổ thụ”.
(trích bài “*Thực đạo nan*” của Lý Bạch: “*Đàn kiến bi điều hào cổ mộc, Hùng phi tòng thư nhiều lâm gian.*”, bản dịch thơ của Trần Trọng San: “*Chỉ thấy chim buồn gào cổ thụ, Trống bay theo mái lượn rừng cây*”.)

Nàng nghe mà đau lòng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hắn, ý bảo hắn dừng lại.

Nàng không rõ mình đã làm tổn thương hắn thế nào, có lẽ là nàng từng nói những lời không nên nói, nhiều ngày trước đây, nàng từng nhất thời kích động tâm huyết dâng trào mà nói câu “trượng phu nuôi từ bé” kia, có lẽ đã bị người trong nhà vô ý truyền ra ngoài, bị người khác tình cờ nghe được.....

- Tiểu Lâu, người không phải trượng phu nuôi từ bé của ai cả, người là của ta, trước kia là ta nói không đúng, người tha thứ cho ta nhé?

Bàn tay nàng dịu dàng vuốt ve làn da như mỡ như ngọc của hắn, đầy thâm tình và yêu thương. Sự dịu dàng như thế đánh thẳng vào trong tim, khiến hắn không khỏi ngẩng đầu lên, muốn bắt lấy chút ký ức thức tỉnh như xa như gần trong sự dịu dàng ấy.

Nhưng khi hắn ngẩng đầu lên thì chỉ thấy khóe môi nàng khẽ nhếch không còn là nụ cười yêu thương nữa mà là chân mày lạnh như băng, đầu mày nhíu lại đầy bất lực.

Từ bao giờ nụ cười rực rỡ như hoa mùa xuân, hiền hậu như trời đất của nàng đã bị vẻ bi phẫn nhân nhật thay thế? Từ bao giờ hơi thở thanh khiết như hoa sen trên người nàng đã bị che mất trong thù hận?

Nàng không còn là nàng, không còn là Thương Dẫn Tổ nơi trường đình lối cũ ở ao Thanh Thủy hồ hững nhìn mây khói nữa. ....

- A _____

Một tiếng kêu thảm thiết phá vỡ sự yên tĩnh buổi sáng.

Lâu Kiêm Gia vươn hai tay che đầu thật chặt. Trường đình, lối cũ, hoa sen, cá chép, A Tổ. ....hắn càng nghĩ thì càng không nhớ ra được gì cả.

Rõ ràng là phần ký ức quý báu được cất kỹ, rõ ràng là phần sinh mạng không thể đánh mất nhưng sao lại vô ảnh vô tung?

Hắn không biết mình sớm đã rơi lệ thành sông, giống như lúc bị vạn tiễn xuyên qua vậy, điều khiến hắn đau lòng không phải là mất đi tính mạng mà là hắn sắp quên mất nữ tử mà mình đã thâm mến suốt một năm trời. ....

Tay hắn bỗng dưng đặt lên ngực mình, nơi đó, từng bị vạn tiễn xuyên qua phải không? Tại sao lại đau khác cốt ghi tâm như thế, tại sao hắn không nhớ được gì cả?

Hắn sao có thể không nhớ gì cả thế này! Hắn sao có thể sống như một phế nhân vậy chứ?!

Đôi con ngươi quyền rũ như hồ ly, ngạo nghễ như phượng hoàng, bén nhọn như chim ưng kia dần dần như bị nhuộm máu, bàn tay thon dài trắng trẻo chậm rãi dời đến cổ Tang Vi Sương.

Tang Vi Sương bị hắn làm kinh ngạc, trong lòng không kiềm chế được mà run rẩy.

- Tiểu Lâu. ....

Nàng chăm chú nhìn đôi mắt đẹp của hắn, ánh mắt nàng mờ mịt mang theo chút u oán, nàng không biết tại sao Tiểu Lâu của nàng lại thành linh trở nên như vậy?

Nàng có thể thấy được nỗi thống khổ trong mắt hắn, nỗi thống khổ ấy khiến nàng nhớ đến những đóa sen trắng nhuộm máu trong ao. ....nhớ đến con đau vạn tiễn xuyên qua người hắn. Tất cả những đau khổ hắn từng trải qua đều vì nàng mà có, hắn biến thành bộ dạng như hôm nay cũng là vì nàng.

Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên cảm thấy có chút thoải mái, từ từ rũ mắt xuống. Có lẽ chết trên tay hắn thì mọi thứ sẽ khác. Nàng sẽ không còn chìm trong muôn vàn thù hận, không còn bấp bênh trong chuỗi ngày vội vã chốn hồng trần, không còn thương tâm đau khổ trên cõi đời này, cũng không còn sa vào nỗi đau vì tình không thể nào khống chế.

Thời gian tĩnh mịch phảng phất như băng tuyết vạn năm, một cơn gió xuân thổi qua khung cửa sổ, tiến vào trong phòng, mang theo ít hương hoa và chút se lạnh mùa xuân.

Cái lạnh ấy đã kéo ý thức ngón ngang trăm mối của Tang Vi Sương trở về.

Nàng bỗng nhiên mở lớn hai mắt.

Hồi lâu sau, khóe môi nàng mới hiện ra nụ cười yếu ớt.

Lâu Kiêm Gia, ta rất muốn chết cho xong hết mọi chuyện, nhưng ta không muốn để một mình ngươi cô độc sống trên đời.

Lâu Kiêm Gia, ta rất muốn chết nhưng ta không biết liệu còn có kiếp sau hay không, ta đã bỏ lỡ phụ hoàng mẫu hậu, bỏ lỡ Ninh Dương cô cô, bỏ lỡ thái phó, bỏ lỡ Tĩnh Sơ, bỏ lỡ rất nhiều rất nhiều người thật lòng quan tâm ta, ta không muốn lại bỏ lỡ ngươi và Cẩm Văn nữa. ....

Bởi vì ta không biết còn có kiếp sau hay không, vĩnh viễn cũng không biết.

Có lẽ, dù có kiếp sau thì ở kiếp sau ấy, ta vẫn là ta, nhưng ngươi có còn là ngươi? Mẫu hậu ta thường nói: “Kiếp trước vô duyên, kiếp sau không tiếp”. Kiếp này đã bỏ lỡ thì kiếp sau sau nữa, đời đời kiếp kiếp duyên phận này cũng sẽ không còn tiếp tục, duyên phận giữa ta với phụ hoàng mẫu hậu, với cô cô thái phó, với Tĩnh Sơ cứ thế mà đứt đoạn. ....

Vậy thì ta còn mong gì ở kiếp sau, có lẽ ở kiếp sau hai ta nhìn nhau, rồi xoay người rồi đi trong mưa bụi, ngươi không nhận ra ta, ta cũng không nhận ra ngươi. ....

- Tiểu Lâu, ta không muốn chết. ....

Khóe môi nàng vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, nàng có thể hồ hững nói chuyện sinh tử như vậy, nhưng nàng không muốn chết, nàng vẫn muốn tiếp tục sống, nàng không muốn cả hai kiếp đều chẳng làm nên được việc gì ra hồn, ít nhất nàng không cầu sống lâu trăm tuổi thì cũng nên là con cháu đầy nhà.....Nàng không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Chiến tranh

Nghe tiếng kêu đau khổ của nàng, hần dần buông lỏng tay, con người hần tơ máu nhìn chăm chăm môi nàng, cánh môi màu đỏ vô cùng kích thích giác quan của hần.

Hần tuy buông lỏng tay nhưng không hề phản ứng được mình vừa mới làm gì.

Con người đen nhánh như nhuộm máu đầy cao ngạo, Tang Vi Sương không khỏi nghĩ, Lâu Kiêm Gia ở thư viện Thánh Phong phải tự tin thế nào mới có thể trưởng thành thành một thiếu niên liễu lĩnh như vậy. Là nhờ võ nghệ cao cường hay dung nhan tuyệt mỹ?

Không, nàng nhớ Lâu Kiêm Gia khi đó không giàu có, không xa hoa, không chút tiếng tăm, tuy xinh đẹp nhưng không thu hút sự chú ý của người khác, hần luôn mặc y phục màu xám trắng, nàng chưa bao giờ thấy hần mặc y phục màu sắc tươi đẹp, hơn nữa võ nghệ của hần cũng được che giấu vô cùng tốt.

Tang Vi Sương hí mắt, đột nhiên cầm lấy cổ tay Lâu Kiêm Gia, ngón tay đặt lên mạch cổ tay hần, thần sắc trong mắt toát lên vẻ nghiêm trọng.

- Lâu Kiêm Gia, có phải ngươi không khống chế được nội lực của mình?

Nàng nhẹ hỏi, ngữ khí lạnh lẽo như băng tuyết mùa đông, con người sâu thẳm vô cùng:

- Hay nội lực hùng hậu này không phải của ngươi, mà là người khác cho ngươi?

Nàng cuối cùng cũng hiểu, nội lực hùng hậu phải tu luyện ba mươi năm mới có trong cơ thể hần không phải do hần là kỳ tài học võ tự luyện ra mà là được “cao nhân” truyền thụ.

Ánh mắt Tang Vi Sương nhìn Lâu Kiêm Gia có chút kỳ lạ, hiển nhiên bây giờ nàng đã không thể dùng ánh mắt của quá khứ để đối đãi với Lâu Kiêm Gia rồi. Tiểu Lâu của nàng có bí mật mà nàng không hề hay biết.

- Có câu nội khí động bên trong, ngoại khí hại chính mình (ý nói nội lực tự mình tu luyện thì không sao, còn dùng nội lực do người khác truyền cho rất nguy hiểm, có thể tự làm hại chính mình), nội lực này rót vào trong cơ thể ngươi không biết thời gian bao lâu, nếu là sau mười năm thì ngươi mới có thể tự sử dụng cho mình, thu phóng tự nhiên, còn bây giờ, thứ này theo tâm trạng của ngươi hại người hại mình. ....

Tang Vi Sương biết hần nghe không hiểu nhưng vẫn lựa chọn nói với hần suy nghĩ trong lòng. Nàng biết lời nàng nói, hần sẽ để tâm ghi nhớ. Cho dù sau này hần nhớ lại thì ít nhất nàng cũng đã từng nói cho hần biết.

Giọng nàng bình tĩnh nhẹ nhàng như nước suối thiêng chảy vào kênh rạch in sâu vào linh hồn hần, dần dần hần khôi phục lại vẻ trong sáng ban đầu.

- .....

Hần nhìn nàng, nhìn vết ngón tay đỏ nơi cổ nàng mà ngực quặn đau.

Hần thế mà vô ý làm tổn thương nàng, hần không rõ, không biết tại sao mình lại như vậy, không biết tại sao lòng đầy bi phần không chỗ phát tiết, tại sao khi nhìn gương mặt này thì ngực đau đến mức hận không thể lập tức chết đi.

Tang Vi Sương nhìn ra được vẻ bất an thậm chí vô cùng lo lắng trên mặt hần, nàng biết hần có chút tâm trạng không nơi phát tiết, hần không phải hoàn toàn không hiểu gì, hoàn toàn không nhớ được gì.

Những thứ đó không phải đến rồi đi như mây khói trên sông, lúc đến mờ mịt lúc đi không bóng dáng. Mà nó như cơn gió thổi qua mặt hồ, tuy không bắt được nhưng để lại một làn sóng lăn tăn. Với Lâu Kiêm Gia mà nói, Hoa Dương công chúa tiền triều chính là một cơn gió như thế.

Tang Vi Sương đột nhiên hận mình của kiếp trước, nàng không muốn thừa nhận mình của quá khứ, bất luận là cao quý hay tuyệt diệu.....người đó đều không phải là nàng, nàng chỉ là Tang Vi Sương, là đại dương gia của Tang gia trà trảng mà thôi.

Nàng đưa tay ôm lấy đầu Lâu Kiêm Gia:

- Tiểu Lâu, ta nhất định sẽ chữa khỏi cho ngươi, từ nay về sau Cẩm Văn, Tiểu Lâu và ta sống nương tựa lẫn nhau, đợi sau này “bệnh” của Tiểu Lâu khỏi, Cẩm Văn cũng trưởng thành, ta sẽ tìm vợ cho hai người, đến lúc đó Cẩm Văn làm một vị quan nhỏ, vợ của hai người theo ta lo liệu phòng trà, mặt trời mọc làm việc, mặt trời lặn nghỉ ngơi, cuộc sống như vậy có phải rất tốt không. ....

Nàng vừa nói vừa cười hi vọng mà lòng xót xa. ....

Lâu Kiêm Gia nghe không hiểu lắm, hắn chỉ rúc vào trong lòng nàng, quyến luyến hương trà tươi mát trên người nàng, hắn nghĩ cứ dựa vào nàng thế này cũng là một chuyện hạnh phúc.

- Lý nha đầu và Trương nha đầu tới tìm ngươi chơi, ngươi làm tổ trong lòng ta thế này không tốt đâu, Tiểu Lâu à.

Nàng cười nói, sợ hắn không nghe thấy còn lắc lắc hai cái.

Người thiếu niên cọ cọ, hiển nhiên không muốn rời khỏi vòng ôm của nàng, càng không muốn đi gặp tiểu nha đầu gì đó.

Hắn mới không phải là trượng phu nuôi từ bé của ai hết, nếu phải thì cũng là của Tang Vi Sương, hắn ra ngoài thì mấy nha đầu kia lại hỏi này hỏi nọ. Không đi.

- Nay, người ta đã tìm đến nhà rồi, ngươi còn không đi. Tiểu Lâu, ngươi như vậy bảo ta trở lại nói thế nào với người ta đây?.

Nàng cười hết cách, buông tay ra, nhét hắn vào chăn lông:

- Vậy ngươi ngủ đi, ta ra ngoài.

- .....

Lâu Kiêm Gia mờ mịt, rốt cục thì vẫn không được gì cả, nàng vẫn không ở lại với hắn.

Hiếm khi hắn ngoan ngoãn không ầm ĩ với nàng nhưng nói thế nào cũng không chịu ra tiếp hai nha đầu kia, xem hắn là gì chứ, thời gian của hắn rất quý báu đó.

Sau khi Tang Vi Sương rời đi, hắn thò tay xuống dưới chăn lông lấy ra một vật, là một cây trầm gỗ đơn giản chất phác nhưng nhìn kỹ thì chính là gỗ trầm hương thượng hạng!

Lâu Kiêm Gia chăm chú nhìn cây trầm trong tay, khoe môi cong lên xinh đẹp, hắn biết lễ vật của nàng sắp đến rồi.

Tang Vi Sương vừa đến đại sảnh thì nghe được tiếng nói cười bên trong, hóa ra là Lý Đại Nha và Trương Nữ Nữ bắt được Tang Cẩm Văn, buộc hắn phải kể chuyện xưa cho họ nghe.

- Lục Vũ tại sao là thần trà?

Trương Nữ Nữ không hiểu hỏi.

Tang Cẩm Văn hơi không kiên nhẫn đáp.

- Ta vừa nói rồi, bởi vì ông ấy viết “Trà kinh”.

- Nhưng ngươi cũng vừa nói Lục Vũ đã viết trong “Trà kinh” là “Trà dùng để uống xuất phát từ Thần Nông”, vậy tại sao thần trà không phải là Thần Nông?

Trương Nữ Nữ tiếp tục hỏi.

Tang Cẩm Văn nghe vậy thì mắt sáng lên, không ngờ đầu óc tiểu nha đầu này cũng rất tốt, không khỏi nhìn nàng ấy nhiều hơn.

Lý Đại Nha dường như phản ứng hơi chậm, dáng vẻ ngây ngô không rõ tình huống ra sao.

***

Quá trưa hôm sau, Dương Yên và A Vượng về đến huyện An, mang theo tin tức tốt, trà trang bên Lạc Dương đã an bài ổn thỏa, nghỉ ngơi một chút khoảng mười ngày sau là cả nhà bọn họ có thể dọn đến Lạc Dương rồi.

Đêm khuya, Dương Yên thấy phòng Tang Vi Sương vẫn sáng đèn, nghĩ đến một chuyện quan trọng, nhân lúc hắn đi ngang phòng nàng thì sẵn tiện vào nói với nàng luôn.

Hắn gõ cửa, người bên trong dường như hơi chần chờ một chút.

Tang Vi Sương nghĩ tới thể này mà Dương Yên đến tìm nàng hẳn là có chuyện quan trọng, bèn khoác áo ngoài đi mở cửa cho hắn.

- Vào đi.

Nàng nói.

Dương Yên sau khi vào phòng liền đóng cửa lại, tuy đang là mùa xuân nhưng trời vẫn còn lạnh, ban đêm lại càng lạnh hơn.

- Dương gia, quả thực có chuyện quan trọng.

Dương Yên tiến một bước gần Tang Vi Sương hơn, gương mặt thanh tú rất nghiêm túc:

- Hôm đó trong một khách điểm ở Lạc đô, tôi vô tình vào nhầm phòng, nghe được người bên trong đang nói một tin tức trọng đại, người đó nói.....Tây Tần sắp khai chiến với nước ta rồi.

Dương Yên ánh mắt bất an, chỉ cảm thấy mình vừa nói xong câu này thì lưng cũng tê dại. Tuy từ nhỏ đến lớn hắn đã nghe nói đến chiến tranh rất nhiều nhưng chưa từng sợ hãi như bây giờ, dù sao thì khi đó tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, còn bây giờ trưởng thành, hiểu chuyện rồi thì mới biết cái gì gọi là sợ.

Thần sắc vốn bình tĩnh của Tang Vi Sương cũng thay đổi. Nàng vội vã muốn dọn nhà như thể là có nguyên nhân từ huyện lệnh phủ, ngoài ra nàng biết khi Tây Tần và Đông Điều chính thức khai chiến thì nơi đầu tiên họ muốn đánh chiếm chính là Thiệu Nam.

Cái gọi là chính thức khai chiến không phải kiểu đánh chơi mà là mang theo âm mưu, ý đồ diệt quốc! Mấy chục năm nay Tây Tần và Vũ quốc tiền triều đã đánh nhau không dưới mấy mươi trận, bởi quốc độ tương đối gần nên thậm chí có những đội quân muốn đánh thẳng đến hoàng thành, nhưng đánh tới đánh lui đôi bên đều chưa từng chiếm được lợi ích, trận chiến đó cũng không phải trận chiến đàng hoàng. Nếu Tây Tần thật sự muốn đánh trận đầu ở Thiệu Nam, chiếm được Thiệu Nam thì khu vực trọng yếu về kinh tế, kho lúa gạo cả của Đông Điều là Hoài Châu cũng sẽ có được dễ như trở bàn tay.

Đây là điều mà trước đây khi còn là công chúa, thái phó đã nói với phụ hoàng.

Editor: Mình vừa nhận được tin từ mod muốn chọn 1 số trích dẫn hay ho, ấn tượng trong các truyện để làm quote, cho nên các bạn có ai thấy câu nào hay trong truyện thì cho mình biết để mình gửi cho mod nhé, cảm ơn nhiều. ^^

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Mua lương thực

Mấy ngày sau, Dương Yên lại bắt đầu bận trước bận sau thu dọn hành trang, hẳn biết lần này thật sự phải rời khỏi huyện An, chuyến này đi không biết bao nhiêu năm mới có thể trở về nên buổi trưa hắn tìm Tang Vi Sương xin nghỉ, muốn đến chỗ mộ tổ phụ của hắn.

Lại qua mấy ngày nữa, Dương Yên trở lại, chuyện trong trang an bài gần như đầu vào đáy cả rồi. Tang Vi Sương nghĩ đã đến lúc bảo Quá Tuyết qua huyện lệnh phủ bẩm báo một tiếng, nhưng bất kể thế nào nàng cũng sẽ không để Lâu Kiêm Gia ở lại.

Tang Vi Sương đứng trong trà viên, nghe tiếng bước chân phía sau, nàng đoán ra được là ai nên không quay đầu lại.

- Sao hả, sắp đi rồi mà không từ biệt với Cầu Oa Tử và bọn Trương Nữ Nữ, Lý Đại Nha sao?

Lâu Kiêm Gia ngậy người trong phút chốc, sau đó giống như là đã hiểu, cong môi cười.

- Xem người kia, kỳ thực người hoàn toàn không hiểu ly biệt là gì đâu nhì.

Tang Vi Sương hơi chớp mắt:

- Đi, chúng ta đi tìm Dương Yên thương lượng chút chuyện.

Nàng đi, hắn đi theo.

Nàng đã dần quen với bước chân nhẹ như không tiếng động của hắn, tựa như nàng cảm nhận được thế giới này có thể yên tĩnh ấm áp đến vậy.

Còn hắn, vào giờ phút này, cho dù vĩnh viễn đi như thế, hắn cũng sẽ không thắc mắc, không đòi hỏi gì mà đi theo nàng, đi mãi cho đến khi tuổi già sức yếu, gần đất xa trời.

Tang Vi Sương lại nghĩ, mấy ngày nay hắn không muốn ra ngoài chơi với bọn trẻ cũng tốt, ở nhà nàng sẽ dắt hắn đi dạo trong vườn, lại chuẩn bị cho hắn thêm vài bộ y phục mới.

Còn nữa.....nàng ngẩng đầu liếc mắt lên nhìn hắn, dáng vẻ ngoan ngoãn của hắn thật là say lòng người.

Nàng bỗng dừng dừng bước, đưa một tay nắm lấy tay Lâu Kiêm Gia, cảm giác ấm áp như ngọc dương chi khiến tim nàng run rẩy, nhưng cũng chỉ trong chốc lát, nàng đã phục hồi tinh thần lại, nhẹ nhàng cười với hắn, bình tĩnh mà đứng mực.

- Lâu Kiêm Gia, trên đời này, người còn người thân không?

Nàng đột nhiên rất quan tâm đến vấn đề này bèn cất tiếng hỏi.

Nhưng về mù mờ đáng trí của hắn lại khiến nàng tự giễu, khi không lại tự chuốc lấy phiền, hắn từ lâu đã không nhớ gì nữa, nàng sao lại ngốc như vậy.

Nàng cười khẽ, khéo léo chuyển đề tài:

- Tay người ấm hơn tay ta đấy.

Hắn biết nàng đang “khen” hắn, liền đổi bị động thành chủ động nắm chặt bàn tay nhỏ hơi lạnh của nàng. Hắn lúc này hiển nhiên là một đại nam tử đường đường chính chính, che chở cho nữ tử mình ngưỡng mộ trong lòng.

***

Dương Yên ở trong đại sảnh chính lý sổ sách, thấy Tang Vi Sương và Lâu Kiêm Gia đi tới thì vội buông sổ sách trong tay.

- Dương Yên, chúng ta còn bao nhiêu tiền?

Tang Vi Sương vừa vào cửa liền hỏi.

Dương Yên sững sờ đáp:

- Đương gia, trừ số tiền không thể động vào thì còn không đến một trăm năm mươi lượng.

Tang Vi Sương cau mày, trầm mặc một lát mới nói:

- Dương Yên, người đi chợ đem hết số bạc ấy toàn bộ mua lương thực, giờ mọ ngày mai người đi đi.

Tang Vi Sương lại lấy từ trong ngực ra một khối ngọc bội:

- Lại mua thêm hai chiếc xe ngựa lớn, chuyên dùng để chở lương thực.

- Ồ, được.

Dương Yên tuy không hiểu ý nàng nhưng vẫn làm theo. Có lẽ đương gia cảm thấy giá lương thực ở kinh thành đắt đỏ.....nhưng chờ lương thực đến kinh thành có phải hơi quá “phiền phức” rồi không.

Hắn đi được nửa đường mới “triệt để thông suốt”, bởi sắp chiến tranh nên giá lương thực nhất định sẽ tăng vọt! Đương gia đây là nhìn xa trông rộng, phòng ngừa chu đáo. Hiểu được điều này, Dương Yên thầm giễu mình ngu dốt.

Sáng hôm sau, khi Dương Yên trở lại, nàng đã nghe nói lương thực tăng giá, gạo hơi tốt một chút từ giá ban đầu là hai lượng bạc một thạch đã tăng hơn một lượng bảy tám mươi văn, Dương Yên đem hơn một trăm lượng bạc mua hai mươi thạch lương thực.

Tang Vi Sương luôn đề ý đến việc tăng giá lương thực, căn dặn:

- Ít ngày tới còn tăng nữa. Một chiếc xe ngựa chở mười thạch, mỗi xe lương dùng hai ngựa kéo, người và A Vượng chia nhau mỗi người điều khiển một chiếc, lương thực trên xe phải phủ lên một lớp vải dầu rồi trùm cỏ tranh lên.

Những điều này là nàng mấy ngày qua quan sát thương nhân bán lương thực ở phương nam mà bắt chước.

Dương Yên hiểu ý Tang Vi Sương, bèn vội đi làm, qua không đến mấy ngày nữa bọn họ sẽ phải lên đường rồi.

Buổi tối, cha của Trương Nữ Nữ là Trương Nhị Ngưu hàng xóm đến trang.

Cha Trương Nữ Nữ không rõ từ đâu mà biết Tang gia trà trang sắp dọn đi nên đến tìm Tang Vi Sương.

Tang Vi Sương không phải là người thích làm bộ làm tịch, cha Trương Nữ Nữ vừa hỏi Tang gia có phải sắp dọn đi hay không, nàng liền gật đầu thừa nhận.

Không ngờ cha Trương Nữ Nữ lại tiến lên mấy bước, đứng trước mặt nàng, khom người nhỏ giọng nói:

- Tang đương gia muốn dọn đi đâu? Có thể tiết lộ cho tôi chút ít không?

Tang Vi Sương hơi nhướn mày, cười nói:

- Trương thúc có thể cho tôi biết tại sao ông biết tôi muốn dọn đi không?

Cha Trương Nữ Nữ về mặt thành khẩn:

- Sáng nay tôi thấy nhà cậu chờ hai xe đồ lớn, tôi liền nghĩ theo hướng này. Không giấu gì cậu, tôi và Lý gia đã muốn dọn đi từ lâu, chính là chuyện mấy hôm nay.

Tang Vi Sương vừa nghe thì con ngươi chột lóe.

Trương Nhị Ngưu thấy thần thái Tang Vi Sương hơi thay đổi thì dốc hết những gì trong lòng ra:

- Tang đương gia cảm thấy chúng tôi chỉ nghe những tin đồn nhỏ nhỏ mà muốn bỏ nước đi lánh nạn hoặc tin rằng chúng tôi muốn đi Tây Tần kiếm tiền nuôi gia đình cũng được, nhưng cậu có thể mang chúng tôi cùng đi không?

Tang Vi Sương nghe vậy thì ánh sáng trong mắt biến mất, đạm nhạt nói:

- Trương thúc, tôi không đi Tây Tần.

- A?

Trương Nhị Ngưu sững sốt, mồ hôi trên trán rơi xuống.

- Trương thúc đi đi, những lời hôm nay tôi sẽ không tiết lộ nửa câu với người khác.

Tang Vi Sương nghiêm túc nói.

- Ồ.....

Trương Nhị Ngưu tin vào nhân phẩm của Tang gia, ông sống ở đây nhiều năm như vậy nhưng chưa từng thấy người của Tang gia đi nhại lời người khác, huống hồ chuyện quan trọng như vậy Tang gia lại càng không thể đi nói lung tung. Ông chỉ xem như mình chưa hề tới Tang gia, vội vã cáo từ.

Lại qua khoảng mấy ngày nữa.

- Huyện lệnh lão gia mấy ngày trước bãi quan đi phủ Thiệu Châu đường lão rồi!

- Phải đó, nhi tử của tôi còn nghe nói huyện lệnh mới đang trên đường đến nữa.

Vào một ngày gió xuân dần chuyển ấm, rừng đào phía nam huyện vừa hé nụ, rất nhiều khách trong Hùng Sư Lâu đang bàn tán.

Bên ngoài lâu, một người cưỡi ngựa vội vã chạy về phía Tang gia trà trang, đó là người của huyện lệnh phủ đưa tin cho Tang gia.

Tang Vi Sương kinh ngạc với sự thay đổi của huyện lệnh phủ, mấy ngày trước nàng còn nỗ lực tranh đấu vì chuyện giữ lại Lâu Kiêm Gia bên mình mà hôm nay Lâm Cảnh Thần đã viết thư bảo Lâu Kiêm Gia có thể ở lại chỗ nàng.

Hắn còn gửi kèm theo chứng minh hộ tịch của Lâu Kiêm Gia.

Tang Vi Sương cất xong đồ vẫn thực không dám tin.

Lâm Cảnh Thần làm thế này là muốn “giao” Lâu Kiêm Gia cho nàng?

Nhưng hôm đó nàng đã thấy Lâm Cảnh Thần xem hắn như bảo bối mà.

Vậy là hắn đồng ý rồi?

Nhưng đột nhiên hắn đưa ra quyết định này, chẳng lẽ giữa Tây Tần và Đông Diêu thật sự sẽ xảy ra chiến tranh? Nàng nghĩ đây hẳn là giải thích hợp lý nhất. Tây Tần tấn công Đông Diêu, nơi đầu tiên họ đánh là Thiệu Nam, Lâm Cảnh Thần thân là tri châu Thiệu Châu nên không thể bỏ rơi bách tính cả thành.

Cho nên, chỉ có để nàng dẫn Lâu Kiêm Gia đi là tốt nhất?

- Dương Yên, chúng ta đi ngay tối nay.

- A?

Dương Yên nghe vậy thì tức khắc ngay người, thế này cũng quá gấp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của chàng Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Đồ thành

(Đồ thành: binh lính khi chiếm thành giết hết người dân trong thành, chuyện này xảy ra rất nhiều vào thời cổ đại của Trung Quốc)

- Đương gia, có phải hơi gấp quá không? Dù sao chúng ta vẫn chưa chuẩn bị xong. ....

Dương Yên nói ra nghi hoặc trong lòng, đôi mắt hần lảng lảng chăm chú nhìn Tang Vi Sương, dù sao trong lòng hần cũng tràn đầy lưu luyến với trang viên này.

Tang Vi Sương giờ khắc này lộ vẻ bất đắc dĩ, nàng đưa mắt nhìn về phía chân trời, lúc còn là công chúa tôn quý, huyền học mệnh lý từng là một môn học bắt buộc của nàng, từ vi dân ần luôn khiến nàng có cảm giác bất an, hơn nữa vào mùng một và ngày rằm, trên bầu trời có màu xám tro cũng không phải điềm tốt lành gì. Nàng tuy không tin những thứ này nhưng không có nghĩa là không để ý, sau đó chuyện vong quốc đã thành tâm bệnh của nàng nên nàng càng không thể không để ý.

Năm đó khi nàng sắp cập kê, phụ hoàng từng tìm cao tăng đoán mệnh cho nàng, vị cao tăng đó chỉ nhìn nàng một cái liền chấp tay trước ngực, vẻ mặt vô cùng khoan thai điềm tĩnh nói:

- Nữ tử này tuy mệnh quý nhưng phúc bạc, số mệnh đã định không thoát khỏi kiếp nạn cập kê.

Hoàng đế nghe được giật dử, nói cao tăng này ăn nói xằng bậy, tuy tu vi cao nhưng cũng có lúc mắc sai lầm, sau đó cũng nhờ có thái phó ra mặt mới thôi. Vì vậy chuyện này không được lưu truyền trong dân gian.

Không thể phủ nhận, sau khi nàng tuần quốc trùng sinh, nàng đã để tâm những lời ấy của vị cao tăng.

Trước đây, nàng không xem sao trong đêm khuya tĩnh lặng, không an nhàn thoải mái nhiều như vậy, nhưng cuộc đời có quá nhiều chuyện không biết được, nàng không kiềm được mà sợ hãi, sợ giẫm lên vết xe đổ của chính mình.

Dương Yên thấy đáng vẻ lo lắng của Tang Vi Sương thì trong lòng hơi cảm khái, thở dài:

- Tôi đi chuẩn bị.

Dương Yên làm việc rất nhanh, trời còn chưa tối đã dọn xong đồ lên xe ngựa, kế hoạch là hai xe lương thực sẽ do hần và A Vượng mỗi người điều khiển một chiếc. Tang Cẩm Văn và Quá Tuyết điều khiển một chiếc xe ngựa cỡ trung chở đồ đạc, còn Tang Vi Sương và Lâu Kiêm Gia điều khiển một chiếc xe ngựa chở hành lý, y phục vật dụng hàng ngày.

Trước khi đi, Vi Sương còn mài cả kiếm, dầu sao cũng phải đề phòng. Chỉ ít nàng cũng phải bảo vệ được sự an toàn của người nhà.

- Đương gia, đã chuẩn bị xong hết rồi.

Dương Yên đứng ở cổng sau, gió xuân thổi qua mái tóc, hần nhìn thiếu nữ đứng chấp tay nơi đó.

- Khóa lại đi.

Nàng khẽ thở dài, xoay người đi về phía xe ngựa.

Trang viên vắng vẻ, đêm khuya tĩnh mịch, nơi này không còn âm thanh náo nhiệt nữa, nếu một ngày nào đó Tĩnh Sơ trở lại, không tìm được người thân thì phải làm sao?

Tang Vi Sương lắc lắc đầu, thu lại cảm xúc ngổn ngang trăm mối, đôi mắt lại khôi phục vẻ bình tĩnh sáng tỏ.

***

Ngày mười hai tháng hai năm Vĩnh An thứ năm, trời không trăng, gió lạnh thổi mạnh suốt đêm tựa như tiếng ma khóc đau thương, khắp nơi ở Thiệu Tây như bị mây đen che phủ.

Một đội quân che mặt không rõ tên của Tây Tàn đổ bộ vào vùng đất Thiệu Tây trong đêm, ba huyện của Thiệu Tây toàn bộ bị giết.

Trận chiến này khiến cho các sử gia kể say sưa, cũng khiến cho đầu óc các tiểu thuyết gia đời sau được mở rộng, chuyện xưa về kỵ binh Tây Tàn được thêu dệt thành vô số tiểu thuyết lưu truyền trên phố, những tiểu thuyết gia kia truy theo dấu chân của các sử gia thậm chí còn biên soạn một trang mưa máu gió tanh thành tình yêu xúc động lòng người, thủ lĩnh của kỵ binh khiến cho các thiếu nữ đời sau mơ màng, nói hấn anh tuấn lạnh lùng, ngạo mạn nhưng trọng tình.

Chỉ có người trong cuộc mới biết sự thảm thiết của trận chiến ấy không liên quan gì đến chuyện phong hoa tuyết nguyệt đời sau. Một đêm đồ thành, ba huyện thất thủ, điều sử sách ghi lại là sự tàn nhẫn độc ác và quả cảm, còn điều mà đời sau ca ngợi lại là sự cao ngạo và tàn bạo của kẻ giết người.

Nhiều năm sau trong bản tiểu ký chép tay của Tang công “Tây song dạ thoại” từng viết: Mỗi khi nói đến lịch sử, trên mặt a tỳ luôn mang theo vẻ bi thương bất lực, Tây Tàn tàn bạo bị người đời sau gán vào chuyện phong hoa tuyết nguyệt, một trận chiến máu đổ thành sông đã tan theo mây khói trong một khúc nhi nữ xuân tình, nỗi đau chỉ vĩnh viễn thuộc về người khi ấy. ....A tỳ của tôi năm xưa từng cười nói: “Dẫu sao thì chuyện nghe lời binh mà lo lắng thay cổ nhân chỉ có người ngu mới làm.” Lúc đó, tôi có một loại ảo giác rằng a tỳ giống như người từng sống trong sử sách vậy, hiểu được nỗi khổ bất đắc dĩ này.

____Tiếng vó ngựa dồn dập, tiếng kêu thảm thiết khắp nơi mãi đến bình minh vẫn chưa ngừng, những gia đình may mắn sống sót ở Thiệu Tây chạy loạn như điên!

Trên quan đạo đi từ huyện An đến thành Thiệu Châu nơi nơi đều có thể thấy dân chạy nạn.

- Nơi Tây Tàn tấn công đầu tiên chính là Thiệu Châu của chúng ta!

- Quân Tàn ngay cả chiến thư cũng không hạ đã trực tiếp đánh vào! Ngươi không biết đâu, quân Tàn trong một đêm tiến vào mấy huyện ở Thiệu Tây, vừa vào là đồ thành, còn nữa, huyện An bây giờ cũng bị bao vây kín mít rồi.

Lão nhân nọ còn chưa nói xong đã nghe thấy phía sau có tiếng vó ngựa phi nhanh chấn động cả mặt đất.

Cùng lúc đó, Tang Vi Sương đưa mắt là có thể thấy ở rất xa phía sau là một đám mã quân đông nghịt như mây đen phi nhanh đến. ....

- Là quân Tàn, mau chạy đi! _____

Một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, người trước mặt đều đã co cẳng chạy. Nạn dân trên quan đạo tức khắc trở nên hỗn loạn, nhất thời giẫm đạp nhau bị thương vô số.

Tang Vi Sương đang đánh xe thấy cảnh tượng như thế, nhất thời gương mặt trắng bệch.

Nàng trấn định lại trong cơn bối rối, lớn tiếng nói với xe ngựa phía sau:

- Dương Yên, A Vượng, chúng ta nhanh lên một chút!

- Dương Yên, Quá Tuyết, đi theo ta!

Cùng mang vẻ mặt tái nhợt như Dương Yên còn có A Vượng phía sau, trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, họ chỉ có thể nghe theo ý kiến của Tang Vi Sương.

Xe ngựa xóc nảy dữ dội, Tang Vi Sương đánh xe, Kiêm Gia ngồi bên cạnh nàng, Tang Vi Sương vừa đánh xe vừa mắng bảo hấn vào bên trong.

Lâu Kiêm Gia cũng cảm nhận được vẻ lãnh đạm và tức giận của Tang Vi Sương, hấn hình như sợ nàng lo lắng nên rất nghe lời, chui vào trong buồng xe, không trở ra nữa.

Quá Tuyết và Cẩm Văn điều khiển một chiếc xe ngựa nhỏ theo ở phía sau, sau nữa là Dương Yên và Vượng nhi điều khiển xe lương thực.

Quân đội Tây Tàn trong một đêm đánh chiếm ba huyện Thiệu Nam khiến Diêu quốc trở tay không kịp, nàng thật sự may mắn, may mà nàng dũng cảm đưa ra quyết định dẫn mọi người rời khỏi huyện An trước thời hạn, ít nhất hiện tại tất cả mọi người đều còn sống! Nếu vận khí không tệ thì vẫn có thể tiếp tục sống!

Trán Tang Vi Sương rỉ ra mồ hôi to như hạt đậu.

Nàng tự trấn an mình:

- Không sợ. Chúng ta đều sẽ sống. ....

- Đương gia.....còn vài chục dặm nữa là tới thành Thiệu Châu rồi, chúng ta không đến đó sao?

Quá Tuyết đánh xe ngựa nhỏ, bởi cực kỳ sợ hãi, lắp bắp nói xong được câu hoàn chỉnh thì tiếng vó ngựa sau tai giống như bùa đòi mạng, hấn ở trên xe ngựa vẫn có thể nghe được từ bên ngoài những tiếng kêu thảm thiết của người dân Diêu quốc rơi vào tay quân Tàn.

Quá Tuyệt nhận thức được rất rõ ràng, chỉ cần bị quân Tần đuổi kịp thì mọi người đều sẽ mất mạng.

Âm thanh như vậy sao không khiến Tang Vi Surong cảm thấy vô cùng sợ hãi cho được chứ.

Nhưng nàng chưa muốn chết.

Trong lúc bối rối, nàng quay đầu nhìn gương mặt xinh đẹp thuần khiết, vô tư không biết gì của Lâu Kiêm Gia.

Lúc này rồi mà nàng vẫn có thể cười, nàng rất muốn vuốt tóc hấn nhưng không thể phân tâm bèn nhúc nhích đôi môi mỏng:

- Tiểu Lâu ngọc.

Hiện tại người bình tĩnh nhất dưới tình huống này có lẽ chỉ có hấn.

Tang Vi Surong lại nâng mắt, ánh mắt kiên nghị mà dừng cầm, nàng hạ quyết tâm không để mình chết nữa. Nàng phải cố gắng quan sát, nhìn chung quanh xem có đường mòn nào hay không.

Lời tác giả: Bị đồ thành là ba huyện khác ở Thiệu Tây chứ không phải huyện An.

Editor: Ở chương 51 trong nguyên tác ghi là ba huyện ở Thiệu Nam bị đồ thành nhưng cuối chương tác giả lại bảo là ba huyện ở Thiệu Tây, và từ chương 53 cũng thấy bảo bị đồ thành là ba huyện Thiệu Tây nên có lẽ tác giả gõ nhầm hay sao đó, nên để thống nhất mình sẽ sửa lại ở chương 51 là ba huyện Thiệu Tây nhé. Thân.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Chạy trời không khỏi nắng?

Căn cứ theo phán đoán lúc trước của nàng thì quân Tần sẽ trực tiếp tấn công vào Thiệu Châu cách nơi này chỉ hai mươi dặm, cho nên nàng mới ra lệnh Dương Yên đi về phía bắc, nhưng bây giờ xem ra nàng đã hoàn toàn đoán sai số lượng quân Tần.

Xem ra Tây Tần đã có âm mưu từ lâu đối với lần đột kích này, họ không chỉ muốn trong vòng ba ngày đánh chiếm Thiệu Châu mà còn muốn dùng khí thế gió cuốn mây tan công hạ một nửa Diêu quốc.

- Hướng đông đằng trước có một con đường mòn!

Thị lực của Dương Yên rất tốt, thấy một con đường mòn liền kêu to lên, hấn mở to mắt nhìn bốn phía:

- Đoán chừng là con đường từ Thiệu Châu đến Hoài Châu!

- Được, vậy đi đường này.

Tang Vi Surong giờ roi thúc ngựa nói.

Tang Vi Surong nói rất bình tĩnh, giống như đã hạ một quyết tâm thật lớn vậy.

Phải biết rằng tính mạng của cả đoàn người đều ở trên tay nàng.

- Tướng quân, chúng ta đuổi theo nữa chứ?

Giọng của nam nhân như loài sói rừng, mang theo khí thế khiến người ta kinh hãi.

- Thám tử nói Tang gia trà trảng hai ngày trước đã dọn đi, bây giờ xe ngựa đi trên quan đạo này đều có hiểm nghị, Vân Thanh, người mang một đội nhân mã đuổi theo! Thấy người giữa chân mây có nốt chu sa thì...

Tướng quân nọ hơi ngừng lại, đôi mắt phát ra ánh sáng tàn ác:

- Giết không tha!

Người tên Vân Thanh dẫn một trăm thiết kỵ binh che mặt đuổi theo người của Tang gia.

Nửa canh giờ sau.

- Vân tướng quân, hai mươi dặm phía trước chính là thành Thiệu Châu, thuộc hạ nghĩ người của Tang gia đã vào thành rồi.

Một thiết kỵ binh nói.

Ánh mắt như sói rừng của Vân Thanh quét chung quanh một vòng:

- Ta không tin.

Ánh mắt sắc bén của hắn phát hiện ra một con đường mòn, bởi mấy ngày nay trời có mưa nhỏ nên mặt đất trên đường mòn hơi ẩm ướt, xe ngựa đi qua sẽ để lại vết bánh xe.

Vết bánh xe ở đây hằn lên rất lộn xộn cũng rất sâu, có lẽ có xe ngựa đi theo đường này. Nơi đây cách thành Thiệu Châu chỉ có hai mươi dặm, nếu là người một lòng muốn đi Thiệu Châu thì sao lại nghĩ đến việc đi con đường mòn này? Khóe môi hắn cong lên nụ cười lạnh, bàn tay to ghì cương ngựa lại rồi thúc ngựa đi theo.

Vân Thanh chỉ lỡ thời gian một lát đã hạ lệnh cho thuộc hạ đuổi theo con đường mòn.

Khi ước chừng trời đã tối, Tang Vi Sương tính ra cả đoàn người đã đi trên con đường mòn được tám mươi dặm, kỳ thực từ lâu họ đã không còn nghe thấy tiếng vó ngựa nữa nhưng nàng vẫn không ra lệnh thả chậm tốc độ.

Lúc này hiển nhiên là vì khản trương cao độ, tinh thần mệt mỏi.

Thở ra một hơi thật dài, giờ khắc này nàng mới tranh thủ lau mồ hôi lạnh trên trán. Đôi khi thả lỏng lại thì nàng mới phát hiện cơ bắp cánh tay đã mỏi như như không còn là của mình nữa, và nàng có thể cảm nhận được y phục trên người đã sớm đầm mồ hôi, hiện tại lại càng cảm thấy gió lạnh thấu xương.

Kinh hoàng qua đi, sự ngỡ ngàng luống cuống bỗng chốc dâng lên ngực, lúc này một cái tay phía sau vươn ra đưa cho nàng một túi da đựng nước. Nàng quay đầu lại thì thấy đôi mắt đẹp như tranh vẽ kia, trong dịu dàng có mang theo ánh sáng động lòng người, lấp đầy trái tim mờ mịt của nàng.

Nàng nhận túi da hắn đưa tới, bất giác môi nàng đã rất khô, cổ họng cũng hơi đau, chính nàng cũng không để ý.

“Ưc ưc” mấy ngụm nước lớn, nàng đưa túi nước cho hắn.

Tang Vi Sương vừa chậm lại thì bọn Dương Yên cũng chậm lại theo, thần kinh căng thẳng hồi lâu rốt cục cũng có thể thả lỏng. Nhưng họ cũng không dám xem thường bởi họ hoàn toàn không biết những người Tây Tần kia có đi theo hướng này hay không.

- Đương gia!

Dương Yên ở phía sau gọi:

- Chúng ta đi Hoài Châu à?

Dương Yên lo lắng về tòa nhà đã ký khế ước ở kinh thành, nếu bọn họ đến kinh thành muộn hơn thời gian dự tính thì tòa nhà kia liệu có bị người ta ép giá cao hơn không? Trận chiến hôm nay có phải là trận khởi đầu chiến tranh hay không còn chưa biết chắc.

Tang Vi Sương trong lòng chợt động, đi Hoài Châu cũng không phải là không thể, nhưng...

Trước đó nàng chưa từng nghĩ, cũng không muốn sống dưới mí mắt vị Thần nhị gia kia. Nam nhân đó không phải một người đơn giản.

Nàng đột nhiên cảm thấy rất xót xa, mình bận rộn suốt ba năm nhưng ngoại trừ thành quả trên mấy xe này thì gần như cái gì cũng không có. Đến bây giờ, Tình Sơ không còn nữa, bản thân mình thì mang theo cả đoàn người phiêu bạt.

Dương Yên không nghe được câu trả lời, hắn đánh xe chạy song song với nàng, quay đầu nhìn, đợi đáp án của nàng.

Tang Vi Sương cau mày, lông mi che lại cảm xúc trong mắt, dù Dương Yên thị lực có tốt hơn nữa cũng nhìn không rõ, càng không biết nàng đang nghĩ gì.

Hoài Châu vốn được xem là vừa lứa của Đông Diêu, chỉ đứng sau Lạc Dương, cho nên quân đội Diêu quốc đóng ở đây cực kỳ nghiêm ngặt không kém hơn Lạc Dương bao nhiêu.

Nghĩ đến điều này Tang Vi Sương gật đầu:

- Ừ, Hoài Châu.

Đi thêm vài dặm, họ nhìn thấy quan đạo, Dương Yên lại càng lo sợ, đi lâu như vậy rốt cục cũng ra khỏi đường mòn, đến được quan đạo, nhưng không biết nơi này là nơi nào?

- Phía trước là quận Lưu!

Tang Vi Sương trí nhớ tốt, trước đây nàng từng vì chuyện “Tuyệt Đào” mà tới Hoài Châu, mặc dù khi đó đi đường gấp rút nhưng nàng vẫn nhớ được.

- Quận Lư?

Dương Yên rất kinh ngạc, lúc đó hắn cũng đi theo đường gia nhưng sao hắn lại không nhớ?

Tang Vi Sương nhìn hắn, nói:

- Kỳ thực cũng không phải là châu quận gì, hiện tại hắn là huyện.

Nói xong, nàng hơi nhíu mày, nơi đó chính là phạm vi thế lực của Thần gia rồi.

Quận Lư nổi danh thiên hạ về lưu ly và ngọc thạch, Thần gia thiết lập Lưu Ly Đường và Lưu Hà phân đà ở đây.

- Đường gia!...

Phàn Quá Tuyết phía sau đột nhiên hét thảm một tiếng, tiếng hét này giữa màn đêm khiến người ta sởn tóc gáy.

- Sao thế?!

Vượng Nhi đánh xe song song với Phàn Quá Tuyết không biết là bị tiếng hét của Phàn Quá Tuyết dọa sợ hay tức giận mà chột cao giọng rống hắn.

- Tiếng, tiếng vó ngựa...

Phàn Quá Tuyết nhĩ lực rất tốt, có thể nghe được âm thanh từ rất xa, cho nên dù Vượng Nhi không để ý lời của hắn thì Dương Yên và Tang Vi Sương cũng sinh lòng cảnh giác.

Tiếng gió lạnh gào thét qua tai, Tang Vi Sương khấn trương nín thở tập trung tinh thần, nàng không chỉ nghe được tiếng gầm gào của gió, nhịp đập của trái tim, tiếng hít thở có chút dồn dập hỗn loạn, mà còn có cả...tiếng gót sắt “ầm ầm” truyền đến từ nơi đường núi có lẽ hơn mười dặm phía sau...

Âm thanh ấy càng lúc càng gần, khiến người ta tuyệt vọng, khiến người ta chấn động, khiến người ta khiếp đảm...

- Tướng quân cố chấp đuổi theo cả trăm dặm mà chỉ thấy mấy chiếc xe ngựa này, có lẽ là được rồi!

Đất Tần giọng Hồ, man rợ thô kệch.

Vân Thanh từ xa đã thấy mấy chiếc xe ngựa kia, khóe môi cười giễu cợt:

- Một người cũng không giữ lại.

Đây là đường núi, quanh co khúc khuỷu nhưng cùng lắm cũng chỉ cách nhau một dặm, đoàn người Tang Vi Sương không nghe được những người đó nói gì nhưng tiếng vó ngựa thì giống như “bùa đòi mạng” gõ vào lòng bọn họ, khiến bọn họ sợ hãi và tuyệt vọng.

Tang Vi Sương hoàn toàn không ngờ những người này lại đuổi mãi không tha cả trăm dặm, điều này khiến nàng không thể không hoài nghi động cơ truy đuổi bọn nàng đến cùng của chúng. Nếu muốn đuổi tận giết tuyệt cũng không cần truy cùng đuổi tận như vậy chứ? Tầm mắt Tang Vi Sương rơi vào thanh bảo kiếm treo trên cửa xe ngựa, đây là thứ mà lúc trước nàng chuẩn bị để phòng lỡ như dọc đường gặp phải giặc cướp.

Nàng lấy bảo kiếm xuống, y phục trên người đã ướt đầm mồ hôi.

Bây giờ chỉ có Dương Yên là hơi trấn định chút, hắn ngoại trừ bối rối thì tinh mắt thấy ở nơi xa có một khối đá khổng lồ, phía trên có hai chữ được viết bằng bút son: quận Lư.

- Đằng trước chính là quận Lư, chúng ta mau qua đó!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Cùng chàng vĩnh biệt?

Dương Yên vừa nói ra, Quá Tuyết và Vượng Nhi như thấy được hi vọng, dùng hết sức lực đánh xe ngựa về phía trước. Nói thế nào thì họ cũng không muốn chết ở đây, thay vì chết còn không bằng để sống mà dùng thêm sức, chỉ cần vào được quận Lư là họ sẽ an toàn, chỉ chút xíu nữa, chút xíu nữa...

- Nhanh hơn nữa! Ta thấy người của họ cũng không nhiều, chỉ cần chúng ta vào được quận Lư là an toàn!

Tang Vi Sương cũng nâng cao tinh thần, quận Lưu đã là phạm vi thế lực của Thần gia, đúng như Dương Yên nói, Tàn binh đuổi theo họ cũng không nhiều! Họ vẫn còn cơ hội tránh được một kiếp này.

Nhưng nàng không hề nắm chắc, bởi số người đuổi theo họ tuy không nhiều nhưng chính xác là chỉ đội ngũ kỵ binh tàn bạo nhất hung hãn nhất Tàn quốc, cũng chính họ trong một đêm đồ thành các huyện ở Thiệu Tây. Mà đoàn người các nàng muốn sống sót từ tay họ, nghĩ cũng biết so với lên trời còn khó hơn!

“Rầm” một tiếng điếc tai, ngựa bị thoát dây cương! Bánh xe quét qua mặt đất, Quá Tuyết đánh xe bị văng xuống.

“Bịch”, tiếng người ngã xuống đất, Quá Tuyết phun ra một ngụm máu tươi. Xe ngựa của hắn không nặng như xe của Dương Yên và Vương Nhi cho nên chỉ dùng một con ngựa, không phải hai hay ba con như xe họ, có lẽ con ngựa kia vì phi nhanh liên tục cả đường nên chạy loạn...

Tang Vi Sương tuy không thấy chuyện gì xảy ra nhưng con ngựa thoát cương kia phi nhanh đi xa đã cho nàng biết mọi chuyện.

Người đang đi chạy nạn mà còn có thể ngủ thật say, lúc này bị làm cho giật mình tỉnh giấc _ Lâu Kiêm Gia dụi dụi đôi mắt mờ mịt, từ trong xe ngựa ra ngoài.

Hắn nghe được tiếng Quá Tuyết khóc, thần sắc liền thay đổi, khó hiểu mà nghiêm túc nhìn Tang Vi Sương, miệng phát ra âm thanh khàn khàn. Bàn tay trắng như ngọc dương chi của hắn nắm chặt khung xe, hiển nhiên vẻ mặt hắn thay đổi là vì tiếng kêu thảm của Quá Tuyết, lúc này hắn vô cùng kinh hoàng.

Tang Vi Sương rất khó khăn quay đầu lại, nhìn ánh mắt hơi đục ngầu của hắn:

- Muốn ta cứu hắn? Được...

Lâu Kiêm Gia không biết lời của nàng có ý nghĩa gì. Hắn chỉ dùng ánh mắt lo lắng và mê man nhìn nàng, hắn không thể vứt bỏ người đã chăm sóc hắn ba năm.

Tang Vi Sương vẻ mặt lạnh như băng rống to với xe ngựa bên cạnh:

- Dương Yên, người mang Cẩm Văn dùng tốc độ nhanh nhất vào thành, tìm Thần gia.

Một tấm bảng bằng đồng xanh rơi vào ngực Dương Yên, hắn bắt lấy rất vững vàng.

- Cẩm lấy cái này.

Tang Vi Sương bình tĩnh căn dặn.

- Đại tỷ!

Tang Cẩm Văn nghe hiểu được ý của Tang Vi Sương, vội vàng la lớn. Đại tỷ muốn họ đi trước, còn tỷ ấy thì sao? Tỷ ấy muốn ở lại chặn hậu sao? Sao có thể...

- Đường gia...

Dương Yên rất nhanh đã hiểu ý đồ của nàng, trong sự đấu tranh ngắn ngủi, hắn chỉ biết gọi tên nàng, phút chốc mắt đã loang loáng nước.

- Đừng trì hoãn nữa, tính mạng của ta ở trong tay các người...

Gương mặt nghiêng của nàng lạnh nhạt kiên nghị, có ý đoạn tuyệt đầy xa cách.

Nàng nói rất nhẹ, nhưng từng chữ từng chữ đều như quả cân đánh vào lòng Dương Yên, hắn không dám cãi mệnh lệnh của nàng, trong lòng hắn vừa trách Tang Vi Sương vừa thuyết phục mình tin vào năng lực của nàng, nếu họ còn dây dưa tiếp thì có thể mọi người đều sẽ mất mạng! Dương Yên cắn răng, đánh xe rồi đi.

- Đại tỷ, đại tỷ hu hu hu, đừng đi, đệ muốn đại tỷ, chúng ta đừng bỏ đại tỷ lại...

Cẩm Văn bị Dương Yên đẩy mạnh vào trong xe, tiếng khóc của Cẩm Văn khiến Tang Vi Sương và mọi người có mặt đều cảm thấy xót xa.

“Tang Vi Sương, cô vẫn luôn đoán đúng mọi thứ, hôm nay cô cũng đoán đúng sẽ không chết ở đây, cô muốn ta đi trước tìm Thần gia đến cứu cô, cô có biết ...điều này đối với ta tàn nhẫn thế nào không, cô hiểu rõ đây là biện pháp xấu nhất, nhưng cùng với cô, với Vương Nhi, với Cẩm Văn, với Lâu Kiêm Gia đi tìm chết...Nếu...” Dương Yên trong lòng suy nghĩ, hắn đánh ngựa mà tâm tình phức tạp đến cực điểm. Hắn phải cứu nàng, hắn nhất định phải mang người đến cứu nàng! Cho dù hắn phải quỳ xuống trước người khác đi chăng nữa!

Xe ngựa từ từ dừng lại, nữ tử đặt cương ngựa vào tay bạch y thiếu niên.

Tang Vi Sương nhìn về phía Vương Nhi cũng dừng lại, nàng nhẹ nhàng nói:

- Vượng nhi đợi chút, người mang Quá Tuyết đi theo Dương Yên.

Nàng dùng tốc độ nhanh nhất tháo một con ngựa ra khỏi xe rồi cầm kiếm xuống xe, theo bản năng phần tâm chú ý truy binh phía sau, về gấp gáp và bối rối dâng đầy trong mắt.

Tang Vi Sương rất nhanh đã đi đến chỗ xe ngựa xảy ra tai nạn, nàng bế Quá Tuyết đang rên rĩ vì đau đớn lên.

- Cố chịu, không sao đâu.

Cách nàng an ủi Quá Tuyết rất mạnh mẽ, rất cứng nhắc...Quá Tuyết không hề mạnh mẽ nghe được, khóc càng dữ dội hơn.

- Người...

Tang Vi Sương cười bất đắc dĩ, chính nàng cũng không biết đáng về cười hiện tại của mình có mấy phần chua xót, mấy phần thoải mái.

Nàng phong bế đại huyết của Quá Tuyết rồi bế hắn đi về phía xe ngựa của Vượng nhi. Đặt Quá Tuyết nằm ngang trên ván xe, nàng nói với Vượng nhi:

- Vượng nhi, chăm sóc hắn.

Nàng không nói gì nữa, vỗ vào mông ngựa, xe ngựa liền chạy đi. Hai thiếu niên trên xe đều nước mắt lưng tròng.

- Công tử...

Quá Tuyết nhìn gương mặt sắp mất hút của Tang Vi Sương, trong miệng mơ hồ gọi, hắn tuy lo cho Tang đương gia nhưng hắn càng lo cho công tử của hắn hơn.

Tang Vi Sương ở xa xa cho hắn một nụ cười trấn an.

Tiếng vỗ ngựa của truy binh đã rất gần, nàng buộc không thể nán ná nữa.

Tang Vi Sương để Lâu Kiêm Gia ngồi trên xe nắm chặt cương ngựa, nàng chăm chú nhìn vào mắt hắn, bình tĩnh ung dung nói:

- Lâu Kiêm Gia, ta muốn người sống, người đánh xe ngựa này đi theo Vượng nhi đi.

Bất kể hắn nghe có hiểu hay không, bất kể hắn có biết điều khiển ngựa hay không, nàng cũng để hắn đánh ngựa đi, dù sao cũng không còn thời gian nữa.

Nàng đánh một roi thật mạnh vào lưng ngựa, chiếc xe ngựa chở Lâu Kiêm Gia chạy như bay.

Thiếu niên còn chưa kịp nhìn rõ thì khuôn mặt người bên cạnh đã vụt nhanh qua. Hắn không nhớ rõ về mặt lúc này của nàng, dường như đây là vĩnh biệt, vậy mà hắn lại không nhớ rõ nàng đang cười hay...

Sao có thể như vậy...

Hắn chưa nhìn đủ khuôn mặt tươi cười của nàng, nếu là chia ly, là vĩnh biệt thì sau này ai sẽ búi tóc cho hắn, khi hắn bị bắt nạt, ai sẽ toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn, che chở hắn?

Không muốn...

Đầu hắn căng như muốn nứt ra, nóng và khô như dung nham phun trào, thật khó chịu, hắn không muốn mất nàng, hắn chỉ muốn ở bên nàng, cho dù là chết bên nàng...

Vết thương được cứu nơi ngực giống như lại chảy máu như lúc ban đầu, đau đớn không thể nào hô hấp, nỗi đau vạn tiễn xuyên tim _____

Vạn tiễn xuyên tim?

Đó là chuyện khi nào?

Tại sao khi hắn muốn bắt lấy một chút hơi ấm dư thừa thì cả đầu đều trống rỗng?

Nếu có thể kêu to, hắn nhất định sẽ gào thét: Dừng lại!

Nhưng con ngựa này như bị điên vậy, cứ chạy theo xe ngựa của Vượng nhi.

Hắn đưa một tay sờ lên ngực đau dữ dội, một vật cứng chạm vào ngón tay, hắn giật mình, lấy nó ra...

Một cây trầm gỗ trầm hương nằm trong lòng bàn tay hắn, rõ ràng rất nhẹ rất nhẹ, nhưng giờ khắc này lại khiến hắn cảm thấy nặng trĩu, giống như đá linh lung rơi vào trong đáy lòng vậy.

Đôi mắt sáng như sao chìm trong nỗi đau đớn nặng nề, hấn nắm chặt cây trâm kia.

Không. Hấn vẫn chưa đích thân tặng nàng, đây là cây trâm mà hấn đã dùng nhiều đêm để làm cho nàng.

Hấn vẫn chưa thể tự tay cắm nó vào trong búi tóc của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Lại Ngâm Câu Kiêm Gia, Thanh Thản Lúc Sinh Tử

Tang Vi Sương lúc này không có “tình cảm phức tạp” như Lâu Kiêm Gia, nàng cột con ngựa kia vào xe của Quá Tuyết, nàng cảm thấy mình đúng là xem tiền như mạng, kỳ thực nàng hoàn toàn có thể cười ngựa chạy đi mà không phải đứng đây cột ngựa vào xe ngựa trong khi quân Tần sắp đến “dưới mí mắt” rồi.

Nhưng trong xe này là gia sản của nàng, có rất nhiều đồ cô nàng thích nên mua về, nàng không bỏ được. Đây cũng là tâm huyết suốt ba bốn năm nay của nàng, nàng không muốn cho không những người nước Tần kia.

Lúc truy binh cách Tang Vi Sương gần trăm mét, nàng nhanh nhẹn lên xe, đánh xe nghiêng ngang rồi đi.

Tiếng vó ngựa phía sau đã không thể dùng từ điếc tai để hình dung nữa, nàng còn nghe được tiếng mũi tên xé gió bắn thẳng đến từ hơn trăm bước...

Nàng ở trên xe thế nhưng không hề có chút sợ hãi hay hoang mang nào. Nàng cũng cảm thấy rất kỳ lạ, rõ ràng tâm nguyện chưa thực hiện, chí lớn chưa thành, tại sao khi lâm vào tuyệt cảnh, dưới tình huống mà tính mạng mỏng manh như kiếp trước, có thể mất bất cứ lúc nào nhưng tâm trạng nàng lại bình yên thanh thản và nhẹ nhõm như thế.

Khoảnh khắc ấy, trong đầu nàng có hai khuôn mặt đan xen vào nhau, một là Lâu Kiêm Gia liều lĩnh hung ác và một là Lâu Kiêm Gia thuần khiết vô tội.

Khi nàng điều khiển ngựa tránh được mũi tên kia, nàng không biết mình vẫn có thể cười tự nhiên như hoa mùa xuân.

Nàng chưa từng nghĩ chết là như thế nào...

Chỉ có khoảnh khắc này, nàng mới tạm buông bỏ quốc thù gia hận, nàng chỉ là Tang Vi Sương mà thôi.

“Kiêm gia thương thương, Bạch lộ vi sương”... Trong lòng ngâm khế hai câu thơ nổi tiếng này, trong đôi mắt lạnh lạnh của nàng hiện lên vẻ tự tin và ung dung khó tả, giờ khắc này không còn tình cảm sinh ly tử biệt mà chỉ có vô tư cùng trời đất, thỏa thích gió roi thúc ngựa.

“Shh_____” Một mũi tên xẹt qua cánh tay nàng, đầu mũi tên sắc nhọn đâm vào da thịt nàng, máu tươi ồ ạt chảy.

Roi ngựa tuột khỏi tay Vi Sương, nàng cắn răng dùng tay kia che miệng vết thương, nhiều năm không trải qua tình cảnh thế này, nàng có chút không thích ứng được.

Nàng cười cười, vén tóc ra sau tai, rất nhanh đã khôi phục vẻ bình tĩnh thông dong, nhanh nhẹn tránh được ba mũi tên từ sau tới.

Nàng cười khế, nếu lần này nàng có thể nhặt về một mạng thì loạn thế này hãy để nó càng loạn hơn đi.

Thà phụ thiên hạ không phụ người, chẳng phụ ta.

- Tướng quân, xem ra là người luyện võ.

Một thiết kỵ binh che mặt nói với Vân Thanh.

Vân Thanh cười:

- Hấn đã trúng một mũi tên.

Vân Thanh vừa nói vừa tung người đạp lên lưng ngựa, mượn lực vọt về phía Tang Vi Sương.

- Tướng quân!

Các binh sĩ đồng thanh kêu lên.

- Ổ yên đó.

Giọng nói bình tĩnh lạnh lùng truyền đến trong gió lạnh khiến họ sợ hãi.

Tang Vi Sương tuy đã nhiều năm không luyện tập nhưng trực giác nhạy bén với sát khí vẫn còn, khi người nọ nhảy lên xe ngựa nàng liền rút kiếm ra.

Thình lình cảm thấy hai tai rất nhói rất căng, lông trên lưng dựng đứng cả lên, nàng bèn quay người huơ kiếm ngăn lại.

“Keng”

Hai kiếm va nhau tạo ra âm thanh chói tai.

Nội lực hẳn ta thật thâm hậu...

Nội tạng nàng suýt văng lên ngực, mồ hôi trán rỉ ra ngoài, tay run rẩy, nàng bị sức mạnh kia ép đến cả người đều đau, đành phải cắn chặt răng nhanh chóng nghĩ cách thoát nguy.

Nàng biết mình đâu không lại người này, vào lúc sắp kiệt sức, nàng đột nhiên ngừng đầu, đôi mắt trong trẻo nhìn hắn, hàng mi dài hơi vênh không che được tâm tư của nàng, vẻ chật vật trong mắt rất nhanh hiện ra trước mặt kẻ địch, thậm chí còn ép ra được những giọt nước mắt khổ sở.

_____ Nhưng ngoài dự tính là Vân Thanh trong khoảnh khắc ấy lại do dự.

Thế là nhân cơ hội ngàn năm hiếm có này, nàng nhanh chóng và mạnh mẽ đâm kiếm vào...cổ họng hắn?

Lệch mất rồi.

Không phải Tang Vi Sương lệch tay mà là nam nhân mặc khôi giáp màu đen kia nhạy bén như sói rừng vậy, nhanh nhẹn tránh đi mấy tấc, khiến nàng đâm trúng bả vai.

Kính ngạc ngẩn ngui qua đi, Tang Vi Sương một cước đá nam nhân kia xuống xe ngựa.

Đúng lúc này “cứu binh” tới!

Hai người vừa giao chiến “sau sự việc lúc nãy” đều âm thầm ngạc nhiên, một người là tướng quân thân qua trăm trận ngạc nhiên vì dưới tình huống đó mà mình lại “phân tâm”, còn Tang Vi Sương thì ngạc nhiên vì tốc độ kinh người của đối thủ, người có thể tránh được “một kích trí mạng” của nàng tại sao lại trúng kẻ nhỏ nhỏ ấy?

Thần Tổ Hi cười ngựa đuổi đến đúng lúc thấy một màn kinh người như vậy.

Người ngã khỏi xe ngựa vận nội lực trong cơ thể giúp mình đứng vững, bàn chân ma sát với mặt đất khiến bụi bay mù mịt trong chốc lát. Các thiết kỵ binh che mặt thấy thủ lĩnh gặp khó khăn bèn thi nhau rút kiếm. Khi họ đang giơ kiếm cười ngựa định chạy tới thì đúng lúc thấy một đại đội nhân mã đang chạy về phía bên này.

- Chuyện gì vậy?

Một kỵ binh che mặt hỏi.

Một kỵ binh khác nắm chặt cương ngựa, ánh sáng lạnh bắn ra bốn phía từ đôi mắt lộ bên ngoài mặt nạ:

- Hóng rồi. Mau cứu tướng quân!

Bọn họ cảm nhận được áp lực vô hình, đám người này không giống binh sĩ Triều quốc, không những mạnh mẽ mà nhân số còn đông đảo.

- Bắt lấy họ.

Ánh mắt Thần Tổ Hi từ đầu đến cuối đều rơi vào người trên xe ngựa.

Bắt lấy? Tên nam nhân ngông cuồng này đang nói giỡn sao? Quân nhân Tần quốc bọn họ dễ rơi vào tay giặc như vậy à? Dù đối phương đông người, họ vẫn có thể toàn thân rút lui!

Thần Tổ Hi quang ánh mắt rét lạnh về phía các binh sĩ bên này, thiết kỵ binh của Tần quốc hẳn đã nghe nói từ lâu, nghe nói nơi họ đến thế như chẻ tre, binh khí vừa ra nhất định dính máu nên mới khiến người khác vừa nghe tiếng đã sợ mất mật, được xưng là “quý binh”.

Thần Tổ Hi đương nhiên biết chuyện quân Tần trong một đêm đánh chiếm Thiệu Tây, chỉ khó hiểu tại sao một trăm thiết kỵ binh này lại đuổi tận không tha đến quận Lưu? Nghĩ đến việc hiện nay một nửa Thiệu Châu đã ở “trong túi” quân Tần, ánh mắt Thần Tổ Hi càng rét lạnh hơn, đúng lúc một trăm người này lại đưa đến cửa, hẳn quả thực muốn áp chế nhuệ khí của bọn chúng!

- Thiếu gia, chúng ta...

Thiếu niên áo xanh cười ngửa song song với Thần Tổ Hi mở miệng muốn ngăn lại.

- Ta biết ngươi muốn nói gì.

Thần Tổ Hi nói liền cảm thấy gió xung quanh lạnh hơn rất nhiều:

- Trong mắt người ngoài ta là thương nhân, không quản được chuyện này, nhưng trong mắt triều đình ta là Hoài Dương hầu do Điều đế thân phong, như vậy thì quản được rồi.

Bạch Lộ nghe vậy ngăn ra, không nói gì nữa. Hắn thật sự không biết Hoàng thượng đã phong hầu cho chủ tử, có lẽ chuyện này chỉ rất ít người biết nhưng chỉ cần Hoàng thượng không nghĩ ngờ, chủ tử đương nhiên có thể mạnh tay làm việc.

- Quân Tần đánh chiếm Thiệu Tây, quân Điều thiệt hại nặng, chúng ta bắt đám người này nhất định có thể tăng sĩ khí cho ba quân, Bạch Lộ ngươi dẫn theo một ngàn tinh vệ đi vây quét, cứu Tang Vi Sương.

Hắn luôn có thể che giấu tình cảm rất tốt, cho dù lúc này đang nhìn Tang Vi Sương chật vật trên xe ngựa nhưng sóng mắt hắn vẫn không hề dao động, dù trong lòng đã hơi hoảng hốt nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng, không hề có chút biến hóa nào.

Tang Vi Sương cũng không cần “cứu”, sau khi nài một cước đá nam nhân kia xuống xe ngựa thì rất nhanh đã đánh xe ngựa chạy về phía Thần Tổ Hi.

Một đôi tay đưa về phía Vân Thanh, hắn cắn răng nắm lấy, thiết kỵ binh kia mang Vân Thanh trên lưng ngựa cùng trở về.

Vân Thanh cắn răng nói:

- Là một nữ nhân. Vân Thanh dùng sĩ bất bại của Đại Tần vậy mà lại thua một nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Lâu Kiêm Gia, Người Quay Lại Làm Gì

Lời tự giễu của Vân Thanh nghe vào tai thiết kỵ binh giống như rắn đang phun khí độc, hắn bất an hỏi:

- Tướng quân, chúng ta có đi không?

Hắn không dám dùng chữ “trốn”.

Vân Thanh trả lời vô cùng bình tĩnh:

- Đi.

Thiết kỵ binh kia cảm thấy chấn động như núi lở động đất, đồng thời lại thở ra một hơi dài, tảng đá lớn trong lòng rốt cục cũng rơi xuống.

- Rút lui!

Hắn hô lớn.

Một trăm thiết kỵ binh rất ấn ý ngăn người sau đó tiếng vó ngựa lui quân không ngừng vang lên.

Thiếu niên áo xanh thấy thế hơi luống cuống:

- Chủ tử, hình như họ muốn rút lui, chúng ta có đuổi theo không?

- Đuổi, bắt được tên nào hay tên nấy, đuổi qua năm mươi dặm thì lập tức trở về.

Đôi mắt thâm trầm của nam nhân nheo lại, phân tích lợi và hại trong thời gian rất ngắn, hắn biết rõ giặc cùng đường chó đuổi nhưng nhất định phải giữ lại một hai người còn sống để khi Tần Điều khai chiến mới có thể phản kích. Một mặt là cổ vũ sĩ khí, mặt khác nếu may mắn thì có thể thu được chút tin tức có lợi từ miệng mấy người sống này.

- Dạ.

Bạch Lộ dẫn một ngàn người lập tức đuổi theo.

Tang Vi Sương đánh xe ngựa chạy một mạch như điên, nàng thấy người đang cười tuấn mã màu trắng...Thần nhị gia, và một người khác đang đánh xe ngựa quay trở lại...

- Tiểu Lâu ngốc, ngươi quay lại làm gì?

Ánh mắt của nàng sớm đã đem Thần Tổ Hi “vứt bỏ”, nôn nóng nhìn về phía người kia.

Nhìn dung nhan tuyệt thế ấy, nàng không rõ cảm giác nào của mình nhiều hơn: là hoảng hốt lo sợ, sóng lòng trào dâng hay tức giận nghi hoặc, sóng gợn lăn tăn âm ập? Tóm lại, sau đó, nàng mới biết mình khát vọng được gặp hắn như vậy, cho dù là gặp nhau lần cuối.

Lâu Kiêm Gia. Nàng thầm gọi tên hắn trong lòng, hai kiếp làm người, nàng chưa bao giờ xúc động như vậy.

Nàng thấy rõ sự lo lắng trong đáy mắt hắn.

- Tổ...

Âm thanh khàn khàn chỉ hai người họ mới hiểu, hắn bỏ xe nhảy xuống đất, chạy về phía nàng.

Nàng cũng từ từ dừng xe ngựa lại, bóng dáng màu trắng kia kéo cả người nàng ôm vào lòng.

- Tổ...

- Lâu Kiêm Gia.

Nàng cuối cùng cũng thốt ra tên của hắn.

Hắn ôm nàng rất chặt, tay nàng bối rối không biết đặt đâu, nàng cảm thấy hai kiếp của mình chưa từng sợ hãi như vậy, càng chưa từng lưu luyến như vậy, nếu nàng thật sự cứ thế chết đi thì nàng làm sao đây, hắn lại làm sao đây...

Nàng cảm thấy sự tự tin trước kia của mình so với sự quyền uy sâu sắc với sinh mạng vào thời khắc này bỗng trở nên nhỏ bé, không đáng kể. Hóa ra chút tự tin trong dĩ vãng chỉ là cái vỏ rỗng, Lâu Kiêm Gia vừa chạm nhẹ là đã vỡ tan tành.

Nàng nhìn khuôn mặt thon thả của hắn, thấy trên làn da nhẵn mịn nơi trán hắn còn mấy giọt mồ hôi thì biết nhất định hắn đã đuổi theo rất gấp gáp. Nàng không ngờ với trí óc suy nhược như hắn mà có thể biết quan tâm nàng, biết vội vã đi tìm nàng.

Cho nên, lúc này nàng đã bị sự chân thành chất phác của hắn làm cảm động...thậm chí nàng còn quên mất ân nhân cứu mạng mình vẫn đang đứng cách đó không xa.

Thần Tổ Hi nhìn chằm chằm Lâu Kiêm Gia đột nhiên xuất hiện, áo bào màu tuyết của hắn ta trong đêm đen chói mắt như vậy, nhưng càng chói mắt hơn chính là ánh mắt Tang Vi Sương nhìn hắn ta.

Cảm nhận được ánh mắt chăm chú không chút e dè bên cạnh hướng vào mình, Tang Vi Sương đoán ngay được chủ nhân của nó là ai, nàng lúng túng rời khỏi ngực Lâu Kiêm Gia, nàng sao có thể vì tâm tình nhất thời mà quên mất Thần nhị gia đã sai người tới cứu nàng ra sau ốt chứ?

- Thần nhị gia.

Nàng cười áy náy, nói với Thần Tổ Hi:

- Ân cứu mạng của Thần nhị gia, Vi Sương không có gì để báo đáp.

Nam nhân áo bào đen ngồi trên bạch mã dùng ánh mắt lạnh lẽo sắc bén nhìn nàng, nở nụ cười kỳ dị quyền rũ, ánh sáng trong mắt khiến người ta khó lòng phỏng đoán, giọng nói bình thản nhưng người nghe không hề thấy bình thản vang lên:

- Thật sự không có gì để báo đáp sao?...

Vi Sương bị hắn nhìn mà lưng ngứa ngáy, thêm vào đó là giọng nói nhẹ nhàng nhưng ánh mắt lạnh giá của hắn giống như tuyết mùa đông trên đầu cành, lạnh lẽo và đè nén.

Nàng luôn cảm thấy Thần nhị gia là một người cực kỳ khó sống chung, cũng quả thực khó mà sống chung, cho dù chỉ đối mặt với hắn cũng khiến nàng không được tự nhiên như vậy.

- Thần nhị gia...Vi Sương tạ ân cứu mạng của ngài.

Nàng cúi đầu lặp lại lời trước đó một lần, nàng không ngờ hắn đang ở quận Lưu, càng không ngờ hắn lại đích thân dẫn người tới cứu nàng. Nàng cúi đầu, trên mặt là vẻ lúng túng không muốn người khác nhận ra, nàng khẩn trương không biết tiếp theo nên nói gì cho phải.

- Đương gia...

Màn đêm, tuần mã, thiếu niên áo bào đỏ sậm giục ngựa đến, đầu tóc bị gió thổi loạn cả lên, áo ngoài xóc xếch mặc trên người, hấn sốt ruột tới mức không còn chú ý gì đến hình tượng nữa.

Thiếu niên áo đỏ rất nhanh đã xuống ngựa, hành lễ với Thần Tổ Hi:

- Dương Yên đa tạ nhị gia tới cứu đương gia.

Hấn lễ nghĩa chu đáo là vì không muốn Thần nhị gia trút giận lên Tang Vi Sương, lúc này cho dù có bảo hấn quỳ xuống tạ ơn cứu mạng, hấn cũng sẵn lòng. Tang Vi Sương đã cứu mạng của mọi người trong trà trang, còn Thần nhị gia thì cứu mạng Tang Vi Sương.

Thần Tổ Hi nhìn Dương Yên cung kính lễ độ, ánh mắt lại thay đổi. Hấn gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đây không phải nơi diễn cảnh chủ tứ tình thâm, phân đà ở quận Lư đã chuẩn bị tốt rượu và thức ăn ngon mời Tang trang chủ, Tang trang chủ có cho vinh hạnh này không?

Các thuộc hạ Thần Tổ Hi nghe lời này đều lộ vẻ kinh ngạc, hướng hồ là bọn Tang Vi Sương. Thần Tổ Hi không đợi Tang Vi Sương trả lời đã cười ngựa xoay người đi về phía quận Lư. Hấn như một cơn gió, dù rời đi vẫn mang theo cái lạnh đặc thù đầu xuân, lạnh lùng ngạo mạn khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Lời của Thần nhị gia khiến Tang Vi Sương cảm thấy lúng túng nhưng không khó chịu, người của Thần nhị gia dùng ánh mắt như đao nhìn về phía nàng, nàng cũng không để ý, nàng nói gì đó với Dương Yên rồi vịn vào Lâu Kiêm Gia lên xe ngựa.

Nàng đưa tay cầm cương ngựa, Lâu Kiêm Gia nắm chặt tay kia của nàng, nàng nghiêng mặt qua, mỉm cười:

- Tiểu Lâu, chúng ta rời khỏi đây nhanh một chút.

Thiếu niên chậm rãi buông tay nàng ra.

Tang Vi Sương bảo Dương Yên đánh xe của Lâu Kiêm Gia về quận Lư, còn nàng thì đỡ Lâu Kiêm Gia lên xe.

Những người ngựa còn lại của Thần nhị gia đi theo sau họ, sắc mặt ai nấy đều u ám.

Bầu không khí áp lực này mãi đến khi vào quận Lư vẫn chưa hề giảm bớt.

Vào Lư Hà phân đà, trái tim căng thẳng của Tang Vi Sương rốt cục cũng bình ổn nhưng vẫn còn chút pháp phòng bất an. Giống như khi còn nhỏ mỗi lần nghe tin chiến sự truyền đến, nàng đều có loại tâm trạng này. Bất an, lo âu và sợ hãi.

- Chủ tử phân Tây viện của Lư Hà phân đà cho Tang đương gia sử dụng.

Một nam tử hơn ba mươi tuổi mặc y phục vải gai lạnh lùng nói với Tang Vi Sương.

Tang Vi Sương có thể cảm nhận được sự bất mãn và khinh thường của ông đối với nàng, chỉ vì chủ tử ông căn dặn nên ông mới cung kính nói chuyện với nàng.

Tang Vi Sương nghĩ nàng hiện nay đang “ăn nhờ ở đậu”, không thể thiếu việc nhìn sắc mặt người khác, có điều mấy năm nay sống nơi phố phường nàng cũng đã sớm quen với loại lạnh nhạt này.

- Phiền tiên sinh rồi.

Nàng cười khẽ, trên mặt không mấy may xấu hổ, điều này khiến nam nhân hơn ba mươi tuổi kia vô cùng kinh ngạc.

- Đi theo tôi.

Ngữ khí lạnh nhạt hơi giảm đi chút ít, ông không hề nhìn nàng, đi về phía Tây viện.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Chủ Nhân Vui Giận Thất Thường

Đợi sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi thứ thì người nam nhân kia lại xuất hiện.

- Chủ tử mời Tang đương gia dự tiệc.

Ông nói rồi nhìn Tang Vi Sương, lại nhìn Lâu Kiêm Gia phía sau nàng và Dương Yên. Không đợi Tang Vi Sương trả lời, ông đã rời đi.

Hiện nay Thần nhị gia là ân nhân cứu mạng của họ, hẳn thiết yếu sao có thể không đi? Tang Vi Sương xoay người giúp Lâu Kiêm Gia chỉnh lại y phục.

Lâu Kiêm Gia vẫn mang vẻ mặt vô tội như thường ngày, chỉ là Tang Vi Sương không nhìn ra được sự bất mãn trong đôi mắt thuần khiết ấy. Hắn không hề thích người nam nhân lãnh đạm cười ngạo trắng kia, không thích biểu cảm của hắn ta khi nhìn Tang Vi Sương.

- Có muốn đi rửa mặt không?

Tang Vi Sương vừa giúp hắn búi tóc vừa dịu dàng hỏi.

Thiếu niên không lắc đầu cũng chẳng gật đầu.

Tang Vi Sương cười cười, cười đáng vẻ ngu ngốc mà đơn thuần của hắn, nàng nhìn quanh bốn phía, thấy ở giữa viện có một hòn giả sơn, nơi đó có một con suối nhỏ chảy ra.

Khu vực quận Lưu núi tốt nước tốt, các gia đình phú quý ở quận Lưu làm hòn giả sơn luôn dùng suối để trang trí, điều này trước kia nàng đã từng nghe nói nhưng đây là lần đầu tiên nàng nghỉ chân ở quận Lưu.

Có điều vật tao nhã như thế sắp bị nàng “khinh nhờn” rồi, Tang Vi Sương cười cười, lấy một cái khăn sạch trong ngực, hơi nhấc vạt áo, đi đến con suối nơi hòn giả sơn, thấm nước, vắt khăn rồi lại đứng dậy đi về phía Lâu Kiêm Gia.

Nàng cười dịu dàng, dùng khăn ướt lau mặt cho hắn.

Nước suối hơi lạnh khiến Lâu Kiêm Gia không thoải mái lui về sau một bước, không rõ vì ngượng hay vì sợ hãi và thích thú nho nhỏ...

Làn da như ngọc của hắn không chịu được “khinh nhờn” lập tức nóng lên. Đôi mắt đẹp như sao của hắn hơi né tránh, không dám nhìn nàng, lại vô cùng khát vọng được nàng thân thiết, được nàng gần gũi, được ngón tay nàng chạm vào...

Dường như cảm nhận được khí lạnh ẩn nấp ập đến, bàn tay Tang Vi Sương đang lau mặt cho Lâu Kiêm Gia định rút về.

Nàng đang định rút tay về thì những ngón tay ấm áp như ngọc chạm đến cổ tay nàng, thỉnh thoảng nắm chặt.

Nàng mờ mịt nhìn hắn, môi mím của hắn khẽ nhếch, ánh mắt lạnh thấu xương, ngạo nghễ như chim ưng. Trong chớp mắt, gương mặt quyến rũ xinh đẹp tựa tranh vẽ kia như biến thành một người khác vậy.

- Lâu Kiêm Gia...

Nàng ngờ ngàng gọi khẽ, rất muốn biết lúc này có phải hắn đang trở lại như đã từng...

Hắn chói mắt đến thế, giống ngôi sao, giống ngọn đèn, giống ánh sáng lung linh, đôi con ngươi quyến rũ kia của hắn khiến trái tim say giấc đã lâu của nàng cuồng loạn không thôi.

Nàng không ngờ trái tim đã nguội như tro tàn của mình vẫn có thể cuồng loạn như thế vì hắn lúc này.

Hắn nắm chặt tay nàng, nàng chăm chú nhìn hắn, hai người đều quên mất một nam nhân hơi thở như hàn băng đang đến gần.

- Tang Vi Sương, ngươi còn muốn bỏ hàu đợi bao lâu?

Trong giọng nói xen lẫn con phần nộ khó mà nói rõ.

Nghe tiếng, Tang Vi Sương nhìn người nọ, khóe môi nam nhân đó hơi nhếch, khắp người phát ra sát khí lạnh thấu xương, y phục tím của hắn trong màn đêm càng thêm lạnh lẽo.

Tang Vi Sương da đầu cứng lại, phần lưng tê dại, nàng cuống quýt vùng tay Lâu Kiêm Gia đang nắm tay nàng ra.

Tay Lâu Kiêm Gia bỗng dưng trống rỗng, cảm giác mát mát ngỡ ngàng tức khắc tuôn ra như suối, ánh mắt lạnh và ngạo nghễ như chim ưng biến mất rất nhanh, đôi con ngươi màu hồ phách trong nháy mắt bị một lớp đục ngầu thay thế, bộ dạng hắn vẫn ngây ngốc vô tri như cũ, là một Lâu Kiêm Gia mất đi kỷ ức.

- Chuyện đó...

Tang Vi Sương không phát hiện trên trán mình đã rỉ ra một lớp mồ hôi mỏng, trong Tây viện, Cẩm Văn, Dương Yên và cả A Vương đều vô cùng căng thẳng nhìn nàng, hiển nhiên họ đều cảm nhận được cơn giận của Thần nhị gia.

- Xin lỗi, để ngài đợi lâu.

Tang Vi Sương cảm thấy cổ họng khô khốc, nói không nên lời lại càng không muốn nói, nàng không dám đối mặt với một Thần nhị gia như vậy. Quả thực là nàng không tốt, không nên để người ta đợi lâu.

Một tiếng xin lỗi ấy khiến những người quen biết nàng có mặt ở đó đều kinh ngạc, càng khiến cho ánh mắt rét lạnh của Thần Tổ Hi dịu lại, chính vì biết cách làm người của nàng, hiểu được sự kiêu ngạo của nàng mới biết rõ một tiếng “xin lỗi” của nàng “hiếm” đến chừng nào...

Nhìn nàng “ăn nói khép nép” mà lòng Dương Yên chưa xót, Thần Tổ Hi lại không phải là...

Nhưng ngoài dự tính là nam tử cao quý nghiêm nghị mặc áo tím kia lại từ tốn xoay người rời đi, giọng nói lạnh nhạt như xa như gần truyền đến:

- Nhanh lên chút.

Thiếp thân hộ vệ của Thần Tổ Hi hừ nhẹ khinh thường, trong mắt hai người họ thì đám người này rất không biết điều, họ chưa từng thấy ai dám tới trễ yến tiệc của Thần gia gia chủ, càng chưa từng thấy ai được Thần gia gia chủ đến tìm để đi dự tiệc...hôm nay chủ tử quá khác thường rồi.

Tang Vi Sương không dám thất lễ nữa, nàng gọi Dương Yên và A Vượng rồi dẫn theo Lâu Kiêm Gia và Cẩm Văn đi theo bước chân của người Thần gia.

Thần Tổ Hi vừa ngồi xuống vị trí chủ nhân trong phòng khách thì thấy một màn như vậy: Tang Vi Sương nắm tay Lâu Kiêm Gia và Cẩm Văn vội vàng chạy tới, mồ hôi trên trán và ánh mắt không còn trấn định của nàng thể hiện rõ sự khẩn trương của nàng lúc này.

Nàng nín thở đưa mắt nhìn, trái tim thỉnh thoảng nhảy loạn. Nàng không biết tại sao mình vừa đến mà sắc mặt nam nhân kia lại khó coi đến thế, nếu hấn ghét nàng như vậy thì tại sao lại dẫn người ngựa đi cứu nàng? Tại sao không để nàng chết dưới tay quân Tần?

Nàng nghĩ có lẽ chỉ vì hấn là quan viên Đại Điều, cứu một bách tính như nàng chẳng qua là hấn đang thực hiện nghĩa vụ nhỏ nhỏ của mình mà thôi?

Haiz, uổng công nàng còn mang ơn hấn...thời, nàng vẫn nên dẫn theo Tiểu Lâu của nàng nhanh chóng rời đi thì hơn.

- Tỷ, sắc mặt người này thật khó coi...

Tang Cẩm Văn căng thẳng nắm chặt tay Tang Vi Sương, run rẩy nói, hấn biết người này không đủ khiến hấn sợ đến mức hàm răng run lên, chỉ là hấn vừa từ bên bờ sinh tử trở về nên tinh thần còn hoảng loạn chưa yên. Hấn nắm chặt tay tỷ tỷ, may mà tất cả họ đều còn sống, đại tỷ cũng bình an vô sự.

Tang Vi Sương khó tránh lo sợ bất an, nàng nhẹ nhàng nhìn với Cẩm Văn:

- Phải đấy, thật khó coi...

- Làm sao đây, bề ngoài người đó là ân nhân cứu mạng của chúng ta, chúng ta vẫn đừng nên chọc giận người đó...

Đầu óc nhỏ của Tang Cẩm Văn xoay chuyển.

- Nói rất đúng...

Tang Vi Sương nháy nháy mắt với hấn.

Việc hai người “ghế tai thì thầm” rất nhanh đã bị người ngồi trên ghế chủ nhân phát hiện, nhũn nhũn không vui.

Cẩm Văn thấy ánh mắt rét buốt của Thần nhị gia bắn thẳng đến thì không khỏi run lên, miệng nhỏ rất nhanh mím lại không nói gì nữa.

Trong những người có mặt ở đây chỉ có Lâu Kiêm Gia là không có việc gì, hoàn toàn phớt lờ vui giận của Thần nhị gia.

***

Tang Vi Sương vốn nghĩ Thần gia thiết yến hấn là có rất nhiều người đến, dù gì thì tiệc công khai Thần nhị gia mới mời nàng đến dự bởi nàng vốn chỉ là một nhân vật nhỏ không quan trọng.

Nàng chưa từng nghĩ tham gia yến tiệc này chỉ có Tang gia bọn họ, ngay cả thị vệ thiếp thân của Thần nhị gia và đại thúc áo xám hơn ba mươi tuổi kia đều đứng ở ngoài phòng, quả thực gần như là một buổi gia yến.

Thần Tổ Hi thấy vẻ không tự nhiên của Tang Vi Sương thì phát tay cho tiểu nha hoàn bên cạnh gấp thức ăn lui ra, khẽ nâng cằm theo một độ cong tao nhã nói:

- Ta đã sai đại phu chữa bệnh cho gã sai vặt bị thương kia rồi, ngươi không cần lo lắng.

Vốn là lời quan tâm nhưng hấn nói giống như là ra lệnh, nghe có chút biến chất, quả nhiên là người quen ở trên cao, hấn rất hiếm khi quan tâm người khác như vậy nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57: Xứng Đôi

Bạch Lộ sáng sớm hôm sau dẫn theo người ngựa trở lại, bọn họ đã truy đuổi qua trăm dặm, thấy đuổi quá sâu, sợ tình cờ gặp phải quân chủ lực của Tần bèn ở ngoài trăm dặm hạ lệnh bắn tên, bên của Bạch Lộ không hề chiếm được ưu thế trong trận chiến cung tên đó.

Bạch Lộ hiểu rõ ý của chủ tử, tốt nhất là có thể mang về một hai người sống nên đã ra lệnh cho một nhóm tử sĩ theo hấn rút đao cận chiến.

Bạch Lộ cưỡi ngựa dẫn đầu lao vào vòng chiến, kỵ binh Tây Tần khí thế nhẹ nhàng như mây đen đè thành, dụng binh tinh chuẩn mà tàn bạo, xuất đao nhanh chóng, ra tay độc ác, chỉ một trận chiến mà bên của Bạch Lộ thương vong không ít.

Trận ác chiến tới qua vừa tàn nhẫn vừa hỗn loạn. Thần gia chỉ bắt được hai kỵ binh nhưng tổn thất tới bốn mươi năm mươi tinh binh. Hai kỵ binh Tây Tần kia sau khi bị bắt đã song song tự vẫn, một người chết ngay tại chỗ, người còn lại sau khi tự vẫn thì như kỳ tích, tuy tắt thở nhưng đại phu phát hiện mạch vẫn còn đập. Bạch Lộ cấp tốc mang người đó về quận Lư, báo cáo việc này với Thần Tổ Hi. Kỵ binh Tây Tần bị mang về ấy đến giờ vẫn hôn mê, bị người của Thần gia không chế, hiện tại chỗ dưỡng thương của hấn được Thần gia phái trọng binh canh gác.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Lộ đứng trước mặt Thần Tổ Hi, vẻ mặt nặng nề và cung kính nói:

- Chủ tử, binh sĩ Tây Tần kia vẫn chưa tỉnh lại.

- Trong khoảng hai ngày này thôi.

Thần Tổ Hi đón lấy khăn nha hoàn đưa tới lau mặt, nhàn nhạt trả lời Bạch Lộ. Tiểu nha hoàn kia cẩn thận nhận khăn Thần Tổ Hi đã dùng xong, không dám ngắt đầu bưng chậu nước rời đi.

Thần Tổ Hi ngồi ở mép giường trầm mặc một lát mới hỏi:

- Bên Thiệu Châu thế nào?

Hiển nhiên Thần Tổ Hi muốn biết tình trạng hiện nay của Thiệu Châu, quân Tần tiến quân hàng loạt vào Thiệu Tây, chắc là sẽ không yên ổn ngồi không, đã qua ba ngày rồi, tình hình chiến đấu của Thiệu Châu đã truyền đến tai Hoàng đế, ít ngày nữa Hoàng đế sẽ phong tướng điểm binh phái người Nam chinh, chỉ là không biết lần này ai sẽ được phái ra trận? Bất luận người đó là ai, Lạc đô bây giờ e rằng sớm đã hỗn loạn, đến thời điểm nguy hiểm, mọi người đều ra sức khuróc từ, ai cũng không muốn đi nộp mạng.

Nụ cười nơi khóe môi Thần Tổ Hi cực lạnh, hấn lười biếng lại tựa như mất hứng đưa tay cầm áo mỏng được xếp một bên, tất cả y phục của hấn kể cả trung y và đồ lót đều có màu gần màu tím, chẳng hạn trung y của hấn là màu tím đậm gần như đen, điều này rất giống với Diêu Dương hầu Phó Họa Khánh trước kia, bọn họ gần như không chỉ có tính tình tương tự mà còn có sở thích tương tự.

Thần Tổ Hi nghe xong khẽ hừ một tiếng:

- Tri châu Thiệu Châu dẫn người phản kích quân Tần tàn bạo, tuy nghe có vẻ không tự lượng sức, nhưng đánh một trận thì cho dù chết cũng là sinh vinh từ ai (sống làm người ta quý mến, chết khiến người ta bi thương), một tri châu nhỏ nhỏ có thể được vạn dân tưởng niệm cũng là xứng đáng.

Hấn vừa hồ hững nói vừa nâng ánh mắt biếng nhác mà sắc bén nhìn Bạch Lộ:

- Bạch Lộ, chăm sóc binh sĩ Tây Tần kia cho tốt, đề phòng hấn tự vẫn. Ta sẽ viết một lá thư cho Hoàng đế, người có thể sẽ phải mang người đó đi Lạc đô một chuyến.

Bạch Lộ nghe xong hơi kinh ngạc ngắt đầu, ngay lập tức hiểu được ý của chủ tử, chủ tử muốn hấn vào kinh không chỉ vì mang theo binh sĩ Tây Tần kia, nếu hấn đoán không sai thì suy nghĩ chủ yếu của chủ tử là muốn hấn nhận lệnh quân vương làm việc.

Sắc mặt Bạch Lộ trở nên nghiêm trọng, hấn chấp tay tuân lệnh:

- Dạ.

Thần Tổ Hi khẽ nâng mắt, giọng điệu vẫn không nhanh không chậm không mặn không nhạt:

- Trước khi đi, cáo biệt với Uyển Y rồi hãy đi.

Hấn nói rất nhẹ nhàng, trong tay còn cầm cái tua hạ nhân mới làm, ánh mắt lạnh lẽo căn bản không đặt trên người Bạch Lộ nhưng Bạch Lộ lại cảm thấy toàn thân như rơi vào hầm băng sắp chết đuối, gương mặt nóng bừng.

Tâm tư nhỏ nhỏ của hần chẳng lẽ đều viết ở trên mặt? Chủ tử biết cả rồi?

Đúng vậy, một hạ nhân như hần sao dám nghĩ đến nhị chủ tử, hần chỉ là một hạ nhân, trong khi Uyển Y tiểu thư là Hoàng hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ tương lai, hần và tiểu thư từ khi ra đời đã định sẵn ở hai đầu trời đất, hần từ lâu cũng đã hết hi vọng, chỉ mong được lắng lắng bảo vệ tiểu thư, chỉ là bảo vệ mà thôi.

Nửa người trên của Bạch Lộ run rẩy rất dễ nhận ra, hần cắn răng không biết trả lời chủ tử thế nào, cuối cùng chỉ có thể gật đầu đáp dạ.

- Lui xuống đi.

Thần Tổ Hi dù sao cũng không phải loại người vô tình đến mức tuyệt tình, trong lòng hần khẽ thở dài, có chút không biết nói thế nào.

Bạch Lộ suy nghĩ nhận ra sự bất đắc dĩ trong giọng nói của chủ tử, hần kinh ngạc ngẩng đầu nhưng cuối cùng lại tự phủ nhận trong lòng. Thần gia gia chủ thông minh quyết đoán, sao có thể vì vận mệnh người khác mà sinh lòng cảm khái? Chủ tử không phải người như vậy. Hần lặng lẽ lui ra ngoài, đóng cửa lại.

***

Lưu Hà phân đà của Lưu Ly Đường, dưới tàng cây hoa đào ở hậu viện Tây viện, màu đỏ tươi vương vãi, ánh mặt trời loang lổ rải rác khắp mặt đất, mấy người trong viện ngồi vây quanh cái bàn đá, người thiếu nữ áo vải màu tím nhạt, váy màu lam nhạt ngồi ngay gốc cây đào, đối diện nàng là một thiếu niên khoảng mười một mười hai tuổi, toàn thân y phục màu xanh bích nhạt, làn da trắng trẻo, đôi mắt chói lọi như châu báu phát sáng, môi đỏ hơi chứa ý cười, hần lúc này không phải đang nhìn thiếu nữ kia mà là nhìn thiếu niên y phục màu tuyết bên cạnh nàng.

Tang Cẩm Văn nghĩ thầm, sao hần càng nhìn càng thấy đại tỷ và Kiềm Gia ca ca xứng đôi chứ? Hơn nữa biểu cảm của họ cũng rất hợp, một lãnh đạm, một ngây ngốc; một thì mặt mũi lạnh lùng nhưng khí chất thanh khiết, một thì vẻ mặt biếng nhác nhưng tiềm ẩn sắc bén. Hần nghĩ Kiềm Gia ca ca tuy trí óc suy nhược nhưng lại có khí thế cực mạnh, thỉnh thoảng ánh mắt huynh ấy lại mang theo vẻ sắc bén, chỉ là rất ít người chú ý thấy điều này, người ta chỉ chú ý tới dung mạo xinh đẹp của huynh ấy.....

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Hiểu Nàng

Tang Cẩm Văn nhìn hai người một lúc lâu mới nói:

- Đại tỷ, khi nào Quá Tuyệt mới có thể xuống giường chơi với đệ?

Cẩm Văn rất lo cho thương thế của Quá Tuyệt nhưng trong số những người ở đây chỉ có đại tỷ được đại phu giữ lại, những người khác đều không biết tình hình cụ thể của Quá Tuyệt.

Thiếu nữ ngưng mạch suy nghĩ của mình, nhìn hần. Nàng nghĩ nghĩ rồi nói:

- Đại phu nói Quá Tuyệt phải tĩnh dưỡng đủ nửa năm mới có thể xuống giường đi lại.

Nàng cau mày bất lực, nghĩ thương thế của Quá Tuyệt tuy nặng nhưng không đến mức đó chứ? Nàng không khỏi có chút nghi ngờ đây có phải Thần nhị gia đang đùa nàng? Hay muốn vây nàng ở chỗ này?

Nàng càng nghĩ càng bất lực...

- A, đại tỷ nói nửa năm á?

Cẩm Văn gật mình há to miệng.

Tang Vi Sương gật đầu:

- Đúng là nửa năm.....

Tang Cẩm Văn cúi đầu ủ rũ, vậy có nghĩa là hần vẫn phải cùng ca ca lạnh lùng kia “sớm chiều đối mặt” suốt nửa năm? Tuy cũng không thực sự sớm chiều đối mặt, ca ca đó bề bộn công việc chỉ có buổi tối lúc ăn cơm mới có thể nhìn thấy, nhưng cơm tối hai ngày nay hần đều ăn không ngon! Buổi sáng hai ngày nay hần đều bị đối tình, còn kéo A Vượng đi tìm đồ ăn cho hần nữa.

- Haiz.....

Cầm Văn chống cằm thờ dài.

- Haiz. ....

Tang Vi Surong thờ dài theo.

Lâu Kiêm Gia không hiểu chuyện gì cũng hùa vào thờ dài cho hợp không khí.

Tang Cầm Văn và Tang Vi Surong đều kinh ngạc nhìn hấn.

Mấy người ngồi nhàm chán thật lâu, Cầm Văn lại tìm đề tài:

- Đại tỷ, binh sĩ Tây Tần kia sao vẫn chưa tỉnh lại vậy, đệ còn nghe nói thành Thiệu Châu đã bị bao vây hai ba ngày rồi, không biết tình huống thế nào.

Về uể oải của Tang Vi Surong thay đổi, nàng ngạc nhiên nói:

- Woa, Cầm Văn ngay cả chuyện này cũng nghe ngóng được?

Cầm Văn nghe Tang Vi Surong dùng loại giọng điệu này hỏi hấn thì trong lòng vui sướng, đại tỷ đang khen hấn có bản lĩnh ư?

Cầm Văn cong môi gật đầu nói:

- Đương nhiên, đại tỷ, đệ dốc lòng muốn làm nam nhân “vạn sự thông” (chỉ người cái gì cũng biết, cũng am hiểu) của đại tỷ mà.

Tang Vi Surong nghe vậy tức khắc toát mồ hôi, một cơn gió xuân thổi qua khiến mồ hôi trên trán nàng lạnh đi không ít.

Nếu bỏ đi ba chữ vạn sự thông thì câu này nghe thế nào cũng khiến nàng thấy buồn nôn, nàng phải ngăn Cầm Văn đừng nói những lời như vậy nữa.

- Tiểu Cầm Văn hiện giờ chính là đệ đệ vạn sự thông của tỷ rồi.

Nàng vừa nói vừa cười.

Nàng nói như thế, Tang Cầm Văn thông minh chỉ hơi sùng sốt liền lập tức đỏ mặt, hấn lờ mờ hiểu được ý của tỷ tỷ, hấn dùng sai từ rồi, trước kia hấn hay nghe tiểu nhị Anh Tử ở Hùng Sư Lâu đầu phố nói với tiểu nha đầu A Ly là cậu ta muốn làm nam nhân có thể bảo vệ nha đầu ấy, cho nên hôm nay hấn muốn mượn dùng một chút, nhưng cái đầu ngốc của hấn ngay cả chữ quan trọng cũng không đổi đã nói ra khỏi miệng rồi.

- Uhm.

Hấn ngượng không dám nói gì khác, chỉ có thể gật mạnh đầu, tiện thể cúi đầu càng thấp hơn.

Nhìn bộ dạng xấu hổ lúng túng của hấn, Tang Vi Surong cũng cảm thấy không yên lòng, nàng nheo mắt, lập tức chuyển sang chuyện khác:

- Tiểu Cầm Văn, vậy đệ có biết binh sĩ Tây Tần kia hiện đang dưỡng thương ở đâu không? Là đại thúc áo xám chẩn bệnh cho hấn à?

- Đệ chỉ nghe tiểu nha hoàn nói người Tần đó bị thương rất nặng, tự tử vẫn chưa tỉnh lại, đệ không rõ hấn dưỡng thương ở đâu nhưng hấn là cũng ở trong Lưu Ly Đường này.

Cầm Văn suy nghĩ một chút rồi nói.

- Hóa ra là vậy.

Tang Vi Surong hiểu rõ gật đầu, không biết suy nghĩ của nàng lại bay đến tận đâu, đôi mắt trong trẻo kia khẽ nheo lại giống như đang ngẫm nghĩ gì đó.

Dương Yên không biết cụ thể Tang Vi Surong đang nghĩ gì, nhưng hấn thấy nàng muốn biết nơi dưỡng thương của binh sĩ Tây Tần đó bèn đề bụng, dụng tâm ghi nhớ, chờ có cơ hội sẽ nhờ người đi hỏi thăm nghe ngóng.

- Đương gia, hai ngày nay tôi đã nghĩ ra cách dùng chén lưu ly của quận Lưu để pha trà, đương gia và hai vị công tử có muốn nếm thử không?

Nhìn mọi người uể oải, Dương Yên đề nghị.

Vừa nhắc tới trà, Vi Surong lại nghĩ đến việc chuyển Tuyết Đào đến trồng ở kinh thành, không biết người của Tạ công tử chăm nom thế nào rồi, nàng không thể bay đến Lạc đô trong thời gian ngắn được. Không muốn từ chối đề nghị của Dương Yên, nàng bèn mỉm cười gật đầu, cái mỉm cười này đối với nàng rất tự nhiên, giống như cái mỉm cười của nàng với các cung nhân kiếp trước, nàng không hề biết nó lại tạo nên những cơn sóng lẫn lộn trong lòng người khác.

Ánh mắt Lâu Kiêm Gia sẽ không để lỡ nụ cười của nàng, hấn không biết hình dung cảm nhận trong lòng thế nào nhưng tóm lại, hấn không thích nàng cười với nam nhân nào khác ngoài hấn.

Khỏe môi Dương Yên không tự chủ cong lên cao, rất nhanh hần đã lấy ra chén lưu ly đã chuẩn bị xong, Tang Cẩm Văn mong đợi giống như đang xem kịch nghe hát vậy.

Theo Tang Vi Sương thấy thì trà của Dương Yên pha là trà có vị nhất nằng từng uống, nằng không biết nên hình dung cảm giác đó thế nào, trà của hần thanh nhả không có cái xa hoa của trà chồn cung đình, không có cái chất phác của trà nhà nông mà ngụ ý xa xôi hơn, trà qua tay hần pha luôn khiến người ta như đang thưởng thức một khúc ca hay hoặc một bức danh họa, cảm giác đó thật ấm áp tao nhã đến mức khiến nằng khi không uống trà cũng nhớ tới, nằng nghĩ dù có qua rất nhiều năm sau, nằng vẫn có thể nhớ mùi vị ấy, cho nên nằng rất thích trà của Dương Yên pha.

Tay Dương Yên rất đẹp, quá trình hần pha trà cũng rất thích mắt, ấm trà lưu ly màu đỏ và màu của tay hần tạo nên sự tương phản rõ nét.

- Tiền triều có một họa sư rất thích ý cảnh “Trăng sáng soi ánh tuyết, Nước nóng nấu lưu ly” (Mình nguyệt chiếu sơ tuyết, Ôn thủy chử lưu ly).

Tang Vi Sương đột nhiên có cảm xúc bèn nói.

Tay Dương Yên hơi ngừng lại, đưa mắt nhìn Tang Vi Sương:

- Đương gia đang nói đến Họa Thánh Vi Quân?

- Hừm?

Tang Vi Sương kinh ngạc, đôi con ngươi trong trẻo hơi hoảng sợ, thật lâu sau, nằng chậm rãi gật đầu.

Dương Yên hơi ngạc nhiên về vẻ mặt vừa rồi của Tang Vi Sương, trong lòng chợt cảm thấy những lời mình nói lúc nầy quá đường đột, có thể đương gia đã hiểu lầm gì đó. Hần bèn giải thích:

- Tôi có nghe người coi giữ Tây viện nói quận Lưu là cố hương của Họa Thánh Vi Quân, cho nên lớn mật suy đoán người mà đương gia nói tới có thể là Vi Quân tiền sinh.

Nghe thế Tang Vi Sương mới sáng tỏ, thâm cảm thấy sau khi trùng sinh bệnh đa nghi của mình quá nặng bèn sáng khoái nói:

- Đúng là ông ấy.

Dương Yên thấy nằng đã khôi phục lại vẻ tự nhiên bèn cười nói:

- Nói vậy Họa Thánh Vi Quân cũng là một người yêu trà. “Trăng sáng soi ánh tuyết, Nước nóng nấu lưu ly”, Họa Thánh Vi Quân cực kỳ tao nhã.

Ý cười nơi khỏe môi Tang Vi Sương càng đậm, đây cũng là một trong những lý do nằng thích sống chung với Dương Yên, hần rất giỏi nói chuyện, hơn nữa lại còn hiểu được sở thích của nằng.

- Thái...sư phụ ta từng nói, câu thơ ý cảnh nhất chính là câu “Trăng sáng soi ánh tuyết”, tình và cảnh giao hòa trong thơ tạo nên ý cảnh xinh đẹp nhất tao nhã nhất, Họa Thánh Vi Quân là người không thích thơ ca, càng không phải người mua danh chuộc tiếng, ông ấy nhìn cái thô tục và cái tao nhã đều rất hời hợt, cho nên câu tiếp theo mới là “Nước nóng nấu lưu ly”, khi đó thái.....sư phụ ta còn cười ông ấy rằng chỉ có ông ấy mới có thể đem một câu ý cảnh cao nhã biến thành dung tục, nhưng cũng chính điều đó đã chứng minh cho nghệ thuật “sang hèn cùng thưởng thức” trong tranh ông ấy.

Dương Yên hiếm khi thấy Tang Vi Sương nói nhiều như vậy sau cuộc “chạy trốn sinh tử”, hôm nay đương gia dường như đặc biệt cười nhiều, có lẽ vì nghĩ đến sư phụ, trong lòng đương gia nhất định rất kính trọng ông ấy.

- Sư phụ của đương gia là người thế nào?

Hần dâng trà lên, hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chẳng Qua Là Một Tràng Oan Oan Tương Báo

Tang Vi Sương kinh ngạc trong phút chốc, nằng đưa mắt nhìn Dương Yên thì thấy hần mặt nầy rạng rỡ, cười rất dịu dàng, nằng ngẩn người, suy nghĩ một lát:

- Ông ấy.....có chút bảo thủ, xem rượu và trà còn hơn cả mạng, nhiều lần giảng bài cho ta mà uống say bí tỉ.

Dương Yên chưa từng thấy Tang Vi Sương hình dung như thế về một người, mang theo chút oán trách nghịch ngợm, giống tiểu nữ nhi làm nũng với phụ thân, chỉ có lúc này hần mới thấy được hơi thở nên có của những thiếu nữ đồng trang lứa trên người nằng.

Tang Vi Sương bị hấn nhìn có chút không được tự nhiên, nàng vội nâng chén trà lên nhấp một ngụm.

- Ủm, trà của Dương quân sự là ta thích uống nhất.

Nàng vừa nói như vậy, gương mặt tuấn tú của Dương Yên tức khắc đỏ lên. Bàn tay cầm ấm lưu ly của hấn hơi run, hấn nghĩ vừa rồi hấn không có nghe lầm, nàng nói “thích”, nàng thích uống trà hấn pha.

Lâu Kiêm Gia ngồi yên bên cạnh không hề ngắt ngang đoạn đối thoại giữa hai người, hấn an tĩnh cứ như không ngồi ở đó vậy. Lúc nào hấn cũng giữ vững khí chất thanh lịch nho nhã từ bên trong, khiến người ta liên tưởng đến các vị thần không nhuộm khói lửa nhân gian trong Sơn Hải Kinh hoặc trong các truyền thuyết xa xưa.

Không có ai cố gắng trò chuyện cùng hấn, hấn càng không nhiều lời với người khác câu nào, trong hơi thở an tĩnh của hấn chỉ chứa được một mình Tang Vi Sương.

Hấn nghe họ nói về thơ, về chuyện cũ, hấn không hề để ý đến mấy câu thơ đó mà chỉ nghe Vi Sương nói về sự phụ nàng, chuyện của Vi Sương dù hiện tại hấn nghe không hiểu cũng sẽ nghiêm túc lắng nghe. Hấn không biết “Trăng sáng soi ánh tuyết” gì gì đó nhưng lại rất thích câu “Kiêm gia thương thương, Bạch lộ vi sương”. Bởi câu thơ này có đủ hai người họ trong đó, có tên của hai người. Một câu thơ thật hay, không câu nào khác có thể khiến hấn thích đến thế, thích tới mức chỉ nghe nàng đọc một lần là nhớ kỹ.

Tang Vi Sương nghiêng đầu thấy Lâu Kiêm Gia cười ngây ngô, nhìn hấn cười trong lòng nàng cũng vui vẻ, nàng không hỏi hấn vui cái gì mà chỉ lẳng lặng nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của hấn.

Chuyện vui, chuyện may mắn của đời người: thường trà ngắm hoa, ngắm Kiêm Gia.

Ha ha ha, nàng trộm vui sướng trong lòng, nếu Lâu Kiêm Gia biết nàng đang nghĩ gì lúc này, chẳng phải sẽ ngượng chết sao.

Dương Yên vừa nhắc mắt thì thấy cảnh này, Tang Vi Sương nghiêng mặt chăm chú ngắm gương mặt nghiêng của Lâu Kiêm Gia, cười đầy thỏa mãn.

Dường như nghe được tiếng thứ gì đó kéo căng rồi đứt lìa, Dương Yên thất thần đứng nguyên tại chỗ.

“Chén nhỏ lưu ly, Linh lung thiên hạ, Loạn thế này tình phải chia xa, Đảo điên một dải sơn hà, Thế thời loạn lạc biết là về đâu?” (Lưu ly bôi trản, Linh lung thiên hạ, Loạn thế tình thương, Khuynh tấn thiên hạ, Vi y thủy loạn). Nơi xa không biết ai đã hát lên bài ca dao lưu truyền suốt trăm năm qua của quận Lưu. Tim hấn nhất thời như rơi vào đầm băng, lạnh lẽo đau nhói, bài ca đầy tuyệt vọng cũng giống như tâm trạng giờ khắc này của hấn.

Bài ca dao ấy hiển nhiên Tang Vi Sương cũng nghe rõ. Nàng dường như không vui cau mày, lời ca này khiến nàng cực kỳ không thoải mái, nàng không hiểu lắm về nhạc khúc, càng không hiểu bài này với những câu từ không quá hợp vần tại sao lại được người khác hát lên trôi chảy mà còn lưu luyến uyển chuyển như thế. Nàng không thích những thứ ưu thương, không thích những nhân duyên không có kết quả, không thích những tình yêu nam nữ không được chết già lại lưu truyền thiên cổ. Nếu hai người thực lòng yêu nhau nhưng cuối cùng không đến được với nhau thì nhắc lại chuyện đã qua không có chút ý nghĩa nào. Những ưu thương, u oán ấy tồn tại có ý nghĩa gì? Tình yêu không cần cứng tế, thanh xuân không cần trường niệm, người và chuyện trong quá khứ, nhớ lại đều đầy rẫy tang thương, cảnh còn người mất, là muốn giã vò mình hay giã vò người khác?

- Thật mất hứng.

Nàng thấp giọng thờ dài, đứng dậy đi về phía phòng chính Tây viện.

Hiển nhiên những người ngồi đây đều biết tiếng ca này “gây phiền” Tang Vi Sương, nàng không thích khúc ca đau thương u buồn như vậy.

Dương Yên giờ khắc này đứng đó như cột băng, loáng thoáng có thể thấy được cơ thể hấn run rẩy dữ dội, thật lâu sau mới ngờ ngàng chuyển mắt qua Lâu Kiêm Gia và Tang Cẩm Văn, thấy trên mặt họ đều không có biểu cảm gì, hóa ra chỉ có một mình hấn là cảm nhận được nỗi sợ hãi vô biên.

Mấy chữ ấy tựa như có một ma lực thần kỳ khiến hấn đầy hoảng sợ với tương lai, rõ ràng chỉ là một khúc hát tình cò vang lên mà thôi. Vào lúc này, nơi này, nó lại khiến hấn cảm thán sâu sắc với con đường mịt mờ phía trước.

Loạn thế này tình phải chia xa, thế thời loạn lạc biết là về đâu, từng chữ từng chữ mang theo ma lực thăm dò lòng người, bàn tay cầm ấm trà của hấn run rẩy rồi một mối buông xuống, ấm lưu ly rơi vỡ trên nền đất, trà nóng văng lên người nhưng hấn hoàn toàn không hay biết.

- Dương Yên ca ca?

Tang Cẩm Văn nghe tiếng kinh ngạc quay đầu lại, thấy trà nóng trên người Dương Yên thì hoảng sợ hỏi:

- Sao thế? Có bị bỏng không?

Dương Yên dường như rất cố sức mới phục hồi tinh thần lại, cười cay đắng:

- Không sao, tôi phân tâm nên không chú ý.

Hấn ngồi xồm xuống, nhặt những mảnh vỡ ấm lưu ly:

- Tôi đi tìm người giữ cửa Tây viện giải thích.

Dù sao đây không phải là vật sở hữu của họ, rơi vỡ thì phải bồi thường.

Cầm Văn không hề để bụng những thứ lưu ly ấy, lưu ly tuy đẹp nhưng cũng chỉ là vật để thưởng thức mà thôi. Hắn ngồi xỏm xuống với Dương Yên:

- Dương Yên ca ca, đừng để tay bị thương.

Dương Yên cười nhẹ, hắn trước nay làm việc cẩn thận, nhưng vừa nãy quả thực đã thất thố, sẽ không có lần sau nữa, hắn sẽ không để tay mình bị thương.

Trời dần vào đêm, Tang Vi Sương nghe nói tối nay Thần nhị gia không ở Lưu Ly Đường liền vui vẻ thoải mái, trải giấy Tuyên Thành ra bắt đầu vẽ tranh, vẽ tranh ở cổ hương của Họa Thánh Vi Quân, linh cảm rất tốt. Chỉ là ban ngày nghe khúc ca kia thật khiến người ta phiền muộn, mỗi khi nàng muốn tĩnh tâm thì bài ca ấy lại vang lên trong đầu, nàng thật oán cái trí nhớ đã gặp là khó quên của mình khiến nàng giờ khắc này ngay cả vọng động muốn quăng bút cũng có.

Nàng ném bút, xoay người. Nàng muốn để chính mình tĩnh tâm lại nên bắt đầu tìm vài vấn đề suy nghĩ để phân tán sự chú ý, nàng đột nhiên nghĩ đến người binh sĩ Tây Tàn kia, đôi mắt lập tức nheo lại.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Nếu là Lâu Kiêm Gia thì nàng sẽ nghe tiếng chuông trước, người khác mà gõ cửa như vậy thì chỉ có Dương Yên.

- Vào đi.

Dương Yên đã thay một bộ y phục cũ sạch sẽ, sau khi hắn vào phòng thì lộ vẻ cảnh giác đóng kín cửa, Tang Vi Sương hiểu ngay rằng hắn có chuyện quan trọng muốn nói bèn đi đến trước bàn rót cho hắn một chén trà nóng.

Dương Yên hai má ửng đỏ, bước chân thận trọng tiến tới gần Vi Sương:

- Đương gia, tôi nghe ngóng được binh sĩ Tây Tàn kia được sắp xếp ở trong căn nhà nhỏ chỗ rừng trúc sau núi Lưu Ly Đường.

Tang Vi Sương giật mình, nhướng mày, nhìn thẳng vào Dương Yên, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa đa nghi nói:

- Làm sao ngươi biết?

Hai má Dương Yên càng nóng hơn, hắn nên trả lời thế nào? Cổ tình đi nghe lén đại phu được Thần nhị gia xem trọng? Tuy quá trình có thể dùng từ kinh hồn bạt vía để hình dung, một người không có võ công như hắn làm những việc này thật quá hoang đường nhưng Tang Vi Sương lại có vẻ như rất muốn biết.

- Dương Yên.....

Thế là Dương Yên bất chấp khó khăn nói ra sự thật.

Tang Vi Sương giật mình, thật không ngờ người nam tử sớm chiều chung sống với nàng ba năm lại có loại can đảm này, Dương Yên ơi Dương Yên, trước kia ta đã nhìn nhầm ngươi rồi.

Nàng tưởng rằng con người hắn cũng như trà, yên ả, dù có sóng lớn cũng không sợ hãi, hắn thụ động như thế, ngoan ngoãn và hiền hòa như thế. Nàng không ngờ hắn cũng sẽ làm ra những chuyện khác với lệ thường.

Nàng khẽ rủ mi xuống:

- Lần sau đừng vậy nữa.

Nàng không muốn nói là nàng không muốn hắn đi mạo hiểm nhưng nàng biết hắn hiểu được ý nàng.

Dương Yên kinh ngạc, thật lâu sau mới nhẹ gật đầu.

Hắn thân nhiên nhấc cánh tay lên:

- Không còn sớm nữa, đương gia ngủ sớm đi.

Bóng lưng hắn xoay người có chút cô đơn, ánh nến nơi cao chiếu cái bóng hắn ra thật dài, nét đều hiu tàn ra trên nền đất.

Đôi mắt lãnh đạm của Tang Vi Sương chột co lại, môi nàng khẽ động nhưng từ khi hắn ra cửa vẫn không nói một lời.

Nàng cúi đầu, nghiêng mặt về chỗ khuất sáng, phải, nàng có một kế hoạch nhưng không muốn để Dương Yên nhìn ra, không muốn liên lụy đến người

của Tang gia trang.

Nàng đoán lắp lại kế hoạch kia trong đầu một lần, ngay cả chính mình cũng cảm thấy phần lưng ngứa ngáy.

Nàng chưa từng nghĩ dùng sức của một mình nàng làm loạn thiên hạ, nàng cũng chưa từng nghĩ sẽ làm một tội nhân thiên cổ, nàng tự nhận mình không có tố chất đó. Vì đâu mà phải sống rày đây mai đó, vì đâu mà máu chảy thành sông, chẳng qua cũng chỉ là một tràng oan oan tương báo.....

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Do Thám Ban Đêm, Gặp Phải Âm Sát

Trăng chiếu qua Tây viện, trong màn đêm, một bóng người bò dậy khỏi giường, nàng đưa tay sờ vào bộ y phục màu đen bên giường và một chiếc khăn che mặt màu đen được xé ra đã chuẩn bị sẵn trước đó. Nàng mặc xong y phục, đeo khăn che mặt sao cho chắc chắn mà không ảnh hưởng đến hô hấp rồi lại lấy sợi dây thừng đã chuẩn bị sẵn quần bên hông.

Mấy ngày nay nàng luôn ở trong phòng luyện tập nội công tâm pháp trước kia thái phó đã dạy nàng, trong thời gian ngắn tuy không thể khôi phục nội lực nhưng chiêu thức thì cứ như bản năng, như máu thịt trong cơ thể vậy, nàng không hề quên võ nghệ mình từng học.

Tang Vi Sương lặng lẽ ra cửa, trước đó nàng đã có thể khống chế hô hấp của mình rất tốt, nàng biết rõ người của Thần nhị gia canh gác nơi này, mấy ngày qua nàng cũng nghe ngóng được đại khái quy luật gác đêm của họ.

Vi Sương nhảy lên nóc nhà thành công ra khỏi viện, nàng không rõ Thần nhị gia có lén lút bồi dưỡng ám vệ hay không, nếu có thì đi trên nóc nhà thế này là nguy hiểm nhất, bởi dưới nóc nhà chính là ám các nơi ám vệ thường trú ngụ. Năm nàng mười ba tuổi, phụ hoàng đã an bài từ sĩ theo nàng cho đến chết nên nàng rất rõ nơi ám vệ thường ở. Nhắc đến mười tám từ sĩ kia, phỏng chừng sau khi nàng tuần quốc thì họ đã tự sát oanh liệt rồi.

Tang Vi Sương cảm thấy bộ dạng vượt nóc bằng tường của mình bây giờ thực giống vẹt hoang leo tường, nếu thái phó ở đây nhất định sẽ chê cười nàng bôi nhọ thanh danh ông ấy, năm đó khinh công của thái phó thuộc hàng nhất đẳng, có thể bước trên mặt hồ không gợn sóng, hồ trong gió ẩm, bóng dáng bạch y tung bay ấy khiến vô số tiểu thư khuê các đem lòng say mê. Thậm chí tiểu cô cô hiếm khi khen người mà chỉ thích tôn thương người của nàng cũng khen ông ấy bạch y tuyệt thế, đẹp sóng phong lưu.

Càng đến gần sau núi Tây viện Tang Vi Sương càng cảm nhận được bầu không khí nghiêm túc, trực giác mách bảo nàng nơi này có trọng binh canh gác.

Mới đi tới rừng hoa hạnh trước rừng trúc sau núi, Tang Vi Sương thấy một nhóm nam nhân ăn mặc chỉnh tề cầm trường thương, nàng lần đầu đến chưa quen với địa hình nhưng nàng nghĩ nơi này tuyệt đối sẽ không chỉ có một cửa. Cửa trước không được thì đi cửa sau, cửa sau không được thì đi cửa ngách.

Đang lúc nàng cảm khái cho sự thông minh của mình thì có một bóng đen bay ngang đỉnh đầu. Khinh công mang theo tiếng gió mạnh mẽ và cả dáng người bay nhanh như con thoi ấy, người này võ công không đơn giản!

Tang Vi Sương cả kinh, đứng nguyên tại chỗ không dám động đậy.

Nàng còn chưa hiểu rõ tình hình thì nghe tiếng kêu la của đám nam nhân.

- Có kẻ đột nhập!

Rồi nàng nghe tiếng bước chân rầm rập, đám người kia truy đuổi người áo đen.

Tang Vi Sương lập tức hiểu được người nọ cũng là khách không mời mà đến như nàng, hẳn đang tự lộ hành tung dẫn những người kia rồi đi, nếu nàng đoán không sai thì đồng bọn của hắn đã tiến vào bằng cửa khác rồi.

Đúng là biết chọn ngày, họ lại đến cùng một lượt với nàng! Không biết họ có phải là người được Tây Tàn phái tới ám sát hay không?

Quân chủ lực của Tàn muốn trước tiên chiếm lấy Thiệu Châu, ngồi vững ở Thiệu Châu rồi mới thẳng hướng đến Hoài Châu, vào lúc này đương nhiên sẽ không phân tâm xuất binh đến quận Lưu. Ba ngày đã trôi qua, dựa vào mưu trí của thiết kỵ binh và tổ chức ám sát của Tây Tàn thì muốn tra ra chuyện của Thần gia là không khó, cho nên tối nay mới phái người ám sát tới diệt trừ thiết kỵ binh Tây Tàn rơi vào tay Thần gia kia? Nếu đúng như nàng nghĩ thì thiết kỵ binh đó có khả năng gặp nguy hiểm!

Đôi mày thanh tú của Tang Vi Sương cau lại, hẳn không thể chết như vậy, ít nhất trước khi chết hẳn phải cho nàng biết một chuyện!

Người Tây Tàn đó ở đây đã ba ngày, ba ngày qua không có động tĩnh gì lớn, hôm nay đột nhiên xuất hiện kẻ đột nhập, mấy thủ vệ kia như ăn phải thuốc nổ vậy, phải ra thật nhiều người truy bắt. Bọn họ quá tin vào tường viện và cửa lớn của viện nơi rừng trúc này à? Cho rằng tường viện cao hai trượng thì sẽ không có chuyện gì? Cho rằng khóa lại thì sẽ không ai có thể mở?

Tang Vi Sương thực thấy bị ai thay Thần nhị gia vì có một đám thuộc hạ như vậy. Đây là tù binh quan trọng, đoán chừng là trọng phạm Tây Tàn quan trọng nhất sa lưới hiện nay.

Ở Tây Tàn, thiết kỵ binh tuy gọi là thiết kỵ binh nhưng không hoàn toàn là binh lính trên ý nghĩa, địa vị của họ đồng cấp với tướng quân ngũ phẩm, địa vị cao hơn rất nhiều tướng quân, khi gặp tướng quân ngũ phẩm thì không cần hành lễ, Tang Vi Sương không biết những thiết kỵ binh này được gọi là gì ở Tây Tàn, bọn họ hẳn là có tên mang ý nghĩa đặc thù của riêng mình, chỉ là sử quan triều Vũ ghi chép về họ như vậy.

Về phần tại sao nàng biết đến tổ chức ám sát là vì phụ hoàng từng nói hoàng thất Tây Tàn và Đông Vũ đều thiết lập tổ chức ám sát, nhiệm vụ của họ là xử lý các phiên toái quan trọng vào thời khắc nguy hiểm, đây là điều tổ phụ đã nói với phụ hoàng.

Vòng qua mấy hành lang, tránh được vài lính gác ngủ gật, nàng thấy một viện nhỏ nằm ở nơi rất kín đáo nhưng vẫn sáng đèn, nếu nàng đoán không sai thì chính là nơi này, còn tại sao nơi đó vẫn yên tĩnh không có thủ vệ thì khỏi phải nói, hẳn là đã bị người khác thu dọn rồi.

Tang Vi Sương cẩn thận, trong lòng hơi bối rối, nàng cuộn người lại, dán cơ thể vào vách tường, áp tai phải vào tường.

Bầu không khí bên trong rất kỳ lạ, không có tiếng bước chân, thậm chí tiếng hít thở cũng không có.....quá yên tĩnh.

Trong lòng thâm hô không tốt, nàng nhanh chóng rút kiếm bay qua cửa sổ mà vào, chưa kịp nhìn rõ người đang đứng, chỉ dựa vào cái bóng trên mặt đất để phán đoán phương hướng, kiếm của nàng lập tức đâm về phía người nọ.

Thời gian đã quá lâu, lâu đến mức nàng không còn tự tin với thân thủ của mình nữa mà chỉ có thể tin vào phán đoán của mình, nếu để lỡ thời cơ thì người chết có thể là nàng.

Tổ chức ám sát không hồ là tổ chức ám sát, tuy động tác của Tang Vi Sương rất nhanh, hoàn toàn không cho người khác cơ hội phản ứng nhưng kiếm của nàng nội lực yếu ớt tạo cơ hội phán đoán cho đối phương, hấn nghiêng đầu đi, kiếm của nàng ngay cả da thịt của hấn cũng không chạm tới.

Tang Vi Sương vô cùng kinh hãi, lại ra sức giơ kiếm đâm tới lần nữa.

Chỉ hai chiêu, người ám sát kia đã hoàn toàn nhìn rõ thân thủ của nàng, đôi con ngươi cười lạnh, không tự lượng sức. Giết nàng bần tay, hấn nhấc chân bước một bước lớn về trước, khi hấn lại giơ chân chuẩn bị cho nàng một cước tiền nàng về Tây Thiên thì nghe một tiếng “ken két”, mặt đất nứt ra, đôi con ngươi lạnh lẽo kia đầy sợ hãi, cả người đổ ập xuống, hơn mười cây nhọn đâm xuyên ngực, một tiếng hét thảm ngán ngùi vang lên.

Khoảnh khắc ấy, mồ hôi lạnh của Tang Vi Sương tuôn ra, nàng thật sự tưởng rằng mình sắp phải xuống gặp phụ hoàng mẫu hậu rồi, ha ha, dựa theo tâm kế của Thần nhị gia sao có thể tha thứ cho các ngươi “muốn gì làm nấy” được? Tự làm tự chịu nhĩ?

Năng lực của người ám sát không thuộc về bản thân mà chỉ thuộc về chủ tử, người họ muốn giết là người mà chủ tử ra lệnh giết, nếu thi hành nhiệm vụ mà giết dư người hoặc không hoàn thành được nhiệm vụ thì họ có thể bị xử tử, hoặc bị phế toàn bộ võ công rồi bị vứt tới biên cương làm nô dịch khổ sai trọn đời.

Hấn muốn dùng chân giết nàng lại vừa vịn chết bởi chân mình.

Vết xe đổ đó cũng thức tỉnh nàng. Các thuộc hạ ngoài cổng kia có lẽ không giỏi giang gì nhưng đừng xem thường Thần nhị gia.

Đoán chừng cùng lúc cơ quan khởi động thì người bên ngoài cũng biết bên trong “thất thủ” rồi, nàng không thể đợi lâu. Nhưng khó khăn lắm mới vào được đây, hơn nữa hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy thì hôm khác muốn vào còn dễ dàng ư?

Sau khi phân tích rất nhanh, Tang Vi Sương nhìn về phía giường nhỏ thì thấy người trên giường đang mở to mắt vẫn chưa hết khiếp sợ, thấp thỏm bất an nhìn nàng.

Tang Vi Sương cười lạnh, hấn trước đó chắc chắn cho rằng bản thân không sống nổi. Tính ra thì nàng chính là ân nhân cứu mạng của hấn.

Đội đã.....

Tang Vi Sương vì viết sách trong thời gian dài nên thị lực hơi yếu, lúc đầu nàng không nhìn kỹ nhưng bây giờ híp mắt chăm chú nhìn thì toàn thân như đang đứng dưới thác nước, dòng nước dội thẳng xuống nàng, sóng nước tung dữ dội, khiến nàng như bị sét đánh.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61: Từng Là Tử Sĩ

- Là người.....

Đúng lúc này nàng nghe tiếng cồng mở, tiếng vô số thủ vệ vào trong viện.

Nàng chăm chú nhìn người trên giường, cái nhìn ấy đầy phức tạp và sâu thẳm, khiến nam nhân sất đá trên giường hơi hoảng hốt, hẳn là một tử sĩ cũng giống như các tướng sĩ Phật Thập khác vốn nên vô tình vô cảm tại sao lại vì một ánh mắt mà hoảng hốt?

Hắn chỉ nghe hắc y nhân có sợi dây thừng thắt bên hông nhảy lên xà nhà rồi đi nói với hắn:

- Trừ phi ngũ say không tỉnh, người mới có thể sống.

Tiếng của nàng rất nhẹ lại rất nhanh, nhờ nội lực hắn thâm hậu mới có thể nghe được.

Hắn kinh ngạc, nhắm mắt, rồi lại mở mắt nhìn kỹ, trên xà nhà đâu còn bóng người nào, dường như chuyện vừa rồi chỉ là một giấc mộng. Không có người tới giết hắn, cũng không có người kỳ lạ tới chỉ bảo hắn.

Hắn đương nhiên biết chỉ có hôn mê mới có thể giữ mạng, một khi tỉnh lại những người đó sẽ tra tấn hắn, hắn chỉ còn đường chết. Nhưng hắn chống đỡ hết mức cũng chỉ có thể chống được nửa tháng, sau nửa tháng thì sao? Ai sẽ đến cứu hắn?

Tang Vi Sương trở lại phòng mình, thay ra bộ y phục màu đen, ngồi trên giường.

Mây đen tản đi, ánh trăng chiếu vào, đôi mắt lạnh lạnh của nàng trong gian phòng tối om vẫn nhìn thấy chút ánh sáng, nương theo chút ánh sáng ấy có thể thấy rõ gương mặt tâm sự nặng nề của nàng, và cả bàn tay nàng nắm thật chặt chân bông trên người.

Dung mạo của tử sĩ là bình thường nhất, bọn họ có gương mặt khiến người khác không nhớ được, thậm chí còn dễ bị nhầm lẫn, họ trà trộn vào đám đông thì rất khó thông qua gương mặt để phân biệt, đó chính là tử sĩ, gương mặt bình thường nhất, thân thể đặc thù nhất, phản ứng nhạy bén nhất, nòng cốt trung thành nhất.

Nhưng vừa khéo nàng lại là người đã thấy là không quên được, tuy không để tâm nhìn, tuy họ thường che mặt, tuy quá khứ đã qua rất nhiều năm nhưng khi nhìn kỹ thì đâu đó trong ký ức vẫn hiện ra gương mặt này.....

Hóa ra hắn không chỉ là tử sĩ của nàng mà còn là người của Tây Tàn. Có chút buồn cười nhưng chính vì vậy hắn càng không thể chết, có lẽ cái mà hắn biết không dừng lại ở một trận chiến tranh.....Hèn gì lại có người ám sát tới kết liễu tính mạng hắn, tổ chức ám sát không dễ ra tay như vậy, bọn họ là người của hoàng thất.

Khi Bạch Lộ chạy đến mật lao ở rừng trúc sau núi Lưu Ly Đường thì các hộ vệ đã kéo thi thể người ám sát kia ra ngoài, người ám sát đó bị lột sạch y phục, toàn thân từ trên xuống dưới ngay cả chỗ xấu hổ đều bị kiểm tra tỉ mỉ.

Thông thường người ám sát chết không phải do bị chủ nhân xử tử thì là uống thuốc độc tạ tội mà chết, nếu có người ám sát rơi vào tay địch thì ký hiệu trên thân thể người đó sẽ được điều chỉnh lại lần nữa.

- Xương ống chân và xương cánh tay hơi ngắn hơn nam tử bình thường một chút, nhưng xương ngón tay và xương mắt cá chân lại thô to, đúng là người Tàn không thể nghi ngờ.

Nam nhân áo xám hơn ba mươi tuổi đứng dậy trước thi thể nói với Bạch Lộ:

- Nhưng người này nội lực thâm hậu, lại không mang binh khí bên người, chắc chắn thân thủ cực kỳ tốt.

Hai hàng chân mày Chử Quy nhíu chặt rồi lại nhìn “cơ quan” trong nhà, nói:

- Bạch đại nhân mưu lược thật giỏi.

Bạch Lộ nghiêng mắt nhìn Chử Quy, hẳn hiểu ý Chử Quy, ông không tin một người có thân thủ như thế lại có thể vô duyên vô cớ lọt vào cơ quan.

Người này dáng người thấp bé, nhưng nội lực thâm hậu chứng minh khinh công vô cùng tốt, chắc chắn là bay qua tường cao hai trượng mà tới, một người khinh công cực tốt lại có nội lực thâm hậu thì bước chân nhẹ nhàng sẽ thành thói quen, người như vậy sẽ không dễ dàng rơi vào cơ quan này, trừ phi.....

Chân mày Bạch Lộ nhíu lại:

- Có người khác đã tới.

Nếu không phải có người khác tới thì chính là.....ánh mắt rét lạnh của hắn quét về phía “phạm nhân” đang yên tĩnh nằm trên giường trong phòng. Là phạm nhân đã tỉnh và ra tay? Không thể nào. Hắn đã sai người trói chặt tay chân của thiết kỵ binh Tây Tàn kia, chỉ cần hắn ta hơi nhúc nhích là sẽ động đến lục lạc trên dây thừng, lục lạc vừa kêu thì các thủ vệ nơi này cũng sẽ nghe được.

Chử Quy sững sờ, không ngờ Bạch Lộ lại có cùng suy nghĩ với ông, vẻ mặt của thi thể là kinh ngạc, nhưng hắn không nên ngay cả một phản ứng cũng không có, điều này nói rõ rằng người đó hoàn toàn bất ngờ, ông không hề cảm thấy cơ quan của Bạch Lộ có chỗ nào vô cùng cao minh mà cho rằng trong nhà có kẻ thứ ba đã chạy trốn.

Sắc mặt Bạch Lộ nghiêm nghị, hần cúi đầu dấn dò thủ vệ bên cạnh mấy câu rồi đưa ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú vào nhà một lát, sau đó mới vội vàng rời đi. Chữ Quy biết, hần muốn nhanh chóng trở về phục mệnh với Thần gia gia chủ.

Bạch Lộ trở lại Lư Ly Đường, hỏi quản gia canh cửa:

- Tối nay có ai ra ngoài không?

Lão nhân không hề suy nghĩ lập tức lắc đầu, Bạch Lộ chỉ hỏi cho có lệ, dù sao thì hần nghĩ trong Lư Ly Đường không ai dám bỏ ngoài tai lời của chủ tử và hần.

Đêm đã khuya như vậy nhưng Thúy Bình Lâu nơi Thần nhị gia tạm ở vẫn sáng đèn, Bạch Lộ xuyên qua rừng hoa hạnh, ánh nến chột sáng chột tối trên con đường mòn nhỏ, Bạch Lộ toàn thân áo đen bước đi, dưới ánh sáng hiện ra cái bóng thật dài.

Thủ vệ ngoài cổng viện hành lễ với hần, nhưng gã sai vặt và tiểu nha hoàn trong viện thì ngủ gà ngủ gật, chờ hần đến gần mới biết có người tới, nhìn thấy Bạch Lộ thì con buồn ngủ toàn bộ đều tiêu tán, không phải chấp tay thì là cúi người hành lễ.

- Bạch thiếu gia muộn như thế.....

Một người hầu bên cạnh Thần nhị gia hỏi, lời vừa thốt được một nửa thì như bị mắc nghẹn vậy. Một tiểu nha hoàn nhanh trí vội tiếp lời:

- Ngài tìm chủ tử có chuyện quan trọng phải không?

Bạch Lộ hừ nhẹ, đám nha hoàn sai vặt này thức thời tránh ra, bình thường họ đùa giỡn những lời không hay về Bạch Lộ đều không để hần thấy nhưng hôm nay lại bị hần bắt tại trận, đành chịu thôi, hôm nay chủ tử về muộn, nửa canh giờ trước mới về, bọn họ cũng chịu tội theo, phải đứng ở bên ngoài quạt gió Tây Bắc.

Thần Tổ Hi khoác chiếc áo ngoài nhưng màu san hô ngồi trên đệm trước thư án, khi Bạch Lộ tiến vào thì hơi thoáng giật mình, hần lần đầu tiên thấy chủ tử không mặc y phục tím, lại còn tùy tiện như vậy.

Chủ tử là người chủ trọng bề ngoài, hôm nay mặc y phục tùy tiện dựa vào bàn như thế, chắc chắn là vì chuyện trên tay phức tạp khó giải quyết.

- Bạch Lộ người đến rất đúng lúc.

Hiển nhiên Thần Tổ Hi đã biết chuyện sau núi, hần bỏ quyền sở gấp trong tay xuống:

- Hữu tướng thay Hoàng thượng thảo một bản sớ con đưa tới, người mang binh sĩ Tây Tàn kia ngay hôm nay khởi hành đi Lạc Dương. Còn nữa.

Những lời sau đó đơn giản chỉ là bảo hần chờ lệnh theo quân xuất chinh.

Bạch Lộ sau khi nghiêm túc nghe xong thì quỳ xuống đất nhận quyền sở gấp bằng gấm.

Câu nói kế tiếp của chủ tử khiến hần ngây ngẩn:

- Có lẽ ít ngày nữa ta cũng sẽ mang Uyển Y vào kinh, người tạm đi trước.

Chủ tử dường như nhẹ thờ dài sâu kín nhưng rõ ràng khi ngài ấy nói chuyện, sắc mặt vẫn lạnh lùng nghiêm nghị.

Bạch Lộ sửng sốt, nói vậy có nghĩa.....Hoàng thượng muốn thiết lập quan hệ hôn nhân với Thần gia Hoài Châu vào lúc mấu chốt này? Bạch Lộ không biết sắc mặt mình trắng bệch như tuyết, hần nghĩ tuyệt đối là mình suy nghĩ lung tung, Hoàng thượng sẽ không lập hậu vào thời điểm này.

Bởi để ý nên lòng mới loạn, Thần Tổ Hi vốn muốn để Bạch Lộ yên tâm nên cuối cùng mới thêm câu này, mặc dù Hoàng đế và hữu tướng muốn hần dẫn muội muội đến kinh thành lánh nạn nhưng hần cũng không nhất thiết phải đi.

Đêm đó, Bạch Lộ dẫn theo một ngàn tinh vệ của Thần gia rời quận Lư đi về hướng Lạc Dương.

Sáng sớm hôm sau, Tang Vi Sương vào Lư Ly chính đường thì thấy vài nam nhân đang nghị luận nói là Thần nhị gia sai người đi đón muội muội, ít ngày nữa sẽ mang muội muội vào kinh?

Tang Vi Sương nghe thì không quá ngạc nhiên như người khác, nàng ngược lại cảm thấy tin tức này tuyệt đối không thể là thật.

- Tang đương gia cười gì thế?

Một nam nhân khoảng ba mươi bốn mươi tuổi đi đến, nghi hoặc hỏi.

Tang Vi Sương cười cười, nếu ông ta đã hỏi thì nàng cũng không ngại nói với ông ta:

- Thần nhị gia sẽ không vào kinh.

Nam nhân nhướng đôi chân mày đen nhánh, hỏi:

- Tại sao?

- Lúc này Thần nhị gia sẽ không bỏ lại Hoài Châu, nếu không lòng dân ở Hoài Châu ắt loạn.

Nguy ý là Thần Tổ Hi tuy không phải tri châu nhưng Thần gia là thế gia đại tộc của cả vùng Hoài Châu, càng huống hồ Thần gia gia chủ có tước vị hầu gia ngự tứ, biết rõ Tây Tần sau khi đánh chiếm Thiệu Châu nơi tấn công tiếp theo sẽ là Hoài Châu, Thần gia sao có thể đi kinh thành lánh nạn?

- Nói cho đúng là Thần nhị gia dẫn muội muội rời đi chứ đâu phải Thần gia gia chủ rời đi.

Tang Vi Sương nghe vậy chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Hồi Ức, Hoa Dương Mười Ba Tuổi

Nếu nàng nhớ không sai thì có một lần Thần nhị gia tự xưng “bổn hầu”, nhưng người được phong hầu là Thần gia gia chủ, vậy không phải Thần nhị gia chính là Thần gia gia chủ sao?

Nghĩ đến đây lưng Tang Vi Sương chợt lạnh, hai hàng chân mày nhíu chặt, không nói được câu nào.

Đại hán kia thấy nàng không hề biện giải thì đắc ý trong lòng, ngay cả Bạch Lộ đại nhân cũng từng nói đương gia của Tang gia đa mưu túc trí nhưng hôm nay xem ra chỉ vậy thôi.

Tang Vi Sương đầu quần đại hán kia nghĩ thế nào. Bây giờ cái nàng biết chỉ là cách nghĩ của nàng như thế, những người này chỉ là tạp dịch trong Lưu Ly Đường, bọn họ chắc chắn không biết.

Sau khi Tang Vi Sương bước ra khỏi cửa lớn được vài bước thì đột nhiên dừng lại, đứng lúc lão đường chủ của Lưu Ly Đường đi tới.

- Chào Tang đương gia.

Ông hòa nhã chào Tang Vi Sương.

Tang Vi Sương ngăn người rồi mới đưa mắt nhìn ông:

- Chào đường chủ, không biết đường chủ có biết Bạch đại nhân đang ở đâu không?

Lão đường chủ ngẫm nghĩ, sờ sờ cằm nói:

- Bạch Lộ đại nhân à, nếu ta không tính sai thì ngài ấy hiện đang về Hoài Châu.

- Về Hoài Châu?

- Đúng vậy, Tang đương gia tìm ngài ấy có việc gấp gì không?

Lão đường chủ cười đôi mắt cong cong nói.

Tang Vi Sương sững sốt, vội vàng nói:

- Cũng không phải chuyện gì quan trọng.

- Ồ thế à, ít ngày nữa nhị gia cũng về Hoài Châu nhì, nếu Tang đương gia đi thì tiện thể đi Hoài Châu tìm ngài ấy đi.

Ông lão vẫn cười như cũ, nhưng Tang đương gia nhìn mà kính sợ.

- Ta còn chuyện phải xử lý trong đường, hôm nay không tiện hàn huyên nhiều với Tang đương gia, ha ha, ta đi trước một bước.

Ông lão ấy thật thích cười, nói hai câu rồi chấp chắp tay, đi về phía chính đường.

Ông chỉ nói nhị gia sẽ về Hoài Châu nhưng không nói Thần nhị gia về đón muội muội đi Lạc Dương hay về lãnh đạo việc thủ thành.

Còn nữa, vấn đề trước mắt là họ có đi chung hay không!

Đợi đã, Bạch Lộ sao có thể về Hoài Châu vào lúc này? Khuôn mặt nàng lạnh lẽo, Tây Tàn có kỵ binh sa lưới, như thế nào cũng không nên để lâu trong tay một thương nhân. Lạc Dương sẽ có ý chỉ đến, bọn họ sẽ đích thân thăm vấn kỵ binh kia. Cho nên Bạch Lộ sẽ không về Hoài Châu vào lúc này mà là đưa người đó lên kinh, người đó chắc chắn sẽ chết.

Nhưng nàng bây giờ ngay cả bản thân mình cũng không thể tự lo thì cứu người đó thế nào, cười ngửa đầu theo ư? Buồn cười là nàng hiện tại thoát thân đã khó, mà dù có đuổi kịp thì thế nào? Nàng đánh không lại Bạch Lộ, có thể sống sót trở về gặp Kiêm Gia hay không cũng là một vấn đề.

Bỏ đi! Nàng thuyết phục chính mình đừng nghĩ nữa, chẳng qua chỉ là một tử sĩ trong quá khứ mà thôi.

Nhưng Tang Vi Sương hoàn toàn không ngờ ba ngày sau trong thiên lao Lạc Dương lại xuất hiện một màn thế này_____

Trong địa lao u ám, các ngọn đuốc quấn vải những dầu hỏa cháy trên vách tường phát ra những âm thanh xì xèo, đây thừng quần khắp người nam nhân, trước mặt hắn không biết từ khi nào đã xuất hiện một người.

Người đó toàn thân đều là màu đen, chỉ có đai lưng là màu đen tím, mái tóc đen nhánh dưới ngọn lửa phát ra ánh sáng như tơ lụa, thật lâu sau, đôi môi mỏng mới cong lên, rồi mở ra, lạnh lùng phun ra mấy chữ:

- A Tứ, không ngờ quanh đi quẩn lại, ngươi vẫn về bên cạnh trẫm.

Bên dưới xiềng xích, người vốn đang nhắm mắt ngủ say, tự động miễn dịch với bất kỳ loại cực hình nào sau khi nghe được tiếng “A Tứ” kia thì về mặt gió mưa không lay chuyển hiện ra chút ngạc nhiên mừng rỡ đầy mặt môi. ....

- Chủ tử.....

Hắn yếu ớt gọi ra hai chữ này, khóe môi vẫn mỉm cười. Năm ấy hắn bảy tuổi, Diêu Dương hầu mười hai tuổi, khi ấy hắn từng cho rằng cả đời mình sẽ hầu hạ Diêu Dương hầu Phó Họa Khánh.

Sau đó hắn nhận được mệnh lệnh quan trọng hơn, thế là dưới đủ loại “duyên phận tình cờ” (thực ra là cố ý an bài), hắn trở thành tử sĩ được hoàng thất bồi dưỡng.

Năm đó hắn mười bốn tuổi, một ngày nọ hắn được sư phụ huấn luyện gọi đến từ rất sớm, cùng với mười bảy thiếu niên khác được chọn ba ngày trước mặc vào xiêm y mới tinh, xếp hàng đi đến Hoa Dương cung. Lần đầu tiên hắn đường hoàng đi lại giữa ban ngày mặc dù là đi trên hành lang bí mật không có hơi người. Nhưng, chuyện rung động lòng người như vậy, hắn sao có thể quên? Có lẽ mười bảy người kia cũng giống như hắn, vĩnh viễn cũng không quên được ngày hôm đó.

Hôm đó, hắn đã gặp Hoa Dương công chúa mười ba tuổi, vì là tử sĩ nên không ai dám ngẩng đầu lên nhìn cô ấy thật kỹ, dù họ đã nhìn tranh vẽ chân dung của cô ấy vô số lần, họ vẫn có mong đợi thông thường được trông thấy dáng vẻ của đệ nhất mỹ nhân Đại Vũ trong lời đồn.

Hắn luôn nghĩ chẳng qua là một cô bé mười ba tuổi, đẹp đến thế nào thì cũng không thoát được vẻ non nớt đúng không? Đệ nhất mỹ nhân chẳng phải chỉ vì là nữ nhi của Hoàng đế thôi sao?

Tử sĩ không nên có suy nghĩ, tử sĩ là những người không có tình cảm. Có lẽ trong mười tám tử sĩ chỉ có A Tứ dám nghĩ như vậy, điều này liên quan đến trải nghiệm thời thơ ấu của hắn, tuổi thơ của hắn không giống với các “tử sĩ nghiêm túc” khác, ít nhất trước năm bốn tuổi hắn có phụ mẫu thương yêu, trước năm chín tuổi hắn có chủ tử làm bạn.

- Ngẩng đầu nhìn chủ nhân của các ngươi!

Hồi lâu sau hắn mới nghe sư phụ nói, hắn phục tùng mệnh lệnh ngẩng đầu nhìn về phía người đang ở trung tâm Hoa Dương điện.

Cô ấy mặc bộ trường bào màu đỏ lộng lẫy, khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay, ngũ quan không phải mọi thứ đều tuyệt mỹ nhưng phối hợp với nhau tạo nên một bức tranh xinh đẹp linh động, đôi con ngươi như làn nước trong vắt quét qua mười tám người bọn hắn, hắn thấy rõ vẻ bối rối trên mặt cô ấy, vì thế mà suýt chút nữa hắn đã cong môi cười, dường như chỉ có hắn nhìn thấu được tâm sự của vị công chúa này, mười tám người bọn hắn tưởng mạo đều quá mức bình thường, thậm chí còn cùng một dạng, hắn dĩ nhiên sẽ không nói cho cô ấy biết rằng hắn dịch dung. Lốp da người trên mặt hắn chỉ Phó Họa Khánh mới có thể xóa, hoặc đợi khi hắn chết thì sẽ tự nhiên tróc ra.

Nhưng những lời kể đó của vị công chúa này, hắn vĩnh viễn cũng ghi nhớ, đến nỗi nhiều năm về sau thỉnh thoảng nhớ lại, ngực hắn vẫn âm ỉ đau. Hắn biết mình không phải một tử sĩ đạt chuẩn, ít nhất trong mười tám người, hắn là người không giống tử sĩ nhất, cũng mỗi mình hắn hồ thẹn với công chúa nhất.

Hắn luôn nhớ dáng vẻ của cô ấy, không phải kiểu nhớ khi làm nhiệm vụ hay mệnh lệnh mà trong mắt hắn ẩn chứa tình cảm như đang nhìn một tiểu muội muội, hắn đột nhiên nghĩ đến một người thân thiết lạc nhiều năm của hắn.

Ôi, tử sĩ không nên có ký ức, càng không nên có sự quyến luyến. Đó chính là Hoa Dương mười ba tuổi, là Hoa Dương mà chủ tử hiện đang ở Hoài Nam xa xôi một lòng muốn kết hôn.

- Đây chính là mười tám tử sĩ phụ hoàng ban cho ta?

Cô ấy hỏi với giọng ngạc nhiên của trẻ con, một tay nhắc y phục đi về trước mấy bước rồi rất mất tự nhiên dừng lại.

- Nếu mạng của các người đã thuộc về ta, vậy ta sẽ ra cho các người một tử lệnh: không có mệnh lệnh của ta, bất luận thế nào các người cũng không được tùy tiện đi tìm chết, dù có bị rơi vào tay địch đi chăng nữa.

Nghe vậy mười bảy người đều dùng ánh mắt nghi hoặc ngờ ngàng nhìn về phía Hoa Dương, chỉ có mỗi A Tứ là giật mình.

Khi lần đầu Hoa Dương nghe thái phó nói về việc chọn lựa và bồi dưỡng tử sĩ, cả tử lệnh là tử sĩ khi rơi vào tay địch nhất định phải uống thuốc độc tự vẫn, nàng nghe mà cau mày, cảm thấy làm như thế quả không nhân đạo, bèn suy nghĩ ba ngày mới cho ra một câu như vậy, nàng không ngờ hành động ấy đã trúng kế của thái phó, thái phó xưa nay độc lòng dạy dỗ nàng phải ôn hòa nhân hậu, cho nên rất vui mừng khi Hoa Dương đối với tử sĩ cũng có tâm lòng rộng mở như đối với dân chúng.

- Các người đều đã mất phụ mẫu, thân nhân bằng hữu ly tán, nên phải vì chính mình mà giữ lại cái mạng cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 63: Phó Họa Khánh Từng Loạn Tâm Tư

Vân Tứ cười khổ, Hoa Dương nhỏ tuổi, cô ấy không biết sau này, khi cô ấy tuần quốc, mười bảy người kia không hề do dự uống thuốc độc, chỉ vì những lời khi đó của cô ấy. Họ đều là cô nhi, người thân duy nhất làm bạn với họ suốt mấy năm là Hoa Dương đã chết thì sống còn có ý nghĩa gì.

Người thân.....

Khi nhận ra được điều này, ý cười trên mặt Vân Tứ càng đậm, không ngờ chỉ hai năm ngắn ngủi mà họ đã xem cô ấy như người thân rồi.

Ổng kính thời gian di chuyển, trong căn nhà gỗ nhỏ bên bờ sông nước đàng Lạc Dương, hân đang cầm bút viết một phong thư. Thân là tử sĩ, hân không hề sợ chết, chỉ là tuy phụ mẫu hân đều đã chết, hân lại cùng người nhà ly tán, rất nhiều chuyện cách quá lâu hân cũng không nhớ được, nhưng hân vẫn nhớ trước năm bốn tuổi hân có một đệ đệ, hân không ngại tự tử vì Hoa Dương, có lẽ chết là có thể xong hết mọi chuyện nhưng hân vẫn không buông bỏ được người đệ đệ này.

Vân Tứ nhắc bút viết thư cho Phó Họa Khánh, muốn Phó Họa Khánh giúp hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của hân. Thư viết xong được bỏ vào phong bì, hân thở ra một hơi thật sâu, đưa tay cầm thanh bảo kiếm trên bàn.

Độc của tử sĩ được giấu trong răng, là một chiếc răng làm bằng sứ, nếu gặp phải nguy cơ thì dùng sức cắn nát chiếc răng này, độc sẽ tràn ra, gặp máu là chết ngay tức khắc.

Nhưng hân không muốn chọn cách tự vẫn của tử sĩ, bởi hân không muốn không nghe lời của Hoa Dương. Hân không tự vẫn vì Hoa Dương mà vì cảm thấy sống tiếp cũng không còn ý nghĩa, hân không muốn lại bán mạng cho những người rơi vào trong vòng xoáy quyền lợi nữa, không đúng, hân không nên nghĩ như vậy, Phó Họa Khánh không có lỗi, ngài ấy là chủ nhân của hân, là người đầu tiên cứu mạng hân, cho nên hân mới trở thành nô lệ của Phó Họa Khánh, có lẽ hân thấy mệt mỏi rồi chăng. Hân chợt có chút hăm mộ mười bảy tử sĩ đã chết kia, hân ngay cả quyền chết cũng không có, chỉ có thể một mình ở đây quán quít cách chết của chính mình, và cả chuyện sau khi chết nữa.

“Xẹt”, bảo kiếm rút ra, ánh sáng trắng chớp qua mi mắt, hân bỗng dừng tự giễu, nhẹ nhàng nhắm mắt, đưa kiếm qua cổ họng.....

“Keng”, bàn tay đau đớn, thanh kiếm đã bị người vừa đến dùng một cước đá vào trong góc.

Hân kinh ngạc mở mắt ra thì thấy người đó, đôi mắt sáng như lửa, mặt lạnh như sương.

- Người không bảo vệ tốt nàng, còn muốn chết theo nàng?

Hân giật mình với giọng điệu không rõ của ngài ấy, dường như mơ hồ phẫn nộ, trước đây hân không cho rằng Phó Họa Khánh là người thể hiện vui giận ra bên ngoài, nhưng đêm đó trên người ngài ấy có mùi rượu, tựa như say mà tức giận mắng, muốn đem hân ở trước mặt ra phanh thây vạn đoạn.

Sau đó Vân Tứ lại nghĩ dù sao thì con đường đế vương của chủ tử phải có Hoa Dương lót đường, bất luận là yêu hay không yêu thì Hoa Dương rất quan trọng trong cuộc đời Phó Họa Khánh, một đế vương sẽ không quên tặng đá đã giúp mình đạt được quyền lợi.

Hân bỗng cảm thấy chua xót thay Hoa Dương.

Vàng son tiền triều hóa thành mộng ảo, không thấy ư, cung đình gác cao trăng non sáng, trăm dặm sênh ca, bình minh không còn nghĩ nữa.

- Vân A Tứ, người không hoàn thành mệnh lệnh của ta, nàng chết rồi! Ở trước mặt ta và người mà nhảy xuống tường thành! Nàng chết rồi.....

Ngài ấy như một con báo nổi điên nắm chặt cổ áo hắn, tình cảm chủ tớ nhiều năm qua, ngài ấy sao nhẫn tâm đánh từng cú từng cú vào người hắn? Phải, hắn rất cục cựa cũng chỉ là một nô tài mà thôi.

- Người thân là tử sĩ tại sao không can nản?

Ngài ấy điên cuồng chất vấn.

Ngài tại sao không bỏ kiều ngạo của mình xuống, để cô ấy bình an sống trong cung quảng đời còn lại? Bây giờ lại còn chất vấn ta? Ta bắt quá chỉ nghĩ cô ấy đi rồi là xong hết mọi chuyện, mười tám người bọn ta sẽ đi theo cô ấy, đến địa phủ mở đường cho cô ấy, những thứ ma quỷ kia đừng hòng ức hiếp Hoa Dương! Cô ấy sống là công chúa, sau khi chết cũng là hồn ma anh dũng! Vân Tứ bị đánh choáng váng, không biết tại sao trong lòng lại nảy sinh những ý nghĩ cô quái này, một tử sĩ sinh lòng phản nghịch ư, không được, không được, hắn vẫn nên chết đi thì hơn!

- Tốt, rất tốt, chết rất tốt, chết là xong hết mọi chuyện, các người đều nghĩ vậy đúng không? Để lại một mình ta cô đơn trơ trọi trên đời này, lẻ loi chiếc bóng, trầm là người chân chính cô độc.....A Tứ người đừng hận ta, ta không muốn người chết, người đi Tây Tàn đi.....

Cho nên mới có sau này, có hiện tại, có lần quần, gặp nhau sau ngàn ấy năm, có cảm khái vô hạn thấy cảnh thương tình khi gặp lại cố nhân.

Hoa Dương ơi Hoa Dương, cô nếu đã rơi vào luân hồi, sao còn dính dáng đến vận mệnh của nhiều người như vậy?

Phó Họa Khánh ngày hôm đó, cả người mặc y phục tím hoa lệ, mặt mày thâm trầm mà có ý bi thương, người không giỏi đoán lòng người như hắn cũng có thể nhìn ra ngài ấy đối với Hoa Dương không đơn giản chỉ là thù hận với nữ nhi của kẻ thù, vì sao bản thân Phó Họa Khánh lại chưa từng hiểu. Hận một người mấy chục năm như một, cũng với tâm tình ấy hận thế hệ sau của người đó, bao nhiêu chuyện tình yêu sáng chiều thay đổi, bao nhiêu cung chiêu ân ái nói nhặt liền nhặt, chỉ có chữ hận không đổi suốt mười hai năm, Họa Khánh, ta nên nói ngài chung tình hay bạc tình?

- A Tứ, người thay đổi rồi.

Ánh mắt sắc bén ấy, tiếng thở dài nặng nề ấy tựa như vượt thời gian mấy năm mà đến, vết hằn huyết chết chìm trong ký ức lên bờ.

Trong ánh mắt người đế vương trẻ tuổi khi nhìn hắn có thương hại, cũng giống như ánh mắt hắn nhìn đế vương lúc này. Bọn họ đều dùng loại thương hại nhàn nhạt ấy nhìn đối phương, phải chăng ba bốn năm trôi qua, bọn họ đều đã đổi thay?

- Chủ tử, chúng ta đều như nhau.

Một tử sĩ không nên lưu luyến quá khứ, không nên sinh ra chất vấn đối với lời của chủ nhân; một đế vương không nên phơi bày vẻ cô đơn trước mặt người khác, mà phải vô tình đến tuyệt tình. Bọn họ quả thực đều đã thay đổi rồi.

Đôi con ngươi Phó Họa Khánh hiện lên vẻ kinh ngạc, lại nhìn về phía Vân Tứ, hắn ta thể nhưng cong môi cười.

Phó Họa Khánh hít một hơi, chống tay phải lên thất lưng, hơi nghiêng người nói:

- Nếu đã về thì ở lại bên cạnh ta.

Hắn thở dài, tựa như vô cùng nhẹ nhõm lại tựa như vô cùng buồn bã.

Đôi mắt Vân Tứ nhìn thẳng người đối diện, hắn chưa từng thấy dáng vẻ này của Phó Họa Khánh.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng, nam tử áo đen xoay người nhìn hắn:

- A Tứ, ta chưa bao giờ xem người như nô lệ, mười ba năm trước cũng chưa từng.

Gương mặt trắng bệch của Vân Tứ đột nhiên ửng đỏ, hắn run rẩy cúi đầu, cắn môi nói:

- Nhờ.....chủ tử.....ra lệnh.

Hắn sống hay chết đều dựa vào một câu nói của ngài ấy.

Hắn trở về, bó tay chịu trói chỉ vì muốn gặp ngài ấy một lần! Dĩ nhiên còn cả người đệ đệ hắn đã quên mất dung mạo nữa, đây chính là kế hoạch nửa tháng tới, kế hoạch ba năm qua ở đất Tân của hắn.

Bất luận lúc này Phó Họa Khánh có tâm tình gì với hắn, bất luận ngài ấy là thật tâm hay giả vờ, hắn đều vì câu nói này mà cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Quân Cờ, Trăm Năm Ân Oán

Phó Họa Khánh nhìn hấn, nói:

- Ngày mai sẽ có một tử tù tới thay thế ngươi, A Tử ngươi trở lại làm chính mình đi, đến bên cạnh ta.

Những lời này như sấm mùa xuân đánh vào lòng Vân Tứ, hấn có thể trở về làm chính hấn. ....hấn thể mà có cơ hội sống lại làm người, có thể trở về làm chính hấn. ....hấp dẫn lớn như vậy, ân huệ lớn như vậy, nhưng hấn lại không tự chủ được mà hoài nghi sự thật lòng của Phó Họa Khánh. ....

Vân Tứ tự nhận thấy đầu óc mình không nhanh nhạy như các quan to quyền quý ở Lạc Dương, càng không cần so sánh với Họa Khánh. Cho nên vấn đề này mãi đến khi hấn trở lại bên cạnh ngài ấy lần nữa, dùng dung mạo của chính hấn, dùng tên mà Họa Khánh từng đặt cho hấn và thân phận ngự tiền thị vệ hiện tại, lúc đó hấn mới dần dần nghĩ thông suốt.

Có lẽ Phó Họa Khánh đã tìm được đệ đệ thất lạc của hấn, có lẽ ngài ấy vẫn đang giúp hấn tìm hoặc có lẽ ngài ấy chỉ muốn một cố nhân ở bên cạnh với mình.

Nhưng hấn đã đoán ra được, Họa Khánh giữ hấn lại bên cạnh, quan trọng hơn là vì Phật Tháp của Tây TầnChuyện mà rất nhiều người không dùng não cũng có thể nghĩ ra, hấn lại mất những ba ngày.

Hấn ở Tây Tần ba năm, còn được chọn làm “thiết kỵ binh” mà hoàng thất Tây Tần gọi là “Phật Tháp”, Họa Khánh muốn thông qua hấn để biết chuyện về Phật Tháp.

Vân Tứ đột nhiên cười, hấn nên cảm kích Họa Khánh không để hấn trực tiếp chết đi, hấn biết nhiều bí mật của ngài ấy như thế, ngài ấy không thể nào thả hấn tự do được, chỉ có người chết mới không thể nói chuyện, ngài ấy hấn nên giết hấn. ....nhưng ngài ấy không làm mà giữ hấn lại.

Ngày thứ ba Vân Tứ trở thành ngự tiền thị vệ của Phó Họa Khánh, Phó Họa Khánh phong hữu tướng làm quân sư, phong đích tử của Dung Dữ hầu là Bạc Ngạn làm nguyên soái, suất lĩnh bốn tướng quân đi Thiệu Châu chống quân Tần.

Thánh chỉ này vừa đưa ra, bá quan đều bắt đầu tự phỏng đoán thánh ý, Hoàng thượng tại sao phong hữu tướng làm quân sư mà không phong hộ quốc tướng quân làm nguyên soái? Hữu tướng và hộ quốc tướng quân ở triều đình “quan hệ thân thiết”, nhắc tới người từng là đế sư - hữu tướng thì nhất định phải nhắc tới một môn sinh đặc ý khác của ông là hộ quốc tướng quân, cũng chính là Như Ý hầu Phương Chính. Nhưng Hoàng thượng lại sắc phong nhi tử của Dung Dữ hầu là Bạc Ngạn làm nguyên soái.

Thế là có người đứng ra làm sứ giả hòa bình nói rằng vết thương cũ trên người Phương Chính tái phát, ai cũng biết năm xưa hộ quốc tướng quân giúp đương kim Hoàng thượng từ Diêu Dương giết thẳng vào Lạc Dương, chiếm lấy hoàng thành. Nghe nói các vết thương lớn nhỏ trên người ông ấy không dưới hai mươi chỗ, trước kia được Hoàng thượng mời thần y kéo về từ quỷ môn quan.

Tuy có người giải thích như vậy nhưng những kẻ tâm tư nhanh nhạy, những lão cáo già kia sao tin cho được?

Ba bốn năm qua, thế lực của hữu tướng Thi Duyệt và Như Ý hầu Phương Chính dần dần lớn mạnh, Hoàng thượng nào phải kẻ ngu? Hoàng thượng sẽ cho phép họ phát triển? Nói cách khác, quân công lần này có cho ai cũng không thể cho hai người họ.

Về phần Dung Dữ hầu, Hoàng thượng đã đi một nước cờ tốt. Nói đến Dung Dữ hầu Bạc tộc, nếu không phải hôm nay bị Hoàng thượng lôi ra thì rất nhiều cựu thần từng trải qua hai triều e rằng cũng sắp quên mất. Bây giờ nhắc tới quả thực giật mình như bừng tỉnh giấc mộng. Ôi, già rồi, suýt chút nữa đã quên mất còn có một thế gia như vậy.

Năm đó Đại Vũ Cao Tổ, tổ phụ của Diêu Dương hầu Phó Họa Khánh, tổ phụ của Bạc Ngạn là Dung Dữ hầu và Tây Tần Cao Tổ dựng cờ khởi nghĩa diệt Đường, nhưng trong bốn người thì có ba người đều muốn làm Hoàng đế, lúc đó lão Dung Dữ hầu vì ban đầu thân phận thấp kém, lại tự thấy chuyện đứng lên khởi nghĩa này bản thân cũng không cống hiến bao nhiêu sức lực nên không hề có dã tâm ấy, ông từ đầu đến cuối đều ôm tâm thái rằng ai trong ba người họ làm Hoàng đế, ông đều sẽ dốc sức phò trợ.

Nhưng sau đó không biết xảy ra chuyện gì, Tây Tần Cao Tổ trong một đêm dẫn theo thân tín rời khỏi Lương Thành, đến Trường An tự phong vương. Chỉ còn Đại Vũ Cao Tổ và Diêu Dương hầu ở lại Lạc Dương, nửa năm sau Diêu Dương hầu đột tử, nửa năm sau nữa Đại Vũ Cao Tổ xưng đế ở Lạc Dương, sử gọi là: Đông Vũ.

Lúc Đại Vũ diệt vong, Dung Dữ hầu đã nằm trên giường đờ đẫn suốt tám năm, sau khi Phó Họa Khánh đăng cơ, đích tử của Dung Dữ hầu là Bạc Ngạn bởi mẫu thân năm xưa mất sớm, phụ thân nằm trên giường không dậy nổi nên bị các di nương nài nỉ và các ca ca thứ xuất trong phủ chen ép đủ điều, tuy hấn là đích xuất nhưng địa vị trong phủ có thể tưởng tượng được.

Giờ đây đạo thánh chỉ này với Bạc Ngạn mà nói quả thực chính là bùa cứu mạng, nếu hấn lập công khai hoàn thì các di nương nài nỉ và các ca ca thứ xuất kia trong hầu phủ đợi ba quỳ chín lạy đi!

Hoàng thượng đã quan sát Bạc Ngạn suốt ba năm, biết dùng nhân tài cũng là trọng trách của quân vương, tài học và võ nghệ của Bạc Ngạn từng nổi danh Đại Vũ.

Nghe nói khi Đại Vũ còn chưa mất, Bạc Ngạn và Hoa Dương từng có qua lại, hình như họ đều là học trò của thái phó tiền triều, chẳng qua Bạc Ngạn nhỏ hơn Hoa Dương nửa tuổi, nếu không hấn nhất định là lựa chọn hàng đầu cho vị trí phò mã Hoa Dương. Sau khi Đại Vũ vong quốc, hấn cũng nhặt đi

trong sử sách, thứ nhất là bị những việc vụn vặt nơi thâm trạch hầu môn quần thần, thứ hai là Hoa Dương chết rồi, Phó Họa Khánh cũng chưa từng chú ý tới hẳn.

Khi thánh chỉ được hạ đến Dung Dữ hầu phủ, quả thực đã dọa các di nương nãi nãi giật mình, không ngờ đích tử này của hầu gia lại có cơ hội được trọng dụng? Hơn nữa, một người mới mười tám tuổi chưa từng có chút chiến công nào lại trực tiếp được phong nguyên soái?

Các di nương còn biết phản đối huống chi là những người trên triều đình kia?

Thế là từng xấp từng xấp sỏ con đặt trước mặt Phó Họa Khánh, nói Bạc Ngan tuổi còn quá trẻ, lại chưa có chiến công, không thể lần đầu ra trận đã làm nguyên soái được, đề ngừa hẳn chỉ biết lý luận suông làm hỏng việc quân!

Đối với chuyện này, Phó Họa Khánh chỉ khép lại sỏ con rồi tiện tay ném đi, cười trừ cho qua, không hề xem đến đồng sỏ con chất như núi trên long án.

Tới tới lui lui, Hoàng thượng dầu muối không vào, mấy đại thần kia đều cảm thấy chán nản, dĩ nhiên cũng có những người không thức thời ngày nào cũng can gián, tự cho là hết mực trung thành hi vọng “lòng thành cảm động trời xanh” có thể khiến “hòn đá ngang đường” Hoàng thượng được thông suốt.

Khi chiến sự được truyền ra cả nước thì giá lương thực đã tăng nhanh ngút trời. Lương thực căng thẳng, phần lớn lương thực tồn kho đều được đưa lên tiền tuyến chi viện cho binh lính.

Tuy rằng việc chuẩn bị cho chiến tranh với Tây Tàn đã được tiến hành từ Đại Vũ tiền triều, sau khi Phó Họa Khánh lên ngôi cũng chưa từng lơ lửng, nhưng thật sự đánh nhau thì vẫn cần nhân lực.

Lúc hữu tướng và Bạc Ngan dẫn quân đi thì mười mấy huyện thành ngoài thành Thiệu Châu ba mươi dặm đều đã thất thủ, chỉ có thành Thiệu Châu dựa vào ưu thế nhỏ nhỏ về địa hình mới có thể chống đỡ được đến giờ.

Tấn công liên tiếp mấy ngày, quân Tàn sớm đã mất kiên nhẫn, mất thấy đại quân từ thủ thành Thiệu Châu, chủ trạm đại tướng Vương Vô và thống soái Phật Tháp Vân Thanh thương nghị xem có cần thay đổi sách lược hay không?

Thành Thiệu Châu dễ thủ khó công, hao tổn lớn nhất hiện nay là tiêu hao thể lực và lương thảo cung cấp không đủ.

Hữu tướng Thi Duy cũng nghĩ giống vậy, thành Thiệu Châu dễ thủ khó công, nếu thực sự bị quân Tàn chiếm lĩnh thì tấn công chiếm lại rất khó! Cho nên ông hạ lệnh trước hết phải từ thủ cho được thành Thiệu Châu rồi hãy nói!

Lại đây đưa thêm mấy ngày nữa, Vân Thanh nói với Vương Vô:

- Tướng quân, chúng ta chuyển sang tấn công Hoài Châu được không?

Lúc Vân Thanh nói câu này, nhóm Tang Vi Sương dưới yêu cầu ép buộc của Thần nhị gia đã lên đường đi Hoài Châu.

Vận mệnh như lục bình bấp bênh trôi nổi này còn kéo dài bao lâu?

Tang Vi Sương nhìn phong cảnh lướt nhanh ngoài xe ngựa, trong mắt đều là vẻ mệt mỏi thâm trầm, một bàn tay ấm áp nắm lấy bàn tay hơi lạnh của nàng, trái tim nàng run lên, nàng đưa mắt nhìn về phía người nọ thì thấy đôi con ngươi tựa tiểu phi tiểu, rực rỡ như sao, sâu lắng như biển.

- Lâu Kiêm Gia.....

Nàng cong môi khẽ gọi.

Lúc này có tiếng “ầm ầm” vang lên, là tiếng xe ngựa lật xuống khe, phía trước có một chiếc xe ngựa chạy quá nhanh bị lật xuống khe núi!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Dọc Đường Gặp Mỹ Nhân

- Xây ra chuyện gì?

Tiếng kêu to khỏe truyền đến, một đại hán cưỡi ngựa từ phía sau chạy tới, là thị vệ của Thần gia gia chủ đang hỏi những người đi trước đội ngũ xem đã xảy ra chuyện gì.

- Không. Cụ thể thì tiểu nhân không biết, có lẽ chiếc xe ngựa đó đi quá nhanh nên bị lật.

Người trẻ tuổi nọ sợ hãi rụt rè nói.

Chân mày rậm của đại hán nhăn lại, ông vung cương ngựa:

- Để ta đi xem sao.

Đại hán mang đao đi đến trước khe núi.

Đoàn xe ngựa đột nhiên dừng lại, Tang Vi Sương cũng hơi khó hiểu, lúc này chủ nhân còn chưa hành động thì khách như họ sao có thể hành động trước chủ nhân chứ, nàng hơi vén rèm nhìn xe ngựa phía sau thì thấy người ngồi trong xe màu tím hoa văn trầm ổn tựa Thái Sơn, không hề mấy may bị tình huống đột phát kia ảnh hưởng.

Rất nhanh đại hán nọ đã vội vàng đi tới xe ngựa phía sau, lúc ông cười ngựa qua mang theo con gió lạnh thổi vào mặt Tang Vi Sương, nàng chợt cảm thấy có chút lạnh nên thả rèm xuống.

Đại hán cung kính hướng về phía cửa xe sau nói:

- Chủ tử, đằng trước có chiếc xe ngựa bị lật xuống khe núi, trên xe có vị cô nương hình như bị thương. ....

Đại hán đỏ mặt, cúi đầu.

Nghe vậy, Tang Vi Sương cũng giật mình, nếu trên xe là nam tử thì cũng thôi nhưng trên xe lại có cô nương, không biết Thần nhị gia sẽ giúp đỡ hay mặc kệ? Nàng bèn vênh tai nghe.

Người trong xe rất lâu cũng chưa lên tiếng, đại hán nọ kinh ngạc, tự cảm thấy thời gian đã quá lâu, tưởng rằng chủ tử không nghe rõ nên ngẩng đầu gọi vào cửa xe:

- Chủ tử?

Thật lâu sau, người trong xe mới lên tiếng, lời nói lạnh đến mức có thể làm rét chết hoa tháng hai.

- Chử Quy, người theo hán đi kéo người lên, xem có bị sao hay không, nếu không sao thì nhanh chóng lên đường.

Hiển nhiên Thần nhị gia rất giận, Tang Vi Sương cũng biết lửa giận của hán tử đầu tới, thời cuộc như vậy, bất cứ người nào xuất hiện trên đường Thần nhị gia về Hoài Châu, lại còn tạo ra tai nạn đột phát thế này, ở trong mắt Thần nhị gia đều là “không có lòng tốt”.

Chử Quy cũng cảm thấy chuyện này khó giải quyết, kiên trì đi theo đại hán nọ.

Khe núi đó không sâu nhưng lặn xuống như vậy, một cô nương khẳng định là không chịu nổi.

Trước đó khi đại hán đi xem thì trong xe chưa có tiếng khóc, có lẽ còn đang hoảng sợ, chưa rõ tình hình, bây giờ tình tảo hơn nhìn lại thì mới rõ. Tức thì tiểu nha đầu nhào lên người mỹ nhân đã hôn mê kia khóc sụt sùi:

- Tiểu thư, tiểu thư, người tỉnh lại đi. .... tỉnh lại đi. .... hu hu hu. ....

Tiểu nha đầu lại nhìn ông lão bên cạnh:

- Lão gia, lão gia. .... hu hu hu, đừng bỏ một mình Tiểu Quế lại mà.

Nàng khó khăn lắm mới được hai ông cháu này giúp nhấc về một mạng, bây giờ họ lại bỏ lại một mình nàng sao? Cha mẹ nàng đã bệnh qua đời, nên nàng rất sợ có người bị thương bị bệnh, dùng lời của cụ Trương trong thôn trước đây thì người nghèo như họ không bệnh nổi, dù là bệnh vặt cũng có thể kéo đến chết, hề bệnh là phải đi gặp Diêm vương. Cho nên nàng rất sợ, sợ người thân của nàng, sợ những người nàng quan tâm bị thương.

Không biết ánh đèn từ đâu đến chiếu sáng trước mặt Tiểu Quế, không có ánh đèn còn đỡ, xung quanh vừa sáng lên, nàng liền thấy máu trên đầu tiểu thư và lão gia, máu ấy không biết chảy từ chỗ nào mà trượt theo khuôn mặt, trong đêm tối nhìn rất kinh khủng đáng sợ.

- A_____ máu _____

Nàng hét lên rồi ngất đi.

Chử Quy lúc này mới kịp phản ứng, trên xe thật sự có nữ quyến, mà tiếng hét kia, đoán chừng là ma quỷ nơi núi non hoang dã này cũng bị chấn động mà tỉnh lại. Ông thầm kêu không tốt, sai bước lớn đi về phía khe núi.

Được vài người hỗ trợ, cuối cùng mấy người kia cũng được khiêng ra khỏi khe núi.

Dưới ánh đèn, mọi người đều kinh ngạc, đại hán nọ cũng đỏ mặt. Không ngờ lại nhặt được hai tiểu mỹ nhân, người mặc y phục tốt hơn thì tuổi tác đại khái khoảng mười sáu mười bảy tuổi, ngũ quan xinh đẹp, khuôn mặt dung hợp giữa anh khí và quyến rũ, tiểu nha đầu còn lại thì trắng trẻo thanh tú, khuôn mặt nhỏ tròn, ngũ quan phúc hậu, cũng là một tiểu mỹ nhân. Ngoài ra còn có một ông lão, tạm thời không đề cập đến.

Chữ Quy nhìn ba người này, vừa bất mạch vừa dạn được đồng đi theo băng bó vết thương cho họ.

- Gia đình này đúng là may mắn, nếu gặp phải người khác hoặc không gặp được ai thì chỉ có nước ở trong khe núi này làm mồi cho sói.

Tuy ông nói vậy nhưng mọi người cũng chỉ cười cười.

Kỳ thực trong lòng ai nấy đều rõ, ba người này đến rất kỳ lạ.

Đúng lúc đi đường gặp phải Thần gia bọn họ, thật quá trùng hợp rồi!

Chữ Quy đứng dậy, áo bào trắng xám cũng theo đó mà buông xuống, ông bước nhanh về phía xe ngựa của Thần nhị gia.

- Gia, ba người trên xe có hai người là nữ quyến, cả ba đều bị thương, vẫn đang hôn mê, gia.....

Chữ Quy nhìn về phía cửa xe:

- Định đoạt thế nào.....

Chữ Quy còn chưa nói xong thì một vật bằng sắt bay về phía ông, ông đưa tay chặn.

- Ngươi còn hỏi ta làm gì?!

Giọng của người này có thể làm rét chết toàn bộ ngựa của cả đoàn.

Chữ Quy đỏ mặt nôm nớp lo sợ nhìn xuống đất thì thấy thứ vừa rồi ông chặn rớt là một xâu chìa khóa. Chữ Quy tức thì hiểu rõ, gia muốn đem chiếc xe ngựa dự phòng cho ba người kia dùng.

Chữ Quy là người hành y, thầy thuốc nhân từ, dù ba người kia đến rất kỳ lạ nhưng ông cũng không thể vứt họ ở nơi rừng hoang núi thẳm này, thấy chết mà không cứu.

Ông sai người đưa ba người kia lên xe ngựa trống, lại dẫn được đồng đem hành lý của họ dưới khe núi lên, còn chiếc xe ngựa hỏng thì mặc kệ.

Vất vả nửa canh giờ, Chữ Quy thay Thần nhị gia hạ lệnh tiếp tục lên đường.

“Lộc cốc”, xe ngựa lại bắt đầu lăn bánh.

Tang Cẩm Văn lắc lư ngủ một giấc ngon lành cuối cùng cũng thức dậy.

Hắn đưa tay dụi dụi mắt, cảm giác được có tiếng trò chuyện khi hắn ngủ, hơn nữa xe ngựa rõ ràng đã dừng lại, hắn quay đầu nhìn Quá Tuyết bên cạnh:

- Ê, Quá Tuyết, xảy ra chuyện gì vậy, lúc nãy ta ngủ hình như nghe có người nói chuyện, xe ngựa cũng dừng lại nữa, ơ, đại tỷ của ta sao?

Hắn giật mình, ngồi bật dậy.

Quá Tuyết đỡ trán:

- Tang tiểu thiếu gia của tôi ơ, bây giờ không có chuyện gì hết, cậu tiếp tục ngủ đi, khụ khụ khụ.....

Quá Tuyết vừa nói chuyện thì lên con ho, bởi vậy đã dọa sợ Tang Cẩm Văn.

- Ngươi đừng nói nữa, ngươi mà ho Lâu Kiêm Gia sẽ trừng ta!

Tang Cẩm Văn vội nói:

Hắn nằm xuống, kéo chăn che mặt:

- Ài, ta ngủ tiếp được chưa? Phàn thiếu gia, ngài nghỉ cho sức khỏe chính mình một chút đi, đừng nói nữa. Ta ngủ rồi, đừng nói chuyện với ta.

- Cậu không nên thức dậy.....khụ khụ khụ..

Phàn Quá Tuyết lấy khăn che miệng ho dữ dội mấy tiếng, rồi lại đưa tay với lấy chén thuốc bên cạnh.

Tang Cẩm Văn dứt khoát im lặng:

- .....

Hắn nhìn, nhìn rồi lại nhìn, Tiểu Quá Tuyết từ sau khi bị bệnh liền trở nên cực kỳ lảm lòi, tuy trước kia cậu ta cũng rất lảm lòi. Nhưng ai bảo bây giờ cậu ta là bệnh nhân chứ, đại tỷ nói hắn phải nhường nhịn Quá Tuyết.

Chương 66: Nốt Chu Sa, Xử Nam

- Ui.....đau.....

Xe ngựa xóc nảy, ánh sáng lúc tỏ lúc mờ, ba người nằm ngang trong xe, một người trong đó hơi cử động, đưa tay vịn về cái đầu muốn nứt ra.

Chết tiệt, không phải diễn kịch ư, tại sao lại làm thật? Gia gia trước đó không có nói với nàng là té đụng đầu thật, nhưng khi áp dụng vào thực tế, ông ấy vẫn nở để đầu nàng đụng vào vách.

Lúc đó nàng vô cùng kinh ngạc, quả thực ngay cả ý muốn giết người cũng có, nàng luôn tự hào về sự thông minh tài trí của mình nhưng nay lại sắp chết vì diễn kịch? Nàng tìm ai để khóc đây?

Môi nàng khê cử động nhưng không phát ra tiếng:

“Từ vì ả náu, đại sát phượng đông, với ta bất lợi.....quả nhiên tối nay xảy ra tai nạn đổ máu, nếu ở đây thêm một thời gian nữa, chẳng phải là tới tính mạng cũng có thể gặp nguy hiểm sao? Không được, nói gì đi nữa ta cũng phải nhanh chóng trở về!”

Nàng nghiêng mặt muốn trừng ông lão nào đó bên cạnh, muốn trừng thật hung dữ thì phát hiện ông đã tỉnh lại từ lâu cười híp mắt nhìn nàng, tuy rằng nụ cười thân thiện nhưng nếp nhăn nơi mắt hơi dọa người.

Ông lão cũng cử động môi nói không ra tiếng:

“Nha đầu đừng giận, vết thương trên đầu con ta đã cân nhắc kỹ rồi mới đụng, không đáng ngại, người trong đoàn xe này đều rất tinh, không chảy chút máu e là không trả trộn được. Nha đầu đừng để bụng, gia gia còn trông cậy con phụng dưỡng lúc tuổi già và chăm sóc lúc lâm chung nữa mà.....”

Tần Linh quả thực bị lời của ông làm cho lửa giận bùng bùng không nơi phát tiết, thế là không nghĩ đến chuyện bị đụng đầu nữa mà ngược lại dùng khẩu hình nói:

“Người ông nói thật sự trong đội xe này? Ông nhìn rõ chứ? Không gạt con?”

Nói đến đây mắt ông lão còn lấp lánh hơn cả đá quý phượng Tây, đôi mắt ông không chỉ rạng rỡ hẳn lên mà dùng từ kích động cũng khó có thể hình dung, ông nắm chặt một bên vai Tần Linh nói:

- Là cậu ấy, đúng là cậu ấy.....

Bởi nhất thời kích động không dùng khẩu hình nên rất nhanh ngoài xe ngựa đã nghe được âm thanh.

Ông lão giật mình thâm nhủ không tốt, nếu lúc này bị người bên ngoài phát hiện họ đã tỉnh, chẳng phải sẽ bị vớt lại sao? Ông bèn đưa mắt ra hiệu cho Tần Linh, còn chính mình thì nằm xuống.

Khi đại hán đeo đao kia vén rèm xe lên nhìn, ba người trong xe vẫn đang nằm bình thường, không hề nhúc nhích. Ông nghi hoặc trong lòng, lúc đang bỏ rèm xuống thì nghe tiếng ông lão nói mê:

- Đau.....

Đại hán đeo đao kia nghĩ bụng một ông lão già khom từ trên đường lăn xuống khe núi quả thật chẳng khác nào mất nửa cái mạng, bèn mời được đồng của Chử Quy vào chăm sóc cả đêm. Trong xe có hai nữ quyến, ông lão thì quá già mà không có xe ngựa trông, dù sao cũng không thể để họ đi chung xe với người của Tang gia đúng không? Được đồng này không quá mười một mười hai tuổi, vẫn còn là trẻ con nên không sợ ảnh hưởng đến danh dự nữ tử.

Được đồng ôm một cái chăn nhỏ vào, cuộn người trong góc ở cuối xe, trong lòng nói đùa rằng tháng hai chưa hết, gió đêm còn rất lạnh, có một chỗ ở góc cũng không tồi. Thuốc thang gì đó cho mấy người này thì để sáng mai hãy nghĩ.

Có một tiểu giám thị tới, Tần Linh cảm thấy rất mất tự nhiên, bèn dứt khoát cứ thế mà ngủ, Tần lão ngược lại lại không cảm thấy gì, trong lòng ông kích động vì tìm được tiểu tử tông kia, tướng mạo đúng là giống chủ tử y như từ một khuôn đúc ra, thêm nữa quan trọng hơn là trên trán cậu ấy có nốt chu sa do chính tay chủ tử chấm lên!

Ông lão ngoài giật mình thì nụ cười nơi khóe môi có chút bí ối. Nốt chu sa vẫn còn, nốt chu sa ấy cũng giống như thủ cung sa của nữ nhân, xem ra tiểu tử tông giữ mình rất trong sạch, trước mắt vẫn còn là xử nam. Chính vì nốt chu sa của cậu ấy vẫn còn nên Tần lão mới có thể vừa nhìn là nhận ra cậu ấy

ngay!

Ông bây giờ không nghĩ đến gì khác, trước tiên phải mang tiểu tử tông về đã, để cậu ấy và Tần nha đầu thành thân xong, rồi lại vì cậu ấy mà suy nghĩ đại kế, giúp cậu ấy đoạt lại những thứ thuộc về mình, đến lúc đó cậu ấy và Tần nha đầu công thành danh toại, phu thê tình thâm, ông ngồi trên núi vàng núi bạc, ôm rượu ngon thức ăn ngon và mỹ nhân, rồi bọn họ lại có thêm em bé.....a ha ha, nghĩ tới đây trong lòng ông vui như nở hoa, không tệ không tệ, tương lai ông còn muốn đem những bản lĩnh tuyệt thế của mình dạy cho mấy đứa trẻ.....nhưng mà, quay lại chủ đề chính, đến lúc đó hai phu thê họ ghét bỏ một ông lão như ông thì phải làm sao? Tiểu tử tông ghét hay không thì không chắc, nhưng Tần nha đầu nhất định sẽ đuổi ông về quê.

Nghĩ đến đây Tần lão nghiêng răng nghiêng lợi, nha đầu chết tiệt đó chính là điển hình của được chim quên nã, được cá quên com, cái gì hay không học cứ học thẳng cha nó điem này. Ông lão tức giận bất bình mãi đến rạng sáng, phương đông hiện lên màu trắng bạc, đèn trong xe ngựa đã tắt mới ngủ thiếp đi.

***

Ba ngày đến ngoài thành Hoài Châu mười dặm, Thần Tổ Hi thông qua Chử Quy ra lệnh cả nhà Tang Vi Sương được đón vào Thần gia biệt phủ, còn ba người Tần gia gặp dọc đường thì được an bài dưỡng thương ở một y quán dưới danh nghĩa Thần gia.

Chử Quy cảm thán chủ tử an bài đối với ba người Tần gia có thể nói là không gì tốt hơn. Sắp xếp họ ở y quán để nếu họ là người có ý đồ, lai lịch không rõ ràng thì cũng không động chạm được đến nội trạch Thần phủ, y quán nhỏ nên họ muốn gây ra sóng gió gì tùy thích. Còn nếu họ thật sự là bá tánh lương thiện thì để họ dưỡng thương ở y quán là không thể tốt hơn, và lại nếu họ không còn nơi nương tựa cũng có thể ở lại đó làm việc kiếm miếng cơm ăn.

- Chủ tử an bài Tần gia như vậy là tốt nhất, nhưng Tang gia.....

Tang gia không phải người của chủ tử, cũng không phải thân thích của chủ tử, đón họ vào ở trong phủ - mặc dù là biệt phủ đi nữa, e rằng không tốt?

- Không có gì không tốt cả, cứ nói với người ngoài Tang Vi Sương là thân thích xa của gia là được.

- .....Dạ.

Gia đã nói tới mức này rồi, Chử Quy còn gì để nói chứ.

Đoàn xe chia ra một đội nhỏ do đại hán đeo đao dẫn đầu, ừm, đại hán ấy tên là: Vương Tiềm, cha ông là một quý tộc suy vong, chữ “Tiềm” vốn lấy ý trong “Tiềm long tại uyên” (rồng ẩn mình nơi nước sâu) nhưng những người dân bình thường hoặc những mæng phu thôn quê đều ít biết chữ. Sau đó họ quen với ông hơn, thấy mặt ông hơi rỗ bèn gọi ông là: “Tiền mặt rỗ”. (trong tiếng Trung, chữ Tiềm - 潜 - và Tiền - 钱 - có phát âm giống nhau)

Phải biết rằng thị vệ đeo đao của Thần gia có địa vị cao hơn thị vệ bình thường, Vương Tiềm dù gì cũng là một võ sĩ, những người đó gọi như vậy là tôn hại đến tôn nghiêm của võ sĩ, hơn nữa ông cũng không phải họ Tiềnban đầu người khác gọi như vậy ông còn oán trách mấy câu, sau đó số người gọi nhiều hơn, ông cũng lười quản.

- Ông, ông muốn đưa chúng tôi đi đâu?

Tần Linh nhận ra xe ngựa của họ tách khỏi đội xe ban đầu thì vén màn nhìn về phía Vương Tiềm giận dữ hỏi.

Biểu cảm tức giận của Tần Linh khiến mặt nàng càng thêm sinh động, cũng bởi vì tức giận mà khuôn mặt nhỏ của nàng dưới ánh mặt trời hơi ửng đỏ, Vương Tiềm đâu từng nhìn mỹ nhân gần như vậy bao giờ, huống hồ mỹ nhân này so với các cô nương vẫy tay áo trên lầu của Xuân Hương Các nhiều hơn vài phần anh khí, đương nhiên cũng có cả quyền rũ khiến ông tức khắc ngừng người.

- Tôi hỏi ông nói đi chứ!

Tần Linh không vui nói.

- A, phải, Tần cô nương, chủ tử muốn tôi đưa mọi người đến Thần gia y quán dưỡng thương.

Ông hơi xấu hổ trả lời.

- Dưỡng thương?

Tần Linh nhú mày, buông rèm xe xuống, trong lòng đã hiểu rõ.

Vương Tiềm thấy nàng không phản bác, cho rằng nàng đã chấp nhận an bài của chủ tử với Tần gia.

- Cô nương, ngồi cho vững, tôi sẽ đánh xe đưa mọi người vào thành.

Tần Linh đầu quân ông nói gì ở bên ngoài, nàng tức giận trừng Tần lão:

“Nhìn xem, người ta đi mất rồi! Xem ông đi đâu mà tìm tiểu tử tông của ông!”

Tần lão nghe vậy chỉ cười, vội bấm ngón tay, bấm xong thì sờ sờ la bàn.

“Tính, lại tính nữa, tính ra rồi thì đuổi theo tiếp? Ông không ngại khổ, nhưng con bị hành hạ sắp chết đây này! Con muốn về!”

Đang yên đang lành làm nương nương ở Quan Tĩnh Các không làm mà lại tới nơi này chịu tội!

“Tần nha đầu, ông tính ra rồi, con tính không ra đâu, cứ nhìn là được, đừng lảm mồm.”

Tần lão không vui nói.

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Bắt Dế

Tang Vi Sương cũng giống như Dương Yên đều không hiểu vì sao Thần nhị gia lại đưa cả nhà họ đến ở tại Thần gia biệt phủ?

Nàng còn đặc biệt bảo phu xe dừng xe ngựa để đi tìm Thần nhị gia nói chuyện nhưng còn chưa xuống xe thì đã bị Chử Quy cản lại.

- Tang đương gia, nhị gia nói khi đương gia lần đầu tới Hoài Châu, nhị gia không thể dẫn đương gia đi tham quan thành Hoài Châu nên bây giờ nói thế nào cũng phải giữ đương gia ở lại mấy tháng để từ từ tham quan.

Tham quan gì chứ? Nơi này không chừng ngày nào đó sẽ rơi vào dưới gót sắt người Tần, hiện giờ cả vùng Thiệu Châu đều là khói lửa chiến tranh nhưng trong thành Hoài Châu vẫn ngắm hoa, ngắm trăng, hương rượu ngon vẫn lừng lờ như cũ.

- Xin Chử đại phu chuyển lời giúp: thứ lỗi cho Vi Sương khó nhận ý tốt của nhị gia, cả nhà chúng tôi theo nhị gia đến Hoài Châu là vì cảm kích ân cứu mạng của nhị gia, xem như là hộ tống nhị gia dọc đường, đương nhiên càng là vì thương thế của Quá Tuyệt cần Chử đại phu chữa trị. Trách nhiệm ra chúng tôi đã quấy rầy nhị gia một thời gian dài rồi, thứ lỗi cho Vi Sương không thể lại theo nhị gia vào ở trong biệt phủ.

Chử Quy cười cười:

- Lời này của Tang đương gia vẫn nên tự mình nói với nhị gia đi, Chử mỗ không thể làm chủ được.

Ông chấp tay rồi cưỡi ngựa đi tới trước đoàn xe.

Tang Vi Sương đỡ trán, người của Thần gia đều rất khôn khéo, Chử Quy cũng là người khó nói chuyện.

Các nàng chỉ có thể ngoan ngoãn vào ở trong Thần gia biệt phủ ư?

Lâu Kiêm Gia thấy Tang Vi Sương mặt ủ mày chau thì vươn tay kéo mặt nàng, bàn tay ngọc ấm áp dán lên mặt nàng, nàng kinh ngạc nhìn hắn, không hiểu tại sao hắn đột nhiên lại làm vậy với nàng.

Hắn nâng mặt nàng lên, nhẹ nhàng cười với nàng, đã lâu rồi hắn không thấy nàng cười, kể từ khi đi chạy nạn đến nay hắn chưa từng thấy nàng cười. Cả nam nhân đáng ghét Thần gia kia nữa, dường như lúc nào cũng ép Vi Sương làm những việc nàng không thích, tại sao Vi Sương không đưa họ rời khỏi đây? Chỉ vì Quá Tuyệt ư? Hay vì Vi Sương sợ dọc đường lại gặp phải chuyện khó khăn gì?

***

Xe ngựa xuyên qua thành Hoài Châu, từ cổng thành đi thẳng đến Thần gia biệt phủ. Thần nhị gia đưa nhóm người bọn họ đến Thần gia biệt phủ, ở trước cổng nhìn Tang Vi Sương, không nói câu nào liền xoay người rời đi.

Tang Vi Sương vô cùng kinh ngạc, nhũn chặt chân mày:

- Thần nhị gia!

Người kia hơi dừng lại, không quay đầu:

- Nếu muốn rời đi thì không cần nói nữa.

Nói rồi hắn dẫn theo các thuộc hạ rời đi.

- ...

Nhìn bóng lưng của hắn, Tang Vi Sương thực chán nản, nam nhân này làm việc rất mạnh mẽ khiến người ta ghét, cha hắn có biết không?

Có ba thiếu nữ từ trong phủ đi ra. Thiếu nữ dẫn đầu khoảng mười tám tuổi, y phục toàn thân màu ngọc bích, khuôn mặt hình trứng ngỗng, mặt mũi đoan trang, búi tóc hơi uốn, cầm nghiêng trên đó là một cây trâm đồng ngọc đơn giản, thoát nhìn chính là nhân vật thuộc hàng quản lý trong Thần gia biệt phủ.

- Tang đương gia, nô gia Vãn Ngọc, sau này phụ trách ăn uống sinh hoạt của mọi người Tang phủ, hai nha hoàn phía sau nô gia một người tên Thục Điệp, một người tên Niệp Hiệp. Hai người này do Tang đương gia và các thiếu gia tùy ý sai bảo.

Giọng thiếu nữ trầm ôn, nghe có vẻ là người làm việc đáng tin cậy.

Tang Vi Sương không thể không bội phục Thần nhị gia, ngay cả nha hoàn thuộc hạ bình thường cũng giỏi như vậy, đủ thấy hắn tâm tư tỉ mỉ, làm việc kín kẽ, chắc hẳn mọi việc lớn nhỏ trong phủ đều là tự mình làm lấy.

Trong mắt Tang Vi Sương, Thần nhị gia và Phó Họa Khánh đều cùng một loại người, chính là loại đáng sợ vừa có thể cầu vừa không thể cầu. Có thể cầu chính là, nếu loại người đó có lòng muốn giúp bạn thì nhất định sẽ đầu xuôi đuôi lọt, họ có thể giúp bạn làm việc rất hoàn hảo; không thể cầu là vì họ tuyệt đối sẽ không làm việc cho người khác. Loại người này bây giờ ở trong mắt Tang Vi Sương chính là, khi bạn nhìn rõ sở thích của hắn thì có thể lợi dụng nhưng khi bạn nhìn không thấu tâm tình của hắn thì hắn không thể nghi ngờ là sự tồn tại nguy hiểm nhất.

Nàng đã chết trên tay loại người này một lần và không muốn chết thêm lần thứ hai nữa.

Hôm đó, Chử Quy tới hai lần, một lần để bắt mạch cho Quá Tuyết, một lần để sắc thuốc cho Quá Tuyết.

Theo lời Chử Quy thì phổi của Quá Tuyết e là còn để lại tụ máu, tuyệt đối không thể chịu được việc đi tàu xe vất vả.

Điều Chử Quy nói Tang Vi Sương hiểu, ông đang nhắc nhở nàng đừng nhất thời nóng vội mà dẫn cả nhà đi kinh thành, nhưng nàng không nóng vội sao được, việc chuyển Tuyết Đào đến trồng ở kinh thành đã đủ khiến nàng nóng vội rồi, liệu nó có chờ một ngày nào đó nàng đến kinh thành rồi chết héo toàn bộ cho hả giận không?

Tang Cẩm Vãn sau khi dứt thuốc cho Quá Tuyết thì về phòng ôn bài, Lâu Kiêm Gia ở chung với hắn trong một trạch viện.

Tang Cẩm Vãn ở trong phòng đọc sách mở cửa sổ, Lâu Kiêm Gia ngoài sân lúc ẩn lúc hiện, khi Cẩm Vãn đọc tới “Bác hỏi tôi sao biết được niềm vui của cá, thế là bác đã biết tôi biết mà hỏi tôi. Tôi thì biết điều đó ở trên sông Hào này” (trích “An chi ngư lạc”, một tác phẩm của Trang Tử, nói về cuộc tranh luận giữa hai nhà tư tưởng Trang Tử và Huệ Thi, chủ đề tranh luận là cá du có vui về hay không và hai bên làm thế nào để biết được điều đó) thì Lâu Kiêm Gia đang chui loạn trong bụi cỏ dưới xích đu. Khi mặt trời lặn về hướng Tây, Cẩm Vãn đọc tới “nhìn [thần biến là] Nhược, bảo: “Tục ngữ có câu: “Người nào được nghe trăm điều về đạo thì tự cho là không ai bằng mình”. Đó chính là trường hợp của tôi. Tôi đã nghe người ta chê kiến văn của Trọng Ni không được bao nhiêu, khinh nghĩa khí của Bá Di là tầm thường, mới đầu tôi không tin; bây giờ tôi mới thấy chỗ vô biên của Ngài, nếu tôi không đến cửa của Ngài [mà thụ giáo] thì nguy cho tôi, tôi sẽ vĩnh viễn bị bậc thức giả chê cười mất.”.....” (**)(trích “Bác Hải Nhược và Hà Bá” của Trang Tử) thì Lâu Kiêm Gia đang ngồi trước bàn đá, không biết đang chơi thứ gì, nhưng Tang Cẩm Vãn cuối cùng cũng không kiềm chế nổi nữa! Bồi thứ trong tay Lâu Kiêm Gia là một sinh vật sống có tiếng kêu nghe rất hay.

Tang Cẩm Vãn gấp sách lại, vừa chạy vừa nhảy ra khỏi phòng.

- Lâu Kiêm Gia, cho đệ xem thứ trong tay huynh với!

Tang Cẩm Vãn “vụt” phóng đến trước bàn đá.

Lâu Kiêm Gia thấy Tang Cẩm Vãn đột nhiên xuất hiện thì hơi nhú mày đem con “côn trùng” vất vả lắm mới bắt được bỏ vào lòng bàn tay, tiện thể quay lưng về phía Cẩm Vãn.

- .....

Tang Cẩm Vãn đâu chịu nghe theo, hắn nhảy đến trước mặt Lâu Kiêm Gia:

- Đệ không ngờ Kiêm Gia ca ca lại hẹp hòi như vậy. Hừ!

Hẹp hòi? Là nói xấu hắn sao? Lâu Kiêm Gia không vui cau mày, ngẩng đầu nhìn Tang Cẩm Vãn, hơi hé tay phoi bày con vật trong tay mình ra cho Tang Cẩm Vãn xem

- Woa, con này đệ biết! Ông chủ Hùng Sư Lâu có một con to cỡ này, nghe nói có thể bán được một lượng bạc đấy!

Tang Cẩm Vãn sau khi nhìn rõ liền kêu to lên.

Không phải chứ, một con côn trùng bán được một lượng bạc? Khóe môi Lâu Kiêm Gia run run.

- Kiêm Gia ca ca đợi chút, đệ đi lấy lọ tới! Lúc này đệ thấy trong phòng có một cái lọ vừa hợp để nuôi con này!

Nói rồi Tang Cẩm Vãn lại vọt vào trong nhà, đó đâu phải lọ mà là lư hương, bởi vì có những lỗ nhỏ nên Tang Cẩm Vãn cảm thấy con côn trùng kia có

thế ở trong đây mà không bay mất, cũng sẽ không bị bí chết.

- Tiếng nó kêu giống như tiểu cô nương vậy, để ôm nó đi hỏi đại tỷ xem con côn trùng này tên gì.

Tang Cẩm Văn ôm lư hương nói.

Lâu Kiêm Gia vừa nghe đi gặp Tang Vi Sương là hai mắt sáng lên, rốt cục cũng tìm được lý do khác lý do ăn cơm để gặp nàng rồi.

Phải biết rằng hiện tại hắn không ở chung viện với nàng, muốn gặp nàng một lần cũng khó..

***

- Hóa ra con này gọi là dế à.

Tang Cẩm Văn nhận được đáp án cười thỏa mãn.

Tang Vi Sương nhìn hắn và Lâu Kiêm Gia, hai người mang tâm tính trẻ con này, bắt được một con dế cũng xem như bảo bối, đáng yêu chết đi được.

- Có điều, ít chơi dế thì tốt hơn, con này chết thì thôi, hai người đừng ham quá mà bắt thêm con khác.

- Tại sao?

Tang Cẩm Văn không hiểu lời của đại tỷ.

Tang Vi Sương ném túi trái cây trong tay:

- Dế này á, mấy người có tiền thích chơi nhưng không biết tiếp xúc thứ côn trùng này có hại.

- Có hại?

Cẩm Văn lại càng không hiểu nhưng nghe đại tỷ nói vậy thì vội đặt lư hương xuống.

Nhìn bộ dạng sợ hãi đó, Tang Vi Sương phì cười:

- Tỷ cũng là nghe tháii.....sur phụ nói, năm xưa ông ấy ở thành Lạc Dương làm gia sư cho người ta, khi đó có mấy đứa con cháu thế gia nghịch ngợm phá phách cả ngày ham chơi cái này, sur phụ tỷ nói với họ là côn trùng này tiếp xúc thời gian dài sẽ nhiễm bệnh cho người, đặc biệt là chạm vào nó sẽ bị thương.....

Tang Cẩm Văn bị dọa sợ, ném lư hương rồi ngồi một bên bóc trái cây cho Vi Sương và Lâu Kiêm Gia ăn.

- Lâu Kiêm Gia, con đó do huynh bắt được, huynh ôm về đi.

Nói xong hắn vẫn còn sợ hãi, vồ vồ ngược.

- Tang đương gia có trong đó không?

Giọng của tiểu nha hoàn bên ngoài thánh thót như tiếng ngọc thạch chạm nhau, khiến lòng người rung động, trong biệt phủ này ngay cả một tiểu nha hoàn cũng giỏi như thế, giọng nói cũng nghe hay như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Mỹ Nhân Trướng Hạ Do Ca Vũ

- Cô nương có việc gì thì vào nói đi.

Tang Vi Sương cười nói.

Tiếng rèm ngọc va vào nhau, một thiếu nữ tay cầm khăn lụa, thắt lưng yếu điệu nhẹ xoay người, xuất hiện trước mặt Tang Vi Sương, khuôn mặt nàng ấy nhỏ nhắn cỡ bàn tay, mặt mũi xinh đẹp, sóng mắt linh động tựa nước mùa thu.

- Tang đương gia, nhị gia thiết yến ở Hoài Giang Dã Cư, mời đương gia đi trước.

Nàng ấy thản nhiên mở miệng, giọng nói khiến người ta nghe mà hưởng thụ.

- Hoài Giang Dã Cư?

Tang Vi Sương đọc cái tên này, nàng không biết nhiều về Hoài Châu, hiển nhiên không biết Hoài Giang Dã Cư ở chỗ nào, càng không biết Thần nhị gia muốn chơi trò kỳ quái gì? Nhưng trước mặt giai nhân, nàng không muốn để nàng ấy khó xử, giọng điệu cũng mềm mỏng hơn người khác.

Không ngờ tâm thái nàng như vậy lại đúng ý Thần nhị gia.

Thục Diệp thấy tuy sắc mặt Tang Vi Sương hơi lạnh nhưng lời nói lại mềm mỏng thì không khỏi thâm nhủ nhị gia thật có bản lĩnh, sai nàng chứ không phải Văn Ngọc, càng không phải Niệp Hiệp đi mời Tang đương gia.

- Ngoài phủ đã có phu xe đợi sẵn, đương gia cứ đi theo nô tỳ là được.

Tang Vi Sương nghĩ tới nghĩ lui, biết rõ dù thế nào cũng phải đi, nhẩn nhá chỉ khiến người ta cho rằng nàng “làm giá”, thò đầu là một đao, co đầu cũng là một đao, vẫn nên không nói hai lời, đi chịu trận thì hơn.

Nàng vừa định đi thì Thục Diệp lại cười nói:

- Nhị gia dặn đương gia mặc nam trang.

Lúc nàng ấy nói thì có một người hầu từ ngoài phòng tiến vào, trong tay bưng một khay y phục.

- Đây là y phục nhị gia sai người thay Tang đương gia chuẩn bị, người hầu này cũng là tùy tùng thân cận của nhị gia.

Thục Diệp vừa nói xong, Tang Vi Sương nhìn nàng ấy:

- Ta không thể mang người của ta đi sao?

Vi Sương nói thế, Dương Yên cũng nhìn về phía nha hoàn nọ.

Tiểu nha hoàn cười, gió xuân cũng đem lòng ái mộ, then thùng:

- Nhị gia nói để một mình Tang đương gia đi, hi vọng đương gia đừng làm khó Thục Diệp.

Mỗi cái nhăn mày mỗi nụ cười đều nắm bắt rất hoàn hảo, tăng một chút thì dư, giảm một chút thì thiếu. Nữ tử này, ôi, Tang Vi Sương thờ dài trong lòng bỏ đi, không so đo với tiểu cô nương, có gì thì đi nói với Thần nhị gia kia kìa. Haiz, đỡ cho người khác nói nàng “làm giá”..

Tang Vi Sương đi thay y phục, Lâu Kiêm Gia không chịu, trẻ môi đòi đi theo, Tang Vi Sương nói hết nước hết cái, nói Quá Tuyệt bị bệnh cần hẩn phụng bồi mới thuyết phục được hẩn. Nàng còn hứa là trước khi hẩn đi ngủ, nàng nhất định sẽ trở lại.

***

Hoài Giang Dã Cư, lúc Tang Vi Sương tới, mặt trời lặn nơi cửa sông, bầu trời nhuộm sắc hoàng hôn, tiếng vó ngựa vội vã trên con đê dài, trước bờ sông là mưới dặm hoa đào, gió xuân thổi màn đêm đến.

- Tang công tử mời đi bên này.

Nàng được một mỹ nhân đốt đèn lồng dẫn đường. Mỹ nhân đó mặc trường bào tay áo rộng thả cách mặt đất ba thước (đơn vị đo cổ, 3 thước = 1m ngày nay), tóc hơi búi lại, không phải nữ tử mà là nam sinh nữ tướng, có phong thái nam nhi thời Ngụy Tấn.

Kỳ thực trời vẫn chưa tối hẳn, đốt đèn lồng chỉ tăng thêm ý cảnh mà thôi, phù hợp với thú tao nhã của các công tử tìm vui.

Đường nhỏ quanh co, xa xa có tiếng hát xuyên qua rừng trúc vọng đến, Hoài Giang Dã Cư cao một trăm thước được dựng trên đất bằng, có thiếu niên thanh tú nâng chén hát vang, có nữ tử tay áo bành bồng cầm quạt che mặt then thùng, lên lầu gác cao, trong tầm mắt là Hoài Giang rộng lớn, một chiếc thuyền lộng lẫy cạnh bờ đối diện với lầu gác, tiếng trống nhạc trên thuyền vang lên, bảy tám vũ nữ nghệ thường vũ y (nghệ thường vũ y: nghĩa đen là y phục thường dùng khi múa: áo hình cánh chim, quần lụa lấp lánh ngũ sắc; nghĩa bóng là chỉ những cô gái xinh đẹp mặc y phục múa múa những điệu múa duyên dáng, uyển chuyển) múa như cửu thiên tiên tử nhờ lạc bước hồng trần. ....

Kiếp trước, nàng là nữ nhi của đế vương, cực kỳ quyền thế trong thiên hạ, từng thấy hết cảnh xa xỉ của người đời; kiếp trước, nàng phù hoa nửa đời nhưng chưa từng thể nghiệm thú vui gần sông nước, qua sông nghe ca hát cực hạn phong trần.

Quả là thế giới rộng lớn, chỉ có thứ nàng chưa nghĩ tới chứ không có thứ không thể làm.

Nam nhân xinh đẹp nọ môi son vẫn mỉm cười, nhỏ giọng dặn dò Vi Sương một câu kéo thần trí của nàng về.

Vi Sương cảm thấy mình thất thố, bèn chỉnh lại áo mũ theo người nọ vào Hoài Giang Dã Cư.

Vừa vào trong tức thì có công tử nhà giàu không biết nàng vung vẩy quạt chào hỏi. Thấy khuôn mặt mới, dù thế nào cũng phải tiến lên bắt chuyện mấy câu, hướng hồ hôm nay Thần nhị gia thiết yến, người có thể vào Hoài Giang Dã Cư đều là khách dự tiệc của Thần nhị gia. Những người lui tới nơi đây nào có ai không nhảy bén, họ hiểu rằng người được Thần nhị gia mời tới dù không được giới thiệu cũng là người thuộc hàng không phú cũng quý.

Tang Vi Sương cũng có cùng suy nghĩ với họ, những người này quen biết Thần nhị gia, không phú cũng quý, nàng không nên đắc tội. Nàng không nói gì nhưng trong mắt người khác vẫn lễ nghĩa chu toàn.

Xuyên qua phòng đi lên lầu, đến chính đường lầu hai, trời còn chưa tối hẳn, đèn lưu ly chiếu làm người ta hoa mắt, ánh đèn sáng hơn cả ban ngày, người ở lầu này không tùy ý như lầu một, có lẽ vì Thần nhị gia ở đây nên họ hơi thu liễm lại.

Tang Vi Sương thấy Thần nhị gia ngồi ở vị trí chủ nhân, xuôi theo tầm mắt hẳn là chiếc thuyền lộng lẫy cạnh bờ Hoài Giang bên ngoài cửa sổ đối diện với chính đường, hơn nữa ở vị trí của hắn vừa vặn có thể đem dáng múa uyển chuyển của bảy tám nữ nhân kia thu hết vào tầm mắt. Địa điểm tốt, thú vui hay, đúng là người cực kỳ biết hưởng thụ. Đây chẳng phải là lương thần mỹ cảnh (thời điểm tốt, cảnh đẹp) mà các văn nhân hay xem trọng sao?

Thần Tổ Hi khẽ đưa ánh mắt biếng nhác nhìn nàng, nói với nha hoàn bên cạnh:

- Ban ngồi cho Tang công tử.

Nha hoàn kia thật lâu mới nghe chủ tử cất tiếng, mới đầu còn chưa phản ứng kịp, đợi khi phản ứng lại thì vội vã mang ghế cho Tang Vi Sương. Nàng đứng ở đây suốt hai canh giờ rồi mà chưa thấy nhị gia ân cần với ai như vậy! Quả khiến nàng kinh sợ ra mồ hôi lạnh cả người.

- Công.....công tử.....mời ngồi.

Tang Vi Sương thấy tay tiểu nha đầu run run thì âm thầm lắc đầu, khi ngồi xuống thì trấn an nói:

- Đa tạ cô nương.

Nha hoàn nọ nghe lời khách sáo của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ lên, khi trở lại vị trí của mình nhất thời có chút không nhìn rõ phương hướng.

Tang Vi Sương ngồi bên tay phải Thần Tổ Hi, dường như nàng vừa ngồi xuống thì liên tiếp có mỹ nhân bung trà lên, người dẫn đầu là một công tử xinh đẹp, tóc xõa ra, nếu không phải hắn hơi lộ ngực thì nàng sẽ không phân biệt được giới tính của hắn.

Ở Hoài Châu, trà được dâng lên trước khi dâng thức ăn, trà này không phải để uống mà để súc miệng.

Khi công tử mặt ngọc đặt chén sứ Thanh Vân thượng hạng trước mặt Vi Sương, nàng nghĩ được hương trà thanh nhã lúc đậm lúc nhạt thì toàn thân chấn động, giới cho Thần nhị gia, khắp thiên hạ này người dùng Ngọc Họa để súc miệng ngoại trừ Hoàng đế thì chỉ có mình Thần nhị gia hắn!

Tang Vi Sương thấy người của cả bàn không ai có vẻ mặt khác thường nên không tiện phát tác, nàng nếu muốn về sớm thì đừng “tùy hứng” hành động theo cảm tính. ....thế là nàng cũng giống các công tử kia, dùng Ngọc Họa cực phẩm để súc miệng.

Chén trà được lấy đi, các mỹ nhân phục vụ nhanh nhẹn dâng thức ăn lên.

Lúc dùng mười hai món khai vị, bên ngoài vẫn ca múa bình thường, lúc sáu món chính được bưng lên, trời đã tối đen, pháo hoa được đốt, các mỹ nhân trên thuyền tựa như được khích lệ, càng ra sức ca múa.

Trong phút chốc, cửu thiên huyền nữ gì đó toàn bộ đều thành vũ nương Tây Vực đòi bại, không biết nàng bị Thần nhị gia rót rượu đến vàng đầu hay sao mà Tang Vi Sương cảm thấy mắt mình hoa cả lên, các vũ nương Tây Vực đúng là đều đã thay y phục, nơi lấp lánh kia là rốn của nữ tử? Váy có phải quá ngắn hay không, lộ cả đôi chân như ngọc bên ngoài? Nàng tức khắc ngượng đỏ mặt, suýt chút nữa đã kêu to như các thư sinh cổ hủ: “Đôi phong bại tục!”

Nàng đảo mắt nhìn mấy quý công tử ngồi cùng bàn thì thấy bộ dạng họ đầy vẻ say rượu, ánh mắt sững sờ, hiển nhiên đều đã ba hồn đi lạc, sáu phách rời nhà!

- Nhị gia, ngài nói ở đây sênh ca dạ vũ trong khi Thiệu Nam chiến hỏa liên miên, có phải thật ứng với câu “Chiến sĩ quân tiền bán tử sinh, Mỹ nhân trướng hạ do ca vũ” không? (trích bài “Yên ca hành” của Cao Thích, bản dịch thơ của Nguyễn Bích Ngô: “Chiến sĩ ra trận nửa tử sinh, Mỹ nhân dưới trướng còn ca múa”)

Tay phải Tang Vi Sương chống lên mặt hơi say híp mắt nhìn Thần Tổ Hi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Say Rượu Trèo Tường Về!

Về mặt Thần nhị gia âm trầm, đôi môi tựa như mang ý giấu cợt:

- Không, gia càng thích câu “Khả liên Vô Định hà biên cốt, Do thị xuân khuê mộng lý nhân” hơn. (Trích bài thơ “Lũng Tây hành kỳ 2” của Trần Đào, Trần Trọng San dịch thơ: “Bên sông Vô Định xương tàn, Vẫn người trong giấc mộng xuân khuê phòng”)

Hắn nói xong, hơi nghiêng mặt nhìn Tang Vi Sương, tức thì đôi con ngươi lạnh lẽo nheo lại như chấn động.

Có trách thì trách Tang Vi Sương hai má ngà ngà say, môi cũng xinh đẹp hơn ngày thường, đôi mắt thanh khiết lạnh lẽo kia lúc này vì say rượu mà lại càng mê li. Trong lòng Thần Tổ Hi biết rất hiếm thấy Tang Vi Sương thế này, hơn nữa hắn không muốn cho càng nhiều người thấy.

Hắn không chút nghĩ ngợi vung tay lên, mỹ nhân dẫn Tang Vi Sương đến nhanh chóng bước qua.

- Nhị gia có gì cần dặn ạ?

Mỹ nhân này là chương quỹ Hoài Giang Dã Cự, cũng là người của Thần Tổ Hi.

- Dẫn nàng đi phòng bên tỉnh rượu.

Vũ Ly nghe vậy, vội đích thân bước lên trước đỡ Tang Vi Sương, y phục tay áo rộng của hắn nhanh chóng che lại gương mặt say rượu của nàng.

- Tiểu công tử cũng là kỳ nhân, uống Tam Trúc mà có thể say đến thế này.

Hắn nói như vậy một là để thuận lợi đưa Tang Vi Sương đi, hai là để thu hút ánh mắt của mọi người có mặt, ánh mắt những người đó chỉ tập trung trên người Vũ Ly.

Không có ai quan tâm nhiều hơn, mọi người vẫn tiếp tục uống rượu xem ca múa.

Trong phòng bên, Vũ Ly cho Tang Vi Sương nửa tỉnh nửa say uống trà giải rượu, hồi lâu Tang Vi Sương mới tỉnh táo lại hé mắt ra nhìn, về mặt ngo ngẩn ngồi ở đó, Vũ Ly thấy bộ dạng nàng như vậy có chút buồn cười.

Hắn hỏi nàng:

- Công tử muốn ăn gì không?

Nàng không để ý tới hắn.

Hắn lại hỏi:

- Công tử tỉnh rượu chút nào chưa?

Nàng vẫn mặc kệ.

Tang Vi Sương giống như đã rơi vào “hỗn độn”, ha ha, nàng chỉ đang nghĩ hôm nay Thần nhị gia muốn nàng đi dự tiệc là vì cái gì? Nhưng nàng nghĩ thế nào cũng không ra.

Là muốn cho nàng biết Thiệu Nam đang đánh giấc nhưng thành Hoài Châu của hắn vẫn có thể phong hoa tuyết nguyệt, hắn có thể dốc sức lực của mình bảo vệ thành Hoài Châu rất tốt, để người Hoài Châu vẫn có thể đêm đêm nghe hát? Hắn có năng lực này?

Hay muốn cho nàng biết Thần gia của hắn căn bản không để tâm gì đến thiên hạ chiến sự mà chỉ muốn ngồi ở Hoài Châu được ngày nào hay ngày ấy, đêm đêm nghe hát, xa xỉ phồn hoa, say sưa như mộng?

Hoặc hắn chỉ đơn giản muốn nàng được mở mang tầm mắt, để nàng biết ở thành Hoài Châu này hắn chính là bá vương một cõi, một Tang Vi Sương nhỏ nhỏ muốn chạy thoát khỏi lòng bàn tay hắn thực khó hơn cả lên trời? Cho nên muốn khuyên nàng từ bỏ ý định chạy trốn?

Tang Vi Sương càng suy nghĩ lung tung thì biểu cảm trên mặt càng thêm sinh động, lúc cau mày, lúc nhăn mũi, lúc lại nhe răng trợn mắt. Vũ Ly thấy vậy vừa không hiểu ra sao vừa muốn cười to bất chấp hình tượng, hắn chưa từng thấy ai say rượu lại đáng yêu đến thế, khiến người khác buồn cười đến thế.

Những hắn từ khi say rượu nếu không phải vung quyền đánh người thì là mắng to thô tục, các công tử khi say rượu nếu không phải thượng thò hạ tả (vừa ói vừa tiêu chảy), thế diện mất hết thì là thần trí không còn, mặc cho người khác làm gì tùy thích. Còn người trước mặt đây say rượu lại xem người khác như không tồn tại vậy. Rất thú vị.

- Tang tiểu công tử, ngài tỉnh chưa? Ngài vừa không lên tiếng vừa không gạt đầu ra hiệu thì tôi phải thưa lại với Thần nhị gia thế nào?

Vũ Ly ngồi đối diện Tang Vi Sương, dường như không nhận nổi nữa mới lên tiếng cảm râm.

Tang Vi Sương cảm thấy chệnh choáng, trước mặt lại có thêm một kẻ cảm râm như năm trăm con vịt khiến đầu nàng đau muốn nứt ra.

- Ta nói này.....công tử.....xin cậu thương xót để ta nằm một lát.....

Tang Vi Sương thực sự không thừa sức đầu võ mồm với người này. Từ lượng của nàng trước đây đã chả ra sao, hơn nữa còn không có đồ nhắm, sinh nhật mười hai tuổi của nàng, tiểu cô cô lên đồ rượu trái cây của nàng thành “Túy Tiên Ông”, Túy Tiên Ông đó không nhạt như rượu Tam Trúc này, nàng chỉ nhấp một ngụm đã choáng váng mặt mày. Thậm chí còn gây ra bi kịch Hoa Dương say ngã Hoa Thanh Trì nữa.

Phải, năm đó cũng là mùa này, gió xuân khi ấm khi lạnh, y phục không mỏng không dày, nàng say túy lúy đi trên đường phía trước Hoa Thanh Trì rồi mất thăng bằng ngã xuống ao, lúc đó đã dọa các cung nữ bên cạnh nàng một trận.

Nàng còn nhớ lần đó mẫu hậu xưa nay hiền hòa dịu dàng đã trách cứ tiểu cô cô.

Nhớ đến ngày hôm đó, hồi ức của nàng không phải là nỗi sợ hãi vô bờ trong làn nước lạnh băng của Hoa Thanh Trì mà là nỗi bất đắc dĩ sâu sắc cảnh còn người mất qua năm tháng. ....

Ninh Dương, giờ đây người đang say ở nơi nào, đang nghĩ trò tiêu khiển của người khác ở nơi đâu?...

Không biết qua bao lâu, Tang Vi Sương cảm thấy sau khi ngủ một giấc, cảm giác say của nàng đã hoàn toàn biến mất, nàng tỉnh lại đúng lúc Vũ Ly vào phòng, nàng ngẩng đầu ngơ ngác nhìn hắn, thật lâu trong mắt mới khôi phục sự minh mẫn.

Nàng ngạc nhiên, giật mình vì mình đã ở đây lâu lắm rồi, nàng ngồi dậy khỏi giường, nhìn về phía Vũ Ly nói:

- Xin hỏi công tử hiện đã là giờ nào?

Vũ Ly thấy nàng nói chuyện rõ ràng thì biết nàng đã tỉnh rượu, vội cười nói:

- Tang công tử khi say rất đáng yêu, đáng vẽ bây giờ lạnh nhạt quá.

Tang Vi Sương sững sờ, không hiểu người này sao lại nói như vậy, nàng chỉ thấy trong lời của hắn có ý không nghiêm túc nên không có thiện cảm. Không mong chờ có được câu trả lời nghiêm chỉnh nào từ hắn, nàng nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, muốn biết bây giờ là giờ nào.

Ánh mắt Tang Vi Sương vừa đưa qua cửa sổ thì nghe người kia nói:

- Tang công tử, bây giờ là giờ Tuất ba khắc.

Tang Vi Sương giật mình, đã muộn thế, Tiểu Lâu cũng sắp đi ngủ rồi, ai da, nàng phải nhanh chóng về thôi.

- Công tử, ta muốn về, công tử có biết hiện tại Thần nhị gia có đang tiếp khách không?

Trên mặt Tang Vi Sương lúc này còn hơi đỏ sau khi say rượu, Vũ Ly chăm chú nhìn nàng, nhìn đáng vẻ hơi khấn trương của nàng, không hề thấy phản cảm, ngược lại còn vui tai vui mắt, rất thú vị.

- Đương nhiên.

Lúc này Thần nhị gia chắc chắn đang tiếp khách, một tay hắn chống cằm, ánh mắt tinh ranh:

- Cậu muốn về à? Không được, Thần nhị gia chưa có ý rồi đi, tôi sao có thể để cậu đi trước chứ?

Tang Vi Sương biết không nói được với người này, nếu nàng đi tìm Thần nhị gia, nhất định Thần nhị gia sẽ nghiêm mặt với nàng, hắn đã lường trước là nàng không dám đắc tội hắn trước mặt nhiều người, còn hắn thì rất vui vẻ áp chế nàng trước mặt người khác, nhìn đáng vẻ giận mà không dám nói của nàng. Nàng ngốc mới đi tìm hắn lớn tiếng chào hỏi rồi về phủ, nàng thà rằng hắn ở trong nội trạch giáo huấn nàng chứ không muốn mất thể diện trước mặt người khác.

- Vị công tử này, đầu tiểu đệ đau quá, thật sự không thể đợi lâu, nếu đợi tiếp nữa thì không chỉ làm mất mặt Thần nhị gia mà còn có thể mất mạng. Đệ đành về phủ trước. ....

Lời còn chưa dứt, người đã chuồn mất.

Vũ Ly sững sờ, đuổi theo nhưng Tang Vi Sương sớm đã xuống lầu chạy mất dạng.

- Đây, cậu biết đường chứ?

Vũ Ly mặt mũi biến sắc rộng to về hướng người nào đó chạy mất.

- Biết!

Tang Vi Sương đã đi mất chỉ còn tiếng nói vọng lại.

***

Đến khi trở lại Thần gia biệt phủ, phu xe để Tang Vi Sương xuống rồi đánh xe về phủ, nàng gõ liên tục mấy cái lên cửa nhưng không ai trả lời. Trong bụng nàng sốt ruột bèn leo tường vào trong.

Sau khi vào biệt phủ, Tang Vi Sương chạy thẳng đến viện của Lâu Kiêm Gia và Cẩm Văn ở liền phát hiện trong viện đèn đuốc sáng choang, cả viện đều là tiếng cười nói vui vẻ!

Hóa ra mọi người đều ở đây! Hèn gì ngay cả một người mở cửa cho nàng cũng không có!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Lại Gõ Cửa Ký Ưc

Tang Vi Sương thực giống như bị đánh một gậy vào đầu! Uống cho nàng một lòng nhớ đến hân, muốn về gặp hân trước khi hân ngủ, ngược lại hân lại cùng Cẩm Văn và Dương Yên phụng bồi mấy vị cô nương ở đây uống trà tán gẫu!

Nghe đi, muốn thế này mà họ còn nói nói cười cười, hoàn toàn quên mất chuyện ngủ nghê rồi!

- Lâu công tử, khóa ngọc này không phải chơi như vậy đâu.

Nghe giọng nói thánh thót như ngọc của thiếu nữ, Tang Vi Sương chợt cảm thấy giọng nói này không dễ nghe chút nào, quá thẹn thùng, quá quyến rũ, quái lạ tại sao trước đó nàng lại cảm thấy nghe rất hay, rất êm tai nhỉ? Lẽ nào ban ngày tai nàng có vấn đề?

- Lâu công tử, tay ngài phải mở khóa ngọc ra thế này, sau đó thế này.....ai da.....công tử!

Thục Diệp đang nũng nịu nói với Lâu Kiêm Gia.

“Rầm”, cửa lớn bị đá ra, Tang Vi Sương nổi giận đùng đùng xuất hiện trước mặt mọi người.

Nàng thừa nhận nàng quả thực nhịn hết nổi, còn ở góc tường thêm một khắc nào nữa thì không chừng nha đầu này sẽ dính lên người cái trứng ngu ngốc Lâu Kiêm Gia mất, nha đầu này rõ ràng có tình ý với hân mà!

Nhưng khi nàng đường đường chính chính phá cửa mà vào, mọi người đều ngỡ ngàng nhìn nàng, một giây sau, trong mắt ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc. Chỉ có Lâu Kiêm Gia và Tang Cẩm Văn phản ứng nhanh nhất, lách mình đứng dậy, vút lại ghế gỗ lể, chạy về phía nàng.

- Đại tỷ về rồi? Có mang đồ ăn ngon gì về cho đệ không?

Hai mắt Tang Cẩm Văn sáng lên nhìn Tang Vi Sương.

Lâu Kiêm Gia cũng nhìn nàng với ánh mắt sáng rực.

“Cốc”, “cốc”, nàng gõ cho họ mỗi người một cái.

- Đại tỷ sao lại đánh đệ?

Tang Cẩm Văn che đầu vô tội nhìn Tang Vi Sương, Lâu Kiêm Gia cũng bắt chước Cẩm Văn che đầu ra vẻ vô tội nhìn nàng.

Tang Vi Sương không để ý đến họ, đi đến bàn tròn lớn gỗ lim, nhấc ấm trà lên rót một chén, uống ừng ực.

Tang Cẩm Văn nuốt nước miếng, cảm thấy trên trán bỗng dưng hiện ra mấy vạch đen, đại tỷ của hân lúc nào thì trở nên “thô lỗ” như vậy rồi, trước kia hân chưa từng thấy đại tỷ uống nước như một hán tử thế kia, đúng, đây gọi là “uống nước” chứ không phải “uống trà”.

- Trên người tỷ có mùi rượu!

Cẩm Văn hít hít mũi nói, còn cố ý lùi về sau một bước. Cẩm Văn lùi một bước, Lâu Kiêm Gia không hiểu ra sao cũng bắt chước lùi theo.

Tang Vi Sương thấy một lớn một nhỏ “cách xa nàng ra”, tức thời lửa giận bùng lên! Được, nàng chẳng qua bị người ta chuốc chút rượu mà ghét bỏ nàng? Muốn cách xa nàng? Tuy trong tiềm thức Tang Vi Sương vẫn biết cách nghĩ của mình không đúng nhưng lúc này nàng cứ muốn bốc đồng đây!

Chỉ có Dương Yên thấy sắc mặt Tang Vi Sương vô cùng không tốt, đây là dấu hiệu sắp nổi giận?

- A Vượng đi chuẩn bị chén trà giải rượu cho đương gia!

Dương Yên cao giọng phá vỡ tình hình căng thẳng lúc này.

A Vượng nghe vậy, chân mày nhướng lên, sao lại lôi hấn vào?

- Tới ngay!

Mông hấn rời khỏi ghế gỗ lê, vụt đi nhanh như chớp.

Ba nữ tử khác trong phòng sau khi thấy Tang Vi Suong về đều đã đứng lên, trong phòng thoáng chốc an tĩnh hơn rất nhiều.

- Tang đương gia về rồi, ba người nô tỳ cũng đi chuẩn bị bữa khuya đây.

Vấn Ngọc luôn thận trọng lúc này đỏ mặt nói, khi nói chuyện nàng ấy kéo tay Thục Diệp và Niệp Hiệp:

- Tang đương gia, chúng nô tỳ lui xuống.

Không ngờ Thục Diệp lại buông tay Vấn Ngọc, chạy chậm đến trước mặt Lâu Kiêm Gia:

- Lâu công tử, cái này ngài thích chơi nên để lại chỗ ngài, hôm nào ngài chơi chán thì đặt trên bàn, nô tỳ sẽ thu lại.

Đó là một hộp gấm, bên trong có rất nhiều đồ bằng ngọc để chơi, đều là đồ chơi của nhà giàu cho tiểu hài tử.

Lâu Kiêm Gia nghe vậy liền có chút tính trẻ con muốn đưa tay ra nhận nhưng tay vừa đưa được một nửa thì nghe tiếng ho khan “khụ khụ_____”. Cả người hấn căng thẳng, vô thức rút tay về.

Lúc hấn rút tay về trông giống như một đứa trẻ, Vi Suong không muốn hấn nhận đồ, hấn sẽ không nhận cho dù những thứ đó có vẻ thú vị đi chăng nữa.

Tang Cẩm Văn bước lên trước, kéo tay áo Lâu Kiêm Gia, lại nói với Thục Diệp:

- Thục Diệp tỷ tỷ, Kiêm Gia ca ca chỉ là hứng thú nhất thời thôi, tỷ mang những thứ đồ chơi này đi đi, đúng rồi, đệ đói, Thục Diệp tỷ tỷ biết làm bánh lung linh thủy tinh không?

Thục Diệp ngờ ngác vừa nghe đến “bánh lung linh thủy tinh” liền cười xấu hổ:

- Tang thiếu gia, Thục Diệp làm cho ngài ngay đây.

Ba thiếu nữ thướt tha đi rồi, Tang Cẩm Văn ngồi xuống ghế gỗ lê thở dài:

- Rốt cục cũng có thứ an ủi bụng nhỏ của mình rồi.

Tang Vi Suong nghe vậy, cau mày:

- Mọi người chưa ăn cơm?

Tang Cẩm Văn lắc đầu:

- Ăn rồi, tại đệ mấy ngày nay rất dễ đói, qua hai canh giờ là lại đói, chứ trước đây đệ đâu có ăn khuya.

- .....

Tang Vi Suong nghĩ Tang Cẩm Văn nói cũng đúng, mấy ngày trước hấn không than đói như vậy:

- Có lẽ là cơ thể đang phát triển.

- Ăn nhiều chút cũng không sao.

Dương Yên cười an ủi, lúc này A Vượng cũng đưa trà giải rượu tới, Dương Yên bưng đến cho Tang Vi Suong.

Cẩm Văn lại nhìn về phía Lâu Kiêm Gia ngồi cạnh:

- Có điều Kiêm Gia ca ca này, huynh rất thích mấy thứ đồ ngọc thạch đó ư?

Lâu Kiêm Gia lắc đầu.

Tang Cẩm Văn tự rót trà cho mình:

- Nhưng huynh có vẻ như rất có nghiên cứu về ngọc thạch mà?

- .....

Tang Vi Sương, Dương Yên và A Vượng đến câu này đều run run khóe môi.

- Bộ dạng huynh sờ mấy đồ ngọc kia giống như đang vuốt ve một con mèo nhỏ vậy, còn chúng nó thì tựa như biết đáp trả lại huynh. ....

Tang Cẩm Văn nhấp một ngụm trà tiếp tục nói.

- .....

Mấy người Tang Vi Sương khóe môi lại run rẩy.

- Kiêm Gia ca ca, trong nhà huynh trước kia làm ăn về ngọc thạch à? Huynh từng thấy rất nhiều ngọc thạch nhỉ?

Ánh mắt Tang Cẩm Văn như bảo thạch đen tỏa sáng rực rỡ, vô cùng chắc chắn và tự tin nói:

- Nhất định là nhiều hơn ngọc trong tay Thục Điệp tỷ tỷ nhiều. ....

Tang Vi Sương cuối cùng cũng nhận thấy lời Tang Cẩm Văn không phải đùa, bởi Tang Cẩm Văn nói rất nghiêm túc mà vẻ ngậy ngọc trên mặt Lâu Kiêm Gia cũng không còn, thay vào đó là sự chăm chú.

- Dương Yên, đi gọi Vần Ngọc cô nương tới đây.

Tang Vi Sương biết Vần Ngọc kỳ thực là một trong các quản sự kinh doanh ngọc thạch của Thần gia ở Hoài Châu, vì hiểu biết về ngọc thạch nên Thần nhị gia mới đặt tên cho nàng ấy là “Vần Ngọc”, biệt phủ này cũng xem như một nơi trữ ngọc thạch của Thần gia, cho nên một nha hoàn quản sự nhỏ nhỏ như Thục Điệp cũng có đồ chơi bằng ngọc thạch trong tay.

Dương Yên rất nhanh đã tìm được Vần Ngọc tới.

- Vần Ngọc cô nương có thể dẫn ta đến kho ngọc thạch của biệt phủ không?

Tang Vi Sương nói thẳng không kiêng kỵ như thế, Vần Ngọc nghe thì kinh ngạc hồi lâu, kho ngọc thạch nói cho cùng cũng là một nơi quan trọng, mà Tang Vi Sương bắt quả chỉ là một vị khách Thần gia mời tới. ....nhưng nhị gia lúc trước đã dặn thỏa mãn mọi yêu cầu của Tang Vi Sương. Người nhạy bén như Vần Ngọc, sau khi suy nghĩ liền thỏa hiệp nói:

- Mời đi theo nô tỳ.

Nàng ấy không hỏi nguyên do, trực tiếp dẫn người đi luôn. Chỉ ở chung một ngày, Vần Ngọc đã biết Tang công tử này không phải hạng tiểu nhân, càng huống hồ không ai dám mang đồ của Thần gia đi mà không bị gì cả.

Tang Vi Sương thích giao thiệp với người thông minh, họ không hỏi cả động lý do linh tinh này nọ, mà nàng cũng lười giải thích.

- Lâu Kiêm Gia.

Tang Vi Sương gọi, Cẩm Văn và Dương Yên liền đẩy Lâu Kiêm Gia lên trước.

Vần Ngọc đứng trước bức tranh hoa sen cỡ lớn, Lâu Kiêm Gia nhìn những đóa sen trắng hồng được vẽ tỉ mỉ khắp bức tường, ký ức gì đó chợt lóe lên trong đầu.

“Lối cũ trường đình, ao sen Thanh Thủy. ....” Tựa như có một âm thanh từ rất xa bên kia bờ ký ức truyền đến, hần đưa tay muốn bắt lấy nhưng chỉ thấy nét vẽ hoa sen trước mặt với lối vẽ tỉ mỉ âm áp, Vần Ngọc cười nhẹ với hần, vờn đầu ngón tay được thoa nước cây bóng nước xoay nhẹ bình sứ hoa văn mẫu đơn nạm vàng, bức tường hoa sen liền biến mất, trước mặt bày la liệt các loại đồ ngọc rực rỡ đủ loại và các khối ngọc thô chưa mài, thậm chí có cả các khối đá không rõ hình thù. ....

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Khánh Ngọc, Mười Hai Năm, Vật Về Chủ Cũ

- Trời ơi. ....

Dương Yên và Cẩm Văn than thở.

Ngay cả Tang Vi Sương cũng chấn động, nàng từng là công chúa tôn quý, phụ hoàng nàng thích ngọc, từng tích góp ngọc trong thiên hạ nhưng cũng chưa từng xây một nơi chứa ngọc như Thần gia gia chủ, ngọc thạch ở đây gọi là đứng đầu thiên hạ cũng không quá.....

Nhưng Tang Vi Sương không quên mục đích nàng dẫn Lâu Kiêm Gia đến nơi này.

- Lâu Kiêm Gia, qua đây, ngươi nhận ra chúng chứ?

Đối diện một đám vật chết mà nói như vậy có chút kỳ lạ, Tang Vi Sương thốt ra khỏi miệng rồi mới cảm thấy không thích hợp, khóe môi co rút.

Lâu Kiêm Gia đứng giữa vô số mỹ ngọc, lượng ngọc không lồ lẽ ra khiến tâm trạng người ta đặc biệt tốt, nhìn thấy đám ngọc này thì hẳn nên giống Tang Cẩm Vân hết mớ lại sờ, kinh ngạc vui sướng quên cả con đười...nhưng về mặt hẳn lại là chăm chú, giống như muốn xuyên qua đám ngọc này nhắm mắt nhớ về những ký ức xa xăm.....

Bộ dạng này của Lâu Kiêm Gia khiến Tang Vi Sương nhưu mây suy nghĩ sâu xa, cũng khiến nàng cảm thấy lo lắng, nàng chợt đi đến trước mặt hắn:

- Lâu Kiêm Gia, nhà của ngươi thật sự làm ăn về ngọc thạch như Cẩm Vân nói à?

Tang Vi Sương thực nghĩ không ra, ngoại trừ làm học sinh trong thư viện Thánh Phong, thân thể của hắn, người nhà của hắn làm gì? Nàng quả thật không có chút ấn tượng nào.

Nàng hơi sốt ruột, tiện tay chỉ một số ngọc thạch nói:

- Ngươi có thể chọn ra ngọc tốt trong số này không?

Lâu Kiêm Gia nhìn theo hướng tay Tang Vi Sương chỉ, ánh mắt vẫn chăm chú không dao động.

Ánh mắt hắn vừa khôi phục về mờ mịt vốn có thì đột nhiên nhìn thấy một hộp gỗ đàn hương đỏ, cái hộp ấy rất không nổi bật nên bị xếp vào trong góc.

Thuận theo ánh mắt Lâu Kiêm Gia, Tang Vi Sương cũng nhìn thấy hộp gỗ đàn hương đỏ kia.

- Đó là cái gì?

Nàng hỏi Vấn Ngọc.

Vấn Ngọc nhìn theo chỗ Tang Vi Sương chỉ, một hộp gỗ đàn hương đỏ, Vấn Ngọc nghĩ rất lâu cũng nghĩ không ra, nàng ấy ngồi xổm xuống cầm cái hộp kia lên, nhìn nó suy nghĩ tỉ mỉ hồi lâu mới nói:

- Tôi nhớ ra rồi, cái này là năm năm trước nhị gia mang về từ nước Ngô, nghe nói hình như khi đó nhị gia trên đường đi nước Ngô đã cứu một hòa thượng bệnh nặng nên hòa thượng ấy tặng vật này cho nhị gia, nói vật này có duyên với ngài ấy, ngọc tặng người có duyên gì gì đấy. Đúng rồi, lúc đó người xem bệnh cho hòa thượng ấy là Chử Quy đại phu, tôi nhớ chuyến đi nước Ngô đó là Chử Quy đi theo nhị gia, lúc đó tôi mới mười bốn tuổi, có một số việc không nhớ rõ.

Nàng ấy cười xấu hổ, Tang Vi Sương cảm thấy nàng ấy không phải đang kể lại chuyện cũ mà như đang nhớ lại tuổi dậy thì của chính mình.....

Không phải không nhớ mà hắn là cố ý giấu những điều tốt đẹp tận đáy lòng.

Vấn Ngọc vừa nói xong thì cái hộp gỗ đàn hương đỏ trong tay bị Lâu Kiêm Gia cầm lấy.

Đôi mắt màu hổ phách như yêu như ma kia tức thời biến sắc.

Cách cái hộp gỗ, hắn có thể cảm nhận được sự ấm áp cổ kính và linh khí bức người như ẩn như hiện của ngọc bên trong. Dường như thứ trong tay hắn không phải một khối ngọc mà là một thứ có mạch đập, có sinh mạng vậy.

“Côn Luân khánh ngọc.....” Một giọng nói từ sâu trong đầu truyền đến, hắn tựa như nhìn thấy đôi môi tình xảo của một người phụ nữ, giọng nói ấy từ ái hiền hòa: “Lâu Kiêm Gia, những ngọc thạch này đều là để tạo ra khánh ngọc thượng hạng, dù trở thành bột phấn cũng đừng đau lòng.....” “Lâu Kiêm Gia, vết thương trên tay con cần bôi thuốc rồi.....”

Thời gian đã qua mười hai năm, vật về chủ cũ_____

“Ha ha ha.....” Hắn cười to không tiếng động, cũng không biết tại sao mình cười, những ký ức chấp vạ không hoàn hảo hé ra trong đầu hắn, âm âm nổ lớn, đầu óc hắn trở nên trống rỗng, về mặt hắn đau đớn, đồng thời thân thể nặng nề ngã về phía sau.

- Lâu Kiêm Gia!

Tang Vi Sương hoảng sợ hét lên, nàng hiển nhiên không rõ đã xảy ra chuyện gì khiến Lâu Kiêm Gia có biểu cảm kỳ lạ như thế, còn nữa, tại sao hắn lại có vẻ mặt cười to?

- Ui.....

Cả người hấn ngã vào lòng Tang Vi Sương, đụng đầu cánh tay nàng, nàng cắn răng ôm chặt hấn, không để hấn và mặt đất tiếp xúc thân mật, Dương Yên cũng nhanh tay nhanh mắt tiến lên đỡ hấn.

Một màn này đều dọa những người ở đây, Vãn Ngọc phục hồi tinh thần lại vội nói:

- Có lẽ chỗ này quá bí, Tang đương gia mau đưa Lâu công tử về phòng đi.

Vãn Ngọc hiển nhiên là giải vây cho họ, chuyện vừa rồi hai nàng đứng gần đều thấy rõ không phải do không khí bí bức cũng không phải do bệnh tật trên người Lâu Kiêm Gia gây ra nhưng họ cũng chỉ có thể nói vậy.

Dương Yên công Lâu Kiêm Gia, Tang Vi Sương cúi đầu nhìn thì thấy trong tay Lâu Kiêm Gia vẫn cầm cái hộp gỗ đàn hương đỏ kia, Vi Sương đưa tay lấy, nhưng nàng kéo hai cái mà hấn mặc dù đang hôn mê vẫn nắm chặt nó không buông tay.

- .....

Tang Vi Sương ngượng đỏ mặt nhìn Vãn Ngọc, nàng vừa nhìn sang thì Vãn Ngọc cũng lúng túng đỏ mặt thay nàng.

- Ô, Tang đương gia, Lâu công tử quan trọng hơn.....

Nàng ấy có ý tốt giải vây, dù sao cũng chỉ là một khối ngọc thạch bình thường, đặt trong góc này năm năm rồi, nếu Lâu công tử không nhìn thấy thì cũng không ai để ý tới nó.

Mấy người bạn trước bạn sau đưa Lâu Kiêm Gia lên giường, Vãn Ngọc sai người đi mời Chử Quy.

Lúc này Niệp Hiệp ở tiền viện gấp gấp chạy tới:

- Nhị gia đã về, mời Tang đương gia đến tiền sảnh!

Nàng ấy nói xong liền vội vàng rời đi.

Tang Vi Sương lúc này mới giật mình vì chuyện mình bỏ lại Thần nhị gia mà bỏ chạy về trước.

Đúng lúc Tang Cẩm Vãn cũng nghĩ đến gì đó, hấn vội cúi đầu thoáng nhìn chân Tang Vi Sương:

- Đại tỷ, lúc này tỷ đi để cứ cảm thấy có gì đó không đúng lắm, đại tỷ không phải là leo tường vào nên.....

Bị trật chân chứ?

Hấn thấp thỏm không yên nhìn Tang Vi Sương chờ đáp án.

Tang Vi Sương chột dạ vì bị nhìn thấu, lờm hấn:

- Ai nói với đệ? Chăm sóc tốt huynh ấy, tỷ đi một chút rồi về.

Không thừa nhận cũng không phủ nhận? Tang Cẩm Vãn vô thức lại nhìn chân Tang Vi Sương, không có dấu hiệu cả nhắc.....tóm lại là bệnh đa nghi của hấn quá nặng?

Hấn lại quay mặt nhỏ sang nhìn Kiêm Gia ca ca trên giường. Kiêm Gia ca ca hôm nay cũng rất kỳ quái, tự dưng ngắt xi, trong tay còn nắm chặt hộp gỗ đàn hương đỏ kỳ lạ kia không buông trong đó có phải là ngọc thạch thật không? Hay là rắn độc mê hoặc người gì gì đó?

- Ui.....

Tang Cẩm Vãn nghĩ đến đây thì sống lưng chợt lạnh, trí tưởng tượng kỳ quái của hấn cũng cỡ như đại tỷ rồi.

Chỗ của bọn hấn ở đây yên tĩnh gần như vắng lặng, trong khi ở tiền sảnh lại ẩn chứa mùi thuốc nổ nặng nề.

- Tang Vi Sương, ai cho phép một mình ngươi trở về?

Thần nhị gia đang nổi giận.

Ta say rượu, sợ làm mất mặt ngươi! Tang Vi Sương cắn răng, nghĩ một lý do cho bớt việc:

- Sau khi tỉnh rượu, ta thấy nhị gia trong thời gian ngắn không rời đi được, lại nghĩ đã tới giờ uống thuốc nên về.

Nghe nàng nói phải uống thuốc, tâm trạng Thần Tổ Hi thoáng dịu lại.

- Vậy ngươi uống thuốc rồi chứ?

Hắn hỏi.

- .....

Tang Vi Sương sững sốt, sau đó gật đầu liên tục.

Đôi con ngươi lạnh lẽo của Thần Tổ Hi lại nhìn chân nàng:

- Chân ngươi sao thế?

Tang Vi Sương nghe vậy, gương mặt liền nóng lên, bàn chân dưới y phục rụt lại, vội dời đi sự chú ý của hắn:

- Lúc về bị vấp chân một tí, không đáng ngại.

Thần Tổ Hi từ từ ngồi xổm xuống, đôi tay hơi lạnh đặt lên mắt cá chân nàng.

Toàn thân Tang Vi Sương chấn động, nàng co chân về phía sau, nói:

- Nhị gia, thật sự không đáng ngại.

Giọng nàng so với kiểu đối phó vừa nãy thì trong trẻo lạnh lùng hơn rất nhiều.

Trong nháy mắt đôi con ngươi sa sầm của Thần Tổ Hi chợt bùng tỉnh, nhận ra bản thân thất thố. Hắn chậm rãi đứng dậy. Áo bào màu đen tím buông xuống rất tự nhiên, dù lưng tung hắn vẫn không hề mất phong độ, biểu hiện bên ngoài vẫn hờ hững đăm nhặt như cũ.

- Ta nghe nói ngươi phái người đi mời Chử đại phu, còn tưởng là chân của ngươi.

Hắn không mặn không nhạt giải thích.

Tang Vi Sương lắc đầu:

- Không phải ta, là Lâu Kiêm Gia.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Vạch Trần Màu Mắt Lạ Của Hắn

- Ồ.....

Hắn kéo dài giọng, ánh mắt sâu thẳm rét lạnh.

Nếu Tang Vi Sương đã nói thì Thần Tổ Hi cũng hỏi nguyên do, rồi nàng hỏi về chuyến đi Ngô quốc năm năm trước của hắn và khối ngọc trong hộp gỗ đàn hương đỏ mà lão hòa thượng bệnh nặng kia cho hắn. Hắn nhớ lại tình cảnh lúc ấy, rồi nhớ tới khối ngọc nọ.

- Ta tưởng là gì chứ, khối ngọc đó à.

Hắn cười không mặn không nhạt, đi đến cái ghế gỗ trầm hương, biếng nhác ngồi xuống, vẽ mặt đùa cợt:

- Khối ngọc đó quả thực có chút tà môn.

- A? Nó thế nào?

Tang Vi Sương nghe vậy lập tức cau mày, hứng thú.

- Năm năm trước xá muội từng chạm qua khối ngọc đó, mấy ngày sau liền bệnh nặng một trận, thị vệ tùy tùng của Ngô quốc đi theo nói khối ngọc đó có thể khiến hòa thượng kia bị bệnh thì cũng có thể khiến người khác bị bệnh. Ta dĩ nhiên không tin quý thân, khối ngọc đó tuy âm áp không giống ngọc bình thường nhưng suy cho cùng cũng không phải thứ tốt lành gì nên sau đó bị gác lại.

- Hóa ra là vậy.

Tang Vi Sương trầm tư một chút rồi đột nhiên ngẩng đầu:

- Ngài nói khối ngọc đó ám áp không giống ngọc bình thường là ý gì?

Thần nhị gia từng gặp rất nhiều ngọc, nếu hấn cho là khác thường thì chắc chắn là nó có chỗ đặc biệt.

Hấn cười, nụ cười tự nhiên hơn trước rất nhiều:

- Vô cùng ám áp, sờ hoài không chán.

Tang Vi Sương hiểu ngay ý hấn, chợt nghĩ đến Lâu Kiêm Gia:

- Nhị gia, Lâu Kiêm Gia bị mất trí nhớ, ta nghĩ trước kia trong nhà hấn chắc chắn làm ăn về ngọc thạch, nếu không thì khi thấy ngọc thạch hấn sẽ không có phản ứng lớn như vậy.....

Nàng nói càng lúc càng khẩn thiết, rồi chợt không biết mình rốt cuộc muốn nói gì.....

- Liên quan gì tới ta?

Thần Tổ Hi nhướng mi, nụ cười lại khôi phục vẻ đùa cợt.

Tang Vi Sương ngăn ra, mặt xụ xuống:

- Lâu Kiêm Gia tuy hôn mê nhưng vẫn luôn nắm chặt hộp gỗ đàn hương đó không buông. ....ta nghĩ khối ngọc trong hộp đó rất quan trọng với cậu ấy.....

Ý nàng là Lâu Kiêm Gia nhận ra được khối ngọc đó, điều này có vẻ hoang đường nên nàng nghĩ rất lâu cũng không nói ra khỏi miệng. Nhưng nàng quá hiểu Tiểu Lâu, hấn đậm bạc, vô tâm vô tình, sẽ không vui mừng hay bi thương vì đồ vật, nếu không phải thực sự biết thứ đó thì hấn cũng không tới nỗi khiến bản thân hôn mê.....nghĩ đến đây Tang Vi Sương cảm thấy rất bất an, trong lòng hơi đồng ý cách nói của Thần Tổ Hi, khối ngọc đó có chút tà môn!

Nghe nàng nói, ánh sáng lạnh trong mắt Thần Tổ Hi thu lại.

- Đưa ta đi xem.

Hấn thỉnh linh nói.

- Há?

Tang Vi Sương nhất thời không dám tin Thần nhị gia sẽ nói ra yêu cầu như vậy, suy cho cùng thì trước kia Lâu Kiêm Gia đi ngang qua trước mặt hấn, hai người họ cũng đâu có trao đổi ánh mắt gì đâu.

Hai người đều không phải là người giỏi giao tiếp nhưng tối nay lại đặc biệt ăn ý, Thần Tổ Hi vừa vào phòng thì nghe A Vượng hô:

- Lâu thiếu gia tỉnh rồi.

A Vượng quay đầu nhìn Tang Vi Sương, nàng bước nhanh đến bên giường.

Sắc mặt Thần Tổ Hi rõ ràng không vui, Dương Yên không biết buổi tối Thần nhị gia đến đây làm gì nhưng đoán là có liên quan đến Lâu Kiêm Gia, bèn sai A Vượng mang ghế ra.

Gương mặt ôn hòa tuyệt mỹ của Lâu Kiêm Gia giờ đây mang theo vẻ mệt mỏi cực kỳ, trông hấn như vừa trải qua một cơn bệnh nặng.

Tang Vi Sương quơ quơ ngón tay trước mắt hấn, trong đôi mắt màu hổ phách kia ít đi chút mờ mịt, nhiều hơn một phần thâm thúy.

Nàng đang định mở miệng hỏi hấn thì một hơi thở rét lạnh đầy áp lực từ phía sau tiến tới, người nọ đứng sau lưng nàng, đôi con ngươi lạnh lẽo từ đầu đến cuối luôn chăm chú nhìn Lâu Kiêm Gia:

- Mắt y màu hổ phách.

Tang Vi Sương nghe ra chút trào phúng trong lời hấn thì không vui cau mày nói:

- Vậy thì sao?

Bất luận Tiểu Lâu thế nào, nàng đều không cho phép người khác chất vấn, nếu có người vì thế mà ghét bỏ Tiểu Lâu, nàng không thể liều mạng với người ta nhưng nàng có thể bỏ đi bất cứ lúc nào. Nhìn xem, nhìn xem, suy nghĩ của nàng đúng là càng ngày càng quái đản, Thần nhị gia còn chưa nói gì mà sao nàng lại nhạy cảm như thế, bệnh đa nghi nặng như thế?

Sự phản bác của Tang Vi Sương khiến bọn Vấn Ngọc kinh hãi.

Thần Tố Hi không hề tức giận mà ngược lại khoe môi cong lên, ý đùa cợt càng sâu:

- Người Trung Nguyên chúng ta mắt đen, còn y tuy có diện mạo của người Trung Nguyên nhưng mắt màu hổ phách đã nói rõ y không phải huyết thống Trung Nguyên. ....

Hắn nói xong câu này thì đôi mắt Lâu Kiêm Gia sớm đã tức giận trừng hắn.

- Ô.....

Ý cười nơi khoe môi hắn càng đậm hơn:

- Mắt màu hổ phách còn có thể đổi màu, vừa nãy lúc y giận trừng ta, dọc theo viền mắt có màu vàng ánh bạc này. ....

- Ô!

Thần Tố Hi vừa nói xong, Tang Cẩm Văn đang ăn ngấu nghiến bánh lung linh thủy tinh do Thục Diệp đưa tới cũng kêu to:

- Hình như đúng nè! Kiêm Gia ca ca. ....

Ngay lúc ý thức được mình đã nói ra suy nghĩ trong đầu, Tang Cẩm Văn khẩn trương che miệng lại, tiếp tục cắn cúi im lặng ăn bánh của mình, trong lòng mặc niệm: mình không nói gì hết, mọi người đừng nhìn mình.

Nghe Thần Tố Hi giải thích, Tang Vi Sương cười nói:

- Màu mắt khác thường ta đã thấy nhiều rồi, trước kia trong nhà sư phụ ta có một người hầu mắt màu xanh lục, thậm chí có người mắt màu bạc nữa kia, bọn họ sinh ra ở Trung Nguyên, lớn lên ở Trung Nguyên, sao lại không tính là huyết thống Trung Nguyên chứ?

Tang Vi Sương xoay người nhìn Thần Tố Hi:

- Vậy Lý gia Đại Đường cũng không phải huyết thống Trung Nguyên, hoàng thất Tây Tạng thậm chí đương kim Hoàng đế đều không phải huyết thống Trung Nguyên à?

- .....

Mọi người trong phòng đều im thin thít, quả thực có thể dùng ba chữ “không sợ chết” để hình dung Tang Vi Sương, chỉ có Thần Tố Hi vẫn mang vẻ mặt nghiền ngẫm và Lâu Kiêm Gia vẫn tức giận trừng hắn.

Tang Vi Sương không hề cảm thấy đôi mắt màu hổ phách của Lâu Kiêm Gia có gì lạ so với mắt màu xanh lục hay mắt màu bạc, màu hổ phách nhàn nhạt này hòa vào màu đen rất tự nhiên, tạo nên một đôi mắt cực kỳ xinh đẹp, đúng như Thần nhị gia nói, khi Lâu Kiêm Gia tức giận hay tâm trạng thay đổi thì con ngươi sẽ xuất hiện một vòng vàng ánh bạc, người bình thường không dễ phát hiện, chính vì không dễ phát hiện mới khiến cho đôi mắt Lâu Kiêm Gia đẹp mà không quái dị, đôi mắt ấy có màu đen huyền bí của phương Đông, có màu rực rỡ của phương Tây nhưng không phô trương, không chói mắt mà thân thiết và mỹ lệ như vậy.

Chính vì mỹ lệ mới không cho phép bất luận kẻ nào bôi nhọ.

- Lâu Kiêm Gia sinh ra ở Trung Nguyên, lớn lên ở Trung Nguyên, sao không phải là huyết thống Trung Nguyên chứ?

Tang Vi Sương nhẹ nhàng nói, nàng không phải muốn tranh luận cao thấp với hắn mà chỉ là không thích hắn dùng nụ cười đùa cợt để bôi nhọ cái đẹp của Lâu Kiêm Gia.

Nhưng con người hắn chính là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, hắn nhẹ nhàng vuốt vuốt tay áo, điều chỉnh lại thế đứng, vẫn tao nhã mà vô cùng hơi hót cười đùa như cũ:

- Được, người thắng.

Ngay cả Văn Ngọc trước giờ đoan trang cũng không kiềm được ngoáy ngoáy tai mình, nhị gia lại thỏa hiệp trước mặt người khác?

Tang Vi Sương đỏ mặt, trình độ đáng ghét của người nam nhân này đã đến mức tường đồng vách sắt rồi.

Hắn thỏa hiệp vì muốn cho nàng biết hắn tới đây có chuyện quan trọng hơn, kỳ thực cũng không tính là quan trọng, chỉ là hắn không muốn cùng nàng tiếp tục cái đề tài nhàm chán “tranh luận huyết thống” này.

Tang Vi Sương chậm rãi ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng hỏi:

- Tiểu Lâu, có phải ngươi nhớ ra được gì không?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Thỏ Khôn Có Ba Hang

Lâu Kiêm Gia ngưng việc đối mặt với Thần Tổ Hi, từ từ gạt đầu rồi lắc đầu, cũng giống trước kia, trí nhớ của hắn cứ như là cái bóng lóe lên trong đầu hắn, khi hắn cố sức muốn bắt lấy thì đầu óc trống rỗng, chỉ còn những ký ức tình tình mê mê suốt ba năm ở huyện lệnh phủ và mấy tháng tốt đẹp ở chung với Vi Sương và Tang gia trà trang.

Tang Vi Sương cúi đầu nhìn hộp gỗ đàn hương hắn vẫn nắm trong tay:

- Nó thì sao? Có ẩn tượng gì không?

Nàng hỏi, mọi người trong phòng hầu như đều đồng thời nhìn Lâu Kiêm Gia, tất cả đều muốn biết khối ngọc trong hộp ấy tại sao lại khiến cho một người bị mất trí nhớ, đầu óc suy nhược như hắn té xỉu!

Trong mắt Lâu Kiêm Gia lóe lên chút hoảng sợ, nỗi sợ ấy đến nhanh đi cũng nhanh, người khác không hề phát hiện, trừ những người ở rất gần hắn và luôn dán mắt vào hắn, chính là Tang Vi Sương và Thần Tổ Hi.

Vì thế, bí mật trong hộp gỗ càng khiến cho người ta muốn đào sâu nghiên cứu.

Tang Vi Sương chợt ý thức được rằng Lâu Kiêm Gia tuy không nhớ được hết nhưng lại nhớ món đồ trong hộp này, một thứ có liên quan đến hắn.

Nàng quá hiểu hắn, quá thương tiếc hắn, nàng giữ hắn bên mình để trả cho hắn ân tình kiếp trước, đồng thời cũng có tư tâm muốn hắn phụng bồi một người đã trải qua hai đời cô quạnh là nàng. ....

- Muốn thế này, Tiểu Lâu và mọi người đều đã mệt lắm, mời về đi.

Nàng thay hắn đuổi khách rồi xoay người nhìn Thần Tổ Hi:

- Nhị gia, ta còn có lời muốn nói với ngài.

Khách sáo thế này chắc chắn là có việc muốn nhờ. Thần Tổ Hi khẽ cười, hắn chợt cảm thấy mình đối với tiểu nha đầu này rất bao dung, hình như từ trước đến nay đều chưa từng thực sự nổi giận.

Đợi mọi người đi hết rồi, Tang Vi Sương và Thần Tổ Hi rời khỏi phòng ngủ của Lâu Kiêm Gia, ở gian ngoài Thần Tổ Hi lãnh đạm nói:

- Có chuyện gì, người nói đi.

- Nhị gia, liệu có thể. ....

Tang Vi Sương hơi cúi đầu, không muốn để người khác thấy mặt mình đỏ lên:

- Liệu có thể xin nhị gia đem hộp gỗ đàn hương đó kia. ....

- Để lại chỗ Lâu Kiêm Gia?

Nàng ngạc nhiên khi hắn thay nàng nói nốt câu, vốn tưởng rằng hắn sẽ cố ý chế giễu khiến nàng khó chịu, nhưng không, khi nàng ngẩng đầu lên chỉ thấy hắn đang cười với nàng, không phải nụ cười đùa cợt mà là nụ cười như ánh mặt trời làm tan đi băng tuyết, tuy lạnh nhưng ấm lòng.

- Một vật ngoài thân mà thôi, Lâu Kiêm Gia thích thì để y cầm đi.

Thần Tổ Hi thần nhiên nói, vẫn duy trì vẻ tao nhã thường ngày của hắn.

Tang Vi Sương kinh ngạc, mặt càng nóng hơn. Có lẽ, nàng trước nay chưa từng hiểu hắn. ....có lẽ hắn không phải một thương nhân chỉ biết đến lợi ích, dù sao thì không có thương nhân nào không bàn điều kiện, chỉ một câu đã đem đồ tặng cho người khác. Nàng chợt cảm thấy không biết nên dùng loại tâm tình nào để đối đãi với người nam nhân này, có lẽ nàng từng trùng sinh một kiếp nên quá nhạy cảm với bất kỳ ai thuộc quý tộc thế gia rồi.

- Vậy, đa tạ nhị gia.

Bất luận thế nào nàng vẫn thật lòng cảm kích hắn, nàng không quên hắn đã cứu mạng nàng, cũng không quên hắn không hề hỏi lý do mà tặng khối ngọc kia cho Tiểu Lâu.

- Người đó mặt cái gì? Đột nhiên nhớ tới ân cứu mạng của gia hay đột nhiên nghĩ tới lòng tốt của gia, cảm thấy mình trước đây quá mức vô lễ?..

Ầm ____ ầm ____ ầm ____ trong đầu nàng như có ba tiếng sấm rền liên tục, câu nào của hắn cũng gãi đúng chỗ ngứa, hai má nàng nóng ran sừng sờ nhìn hắn.

- Ha ha.

Nụ cười của hắn luôn lạnh lùng đậm bạc, nhưng lần này ý cười của hắn lan thẳng đến đáy mắt:

- Tâm tư của ngươi đều viết hết lên mặt kia, như vậy không tốt đâu, ta khuyên ngươi nên hỏi thăm Chử Quy nghiên cứu chút thuật dịch dung đi.

- Ồ.....?

Tang Vi Sương giống như bị dội một gáo nước lạnh, đợi khi bóng dáng của Thần Tổ Hi đi mất rồi, nàng vẫn ngây ngốc đứng đó suy xét lời của hắn.

Hôm sau Chử Quy đến tái khám cho Lâu Kiêm Gia, Tang Vi Sương đứng cạnh nhìn ông bắt mạch cho hắn, thật lâu Chử Quy mới rút tay bắt mạch về, lấy ra một bình sứ trong hòm thuốc, trút một viên đưa cho Lâu Kiêm Gia, Lâu Kiêm Gia đón lấy không hề nhú mảy liền nuốt xuống.

Tang Vi Sương kinh ngạc, đồng thời cũng phát hiện dường như Lâu Kiêm Gia rất sợ đại phu, đại phu bảo hắn làm gì hắn đều làm theo cả.

Có phải Lâu Kiêm Gia khi còn nhỏ rất sợ đại phu không?

- Nhị gia bảo tôi chuyển lời đến Tang đương gia và Lâu thiếu gia là ngài ấy đã an bài tiệm ngọc thạch ở phố Tây thành Hoài Châu cho Lâu thiếu gia rồi.

Tang Vi Sương thoáng suy nghĩ liền hiểu Thần nhị gia muốn Lâu Kiêm Gia đến tiệm ngọc thạch, nàng không khỏi cảm thán sự chu đáo của Thần nhị gia, hắn phát hiện Lâu Kiêm Gia có thiên phú về ngọc thạch sao? Hắn tuyệt đối không đơn giản chỉ muốn an bài chuyện để làm cho Lâu Kiêm Gia mà thôi. Nhưng nếu nàng đích thân đi hỏi, hắn nhất định sẽ nói:

- Chuyện của Lâu Kiêm Gia liên quan quái gì đến gia!

- Vậy Chử đại phu thay ta đa tạ nhị gia.

Haiz, bây giờ Tiểu Lâu cũng có việc làm rồi, nàng không thể nhàn rồi được, thật sự xem nàng như heo do Thần nhị gia nuôi, nàng làm không được.

***

- Dương Yên, đi, hôm nay thời tiết tốt, chúng ta đi dạo thành Hoài Châu!

Tang Vi Sương và Dương Yên sau khi đưa Lâu Kiêm Gia đến tiệm ngọc thạch phố Tây thì cùng nhau ra đường.

- Đương gia thật sự yên tâm để Lâu thiếu gia ở tiệm ngọc thạch?

Dương Yên đuổi theo, lo lắng hỏi.

Tang Vi Sương lắc đầu nghịch chiếc quạt trong tay:

- Không phải có A Vượng đi theo sao?

- Nhưng.....

- Ngươi không thấy hắn nhìn mấy khối đá kia là hoàn toàn quên mất ta là ai sao? Yên tâm đi, trong mắt hắn chỉ có đá thôi, hắn ở đó cổng lớn không ra cổng trong không vào thì sẽ không gặp chuyện gì đâu, hơn nữa trước kia Tiểu Lâu chơi với bọn Cầu Oa Tử cũng chưa từng xảy ra chuyện lớn gì.

Tang Vi Sương nhướn mày, cười dịu dàng.

Dương Yên gật gật đầu:

- Nói vậy cũng không sai.....Lâu thiếu gia rất ngoan.....

Lang thang trên đường hồi lâu, Dương Yên cũng không phát hiện Tang Vi Sương rốt cục muốn nhìn cái gì:

- Đương gia, chúng ta đang dạo cái gì vậy?

Thình lình, Tang Vi Sương dừng bước, xoay người nhìn Dương Yên:

- Ta muốn bán mười thạch gạo, cộng với số tiền còn lại mở một cửa hàng trong thành Hoài Châu.

Dương Yên không ngờ Tang Vi Sương lại nói thẳng với hắn suy nghĩ của nàng lúc này như thế.

- Đương gia, hiện tại nếu đi chợ gạo buổi tối ở thành Hoài Châu, lúc giá tốt một thạch có thể bán được bốn mươi lượng bạc trở lên!

Dương Yên tức khắc đem những điều mình biết nói với Tang Vi Sương.

- Đắt đến vậy? Giá tăng cỡ như trên châu rồi.....

Nàng cười nói.

- Vậy đương gia muốn bán không?

Dương Yên thấp giọng hỏi.

- Bán.

Nàng gật đầu khẳng định.

Dương Yên thấy nàng khẳng định như thế thì vội nói:

- Nhưng các quan lớn ở thành Hoài Châu này đều đã dọn đến kinh thành, đương gia thật sự định mở một cửa hàng trong thành Hoài Châu?

- Dù sao trước mắt chúng ta cũng không đi được, rảnh rồi chính là rảnh rồi, có Thần nhị gia ở đây, chúng ta không tới nỗi mất mạng, hơn nữa có nhiều người ở thành Hoài Châu muốn dọn tới kinh thành như vậy, thời điểm này chắc chắn rất dễ mở một cửa hàng, gặp được cơ hội thì không lỗ mà ngược lại còn có lời!

Nàng chỉ dự liệu rằng Phó Họa Khánh sẽ không đem thành Hoài Châu phú giáp thiên hạ này chấp tay tặng cho Tây Tàn, nói cách khác, hấn thà mất Thiệu Châu cũng tuyệt đối không để mất Hoài Châu.

Dù có nói gì nàng cũng muốn mở một cửa hàng nhỏ ở Hoài Châu, người luôn bị đè đầu cưỡi cổ như nàng tương lai muốn tự lo cho chính mình thì luôn phải bắt chước thỏ khôn đào ba hang để dự phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Tiểu Lâu Thật Lợi Hại

Hôm đó Tang Vi Sương thương lượng xong một cửa hàng với người ta, quá trình tương đối thuận lợi, nàng bèn vòng đến phố Tây, đi nhìn Lâu Kiêm Gia.

Nàng vừa vào cửa hàng ngọc thạch liền có người hầu ra nghênh đón:

- Tang đương gia hôm nay đến sớm, Lâu tiên sinh và Triệu sư phụ đang gặp khách, để tôi dẫn đương gia vào phòng trà ngồi một lát.

- Được.

Tang Vi Sương cười nói, đi theo người hầu nọ vào phòng trà.

- Tang đương gia, chỗ chúng tôi ở đây chỉ có trà Lưu Vân thôi, mong Tang đương gia rộng lượng.

- Không sao, mọi trà đều xuất xứ từ tay của người lao động, đã là thành quả thì không phân tốt xấu, mấy thứ đẳng cấp này nọ chẳng qua là do quý tộc tự phong, chúng ta có thể không cần thừa nhận.

Nàng nói chuyện bình thản nhưng ngầm toát ra khí phách, người hầu nọ không khỏi nhìn nàng với con mắt khác.

Nhận trà do người hầu đưa tới, Tang Vi Sương cười hỏi:

- Tiểu Lâu ở đây có nghe lời không?

Người hầu nọ nghe vậy kinh ngạc, Tang Vi Sương nhìn biểu cảm của hấn thì hiểu ra mình đã nói về Lâu Kiêm Gia như nói một đứa trẻ.

- Không, ý ta là Lâu Kiêm Gia có thích ứng với nơi này chưa? Không mắc lỗi gì chứ?

Người hầu nọ lúc này mới kịp phản ứng.

- Lâu tiên sinh là một người tài ba, sự thông thạo về ngọc thạch của tiên sinh ngay cả Triệu sư phụ cũng khâm phục đấy! Sao có thể mắc lỗi được?

- Thật à?

Tang Vi Sương kinh ngạc, hiếm khi Tiểu Lâu không mắc lỗi mà còn được người khác khen ngợi.

Người hầu nọ đóng cửa chắn gió của bếp lò lại rồi lau tay ngồi bên cạnh Tang Vi Sương bóc một nắm hạt dưa.

- Tang đương gia không biết chứ, hôm qua có một thương nhân nơi khác cầm một khối ngọc bích tới, kiên quyết nói là lấy được từ tay một thương nhân phương Tây, lúc đó Triệu sư phụ không phân biệt được thật giả, Lâu tiên sinh chỉ đưa tay ra, ngón tay còn chưa chạm vào khối ngọc đã cau mày lắc đầu. Thương nhân kia thấy Lâu tiên sinh trẻ tuổi, chê tiên sinh thiếu kiến thức, nói đó là ngọc Tây Thiên Bích Vân chân chính, Lâu tiên sinh chỉ cười, cầm nghiền mực đến bờ sông Hoài lấy ít nước rồi quay lại cửa hàng, ngâm khối ngọc kia vào trong nước thì trên khối ngọc ấy hiện rõ bốn chữ “Thiên Bảo nguyên niên”, lúc đó tui người hầu bọn tôi cười suýt đau cả bụng, lại còn lấy từ tay thương nhân phương Tây nữa chứ! Vậy mà bỏ quên mấy chữ Thiên Bảo nguyên niên, cười chết người mà.

- Quả thực buồn cười.

Tang Vi Sương nhất thời cảm thấy tâm trạng tốt hẳn lên:

- Nhưng giả mạo ngọc Tây Thiên Bích Vân thì cũng quá to gan nhỉ?

- Phải đó, ra giá một vạn lượng mà! Đúng là ăn tim gấu gan báo rồi, Triệu sư phụ hôm qua đã lập tức sai người đưa lên quan.

Người hầu nọ quăng vỏ hạt dưa:

- Có điều nói đi cũng phải nói lại, đâu có nhiều người từng thấy ngọc Tây Thiên Bích Vân, bởi vậy mới có người nghĩ cách lừa gạt, cái hôm qua là mẫu mấy trăm năm trước, đúng là có thể lấy giả tráo thật, Triệu sư phụ cũng không nhận ra nên mới nói Lâu tiên sinh lợi hại.

Tang Vi Sương gật đầu:

- Nếu là mẫu mấy trăm năm trước thì nó đã có tuổi, có thể bán được bảy tám trăm lượng bạc.

Nhưng Tiểu Lâu cũng thật lợi hại, biết phương pháp dùng nước để đánh giá ngọc Tây Thiên Bích Vân, người khác chỉ biết cười chữ “Thiên Bảo nguyên niên” trong khi hân kỳ thực đang xem trên khối ngọc Bích Vân đó có vết dao của con người hay không, cũng như có những sợi tơ màu xanh biếc tự nhiên xuyên suốt khối ngọc hay không.

Hóa ra Tiểu Lâu cũng có mặt thông minh mà nàng chưa biết. Có lẽ lúc nhỏ hắn đã đọc rất nhiều sách. Chắc chắn trước đây hắn cũng là báu vật trong tay phụ mẫu, họ cho hắn sự giáo dục tốt nhất, để lại cho hắn những thứ tốt nhất, một lòng mong hắn nên người, trở thành rường cột nước nhà, tạo phúc cho dân chúng.....Nhưng sự xuất hiện của nàng, của Phó Họa Khánh đã phá hủy sự an bình của một trấn nhỏ, phá hủy sự êm đềm ổn định của hết gia đình này đến gia đình khác. Nàng thiện với dân chúng, nàng không xứng là công chúa, hèn gì phải rơi vào địa ngục.....

Cầm chén trà nhỏ trong tay, trên mặt nàng là vẻ cô đơn chán ngán, bỗng nàng nghiêng đầu nhìn người hầu đang cắn hạt dưa nọ:

- Tiểu huynh đệ có từng nghe nói đến trấn Cốc Phong không?

- Hử?

Người hầu nọ kinh ngạc nhìn Tang Vi Sương:

- Trấn Cốc Phong? “Cốc” nào, “Phong” nào?

- “Cốc” trong hạt thóc, “Phong” trong gió xuân.

Nàng cười mình ngu ngốc, người hầu này chẳng qua chỉ mười bảy mười tám tuổi, bốn năm trước hắn còn nhỏ hơn cả Lâu Kiêm Gia, thêm vào đó trấn Cốc Phong trước đây vốn đã rất bí mật rồi, ở vùng văn hóa Trung Nguyên số người biết đến nó rất ít.

Người hầu nọ lắc đầu:

- Chưa từng nghe nói. Nhưng Triệu sư phụ năm xưa từng theo lão gia và nhị gia vào Nam ra Bắc, có lẽ ông ấy biết.

- A? Nhị gia nhà ngươi đã đi qua những đâu?

- Nhị gia đi nhiều nơi lắm, tôi nghe nói ngài ấy ngay cả Đôn Hoàng cũng đi rồi!

Về mặt Tang Vi Sương không tin:

- Không thể nào, nhị gia của ngươi năm năm trước đi Ngô quốc, từ Ngô quốc trở về cũng mất hai ba năm, vậy chẳng phải là khi ngài ấy cỡ tuổi ta đã đi Đôn Hoàng rồi à?

- Ha ha, quả thật bị Tang đương gia nói trúng rồi, nhị gia chính là khi còn nhỏ đi theo sư phụ.

Người hầu nọ vứt hết vỏ hạt dưa, phúi phúi tay, chà chà vào trước ngực rồi mới ngồi nghiêng trên ghế uống trà.

Nhìn bộ dạng lười nhác của hần, Tang Vi Sương không kiềm được khóe môi run lên:

- Tiểu huynh đệ, tiệm ngọc thạch của các ngươi không bận rộn sao?

Đúng lúc này một ông lão từ cửa hông bên cạnh đi tới, theo sau là Lâu Kiêm Gia cả người mặc y phục tuyết trắng, vẻ mặt thông dong:

- Khiến Tang đương gia chê cười, tên lười này có thể ngồi tuyết đối không đứng, có thể nằm tuyết đối không ngồi, lão phu nghĩ nếu không phải hần giỏi gây bần tính thì nhị gia sớm đã đuổi hần về quê rồi.

Tang Vi Sương nghe vậy liền nhìn người thanh niên trẻ tuổi biếng nhác kia, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc, nàng mỉm cười nói:

- Hóa ra đây chính là Lại tiên sinh tiếng tăm lừng lẫy.

Nàng hơi đỏ mặt, nàng thật sự xem hần như người hầu cửa hàng, là nàng sơ suất, làm gì có người hầu nào có thể cùng nàng dùng trà cắn hạt dưa?

- Vừa nãy đúng là thất lễ rồi.

Thái độ biếng nhác của hần thay đổi, hần đứng dậy khỏi ghế:

- Là tại hạ che giấu trước, nếu nói đến lỗi cũng là lỗi của tại hạ. Tang đương gia, Lâu tiên sinh đã ra rồi, hai người cứ từ từ tán gẫu, tôi đi đánh cờ với Triệu lão đầu đây.

Hần nói chuyện rất không biết lớn nhỏ khoác vai Triệu sư phụ, Triệu sư phụ giận trừng hần nhưng hết cách, lại không thể giẫy ra được đành bị hần kéo đi.

- Tiểu Lâu!

Tang Vi Sương chạy chậm tới, đôi mắt sáng như lửa chăm chú nhìn hần:

- Nghe nói hôm qua ngươi nhìn thấu được ngọc giả, còn khiến tên lều gạt kia đi gặp quan nữa!

Lâu Kiêm Gia hiểu nàng đang nói gì, nhìn đôi mắt linh động phát ra hào quang của nàng, hần biết nàng kiêu ngạo vì hần, hần cười toét miệng:

- Tiểu Lâu, ta không ngờ.....

Không ngờ mới có mấy tháng mà hần đã dần dần giống như người bình thường. Hần có thể biết chữ, có thể phân biệt ngọc thạch thật giả tốt xấu, càng quan trọng hơn là hần có thể nghe hiểu lời nàng..

- Tiểu Lâu, ta thật mừng cho ngươi!

Nàng vừa nói vừa búi chặt lại búi tóc hơi lỏng của hần.

Đúng lúc này ngoài đường có tiếng vó ngựa âm âm, và cả tiếng nghị luận như chim sẻ của dân chúng.

Chỉ lát sau, người trong cửa hàng ngọc thạch đều đi ra ngoài.

Tang Vi Sương cảm thấy không thích hợp bèn hỏi:

- Sao thế?

Lâu Kiêm Gia chau mày, đỡ Tang Vi Sương đến ngồi xuống ghế dựa rồi đi ra phòng trà.

Hần thể nhưng để nàng ngồi ở đây, còn bản thân đi ra ngoài xem xảy ra chuyện gì? Thành linh cảm giác được bảo vệ dâng lên trong lòng nàng, là ảo giác của nàng ư? Lâu Kiêm Gia biết bảo vệ nàng?

Nhưng lúc này nàng muốn biết bên ngoài rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Ngoài đường mọi người đều bàn luận rối rít, bởi phố Tây khá gần cổng thành nên người ngựa qua lại rất nhiều, tuy hiện tại Thiệu Nam đang chiến hòa, Hoài Châu giới nghiêm cũng không thể ngăn được biển người tràn ra.

Vừa ra khỏi cửa hàng ngọc thạch, Tang Vi Sương thấy dân chúng trên đường bị quan binh dạt ra hai bên.

Sao bỗng nhiên có nhiều quan binh như vậy?

Chương 75: Bạc Ngan

Tang Vi Sương hít mắt nhìn một bóng trắng trong đám người, cho dù hắn có cúi đầu trầm mặc, cố sức giấu mình đi nữa thì trong mắt nàng, hắn vĩnh viễn là tiêu điểm nàng dõi theo giữa đám đông, những người khác đều chỉ làm nền cho hắn mà thôi.

- Lâu Kiêm Gia!

Nàng đưa tay nắm ống tay áo của hắn, hắn ngây ngốc quay đầu nhìn nàng, dường như đang dùng ánh mắt để hỏi: Sao nàng lại tới đây?

- Ta không yên tâm.

Chỉ một ánh mắt là nàng có thể hiểu được ý hắn.

Lúc này trên đường phố trăm ngàn năm lịch sử của thành Hoài Châu có hai tướng sĩ mặc khôi giáp cưỡi ngựa cao to từ cổng thành phía Tây Hoài Châu đi đến.

- Hoàng thượng cử mười vạn binh đoạt lại Thiệu Nam, nay nguyên soái Bạc Ngan dẫn ba vạn binh bảo vệ Hoài Châu!

Giọng của binh sĩ to rõ, vang vọng khắp nơi. Dân chúng nghe vậy chấn động, không có chi thị nhưng trong khoảnh khắc mọi người đều quỳ xuống:

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

Tang Vi Sương kéo Lâu Kiêm Gia ngồi xổm xuống, nàng biết Phó Họa Khánh sẽ không từ bỏ thành Hoài Châu, Thần nhị gia sẽ không từ bỏ thành Hoài Châu. Cho nên thành Hoài Châu có vốn liếng để đêm đêm sinh ca, Thần nhị gia có tự tin “Tướng sĩ quân tiền bán tử sinh, Mỹ nhân trường hạ do ca vũ”.....

Khoan đã.....Bạc Ngan?!

Trong ngàn vạn người chỉ có một mình nàng ngẩng đầu, Bạc Ngan cưỡi ngựa trắng mặc khôi giáp màu vàng đi ngang người nàng.

Vì tất cả mọi người đều cúi đầu, chỉ có một mình nàng trong giây phút kinh ngạc và sửng sờ ngược mặt lên, cho nên vị tướng quân cười chiến mã cũng nhẹ nhàng nhìn về phía nàng.

Cái nhìn ấy rất hồ hững, sau khoảnh khắc ánh mắt giao nhau ấy, Bạc Ngan giống như chỉ nhìn thoáng qua một đóa hoa dại tầm thường ven đường, vẫn tiếp tục oai phong ngẩng đầu đi về phía trung tâm thành.

Khi người đã đi xa, quay đầu mới ngạc nhiên giật mình vì dung mạo kia có bóng dáng của cố nhân.

- Người mặc khôi giáp màu vàng đó là đích tử của Dung Dữ hầu gia? Đương kim nguyên soái do Hoàng thượng thân phong – Bạc đại nhân?

Triệu sư phụ nhìn một quan binh đi xa không kiềm được nói.

Lại Tam ra hiệu cho bọn họ vào nhà:

- Ngoài này bụi lắm, Triệu sư phụ không ngại làm sặc người ta à.

Đoàn người lục tục tiến vào cửa hàng ngọc thạch.

- Làm việc của mình đi.

Triệu sư phụ nói với mấy người hầu rồi nhìn Lại Tam

- Đang đánh giấc ở Thiệu Nam mà sao vị nguyên soái này lại chạy tới thủ thành Hoài Châu?

Lại Tam lắc đầu:

- Tin thắng trận mới nhất là hai ngày trước đại quân đã đuổi quân Tần chạy tới Thiệu Tây, thu về liên tiếp hai huyện là huyện An và huyện Tường. Tới qua Bạc Ngan nguyên soái liền lên đường đến Hoài Châu thủ thành.

Tang Vi Sương nghe Lại Tam nói vậy thì hiểu rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Người dẫn đầu xung phong đoạt lại hai huyện là Bạc Ngạn, kẻ địch còn chưa chạy về nhà, chưa đến thời điểm chia chác công lao mà đã đưa đưa chủ soái chỉ viện đến Hoài Châu thủ thành trước.

Bạc Ngạn ơi Bạc Ngạn, cậu vẫn lương thiện dễ gạt như vậy!

Triệu sư phụ suy nghĩ cẩn thận rồi gạt đầu:

- Hóa ra là thế.

Sau đó ông quay sang nhìn Lâu Kiêm Gia:

- Muộn rồi, Tiểu Lâu theo Tang đương gia về đi.

***

- Tần lão đầu.

Trong ngõ hẻm, một thiếu nữ che mặt vỗ vào lưng ông lão đứng phía trước nàng.

- Tiểu tử kia suốt ngày theo bên cạnh tiểu tổ tông bảo bối của ông! Xem ông làm sao trối hấn đến Tần quốc trước mặt người ta đây?

Tần Linh tức giận nói.

- Nha đầu chết tiệt con ít lỏi nhãi đi, ta không tin tiểu tử kia ngày nào cũng tới đón cậu ta! Chờ một ngày nào đó tiểu tử kia vừa rời khỏi tiểu chủ tử là ta sẽ trối tiểu chủ tử về, không bao giờ tới cái nơi tồi tàn này nữa!

Tần lão đầu cũng thở hắt hết lên.

- Ông tốt nhất.....thực hiện nguyện vọng này sớm một chút, con không rảnh dây dưa với ông nữa đâu.

Tần Linh lãnh đạm bỏ lại một câu rồi đi thẳng về phía cuối hẻm không quay đầu lại.

- Nha đầu chết tiệt, sao con không để tâm đến vị hôn phu của con chút nào vậy?

- Vị hôn phu gì chứ, trừ cái mặt coi được ra thì hoàn toàn là một tên đại ngốc. Phu quân của Tần Linh con phải là vương giả trong loạn thế chứ không phải người hầu trong cửa hàng ngọc thạch!

***

Mưa phùn bay lất phất giữa trời, hai người đều không mang theo ô, chỉ tại cơn mưa này đến quá bất ngờ.

Lâu Kiêm Gia dùng ống tay áo rộng che kín đầu Tang Vi Sương, nhưng dù hấn đã cẩn thận từng li từng tí như vậy cũng không theo kịp bước chân của nàng, bèn dứt khoát vươn tay kia ra kéo nàng vào lòng, kề sát nhau như vậy, hấn không tin hai người họ không thể đồng nhịp bước.

Tang Vi Sương sững sờ dưới mưa, quả nhiên bước chân chậm lại, kinh ngạc nhìn hấn.

Hấn cười ngây ngốc với nàng, đôi mắt màu hổ phách lại lóe lên màu vàng ánh bạc.

- Tiểu Lâu, hai ngày sau là sinh nhật của ta.

Nàng đỏ mặt nói, nước mưa lạnh tấp vào mặt nhưng mặt nàng vẫn nóng bừng. Đây là lần đầu tiên nàng vội vã muốn nói cho một người biết sinh nhật của mình.

Dù nàng không nói, hấn vẫn luôn “nhớ đến”.

Hấn cười khẽ, có điều do chính nàng nói ra, hấn cảm thấy trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Hi vọng đường đến Thần gia biệt phủ dài hơn một chút, như vậy hấn có thể đi cùng nàng lâu hơn một chút.

Hi vọng cơn mưa này lâu hơn một chút, không lớn không nhỏ, không gây ra bệnh nhưng cần phải chờ che, như vậy nàng sẽ ở trong lòng hấn lâu hơn một chút.

Hấn từng cho rằng thế này là vĩnh viễn, hấn có thể ôm Tang Vi Sương đi trong mưa, cười trong gió, họ có thể ngắm mặt trời mọc mặt trời lặn, hấn chơi đùa trong sân, Cẩm Văn đọc sách trong thư phòng, Dương Yên pha trà trong phòng trà, Vi Sương lười nhác nằm lên bức tranh vui vẻ hòa thuận trên bàn.....Hấn cứ tưởng hấn sẽ bình thường mà thỏa mãn như thế sống hết một đời.

***

- Lâu Kiêm Gia!

Nghe tiếng bước chân, Tang Cẩm Văn ở trong phòng chạy ra.

- Hờ? Mưa à?

Tang Cẩm Văn dụi dụi mắt rồi lại nhìn Tang Vi Sương và Lâu Kiêm Gia:

- Đại tỷ, Kiêm Gia ca ca, hai người không bị mưa ướt chứ?

- Không sao, rầm to mưa nhỏ!

Tang Vi Sương cười nói.

Tang Cẩm Văn nhăn mũi:

- Đại tỷ, tỷ thô tục quá!

- Đệ đừng gọi đại tỷ thì đâu ai biết ta là nữ!

Về mặt nàng vẫn mang ý cười như cũ, nàng giữ nước trên người xuống, vào phòng Cẩm Văn.

- Ờ.....

Nói cũng đúng, Cẩm Văn gật gật đầu, vậy nói tới nói lui là tại mình?

- Lâu Kiêm Gia!

Tang Cẩm Văn la lên, đôi tay như ngọc của Lâu Kiêm Gia duỗi về phía hắn, trong lòng bàn tay là hai khối ngọc thạch.

- A ha, Kiêm Gia ca ca tốt nhất!

Tang Cẩm Văn nhận lấy hai khối ngọc thạch kia, nhìn kỹ thì thấy trên một khối có vài đoạn “Luận ngữ” được khắc rất cẩn thận, khối còn lại thì khắc ảnh của Khổng phu tử.

- Thứ gì thế?

Tang Vi Sương ló đầu qua.

Cẩm Văn thấy vậy thì vội giấu đồ vào ngực:

- Chỉ là hai khối đá chặn giấy đệ muốn Lâu Kiêm Gia làm cho đệ mà thôi.

Không ngờ Kiêm Gia ca ca lại làm nghiêm túc đến vậy!

Tang Cẩm Văn buông tay ra:

- Được rồi, tỷ muốn xem, đệ cho tỷ xem là được.

- Woa, tuy ngọc này rất bình thường nhưng điêu khắc được lắm.

Tang Vi Sương nhìn, khen ngợi.

Lâu Kiêm Gia nghe vậy đỏ mặt, có điều hai người kia đều không ngờ hai khối ngọc thạch chặn giấy này là do hắn tự tay khắc dựa theo mẫu trong cửa hàng ngọc thạch, khi họ biết chuyện này đã là rất lâu về sau.

- Đại tỷ, ngày mốt là sinh nhật tỷ!

Sau khi xếp gọn hai khối đá bảo bối Lâu Kiêm Gia cho, Tang Cẩm Văn chạy đến cạnh Tang Vi Sương.

- Xem như tiểu tử đệ có lương tâm!

Tang Vi Sương nghe giọng nói non nớt của Cẩm Văn thì trong lòng vui thích, nàng đang mong đợi tiểu tử này sẽ tặng quà gì cho đại tỷ đây.

- Đại tỷ, tỷ dẫn đệ ra ngoài đi dạo nha?

Hai mắt Cẩm Văn sáng lên, hắn tới thành Hoài Châu lâu như vậy mà chưa được đi dạo từ tế đây này!

- Hờ.....?

Cả người Tang Vi Sương nhất thời mềm lại, nàng bắt lực nhìn Lâu Kiêm Gia đang cười ngậy ngốc ở cách đó không xa:

- Tiểu Lâu, qua đây, ta giúp ngươi thay y phục ướt trên người.

Cầm Văn chau mày nói ngay:

- Đại tỷ, đệ thay y phục giúp huynh ấy cho, tỷ đừng lãng sang chuyện khác mà!

Vừa nói Cầm Văn vừa ân cần cầm lấy y phục của Lâu Kiêm Gia.

- Thành Hoài Châu giới nghiêm.

Tang Vi Sương nhìn quanh, nghĩ ra một lý do tệ hại.

- Hừm, đại tỷ không muốn dẫn đệ ra ngoài thì có, đệ không phải là tiểu hài tử nữa, sẽ không chạy lung tung đâu.

Cầm Văn nhanh nhẹn cởi y phục ướt của Lâu Kiêm Gia ra, Lâu Kiêm Gia cầm lấy y phục khô sạch sẽ chậm rãi mặc vào.

- Với lại đệ nghe Văn Ngọc tỷ tỷ nói ngày mốt là Đào hoa yến mỗi năm một lần ở thành Hoài Châu đó! Đệ rất muốn đi xem!

Cầm Văn nôn nóng sắp khóc cho Tang Vi Sương thấy.

- Đào hoa yến?

Tang Vi Sương nhướn mày, sinh nhật nàng sao lại trùng hợp gặp phải yến hội? Còn mang cái tên ướt át như vậy nữa chứ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Đi Xem Đào Hoa Yến

- Chính là yến hội tụ tập rất nhiều tài tử sông Hoài, đại tỷ dẫn Cầm Văn đi xem cho biết đi mà.

Cầm Văn chưa từ bỏ ý định tiếp tục thuyết phục:

- Đông Diêu có tam mỹ, đó là nẫu đơn ở Lạc đô, tuyết trắng ở Thượng Lâm và khói sóng trên sông Hoài.

- Liên quan gì tới hoa đào?

Tang Vi Sương không hiểu.

Tang Cầm Văn quýnh lên:

- Đương nhiên là liên quan! Khói sóng sông Hoài là nhờ trăm dặm rừng đào dọc hai bờ sông mà nổi tiếng thiên hạ! Này nhé “Chấm nước bờ bên đào ngợp hoa” (Trích “Xuân du hồ” của Từ Phủ, nguyên văn “Giáp ngân đào hoa trám thủy khai”, Lê Xuân Khải dịch thơ), còn nữa “Lên lầu cao ngắm trăng soi, Rừng đào xuân sắc ngợp trời ý thơ”. Đại tỷ, Đào hoa yến năm nay do chiến sự ở Thiệu Nam mà đã trễ nhiều ngày rồi đấy!

Hóa ra nó vốn không phải tổ chức trùng với ngày sinh nhật của nàng, tại sao trước đây nàng chưa từng nghe nói về Đào hoa yến của thành Hoài Châu nhỉ.

- Tiểu Cầm Văn, không ngờ đệ không thích Luận ngữ mà lại thích mấy thứ gió trăng này?

Đôi con ngươi lạnh lẽo của Tang Vi Sương chăm chú nhìn Tang Cầm Văn.

Tang Cầm Văn lúc này mới ý thức được vấn đề trong hai câu thơ kia.

- Đại tỷ, đệ cũng là “nói như vẹt” thôi, tỷ đừng nghĩ nhiều.

Cầm Văn giải thích.

Tang Vi Sương nheo mắt:

- Hừm? Mong là tỷ nghĩ nhiều, có điều chuyện ngày mốt thì cho phép.
- Thật ư? Đại tỷ?

Tang Vi Sương cười nói:

- Đại tỷ của đệ trước giờ luôn nói là làm, đệ lại hỏi ngược xem thật hay giả. Bây giờ không tin tỷ thế à?

Vi Sương nói vậy, Cẩm Văn càng gấp gấp hơn:

- Tin, đương nhiên là đệ tin, tỷ, đến lúc đó Cẩm Văn sẽ tranh thể diện lại cho tỷ!
- Hờ?

Vi Sương khó hiểu nhìn khuôn mặt nhỏ mềm của hân.

- Ngày mốt tỷ sẽ biết.
- Được, cho đệ thần bí thêm hai ngày đó.

Tang Vi Sương cười bộ dạng người thì nhỏ mà lạnh chanh của hân, nhưng cảm giác có một bí mật cũng hay hay, nàng lúc nhỏ cũng hay thích làm những chuyện như vậy.

Tang Cẩm Văn gạt đầu, nhào vào lòng Tang Vi Sương:

- Đại tỷ, mấy bữa nay ngày nào Kiên Gia ca ca cũng ở trong cửa hàng ngọc thạch tính đá, tối về ngã đầu xuống là ngủ, tỷ xem huynh ấy tội nghiệp biết mấy, người cũng gầy đi rồi.
- Hà?

Tang Vi Sương suy tư chốc lát:

- Có sao?
- Gầy thật, không biết huynh ấy ở trong cửa hàng ngọc thạch có ăn cơm đúng giờ không nữa.

Cẩm Văn vừa nói vừa lên nhìn Lâu Kiên Gia:

- Tỷ, Văn Ngọc tỷ tỷ nói ở Đào hoa yến có rất nhiều thức ăn ngon.
- Không lẽ đều không tốn bạc à?

Vi Sương lại kinh ngạc.

- Đúng vậy, nhưng không phải ai cũng có thể đi.

Cẩm Văn rón rén đến trước bàn gỗ hình tròn màu đỏ trong phòng, lấy ra vài tấm thiệp có hình hoa đào được vẽ tỉ mỉ:

- Đây là Văn Ngọc tỷ tỷ cho, vừa đủ bốn thiệp! Cái này người của thành Hoài Châu muốn cầu cũng cầu không được đấy.

Tang Vi Sương nhìn thiệp hoa đào trong tay Cẩm Văn:

- Hoa đào vẽ rất tinh tế, miêu tả đều đặn, bút pháp lưu loát.....

Không ngờ người của thành Hoài Châu ngay cả một tấm thiệp nho nhỏ cũng dụng tâm như thế, xem ra thành Hoài Châu rất xem trọng Đào hoa yến này.

- Nguyên liệu làm tấm thiệp này hẳn phải mấy chục văn.

Chất liệu thiệp rất tốt, so với giấy Tuyên Thành thủ công của Tuyên Đức phường mà nàng dùng để vẽ tranh còn tốt hơn mấy lần. Ngày mai đi Đào hoa yến nàng phải hỏi xem thiệp này là của nhà nào làm, thật khiến người ta yêu thích.

- Đại tỷ, tỷ sẽ không sờ thiệp rồi thích không nở buông tay chứ?

Cẩm Văn đương nhiên biết đại tỷ của hân thích nhất là mấy thứ văn phòng tứ bảo, ngày trước ở huyện An tỷ ấy thích nhất là có người tặng quà là văn phòng tứ bảo. Tỷ ấy thích giấy Tuyên Thành của Tuyên Đức phường, nói nó mềm mại như da em bé, tỷ ấy còn thích mực và nghiên mực của Trúc Huyền các, hân nhớ khi đó một ca họ Tạ sai người đưa tới cho đại tỷ rất nhiều giấy Tuyên Thành của Tuyên Đức phường và đá mực của Trúc Huyền

các, lúc đó đại tỷ rất vui vẻ, khi rảnh rỗi đại tỷ thích nhất là vẽ tranh, tỷ ấy thích những người có kỹ năng về tinh tế, cũng yêu thích những tác phẩm đầy tâm huyết của các họa sư.

- Tắm thiệp này làm rất tốt, không chút tạp chất, sờ trơn bóng như mỡ như ngọc, có lẽ được làm từ tay của chuyên gia.

- Được rồi tỷ tỷ, một tấm thiệp cũng có thể khiến tỷ cảm thán thế này!

Tang Cẩm Văn che trán.

Lâu Kiêm Gia nhìn hai người họ liền cười trộm, hân hoan nghiêng người, một tay thò vào trong ống tay áo màu tuyết trắng, sờ một cây trầm gỗ trầm hương đơn giản, ánh mắt toát ra hào quang vô cùng dịu dàng. Hắn đã đợi lâu lắm, hắn muốn tự tay cài cây trầm này vào búi tóc nàng.

***

Vì Suong luôn nhớ ngày Hoa Dương cập kê, hôm đó thời tiết cũng như hôm nay, vạn dặm không mây, gió xuân nhẹ nhàng ảm áp, chìm hót véo von.

Kiếp này nàng cập kê cũng là thời tiết ấy, cũng làn gió ảm thổi vào mặt, cũng ánh mặt trời mới lên, nhưng hôm nay nàng đi trong biển người đông nghịt, giữa trăm dặm rừng đào, trên con đê dài hoa đào chấm nước. Đi bên cạnh là những người thân của nàng.

- Cẩm Văn, đi từ từ thôi!

Cẩm Văn chạy bước nhỏ đến quầy bán bánh hoa đào bên đường. Hắn lấy tiền trong ngực ra mua bánh hoa đào trên mấy khay trúc.

- Hoa đào không thơm mà còn có vị lạ, tại sao lại dùng nó để làm bánh chứ?

Vì Suong không hiểu nói.

Bà lão bán bánh cười hiền hậu:

- Công tử, hoa đào dùng mật ong để ướp không những khử được mùi hôi mà còn có công hiệu thuốc, ăn nó giúp dưỡng nhan làm đẹp, còn bánh này được làm từ gạo nếp của Ngô quốc phía Nam xay thành bột, ngọt mà không ngấy, bảo đảm công tử ăn một lần là muốn ăn nữa.

Sau đó Tang Vì Suong mới biết bà lão này đã bán bánh hoa đào bên bờ sông Hoài năm mươi mấy năm rồi, bây giờ tuổi tác đã cao bà vẫn cố gắng đi bán.

Tang Vì Suong nhìn bà lão, trong mắt mang theo vẻ kính trọng:

- Lão bà bà, mấy mươi năm luôn làm một chuyện, bà không thấy chán sao?

Bà lão bán bánh cười lớn, nếp nhăn quanh mắt cũng không ngăn được nụ cười hiền hậu của bà:

- Công tử à, sao có chuyện không chán được, người ta thường nói làm nghề nào ghét nghề đó, năm xưa lão cũng từng không muốn làm, hơn nửa năm không bán, nhưng rồi sau đó nghĩ lại, đây là nghề bà ngoại truyền cho lão, lão nếu không làm thì bánh hoa đào của bà ngoại không còn ai biết làm nữa, thế là lão lại làm suốt năm mươi sáu năm.

Tang Vì Suong gật nhẹ đầu, nàng nghĩ đến tâm nguyện của mình, đột nhiên cúi đầu.

Tang Cẩm Văn ngồm ngoàm ăn xong bánh hoa đào của mình, lại nhìn đĩa lớn vẫn còn bánh trước mặt Lâu Kiêm Gia đang nhai kỹ nuốt chậm, bèn vươn tay ra lấy mấy cái.

Lâu Kiêm Gia cười ngốc nhìn Cẩm Văn, Cẩm Văn đỏ mặt tiếp tục ăn ngấu nghiến.

Cẩm Văn tự an ủi chính mình: “Kiêm Gia ca ca không thích ăn đồ ngọt, mình thế này là đang chia sẻ giúp huynh ấy”. Hắn không muốn thừa nhận mình đói bụng.

Tang Vì Suong nhấp một ngụm trà lớn, quay đầu nhìn thì thấy một nơi tụ tập tuần nam mỹ nữ.

- Kia là gì vậy?

Bà lão bán bánh nhìn theo tầm mắt Tang Vì Suong, sau khi nhìn rõ thì cười nói:

- Đó là sạp của các bán tiên chân trần vùng này, chỗ đó có Quy bàn tề, có thể tự đoán được tương lai hoặc nhân duyên, sau đó bán tiên sẽ giải thích. Công tử cũng qua đó thử xem, Bán tiên trai của thành Hoài Châu chúng tôi rất linh nghiệm!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 77: Ba Năm Đào Hoa!

Tang Vi Sương nghe vậy thì mất hết hứng thú, nguyên nhân là nàng biết thuật mệnh lý, nàng cũng từng học huyền học với thái phó, nhưng từ đầu đến cuối nàng không thể nào tin được nó, cho dù đã trải qua cái chết một lần nàng vẫn không thể nào tin tưởng. ....

Ngược lại hai nha đầu Thục Điệp và Niệp Hiệp, Dương Yên và Tang Cẩm Văn còn trẻ đều tỏ vẻ hứng thú, thấy bánh hoa đào đã ăn hết, Cẩm Văn kéo tay Dương Yên và Thục Điệp nói:

- Hai vị tỷ tỷ, Dương Yên ca ca, chúng ta cũng đi xem thử đi!

Cẩm Văn lại nhìn về phía Tang Vi Sương và Lâu Kiêm Gia đang ngồi yên:

- Hai vị đại ca! Hai người cũng đừng ngồi nữa!

Tang Cẩm Văn lại đưa tay kéo Vi Sương, hấn trừng mắt như trẻ con, hạ giọng nói:

- Đại tỷ, hôm nay sinh nhật tỷ, là ngày may mắn nhất, nên đi xin một quẻ đi, bà lão bán bánh đã nói là rất linh nghiệm mà!

Cẩm Văn thuyết phục Tang Vi Sương thành công, rất có cảm giác thành tựu, lúc này ba người Vãn Ngọc, Thục Điệp và Niệp Hiệp đã đứng trước quầy của Bán tiên trai.

- Quẻ của vị cô nương này cho thấy năm nay vận thế bình thường, không mất cũng không được.

Một bán tiên chân trần chỉ liếc qua Vãn Ngọc liền đưa ra lời giải quẻ.

Vãn Ngọc nghe là quẻ bình thường thì trong lòng hơi mất mát, bèn thấy thêm một lần nữa:

- Bán tiên, sang năm thì sao?

Lúc này vị bán tiên chân trần nọ mới đưa mắt nhìn nàng ấy, chột hỏi:

- Cô nương là chấp niệm nhân duyên hay chấp niệm tiền đồ?

Vãn Ngọc đầu dám trực tiếp thừa nhận hỏi nhân duyên, đỏ mặt nói:

- Đầu hỏi, đầu hỏi.

- Cô nương sang năm cũng như vậy.

Bán tiên rũ mi nói.

Vãn Ngọc không tin cả đời mình sẽ trôi qua bình thường nhạt nhẽo, bèn dứt khoát thấy Quy bàn tề lần nữa, khuôn mặt hơi nhợt nhạt:

- Vậy năm sau nữa thì sao?

Bán tiên khẽ đưa mắt nhìn quẻ:

- Ô, chúc mừng cô nương ba năm sau tâm tưởng sự thành. (điều nghĩ trong lòng trở thành sự thật)

Vãn Ngọc nghe thế thì vẻ phiền muộn trên mặt trước đó tức khắc không còn, tuy trước đây nàng cũng không tin những thứ này nhưng khi nghe bán tiên nói bốn chữ “tâm tưởng sự thành” nàng lại tin, liền vui vẻ cho tiền thưởng.

Người kế tiếp – Thục Điệp không câu nệ lễ tiết mà trực tiếp hỏi về nhân duyên, bán tiên chỉ nói cô nương trong ba năm sẽ không hứa gả, Thục Điệp hơi thất vọng, lập tức một mình trở lại chỗ bà lão bán bánh hoa đào, gọi một chén bánh, thêm nửa muống nước cốt đường, lão bà bà còn khuyên nàng ăn ít một chút kéo dài đau răng.

Tang Cẩm Văn đứng xếp hàng hỏi lâu rồi cục cũng tới lượt hấn, hấn nhanh chóng đến trước quầy của Bán tiên trai, nâng Quy bàn tề lên, dáng vẻ thành tâm cầu khẩn, nhắm mắt lại hà hơi vào trong tay.

Vi Sương đứng phía sau Cẩm Văn suýt bị dáng vẻ ấy của đệ đệ chọc cười, bèn thấp giọng thúc giục.

Cẩm Văn mở mắt ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bàn tay khăn trương ném Quy bàn tề trong tay xuống.

Quy bàn tề rơi xuống bàn, phát ra mấy tiếng vang, bán tiên phe phẩy quạt hương bồ, không hề đưa mắt nhìn quẻ, vẻ mặt bình thản. Nhưng khi bán tiên

ấy đưa mắt nhìn lên, vừa định cup mắt xuống thì giống như chưa nhìn rõ, vội vàng nhìn trở lại.

Chung quanh đã có người ngạc nhiên, trước nay bán tiên chưa từng nhìn quẻ nhiều hơn một lần, quẻ này khó giải?

Bán tiên đưa mắt nhìn Cẩm Văn:

- Tiểu công tử hỏi về công danh?

Cẩm Văn đỏ mặt, nín thở nhìn chăm chú, tim đập thình thịch:

- Phải, tiên sinh...quẻ không ổn à?

Bán tiên vừa đưa tay nhặt lại quẻ vừa nói:

- Tiểu công tử nếu dốc lòng vì nước nghe nhiều hiểu rộng, chắc chắn sẽ được địa vị cao.

- Ồ!

Những người chung quanh kêu lên:

- Quẻ tốt!

Dường như đã lâu không nghe bán tiên giải ra quẻ tốt, lại là lời bình “được địa vị cao” nên mọi người đều nhìn về phía Tang Cẩm Văn. Tang Cẩm Văn không hiểu sao đột nhiên không vui, hẳn muốn một tương lai tốt nhưng không phải là một tương lai như vậy, cuối cùng hẳn mất hứng mà cho tiền thưởng nói nhỏ:

- Loại chuyện này vẫn là không thể tin.....

Khi Tang Cẩm Văn cho tiền thưởng xong, bán tiên nọ lại nhìn hắt:

- Tiểu công tử hãy nhớ, dốc lòng vì nước, nghe nhiều hiểu rộng.

Cẩm Văn sững sờ nhìn bán tiên nọ, thật lâu mới gật đầu:

- Đa tạ tiên sinh, hậu sinh ghi nhớ.

Tang Vi Sương thấy rõ biểu cảm của Cẩm Văn, trong lòng cũng đoán được đại khái bảy tám phần.

- Cẩm Văn, ta không cần xem quẻ, chúng ta tiếp tục đi ăn bánh hoa đào chờ Đào hoa yến đi.

Đang lúc Tang Vi Sương thở ra một hơi dài thì Cẩm Văn đột nhiên nhìn nàng:

- Cái gì? Đại ca, chúng ta vất vả lắm mới xếp hàng tới đây, đại ca lại không xem quẻ à?

Mặc dù hẳn không cho rằng quẻ đúng, nhưng hẳn không muốn đại tỷ bỏ lỡ.

- A? Được rồi được rồi..

Tang Vi Sương bất đắc dĩ nắm lấy sáu đồng Quy bàn tề, tiện tay thả lên.

Bán tiên nhìn quẻ rồi không kiềm được nhìn gương mặt Tang Vi Sương, khẽ mỉm cười.

- Sao, tiên sinh, quẻ cho thấy thế nào?

Tang Vi Sương hỏi, trên mặt là sự tự tin và kiêu chế phi thường.

- Công tử, quẻ này không cần hỏi tiền đồ hay nhân duyên, đây là quẻ đào hoa, vậy không cần ta nói thêm nữa chứ?

Bán tiên cười nói.

Cái gì?

Tang Vi Sương lúc này mới cúi đầu nhìn quẻ mình ném ra, a! Đây chắc chắn là quẻ đào hoa, không có quẻ nào rõ ràng hơn quẻ này!

Nàng nhất thời đen mặt, không ngờ tiện tay thấy một quẻ lại là quẻ đào hoa.

- Ta không tin cái này, ta xem sang năm

Nói rồi nàng nhặt sáu đồng Quy bàn tề kia lên, lại thấy lần nữa.

Bán tiên nhìn rồi cười nói:

- Vẫn là đào hoa.

- ...

Tang Vi Sương nhìn quẻ kia, tức thì vô cùng buồn bực, nhặt lấy Quy bàn tề thấy lại lần nữa:

- Năm sau nữa thì sao?

Nàng không tin chả lẽ có thể tiện tay thấy ra toàn là quẻ đào hoa? Công chúa chuyển thế tạm không nói đến tương lai, ít nhất cũng không nên là loại vận mệnh này chứ!

- Quẻ này sáu đồng tạo thành hình hoa, chính là quẻ đào hoa, công tử ba năm đào hoa là nhân duyên tốt trăm năm hiếm thấy, đoạn nhân duyên này ắt sẽ thành giai thoại một phương.

Quẻ này cũng đã thu hút vài bán tiên chân trần đang ngồi bên cạnh.

Mọi người chung quanh khen thiếu niên này tu được ba năm đào hoa, quẻ đào hoa sáng rực, còn nói hần tương lai nhất định sẽ hưởng phúc hiền thê mỹ thiếp trong lòng, trở thành giai thoại một phương.

Hiền thê mỹ thiếp con mẹ nó! Nàng đâu phải nam nhân thực sự mà có thể lấy tam thê tứ thiếp, cần ba năm đào hoa làm gì? Nàng hiểu thuật mệnh lý nên biết rõ, nữ tử gặp phải quẻ đào hoa, chắc chắn không phải là chuyện tốt!

- Ha ha, ta muốn mở ca vũ phường hay tụ tập đánh mã điệu? Ta cần ba năm đào hoa làm gì?

Tang Vi Sương cười đến da mặt rút gân, nàng móc ra một xâu tiền, gỡ mười mấy văn đặt trên bàn gỗ.

Rồi nàng kéo Tang Cẩm Văn và Lâu Kiêm Gia chen ra khỏi đám đông.

- Công tử, quẻ là thiên ý, thiên ý không gạt người!

Vài bán tiên hướng về phía bóng lưng Vi Sương đi xa, cười nói, những người chung quanh cũng nhao nhao cười theo.

- Tỷ.....tỷ giận à?

Ra khỏi đám đông, Tang Cẩm Văn dè dặt nhìn Tang Vi Sương.

Vi Sương sáng khoái lắc đầu:

- Không, giận làm gì? Tỷ đâu tin mấy thứ kia.

Nàng tuy nói vậy nhưng đáy mắt lại đầy vẻ nghi hoặc. Nàng chỉ nghĩ là trò vui nhưng lại tiện tay ném ra loại quẻ này, cứ xem như chọc cười người khác thôi.

Lúc này đoàn người dần dần tụ tập lại một nơi, vài người hầu của các quý công tử nói với công tử nhà mình:

- Công tử, chúng ta mau vào Xuyên Ông các đi, Đào hoa yến sắp bắt đầu rồi, yến hội lần này có mời cả đích tử của Dung Dữ hầu gia là Bạc Ngan tướng quân đấy!

Mấy vị công tử kia đều có tướng mạo nho nhã tuấn tú, nhìn rất có giáo dưỡng, dưới sự kêu gọi của thư đồng thì nhấc y phục nhanh chóng tiến vào Xuyên Ông các.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Tai Nạn Đồ Máu?

- Tỷ, chúng ta cũng vào đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cẩm Văn rõ ràng rất khẩn trương, hẳn đã chuẩn bị rất lâu cho ngày hôm nay. Theo hẳn được biết từ chỗ Vãn Ngọc, thành

Hoài Châu mấy năm gần đây nổi lên việc chọn con em ưu tú khoảng mười đến mười bốn tuổi thuộc gia đình tử tế trong Đào hoa yến để đưa vào Lạc đồ bồi dưỡng nhân tài cho triều đình.

Thế là các châu huyện ở phía Nam Diêu quốc, trên là thế gia tài tử, dưới là thương nhân phú hộ đều phái con mình tới tham gia.

Hắn chỉ muốn tranh chút vinh dự về cho Tang gia làm quà sinh nhật đại tỷ, cho đại tỷ biết hắn đã trưởng thành, đã có năng lực góp sức vì Tang gia. Đây chính là lý do hắn nỗ lực học tập dù đang trên lộ trình ở Thần gia, tuy hắn không thông minh bằng đại tỷ, cũng không dễ bụng què bói kia, nhưng hắn sẽ dốc lòng vì nước, sẽ nghe nhiều hiểu rộng, hắn sẽ vì Tang gia mà giành được công danh lớn quay về.

Cửa Xuyên Ông các đông nghịt người, trước cửa hơn mười mét chật như nêm cối.

Dương Yên mất rất nhiều sức đi trước mở đường, ba nha hoàn Vãn Ngọc, Thục Diệp và Niệp Hiệp cũng thở hồng hển.

- Vãn Ngọc tỷ tỷ, lúc này Bạc tướng quân và gia nhà chúng ta vẫn chưa tới, chờ hai người họ tới, những người này còn không nhường đường nịnh nọt hay sao?

Thục Diệp cong môi nói.

Vãn Ngọc cười nằng ậy:

- Nha đầu muội thì biết gì, đừng nói nữa, mau vào thôi.

Lâu Kiêm Gia đi sau cùng, chợt bị va phải, một người ngã dưới chân hắn, hắn sững sốt đưa tay ra đỡ, đó là một thiếu niên trạc tuổi hắn, dung mạo tuấn tú, mặc y phục vải bình thường nhưng lại toát lên vẻ anh khí rạng ngời.

Lâu Kiêm Gia đỡ người đó dậy rồi mới phát hiện thiếu niên kia cao cũng tầm hắn, hơi vạm vỡ hơn hắn, khó mà tin được loại nam tử này lại bị chen ngã trên mặt đất.

- Đa tạ công tử đã đỡ ta, vừa nãy ta bị chen nên choáng váng, ngã xuống đất.

Mặt thiếu niên ửng đỏ vì lúng túng, rõ ràng là cảm thấy bối rối về trạng thái vừa rồi của mình.

Lâu Kiêm Gia nhìn hắn nhưng không nói gì, xoay người đuổi theo nhóm Vi Surong.

- Này, công tử.....

Nam nhi cao lớn kia đỏ mặt gọi, nhìn bóng lưng bạch y của Lâu Kiêm Gia thì mơ hồ có chút tiếc nuối, nghĩ đến gì đó hắn liền lớn tiếng hô to:

- Công tử mấy ngày tới e là có tai nạn đổ máu, đừng đi một mình về phía rừng đào.

Hắn có lòng tốt nhắc nhở nhưng sau khi thoát ra khỏi miệng lại cảm thấy rất đường đột, dù sao họ cũng chỉ là bè nước gặp nhau, ngay cả quen biết sơ sơ cũng không tính nữa là, nói những điều này người khác chắc chắn sẽ cho rằng hắn là kẻ điên nhì?

Lâu Kiêm Gia nội lực thâm hậu đương nhiên nghe được lời của thiếu niên, nhưng với trí lực hiện tại của hắn thì sao hiểu “tai nạn đổ máu” là gì chứ?

- Ca, huynh sao vậy?

Lúc này có hai tiểu thiếu niên mười mấy tuổi chạy về phía thiếu niên vừa bị ngã.

Thiếu niên ấy cười trong sáng:

- Không có chuyện gì, chỉ là ở đây nhiều người chen chúc quá làm ta hơi choáng váng, này, chúng ta đợi Bạc Ngạn biểu ca đến đi.

- Bạc Ngạn biểu ca giờ rất có quyền thế, huynh ấy mà đến thì những người chen chúc này chắc chắn sẽ dạt ra.

Một bé trai trong đó toàn thân mặc cẩm bào màu trắng ánh trắng, hai mắt sáng như sao, tỏa ra hào quang chói mắt.

Một bé trai khác mặc xiêm y lụa màu xanh hờn nhẹ:

- Là Bạc Ngạn biểu ca của huynh chứ không phải của đệ.

- A? Lục đệ...

Bóng dáng màu trắng ánh trắng nghe vậy, khuôn mặt nhỏ tức thì xụ xuống.

- Bạc Ngạn biểu ca của huynh đương nhiên cũng là Bạc Ngạn biểu ca của đệ.

Gương mặt bé trai y phục màu trắng ánh trắng có vẻ bị thương bất đắc dĩ. Tuy lục đệ là thứ xuất nhưng hắn vẫn luôn đối đãi với đệ ấy như huynh đệ ruột

thịt cùng một mẹ. Rất lâu trước đây khi lục đệ còn sống trong viện của hạ nhân Bùi phủ, hắn đi ngang qua viện, thấy đệ ấy ngồi xỏm trên mặt đất nhặt hạt đậu do người khác làm rơi. Lúc đó, khi biết người ngồi trong góc Tây viện Bùi phủ kia là lục đệ của hắn, ngực hắn đau vô cùng, đều là con của phụ thân, tại sao hắn và các ca ca được ăn ngon mặc đẹp, được phụ thân quan tâm che chở, trong khi đệ đệ của hắn lại ngồi trong góc nhặt những hạt đậu mà người khác bỏ đi. Tại sao trong Bùi phủ danh giá ở Hoài Châu lại có nơi khốn cùng như thế.....

Từ lúc đó trở đi, Bùi Hữu Minh âm thầm thề, cả đời này dù thế nào hắn cũng sẽ che chở đệ đệ khỏi mưa gió, âu lo, không nơi nương tựa.

Hừ nhẹ một tiếng, Bùi Hữu Khanh không nhìn họ nữa, cúi đầu đi về phía Xuyên Ông các.

- Lục đệ.....

Bùi Hữu Minh nhỏ giọng lẩm bẩm câu gì đó, vẻ mặt hơi mất mát.

Thiếu niên vóc dáng cao cười với hắn:

- Tứ đệ, tính tình Hữu Khanh là vậy đó, đệ đừng để ý.

Hắn an ủi mấy câu rồi nói với nam nhân hắc y cường tráng phía sau:

- Chu bá bá dẫn tứ đệ và lục đệ vào đi, ta hơi choáng váng nên về phủ trước.

Bàn tay trắng trẻo của hắn che trán, vẻ mặt có chút bất lực.

- Đại ca không sao chứ?

Bùi Hữu Minh lo lắng hỏi.

Bùi Hữu Y nhàn nhạt lắc đầu, trên mặt đều là vẻ yêu thương với ấu đệ, nói:

- Huỳnh không sao, Hữu Minh mau vào đi, cố gắng để được cùng đại ca đến Lạc Dương.

- Vâng.

Bùi Hữu Minh gật đầu.

***

- Ngươi đi đâu thế?

Lâu Kiêm Gia vừa vào Xuyên Ông các thì thấy Tang Vi Sương đứng ở nơi cửa chính chờ hắn, khi ánh mắt nàng tìm được hắn, nhìn rõ khuôn mặt hắn, nàng liền khẩn trương hỏi.

Hắn mỉm cười lắc lắc đầu, nhưng chỉ trong chớp mắt, ánh mắt hắn lại trở nên hung ác, hắn nhẹ xoay người, dường như nhận ra có ai đó đi theo mình, vừa rồi có người ở phía sau dùng ánh mắt nóng rực nhìn hắn, trực giác của người luyện võ trong hắn đã cho hắn biết điều đó.

Tang Vi Sương đưa tay chỉnh lại tóc rồi nắm tay hắn đi vào đại sảnh.

- Bên kia là ca múa, hí khúc, bên nọ là viết văn, vẽ tranh.....Ta biết ngươi không có hứng thú với những cái này, để ta dẫn ngươi đến chỗ các chuyên gia ngọc thạch.

Vi Sương vừa nói vừa kéo Kiêm Gia vào trong, chợt nàng dừng bước:

- Ô, Cẩm Văn đâu?

Đúng lúc này họ gặp Dương Yên đang vội vàng vàng tới tìm họ.

- Dương gia, tam thiếu gia muốn tham gia tuyển chọn ở Nam Diêu vào Văn Uyên các!

Dương Yên vội vã nói, sắc mặt không rõ là vui mừng hay hồi hộp.

- Văn Uyên các?

Tang Vi Sương giật mình, nàng đương nhiên biết Văn Uyên các, đó là nơi triều đình tuyển chọn những quan viên ưu tú, cứ mỗi ba năm Văn Uyên các sẽ tuyển chọn hơn một trăm thiếu niên ưu tú từ các nơi khoảng mười đến mười bốn tuổi, thậm chí có thể đến mười chín tuổi. Họ đều là thiếu niên anh tài hoặc thần đồng trẻ tuổi hoặc được truyền tụng khắp trăm dặm quê nhà về hiếu thảo trong sạch, lòng hiếu thảo cảm động trời xanh, siêng năng cầu tiến. Hoặc là người có năng lực phi phàm ở một phương diện nào đó...

Nghe Dương Yên nói đến Văn Uyên các, sắc mặt Tang Vi Sương trở nên vô cùng nghiêm túc, thậm chí vẻ bình tĩnh trước kia cũng có dấu hiệu rạn nứt.

- Đương gia?

Đương Yên sững sốt, mở miệng gọi nàng.

Chân mày Tang Vi Sương khẽ chau, mơ hồ toát ra hơi thở lạnh giá, nàng im lặng đi đến nơi biển người tụ tập đông nhất trong Xuyên Ông các.

Văn Uyên các, Tiểu Cẩm đệ muốn tham gia nào nhiệt gì? Nơi triều đình bồi dưỡng nhân tài hoàn toàn không phải nơi dành cho người ngốc.

Nàng không muốn tương lai một ngày nào đó thấy Tiểu Cẩm trở thành một nam tử khôn khéo hai mặt, không muốn thấy hắn đeo mặt nạ giả dối lẫn lộn trong triều đình.

- Tiểu Cẩm. ....

Càng nghĩ nàng càng cảm thấy cổ họng khô khốc, thần sắc trên mặt hơi khẩn thiết ai oán.

Cuối cùng nàng cũng tìm được bóng dáng nho nhỏ của hắn, hắn và khoảng một trăm thiếu niên trạc tuổi đang ngồi trước thư án của mỗi người, xung quanh đã có quan binh ra ngoài duy trì an ninh trật tự.

- Tiểu Cẩm. ....

Nàng chăm chú nhìn, gọi tên hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Quan Hệ Khiến Người Ta Suy Nghĩ Sâu Xa

Tang Cẩm Văn nghe tiếng đại tỷ gọi, nhìn lại thì thấy Tang Vi Sương đứng trong đám đông, mang theo khí thế mạnh mẽ bẩm sinh, một mình tỷ ấy đứng đó là đủ thu hút ánh nhìn của hắn, những người khác chỉ làm nền mà thôi. Trong lòng hắn âm ập, đỏ mặt cười với Vi Sương. Giờ khắc này trên mặt hắn nhiều hơn vài phần tự tin, âm thầm mặc niệm: “A tỷ yêu quý, đệ sẽ vì tỷ mà càng thêm nỗ lực hơn”.

Đúng, hắn không phải thiên tài thần đồng, không có thiên phú dị bẩm từ nhỏ hay năng lực đặc biệt gì, cũng không có lòng hiếu thảo cảm động trời xanh khiến hàng xóm láng giềng rung rung nước mắt, hắn chỉ là Tang Cẩm Văn mà thôi.

Nhìn gương mặt khẩn trương của đại tỷ, hắn thấy rõ cử động môi của tỷ ấy, tỷ ấy nói muốn hắn theo tỷ ấy trở về.

Cẩm Văn cười nhạt lắc đầu, đại tỷ luôn bình tĩnh giỏi kiểm chế không nên có dáng vẻ đó, tỷ ấy không nên lộ ra sự khẩn trương trước mặt nhiều người như vậy, tỷ ấy là Tang đương gia có thể tự mình đảm đương mọi thứ suốt mười mấy năm, hắn đau lòng thay tỷ ấy, ngược lại lại càng hạ quyết tâm, nhe răng ra cười, nụ cười cực nhẹ cực ngọt.

Hắn sao lại không căng thẳng, phải bộc lộ tài năng giữa nhiều người như vậy, hắn không đủ thông minh, cũng không đủ đặc biệt, càng không có thân thế khiến người khác thương hại, nhưng hắn sẽ cố gắng. Hắn không muốn đại tỷ vì bảo vệ bọn hắn mà bị người khác khống chế, hắn còn muốn cho đại tỷ một lý do rời khỏi thành Hoài Châu.

Nhìn Tang Cẩm Văn cười với nàng, nụ cười như ánh mặt trời, trái tim Vi Sương như bị một thứ gì đó chạm vào, nàng đứng đấy không biết phải làm sao. Nàng cũng chợt nhận ra, Cẩm Văn nhỏ bé dường như cái gì cũng hiểu, thời gian thấm thoát thoi đưa, trong vô thức hắn đã sớm trưởng thành. ....

Lưng Tang Vi Sương đột nhiên lạnh đi, cả người như rơi vào đầm băng, Tĩnh Sơ cũng rời họ đi như vậy. ....

Những âm thanh ầm ĩ bên tai khiến nàng choáng váng, thân thể ốm yếu của nàng chao đảo, đột nhiên nàng nắm được gì đó, một bàn tay ấm áp đỡ lấy nàng, tay kia của người nọ nhanh chóng khoác lên vai nàng, ôm chặt thân thể đứng không vững của nàng.

- Lâu Kiêm Gia. ....

Ánh mắt nàng mờ mịt hồi lâu mới cười thoải mái:

- Tiểu Cẩm trưởng thành rồi, ta ngăn không được đệ ấy.

Nàng mỉm cười đồng thời cảm thấy vành mắt hơi uồn ướt, giờ khắc này những ký ức sớm chiều bên nhau giữa nàng và Cẩm Văn mấy năm qua hiện lên trong đầu, sự non nớt của đệ ấy, sự thẹn thùng và to gan của đệ ấy, nhiều vô số kể những điều về đệ ấy.

- Tiểu Lâu, rồi có một ngày ngươi cũng sẽ rời khỏi ta.

“Gặp nhau vào lúc bình yên nhất, sau khi chiến tranh qua đi, thiên hạ linh lung nắm chắc trong tay, chỉ còn lại một mình trầm thương thức khức người đi trà lạnh”. Phụ hoàng từng nói câu cuối cùng trong đời Cao Tổ chính là: thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn.

Nhìn khuôn mặt ngây ngốc vô tri như yêu như tà như si như giận của hắn, nàng rĩ mi than khẽ:

- Người cũng sẽ vậy thôi.....

Lúc nàng đang than thở thì cả sảnh đường Xuyên Ông các đột nhiên an tĩnh lại, đến mức có thể nghe được tiếng hít thở của những người chung quanh.

Sao thế? Tang Vi Sương hơi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn quanh thì thấy mấy đại đội người ngựa có trật tự tiến vào sảnh đường có thể chứa mấy trăm người.

Nàng nhìn người dẫn đầu, là Thần nhị gia và.....Bạc Ngạn.....

Hai người này nàng biết nên đương nhiên chỉ đưa mắt là có thể nhìn thấy họ, hóa ra là họ tới nên mọi người trong các mới tự giác an tĩnh lại.

Những công tử giai nhân và thương nhân lão gia trong các rất có trật tự tìm vị trí ngồi xuống, Tang Vi Sương và Lâu Kiêm Gia cũng ngồi xuống gần đó, tạm thời tách khỏi bọn Dương Yên, Vãn Ngọc.

Không biết người nào viết văn tế tháng hai, dài dòng nhạt nhẽo, đợi Các lão đại nhân của Văn Uyên các đọc xong thì Tang Vi Sương cũng sắp ngủ gục luôn. Có lẽ đến Đào hoa yến chỉ là phụ, Văn Uyên các chọn nhân tài mới là chính nhỉ?

Mất Tang Vi Sương không tốt lắm, nàng vốn muốn nhìn tướng mạo trưởng thành của Bạc Ngạn hiện nay nhưng tiếc là mắt nàng kém quá, nhìn xa không rõ, mà Bạc Ngạn thì ngồi xa đến thế, trong lòng nàng rất tiếc nuối. Tiếc vì nàng không thể đến gần nhìn hắn, tiếc vì bài văn tế dài dòng nhạt nhẽo kia, tiếc vì thức ăn ngon là liệt từng bàn nhưng ở trước mặt người khác nàng phải duy trì giáo dưỡng, không thể ăn như hổ đói.

Lâu Kiêm Gia bung một đĩa bánh mớ đến trước mặt Vi Sương, ngón tay thon dài của hắn kẹp lấy một miếng bánh đưa đến bên miệng nàng, gương mặt tuyệt mỹ của hắn mỉm cười rạng rỡ.

Tang Vi Sương bỗng cảm thấy khuôn mặt mình nóng bừng, hồi lâu mới nhận ra có gì đó không đúng! Có người đang nhìn chằm chằm nàng!

Nàng nghiêng mặt qua thì thấy mấy công tử tiểu thư đang tròn mắt há hốc mồm nhìn nàng và Lâu Kiêm Gia.

Đầu nàng đầy vạch đen không phải vì họ nhìn hai người không chút kiêng kỵ mà vì hàm ý “đáng tiếc” rõ ràng trong mắt họ.

Đáng tiếc hai người ngọc như hoa kia, càng đáng tiếc hơn là người ngọc như hoa mà là đại nam nhân, nhưng đáng tiếc nhất là hai đại nam nhân lại có loại quan hệ khiến người ta suy nghĩ sâu xa này!

- Ô.....

Tang Vi Sương nhìn đám công tử tiểu thư kia định giải thích nhưng những người đó lại mang vẻ mặt “chúng ta có thể hiểu” quay đầu đi.

Tang Vi Sương nhất thời như nhai sáp nến, trong thành Hoài Châu sao lại có những thế gia tiểu thư tiến bộ như vậy? Thật đáng ghét! Nàng quay mặt qua giận trừng kẻ đầu sỏ, hắn vẫn duy trì tư thế trước đó, mặt mày dịu dàng như tranh vẽ, đôi môi mỏng khẽ cong một độ cong kỳ dị mà xinh đẹp.

- Lâu Kiêm Gia, người tới là để khắc ta sao?

Nàng giật miếng bánh mớ trong tay hắn, thấp giọng nghiêng răng nói.

Mặt nàng cực kỳ đỏ, cúi đầu ăn mảnh liệt, muốn quên đi những khó xử lúng túng trước đó.

- Đương gia!

Dương Yên đỡ eo, chen qua:

- Tìm được đương gia rồi!

Tang Vi Sương thấy Dương Yên tới thì gương mặt bớt đỏ hơn, hỏi:

- Vãn Ngọc các nàng đâu?

- Đi gặp các thương nhân ngọc thạch rồi.

Dương Yên chỉ về phía Các lão Văn Uyên các, khó giấu kích động nói:

- Tôi vừa đi xem, tam thiếu gia thi viết vào vòng trong rồi, đợi gặp Các lão, sẽ do những Các lão đích thân ra đề.

Tang Vi Sương ngần người, hoàn toàn không ngờ Cẩm Văn có thể bộc lộ tài năng trong vòng thi viết, mặc dù phần lớn thời gian là Dương Yên hướng dẫn hẳn nhưng việc học của Cẩm Văn nàng hiểu rất rõ, nên vừa rồi nàng không ra mặt cưỡng ép ngăn hẳn cũng vì nguyên nhân này, là nàng đã đánh giá thấp đệ đệ của mình, không ngờ Cẩm Văn có thể bộc lộ tài năng trong một trăm người.

- Chuyện này cũng may mà có sư phụ giỏi như ngươi.

Nàng cười, Dương Yên nhất thời đỏ mặt.

Tang Vi Sương biết, trước khi thi viết Dương Yên chắc chắn đã nhắc nhở Cẩm Văn, Các lão Văn Uyên các không phải là lão học giả, không cần những học sinh là một sách, họ sẽ không mang tứ thư ngũ kinh ra cho một đám trẻ ranh diển vào chỗ trống mà nhất định sẽ ra đề cần tư duy sinh động.

- Đương gia, làm gì có.

Dương Yên cúi đầu hơi xấu hổ, lúc hẳn ngừng đầu lên thì thấy một bóng dáng cao lớn đi về phía họ.

- Thần, Thần nhị gia...?

Hắn vừa thốt ra tiếng thì Tang Vi Sương giật mình quay đầu lại, người đó đi ngang trước mặt họ, chỉ gật đầu một cái chào hỏi, thể hiện là họ có quen biết.

Nàng hơi thả lỏng, không phải đến tìm nàng là tốt rồi, nàng còn tưởng hắn đến hỏi nàng chuyện Cẩm Văn dự thi Văn Uyên các.

- Thần nhị gia chắc là bị mấy Các lão mời đi tuyển chọn học sinh.

Dương Yên gãi đầu nói, bên kia là đài xem lễ của Xuyên Ông các, cũng chính là nơi tuyển chọn học sinh Văn Uyên các.

- Vậy chúng ta cũng đi xem Cẩm Văn.

Tang Vi Sương dẫn đầu đứng dậy, đúng lúc có thể thoát khỏi ánh mắt “độc hại” của đám công tử tiểu thư xung quanh.

Tang Vi Sương đi rồi, đám công tử tiểu thư kia đến phía sau Xuyên Ông các chơi Lưu thương khúc thủy (một tập tục uống rượu độc đáo thời cổ đại, người ta thả ly rượu trôi theo dòng nước, ly rượu ngừng ở chỗ người nào người đó sẽ phải làm theo yêu cầu, thông thường là làm thơ), đây cũng là một phần của Đào hoa yến, thông qua Lưu thương khúc thủy chọn ra người xuất sắc nhất nhận phần thưởng lớn nhất.

Loại trò này kiếp trước Tang Vi Sương chơi chán rồi, đoán chừng đợi chốc lát sẽ có câu đối hay thơ ca gì đó. Chẳng qua là, nàng sớm đã không còn cảm giác mới mẻ và tự hào khi biểu diễn tài hoa trước mặt mọi người như trước nữa.

***

- Đương gia, tôi đã hỏi rồi, tổng cộng có hai mươi người vào vòng này, nhưng Văn Uyên các chỉ đem mười người về Lạc đô.

Dương Yên nói nhỏ bên tai Tang Vi Sương.

- Chỉ mười người?

Tang Vi Sương sinh nghi, trước kia Văn Uyên các mỗi ba năm chọn một trăm người vào các, cả Diêu Nam chỉ tuyển mười người thì chín mươi người kia tuyển ở đâu?

- Nghe nói lần tuyển học sinh này của Văn Uyên các được đương kim Hoàng thượng và hai vị thừa tướng rất coi trọng. ....

Dương Yên lại nhẹ giọng bổ sung thêm một câu, lúc này hẳn đã bỏ ra ít ngân lượng để đổi lấy tin tức này.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Câu Trả Lời Của Bọn Trẻ

Tang Vi Sương đã hiểu, gật đầu nói với Dương Yên:

- Trong hai mươi người này, có khả năng được chọn nhất là những ai?

Dương Yên phỏng đoán:

- Đúng đầu là hai đích tử và thứ tử Bùi gia ở Hoài Châu.

- Bùi gia?

Tang Vi Sương hơi mờ mịt.

- Phải, chính là cháu ruột bên mẹ của Tiểu Dung Dữ hầu Bạc Ngan ngồi trên cao kia.

Vi Sương biết mẫu thân Bạc Ngan chết sớm, cũng biết mẫu thân hần còn có một muội muội, nghe nói gả đến thành Hoài Châu, có lẽ chính là Bùi gia này, tuy quan hệ quanh co vòng vèo nhưng dù sao vẫn là cháu. Những thân thích khác bên mẹ của Bạc Ngan, nàng thật sự không biết.

- Hai người này có vào được vòng trong không?

Bạc Ngan trong mắt nàng không phải là người tư lợi, hai đứa trẻ này chắc chắn có tài năng hơn người.

Dương Yên gật đầu:

- Bùi gia không chỉ như vậy, nghe đồn. ....

Nói đến đây, giọng của Dương Yên nhỏ hơn:

- Trường tử Bùi gia có dị bẩm, lời đồn nói rằng cậu ta có năng lực dự đoán tương lai, đã được chọn từ lâu rồi.

Bạc Ngan lớn như thế thì trường tử Bùi gia hần cũng không còn nhỏ.

Nhưng năng lực dự đoán tương lai này thật sự mơ hồ khó nắm bắt, Tang Vi Sương chỉ cười không nhận xét, không để bụng, nàng đoán đó chẳng qua là tin đồn thất thiệt mà thôi.

Nàng từ đầu đến cuối luôn không tin trong chuyện này có mưu kế của người kiàngười thiếu niên bạch y trong treo thích cười ấy không nên bị quyền lợi làm mờ mắt, hần không phải loại người vì đạt được mục đích mà hi sinh người thân của mình, hần rất thiện lương.

Nàng vĩnh viễn nhớ được, hần vì đưa chim con về tổ mà ngã từ trên cây xuống mép răng cửa, sau đó cũng vì một lý do nhỏ xíu mà bắt đầu luyện tập võ nghệ bất kể ngày đêm, hần nói hần muốn có bản lĩnh như thái phó, có thể đưa chim con về tổ dễ dàng, thế là sau đó họ trở thành học sinh của thái phó.

Bạc Ngan ơi Bạc Ngan, nàng thật muốn thấy khuôn mặt tươi cười của hần, tiếc là trước kia nàng muốn kiếm tiền bất kể ngày đêm nên làm hư mắt, bây giờ nàng không nhìn rõ được dung mạo mà chỉ thấy đại khái một dáng hình còn đọng trong ký ức. Nhìn từ xa nàng biết đó là hần, chỉ vậy thôi.

Về sau, chuyện năm ấy Văn Uyên các tuyển học sinh ở Hoài Châu được lưu truyền rộng rãi trong dân chúng.

Trong “Hoài thành di mộng” có ghi lại hết sức tỉ mỉ:

Thầy hỏi: Nếu người khác làm tổn thương mình, mình phải làm thế nào?

Mọi người nghe vậy đều sững sờ.

Bùi Hữu Minh cung kính tiến lên trả lời đầu tiên:

- Lấy đức báo oán.

Thầy gật đầu khen:

- Can đảm can trọng.

Trả lời đầu tiên là can đảm, câu trả lời là lấy đức báo oán nếu không phải bản tính thiện lương sẽ không thể nói ra, cho nên là can trọng.

Tang Cẩm Văn cũng tiến lên trước, trầm giọng rồi nói:

- Ta phải xem nó như một bài học, cổ ngữ có câu “Một lần ngã là một lần bớt dại”.

Giọng nói non nớt khiến mọi người cười vang, thầy khen:

- Thông minh cổ quái, khéo nói lanh lợi.

Có Cẩm Văn góp vào, mười tám người kia không còn ngại nữa, ai nấy đều trả lời xong, chỉ có Bùi Hữu Khanh vẫn im lặng.

Thầy hỏi:

- Trò thấy thế nào?

Hữu Khanh chỉnh sơ lại y phục, chấp tay cung kính trả lời:

- Nên dùng gậy ông đập lưng ông.

Mọi người kinh ngạc nhìn thầy. Thầy hơi giật mình, ánh mắt không còn mang ý cười nữa.

Lời của Hữu Khanh lấy từ “Quân tử trị người là dùng phương pháp của người để trị lại người” (trích “Trung dung tập chú” của Chu Hi). Dù thấy năm đó Hữu Khanh mới mười một tuổi đã có quyết đoán và gan dạ kinh người.

Thầy viết cho Hoàng đế:

- Người này nếu có thể dùng sẽ là lương thần trụ cột, nếu không thể dùng thì xin giết.

Trong hai mươi người vào vòng trong, Văn Uyên các chỉ chọn tám người, danh sách được chọn sẽ treo bảng công bố vào ba ngày sau.

- Tỷ, tỷ nói xem mấy đề kia đệ trả lời thế nào? Lão sư có thích không?

Tang Cẩm Văn từ khi xuống Đài xem lễ, tìm thấy Tang Vi Sương liền phịch phịch chạy về phía nàng.

Tang Vi Sương đón lấy hắn, cười nói:

- Đúng là khiến ta cười đau bụng.

Tang Cẩm Văn nhún mày:

- Tỷ, tỷ rốt cục có nghiêm túc xem hay không đấy, đệ buồn cười chỗ nào?

- Ta cười lúc đệ so tài bắn cung ấy. ....

Tang Vi Sương cười, Dương Yên bên cạnh cũng che miệng, Lâu Kiêm Gia càng cười không kiêng nể gì cả.

Cẩm Văn là người đứng đầu mục này.

- Thiếu gia đúng là lanh lợi, nô tỳ chưa từng thấy ai lưu manh vô lại như vậy.

Thục Diệp cười muốn rút gân đi tới, Văn Ngọc và Niệp Hiệp cũng có mặt, mọi người lại tụ tập với nhau.

Văn Ngọc cũng cười nói:

- Chúng tôi đều có xem, may mà tam thiếu gia bắn xuống đất, chứ nếu bắn lên trời thì chẳng phải là hết cách rồi sao?

Tang Cẩm Văn không phục:

- Đệ sao lại lưu manh vô lại chứ, hơn nữa thân thể đệ nhỏ thế này, đứng giữa bọn họ đệ lùn nhất, may mà lão sư nói để đệ bắn cuối cùng, đệ không giương cung nổi, dùng chân kéo cung ra thì sao nào? Lão sư nói rồi, trong hai mươi người chỉ có một mình đệ nghĩ đến việc đề này là kiểm tra tụi đệ biết mượn dùng ngoại lực. ....

Cũng đúng, cho dù Bùi Hữu Khanh lạnh như khối băng kia của Bùi gia có kỹ thuật bắn cung cực tốt thì đã sao? Người đứng đầu mục này là Tang Cẩm Văn, bởi vì chỉ có hắn “phá vỡ quy tắc thông thường”.

Thục Diệp lấy khăn che mặt, cười nói:

- Cẩm Văn tiểu công tử, cổ thư có viết: “Quân tử không tranh đua, nếu có thì ắt là tranh khi bắn cung chẳng? Vái chào khi bước lên bắn, bước xuống uống rượu nâng chén mừng nhau, đó chính là lối tranh đua của quân tử.” (Trích “Luận ngữ” của Khổng Tử) Cho nên thuật bắn cung này người vẫn nên luyện tập thì hơn, không cầu tinh thông, chỉ cầu không mất mặt là được.

Tang Cẩm Văn đầu đầy vạch đen, thấp giọng nói:

- Đệ biết rồi. ....

Hắn hơi kinh ngạc, không ngờ Thục Diệp bình thường hay cười đùa ầm ĩ lại hiểu những điều này.

Vi Sương cười sờ đầu nhỏ của hắn:

- Biết không thể xem thường người khác rồi chứ?

- Đệ đâu dám xem thường tỷ ấy.

Hắn chỉ cho rằng một nha hoàn sẽ không biết những điều này, bây giờ không khỏi cảm thán: “Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.” (ý nói luôn có người giỏi hơn mình, tương đương với câu “vỏ quýt dày có móng tay nhọn” của VN)

Trong thành Hoài Châu, ngay cả một tiểu nha hoàn của một nhà quý tộc cũng được lễ giáo hun đúc, các thiếu gia trong thành Hoài Châu lại càng tài hoa rõ rệt, tinh thông đánh cờ bắn cung, vậy thì ở Lạc đô càng xa xôi hơn, người nơi đó chẳng phải càng thông minh hơn hay sao? Đều có thất khiếu linh lung tâm (chỉ người tài ba có cả đức lẫn tài)? Hay đều có mắt âm dương nhìn thấu tâm hồn người khác?

Đang sau họ chợt có một giọng nói vang lên:

- Tang Cẩm Văn, ta có thể mời đệ tham gia Lưu thương khúc thủy không?

Cẩm Văn hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn thì thấy một thiếu niên y phục màu trắng ánh trắng, là Bùi Hữu Minh mới quen biết hôm nay.

- Ồ?

Cẩm Văn hơi giật mình, nhất thời không kịp phản ứng.

Tưởng Cẩm Văn không thể uống rượu, Bùi Hữu Minh vội giải thích:

- Nếu đệ không thể uống rượu thì có thể hai người cùng tham gia.

Nhóm Lưu thương khúc thủy này không có người lớn, đều là trẻ con, không phải vì thiếu người nên mới mời Cẩm Văn mà vì tính tình Bùi Hữu Minh giao tiếp rộng, lại rất thích Tang Cẩm Văn nên mới đích thân đến tìm hắn.

Tang Cẩm Văn cảm thấy trò này chơi rất vui, bèn nhìn Tang Vi Sương rồi kéo tay Lâu Kiêm Gia nói:

- Tang đương gia, cho đệ mượn Lâu Kiêm Gia.

Dương Yên tử lượng không tốt, Văn Ngọc, Thục Điệp và Niệp Hiệp là nữ tử, hắn không suy xét tới, chỉ còn lại Lâu Kiêm Gia! Chắc là huynh ấy uống rượu cũng vô tri vô giác như ăn uống vậy!

Tang Vi Sương chưa kịp phản ứng, Tang Cẩm Văn đã dắt Lâu Kiêm Gia đi theo Bùi Hữu Minh.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Bạch Y Trong Trẻo, Kinh Diễm Nơi Nơi

- Ồm, Tiểu Lâu và Tiểu Cẩm đi chơi Lưu thương khúc thủy, vậy ta đi dạo chung quanh một chút, mọi người cũng đi dạo đi.

Tang Vi Sương cười, đi càng lúc càng xa.

Mấy người Văn Ngọc đưa mắt nhìn nhau, Dương Yên cảm thấy rất mất mát, đúng lúc đưa tay che lại ống tay áo thì Văn Ngọc nhìn thấy trong đó là một hộp gấm màu đỏ.

Vi Sương rời khỏi Đài xem lễ, đi tới rừng trúc phía Tây, Xuyên Ông các bên sông Hoài là tòa lầu các cao nhất lớn nhất thành Hoài Châu, trên Đài xem lễ nhìn xuống muôn hồng nghìn tía, nàng thấy hoa cả mắt nên muốn đi đến rừng trúc xanh một chút, nghĩ rằng rừng trúc xanh miết sẽ khiến mắt nàng thoải mái hơn.

***

- Kiêm Gia ca ca, lát nữa đệ nếu mắc lỗi hoặc không tiếp câu được, họ sẽ phạt đệ uống rượu, huynh uống giúp đệ nhé.

Tang Cẩm Văn nhỏ giọng nói với Lâu Kiêm Gia.

Theo lệ cũ, mọi người ngồi vây quanh bờ suối, đặt ly rượu lên đầu nguồn, ly rượu bập bênh trôi theo dòng nước quanh co, dừng lại trước người nào, người đó phải đọc thơ theo quy định, nếu không thì phải nâng ly uống rượu.

- Hữu Minh, chúng ta đã nói rõ việc chọn người hợp tác rồi mà? Tại sao tới lượt ta thì lật lọng?

Cẩm Văn tới chỗ chơi Lưu thương khúc thủy, thấy một tiểu công tử nhà quan hơi nổi giận.

Đám cầm y thiếu niên cười to, có người cầm đĩa gỗ trong tay ném tiểu công tử nọ.

- Đại thiếu gia, ai mà không biết thư đồng kia của huynh có ngâm mình trong ba vại rượu cũng không say! Huynh đòi người khác đi, nếu không trò này không chơi được đâu!

- Các người đều nói ta mà không nói Hữu Minh, Hữu Khanh không phải uống rất giỏi sao?

Tiểu công tử được mọi người gọi là “đại thiếu gia” kia bắt mẫn nói.

Đám cầm y thiếu niên nghe vậy nghẹn lời, tuy ai cũng biết Hữu Khanh uống giỏi nhưng lần nào chơi cũng không ai vạch trần.

Bầu không khí nhất thời hơi lúng túng, âm thanh náo nhiệt ban nãy giờ trở nên an tĩnh có thể nghe được tiếng nước chảy.

Thiếu niên y phục trắng ánh trắng hơi động đậy, trên mặt là nụ cười ảm áp như ánh mặt trời:

- Các vị huynh đệ quá không tin Hữu Minh rồi, Hữu Minh sao để lục đệ uống rượu chứ?

Lời hắn nói mạnh mẽ nhưng không tự phụ đã thành công phá vỡ bầu không khí lúng túng.

- Hào tiểu tử, hôm nay nếu huynh sai một câu, các huynh đệ sẽ phế huynh!

Giờ khắc này những tiểu công tử ăn ngon mặc đẹp đều trở nên thô tục.

- Đúng, nếu huynh để Hữu Khanh dính một giọt rượu, chúng ta sẽ phế huynh!

Trên mặt Hữu Minh vẫn là nụ cười ảm áp như cũ:

- Các vị huynh đệ hôm nay định đọc thơ tên hay thơ vắn?

- Hôm nay không đọc thơ tên cũng không đọc thơ vắn, hôm nay chúng ta “khâm chữ” thế nào?

“Đại thiếu gia” lười nhác duỗi lưng nói.

- Khâm chữ gì?

Có người vội hỏi.

“Đại thiếu gia” liếc người nọ, khóe môi cong lên:

- Muốn biết thì nhanh ngồi vào vị trí đi.

Hắn nói xong thì đã chiếm vị trí đầu tiên, thư đồng của hắn lập tức tìm một người hầu ngồi bên cạnh hắn.

Các công tử đều kéo người hợp tác với mình vào chỗ ngồi.

- Huynh giỏi lắm, tranh vị trí đầu và cuối, biết ly rượu chỉ trôi vào giữa chứ?

- Phải đó! “Đại thiếu gia” sao có thể vô si như vậy!

- Không thông báo người ta một tiếng đã tự ngồi vào vị trí đầu! Ôi!

Bùi Hữu Minh cười khế, chỉnh lại y phục rồi ngồi xuống, một người y phục màu xanh lạng lẽ ngồi bên cạnh, chính là Bùi Hữu Khanh.

Thấy Hữu Khanh ngồi xong, Bùi Hữu Minh mới lên tiếng ngắt lời đám thiếu niên:

- Được rồi, đừng cãi nữa, nghe đại thiếu gia ra đề đi, để bọn ta khâm chữ gì?

“Đại thiếu gia” búng tay:

- Gia dám cam đoan người đầu tiên giải đề là Hữu Minh.

Người hầu rượu đứng ở đầu con suối đặt cái khay có ba ly rượu vào dòng nước.

Ly rượu trôi theo dòng nước, thật sự dừng lại chỗ huynh đệ Bùi gia.

“Đại thiếu gia” híp mắt nhìn hai huynh đệ Bùi gia nói:

- Đơn giản thôi, khâm chữ “hồng”, chữ thứ hai không phân biệt câu trên câu dưới.

- Đa tạ đại thiếu gia hạ thủ lưu tình, câu trả lời của Hữu Minh là: “Lệ nhãn vấn hoa hoa bất ngữ, Loạn hồng phi quá thu thiên khứ” (trích “Điệp luyến hoa” của Âu Dương Tu, bản dịch thơ của Nguyễn Thị Bích Hải: “Mắt ướt hỏi hoa hoa chẳng nói, Tôi rời hoa rụng hơn thu tới”), vậy có tính là qua không?

“Đại thiếu gia” mắt sáng lên, các thiếu niên chung quanh đều vỗ tay:

- Hữu Minh lại đứng đầu rồi.

- Chắc lần này Hữu Khanh huynh đệ thật sự không cần uống rượu nhỉ? Ha ha.

Người hầu rượu đẩy khay gỗ cho nó tiếp tục trôi theo dòng nước.

Bùi Hữu Minh mỉm cười quay đầu lại:

- Ta nói lần này hẳn là đến lượt Tang gia huynh đệ.

- A?

Tang Cẩm Văn đang kinh ngạc thì khay gỗ kia đúng lúc kẹt lại nơi khe đá trước người hắn khoảng một thước, cách hắn rất gần nên đương nhiên là đến lượt hắn.

- Ha ha, ngạc nhiên thật, Hữu Minh huynh nói đúng rồi.

Mấy công tử ồn ào.

- Hữu Minh huynh mau ra đề đi.

“Đại thiếu gia” tựa như xem trò vui nói:

Đôi mắt như dòng nước của Bùi Hữu Minh ngẩng nhìn mây trên trời, nói:

- Khâm một chữ “vân”, chữ đầu tiên, không phân biệt câu trên câu dưới.

Tang Cẩm Văn căng thẳng đỏ mặt, hắn lần đầu chơi trò này, Bùi Hữu Minh vừa ra đề, trong đầu hắn trống rỗng một chút mới trả lời:

- “Ngã lai vấn đạo vô dư thuyết, Vân tại thanh thiên thủy tại bình.” (Trích “Tặng Dược sơn cao tăng Duy Nghiễm” của Lý Ngao, Nguyễn Khắc Phi dịch thơ: “Đáp lời hỏi Đạo, không thừa chữ: ‘Mây ở trời xanh, nước ở bình’”)

Những người có mặt đều yên lặng, tâm tư đuổi theo ý cảnh của câu thơ, qua hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại. Ngay cả vị đại thiếu gia tùy hứng kia cũng thật lâu không nói lời nào, chỉ có Bùi Hữu Minh nhẹ giọng tán thưởng câu thơ này.

Tang Cẩm Văn cảm thấy hơi chột dạ, câu thơ này không phải do hắn làm mà là hắn nhất thời sốt ruột chỉ nghĩ được câu này nên mượn dùng một chút.

Hậu quả của chột dạ chính là, sau đó Tang Cẩm Văn liên tục phạm lỗi, liên lụy Lâu Kiêm Gia phải uống ba ly rượu.

Tang Cẩm Văn thấy Lâu Kiêm Gia sau khi uống ba ly rượu, thần sắc có chút không được tự nhiên thì cho rằng thân thể Kiêm Gia không thoải mái, hẳn là uống nhiều quá nên muốn đi nhà xí, bèn che tai nói nhỏ với Kiêm Gia:

- Kiêm Gia ca ca, huynh đi đi.

Lâu Kiêm Gia không phải muốn đi nhà xí mà là quá lâu không thấy Vi Suong, cảm thấy cả người không được tự nhiên, ngồi đây cực kỳ vô vị, cộng thêm có chút rượu trong người nên hai má đỏ ửng, ý thức cũng mờ đi.

Cẩm Văn vừa nói thế, hắn lặng lẽ đứng dậy, nở nụ cười nhẹ rồi đi.

Khi hắn đứng dậy rồi đi, dung mạo tuyệt mỹ của hắn khiến cả đám thiếu gia nhìn ngây người, bạch y trong trẻo, đẹp như một bức tranh.

Lâu Kiêm Gia đi rồi, xung quanh tức khắc bùng nổ.

- Tang tam thiếu gia, người nọ là gì của đệ thế, dung mạo còn đẹp hơn cả nữ nhân. ....không đúng, ta thật sự không biết phải hình dung thế nào nữa.

- Phải, cả đời này gia chưa từng gặp mỹ nhân như vậy. ....

- Huynh cái rắm, di nương thứ tám mà cha huynh cưới không phải từng là đệ nhất mỹ nhân Hoài Châu sao?

Đương nhiên cũng có thiếu niên bất mãn vì dung mạo một nam nhân lại đẹp hơn cả nữ nhân, bèn nói lời phản đối.

- Huynh thì biết cái gì? Thư đồng này của Tang tam thiếu gia có thể so sánh với hoa khô hay sao? Gia nói hẳn là mỹ nhân đẹp nhất ta từng gặp thì hẳn

chính là mỹ nhân đẹp nhất ta từng gặp!

- Lời này là thật à?

- Nói thừa!

Tang Cẩm Văn nhìn bọn họ lời qua tiếng lại, đỏ mặt tới mang tai, không ngừng giải thích:

- Lâu Kiêm Gia không phải thư đồng của ta!

Nhưng không ai để ý đến hắn, chủ đề lúc này chuyển sang nói về mỹ nhân đẹp nhất mình từng gặp, cuối cùng mọi người đều nhất trí Lâu Kiêm Gia là người đứng đầu.

Thế là có vị thiếu gia nào đó bất mãn.

- Bạc Ngan biểu ca mới là đẹp nhất!

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn nơi phát ra âm thanh thì thấy Bùi Hữu Minh mặt đỏ bừng, cùng với y phục màu ánh trắng trên người hắn tạo thành sự tương phản cực lớn.

- Hừ, trong lòng huynh chỉ có biểu ca của huynh thôi!

Một giọng nói khác lạnh lùng khinh thường vang lên.

Nói đến Bạc Ngan, thế là có người phụ họa, nhưng đa phần đều đột nhiên im lặng, dù sao hiện nay vị quan địa vị cao nhất trong thành Hoài Châu chính là Bạc Ngan tướng quân. Một đám trẻ con không dám nói gì nhiều.

“Đại thiếu gia” che trán, cảm thấy nơi có Bùi Hữu Minh có thể giải quyết khó khăn, càng có thể vô vị, tiểu tử kia nổi điên cái gì chứ?

Bùi Hữu Khanh biết trong mắt Bùi Hữu Minh, Bạc Ngan là nam thần hoàn mỹ nhất, đối với việc này hắn chỉ khinh thường.

***

Tang Vi Sương quanh quẩn trong rừng trúc, ngửi mùi lá trúc khiến người ta tinh thần sáng khoái, nàng khẽ nhắm mắt lại.

Gió thổi qua lá trúc tạo ra âm thanh xào xạc êm tai, đột nhiên một tiếng chói tai phá vỡ không gian lắng nghe tuyệt vời của nàng lúc này.

Là tiếng gió thổi qua giấy dầu độ dày trung bình, nàng giật mình đoán ra được gì đó bèn đi theo hướng âm thanh tìm kiếm.

Là một con điều vẽ mỹ nhân.....

Dường như nó đã chạm đến rất nhiều ký ức trong nàng.

Một con điều vẽ Lạc thần (một nữ thần trong thần thoại cổ TQ) giống hệt con điều nàng làm mất khi còn trẻ.

Xem ra không phải con điều bay quá xa, chủ nhân không tìm được mà là nó rơi quá cao, chủ nhân không thể lấy về.

Tang Vi Sương cắn răng, phóng vọt lên, nàng sẽ không để nó rơi vào quên lãng ở đây, tự mình chịu mưa chịu gió.

Đạp vài cái lên cây trúc, nàng thành công lấy được con điều, đang lúc nàng đắc ý vì chút võ công mèo ba chân còn sót lại của mình thì chân nàng trượt đi _____

- Á _____

Khi cho rằng mình sẽ bị ngã thành nửa tằm phế thì nàng lại rơi vào trong một lồng ngực.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Một Ngày Có Tới Hai Người Ôm

Rời xa đám quyền quý xã giao, hắn vốn định lẳng lặng tản bộ, không muốn nhìn những hoa đào diêm dúa lẳng lơ khoe màu đua sắc, cũng muốn tránh sự ồn ào náo nhiệt nên mới đi vào rừng trúc, trùng hợp lại thấy một màn như vậy.

May mà hấn đi ngang đây, nếu không người này sẽ giống hấn lúc nhỏ ngã mề răng cửa thành bánh thịt rồi!

- Này, người không sao chứ?

Đôi con ngươi giá buốt sâu không thấy đáy thần bí khó lường...không phải, mắt hoa đào dịu dàng như nước dâu rồi, vẻ rạng rỡ của ánh mắt trời trong treo đầu rồi. ....

Hấn là ai? Dù là ai cũng không phải Bạc Ngan thành Lạc Dương.

Bạc Ngan lúc này mới nhìn rõ gương mặt người trong ngực, cảm thấy dung mạo này rất giống một cổ nhân, vẻ dịu dàng như nước chợt lóe lên trong mắt.

- Người. ....

Lúc này hấn mới cảm giác được sự khác thường dưới tay.

Rút tay lại như chạm phải lửa nóng, hấn bây giờ mới kịp phản ứng, mình vừa cứu một nữ nhân.

- Cô không sao chứ?

Tai hấn đỏ lên nhưng vẻ mặt vẫn lạnh nhạt xa cách như cũ.

- Không sao. ....

Cảm giác mát mát như sóng trào dâng nhấn chìm Tang Vi Suong, cũng khiến lý trí nàng trở về, khóe môi nàng cong lên trấn tĩnh.

Nàng hơi xoay người, tay nắm chặt con điều Lạc thần vừa lấy xuống từ trên cây trúc cao chót vót.

Thấy con điều trong tay nàng, Bạc Ngan như bị kim đâm, ký ức xa xưa tuôn trào, con điều này giống hệt con điều năm đó hấn làm cho Hoa Dương.

Và nữ tử mặc nam trang bình tĩnh đậm nhạt này.....cũng rất giống Hoa Dương.

Tìm hấn như bị thứ gì đó va mạnh, muốn làm gì đó nhưng không dám, muốn nói gì đó nhưng không biết mở miệng thế nào, mở miệng rồi lại nên nói gì đây?

Hồi lâu sau, hấn khinh bỉ tự giễu, mình đang nghĩ gì vậy? Hoa Dương đã chết rồi.

Nữ tử trước mặt dù có giống đến thế nào, suy cho cùng cũng không phải nàng ấy, cho dù thân thủ vừa rồi của nàng ta có bóng dáng của “Du long chuyển phượng”, cho dù con điều trong tay nàng ta giống con điều năm đó hấn tặng cho Hoa Dương đi nữa.

- Tại sao bắt chấp nguy hiểm để lấy một con điều?

Hấn hỏi, đôi mắt thâm thúy mang theo sự nghi ngờ.

- Bởi vì đây là quà sinh nhật tốt nhất hôm nay ta nhận được.

Nàng nhẹ nhàng trả lời, hơi hành lễ:

- Đa tạ công tử cứu giúp.

Rồi họ lặng lẽ rời đi, chỉ còn lại tiếng gió xạc xào qua kẽ lá.

***

Hai người đều không biết vừa rồi trong khoảnh khắc Bạc Ngan ôm Tang Vi Suong, có một người đang đứng nơi khuất bóng ở phía Đông rừng trúc.

Có lẽ bởi họ đều quá để ý tâm trạng của riêng mình, có lẽ bởi họ đều quá quan tâm đối phương, đến mức không hề phát hiện màu trắng chói mắt kia trong rừng trúc xanh um.

Bàn tay như ngọc nổi gân xanh chẳng chịt, hấn chậm rãi đưa tay sờ cổ mình, nắm chặt cái chuông bạc, vội vã rời đi.

Tại sao khi thấy nàng và người khác ôm nhau, ngực hấn lại đau?

Hấn luôn cho rằng mình rất thích ở bên cạnh nàng, thích lặng lẽ dính lấy nàng, hấn cho rằng hấn chỉ là thích thông thường mà thôi, so với thích bọn Cẩm Văn thì nhiều hơn một chút, ngọt hơn một chút, nhưng tại sao thích lại đau, hay là tại những ký ức xa xưa tác quái?

Nhưng, hấn rõ ràng không nhớ được gì cả, đầu óc hỗn loạn, vậy mà lại chỉ nhận ra mỗi mình nàng.

Lý do này là Tang Vi Sương cho hấn, là bọn họ cho hấn, chứ không phải hấn tự cho chính mình.

Thích chân chính là quen thuộc từ cái nhìn đầu tiên, khi ấy là bản năng thân thể mà xui quẻ khiến, sau đó lâu ngày sinh tình, dần dần thành thói quen cùng nằng sớm chiều bên nhau, dẫu sao trong thế giới mịt mờ trống rỗng của hấn cũng chỉ có một mình Tang Vi Sương.

Nhưng, tại sao lại đau?

Đôi mắt tuyệt mỹ của hấn đỏ lên, mang theo vẻ thê lương lạnh lẽo.

Đột nhiên cảm giác căng thẳng trong cơ thể dâng lên, bước chân hấn chậm lại, cảm giác bị người khác bám theo lại xuất hiện, khắp người hấn tỏa ra sát khí, hấn vậy mà cảm giác được những kẻ bám theo hấn không phải là một thể lực.

Hấn rốt cục là ai? Có quá khứ gì không muốn người ta biết?

Hai vấn đề này chợt hiện lên trong đầu, lần đầu tiên hấn nhìn thẳng vào ký ức của mình, lần đầu tiên muốn biết mình từng là một người như thế nào.....

- Kiêm Gia ca ca, huynh đi đâu thế, đệ đợi huynh cả buổi này!

Cầm Văn ở trước Đài xem lễ tìm được Lâu Kiêm Gia đi lạc.

Lúc Lưu thương khúc thủy kết thúc, hấn tìm khắp nhà xí Xuyên Ông các cũng không tìm được Lâu Kiêm Gia, hấn gấp đến mức muốn đi tự vẫn, Lâu Kiêm Gia nếu thật sự bị hấn để lạc mất thì hấn còn mặt mũi nào đi gặp đại tỷ chứ!

Tang Cầm Văn chạy đến kéo tay Lâu Kiêm Gia:

- Sao lạnh như vậy? Huynh ngã xuống nước à?

Cầm Văn giật mình, đánh giá Lâu Kiêm Gia từ trên xuống dưới một lượt, phát hiện không phải ngã xuống nước thì lập tức thờ phào nhẹ nhõm.

- Quần gia của Thần phủ mời chúng ta đi dự tiệc, cuối cùng cũng có thể ăn rồi, đói quá.

Tang Cầm Văn nắm bả vai, nắm tay Lâu Kiêm Gia đi về phía chính điện phía sau Đài xem lễ.

Tang Vi Sương trên đường về Thần gia biệt phủ cảm thấy Lâu Kiêm Gia trầm mặc quá mức bình thường, nằng hơi cảm thấy lạ nhưng đành phải đợi sau khi về phủ rồi mới hỏi.

Thương thế của Quách Tuyết khỏi được bảy tám phần rồi, hiện có thể xuống giường hoạt động, khi đoàn người trở về thì chính đường đã trở nên náo nhiệt vô cùng.

- Tỷ ngồi đợi nhận quà à?

Tang Cầm Văn ôm một hộp gấm đi đến chính đường, Tang Vi Sương đang ngồi trước bàn tròn gỗ lim uống trà, trên bàn đã chất rất nhiều quà, có lẽ là của bọn Dương Yên, Văn Ngọc tặng nằng.

Tang Vi Sương nhìn hấn, khẽ cười trêu ghẹo:

- Ủ, đợi nhận quà của đệ.

Cầm Văn nhướn mày, cười nói:

- Tỷ không phải đợi quà của Tiểu Cầm đâu.

Hấn vừa nói vừa đặt quà lên bàn gỗ lim rồi hô lớn:

- A Vượng, theo ta đem quà của tỷ tỷ đặt trong phòng tỷ ấy!

A Vượng không biết từ đâu vọt đến trước bọn họ, ôm quà rồi đi.

- A Vượng ngươi uống lộn thuốc à? Đi nhanh thế làm gì?

Cầm Văn kinh ngạc hỏi.

A Vượng đỏ mặt cúi đầu nói:

- Thiếu gia tốt của tôi ơi, tôi đau bụng, hôm nay đã đi nhà xí mấy lần rồi. Xin ngài thương xót mà.

Hấn vừa nói vừa ôm quà vào phòng Tang Vi Sương.

***

- O..

Đẩy cửa phòng mình ra, Vi Sương thấy một bóng dáng màu tuyết trắng đứng lặng im ngay cửa, dưới ánh nến trong phòng, bóng của hắn ngã về phía nàng thật dài.

- Tiểu Lâu.....

Một hộp gấm màu đỏ đặt vào tay nàng, hiền hậu như thế, có phẩm chất như thế.

Nàng mở ra nhìn thì thấy một cây trâm ngọc bích.

Cây trâm này nhất định do chính tay hắn khắc.

Nàng đã tưởng nàng không đợi được quà của hắn.

Nàng biết nhiều ngày làm bạn bên nhau chính là món quà tốt nhất hắn cho nàng nhưng nàng vẫn hi vọng bên người có một vật thật đến từ hơi ấm lòng bàn tay hắn, như vậy, tương lai nếu hắn thật sự rời xa nàng, nàng cũng có một vật để kỉ niệm, vào những đêm cô quạnh về sau, nàng cũng có thể nhớ đến mình từng được một thiếu niên yêu mến, dù cho thiếu niên ấy sau này đã cưới vợ sinh con, quên đi chuyện cũ..

- Đa tạ người, Tiểu Lâu.

Nàng cúi đầu, không muốn để hắn thấy nàng rung rung nước mắt, như vậy sẽ cảm thấy rất xấu hổ, nàng khăn trương đem cây trâm ngọc bích hắn tặng nàng nhanh chóng để vào trong ngực.

Lâu Kiêm Gia giống như bị thứ gì đó sắc bén đâm mạnh vào tim.

Hắn vốn muốn tự tay cầm nó lên búi tóc nàng, nhưng nàng ngay cả nhìn cũng chưa nhìn đã cất nó rồi.

Tim, như bị thương chảy máu lan tràn, dường như hắn nghĩ đến một chuyện rất quan trọng nên miễn cưỡng mỉm cười, ôm Tang Vi Sương vào lòng.

Một cái ôm mà không ai hiểu tâm tư của người kia.

Cảm xúc mạnh mẽ dâng lên, Tang Vi Sương đỏ mặt, cảm thấy có thể nghe được tiếng tim đập của mình, tại sao nó lại đập nhanh như vậy, chỉ là một cái ôm thôi mà, trước đây phụ hoàng mẫu hậu và cả tiểu cô cô cũng thường ôm nàng như vậy nhưng trước đây nàng không hề có cảm giác như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Trúng Ké! Mai Phục Rừng Đào

Thật lâu sau, hắn mới buông lỏng cánh tay khẽ run, tay áo màu trắng lướt qua cánh tay nàng, hắn lặng lẽ rời đi, trên mặt là nụ cười ưu thương nhàn nhạt.

Thật lâu sau, khi cửa lớn mở rộng, gió xuân thổi vào phòng phe phẩy tóc đen hai bên má, trái tim Tang Vi Sương rớt cục cũng khôi phục bình thường.

Tắm rửa xong nàng ngồi lên giường, trong ánh đèn ấm áp, tay nàng cầm cây trâm ngọc bích kia, phía trên có khắc hoa nhưng nàng không nhận thấy, nghĩ đến cây trâm này là Tiểu Lâu làm ra, nàng chợt mừng vì hắn có thể tặng nàng, dù sao thì hôm nay cũng là ngày cập kê ở kiếp này của nàng.

Phụ hoàng mẫu hậu mất rồi, nàng không còn trường bối nữa, nếu tiểu cô cô còn sống, nàng nhất định sẽ quán lấy tiểu cô cô, để người cài cho nàng cây trâm Tiểu Lâu tự tay làm. Trâm do Lâu Kiêm Gia làm, mang theo lời chúc phúc của các trường bối, kiếp này dù không có kết quả, dù không được chết từ tế nàng cũng không còn gì tiếc nuối.

Siết chặt cây trâm trong tay, đôi con ngươi trong trẻo lạnh như băng tuyết, phụ hoàng mẫu hậu nàng chết đi, tộc nhân nàng thành tội tở nô bộc, bốn năm rồi, tiểu cô cô nhất định phải gắng gượng, Hoa Dương chắc chắn sẽ tìm được thời cơ tốt nhất trở lại Lạc đồ _____ giẫm lên xương cốt kẻ thù.

Giờ Tuất một khắc, Cẩm Văn mệt nhọc cả ngày đã ngủ say, phòng Tang Vi Sương cũng đã tắt đèn, ba nha hoàn tổng quản, những nha hoàn và nô bộc khác đều đã về phòng, Lâu Kiêm Gia khoác một tấm áo choàng đen, vội vội vàng vàng rời khỏi phủ từ cổng sau Thần phủ, các thị vệ không ngăn hắn bởi Thần nhị gia hôm nay đã nói rộng việc quản lý không còn quá nghiêm ngặt với các khách quý Tang gia nữa.

Bộ dạng hắn rất vội, đường nét trên mặt khăn trương mà cứng nhắc, hiển nhiên đã xảy ra chuyện rất quan trọng.

Khi hấn dựa theo con đường trong trí nhớ đi đến Xuyên Ông các thì đã là giờ Hợi.

Mặc dù Xuyên Ông các còn rất thưa thớt người qua lại, nhưng phần lớn mọi người đều đã rời đi nên bóng dáng kẻ nửa đường quay lại như hấn rất dễ thấy.

Một người hầu rượu nhìn thấy hấn.

- Vị công tử này?

Người hầu rượu nhận ra hấn, đúng, đó chính là người hầu rượu lúc các thiếu gia thành Hoài Châu chơi “Lưu thương khúc thủy”.

Lâu Kiêm Gia chỉ nhìn người hầu rượu đó một cái rồi đi ngang qua đại điện về phía Đài xem lễ.

- Vị công tử này đang tìm gì vậy? Tôi đem đèn cho công tử nhé, bên Đài xem lễ đã tắt lửa rồi.

Người hầu rượu lấy một chiếc đèn lồng nhanh chóng chạy về phía hấn.

Lâu Kiêm Gia chạy theo hướng cánh rừng bên con suối chơi Lưu thương khúc thủy, người hầu rượu chợt nói:

- Công tử, bên đó tôi và các đồng nghiệp quét dọn rồi, chỉ có một khối ngọc bội bị đánh rơi, bên trên khắc chữ “Viên” đã được đưa tới Viên phủ, không biết vật công tử đánh rơi là vật gì? Tôi có thể tìm giúp công tử?

Lâu Kiêm Gia nhìn người hầu rượu, định mở miệng nhưng lại chợt trầm mặc, nhanh chóng đi về phía rừng trúc phía Tây Đài xem lễ.

- Công tử! Ngài đợi chút!

Người hầu rượu sợ công tử kỳ lạ này bị ngã, không ngờ chính bản thân mình lại bị ngã.

- Ui da!

Một tiếng kêu vang lên, thứ gì đó ầm ập chảy ra, người hầu rượu bất đắc dĩ cười khổ:

- Mình cầm đèn mà thị lực còn không bằng người không cầm đèn. Ai da, thật là..

Khi người hầu rượu chống cơ thể đứng dậy thì phát hiện “công tử kỳ lạ” kia đã đi mất bóng rồi.

Nhìn rừng đào và rừng trúc đen kịt phía Tây Đài xem lễ, người hầu rượu càng nghĩ càng lo lắng.

- Mình xử lý vết thương rồi gọi thêm vài người đi tìm công tử kia.

Bên ấy quá rộng, một mình công tử ấy tìm sẽ mệt lắm.

- Mình phải nhanh lên chút.

***

Nơi đầu tiên Lâu Kiêm Gia nghĩ đến là khoảnh rừng trúc mà hấn đã đi qua, hấn từng dừng lại ở đó, hơn nữa còn rất thất thố, hấn là bị rơi mất ở đó mới đúng.

Về mặt hấn hoang mang không đổi, một thiếu niên với chuyện gì cũng vô tri vô giác như hấn lại để tâm đến một cây trầm gỗ trầm hương đến thế.

Hấn vốn muốn tự tay tặng nàng, ngọc thạch lạnh ấm cũng như tính tình của Vi Suong, nhưng hấn càng muốn tặng nàng cây trầm hấn khắc đầu tiên trong đời, cho dù là hai cây trầm ấy bề ngoài giống nhau như đúc.

Mất rồi, nói thế nào cũng phải tìm được.

Hấn dọc theo đường mòn tìm kiếm, dù tối nay không có ánh trăng nhưng năng lực nhìn ban đêm của hấn do nhiều năm luyện võ tạo thành vẫn còn. Nhưng dọc theo đường mòn cho tới chỗ hấn từng đứng đều không có.

Hấn hơi hoảng loạn, trong lúc hoang mang, hấn không hề chú ý tới những tiếng động kỳ quái không phải tiếng gió thổi qua lá trúc...

Làm sao bây giờ..

Hấn than khẽ trong lòng, sai bước về phía rừng đào, hấn nhớ khi hấn rời khỏi rừng trúc, có đi ngang một khoảnh rừng đào, còn thất thần đứng phải vài người.

Có lẽ là đánh rơi trên đường mòn trong rừng đào, hấn bắt đầu lo lắng, hay nó bị người khác nhặt rồi?

Hắn lắc đầu, một cây trầm gỗ tằm thường mà thôi, người khác dù có thấy cũng chưa chắc đã để ý. Không đâu, nhất định là không có ai nhặt.

Bạch y hòa vào sắc đêm của rừng đào, gió vượt qua sông thổi cánh hoa đào bay múa đầy trời, màn đêm sâu thẳm, bóng người vội vã.

Bước chân hắn hỗn loạn, mái tóc được Tang Vi Surong búi chặt buổi sáng bị gió thổi hơi lỏng lẻo, mồ hôi trên trán rỉ ra.

Một ánh sáng màu vàng lọt vào tầm mắt朦胧 lung của hắn, đến gần hơn thì thấy nơi sâu trong rừng đào có một chiếc đèn lồng vải lụa.

Hắn không chút suy nghĩ, bởi trên cánh hoa đào nằm cách đó không xa là một cây trầm gỗ tằm hương mộc mạc.

Hắn nhắc bước chạy về phía cây trầm kia, khi đến chỗ cách cây trầm khoảng hai thước thì đột ngột dừng lại.

Có lẽ là phản ứng bản năng của thân thể cảm thấy không hợp với quy luật và lẽ thường.

Nhưng hắn vẫn chậm một bước, một sợi dây thừng từ dưới đất bắn lên, cuốn lấy chân trái hắn. Đôi mắt đẹp âm trầm, chân mày như tranh vẽ khẽ động, chân trái gờ lên định dùng sức gãy đứt sợi dây thừng. Hắn ngạc nhiên phát hiện người nắm đầu kia sợi dây rất mạnh, nếu cứ giằng co tiếp, chắc chắn hắn sẽ bị thương.

Hắn không nói được, chỉ có thể yên lặng chờ biến cố mà thôi.

Rốt cục là ai? Lúc này hắn mới suy nghĩ cẩn thận, có người gài bẫy dụ hắn tới, cách thức giống như bọn Cầu Oa Tử hồi đó biết hắn sẽ đi ra sau núi nên thả chó cắn hắn vậy. Có người biết hắn sẽ đi tìm cây trầm bị mất nên thiết lập bẫy, tại hắn ngu ngốc không nhận ra, vừa rồi là bản năng thân thể ngăn hắn bước thêm một bước nữa ư?

Trong thành Hoài Châu này, ai cảm thấy hứng thú với hắn?

Nói cách khác, trừ Cầu Oa Tử, hắn còn đắc tội với ai? Hơn nữa, Cầu Oa Tử cũng không thông minh như vậy...

Có thể nghĩ ra liên hoàn kế nhất định phải là người giống Vi Surong, không, hắn phủ quyết trong lòng, không có người nào có thể so sánh với Vi Surong.

- Tàn lão, tiểu tử kia đang ở bên đó kia, ông không ra trời lại đi, chúng ta nhanh chóng về Trường An nhé?

Tàn Linh vội vàng nghiêng mặt qua nhìn Tàn lão đang đứng “ngẩn người”.

- Nay, ông đừng có vui quá hóa ngốc đấy chứ?

Tàn Linh vội đưa tay ra đẩy ông.

- Nha đầu chết tiệt nhỏ tiếng thôi!

Tàn lão giận trừng nàng, nháy nháy mắt ra hiệu.

Tàn Linh lập tức nhận ra được điều bất thường, nàng nhìn quanh một vòng, chỉ có tiếng gió, rất mơ hồ...

Hồng rồi! Có sát khí! Nồng nặc sát khí.

Đang nghĩ đến đây, nàng thấy ánh sáng trắng lóe lên, một bóng đen đâm về phía Lâu Kiêm Gia!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Án Mạng, Quỷ Kế Được Như Ý?

Cùng lúc đó, Tàn lão nhảy lên chắn trước người Lâu Kiêm Gia.

Trượng sắt và trường kiếm va nhau phát ra âm thanh chói tai, Lâu Kiêm Gia tỉnh lại từ nỗi sợ hãi nhìn hai người kia.

Ông lão hô to:

- Rầm thoít, người của lão phu ngươi cũng dám đụng, ta phết ngươi! Ta chờ ngươi hiện thân đã lâu rồi!

Qua khoảng mười mấy hiệp, ông lão rõ ràng cảm thấy võ công của hắc y nhân này không dưới cơ ông, trong lòng đã đoán được lai lịch của người này.

Không phải người do người kia phải tới mới là lạ! Chỉ có người của hồ ly kia mới có loại thân thủ ngang tài ngang sức với ông! Có lẽ hắc y nhân này chỉ mới phát hiện hành tung của tiểu tổ tông, còn chưa kịp báo tin cho cấp trên, thấy đầu của tiểu tổ tông sắp tới tay, đương nhiên sẽ hiện thân ra đòn sát thủ, không ngờ lại có một “Trình Giảo Kim” là Tàn lão ông giữa đường xuất hiện! Nhưng mà như vậy cũng tốt, hôm nay ông sẽ không để hắc y nhân này còn sống trở về, Tàn lão ông nhất định sẽ không để hắc y nhân có cơ hội mật báo với cấp trên!

Ông gầm lên giận dữ:

- Nha đầu, con chỉ biết xem kịch sao? Còn không mau mang tiểu chủ tử đi! Lão tử phế tên mặt rỗ đen này!

Tàn Linh cau mày tức giận trừng ông lão rồi dùng dây thừng quấn lấy Lâu Kiêm Gia.

Lâu Kiêm Gia đầu chịu để mặc cho người khác “muốn gì làm nấy”, hất ra sức giãy khỏi dây thừng, bị hai hòn đá đánh vào ngực, tức thì khí huyết nghịch chuyển, suýt nghẹt thở, kết quả là toàn thân hắc y nhân không thể cự quạ. Đôi mắt xinh đẹp sau phút chốc ngơ ngác thì tràn đầy căm phẫn trừng Tàn Linh!

- Nha đầu chết tiệt, con! Con lại dám ra chiêu ác thế à! Con nếu làm cậu ấy bị thương! Lão tử cũng không sống nữa!

- Lão đầu thôi! Ông có biết vừa rồi tiểu tử này dùng sức mạnh cỡ nào không? Nếu không phải con nhanh tay nhanh mắt thì cậu ta đã chạy từ lâu rồi! Con khuyên ông đừng có phân tâm, coi chừng không còn mạng để về đâu!

Tàn Linh kéo Lâu Kiêm Gia ra khỏi rừng đào.

- Nha đầu thôi, con lại dám kéo...

- Con khuyên ông...

Lời còn chưa nói hết, hắc y nhân đã đánh về phía nàng.

- Tàn lão, ông nhanh chóng giải quyết hắc y nhân đi chứ!

Nàng chỉ biết có một chiêu lúc này thôi mà...

- Nha đầu chết tiệt, con không biết chạy à?

Ông lão nổi giận gầm lên, trượng sắt đánh về phía hắc y nhân. Tàn Linh giật mình, vội kéo Lâu Kiêm Gia trốn.

Qua cuộc tranh đấu kịch liệt, Tàn Linh cũng hiểu hắc y nhân này chó cùng rứt giậu, chắc chắn sẽ giết hết ba người họ, khi Tàn lão quấn lấy hắc y nhân, phân tán sự chú ý của hắc y nhân, Tàn Linh tinh mắt di chuyển theo động tác của họ, canh đúng thời cơ, phóng ba ngân châm vào huyệt thái dương của hắc y nhân.

Một tiếng hét thảm vang lên, hắc y nhân ngã xuống đất hoa đào.

- Giỏi! Nha đầu bình thường phóng châm chả ra sao, thời khắc mấu chốt lại phóng trúng!

Tàn lão sau khi bỏ cho hắc y nhân một đao, khẳng định hắc y nhân chết không thể chết hơn được nữa, mỉm cười đi đến trước Tàn Linh.

Một tràng tiếng bước chân từ xa vang lên, có thể thấy cả ánh đèn lồng yếu ớt.

- Không hay rồi, đi mau!

Tàn lão vác Lâu Kiêm Gia, dắt Tàn Linh đi sâu vào bên trong rừng đào.

- Nha đầu, chúng ta nhanh lên chút! Thuyền đã được an bài xong, đang đợi bên bờ sông Hoài hai mươi dặm ở ngoại thành, chúng ta trực tiếp về Trường An!

Tàn lão cười lớn nói.

- Xem ông vui kìa, hôm nay nhiệm vụ hoàn thành thuận lợi, nữ nhân kia cũng nên hài lòng rồi!

Tàn Linh khịt mũi khinh thường, cười lạnh.

- Nữ nhân kia? Con, sao con có thể hình dung như vậy...

Tàn Linh trợn mắt trừng lại:

- Đi mau đi Tàn lão gia, con không muốn chết chung với hai người ở đây đâu...

***

Giờ Dần, trời vẫn còn đen kịt, giờ này dù là người thích náo nhiệt về đêm cũng hiếm khi còn thức, đường phố vô cùng yên tĩnh, một chiếc xe ngựa xa hoa

dừng tại dịch quán Hoài Châu.

Một nam tử mặc áo bào đen trong xe ngựa bước ra, hần ngũ quan anh tuấn, khuôn mặt trẻ tuổi cùng lắm là mười bảy mười tám tuổi, nhưng đáng vẻ lại trầm ổn sâu xa.

Hần vững vàng xuống xe, một thiếu niên mặc khôi giáp đi phía trước đỡ hần.

Hần nhẹ nhàng khoát tay, tự mình xuống xe.

Đưa mắt nhìn lên trời, hần chợt nhớ ra đêm nay không trăng. Hồi lâu sau, hần mới nhẹ giọng nói:

- Hôm qua là hai mươi tám tháng hai?

Thiếu niên mặc khôi giáp hơi ngần người rồi lập tức gật đầu nói:

- Dạ, tướng quân, hôm nay là hai mươi chín tháng hai.

Đôi con ngươi đen nhánh sáng ngời của Bạc Ngạn chợt giật mình, ngày hai mươi tám tháng hai...

Hần nhắc chân đi về phía cổng lớn dịch quán, chợt nhớ đến nữ tử mặc nam trang ban ngày ở rừng trúc.

“Bởi vì đây là quà sinh nhật tốt nhất hôm nay ta nhận được.”

Quà sinh nhật!

Họ lại có cùng một ngày sinh nhật!

Tất cả sự trùng hợp trong thiên hạ đều tập hợp trên người một thiếu nữ thần bí, nàng ấy tựa như sự đền bù mà trời cao dành cho hần!

Hần đột nhiên xoay người nhìn thiếu niên mặc khôi giáp kia.

- Thận nhì, ngươi giúp ta điều tra một người..

Bạc Ngạn còn chưa nói xong thì một phó tướng thuộc hạ của hần vội vàng đi về phía hần.

- Tướng quân, trong rừng trúc Xuyên Ông các xảy ra án mạng!

Nếu là án mạng bình thường thì sao lại quấy rầy đến một nguyên soái như hần? Chắc hần là liên quan đến quân Tần..

Đôi con ngươi lạnh lẽo âm trầm của Bạc Ngạn mang theo vẻ thần bí khó lường sâu không thấy đáy, hàng chân mày dài tựa cọ sơn nhíu lại thật sâu:

- Nói.

Phó tướng vâng lời bẩm tiếp:

- Theo báo cáo là một thích khách Tây Tần, tra được trên người có...

Đôi mắt lạnh của Bạc Ngạn giật mình, hần chậm rãi đưa tay ngắt lời thuộc hạ, nhắc chân đi vào Nghị chính viện bên trong dịch quán.

Sau khi hai người vào bên trong, phó tướng mới nói:

- Chủ tử, thuộc hạ nghi ngờ người này là người ám sát của Tây Tần.

- ...

- Hơn nữa người hầu rượu của Xuyên Ông các nói có một bạch y công tử khả nghi sau khi đi vào chưa hề ra ngoài, mà sau khi người đó vào liền xảy ra án mạng!

Cái gì?

Cho dù Bạc Ngạn xưa nay cứng rắn yêu cầu bản thân bình tĩnh thận trọng, giờ khắc này cũng chấn động.

- Một người ám sát của Tây Tần chết trong rừng đào Xuyên Ông các ở thành Hoài Châu?

Đôi mày cau chặt của hần chưa từng giãn ra:

- Dẫn người vào chính đường, bốn tướng quân muốn thăm vấn người hầu rượu kia!

- Dạ, chủ tử.

Phó tướng nhanh chóng lui ra.

Không lâu sau người hầu rượu kia được dẫn đến, cùng đi theo còn có mấy người đầu tiên phát hiện thi thể.

Mấy người này vừa nghe nói Bạc nguyên soái muốn gặp họ thì biết chuyện này quan trọng, họ gặp Bạc Ngan liền quỳ xuống hành lễ chờ chỉ thị.

- Đó là người thế nào, đến từ đâu?

Người hầu rượu sớm đã sợ hãi vì án mạng, nom nớp lo sợ trả lời:

- Bốn tướng quân, đó là một công tử trẻ tuổi vô cùng xinh đẹp, khoảng mười bảy mười tám mười chín tuổi, nhìn đáng vẻ giống như là làm roi thứ gì đó nên quay lại tìm...

Người hầu rượu thật sự không dám tin vị công tử ấy là hung thủ giết người, quả thực quá không thể tin nổi, người siêu trần thoát tục như vậy lại có ánh mắt ngây ngô mờ mịt thế kia...

- Còn về...nơi đến, tiểu nhân quả thực...

Người hầu rượu nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết vị công tử kia là người của nhà nào, hấn ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt như báo săn đang nhìn chăm chăm mình thì sợ run cả người, chột nhốt ra được gì đó.

- Tiểu nhân nhớ ra rồi, công tử kia là thư đồng của Tang tam thiếu gia!

Tà phó tướng đứng cạnh Bạc Ngan nghe vậy, con ngươi chuyển động, vội hỏi:

- Tang tam thiếu gia nào?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Lâu Kiêm Gia Mất Tích

Người hầu rượu bị giọng nói nghiêm nghị ấy dọa sợ gần chết:

- Tiểu nhân...tiểu nhân cũng không biết là Tang tam thiếu gia nào, nhưng nghe Viên thiếu gia, và...

Hấn sợ sệt nhìn Bạc Ngan:

- Và tiểu chất nhi của Bạc tướng quân là Bùi tứ thiếu gia đều gọi như vậy...

- Được rồi, bốn tướng quân đã biết.

Chân mày dài của Bạc Ngan hơi nhướng lên nói:

- Tà tướng quân dẫn họ lui xuống đi.

Tà phó tướng nhìn mấy người này:

- Đứng lên hết đi, các người sang phòng bên, ta còn có chuyện muốn hỏi.

- Thận nhi, chuẩn bị ngựa, Bùi phủ.

Bạc Ngan xoa xoa mi tâm.

Thiếu niên mặc khôi giáp hơi ngó ra:

- Tướng quân, giờ này?

- Ừ.

Hắn khẽ gật đầu.

- Nhưng ngài vừa từ Bùi phủ trở về.

Thận nhị nhẹ nhàng trả lời, không tranh khẩu khí cũng không hề nhún nhường.

- Ta không sao.

Bạc Ngạn dường như không hề tức giận, ngược lại nhẹ nhàng đáp.

- Dạ, tướng quân.

Thiếu niên mặc khôi giáp hơi gật đầu, trong khoảnh khắc cúi đầu hắn che dấu vẻ lo lắng trên khuôn mặt, đi theo sau Bạc Ngạn, im lặng rời khỏi chính đường dịch quán.

Giờ Mẹo, Bùi phủ.

Tiếng chuông giờ Mẹo vừa gõ, một nam nhân trung niên dẫn một tiểu thiếu niên chưa tỉnh ngủ hẳn chạy đến chính đường tiền viện Bùi phủ.

- Từ thiếu gia, ngài tỉnh chưa?

Tổng quản Bùi phủ bước đi vội vàng, cảm râm hỏi.

- Ôi, tỉnh rồi.

Thiếu niên dụi dụi mắt:

- Không biết biểu ca vội tìm ta như thế có chuyện gì?

- Lão nô không biết, thiếu gia vào thì biết thôi.

Tổng quản mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, dáng vẻ trầm tĩnh thận trọng.

Bóng dáng màu trắng ánh trắng được thiếu niên mặc khôi giáp đứng phía trước chắn vào.

- Biểu ca buổi sáng mạnh khỏe.

Thiếu niên khom người chấp tay thi lễ.

Giương mặt lạnh lùng của Bạc Ngạn hiện ra vẻ dịu dàng hiếm thấy, cười khê:

- Là biểu ca quấy rầy Hữu Minh nghỉ ngơi.

Hữu Minh nghe vậy, dung nhan như ngọc hơi ửng đỏ:

- Không, không có, biểu ca tìm đệ có chuyện quan trọng?

Hắn thông minh lại nhạy cảm, càng thấu hiểu lòng người.

- Đúng là có chuyện quan trọng.

Bạc Ngạn đứng dậy, đến gần thiếu niên mười một mười hai tuổi:

- Đệ có biết Tang tam thiếu gia là người của nhà nào không?

- Tang tam thiếu gia?

Hữu Minh ngược mặt lên.

- Chính là Tang tam thiếu gia hôm qua cùng đệ chơi “Lưu thương khúc thủy”?

Đôi mắt sáng như sao của Bạc Ngạn nhìn chăm chăm Hữu Minh, nhẹ nhàng hỏi.

Hữu Minh nghĩ nghĩ rồi nói:

- Biểu ca đang nói đến Tang Cẩm Văn?

- Hở?

Bạc Ngạn hơi khom người, nghi hoặc nhìn hấn.

- Tang tam thiếu gia kia chính là Tang Cẩm Văn, cùng với đệ tham dự thi tuyển học sinh vào Văn Uyên các, biểu ca gặp Cẩm Văn rồi đấy!

Hữu Minh vội giải thích.

Bạc Ngạn suy nghĩ một chút liền hiểu, gật đầu nói:

- Được, ta biết rồi.

Bàn tay to của hấn vỗ vỗ vai Hữu Minh:

- Hữu Minh về đi.

Hữu Minh không biết tại sao Bạc Ngạn lại đột nhiên hỏi đến Tang Cẩm Văn, lúc gần đi hấn quay đầu nhìn Bạc Ngạn lo lắng hỏi:

- Biểu ca, Tang Cẩm Văn sao thế?

Bạc Ngạn lắc đầu:

- Tang Cẩm Văn không có chuyện gì.

Đôi môi mỏng quyến rũ của hấn cong một độ cong duyên dáng:

- Đệ mau về phòng đi.

- Dạ...

Hữu Minh mờ mịt gật đầu, nhưng càng nghĩ trong lòng càng lo lắng, hấn đi được vài bước chợt quay đầu lại nói:

- Biểu ca, Cẩm Văn là người tốt, nếu cậu ấy làm sai chuyện gì, huynh có thể tha thứ hay không...

Bạc Ngạn ngẩn người, cười khẽ:

- Hữu Minh nghĩ nhiều rồi, Tang Cẩm Văn không làm sai gì cả, huynh chỉ muốn biết Tang tam thiếu gia là ai mà thôi.

Hấn nghiêng mặt:

- Phiền tổng quản đưa tứ thiếu gia về phòng.

***

- Chủ tử?

Thận nhi cất tiếng nhắc nhở Bạc Ngạn.

Vừa rồi sai người mang tư liệu về Tang Cẩm Văn qua xem mới biết cậu ta là tam thiếu gia của Tang gia trà trang đang làm khách ở Thần gia.

- Để ta nghỉ ngơi ba canh giờ, buổi trưa ta sẽ đích thân đến Thần phủ một chuyến.

Bạc Ngạn nhìn Thận nhi:

- Trước tiên ngươi giúp ta điều tra một người.

- Dung mạo thanh nhã xinh đẹp, nữ giả nam trang, trưa hôm qua xuất hiện ở rừng trúc phía Tây Đài xem lễ, chủ tử, chỉ có thể này thôi ạ?

Thận nhi cẩn thận lặp lại, cảm thấy người mà Bạc Ngạn muốn tìm này thật hóc búa, nhưng về mặt Bạc Ngạn lại vô cùng nghiêm túc.

- Ừ.

Bạc Ngạn khẽ gật đầu:

- Chỉ có thể này thôi.

Thận nhi khước miệng co rút, cung kính hành lễ rồi rời đi.

Hắn không rõ Bạc Ngan trước giờ luôn vô cảm với nữ sắc đột nhiên có hứng thú với một nữ nhân là tốt hay xấu, nhưng hắn thân là sư đệ của Bạc Ngan, là trợ thủ đắc lực sư phụ phải đến giúp Bạc Ngan, thời thời khắc khắc luôn lo lắng xem Bạc Ngan có gây ra sai lầm gì hay không, nên dù là thân phận chủ tớ, bản thân họ đều hiểu họ là sư huynh đệ hoạn nạn có nhau.

Chưa đến buổi trưa, cùng lúc đó (giờ Mẹo) Thần phủ sớm đã rối loạn.

Tang Cẩm Văn thức dậy tìm nước uống vào gần cuối giờ Dần, hắn vì muốn nỗ lực học hành nên để gian trong cho Lâu Kiêm Gia ở, hắn ở gian ngoài vừa vận gần với bàn học, đọc sách xong có thể trực tiếp đi ngủ, ngủ dậy có thể trực tiếp đọc sách.

Hắn mơ mơ màng màng sấy tay quẹt cái ấm trà rơi xuống đất, gây ra tiếng vang thật lớn.

Hắn giật mình, con buồn ngủ bay biến cả.

Sợ động tĩnh mình gây ra đánh thức Lâu Kiêm Gia, Tang Cẩm Văn rón rén đi vào gian trong.

Hắn vốn chỉ định nhìn xem mình có đánh thức Lâu Kiêm Gia hay không nhưng lại phát hiện giường ở gian trong trống trơn, hắn vừa sợ vừa kinh ngạc, tưởng rằng Lâu Kiêm Gia ban đêm đi nhà xí, hoặc là ngủ không được nên dậy sớm ra sân bắt dế, hắn đi vào dùng tay sờ lên chăn gấm thì thấy lạnh ngắt, không chút độ ấm, có lẽ rời đi đã lâu rồi.

Cẩm Văn không kịp mặc y phục, chạy khắp viện tìm Lâu Kiêm Gia.

- Kiêm Gia ca ca...

Gió sáng sớm rất lạnh, hắn run cầm cập, nhưng vừa nghĩ đến việc Lâu Kiêm Gia xảy ra chuyện, tim hắn liền bắt đầu sợ hãi.

- Kiêm Gia ca ca!

Tiếng rống của Cẩm Văn đánh thức rất nhiều người, đầu tiên là Dương Yên khoác áo ngoài vội vàng đến viện nơi Cẩm Văn ở, thấy Cẩm Văn chỉ mặc y phục lót đứng bên ngoài cổng viện.

- Sao vậy...?

Ý nghĩ không hay dâng lên trong đầu, Dương Yên khẩn trương hỏi:

- Tam thiếu gia?

Nhìn thấy Dương Yên, nỗi đau được đè nén rất lâu trong lòng Cẩm Văn cuối cùng cũng bộc phát, hắn “hu hu” khóc, nước mắt tuôn trào.

- Kiêm Gia ca ca mất tích rồi...hu hu...

Dù sao hắn vẫn còn nhỏ, nói khóc là khóc.

Dương Yên nghe vậy quả nhiên hoảng hốt thay đổi sắc mặt, ôm lấy Cẩm Văn đi vào trong viện.

- Tam thiếu gia mặc y phục trước đã, tôi...tôi đi tìm đương gia...

Giọng Dương Yên rất khàn, hắn đang kiềm nén cảm xúc. Đưa Tang Cẩm Văn về phòng, rồi lại vào gian trong kiểm tra, phát hiện chăn của Lâu Kiêm Gia không có tí độ ấm nào, hơn nữa cũng không thấy xiêm y hôm qua Lâu Kiêm Gia mặc, trong lòng Dương Yên thầm nhủ không tốt, có lẽ tối qua Lâu Kiêm Gia không hề về phòng! Cả trái tim hắn đều sôi ruột, hắn chạy về phòng mặc y phục đang hoảng rồi khẩn cấp đi tìm Tang Vi Sương.

Vi Sương mơ màng nghe tiếng khóc của Tang Cẩm Văn nên đã tỉnh dậy từ sớm, mặc xong y phục thì Dương Yên đến gõ cửa.

- Đương gia, Lâu thiếu gia mất tích rồi!

- Người nói gì?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 86: Bỏ Bao Công Sức, Hại Người Hại Mình

Con chân động không lò ập tới, Tang Vi Sương mở cửa phòng ra, da nàng mấy năm gần đây được dưỡng dần dần trắng trẻo, nhưng lúc này lại không có tí huyết sắc nào, tái nhợt như ánh trăng, như thủy tiên không thấy ánh mặt trời vậy.

- Đương gia, Lâu thiếu gia mất tích rồi, có lẽ là mất tích tối qua!

Ngực Dương Yên hơi đau, dù chân mày cau chặt như cái khóa khó mở, nhưng hấn vẫn lặp lại.

Tang Vi Sương hoàn hồn trong sợ hãi, ra khỏi viện như một con gió.

- Đêm qua thấy có người ra ngoài tại sao không bẩm báo?

Tang Vi Sương giận đỏ mặt hỏi.

Một loạt các thị vệ giữ cổng cúi đầu. Giờ Hợi ba khắc thay ca, thị vệ ca trước không nói, thị vệ ca sau đương nhiên cũng không chú ý, có lẽ là thị vệ ca trước vội vã đi nghỉ ngơi nên quên mất chuyện này.

Các thị vệ im lặng hứng con giận của Tang Vi Sương, hi vọng người được phái ra ngoài có thể nhanh chóng tìm được Lâu công tử mất tích kia.

Lúc này Niệp Hiệp từ bên ngoài chạy vào:

- Tang đương gia, Xuyên Ông các, nhị gia cho mời.

Tang Vi Sương đang lửa giận ngút trời, vô cùng buồn bực, nghe nhị gia tìm thì ngược lại trở nên tỉnh táo, Thần nhị gia tìm nàng chẳng lẽ có liên quan đến chuyện của Lâu Kiêm Gia? Cho dù không liên quan, nàng cũng nên đi, nếu Thần nhị gia điều động người ngựa đi tìm Lâu Kiêm Gia thì chẳng phải sẽ dễ dàng hơn sao?

Điều nàng không hiểu chính là, tối qua Lâu Kiêm Gia tại sao muốn ra ngoài? Hay chỉ là không cẩn thận đi lạc mà thôi?

Trong lòng nàng phiền não bất an mà nhiều năm qua chưa từng có, trước kia dù gặp chuyện khó khăn thế nào nàng đều có thể khống chế bản thân mình rất tốt, mãi đến bây giờ nàng mới biết mình không phải là một người giỏi nhẫn nhịn.

Tang Vi Sương đến Xuyên Ông các liền hiểu rõ được mọi chuyện từ đầu đến cuối.

- Không, Tiểu Lâu tuyệt đối không giết người, hơn nữa tình huống hiện tại của Tiểu Lâu vô cùng nguy hiểm, ta phải đi cứu hấn!

Về ung dung bình tĩnh trên mặt nàng không còn nữa, nàng thất thố trước mặt mọi người, khiến ngay cả Dương Yên cũng cực kỳ kinh ngạc, đưa tay nhanh chóng ngăn nàng.

Chân mày Thần Tổ Hi cau lại, cười lạnh nói:

- Sao ngươi biết hấn không phải hung thủ giết người? Hay là ngươi hiểu rất rõ thân thế, lai lịch, nội tình của hấn?

- Ngài...

Đôi con ngươi như mực của Tang Vi Sương nhìn ánh mắt như cười như không của Thần nhị gia, lúc này mới phát hiện vấn đề hấn đưa ra đánh thẳng vào điểm quan trọng, nàng quả thật không biết gì cả về thân phận, bối cảnh của Lâu Kiêm Gia, hấn thật sự chỉ là một học sinh của thư viện Thánh Phong ở trấn Cốc Phong mà thôi?

Nàng biết theo năng lực của Thần nhị gia, lai lịch của Tang gia từ trên xuống dưới, hấn đều có thể tra được rõ ràng tường tận, nếu ngay cả hấn cũng không tra được thân thế của Tiểu Lâu...ngay cả hấn cũng phải hỏi ngược nàng như thế...

- Người chết bị ngân châm đâm vào huyết thái dương chết ngay tại chỗ, căn cứ vào khám nghiệm tử thi thì do người thuận tay trái gây nên.

Ánh mắt Thần nhị gia không biết dời đi nơi nào, nhàn nhạt nói.

Tang Vi Sương ngăn người, lập tức hiểu ra Thần nhị gia không phải có lòng giúp nàng mà là hấn cũng cho rằng hung thủ không phải là Lâu Kiêm Gia.

- Vậy thì không phải rồi, Lâu thiếu gia thuận tay phải, điều này trên dưới Tang gia đều có thể làm chứng, hơn nữa Lâu thiếu gia ngay cả việc ăn com mặc y phục đều do đương gia đích thân dạy, không thể nào biết dùng ngân châm gì đó.

Trên gương mặt lo lắng của Dương Yên chợt nở nụ cười, lớn tiếng nói.

Trong lòng Thần Tổ Hi biết có chứng cứ chứng minh Lâu Kiêm Gia không phải là hung thủ nhưng nghe thấy câu "Lâu thiếu gia ngay cả việc ăn com mặc y phục đều do đương gia đích thân dạy" thì hàng chân mày như mũi kiếm nhấn lại thật sâu, đôi mắt thâm trầm quyết đoán trở nên lạnh lẽo.

Qua thật lâu, Thần nhị gia mới mở miệng nói với chương quỹ Xuyên Ông các đứng một bên:

- Đi mời Bạc Ngan tướng quân tới đây.

Tang Vi Sương nghe vậy chợt ngây người, nàng chưa nghĩ đến việc đối diện với Bạc Ngan lần nữa như thế nào vào thời khắc nàng đau lòng nhất, cô đơn

nhất từ khi sinh ra đến nay.

Sự rời đi của Lâu Kiêm Gia tuyệt đối không đơn giản như tưởng tượng. Là hắc khôi phục trí nhớ, tự nguyện rời đi? Hay là bị người khác ép buộc? Người mang hắc đi tại sao giết kẻ ám sát của Tây Tần? Kẻ ám sát của Tây Tần kia đem qua vào rừng đào phía Tây Đài xem lễ là muốn giết ai? Hay người hắc ta muốn giết chính là Lâu Kiêm Gia...

Trời ơi...quá đột ngột không kịp phòng bị, tâm nàng chấn động, nàng dường như ý thức được mình đang rơi vào một đầm băng, không thể bò lên, chỉ có thể tro mắt chết chìm trong đó?

Nhưng lúc này nàng tỉnh táo hơn bất kỳ lúc nào, hóa ra không phải nàng bỏ bao công sức cố ý đi làm mà là bản thân nàng vốn đã nằm trong thế cục, nếu không phản kháng thì kết quả cuối cùng có thể còn thảm hơn cả kiếp trước.

Sự mất tích của Lâu Kiêm Gia như giáng một gậy vào đầu nàng.

Ngay cả người mình muốn bảo vệ, nàng cũng không bảo vệ tốt...

Từ phụ hoàng mẫu hậu, tiểu cô cô, thái phó, Tinh Sư đến Lâu Kiêm Gia...

Nàng chính là thiên sát cô tình, bỏ bao công sức hết ngày này qua ngày khác đều không thành công, ngược lại lại hại người hại mình!

Bất luận Lâu Kiêm Gia trước đây là ai, hôm nay hắc chỉ là Lâu Kiêm Gia cái gì cũng không hiểu! Hắc tuyệt đối sẽ không làm hại nàng, ngược lại là nàng không bảo vệ hắc tốt.

- Là người?

Một đôi mắt trong trẻo như vàng trắng, thâm trầm cơ trí quét qua gương mặt tái nhợt của nàng.

Nghe giọng nói quen thuộc, nàng kinh ngạc ngẩng đầu:

- Bạc tướng quân...

Gương mặt với những đường cong nghiêm nghị lạnh lùng của Bạc Ngan rơi vào trong mắt, nàng có thể thấy rõ vẻ ngạc nhiên nghi ngờ trên mặt hắc, sau đó đôi môi mỏng như dao gọt của hắc hơi nhếch lên trào phúng.

Có lẽ cô ta đã sớm biết thân phận của hắc, hôm qua chẳng qua là cô ta gặp dịp thì chơi? Ý nghĩ này hiện lên trong đầu Bạc Ngan, hắc không hề cảm thấy khổ sở và tiếc nuối mà như đã dự liệu trước vậy, vẻ mặt lạnh băng của hắc mang theo chút tự giễu, vững bước đi về phía Thần Tổ Hi.

Tang Vi Sương nhìn rõ sự trào phúng trên gương mặt lạnh lùng của hắc, giống như bị hắc tự tay dội một gáo nước lạnh vậy, mặt nàng vốn đã tái nhợt, giờ trắng gần như trong suốt...

- Bạc tướng quân.

Nàng bình tĩnh thốt ra ba chữ, nhắc vạt áo quỳ xuống:

- Thảo dân quỳ xin tướng quân tìm tung tích Lâu Kiêm Gia...

Lâu Kiêm Gia bị hung thủ giết kẻ ám sát Tây Tần kia bắt đi, lúc này đang gặp nguy hiểm! Đây là điều nàng tổng kết ra được trong thời gian ngắn nhất, nàng cho rằng đây là kết quả có khả năng lớn nhất.

- Người, dựa vào đâu mà ra lệnh cho bốn tướng quân?

Đôi môi mỏng khẽ mở, lạnh lùng phun ra câu này.

- Tướng quân, thảo dân có lý do của thảo dân, có thể mời tướng quân dời bước nói chuyện hay không?

Từ trên cao nhìn xuống, hắc có thể thấy đôi môi mỏng của nàng run rẩy, cảm nhận được sự căng thẳng của nàng lúc này, hình như không thể nói là căng thẳng, bởi vì hắc biết nàng không hề sợ hắc, nàng chẳng qua mất không chế tâm trạng mà thôi.

Nàng dường như rất đề ý đến Lâu-Kiêm-Gia kia.

- Được.

Hắc trả lời dứt khoát, ngược lại khiến Tang Vi Sương sửng sốt.

Đôi môi Bạc Ngan vẫn tựa tiểu phi tiểu như cũ, nhìn có chút giễu cợt, hắc cũng muốn nghe thử lý do của nàng:

- Thận nhị, dẫn Tang đương gia đến dịch quán.

Hắn nói rồi xoay người rời đi, trong bóng lưng lộ ra sự cương quyết đỉnh đạc khó nói nên lời.

Về tái nhợt trên mặt Tang Vi Sương khó mà mất đi, nàng tựa như đang ở thời khắc nghe tin Lâu Kiêm Gia mất tích đã tự giác bỏ ngoài tai lời khuyên can của tất cả mọi người, những lời người khác nói rằng không tìm được Lâu Kiêm Gia nàng hoàn toàn không nghe lọt. Bất chấp sự lo lắng khuyên nhủ của Dương Yên, bất chấp ánh mắt sắc bén của Thần nhị gia, nàng mím môi kiên quyết đứng lên, sắc mặt hờ hững.

Nàng vội vã rời khỏi Xuyên Ông các, tiếng vó ngựa lộc cộc, tiếng xe lăn bánh lóc cóc giày vò nội tâm nàng.

Cuối cùng, nàng xuống xe ngựa, theo thiếu niên mặc khôi giáp nọ vào dịch quán.

- Giờ có thể nói rồi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Nữ Nhân, Ngươi Rốt Cục Là Ai

Trong gian phòng rộng lớn chỉ có hai người họ, gặp nhau sau nhiều năm, nàng ở trong biển người nhìn hắn, lại gặp nhau lần nữa sau nhiều năm, hắn ôm nàng, trò chuyện cùng nhau sau nhiều năm, nàng chẳng qua là một nữ tử ham hư vinh mà hắn khinh thường.

Gặp nhau chẳng nhận ra nhau, bụi trần chưa phủ dung nhan năm nào, mái đầu chưa nhuộm hai màu.

- Thảo dân nghĩ tướng quân đã nghe lời khám nghiệm tử thi, cũng cho rằng Lâu Kiêm Gia không phải là hung thủ giết người. Thảo dân cho rằng Lâu Kiêm Gia không chỉ không phải là hung thủ giết người, ngược lại còn bị hung thủ bắt đi, nên thảo dân khẩn cầu tướng quân giúp tìm Lâu Kiêm Gia.

Đôi mắt trong trẻo của nàng sụp xuống, người nàng có thể cầu xin chỉ có hắn, không phải Thần gia cũng không phải người khác, chỉ có Bạc Ngan, chỉ có thể là Bạc Ngan.

Nếu đây là một âm mưu, chuyện của Lâu Kiêm Gia rơi vào tay người khác sẽ càng bị lợi dụng, duy Bạc Ngan là không, người nàng có thể tin chỉ có hắn. Nhưng hắn không tin nàng của bây giờ. Trong khi nàng đối với cách làm người của hắn lại tin tưởng không chút nghi ngờ.

- Bạc Ngan tướng quân, Vi Sương đoán người chết kia là người ám sát của Tây Tàn...có phải không?

Thấy hắn trầm mặc thật lâu, Tang Vi Sương ngẩng đầu, đôi con ngươi rực rỡ động lòng người nhìn về phía hắn, khoảnh khắc ấy ánh mắt nàng dịu dàng như ánh trăng.

Khuôn mặt trầm tĩnh thận trọng kia tức thì biến sắc, hắn nheo mắt nhìn nàng:

- Nữ nhân, ngươi rốt cục là ai?

Tang Vi Sương cong môi cười đầy thâm ý:

- Tướng quân, thảo dân chỉ là một tiểu nhân vật, nhưng tướng quân nên hiểu ý nghĩa khi Tây Tàn phái ra người ám sát, người ám sát không dùng để giết địch, người giết địch là tử sĩ, là gián điệp, chỉ có...

Ý cười nơi khóe môi nàng càng đậm.

Hoàng thất chỉ khi giết người của mình mới phái ra người ám sát.

Một người ám sát của Tây Tàn tại sao xuất hiện ở thành Hoài Châu, hắn ta muốn giết tướng sĩ Tây Tàn chạy sang Đông Diêu hay là...quý tộc?

- Hơn nữa, nghe nói vật áo trong của người đó màu tím..

Đôi con ngươi như mực của Tang Vi Sương ngược nhìn Bạc Ngan:

- Thể hiện rõ địa vị của hắn ta trong tổ chức ám sát...

Đôi môi mỏng của Bạc Ngan khẽ nhếch:

- Bốn tướng quân sẽ cố hết sức phong tỏa tin tức, nhưng ngươi nghĩ Hoàng thượng không biết là chuyện không thể nào.

- Tướng quân hiểu ý của thảo dân.

Nàng nhìn hấn, trong mắt lại khôi phục sự tự tin kinh người.

Hấn đương nhiên hiểu ý của nàng, nếu chuyện này để mọi người đều biết thì bất luận người mà kẻ ám sát Tây Tàn muốn giết là ai, Lâu Kiêm Gia cũng không thể toàn thân rút lui. Số người biết càng nhiều, chuyện này sẽ càng bị người có tâm lợi dụng.

- Bốn tướng quân tin rằng, trong thời gian ngắn chuyện này sẽ không ai biết được.

Hấn đứng dậy, vốc dáng anh tuấn chiếu vào mặt Tang Vi Sương gây ra cảm giác đè nén bức người.

- Nữ nhân, tốt nhất ngươi nên giấu kỹ cái đuôi nhỏ của ngươi, đừng để ta biết ngươi là ai! Bằng không..

Bằng không hấn sẽ không chút lưu tình mà bóp chết cô ta.

- Dạ, tướng quân.

Đôi mắt hoảng hốt của nàng rũ xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt hấn.

Bạc Ngạn làm việc lưu loát gọn gàng, quả nhiên hôm đó không truyền ra lời đồn nào, Xuyên Ông các đóng cửa tu sửa, chuyện án mạng cũng không ai hay biết.

Tang Vi Sương không biết Bạc Ngạn làm thế nào khiến Thần nhị gia im miệng không nói, nhưng nàng biết với tính cách của Thần nhị gia, trừ phi Phó Họa Khánh hỏi, bằng không hấn sẽ không chủ động đi nói, đây là tác phong nhất quán trước sau như một trong cách đối nhân xử thế của hấn.

Tối hôm sau, thông qua việc lục soát trên diện rộng từ giờ Hợi ngày hai mươi tám tháng hai đến rạng sáng ngày hai mươi chín tháng hai, thám tử của Bạc Ngạn thu được một tin tức tin cậy. Đêm qua, bên ngoài thành Hoài Châu hai mươi dặm, có ngư dân nhìn thấy cạnh bến thuyền sông Hoài có một chiếc thuyền khả nghi.

Lý do khả nghi là vì ngư dân nọ trước giờ chưa từng thấy chiếc thuyền đánh cá to như vậy đậu ở đó, hơn nữa thuyền đánh cá bình thường đều không đậu ở đó vì chỗ đó là một vùng nước cạn rất khuất.

Ngay đêm đó Bạc Ngạn sai thân tín ra roi thúc ngựa đến các cửa ải ở Hoài Châu thông đi khắp Đông Tây Nam Bắc, kiểm tra nghiêm ngặt tàu thuyền qua lại.

Với Tang Vi Sương mà nói, sinh nhật năm nay là hai thái cực vui vẻ và khổ sở, tựa như một màn kịch, xem mở đầu vĩnh viễn không thể nào đoán được kết cục.

Không ngờ đó sẽ là cái ôm cuối cùng, không ngờ lần đầu tiên được nhận quà từ Lâu Kiêm Gia...thế nhưng..

Không. Nàng lắc đầu, tay nắm chặt cây trâm ngọc bích kia.

Nàng ngay cả dáng vẻ lúc hấn đi cũng không nhìn rõ, nàng sao có thể ôm đầy tiếc nuối mặc hấn rời đi, bỏ lỡ hết lần này đến lần khác, để rồi thứ duy nhất còn lại là nỗi đau sâu sắc.

Nếu đã vô duyên, vì sao còn gặp lại?

- Đại tỷ, Kiêm Gia ca ca thật sự mất tích sao?

Cầm Văn mất đồ hoe đứng trước mặt Tang Vi Sương, công thành Đông treo bảng, công bố những học sinh được Văn Uyên các chọn vào tháng ba lên đường đến Lạc đồ, đây vốn là tin tức hấn rất mong chờ, nhưng vì Lâu Kiêm Gia mất tích mà hấn không thể nào vui nổi.

Không có bóng dáng của Lâu Kiêm Gia trong viện, hấn đâu còn đọc nổi sách thánh hiền vô dụng gì đó nữa, không nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt của Lâu Kiêm Gia, hấn đâu còn ăn nổi cơm ngày ba bữa, Lâu Kiêm Gia đi rồi, hấn ăn không biết ngon, ngủ không an giấc.

Mỗi khi nghĩ đến lúc này Lâu Kiêm Gia đang rơi vào tay người xấu, có lẽ ngay cả cơm cũng không được ăn, một người xinh đẹp tuyệt mỹ như vậy đang bị người khác bắt nạt...vành mắt Tang Cầm Văn cả ngày đều đỏ hoe.

Kiêm Gia ca ca nhất định đang chờ họ đi cứu, huynh ấy nhất định đang đau lòng vì tại sao họ vẫn chưa tìm được huynh ấy.

Nhìn đại tỷ mím môi không lên tiếng, Tang Cầm Văn hiểu trong lòng tỷ ấy cũng khổ sở như hấn, Kiêm Gia ca ca ngốc nghếch không biết gì cả, rời khỏi bất kỳ sự che chở nào, huynh ấy chỉ có thể mặc cho người ta xâu xé, làm sao đây, hấn sợ lắm, sợ Kiêm Gia ca ca xảy ra chuyện, đây sẽ là vết thương mà suốt đời này của hấn cũng khó mà lành được.

Rất nhiều năm về sau, trong Tang công tiểu ký “Tây song dạ ngữ” từng viết: “Nhiều năm sau tôi vẫn nhớ nỗi đau ấy, đó là lần đầu tiên tôi cảm nhận được nỗi đau ly biệt với người thân, lúc nhị tỷ rời đi tôi hãy còn quá nhỏ, hơn nữa trong lòng tôi lúc ấy luôn cho rằng nhị tỷ sẽ trở về. Năm mười một tuổi đó, khi Kiêm Gia ca ca rời đi tôi đã được đi học, đã hiểu cái gì gọi là “sinh biệt ly”, cũng hiểu nếu chúng tôi không tìm huynh ấy, huynh ấy có thể sẽ không bao giờ về nữa...cho nên sau đó tôi không hề do dự đến Lạc Dương, còn a tỷ thì bắt đầu chặng đường tìm kiếm dài đằng đẵng suốt một năm, vì Kiêm Gia ca ca, tỷ ấy đã bỏ bao công sức mở rộng việc làm ăn đến Lạc Dương, đến Tây Tàn...tỷ ấy nói tỷ ấy tích lũy vàng bạc, dãi nắng dầm mưa, đặt chân lên vạn nẻo đường không chỉ vì Lâu Kiêm Gia...nhưng ngay lúc đó tôi căn bản không ngờ được còn có lý do càng quan trọng hơn việc tỷ ấy dốc lòng tìm

kiếm Kiếm Gia ca ca...”

Tang Vi Sương không nhìn Tang Cẩm Văn, đến khi nàng thay xong y phục màu đen cũng không nhìn, nàng không muốn để Cẩm Văn thấy khuôn mặt tái nhợt của nàng.

Có lẽ vì Tình Sợ, vì Lâu Kiếm Gia, nàng nảy sinh sự hoài nghi sâu sắc với chính mình, từ tận đáy lòng nàng không muốn người kế tiếp bị thương tổn là Tang Cẩm Văn, cho nên khi Văn Uyên các đưa ra thông báo, nàng bảo Dương Yên dẫn Cẩm Văn đi Lạc Dương trước, có lẽ trong thâm tâm nàng cho rằng Cẩm Văn rời khỏi nàng sẽ an toàn hơn một chút.

Huống chi ở Văn Uyên các, hấn sẽ nhận được sự giáo dục tốt nhất, tất cả những thứ đó đều do tự hấn giành được cho bản thân!

- Cẩm Văn, tỷ ra ngoài, tôi nay nếu tỷ không về cũng đừng lo lắng.

Ngày mai là mùng năm tháng ba, Dương Yên sẽ đưa hấn đi Lạc Dương, nếu có thể tìm được Lâu Kiếm Gia thì nội trong một tháng nàng cũng sẽ đi Lạc Dương, đến lúc đó cả nhà họ có thể sống vui vẻ hòa thuận, còn nếu không tìm được thì ba tháng sau nàng cũng nhất định sẽ đi Lạc Dương.

- Tỷ!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Cẩm Văn tức thời ảm đạm như tro tàn, hấn cũng dự liệu được quyết định của đại tỷ, có lẽ đại tỷ cũng muốn rời khỏi hấn. Hấn rất rõ ngày mai là mùng năm tháng ba, là ngày mà những Các lão của Văn Uyên các đưa học sinh được chọn về Lạc Dương..

- Tỷ, Kiếm Gia ca ca đi rồi, tỷ cũng không cần Tiểu Cẩm nữa sao?

Ánh nến chiếu ra cái bóng kiên cường nghiêng nghiêng của nữ tử áo đen, thân thể bước đi của nàng bỗng khựng lại, chột xoay người nhìn hấn.

Ánh mắt trong trẻo như ánh trăng mang nỗi bi thương:

- Tang Cẩm Văn, tỷ không phải không cần đệ, đệ hiểu mà, còn bướng bỉnh cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của chàng Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Tiền Cực Của Nàng

Hóa ra bốn năm gian khổ đã mài đi sự gai góc của nàng, nhưng tính cách nàng vẫn như cũ, lúc đau lòng nàng lại có thể nói lời lạnh nhạt với Tang Cẩm Văn cũng đang đau lòng không kém, tính tình thối của quý tộc mà, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời!

Lúc phiên muộn nàng có thể trút bức bối lên người các cung nữ, nhưng sao có thể hờ hững với Tiểu Cẩm còn nhỏ dại như thế.

Nàng cuối cùng đã che giấu nỗi bất an trong lòng.

- Tang Cẩm Văn, ngày mai đệ theo Dương Yên đi Lạc Dương, nếu không dù tỷ chết cũng sẽ không tha thứ cho đệ!

Giọng nàng lạnh lùng cao ngạo, ngay cả cái bóng dưới ánh nến cũng trở nên to lớn đáng sợ.

- Tỷ!...

Nước mắt tuôn trào, hấn quỳ xuống ôm chân nàng:

- Tỷ, tỷ đừng rời khỏi đệ...hu hu hu...tỷ...

Nếu ngay cả đại tỷ cũng rời bỏ hấn thì hấn không còn gì nữa, vậy hấn đi Lạc Dương còn có ý nghĩa gì? Nếu không có Kiếm Gia ca ca thì công danh hấn tranh được còn nghĩa lý gì.

Phải chăng ông trời đang trừng phạt lòng tham của hấn, cho hấn một tiền đồ rồi lấy đi Lâu Kiếm Gia của họ, còn muốn chia tách hấn và đại tỷ?...

Không, nếu là như vậy, hấn thà không cần gì cả! Không cần danh lợi, không cần tiền đồ, chỉ cần Kiếm Gia ca ca và đại tỷ! Dù có quay lại những ngày nghèo khó hấn cũng vui lòng!

Tiếng khóc của hấn rốt cục khiến trái tim lạnh lẽo của nàng chìm vào hồ sen dịu mát, mặt nạ hờ hững dần rạn nứt, tim nàng đau lắm, vì tiếng khóc của Tiểu Cẩm, vì tương lai mờ mịt nặng nề, nàng tựa như lục bình lênh đênh trên mặt nước, không biết rồi sẽ trôi về đâu?

Lâu Kiếm Gia đi rồi, mang đi cả trái tim ấm áp của nàng, cũng mang đi cả mọi cảm giác tốt đẹp trên thế gian này.

Nàng cuối cùng cũng hiểu điều càng khiến người ta bất lực hơn so với phản bội chính là loại đau lòng này.

Phó Họa Khánh phá hủy cuộc đời nàng, còn Lâu Kiêm Gia mang đi thế giới của nàng.

Cuộc đời nàng từ trước đến nay, thế giới không còn nữa, nàng tựa như một cánh chim mờ mịt, mệt mỏi rã rời mà vẫn không tìm được đất liền.

- Tiểu Cẩm, tỷ sẽ không bỏ rơi đệ, đời này cũng sẽ không bao giờ bỏ rơi đệ, đệ và Dương Yên đi Lạc Dương, tỷ sẽ dẫn Lâu Kiêm Gia đi tìm đệ, đệ phải hiểu rằng chúng ta luôn bên nhau, bất kỳ ai cũng không thể bỏ rơi nhau, tỷ sẽ không bỏ rơi Lâu Kiêm Gia, càng sẽ không bỏ rơi...Tiểu Cẩm

Giọt lệ làm mờ mắt, nàng nhìn ánh nến phát sáng từng đốm nhỏ trong mắt nàng như phân ra thành nhiều đốm, nàng xoay người quay lưng về phía hắn.

- Tiểu Cẩm, buông tay đi, tỷ nhất định sẽ sống sót trở về, đời này tỷ sẽ không bỏ rơi Lâu Kiêm Gia, cũng sẽ không bỏ rơi đệ...

Tang Cẩm Văn khóc sắp hết hơi, khó khăn buông tay ra, thân thể nhỏ bé ngồi bệt trên mặt đất, trừ gật đầu ra thì không nói được gì. Kỳ thực đại tỷ nói không sai, là hắn bướng bỉnh, hắn không hiểu khổ tâm của đại tỷ, muốn khóc lóc làm nũng để giữ đại tỷ lại mà không biết nếu đại tỷ chỉ ở nhà cùng hắn ngồi chờ tin tức thì cả đời này tỷ ấy cũng sẽ không an lòng.

Hắn rất hi vọng ông trời sẽ thương xót hắn một lần, để đại tỷ nhanh chóng tìm được Kiêm Gia ca ca!

Hắn sẽ ngoan ngoãn đi học, sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt, sẽ vờ như không có việc gì, không hề do dự đến Lạc Dương..

Tang Vi Sương vừa mở cửa thì thấy Dương Yên đứng bên ngoài.

Hai đôi mắt đỏ bất ngờ không kịp chuẩn bị đối mắt nhìn nhau.

- Dương...

- Dương gia...

Hai người đồng thời cúi đầu để che đi sự lúng túng, Tang Vi Sương nghiêng người nhường đường, Dương Yên cúi đầu bước vào ôm lấy Cẩm Văn.

- Dương gia đi sớm về sớm...

Dương Yên nói câu này là nói với Tang Vi Sương, hắn sẽ chiều cố Tang Cẩm Văn và Quá Tuyết rất tốt vô cùng tốt, hắn sẽ không để nàng lo lắng chuyện hậu phương.

Dương Yên càng hiểu rõ, tam thiếu gia vào Văn Uyên các là an toàn nhất, từ khi Lâu thiếu gia xảy ra chuyện, hắn liền biết mọi chuyện không hề đơn giản. Cho nên khi Tang Vi Sương dẫn hắn dẫn Tang Cẩm Văn đi Lạc Dương, hắn tuy khổ sở vì sắp phải chia xa nhưng không hề nói lời phản đối, họ đi Lạc Dương, rời khỏi vùng đất thị phi Hoài Châu này thì Vi Sương sẽ không còn bận khoăn khi làm việc, không phải lo lắng chuyện trong nhà.

Nàng nặng nề “ừ” một tiếng, cảm giác nghẹn ngào chưa xót trong cổ họng mãi đến khi ra khỏi cổng thành mới dần dần biến mất.

Sau khi ra khỏi thành, Vi Sương đi thẳng đến bến thuyền ở bên ngoài thành Hoài Châu hai mươi dặm, người ngựa của Bạc Ngan khi nhận được tin tức đã đến đó ngay, còn nàng cũng nhận được tin tức nhưng phải dặn dò Dương Yên và bị Tiểu Cẩm quẩn chân.

Nàng không hề trách Tiểu Cẩm, khi cỡ tuổi Tiểu Cẩm, nàng cũng khóc lóc cũng làm nũng, nàng sẽ không cưỡng ép hắn trưởng thành, vĩnh viễn cũng không.

Chỉ là trước khi hiểu rõ hết thảy, nàng phải bảo đảm cho Tiểu Cẩm và trên dưới Tang gia an toàn.

Thành Hoài Châu thị phi này không thể ở lại nữa.

Nàng bước đi như gió, con gió chốn đồng quê thổi tóc nàng bay bay, nhìn trời cao, suy nghĩ miên man, ai sẽ kết thúc những tháng năm chiến loạn, kết thúc thời đại bạo tàn người thân ly tán, ăn bữa nay lo bữa mai này? Người anh hùng xuất chúng kia, đứa con kiêu ngạo mà mệnh trời đã định kia đang ở phương nào?

Vẫn chưa ra đời nhì...

Nàng khẽ cười tự giễu, nàng không biết một ngày có bao nhiêu người mất mạng vì âm mưu của ba nước, hoặc chết vì chiến loạn, chết oan chết uổng.

Nàng thề sẽ không để người thân của mình chết bởi âm mưu của ba nước, chiến loạn cũng không được! Số mệnh của họ là sinh vinh tử ai, sống thọ và chết tại nhà! Chứ không phải là chết oan chết uổng!

Nàng sẽ không để người thân của mình giẫm lên vết xe đổ của công chúa Hoa Dương!

Bên ngoài thành Hoài Châu hai mươi dặm, Tang Vi Sương hít một hơi thật sâu có thể nhìn thấy ánh đèn mờ mờ ở phía Tây, nàng nghĩ người của Bạc Ngan nhất định đang ở đó đợi nàng, bèn thận trọng đi về phía Tây.

Gió thổi từ phương Đông thoang thoảng hương trà, Thận nhi nhắm mắt rồi mở ra, nhẹ giọng nói:

- Người đến rồi.

Không lâu sau, Tang Vi Sương nhìn rõ thiếu niên mặc khôi giáp kia là người bên cạnh Bạc Ngan, nàng mới từ trong lùm nhảy ra ngoài.

- Đại nhân, Vi Sương đến muộn.

Giọng nói nàng bình tĩnh mang theo chút thờ dốc do gấp rút lên đường.

Thận nhi chăm chú nhìn nàng, một bóng dáng cao lớn mặc áo đen từ phía sau hất bước tới, lạnh lẽo như nước sông.

- Không muộn, bọn ta cũng vừa đến một lúc.

Tang Vi Sương có chút né tránh ánh mắt Bạc Ngan, cười nói:

- Đa tạ Bạc tướng quân đã báo cho Vi Sương biết đầu tiên, nhưng Vi Sương vẫn có một chuyện muốn thương lượng cùng Bạc tướng quân, xin tướng quân dỗi bước trò chuyện.

Bạc Ngan hơi giật mình, nhìn Thận nhi rồi lại nhìn Tang Vi Sương nói:

- Tang cô nương có gì cứ nói thẳng.

Tang Vi Sương đỏ mặt cực kỳ lúng túng, đầu tại nàng không động não, khiến người ta chê cười, vào thời điểm này có thể theo hấn đến loại địa điểm này có ai lại không phải là thân tín của hấn chứ.

- Vi Sương khẩn xin tướng quân giúp Vi Sương bảo vệ an nguy cho xá đệ.

Nàng thành khẩn nói.

- Hừ, người cầu xin bản tướng quân hết cái này đến cái nọ? Thẻ diện gớm nhỉ! Bản tướng quân không thể không nghe lời người à?

Khuôn mặt nghiêng nghiêng của hấn vô cùng lạnh lùng kiêu ngạo, thêm vào đó là vóc dáng cao lớn của hấn khiến Tang Vi Sương giờ khắc này có vẻ hèn mọn và...đáng thương.

Cảm thấy thấp kém trước mặt một người từng là “ham khuê mật” còn thân thiết hơn cả “thủ mật giao” của các tiểu thư khuê phòng (“khuê mật” và “thủ mật giao” đều là từ dùng để chỉ nữ bạn thân của các tiểu thư khuê phòng thời cổ, hiện đại cũng dùng từ này nhưng với nghĩa rộng hơn), Tang Vi Sương đỏ mặt đến mang tai, nhưng nàng không cảm thấy xấu hổ và giận dữ mà chỉ cảm nhận được sự bất lực sâu sắc.

Thẹn quá hóa cười, quá khó chịu thì không cảm thấy khó chịu nữa, dù sao nàng cũng đã hai bàn tay trắng, nàng cười dịu dàng, ngẩng đầu lên, ánh mắt tự tin kinh người:

- Vi Sương có thể giúp tướng quân trong vòng nửa năm vinh quang vô hạn trở lại Lạc Dương, đây là tiền cược của Vi Sương.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Thật Muốn Mổ Tim Người Ra

Nghe vậy, Thận nhi im lặng không nói gì kinh ngạc nhìn Tang Vi Sương.

Bạc Ngan giật mình nheo mắt nhìn nàng, như cười như không.

A, hiếm khi trước mặt lại có một người thông minh biết nhìn toàn cục.

Là một thương nhân, còn là một nữ nhân.

Nàng chỉ một câu đã nói toạc ra tình cảnh khốn khó của hấn, hấn không giận ngược lại còn cười?

Tang Vi Sương tưởng câu nói cùng đường ấy của nàng sẽ chọc giận hấn, ít nhất cũng giống như năm xưa khi nàng nói ra bí mật của hấn, hấn đã đỏ mặt tới mang tai, nàng không quên hấn là một cậu bé hay xấu hổ.

Hắn khi ấy như ánh mặt trời nhưng cũng thẹn thùng xấu hổ, dễ đỏ tai.

Nhớ đến đây, nàng vô thức nhìn bên tai hắn.

Bạc Ngạn đang lo lắng tai đỏ sẽ tiết lộ tâm tư của mình thì trùng hợp nhìn thấy “động tác nhỏ” của nàng.

Ngực hắn chấn động, có loại cảm xúc nào đó cố gắng che giấu lộ ra nơi đáy mắt.

Là không thể tưởng tượng nổi, hay là hoảng sợ?

Tang Vi Sương sau cơn kinh ngạc thì bắt đầu suy xét ánh mắt kia của hắn, hắn tại sao lại có loại ánh mắt này? Nàng chưa kịp nghĩ nhiều thì bị một giọng nói lạnh lùng ngắt ngang:

- Ha ha, bốn tướng quân sớm biết cô nương thông minh, dù vậy cũng đã xem nhẹ người.

Cuối cùng thì người thiếu niên xấu hổ kia đã không còn nữa...nam nhân trầm tĩnh lạnh lùng trước mặt này đâu còn là Bạc Ngạn nàng quen biết?

- Không, trong lòng tướng quân biết không phải tướng quân xem nhẹ mà là Vi Sương vốn không muốn can dự vào loại chuyện này, hôm nay chỉ là hành động bất đắc dĩ...

- Ha ha, hay cho một hành động bất đắc dĩ, Tang Vi Sương người nếu có thể nhìn rõ chỗ khó khăn của bốn tướng quân thì can dự hay không can dự đều không do người quyết định!

Phải, đều không do nàng quyết định, nàng sớm đã là người trong cuộc, chính vì là người trong cuộc nên nàng mới buộc phải nhìn toàn cục.

Nàng luôn cúi đầu, không nhìn vào mắt hắn nữa, nhìn vào đôi mắt kia rất dễ bị quá khứ chi phối, thà rằng không thấy mới không bị tổn thương.

- Chiến dịch Thiệu Nam, người ngựa dưới trướng tướng quân vào sinh ra tử, hiện nay quân Tần lui về phòng thủ, tướng quân lại an phận ở Hoài Châu, Thiệu Nam được bảo vệ ổn định, đại quân khai hoàn nhưng thánh ý không rõ...

Nàng nhẹ nhàng nói một câu đã chỉ ra tất cả chỗ khó của hắn, nàng vốn không muốn làm vậy. Chỉ là hắn cần tiền cuộc, nàng đành phải cho hắn lý do.

- Ồ...

Không biết là không muốn nàng nói tiếp hay vì chỗ nào đó trong lòng tác quái, hắn lên tiếng ngắt lời nàng, than dài một tiếng, khóe môi như cười như không:

- Người có thể được Thần nhị gia xem trọng quả nhiên không thể khinh thường, nữ tử thế gian không thể tin cũng đương nhiên không giả.

Hắn tiến lên một bước, bàn tay to nắm cổ áo nàng, hơi thở tỏa ra trên người hắn lạnh lùng giá buốt:

- Khua môi múa mép, quý kẻ đa đoan...Nữ nhân, ta thật muốn mở tim người ra, nhìn xem có phải nhiều hơn Tỳ Can một lỗ hay không?... (Tỳ Can là một trung thần thời nhà Thương, ông bị Trụ vương giết vì nghi ngờ tim ông có bảy lỗ)

Tang Vi Sương kinh ngạc đến chết lặng, không hoàn toàn là sợ, chỉ là nàng chưa từng tiếp xúc với một Bạc Ngạn như vậy.

Gương mặt nhợt nhạt của nàng cười thê lương:

- Tim của Vi Sương...tướng quân biết đấy, cũng giống của tướng quân, không phải bảy lỗ cũng không phải tám lỗ, tim của tướng quân thế nào thì của Vi Sương cũng vậy...

Giữa hàng chân mày cau lại của hắn mờ hồ ẩn chứa sát khí, hắn vung tay, nàng ngã mạnh trên mặt đất.

- Thu hồi bộ dạng quyền rũ kia của người đi! Mánh lới mê hoặc Thần nhị gia đừng có dùng với ta!

Nghe vậy vẻ mặt Tang Vi Sương hiện ra vẻ u mê thậm chí như “lạc trong sương mù”, nàng không hiểu tại sao Bạc Ngạn lại nói nàng như vậy? Còn dùng loại từ ngữ mà nàng cái hiểu cái không nữa.

Ngày nay gặp lại, hắn...đường như rất ghét nữ nhân?

Phải chăng trong những năm tháng nàng không biết, đã xảy ra chuyện gì đến nỗi khiến hắn khinh thường thậm chí chán ghét nữ nhân?

Nàng phát hiện bên cạnh hắn không có một nữ nhân nào, nàng nhớ các quý tộc cỡ tuổi hắn thông thường đều đã nạp thiếp, dù là phụng chỉ xuất chinh thì bên người cũng có thị thiếp theo hầu. Người trong triều lạnh lùng như Thần nhị gia cũng có thị thiếp nha hoàn hầu hạ trong khi bên cạnh hắn lại toàn là nam nhân.

- Người đang nghĩ gì? Nghĩ đến tiền cuộc của người hay nghĩ tính kế ta thế nào?

Khi hắn nói hai chữ “tính kế”, trong mắt mang theo lửa giận bùng bùng, dù hắn đã cố sức kiềm chế nhưng Tang Vi Surong cũng có thể nhìn ra.

Nhìn hắn lần nữa, nàng cảm thấy một mối sâu sắc, nàng có thể cảm nhận được cuộc sống của hắn một mối thế nào, cũng khiến cho những người xung quanh hắn đều một mối theo.

Từ khi sống lại đến nay, người đầu tiên nàng quý, là hắn, nàng biết hắn không phải loại người dựa vào thân phận cao quý, quyền lực nắm trong tay mà lạm dụng quyền uy, chính vì như thế nàng mới quý thẳng thắn vô tư đến vậy.

Nàng lần đầu tiên im lặng hứng lửa giận của một người, im lặng mặc cho hắn đẩy nàng ngã xuống đất!

Nhưng khi nhìn sự khinh miệt hắn cố ý lộ ra, nàng giờ đây chỉ thấy một mối thay hắn, sống như vậy còn không bằng đi chém giết cho thống khoái!

Nàng nghĩ hắn có lẽ cũng có chung suy nghĩ với nàng..

Lắc đầu, nàng không muốn đồng dài nữa, bèn chịu đựng cơn đau từ mặt đất bò dậy:

- Tướng quân nếu có thể định ra hiệp ước quân tử với Vi Surong, ba ngày sau Vi Surong sẽ vì tướng quân mà hiến ra một kế, một kế thu phục Thiệu Tây.

- Hừ! Nực cười, một nữ tử lại dám nói bừa đại kế quân sự quốc gia, ngươi cho rằng thiên hạ hết người rồi hay sao? Hay cho rằng trêu chủ tử rất vui?

Thận nhi im lặng này giờ lạnh lùng mở miệng, trong đôi mắt trấn tĩnh của hắn có chút hoảng sợ lóe qua, hắn đang sợ, sợ sự huynh dưới con nóng giận sẽ giết chết nữ nhân không biết sống chết này!

Có lời của Thận nhi điều hòa, ngược lại Bạc Ngạn có thể bình tĩnh phân tích sự việc, tỉnh táo lại, đôi con ngươi của hắn trở nên uy nghiêm, hắn đưa tay:

- Bỏ tướng quân cho ngươi một cơ hội làm quân sư!

Hắn nghiêng người, đôi môi mỏng mềm mại lạnh như băng cử động:

- Ngày mai Tàn Dương mang theo một ngàn người hộ tống học sinh được chọn của Văn Uyên các hội kinh, Bùi gia công tử thế nào thì Tang Cẩm Văn thế này.

Vi Surong nghe vậy, nói:

- Vi Surong đa tạ tướng quân.

- Bây giờ ngươi đã là quân sư dưới trướng bản tướng quân, nên xưng hô là gì thì ngươi tự hiểu.

Một câu trả lại, Vi Surong nói không nên lời.

Hắn không nhìn nàng, nói tiếp:

- Thận nhi, chọn ba mươi người theo cô ấy, tùy cô ấy sai khiến.

- Chủ tử, việc này...

Thận nhi tuy không dám tin nhưng lại cảm thấy đây là chuyện hợp tình hợp lý. Một nữ nhân có thể dùng một câu nói trắng ra chỗ khó của Bạc Ngạn thì không phải là người bình thường, cô ấy có nhan sắc, cũng có mưu lược.

Cô ấy nói ba ngày sau hiến kế đoạt lại Thiệu Tây, nhưng liệu cô ấy có biết quân chủ lực Tàn hiện nay bám chặt Thiệu Tây, năm vạn đại quân dây dưa ở Thiệu Tây nhiều ngày như vậy vẫn vô phương hạ thủ, một nữ nhân? Cô ấy có thể hiến ra kế sách động trời gì chứ?

Thật lâu, Tang Vi Surong mới từ trong một loạt mệnh lệnh phục hồi tinh thần lại.

- Tiểu nhân...đa tạ tướng quân.

Nàng nhất thời không biết tìm từ gì để tự xưng hô:

- Tôi...hiện tại tướng quân có thể cho tiểu nhân biết manh mối về Lâu Kiêm Gia không?

- Ngươi đi theo ta...

Hắn nhìn nàng rồi xoay người đi tới một căn lều cỏ có ánh đèn gần đó.

- Tướng quân, tiểu nhân hiểu rồi, tiểu nhân không tiện ở lại nữa...

Nàng ngừng đầu nhìn hắn, khuôn mặt ửng đỏ:

- Tiểu nhân bây giờ có thể sai khiến ba mươi người kia không?

Đáng vẻ nàng đỏ mặt tựa như trên khối ngọc trơn bóng trắng ngần có một đóa đào hồng, rất quyến rũ rất đáng yêu.

Hắn không biết nữ nhân cũng có lúc nhu mì đáng yêu như vậy, một nữ nhân trong treo lạnh lùng khi đỏ mặt lại càng rung động lòng người, khiến người ta thương tiếc.

Hóa ra cô ta cũng có lúc hồn nhiên ngây thơ, đáng tiếc chẳng qua là gặp dịp thì chơi. Cô ta rõ ràng có tướng mạo giống Hoa Dương, một con cò không rõ là ai xếp đặt ở thành Hoài Châu?...Hắn cười lạnh:

- Dĩ nhiên.

Nói xong, hắn không hề lưu luyến rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Một Chút Mạnh Mối

Sáng sớm mùng năm tháng ba, Dương Yên dẫn Tang Cẩm Văn, Phàn Quá Tuyết và A Vượng lên xe ngựa của Văn Uyên các đi Lạc Dương, mấy người Văn Ngọc, Thục Diệp đưa tiễn mãi đến qua cổng thành Bắc thành Hoài Châu ba dặm.

Trong lòng Văn Ngọc, Thục Diệp và Niệp Hiệp đều rõ, lần đi này có lẽ rất nhiều năm cũng không gặp lại.

Các nàng thích Tang tam thiếu gia, cũng thích Lâu công tử, nhưng thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn.

- Tam thiếu gia, bọc này cậu mang theo, lúc thèm ăn có thể ăn thức ăn trong hộp, y phục để thay cũng là mới may theo kích thước của cậu..

Niệp Hiệp dịu dàng nói, tính nàng đa sầu đa cảm, sớm đã rung rung muốn khóc.

- Tiễn đưa ba dặm, Cẩm Văn đã nhận được rất nhiều, năm nào gặp lại, Cẩm Văn chắc chắn sẽ nhớ ơn tri ngộ của cố nhân, đừng quên đi báo. (đừng quên đi báo: trích từ “tích thủy chi ân, đừng quên đi báo”, nghĩa là nhận được ơn huệ nhỏ như giọt nước cũng phải dùng dòng suối để báo đáp)

Lời của hắn khiến những người chung quanh nghe mà cảm phục.

Có Các lão Văn Uyên các gật đầu tán thưởng, khắc ghi ơn tri ngộ, sự thành khẩn của người này gần có phong thái của Trương Lương .

Lời nói của Tang Cẩm Văn khiến giọt nước mắt rung rung của Niệp Hiệp tuôn trào:

- Tiểu Cẩm thiếu gia ngọc, chúng tôi đều chỉ muốn cậu sống tốt, tương lai lớn lên thành một nam tử cao lớn tuấn tú làm mê đắm hàng vạn hàng nghìn thiếu nữ, ai cần cậu đừng quên đi báo? Tiễn lương Thân gia cho tôi, tôi còn không biết tiêu vào đâu đây này?!

Nhìn Niệp Hiệp khóc lớn mà vẫn dùng giọng điệu vui đùa với hắn như cũ, trong lòng hắn chua xót nói không nên lời.

- Tam thiếu gia, Dương công tử, Tiểu Phàn thiếu gia, A Vượng ca nữa, mọi người đi đường cẩn thận.

Mắt Thục Diệp cũng hồng hồng, nàng luôn hồn vía lên mây như có tâm sự nặng nề, Dương Yên biết nàng mơ hồ ái mộ Lâu thiếu gia, nàng đang lo lắng cho Lâu Kiêm Gia.

Ngày hôm ấy hoa đào rơi là tả, khắp đất trời vương vãi những cánh hoa; ngày hôm ấy sông Hoài mưa bụi quá; người ra đi nước mắt cứ tuôn nhòa; ngày hôm ấy trẻ con về phương Bắc, sống những ngày khổ sở thật lênh đênh.

- Tang đương gia, trong bốn hướng Đông Tây Nam Bắc, bến thuyền xa nhất tiếp giáp thành Hoài Châu chính là bến Thanh Y này.

Bạc Ngạn cho Vi Sương ba mươi người, trong đó hai mươi người là võ sĩ, năm thám tử, bốn cao thủ ngựa và một nam nhân tên Khổng Chu là “vạn sự thông” (chỉ người hiểu biết rất nhiều thứ) mà Bạc Ngạn cho nàng, nàng có thể hỏi thăm ông rất nhiều chuyện.

Nơi này là bến Thanh Y, Tang Vi Sương dẫn ba mươi người suốt đêm ngựa không ngừng vó đuổi đến đây.

- Dẫn ta vào bến.

Nàng trầm giọng nói.

Khổng Chu hiểu ý nàng, không đợi nàng cất bước đi vào bến đò, Khổng Chu đã nói:

- Tang đương gia đợi cho chốc lát, mệnh lệnh của chủ tử kiểm tra nghiêm ngặt tàu thuyền qua lại sớm đã truyền xuống, vừa này tôi đã sai người đi hỏi rồi, nếu có thuyền khả nghi đi qua, đương nhiên sẽ không thoát được.

- Như vậy, ta chỉ cần ở đây yên tĩnh chờ đợi?

Ánh mắt Tang Vi Sương trầm xuống nhìn ông, hỏi ngược một câu khiến ông không biết đáp thế nào.

Trầm mặc chốc lát, Khổng Chu dẫn Tang Vi Sương đến một căn phòng bí mật, có lẽ là địa điểm tiếp ứng của thuộc hạ Bạc Ngan. Bọn họ cười ngửa mà đến, đương nhiên không có chỗ trao đổi như xe ngựa.

Khổng Chu nghĩ chủ tử đã đem ba mươi người họ cho Tang công tử này sai khiến thì để lộ vài địa điểm cho công tử hẳn là chủ tử cũng không để ý.

Khổng Chu đứng trước mặt Tang Vi Sương, lấy từ trong ngực ra một tấm bản đồ, đôi chân mày tựa như đường vòng cung khẽ động, ông khoảng ba mươi tuổi, dáng người hơi thấp, nhưng thần thái lão luyện, điềm đạm lịch sự.

Ông mở bản đồ trong tay ra, chỉ chỗ bến Thanh Y nơi họ đang đứng. Ngón tay ông lại di chuyển tìm kiếm xung quanh bến Thanh Y.

- Tang đương gia, trước đây thuộc hạ đã nói, trong các bến thuyền tiếp giáp thành Hoài Châu thì bến Thanh Y là xa nhất, thuyền đi từ Đông sang Tây sẽ đi qua nơi này, sở dĩ tôi đưa ngài đến đây không chỉ vì bến Thanh Y cách Hoài Châu xa nhất mà còn vì nhánh sông này tương đối yên ổn, hơn nữa thám tử các nơi khác đều cho biết là không có tàu thuyền đáng nghi qua lại, vào lúc này nơi cuối cùng có thể điều tra trong bốn phương Đông Tây Nam Bắc chính là ở đây nên mới đích thân dẫn ngài đến.

Tang Vi Sương nhìn theo tay ông chỉ, sắc mặt chuyển dần từ tái nhợt sang u ám:

- Ý ông là Ngọc Tân phía Bắc, Thiên Môn phía Nam, Đông Húc phía Đông đều đã kiểm tra nhưng không có gì khác thường?

Khổng Chu thấy sắc mặt nàng nghiêm trọng thì giật mình, lắc đầu nói:

- Tang đương gia, thuộc hạ không dám bảo đảm không có gì khác thường, nhưng thuộc hạ tin tưởng người kiểm tra tuyệt đối sẽ không để sót một tin tức đáng tin nào, đương gia nên tin tưởng chúng tôi ngay cả khẩu cung của ngư phụ cũng ghi lại, càng sẽ không...

Ông chỉ ra điều này, Tang công tử sẽ biết những gì ông nói là thật.

Tang Vi Sương không khỏi ngăn người, đôi gò má lúng túng ửng đỏ, đồng thời lo lắng:

- Nói vậy...chỉ còn lại bến Thanh Y phía Tây cách thành Hoài Châu khá xa này thôi?

Khổng Chu cho rằng Tang Vi Sương qua sự chỉ điểm của ông sẽ dần dần hiểu ra, người thông minh như Tang công tử sao có thể không hiểu ý ông được. Chuyện do người làm, bọn họ đã dốc hết toàn lực, nếu kiểm tra nghiêm ngặt như vậy mà vẫn không tìm được Lâu công tử kia thì chỉ có thể xin người của Tang gia nới bi thương.

- Thuộc hạ đúng là ý này, lát nữa thám tử thuộc hạ phải đi lập tức sẽ có tin tức.

Ánh mắt ông nhìn Tang Vi Sương có chút thương hại, dường như rất thông cảm cho nàng, cũng rất thông cảm cho Lâu Kiêm Gia...

Trong lòng Tang Vi Sương sớm đã không thể bình tĩnh, bến thuyền cuối cùng sao? Nếu bến thuyền này cũng không có tin tức thì sao? Nàng thật không muốn kết thúc như vậy, nhưng nếu để Bạc Ngan phải thêm người đi hỏi cận kề thêm lần nữa, hoặc nàng đích thân đi đến từng bến thuyền điều tra tỉ mỉ lại lần nữa thì trong mắt người khác cũng hoang đường không khác mò kim đáy biển chẳng?

Nhưng...nàng không cam tâm!

Tang Vi Sương đưa tay lấy bản đồ trong tay ông, nhìn rõ bến thuyền gần thành Hoài Châu nhất là bến Ngọc Tân phía Bắc, tiếp đó là bến Đông Húc phía Đông, sau nữa là bến Thiên Môn phía Nam. Giống như kết luận nàng phân tích cả đêm đưa ra được, ba bến thuyền này qua kiểm tra nghiêm ngặt đều không hề có kết quả, vậy kết luận cuối cùng chỉ còn lại một, người bắt Lâu Kiêm Gia khả năng lớn nhất là đi về phương Tây!

Phương Tây...trong đầu vừa xuất hiện hai chữ “phương Tây”, đôi mắt Tang Vi Sương trở nên sâu xa như hồ nước, nói đến phương Tây nàng sẽ nghĩ ngay đến “Tây Tân” nổi tiếng thiết huyết trong ba nước. Không phải chưa từng nghĩ đến, có lẽ từ khi bắt đầu nàng đã nghĩ như vậy rồi...

Nếu là phương Tây, đôi mắt linh động của nàng nhanh chóng quét qua lãnh thổ, sông ngòi, thậm chí là những nhánh sông nhỏ khu vực phía Tây Diêu quốc. Nàng nhìn đến một chỗ thì neho mắt lại, một thiếu niên vóc dáng cao gầy lạng lẽ đi vào phòng.

- Khổng gia, Tang đương gia.

Người nọ chấp tay hành lễ, rồi lấy từ trong ngực ra một tờ giấy, nhanh chóng đến trước hai người:

- Đây là tin tức thám tử thu được, tối hôm kia và tối hôm qua bến Thanh Y có một trăm tám mươi chiếc thuyền cỡ trung trở lên qua lại, đều được ghi

chép trong hồ sơ, trong đó hai chiếc có chỗ đáng ngờ, nhưng nhân viên trên thuyền đều có hộ tịch, văn tự, văn phù các thứ đầy đủ nên quan viên bến Thanh Y đã cho qua.

- Hai chiếc thuyền kia đáng ngờ chỗ nào?

Khổng Chu vội thay Vi Sương hỏi.

- Một chiếc trong đó giờ Tý đêm qua ngừng ở bến Thanh Y một lát, giờ Tý ba khác liền rời đi. Chiếc còn lại là giờ Hợi đêm trước tới bến Thanh Y, sáng sớm hôm sau rời đi, lúc rời đi người trên thuyền và người của bến thuyền có xảy ra cãi vã nên quan viên ở bến thuyền mới ghi lại.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Truy Kích, Đến Huyện Thiệu Tây

Thám tử nói xong, Vi Sương và Khổng Chu nghe liền hiểu, một chiếc là “phạm đêm”, một chiếc là “gây chuyện” nên quan viên bến Thanh Y mới báo là đáng ngờ.

Phạm đêm nghĩa là con thuyền kia giờ Tý cập bến thì sáng sớm hôm sau mới được đi, không thể đi ngay trong đêm đó, chắc là họ đã hối lộ quan viên bến Thanh Y nhưng dù là hối lộ thì thám tử được phái đi cũng sẽ điều tra rõ ràng.

- Ta cần toàn bộ văn tự về con thuyền đêm qua! Khổng Chu, ông lập tức phái ra mười tám người chia thành ba đội, đi về ba hướng Tây, Nam, Bắc gần bến thuyền điều tra rõ tuyến đường, ngoài ra, ngoài.

Tang Vi Sương nhìn thám tử kia:

- Người dẫn theo vài thám tử đi điều tra xem con thuyền kia lúc cập bến Thanh Y rốt cục đã làm gì! Có người nào xuống thuyền, sau khi xuống thuyền đã làm gì, tiếp xúc với ai, những thứ này ta đều muốn biết!

Khổng Chu nghe những căn dặn liên tiếp của Tang Vi Sương cũng không có dị nghị gì, trong hai chiếc thuyền kia, chiếc cập bến tối qua đúng là khả nghi hơn.

Khổng Chu và Tang Vi Sương suy nghĩ giống nhau, con thuyền đêm trước cập bến Thanh Y cùng quan viên bến thuyền phát sinh cãi vã? Đây là chuyện mà bất kỳ phạm nhân nào đang chạy trốn cũng sẽ không làm nhỉ?

Hoặc là chiếc thuyền đêm trước cố ý làm như vậy để phân tán sự chú ý của họ? Cũng có khả năng này.

- Chiếc thuyền khả nghi đêm trước, thuộc hạ cũng sẽ dẫn người đi điều tra tỉ mỉ, Tang đương gia, thuộc hạ đi đây.

Khổng Chu nói rồi đi ra khỏi phòng bí mật.

Tang Vi Sương ngồi chờ thám tử tới báo tin, sớm đã không còn bút rứt nữa, nàng dạo bước trong phòng, càng nghĩ càng cảm thấy đúng! Chính là con thuyền đó, nàng có cảm giác này!

Trong phòng có người hầu dâng trà, người hầu thấy nàng đi lung tung khắp phòng, mặc kệ nàng cũng không ỏn mà gọi nàng ngồi xuống uống trà cũng không ỏn.

Nàng đợi khoảng hai canh giờ mới đợi được hai thám tử đến.

- Nói.

Về mặt nàng căng thẳng, tựa như đang nín thở nhìn hai người nọ.

- Hai thám tử thuộc hạ phái đi tra được, trên chiếc thuyền khả nghi đêm qua quả thực có người lên bờ, theo người tiết lộ nói thì người lên bờ là một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi đội mũ có lụa trắng, sau khi xuống thuyền đã ghé một y quán, một tiệm tạp hóa và một tiệm y phục.

Thám tử thứ hai từ trong ngực lấy ra mấy tờ giấy, đưa cho Tang Vi Sương:

- Đây là đơn thuốc mà tiểu cô nương kia mua, tờ cuối cùng ghi lại loại gạo mì và số lượng mà cô ấy mua ở tiệm tạp hóa.

Dù Tang Vi Sương đợi các thám tử này rất sốt ruột nhưng nàng không hề vội xem tờ giấy, ngược lại nàng nhìn thám tử kia nói:

- Ghé tiệm y phục mua y phục kích thước thế nào?

Thám tử kia bị Tang Vi Sương hỏi thì lập tức đỏ tai, thầm nghĩ người này quá lợi hại, hèn gì Bạc chủ tử giao họ cho người này sai bảo, cứ tưởng trong lòng đang gấp gáp muốn nghe được đại khái, nào ngờ đối phương lại nhanh chóng suy xét vấn đề, đưa ra câu hỏi chuẩn như vậy.

Thám tử cười nhẹ, trong lòng càng kính trọng hơn:

- Tang đương gia anh minh, chúng tiểu nhân có hỏi nhưng bà chủ tiệm y phục đó nói tiểu cô nương kia không biết kích thước, chỉ tùy tiện lấy vài bộ nữ trang...

Gương mặt Tang Vi Sương nghiêm lại, giữa chân mày như có hơi lạnh, nàng cong môi:

- Nói tới nữ trang là các ngươi không hỏi tiếp à?

Thám tử ngán người, hiển nhiên là bị Tang Vi Sương nói trúng tâm tư, nhưng may mà hắn làm nghề thám tử, dù tin tức nghe được có đáng tin hay không cũng nghe rõ từ đầu đến cuối để về báo cáo với chủ nhân.

Thám tử nói:

- Bốn món xiêm y đều là y phục nữ, trong đó hai món là của tiểu cô nương mặc, bà chủ chọn giúp cô ấy y phục vừa người, còn có mấy món...

- Đợi đã, nói vậy là nha đầu này và bà chủ có trao đổi? Nàng ta nói gì?

Sự sắc bén ẩn trong mắt Tang Vi Sương mơ hồ lộ ra ngoài, khiến hai thám tử không khỏi cảm thấy kinh sợ.

- Phải, bà chủ giúp tiểu cô nương chọn hai món y phục, tiểu cô nương chỉ nói một câu “tôi còn một đại tỷ tỷ cần hai bộ xiêm y”, cho đến khi trả tiền rồi đi cũng không nói thêm câu nào nữa, chúng tiểu nhân còn nghe ngóng được tiểu cô nương đó ở y quán và tiệm tạp hóa đều không nói gì cả, chỉ đưa giấy rồi lấy những thứ cần mua rồi đi.

Thám tử còn lại nói:

- Theo bà chủ phân tích thì tiểu cô nương có khẩu âm vùng Thiệu Nam vì chỉ có người vùng Thiệu Nam mới đọc chữ “y” trong “xiêm y” thành ba âm, người vùng Hoài Châu không như vậy.

Người vùng Thiệu Nam? Điều này lại khiến Tang Vi Sương rơi vào tình trạng bế tắc, không phải người Tây Tần?

Nhưng nàng luôn cảm thấy không đúng, một tiểu cô nương mới mười hai tuổi nhất định chỉ là “ngụy trang” của “hung thủ” mà thôi. Một kẻ “ngụy trang” thì để ý nàng ta đến từ đâu làm gì?

Nàng lúc này mới nhìn đơn thuốc và hóa đơn của tiểu cô nương do thám tử chép ra đang ở trong tay mình.

Ánh mắt nàng hơi sắc bén, tay rũ xuống, nhàn nhạt nói:

- Là đơn thuốc chữa say sóng, trên thuyền có người bị say sóng.

Vậy càng không thể nào là Thiệu Nam, sông ngòi Thiệu Nam chẳng chặt, người biết chèo thuyền bơi lội rất nhiều, ít nhất thì người Thiệu Nam cũng ít bị say sóng nhỉ? Vùng Hoài Châu lắm cá nhiều gạo càng ít bị say sóng hơn, người trên thuyền nọ không phải người Thiệu Nam, thậm chí không phải người Diêu Nam?

Mở đơn thuốc kia ra rồi lại nhìn đơn hàng, ánh mắt vội vã quét qua, trong đôi mắt đen như mực có ánh sáng lóe lên, nàng như nghe thấy tiếng chuông gõ sớm chiều, lại như nghe thấy tiếng nước tuôn thẳng xuống, kinh ngạc nhìn chữ đen trên nền giấy trắng, chỉ trong chớp mắt liền hiểu rõ.

Tay siết chặt mấy tờ giấy kia, đôi môi mỏng mà duyên dáng của nàng cử động:

- Chuẩn bị ngựa, tất cả thám tử, cao thủ ngựa và võ sĩ còn lại theo ta đến bến Tân Giả!

_____ Bến Tân Giả phía Tây, nổi thẳng phía Tây Nam Diêu quốc với huyện Thiệu Tây tiếp giáp Tây Tần.

- Thiệu Tây?

Vừa nghe cái tên này, thám tử không khỏi sắc mặt trắng bệch, người từng được huấn luyện như hắn còn thất thần kêu ra tiếng, đủ thấy kinh ngạc cỡ nào.

- Thiệu Tây đang là nơi quân Tần tử thủ, trăm dặm xung quanh Thiệu Tây hầu như đều nằm trong sự khống chế của hai quân, tiểu nhân khuyên Tang đương gia...

Hắn nói chưa dứt câu đã bị Tang đương gia nắm cổ áo kéo lên:

- Ta bảo ngươi đi chuẩn bị thì đi ngay lập tức! Còn dài dòng cái gì?!

Tang Vi Surong buông tay, thám tử mặt trắng bệch chạy ra ngoài.

Thiệu Tây hiện nay là đề tài thảo luận vô cùng nhạy cảm, chính vì vậy mà vừa nhắc tới Thiệu Tây, rất nhiều người sẽ thất thố, đặc biệt là thuộc hạ của Bạc Ngan hiểu rõ tình hình ở Thiệu Tây.

Ba ngày nay mưa xuân mờ mịt, mưa rả rích mấy ngày liền, cả người đều không thoát mái, nằng kéo y phục nửa khô nửa ướt đi đường liên tục suốt hai đêm.

Bọn họ cải trang thành nông phu, vừa tới bến Tân Giả, Tang Vi Surong liền sai thám tử đi nghe ngóng.

Thám tử vội vàng trở lại:

- Không ngoài Tang đương gia dự liệu, con thuyền kia sáng sớm hôm nay đã đến bến Tân Giả!

- Chúng tôi đã liên hệ với người ở gần đây đuổi theo con thuyền kia rồi!

Cuối cùng thì manh mối cũng dần rõ ràng, chắc chắn là con thuyền đó! Mọi người đều khen Tang đương gia giỏi mưu lược, trong chốc lát đã đoán đúng được con thuyền đó đi bến Tân Giả.

Tang Vi Surong cũng không ngờ mình đoán chuẩn như thế, nếu không phải từ khi bắt đầu nằng đã nghĩ người bắt Lâu Kiêm Gia sẽ đi Tây Tân thì cũng không nghĩ đến “bến Tân Giả” và “huyện Thiệu Tây”.

Giờ đây khi có dấu vết để tra, nằng càng tỏ ra thận trọng hơn:

- Đừng kinh động đến đại quân và quan phủ địa phương.

Không hiểu tại sao nằng cảm thấy người bắt Lâu Kiêm Gia chắc chắn sẽ không để nằng tra được dễ dàng như vậy, dù nằng đã dẫn người đuổi theo đến bến Tân Giả...

Trực giác bất an của nằng khi màn đêm buông xuống đã được chứng thực.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Mưa To, Áo Xanh Hào Sảng

Ban đêm, trời đột nhiên đổ mưa to, tiếng sấm mùa xuân như tiếng trống, ầm ầm chấn động, trên đường phố ở bến Tân Giả đã ít người qua lại, bên ngoài những trần nhỏ đồng hoang chỉ có thể nghe được tiếng mưa rơi như trút nước, yên tĩnh khiến lòng người hốt hoảng..

- Tang đương gia, ngoài huyện Thiệu Tây ba dặm phát hiện một chiếc thuyền trống!

Nam tử từ hành lang tiến vào phòng, y phục ướt nhẹp đang nhỏ nước, sắc mặt vàng vọt như bị nước mưa cuốn trôi đi màu máu.

- Cái gì?

Tang Vi Surong từ trên ghế bật dậy, trong lúc nói chuyện nằng khoác một cái áo khoác màu đen đi ra ngoài.

Màn mưa như những hạt châu từ trên trời trút xuống, Tang Vi Surong cảm thấy những hạt châu ấy rất nặng rất nặng, mới tháng ba mà đã mưa rào xối xả, cánh hoa xuân bị nước mưa bắn bùn trong đất, sớm đã không còn nhìn rõ dáng vẻ ban đầu.

Nằng nghĩ đến Lâu Kiêm Gia tuyệt mỹ như tranh vẽ, nghĩ đến những âm mưu khiến người ta không rét mà run, Tiểu Lâu như hoa, âm mưu như mưa, trông thật hợp với nỗi lo âu của nằng.

Lo âu sợ hãi vô văn, mưa như thác đổ từ ngàn thước cao, chuyện xưa như giấc chiêm bao, quay đầu nhìn lại mà xao xuyến lòng, nằng vứt bỏ áo hồng vấy lấm, cùng nam nhi vạch kẻ bày mưu, so sánh với những ngày xưa cũ, nằng giờ đây vẫn đủ khổ đau, khổ đau ly biệt với nhau, khổ đau tro bụi đêm thâu canh dài.

Ánh sao đuổi ánh mặt trời, đuổi hoài đuổi mãi biết đời nào xong, hại người hại chính bản thân.

Nằng cất bước vững vàng mà nhanh chóng, giữa đôi mây cau chặt mơ hồ ẩn chứa sát khí và sấm sét cũng như trận mưa xuân này.

Đất hoang ba dặm bên ngoài huyện Thiệu Tây.

Đèn trên thuyền đánh cá và ánh sáng của nước giao thoa, nước mưa và nước sông giao hòa, tiếng gầm thét của thiên nhiên chói bên tai, nàng nhìn chiếc thuyền trống lẻ loi trôi dập dề trên mặt nước đen.

Căn cứ vào thám tử xác nhận thì đây đúng là chiếc thuyền khả nghi đến bến Thanh Y kia.

- Trên thuyền có gì?

- Các vật dụng trên thuyền về cơ bản đều đầy đủ, chỉ là không có để lại bất kỳ thứ quà cáp nào, tiểu nhân nghĩ những thứ đó đã bị phạm nhân lấy đi rồi.

- Con thuyền này xuất hiện ở đây khi nào? Ta muốn có thời gian chính xác nhất.

- Căn cứ vào tốc độ thuyền và manh mối của những ngư dân quanh đây cung cấp, tiểu nhân đoán là khoảng giờ Thân ba khắc hôm nay.

- Nói cách khác là hai canh giờ trước?

Mắt phải Tang Vi Sương nhấp nháy:

- Lên thuyền!

Gió trên sông thổi chuông gió nhỏ nơi khoang ở đuôi thuyền kêu leng keng, hoàng thất triều Vũ luôn xem chuông gió là vật gọi hồn, nghĩa rộng thì không rõ, Tang Vi Sương là công chúa triều Vũ, mặc dù không tin chuyện quỷ thần nhưng lúc này lại tỏ vẻ tán đồng cách nói này.

Trên mặt sông mưa rền gió dữ, tiếng chuông gió quỵ dị như thế cho nàng cảm giác rất phù hợp với cảnh tượng trước mắt.

Qua cánh cửa sổ, nàng dường như thấy một người nằm ở đây mấy canh giờ trước, một bạch y thiếu niên sắc mặt nhợt nhạt, dây thừng vút ở đầu giường kia từng trói tay chân hắn trên thuyền khiến hắn không thể động đậy, đau khổ gầy gù.

Nỗi thống khổ này giống như đích thân ném trái khiến Tang Vi Sương cảm thấy phần nộ từ trong xương!

Bọn họ rốt cục đã làm gì Lâu Kiêm Gia? Bọn họ tại sao trói bắt đi Tiểu Lâu vô tội không rành thế sự?

Đột nhiên nàng vọt vào trong khoang thuyền, kiểm tra lại từ trong ra ngoài tất cả những nơi có thể kiểm tra, không bỏ sót chỗ nào nhưng không hề phát hiện chứng cứ và manh mối có lợi.

Lúc này một thám tử cao gầy lấy từ trong phòng bếp trên thuyền ra một cái giỏ.

- Tang đương gia, chúng tôi phát hiện cái này trong phòng bếp.

Theo ánh sáng đèn lồng, Tang Vi Sương nhìn những thứ được đựng trong cái giỏ được làm tinh tế, là “bột cỏ” dùng thừa?

Tang Vi Sương đến gần người đó hơn, có người đưa đèn lồng lại gần, nàng nhìn rõ rồi mới chậm rãi đưa tay vân vê một ít “bột”.

Người đi theo cho dù không nhận ra “bột” này là gì nhưng có thể phân được những thứ khác biệt.

Thấy Tang Vi Sương im lặng rất lâu, một thám tử chột nói:

- Tang đương gia, bột màu trắng giống như là bột mì, có vài vỏ hạch đào nữa, những thứ khác thì tiểu nhân không biết...

- Đó là Tàn giao (một loại cỏ thuốc) và tiêu Tàn (một loại tiêu sử dụng thời cổ).

- A?

Thám tử kinh ngạc nhìn nàng.

Đôi con ngươi đen láy trong tròng của nàng nhìn hắn, cười lạnh nói:

- Đó là thứ sinh trưởng ở phía Bắc Trường An!

Thám tử tức khắc hiểu ra ngay, lúc này mới nhớ đến đơn hàng của tiểu nha đầu ba ngày trước có “tiêu Thực” và “rượu đặc”.

Tiêu Thực ở nước Diêu được gọi là “tiêu Thực” bởi hầu như tiêu ở nước Diêu đều đến từ nước Ngô, nhưng ở Tây Tàn loại tiêu này được gọi là “tiêu Tàn”! Rượu đặc cũng là loại rượu mà người phương Bắc thích uống!

Mắt thám tử kia tỏa sáng:

- Xem ra ba ngày trước Tang đương gia đã sáng tỏ hết thấy rồi?

Tang Vi Sương cười nhạt:

- Sáng tỏ hết thảy thì không dám, tất cả đều là suy đoán, nếu không, “hung thủ” này cũng không thể chạy trốn trước mắt ta.

Giọng điệu của nàng mang ý tự giễu, người khác đều có thể nghe ra, những người theo nàng tới đây ngẫm sinh lòng kính trọng với nàng, đồng thời cũng thông cảm với nàng sâu sắc.

Tang Vi Sương rũ mi, suy nghĩ hồi lâu.

Bây giờ có thể khẳng định người bắt Lâu Kiêm Gia là người Tây Tàn, nhưng ở đây có một điểm đáng ngờ rất lớn, đó là nếu hung thủ đã giết người ám sát Tây Tàn, vì sao còn có can đảm đi đến nơi chống Tàn là “huyện Thiệu Tây”? Lai lịch của hung thủ giết người không khỏi khiến nàng suy nghĩ sâu xa!

Và cả...ánh mắt nàng rơi vào thân Tàn giao màu nâu nhạt, to nhỏ đủ cả nằm uốn éo trong giỏ.

Bến Thanh Y ngày đó, trên đơn thuốc nàng không thấy hai chữ “Tàn giao”, nếu không phải mua ở y quán bến Thanh Y thì chắc là hung thủ mang theo bên người. Manh mối này lại nhắc nhở nàng điều gì?

- Tang đương gia, chúng ta đã dừng ở đây một lúc rồi, e rằng sẽ dẫn đến những phiền toái không cần thiết, chúng ta vẫn nên rời khỏi đây sớm chút thì tốt hơn.

Mưa như trút nước, một võ sĩ ngoài khoang thuyền trầm mặc đột nhiên mở miệng.

- Cũng đúng.

Tang Vi Sương bỏ Tàn giao trong tay vào giỏ, đưa cho thám tử bên cạnh:

- Mang cái này về.

Lúc rời đi, bước chân nàng nặng trĩu, áo choàng đen rũ xuống, cả người nàng yếu đuối mong manh, bước chân lúc liền lúc đứt, trong mắt mọi người có chút lao đảo, nàng rõ ràng biết, huyện Thiệu Tây tiếp giáp Diêu Tàn, nếu đuổi đến đây mà không đưa được Lâu Kiêm Gia trở về, nếu không có được toàn bộ đầu mối, thì...

Mưa xuân rả rích rơi trên ô giấy dầu, bước chân nàng thành linh tăng tốc, các võ sĩ và thám tử phía sau đều theo không kịp bước chân nàng.

Ô giấy dầu không thể che mưa che gió cho nàng nữa, cả người nàng lộ ra trong màn mưa.

Mưa to, nước mưa giàn giụa đổ xuống người nhưng nàng vẫn vô tri vô giác.

Nàng chợt nhớ đến lúc biết tin Tinh Sơ chết, nàng đã bệnh nặng một lần, sau đó Lâm Cảnh Thần cho nàng biết trận bệnh đó suýt nữa lấy mạng nàng, hẳn nói nàng trọng tình trọng nghĩa nên ông trời thương xót.

Nàng chợt muốn cười, trận bệnh nặng đó vốn không phải chỉ vì Tinh Sơ, Tinh Sơ chết nàng đau lòng thì đau lòng thật nhưng chưa đủ khiến nàng đau lòng suýt chết, chẳng qua khi ấy nàng đi đường nhiều ngày liên tục, thân thể mệt nhọc quá độ, và lại nàng hiểu rõ cơ thể mình hơn bất cứ ai, nàng biết rằng mình sẽ không chết.

Nhưng giờ đây, sự tự tin thường ngày qua năm tháng đã lặng lẽ biến mất, nàng sợ hãi, sợ mình không tìm được Lâu Kiêm Gia, sợ mình bất cứ lúc nào cũng có thể hài cốt không còn trong thời chiến loạn.

- “Bên sông Vô Định xương tàn, Vãn người trong giấc mộng xuân khuê phòng...”. (Trích bài thơ “Lũng Tây hành kỳ 2” của Trần Đào, Trần Trọng San dịch thơ)

- A _____

Hai gối nặng nề quỳ xuống đất, nước mưa trút từ đầu đến chân, giữa nơi đất hoang, nàng kêu lên thê lương mà dứt khoát:

- Võ ngực áo thở than than thở, Lệ đầm tràn ngực áo nào hay, Lệ đầu an ủi lòng này, Bi thương đau xót từ đây dâng trào... (Trích “Điệu vong thê” của Phan An)

Nước mưa mờ nước mắt, nàng dường như nhìn thấy trần Cốc Phong năm năm trước, thời tiết cuối xuân, dưới ô giấy dầu, nàng đứng bên ngoài Giáp Thư các của thư viện Thánh Phong, bàn tay mảnh khảnh đưa về phía đóa mẫu đơn trong mưa, trong thư các vọng ra tiếng một thiếu niên êm tai như tiếng trời, nghe tưởng như dư âm vắng bên tai ba ngày không dứt.

- Làm sao chống được mệnh trời, Bi thương dâng đặc đề rồi tự khinh, Võ ngực áo thở than than thở, Lệ đầm tràn ngực áo nào hay, Lệ đầu an ủi lòng này, Bi thương đau xót từ đây dâng trào...(Trích “Điệu vong thê” của Phan An)

Vô số năm sau, nàng không khỏi nghĩ, Lâu Kiêm Gia, người thiếu niên ngâm bài thơ ấy là người sao?

Nếu nàng chưa từng nghe giọng ngâm thơ thâm tình của hắn thì dù kiếp này nàng vẫn trốn không thoát vận mệnh chết oan chết uổng, cũng sẽ không cảm thấy nuôi tiếc...

Nàng cười lạnh, đôi môi mỏng tự nhiên như dao gọt cong lên, nàng đứng dậy, dáng người cao cao lung lay muốn ngã.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Người Không Ra Người, Ma Không Ra Ma

Ba ngày trước.

Trên đường thủy thông nhau giữa sông Hoài và sông Thiệu.

- Quân đội Vương Vô và thiết kỵ Phật Thập đều đang tử thủ ở Thiệu Tây, bây giờ ông dẫn chúng ta đi Thiệu Tây, chẳng phải là đi tìm chết sao?

Tần Linh không hiểu hành động nguy hiểm này của Tần lão là muốn làm gì.

- Nha đầu ngọc muốn chết! Hồ ly kia cài người vào cạnh công chúa, công chúa sẽ không ở cạnh kẻ được cài đó sao? Lần này đi huyện Thiệu Tây là đường tắt an toàn nhất, người của công chúa sẽ tiếp ứng chúng ta ở đó, chúng ta cứ trực tiếp đi Thiệu Tây về nước Tần! Chẳng lẽ con muốn tử nước Điều đi nước Ngô, sau đó lại từ nước Ngô về nước Tần à? Nếu là như vậy, ta cá ba năm chúng ta cũng không về được Trường An đâu!

Những lời này của Tần lão khiến Tần Linh bị nghẹn. Đôi chân mày thanh tú nhíu lại trên gương mặt gọn gàng, nàng chưa từng nghĩ nữ nhân kia vẫn để người do hồ ly sắp xếp bên cạnh, quả nhiên người lớn trong hoàng thành Trường An, không ai có thể xem thường.

- Cho ông nửa tháng, nửa tháng sau con muốn thấy bản đồ Thất tinh của Quan Tinh Các!

Tần Linh nói xong uể oải nằm trên giường.

- Không nói với con, ta đi xem tiểu chủ tử đỡ hơn chút nào chưa, con dọc đường đừng có lên con đấy, an tâm đợi đến huyện Thiệu Tây rồi chuyển sang đường bộ về Trường An!

Tần lão nói rồi nhảy ra khỏi khoang, đi về phía đuôi thuyền.

Trên sông khói lạnh hoang tàn, Sương chiều nặng trĩu ánh vàng hoàng hôn.

Trong khoang thuyền, màn ngọc đục đưa va vào nhau, chuông gió trước cửa sổ bị gió trên sông thổi phát ra tiếng đình đình đang đang.

Trong khoang ở đuôi thuyền, trên giường gỗ rộng rãi, một bóng dáng cao gầy đang nằm, trên người đắp một tấm chăn mỏng, tứ chi bị dây thừng trói chặt, đôi mắt đang nhắm của hắn rất mềm mại, đường cong trên mặt rất hoàn mỹ, vẻ đẹp của hắn khiến lòng người rung động.

Nhưng trên dung nhan tuyết thể kia là ánh mắt thê lương gần như tuyệt vọng...

Tiếng chuông gió lộn xộn chói tai, gió trên sông thổi hơi lạnh vào mặt nhưng vẫn không bằng nỗi tuyệt vọng vô vàn trong lòng hắn, hắn như người bị rơi xuống nước, muốn phá vỡ trời buốt, muốn tỉnh lại từ giấc ngủ mê man nhưng làm sao cũng không mở nổi mắt...

Tổ...

Bạch y nữ tử trong đầu hiện lên trước mắt hắn, nàng xinh đẹp mà nhợt nhạt như một làn khói, nàng nghiêng người dùng ánh mắt hồ hững khinh bỉ nhìn hắn, cuối cùng nàng tựa như cười một tiếng rồi rời đi, bạch y kéo dài ba thước, bóng lưng nàng dần nhạt nhòa trong làn khói trắng, hắn cố gắng kêu ra tiếng nhưng lại nhận ra làm thế nào cũng không mở miệng được.

Bóng dáng nữ tử trong đầu biến mất, khói trắng nhạt đi trong tuyết trắng tung bay, hắn ngồi trong đồng tuyết, bàn tay ôm chặt thân thể yếu ớt không xương.

Bao nhiêu xót xa khổ sở mất mà lại được, bao nhiêu cảm khái qua nhiều năm trần trở, bao nhiêu đau buồn dung nhan tiểu tụy vì ai...

Tuyết tan gió ấm thổi về, gió xuân mùi dấm náo nê lòng ta, hoa đào rơi tựa mưa sa, lang thang ngang những khóm hoa khoe màu, mỉm cười nhớ lại năm nào...

- Tổ...

- Tiểu tổ tông, cậu đừng suy nghĩ lung tung nữa, bệnh này của cậu là tại cậu suy nghĩ lung tung mà ra đấy!

Ông lão vừa nói vừa nhanh tay phong bế các đại huyệt của người thiếu niên trên giường.

Tần lão hiển nhiên biết y thuật, ông không hề cho rằng trong đầu tiểu chủ tử có tụ máu thì chắc chắn sẽ ngu dại mà cho rằng ký ức nặng nề trong quá khứ của tiểu chủ tử khiến cậu ấy mỗi khi nhớ tới đều sẽ khiến khí huyết đại loạn, đến mức tỉnh tỉnh đại biến.

Đến giờ ông vẫn nghĩ không ra nội lực thâm hậu ba mươi năm trên người tiểu chủ tử do đâu mà có.

Sau khi phong bế huyết của Lâu Kiêm Gia, Tần lão lại đem chén thuốc trên bàn nhỏ đầu giường rót vào miệng hắn.

Chén thuốc được rót vào miệng thiếu niên, một ít tràn ra ngoài đôi môi mỏng, nhưng khi xuống bụng thì hiệu quả rất nhanh, thiếu niên trên giường không còn nóng nảy bất an nữa, trên gương mặt tái nhợt là thần sắc vô cùng thống khổ, chính vì sắc mặt tái nhợt nên nốt chu sa trên trán lộ vẻ đỏ tươi cực kỳ tương phản.

Đôi mắt hắn nhắm chặt, gần như an tĩnh nhưng đôi môi mỏng bị chén thuốc nhuộm màu đỏ tươi khép mở. Đường như hắn đang lẩm bẩm gì đó nhưng cổ họng không phát ra được âm thanh nên Tần lão không biết hắn nói gì...

Nghĩ đến tiểu chủ tử từng khỏe mạnh tự đứng thành một người ngọc, một người cầm, Tần lão đau lòng muốn chết, mấy ngày nay đi đường ông cũng không quên cân nhắc bệnh tình của tiểu chủ tử, bất kể thế nào ông cũng phải nghĩ cách chữa khỏi bệnh cầm của tiểu chủ tử!

Cái chuông bạc trên cổ hắn khiến ông rất kinh ngạc, đây không phải bạc bình thường, không thể cắt bỏ được, nhưng một người thấy nhiều hiểu rộng như ông cũng không nhận ra đây rốt cục là loại bạc gì.

Tần lão nghĩ, dứt khoát cứ đưa tiểu chủ tử về Trường An trước rồi lại nghĩ cách chữa bệnh cho cậu ấy sau.

Dùng bỏ cậu đưa tin hẹn người của công chúa gặp nhau tại chỗ nước cạn ba dặm bên ngoài huyện Thiệu Tây, hai ông cháu Tần gia đã thành công qua Thiệu Tây về nước Tần, sau đó thì Tang Vi Sương tìm đến.

- Tang đương gia hình như không có ý định về Hoài Châu.

Sau khi Không Chu ra roi thúc ngựa đến bến Tân Gia, các thám tử thương lượng với ông nói. Hiển nhiên có người bất mãn, hung phạm đã qua Thiệu Tây tiến vào nước Tần, chuyện của Lâu Kiêm Gia đã thành án chưa giải quyết, Tang Vi Sương không nên mặc kệ tính mạng của cả đám người như vậy, ở vùng đất rắc rối như huyện Thiệu Tây, nếu bị người khác nghi ngờ thân phận thì họ chỉ có kết cục là chết không có chỗ chôn.

Không Chu tuy cảm thấy mọi người phân tích có lý nhưng chủ tử đã giao họ cho Tang đương gia chính là muốn họ toàn lực phối hợp với cậu ấy, bây giờ cậu ấy dừng lại ở Thiệu Tây, cấp trên của họ ở đây, lại chưa hề xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì họ không nên phớt lờ Tang đương gia, càng không nên làm ngược lại mệnh lệnh của cậu ấy.

- Các người tạm thời cứ thư thả, Tang đương gia không phải người hành động theo cảm tính.

Không Chu đỏ mặt giải thích:

- Chuyện của Lâu công tử đã đến hồi cuối, Tang đương gia vẫn ở lại đây nhất định là có lý do của cậu ấy.

Bầu không khí ở đây rất ngột ngạt, hầu như mọi người đều giận mà không dám nói, hồi lâu cuối cùng có một người cao gầy không nhẫn nại được.

- Không phải hành động theo cảm tính? Cậu ta bây giờ đi sớm về trễ, khiến bản thân người không ra người, ma không ra ma thì cũng thôi, còn mặc kệ sống chết của chúng ta nữa à?

Giọng của thám tử đều không thể quá lớn, là cố tình chọn những người giọng vốn hơi nhẹ làm thám tử, nhưng người này vừa rồi hơi to tiếng là vì quá tức giận nên mới vậy.

Không Chu nghe hắn hình dung “người không ra người, ma không ra ma” thì nhất thời ghen hòng, không phản bác được.

Nhưng điều khiến cả đám không ngờ tới chính là, nửa đêm hôm sau, Tang Vi Sương toàn thân mặc y phục xanh đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, áo bào hơi bẩn, đầu tóc có vẻ xơ xếch, nàng đội đầu lạp, con ngươi trong trẻo chuyển động, chăm chú nhìn mọi người nói:

- Lên đường, về Hoài Châu.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không giải thích được, bóng dáng áo xanh kia đã băng qua hành lang, đi về phía chuồng ngựa.

Tuần mã hí dài, nữ tử áo xanh thúc ngựa rời đi. Ba mươi người còn lại giật mình, trách cứ lẫn nhau:

- Ngốc à? Tang đương gia đã đi xa rồi!

Thế là cả đoàn người thi nhau đến chuồng ngựa, trong chốc lát, người đi nhà trống.

- Không gia, Tang chủ tử thế này là thế nào? Ông biết không?

Một thám tử thấp giọng hỏi Không Chu đang đi song song.

- Người biết cậu ấy bao nhiêu ngày thì ta biết cậu ấy bấy nhiêu ngày, người hỏi ta, ta hỏi ai?
- Ta nghe A Sam nói, buổi tối hai ngày nay hấn đều theo Tang chủ tử loanh quanh bên bờ sông Thiệu, còn phần nản ngày nào cũng bị mắc mưa nữa!
- Người nói gì?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Kéo Hấn Vào Địa Ngục

Thám tử không hiểu nhìn Không Chu.

Nước mưa theo đầu lạt rơi xuống tay Không Chu, lạnh khiến tâm giật mình, ánh mắt ông hoảng sợ nhàn nhạt nói:

- Ta biết rồi.

Hóa ra mấy ngày nay cậu ấy không hề mê muội, đắm mình trong bi thương chẳng làm gì cả, hóa ra cậu ấy đi sông Thiệu. Nếu vậy ông nghĩ ông biết cậu ấy muốn làm gì rồi.

Ba ngày sau, thành Hoài Châu.

Dịch quán nơi Bạc Ngan ngủ lại.

- Như thế, bốn tướng quân chỉ có thể khuyên người nén bi thương.

Ngón tay thon dài hồ hững cảm que đồng, nhẹ nhàng khêu tìm nén, từ khi Thận nhi dẫn Không Chu và Tang Vi Sương tiến vào, ánh mắt hấn chưa từng nhìn Tang Vi Sương.

Nàng nhìn hấn, nàng của bây giờ, cô đơn, đáng thương và thảm hại, nàng không muốn hấn nhìn bộ dạng của nàng, càng không muốn nhìn vẻ tuấn tú ngạo mạn của hấn.

Nén bi thương...

Ba chữ như lưỡi dao sắc bén đâm vào ngực ấy, hấn sao có thể vào lúc nàng cô đơn nhất, suy sụp nhất mà tổn thương nàng như vậy?

Bàn tay lượn quanh thanh bảo kiếm bên hông ẩn trong áo khoác ngoài màu đen rộng rãi, nàng nuốt xuống nỗi xót xa nặng nề, cố nén tâm trạng hận không thể cùng hấn đồng quy vu tận, rơi vào địa ngục, không bao giờ nếm trải những nóng lạnh chốn hồng trần nữa...

Vết thương nơi ngực nàng vẫn đang rỉ máu, loại đau đớn này khiến nàng không nơi phát tiết, nếu thật sự phải tìm người theo nàng xuống hoàng tuyền, Lâu Kiêm Gia không còn, vậy thì kéo người trước mắt cùng đi...Không! Lâu Kiêm Gia đơn thuần vô tội, nàng sao nhẫn tâm kéo hấn cùng vào địa ngục? Phò Họa Khánh không xứng, hay là...người trước mắt này nhĩ.

- Tang Vi Sương, người điếc hay câm rồi? Bốn tướng quân đang nói với người đấy!

Vết thương rỉ máu gì đó, suy nghĩ về địa ngục gì đó, trong chớp mắt đều biến mất, Tang Vi Sương chỉ nghe một tiếng rống to rét lạnh bên tai mình.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú mang theo lửa giận kia, phát hiện Thận hộ vệ và Không Chu không biết đã lui xuống từ lúc nào...trong phòng này chỉ còn nàng và hấn.

- Tôi...

Đầu rất nặng, nàng đưa tay xoa xoa rồi kinh ngạc nhìn hấn:

- Tướng quân nói gì?

Đúng là không thể tha thứ, hấn thật muốn bóp chết nữ nhân này!

Đột nhiên, đáy mắt hấn lóe lên ý cười như có như không, bàn tay chậm rãi vươn về phía nàng, ngón tay linh hoạt cởi dây buộc áo choàng đen của nàng.

- Người...người muốn làm gì?

Chưa từng có ai thân mật với nàng như vậy, dùng vẻ mặt không rõ ý tứ như vậy làm chuyện “cởi áo tháo thắt lưng”.

Nhìn vẻ bối rối trên khuôn mặt cô đơn tái nhợt của nàng, tâm trạng hắn cực kỳ tốt, không ngờ nàng cũng biết sợ, nàng sợ như một đứa trẻ không hiểu chuyện đời...

- Ra về cái gì?

Khi hơi thở lạnh lùng phun ra từ đôi môi mỏng của hắn, một tay hắn đã cởi áo choàng trên người nàng xuống, tay kia vòng qua eo nàng. Hắn không phải muốn làm gì nàng, chẳng qua là thấy áo choàng trên người nàng cứ nhỏ nước vô cùng chướng mắt. Nhưng lúc hắn “động thủ” như ma xui quỷ khiến thì kinh ngạc phát hiện biểu cảm sinh động trên mặt nàng.

Hóa ra nàng không phải một con rối gỗ, nàng cũng biết sợ! Thế là hắn muốn trêu đùa nàng, muốn thấy biểu cảm càng sinh động hơn của nàng!

Đôi mắt Tang Vi Sương vốn vô cùng mệt mỏi vì mấy ngày đi đường liên tiếp, vào lúc này vì hoảng sợ mà đột nhiên như bị người khác đâm một dao vào tay vậy, cực kỳ tinh táo!

- Cẩn rồi!

Nàng dùng sức đẩy dáng người anh tuấn kia ra, tay áo đen vung lên, một cái tát vang dội tát lên mặt hắn.

Kinh ngạc.

Hai người kinh ngạc nhìn nhau một lát, Vi Sương rút cục cũng hoàn toàn tinh táo, nhìn tay mình, trong đầu xẹt qua một tiếng sấm, nàng lại tát hắn một bạt tai!

Sau đó xảy ra chuyện gì, Tang Vi Sương hôm sau không nhớ được.

Hình như là người nào đó găm lên giận dữ, gọi Thận nhi đến, lạnh giọng nói:

- Đưa nàng ta về phòng.

Nàng nghĩ Bạc Ngan khi đó chắc chắn muốn tự tay bóp chết nàng.

Nhưng hắn không làm, bởi vì thân thể nàng không chịu thua kém, sau mấy ngày liên tục dầm mưa đi đường cuối cùng không chống đỡ nổi, ngã trên mặt đất.

Nàng thật sự mệt mỏi, hôm sau tỉnh lại đại phu nói sức khỏe nàng không có gì đáng ngại, chỉ là quá mệt nên ngủ thiếp đi, ngay cả bị phong hàn cũng không phải.

Đáng tiếc, đêm qua nàng không thể cùng Bạc Ngan đồng quy vu tận.

Tối nay, nàng vẫn vờ như không có gì xảy ra, chạy đi tìm hắn “hiền kế”...

- Ô, tướng quân, mặt ngài sao thế?

Đôi con ngươi lạnh lùng bốc lửa, hắn mím môi nhìn nàng, tựa như muốn nuốt chửng nàng vào bụng?

- Ô, tướng quân, tôi thấy mặt ngài bên cao bên thấp, bên đỏ bên trắng, giống như...

- Tang Vi Sương, ngươi ít giả ngây giả dại trước mặt bản tướng quân đi!

Bàn tay mạnh mẽ trong chớp mắt túm lấy cổ nàng.

- A?...

Không lẽ kiệt tác này là món quà chào hỏi của nàng? Nàng rõ ràng ngủ suốt một ngày một đêm, mãi đến nửa canh giờ trước mới tỉnh, hơn nữa đêm qua...

Đêm qua...

Đầu óc hỗn loạn cuối cùng cũng nhớ ra chút ký ức về đêm qua...

Tức thì mặt nàng đỏ như quét son, dù nàng có giỏi khua môi múa mép cũng không thể nói đen thành trắng nhỉ? Mà nàng cần gì phải tự gây nghiệt? Bạc Ngan vốn dĩ đã không nhắc tới, nàng lại tự dưng nhắc...

- Tướng quân, tối qua tiểu nhân thần trí mơ hồ, nhất thời hồ đồ, e là đã làm việc không nên làm, mong tướng quân rộng lượng tha thứ cho tiểu nhân, tiểu nhân có một kế sách, cầu giữ mạng để nói cho tướng quân nghe.

Tang Vi Sương không khỏi xấu hổ với sự “hèn mọn tận xương” của mình lúc này.

Trong lòng nàng biết Bạc Ngan sẽ không thật sự làm gì nàng, nàng không sợ chết càng không sợ hấn, nhưng nàng sợ mình nhất thời không kiềm chế được mà cùng hấn “đồng quy vu tận”.

Gân xanh nơi thái dương Bạc Ngan nhảy lên, hấn hừ lạnh một tiếng, buông nàng ra.

- Người nếu không nói được một nguyên do thì hôm nay đi quân kỹ doanh đi.

Hấn cười lạnh như tu la địa ngục.

- Cái gì?...

Tang Vi Sương cho rằng thánh giác mình có vấn đề, ngây ngô mở miệng hỏi.

- Bỏn tướng quân tốt bụng nhắc lại một lần, hôm nay người không nói ra được lời nào khiến bỏn tướng quân hài lòng thì cứ đến quân kỹ doanh hầu hạ nam nhân đi!

Khóe mắt hấn cong cong, ngay cả hấn cũng không nhận ra chút tình cảm nhẹ nhàng vụt qua đôi mắt lạnh lẽo ấy.

- Tướng quân nói đùa hay nói thật?

Tang Vi Sương tức thì sợ ra mồ hôi lạnh cả người.

Khóe môi người nào đó như cười như không:

- Người thử thì biết nói đùa hay nói thật?

Thân thể thiếu nữ không kiềm chế được run lên.

Thật lâu Tang Vi Sương mới thở ra một hơi, tiến lên một bước, quỳ xuống trước người Bạc Ngan.

Ánh nến lúc sáng lúc tối chiếu ra cái bóng to lớn của nàng.

Vạt áo màu xanh quét qua nền đất, nàng lẳng lặng quỳ, thời gian thấm thoát, nhiều năm trước hấn cũng từng quỳ trước nàng như vậy, không bi không nài, không buồn không vui.

Khi đó đôi mắt đẹp như hoa đào của hấn hơi sụp xuống, cười vô cùng trong sáng: Hoa Dương, cô sẽ là công chúa xinh đẹp nhất, cao quý nhất trong thiên hạ. Đó là lời chúc phúc tốt đẹp nhất của hấn thời niên thiếu cho nàng, nàng xấu hổ thì xấu hổ nhưng vẫn vô cùng vui vẻ.

Lúc này nàng nói:

- Tôi hi vọng, ngài sẽ là anh hùng trong mắt tôi...

Nàng trầm ngâm trong lòng: hãy thay ta kết thúc loạn thế phân tranh, không còn cảnh sống rày đây mai đó, không còn cảnh người thân bạn bè ly biệt, không còn cảnh chết oan chết uổng, không còn một công chúa Hoa Dương thứ hai, thứ ba nào nữa...

____ Nếu được, nàng có thể dâng lên tất cả tiền cược của mình, vì hấn mà rải nghìn dặm gấm vóc, giúp hấn vinh quang trở về.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Vì Loạn Thế Đáng Sợ Này!

- Anh hùng? Tang Vi Sương, đừng dùng chữ buồn cười như vậy, ta đã sớm qua cái tuổi thích ảo tưởng rồi...

Hấn chậm rãi ngồi xổm xuống, đôi mắt xinh đẹp đối mắt với nàng, không lạnh lùng hay kiêu ngạo, không thương xót hay giễu cợt, ánh mắt nhẹ nhàng bình đẳng như thế, khiến nàng lần đầu tiên cảm thấy hấn nhìn thẳng vào nàng.

- Mắt người quen ta? Tang Vi Sương, người nghĩ ta là bề tôi dưới váy người hay là...

- Vì loạn thế đáng sợ này!

Nàng ngẩng khuôn mặt trong trẻo nhìn hắn, không cần dùng lời lẽ khích nài, cũng không cần nghĩ cách tìm những từ khiến nàng khó chịu, nàng biết, nàng biết hắn có một trái tim bất an, hắn trong quá khứ chưa từng khoát lác là con cưng của trời, hắn trong quá khứ lương thiện và thông minh, hắn của hiện tại ánh mắt sắc bén, tính tình quái gở cực đoan, nhưng trái tim vì muôn dân thiên hạ kia của hắn sẽ không thay đổi, dù hắn thà hận người đời, hận quyền lợi, nhưng khi quốc gia gặp khó khăn, hắn vẫn sẽ không hề do dự vì người trong thiên hạ mà vào sinh ra tử...

Đây chính là Bạc Ngạn, là anh hùng trong mắt nàng.

Nếu cần phải chọn một người, nàng sẽ chọn hắn.

Nếu nàng có một thế lực ủng hộ, hiện tại nàng chỉ chọn người trước mắt.

Về trào phúng nhẹ nhàng như cười như không trong đôi mắt trong trẻo kia của hắn rút đi, thay vào đó là vẻ bờ ngờ kinh hoàng nhìn Tang Vi Sương.

_____ Vì loạn thế đáng sợ này!

Một câu nói, như ánh mặt trời xuyên qua tầng tầng mây đen, khiến hắn bừng tỉnh, cũng khiến hắn chợt cảm thấy họ chẳng qua chỉ là những kẻ đáng thương giữa thế gian này...

Loạn thế đáng sợ, nàng mất Lâu Kiêm Gia; hắn mất mẫu thân, mất Hoa Dương, mất thái phó, mất...cuối cùng người đi lại trên cõi đời này cũng chỉ là một kẻ không còn trái tim mà thôi.

Cho nên khi hắn hỏi trái tim của nàng có phải nhiều hơn Tỳ Can một lỗ không, nàng đã trả lời rằng của họ đều như nhau.

Cho nên khi đó, loại cảm giác bị người khác nhìn thấy bí mật trong lòng hiện lên, hắn đã nổi giận lớn như thế...

- Vì loạn thế đáng sợ này...

Tất cả những nỗ lực hiện nay hắn đang làm, vận mệnh của hắn đều vì lý do này. Bạc Ngạn hắn sao mà hèn mọn, không phải vua không phải thần không phải bá chủ mà sao tâm lại cao...nàng thế nhưng nhìn thấu hắn, nàng thế nhưng hiểu được!

Hèn gì sự xuất hiện của nàng khiến hắn thất thường như vậy, bởi nàng là người hiểu hắn nhất trên đời này.

Đáng tiếc...đáng tiếc hắn vĩnh viễn cũng sẽ không nói rõ.

Cánh tay mang bao cô tay của Bạc Ngạn đưa về phía tay Tang Vi Sương, trong bóng tối bản thân hắn cũng không thấy bàn tay hắn đang khẽ run.

Hắn đỡ nàng dậy một cách dịu dàng hiếm thấy.

- Người ngang bướng như cô sao lại quý đáng thương trước mặt ta? Nếu truyền ra ngoài, người ta còn tưởng ta lạm dụng quyền uy ép cô thần phục...

Hắn nói tự nhiên cứ như đang hỏi thời tiết hôm nay, nhẹ nhàng như vậy nhưng lại khiến nàng vì bất ngờ mà bỏ sót một câu.

- Tang Vi Sương.

Đôi môi mỏng quyến rũ đọc ra tên nàng, khiến tinh thần nàng có chút ngẩn ngơ, nhớ đến đôi môi mỏng như dao gọt của Lâu Kiêm Gia, trong chớp mắt hơi nước dâng lên trên mặt.

- Bạc Ngạn ta không phải vị thần trong loạn thế, tư thế oai hùng, hào quang chói lọi nhưng chỉ là một giác mộng phồn hoa.....người nghe cho rõ đây, cái ta muốn chính là.....

Đôi môi lạnh như băng chạm vào vành tai nóng rực của nàng, nàng nín thở nghe câu tiếp theo của hắn.

Nhưng chỉ nghe được tiếng hắn vung tay áo, điệu bộ như người hát tuồng, hát:

- “Eo hẹp ngày xưa khỏi kể ra, Sớm nay thỏa chí nức lòng ta, Gió xuân thả sức cho phi ngựa, Ngày trọn Trường An xem hết hoa...” (Trích “Đăng khoa hậu” của Mạnh Giao, bản dịch thơ của Khương Hữu Dụng)

Nàng sợ hãi nhìn hắn, gương mặt tái nhợt gần như trong suốt:

- Tôi không hiểu...

Hắn cười khê, như cánh hoa tung bay cuối xuân, thê lương cô quạnh:

- Người hiểu.

Không, nàng không hiểu! Nàng không phải không hiểu xuất xứ hay ý nghĩa bài thơ này mà là không hiểu hắn vào lúc này hát bài này là có ý gì?

Ngày trọn Trường An xem hết hoa...chẳng lẽ hắn đã tâm ngút trời, muốn vị trí tối cao kia...? Cho nên nàng không hiểu!

Hắn cười khề, áo choàng đen lúc xoay người tung lên, dáng người anh tuấn rời đi.

- Ngươi đứng lại!

Mặc kệ nàng thất thố kêu to, hắn chỉ cười nhạt:

- Ngày mai giờ Mẹo, ở đây đợi ta, có chuyện quan trọng thương lượng.

Tang Vi Sương chân động, càng thất lễ hơn, rống to:

- Ta đang muốn cùng ngươi thương lượng chuyện quan trọng! Chuyện quan trọng của ngươi, ta đã hứa với ngươi trước rồi!

Nàng nói vậy, người nọ mới chậm rãi dừng bước, thật lâu mới xoay người, môi mòng khề cử động, nói:

- Gặp ở chỗ cũ.

Chỗ cũ?

Mạch suy nghĩ của Tang Vi Sương thay đổi, nhớ đến nơi nàng gặp hắn đêm đó: gian lầu cỏ hai mươi dặm bên ngoài thành Hoài Châu!

- Được!

Nàng gật đầu xong, hắn liền vội vã ra ngoài, có lẽ có chuyện gấp gì đó.

Lúc này, một thị vệ dẫn một đại hán đeo đao đến.

- Tang đương gia, người này tìm ngài.

Tang Vi Sương thấy đó là một nam nhân khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, nhìn dung mạo, nàng không khỏi suy tư, người này là ai? Không lâu sau nàng liền nhớ ra thị vệ đeo đao theo Thần gia suốt dọc đường từ quận Lưu.

- Là ông?

Nàng hơi nhú mày nói, người này tới gặp nàng, lẽ nào là Thần nhị gia tìm nàng? Không, nếu Thần nhị gia tìm nàng thì chắc chắn sẽ phái Văn Ngọc hoặc Thực Diệp đến chứ không phải người này.

Chẳng lẽ là chuyện liên quan tới quận Lưu?

- Ông muốn truyền lời gì cho ta?

Tang Vi Sương chợt tỏ ra khẩn trương:

- Đến viện của ta đã.

Đại hán đeo đao vội vã đi theo nàng, thật sự vì tin tức cấp bách chứ không phải vì tránh hiểm nguy.

- Vô liêm sỉ!

Vương Tiềm đem chuyện dọc đường từ quận Lưu về Hoài Châu cứu cả nhà ông cháu kia, mấy ông cháu đó ngày hai mươi sáu tháng hai rời khỏi y quán, sau đó ở thành Hoài Châu không điều tra được gì về họ nữa báo cho Tang Vi Sương, sau khi nghe chuyện, nàng không ngăn được cơn giận dữ.

Hóa ra Tiểu Lâu đã bị theo dõi từ lâu! Là nàng ngay cả chút xú đoán trước cũng không có! Ngược lại để kẻ gian được như ý mà bắt đi Tiểu Lâu không rõ tung tích!

- Trong số họ có phải có một tiểu nha đầu mười hai mười ba tuổi, khẩu âm vùng Thiệu Nam?

Vương Tiềm sừng sốt, không hề nghĩ ngợi gật đầu:

- Phải.

Về mặt bình tĩnh của Tang Vi Sương sắp nứt rồi, quả là nỗi giận lôi đình mà không nơi phát tiết. Chắc chắn là đôi ông cháu này không thể nghỉ ngơi!

- Hai ông cháu đó họ gì? Tên gì?

Nhìn phản ứng của Tang Vi Sương, Vương Tiềm biết nhị gia nói đúng, đôi ông cháu này chính là người bắt Lâu thiếu gia.

- Hai ông cháu họ Tần, bình thường người của y quán gọi là Tần cô nương, tiểu nha đầu kia tên Tiểu Quế, những chuyện khác thứ lỗi Vương nỗ không

biết.

Hóa ra từ quận Lư đã bị người khác theo dõi! Dọc đường bị người khác gài bẫy mà không biết!

Nàng lại không đoán trước được chút nào! Nàng cố gắng thăm kêu oan, nàng hoàn toàn chưa từng nghĩ Lâu Kiêm Gia đơn thuần như một tờ giấy trắng cũng bị người khác dòm ngó, mục đích của liên hoàn kế này hẳn là hẳn hoi!

Không đúng! Tang Vi Sương cảm thấy có chỗ nào đó không hợp lý! Nàng đã bỏ sót một nơi...

Nhắc tới quận Lư, tất nhiên phải nghĩ tới lần chạy trốn sinh tử kia!

Cả nhà họ chạy trốn, là bị quân đội Tây Tần truy đuổi đến quận Lư!

Sau khi Tây Tần đồ sát huyện Thiệu Tây, công chiếm huyện Tường, huyện An, tại sao lại phải thiết kỵ binh quy mô lớn đi Hoài Châu? Để rồi gặp phải họ dọc đường! Tại sao thiết kỵ binh Tây Tần đuổi tận không tha đến quận Lư?

Đội đã, đây không phải trùng hợp!

Như ánh mặt trời xuyên qua sương mù...

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Quân Sư Mặt Sắt, Chủ Vũ Đại Nhân

Truy binh từ hai mươi dặm ngoài thành Thiệu Châu đuổi đến quận Lư, thi thể của kẻ ám sát cấp cao trong rừng đào Xuyên Ông các thành Hoài Châu, Tiểu Lâu bị bắt cóc.....

Khi mọi thứ xâu chuỗi lại với nhau, mũi nhọn dường như đều chĩa về một người.

Lâu Kiêm Gia.

Nếu thiết kỵ binh Tây Tần và kẻ ám sát Tây Tần đều tới để giết Lâu Kiêm Gia, vậy phải chăng có thể chứng minh rằng dù Tiểu Lâu rời đi một cách lặng lẽ nhưng người mang hắn đi đã giết chết kẻ ám sát Tây Tần tới giết hắn, phải chăng có thể chứng minh rằng hắn bây giờ đang an toàn, hai ông cháu kia đã cứu hắn thì ít nhất cũng không làm hại hắn?

Mồ hôi lạnh trên người nàng khó khăn lắm mới khô được. Ít nhất, Tiểu Lâu đang an toàn, chỉ cần biết điều này là đủ rồi.

Tiền Vương Tiềm đi, từ dịch quán ra ngoài, Tang Vi Sương đi về phía ngoài thành Hoài Châu.

- Trong vòng nửa tháng đoạt lại huyện Thiệu Tây? Dù bốn tướng quân có tâm này.....

- Nhưng lệnh vua không truyền xuống, tướng quân tự tiện rồi thành sẽ bị dùng quân pháp xử lý, đúng không?

Đôi mắt lạnh của Bạc Ngạn giận dữ trừng trở lại:

- Hừ, trong lòng ngươi biết rõ, còn hỏi ta làm gì?

- Tướng quân, nếu làm trái một lệnh vua mà có thể khiến tên ngài lưu truyền sử sách, ngài có làm không?

Nàng nhẹ nhàng nói lời đại nghịch bất đạo:

- Nên biết rằng tướng ở bên ngoài có thể không nghe lệnh vua.

Bạc Ngạn cười lạnh nhìn nàng:

- Tang Vi Sương, ta không biết trên khuôn mặt không hề quyền rũ của ngươi, đôi môi kia lại nói ra những lời mê hoặc lòng người như thế đấy?

Bàn tay to của hắn nắm chặt xương vai trái của nàng, hắn nghĩ hắn lại bị vài ba câu của nàng làm mất khống chế:

- Sao hả? Không thể làm Đất Kỷ Bao Tự, ngươi cảm thấy rất uất ức? Muốn kéo ta vào địa ngục?

Lực tay hắn rất lớn khiến bà vai nàng đau đến tê dại, nhưng nàng không cam lòng yếu thế, một mưu sĩ của tướng quân không thể thể hiện sự nhu nhược

dưới “quyền uy” của tướng quân, hẳn là anh hùng trong mắt nàng, là người anh hùng trong chiến trận có thể tiểu ngao sa trường, nàng là mưu sĩ của hắn, mưu sĩ duy nhất của hắn, cái nàng muốn không phải là dăm ba câu của hắn, không phải những lời châm chọc trào phúng của hắn mà là sự tín nhiệm tuyệt đối của hắn.

- Tướng quân muốn đuổi quân Tần ra khỏi huyện Thiệu Tây nhưng không muốn mạo hiểm rời khỏi Hoài Châu, tướng quân, thiên hạ không có chiến thắng nào không có hi sinh...

Nàng cười khê, ngón tay trắng trẻo mảnh khảnh xoa cổ áo hắn, vuốt vuốt ít nếp nhăn trên cổ áo hắn cho ngay ngắn.

- Thận nhi.

Hắn đột nhiên lớn tiếng kêu, thiếu niên mặc khôi giáp màu đen đứng trước mặt hai người.

Thận nhi dâng lên một cái mặt nạ bằng sắt đen.

Tang Vi Sương nhìn chăm chăm cái mặt nạ đen thui kia không dời mắt.

- Thế nào? Có phải rất phù hợp với hắc mỹ nhân tâm như rắn rết là ngươi không?

Hắn khê cười giễu cợt tự tay đeo cái mặt nạ đó cho nàng:

- Tang Vi Sương, từ nay về sau ngươi là người của ta...thuộc hạ của ta đều sẽ gọi ngươi là “đại nhân”, ngươi nếu dám ăn ở hai lòng, Bạc Ngạn ta chắc chắn sẽ tự tay bóp chết ngươi, sau đó đem ngươi...rạch ngực mổ bụng, treo xác trên cổng thành, phơi nắng ba ngày...

Biểu cảm của nàng không hề sợ hãi, nàng hiểu cách làm người của hắn còn hơn của chính mình, nàng biết hắn chỉ dọa nàng mà thôi.

Nhưng vì để phối hợp, nàng vẫn ra vẻ kinh ngạc nói:

- Vi Sương sẽ cẩn thận chăm lo cho cái cổ của mình.

Hắn cười thỏa mãn, cúi đầu nhẹ giọng nói:

- Tang Vi Sương, cái tên này e rằng khi chúng ta nói chuyện không thể dùng nữa, ta không muốn để người khác biết quân sư dưới trướng Bạc Ngạn ta là một thương nhân, còn là một nữ nhân...

Vi Sương giật mình, mặc dù câu nào của hắn cũng đầy khinh thường, nhưng nàng biết kỳ thực hắn đang bảo vệ nàng, bảo vệ Tang gia của nàng.

- Dạ, tướng quân, tiểu nhân có một cái tên khác là “Chủy Vũ”; tướng quân nếu không chê thì dùng nó để gọi đi.

Nghe vậy khoe môi Bạc Ngạn không khỏi co rút, hắn khê gật đầu rồi xoay người ra lệnh cho Thận nhi vài câu.

Về mặt trấn định của Thận nhi trong nháy mắt trắng bệch, thật lâu mới bình tĩnh lại nói với Tang Vi Sương:

- Chủy Vũ đại nhân, chúng ta tối nay lên đường.

Tang Vi Sương không biết Bạc Ngạn lại hào phóng như vậy, ban cho nàng một ngàn tinh binh, nàng bảo một ngàn tinh binh đó toàn bộ hóa trang thành nông phu thợ săn chia thành vài nhóm theo nàng đi Thiệu Tây, vận dụng thể lực của Bạc Ngạn và những thám tử trước đó.

Một ngàn tinh binh này một phần vào ở trong lều cỏ thợ săn trong rừng núi, một phần hóa trang vào trong nhà nông gần huyện Thiệu Tây, ba ngày sau Vi Sương tìm Thận nhi, nói rõ với hắn bước tiếp theo của kế hoạch.

Bản đồ da trâu mở ra, trong ánh nến mờ mờ, vị trí ngón tay Tang Vi Sương chỉ chính là sông Thiệu, sông Thiệu bao quanh Thiệu Tây, phía Tây huyện Thiệu Tây hai mươi dặm chính là “lạch trời” mà người Tây Tần luôn lấy làm tự hào: Đoạn Tỉ Nhại!

Huyện Thiệu Tây sở dĩ sau khi bị quân Tần chiếm đóng, quân Diêu khó đoạt lại là vì phía Đông và phía Bắc gần sông Thiệu, phía Tây có Đoạn Tỉ Nhại, phía Nam tiếp giáp với Trường Giang. Cho nên sau khi Thiệu Tây bị chiếm, quân Diêu tổn sức chín trâu hai hổ cũng không thể thu về.

- Không biết Chủy Vũ đại nhân có diệu kế thế nào?

Thận nhi luôn trầm mặc, bây giờ thấy Tang Vi Sương mở bản đồ ra thì biết nàng muốn nói rõ toàn bộ kế hoạch với hắn.

Ngón tay Vi Sương vẫn chỉ vào sông Thiệu như cũ:

- Thận tướng quân, nơi này đã mưa xuân liên tiếp bảy ngày.

Thận nhi cau chặt mày:

- Ngài muốn nói gì?

Vi Sương cười:

- Trận mưa xuân này vẫn còn.

Thận nhi nheo mắt:

- Chẳng lẽ Chủy Vũ đại nhân biết yêu thuật hô mưa gọi gió?

Vi Sương lắc đầu:

- Không phải ta hô mưa gọi gió, mà là trận mưa xuân này kéo dài suốt nửa tháng, cho nên ta mới hứa với Bạc tướng quân trong vòng nửa tháng đoạt lại Thiệu Tây, nhưng thành hay bại mấu chốt là ở Thận đại nhân.

- Ở tôi?

Hắn ngẩng người, nhìn sự tự tin kinh người của nàng, hít sâu một hơi:

- Chủy Vũ đại nhân cứ nói thẳng.

Môi Thận nhi run rẩy, cười nhạo nói:

- Mưa to liên tiếp nhiều ngày mà đại nhân muốn ti chức cho nổ dòng nước, chẳng phải nực cười sao?

Bây giờ ngay cả đuốc nhúng dầu ở trong mưa chốc lát cũng tắt, nếu đặt thuốc nổ vào dòng nước, đoán rằng kíp nổ cũng không đốt được!

- Vậy cho hỏi Thận đại nhân, nếu đào thêm một cái rạch cần bao lâu? Hơn nữa Thận đại nhân có thể bảo đảm chúng ta sẽ không bị lộ hay không?

Vi Sương hỏi ngược lại.

Thận nhi ghen hống, cảm thấy nàng nói có lý, nhưng cho nổ dòng nước thì có phải hơi thiếu suy nghĩ không? Hơn nữa nhược điểm của nó là nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì họ không phải sẽ bị lộ hoàn toàn sao? Và lại, nếu không thành công, đại quân cũng sẽ bị liên lụy!

Tang Vi Sương biết hắn đang nghĩ gì nhưng lời không nắm chắc nàng sẽ không nói, nếu nói được thì nhất định phải làm được.

- Trong một ngàn người kia có cao thủ về thuốc nổ không?

Thận nhi suy nghĩ rồi nói:

- Có.

- Lập tức gọi đến gặp ta. Gọi cả các đội trưởng của các tiểu phân đội luôn.

Dưới ánh nến mờ mờ, mười mấy người tập trung một chỗ, Tang Vi Sương đứng trước bản đồ trên bàn, trên mặt nàng đeo mặt nạ sắt hoàn toàn che hết ngũ quan, cũng che đi biểu cảm trên mặt nàng.

- Sông Thiệu chảy quanh hướng Bắc và hướng Đông của huyện Thiệu Tây, hai địa điểm, một là khoảng năm dặm phía Đông Bắc huyện Thiệu Tây có một rừng trúc, các người đưa một nhóm người trong mấy ngày này đi đến đó, nếu bị người khác hỏi thì nói là dẫn thôn dân đi “đào măng”, hiện tại điều quan trọng nhất chính là chôn thuốc nổ...

Tang Vi Sương vừa nói xong thì thấy mấy người ngẩng đầu muốn nói, nàng khoát tay ngắt lời họ:

- Ta biết các người muốn nói gì, chuyện thuốc nổ ta vừa thương lượng xong với ba vị tiên sinh này, bọn họ sẽ hướng dẫn các người...

Ba vị tiên sinh kia nhìn về phía mười mấy tướng sĩ, gật đầu:

- Phương pháp của Chủy Vũ đại nhân có thể thực hiện được trong mưa, chư vị tướng quân không cần lo lắng.

Dùng phương pháp phá hầm tạo ra nhiều đường hầm sâu trong rừng trúc, các đường hầm này thông với nhau đến gần sông Thiệu nhưng không thể thông với sông Thiệu.

Gói thuốc nổ đặt trong thùng sắt, dùng giấy dầu bao lại, đặt bên ngoài các lạch sông, không chỉ phải tránh nước mưa mà còn phải tránh tai mắt người khác không thể để bị phát hiện!

- Trước mắt chính là uy lực của thuốc nổ, ta muốn loại có uy lực mạnh nhất, loại mà nổ một lần là nứt trời lở đất ấy!

Dưới mặt nạ sắt, mắt Tang Vi Sương hơi nheo lại, tay nàng làm tư thế thu rồi thả, giọng điệu nhẹ nhàng khiến cả đám đại nam nhân từng trải qua các trận chiến lớn nhỏ không rét mà run.

Chương 97: Nghiền Xương Chúng Thành Tro Bụi!

Nửa tháng sau, mưa lớn quả nhiên đã rơi ở Thiệu Nam liên tiếp suốt nửa tháng.

Rạng sáng ngày hai mươi hai tháng ba, quân Tần đóng ở huyện Thiệu Tây đột nhiên nghe được mấy tiếng nổ lớn, sau đó những binh sĩ đứng nơi tường thành cao của huyện Thiệu Tây từ xa xa nhìn thấy từng khối từng khối đất lớn sụp xuống ở hướng Đông Bắc, chỉ dừng lại trong khoảnh khắc, rồi nước từ sông Thiệu tuôn ra như dòng thác!

Dòng nước lũ kia khí thế mạnh mẽ khiến người xem không cách nào hình dung!

Ngay sau đó là tiếng hét cực kỳ bi thảm:

- Lũ lụt tới rồi! _____

- Chạy mau! _____

Binh sĩ Tây Tần không giỏi bơi lội, năng lực tự cứu trước dòng nước lũ rất thấp, con lũ lụt ấy có rất ít người sống sót.

Khoảng vào giờ Ty, phương Đông hiện ra từng chiếc từng chiếc thuyền lớn, có binh sĩ Tây Tần ôm cây đại thụ ngay cổng thành may mắn sống sót mở mí mắt bị nước mưa tuôn xối xả nhìn rõ những chiếc thuyền kia là thuyền chiến của Diêu quốc!

Trên thuyền lớn cầm quân kỳ Đại Diêu, chữ Diêu màu đen đỏ trong nước mưa vô cùng chói mắt!

Trận lũ lụt kia khiến đại tướng quân chủ lực quân Tần là Vương Võ và đại tướng cao nhất của Phật Tháp là Vân Thanh trở tay không kịp, sau khi thuộc hạ đưa toàn bộ thuyền lớn trong huyện Thiệu Tây đến, họ lập tức lên thuyền.

Dũng sĩ Tây Tần trên thuyền đều như báo rơi xuống nước, lực sát thương cũng yếu đi!

Đại tướng Vương Võ chỉ có thể đắm mình xuống bàn than lớn:

- Trúng kế rồi!

Trên gương mặt cao ngạo tuấn tú của Vân Thanh có nước mưa chảy xuống, hần ním môi không nói một lời, trong lòng chỉ than thở kẻ dùng kế này đủ độc ác, muốn mạng của người Tần bọn họ cũng thôi nhưng bất chấp đất đai Thiệu Tây trở thành đầm lầy?...

Đúng vậy, bên cạnh hàng ngàn hàng vạn thi thể thối nát của người Tần còn có “ao máu” của con dân huyện Thiệu Tây!

Người này đủ ác độc, không tha cho kẻ địch cũng tàn nhẫn với chính mình.

Gặp phải đối thủ như vậy, cuối cùng hần cũng không còn cảm thấy vô vị nữa.

Có lẽ nhờ công chiếm Thiệu Tây khiến hần trong một đêm nổi danh ba nước, nhưng trong vòng nửa tháng hạ được Thiệu Nam, lại trong vòng một tháng bị người khác đánh đuổi trở về? Đây dù sao cũng là một vết nhơ của hần!

Nhìn mặt sông nhuộm đỏ máu tươi, mãi đến khi Vương Võ hạ lệnh lui quân, Vương Thanh vẫn không hề nói câu nào.

Sẽ có một ngày, hần dẫn theo “Phật Tháp” tấn công vào Lạc Dương, một ngày nào đó.

- Tướng quân, đã điều tra rõ, người lĩnh binh chính là Bạc Ngan! Là Bạc Ngan đã rút lui đến Hoài Châu!

Lính trinh sát lui tới, nước mưa trôi đi máu của vết thương trên người họ, họ ổn định ý thức của mình, nói ra tin tình báo quan trọng.

- Phế vật!

Vương Võ một cước đá mạnh vào người lính trinh sát kia:

- Lại là Bạc Ngan! Ta đã nói Phương Chính kia đâu có thông minh như vậy, khi xưa thuộc hạ của ta và hần giao thủ là biết!

- Bạc Ngan...

Vân Thanh từ đầu đến cuối luôn trầm mặc cuối cùng cũng cử động môi, bàn tay đặt trên đùi bỗng nhiên nắm chặt.

- Tướng quân, chúng ta bây giờ rút lui hay là?...

Một thuộc hạ liều chết hỏi.

- Rút về Đoạn Tĩ Nhai!

Vương Vô tức giận trừng, con người hấn lúc này vô cùng đáng sợ, trông như muốn ăn tươi nuốt sống người khác vậy.

- Vân Thanh! Cậu dẫn ba nghìn tinh vệ Phật Thập đi trước, hạ lệnh thả dây xích ở Đoạn Tĩ Nhai xuống! Tiếp viện đại quân!

Phật Thập là mạch máu của đại quân Tây Tàn, hiện tại đại quân Tây Tàn thua chạy về Đoạn Tĩ Nhai, Vương Vô lập tức quyết định bảo toàn thực lực Phật Thập chứ không làm ra hành động giầy gựa cuối cùng.

- O, cầu Tàn chạy rồi!

Trên thuyền lớn của quân Diêu, Tang Vi Sương phe phẩy quạt lông vũ đen.

Thận nhi đứng phía sau nàng và Bạc Ngan đứng cạnh nàng đều không khỏi run run khóc môi.

- Thô tục!

Bạc Ngan không nhịn được tặng nàng hai chữ.

Tang Vi Sương xem thường, nàng đứng dậy khỏi ghế dựa đi về phía cột buồm.

- Quân Tàn hốt hoảng chạy về phía Tây, chắc chắn phải qua con đường “lạch trời” Đoạn Tĩ Nhai, ti chức khuyển tướng quân thừa thắng đuổi theo, nếu không sẽ bỏ qua một cơ hội trăm năm

Ánh mắt nàng tựa như rơi vào ngàn dặm sóng quanh co uốn lượn, hời hợt, không mang theo chút tình cảm nào, nhưng không ai nhìn thấy, con sông đầy máu ấy ánh lên sự đau nhói trong đáy mắt nàng.

Kẻ này của nàng lại khiến cho bao nhiêu người thân bằng hữu ly tán?

- Cơ hội trăm năm? Chủy Vũ có phải nói quá sự thật hay không?

Bạc Ngan nhìn bóng lưng nàng dần dần đi xa, trong lòng nảy sinh khác thường, thỉnh thoảng cũng đứng dậy đi theo hướng Vi Sương.

Vi Sương nghe tiếng bước chân phía sau thì cười nói:

- Tướng quân chỉ cần thấy Đoạn Tĩ Nhai thì biết Chủy Vũ có nói quá sự thật hay không thôi..

Bạc Ngan cảm thấy nàng cười chói mắt như thế, trong lòng có một loại cảm giác bất an dâng lên, hấn cau mày rống to:

- Niếp Thận, Tàn Dương! Truyền lệnh tăng tốc độ hành quân, đại quân theo bốn tướng quân đuổi thẳng đến Đoạn Tĩ Nhai, kẻ lâm trận bỏ chạy giết không tha!

- Rõ.

Thận nhi và Tàn Dương đều nhìn Tang Vi Sương rồi mới cất những bước chân mạnh mẽ và vững vàng rời đi.

- Ta muốn nhìn xem Đoạn Tĩ Nhai này có thật đúng như lời đồn hay không.

Hấn như cười như không, nói.

Tang Vi Sương xoay người, đôi mắt dưới chiếc mặt nạ không chút e dè nhìn thẳng vào mắt hấn:

- Tướng quân, không thể xem lời trên sách là thật, cũng không thể không xem là thật...

- Hừ, loại tiểu nhân như người sở trường nhất là mồm mép giao hoạt, lừa gạt người khác còn có thể, bốn tướng quân không tin.

- Tướng quân, còn hai mươi dặm nữa là Đoạn Tĩ Nhai, bây giờ cả vùng Thiệu Tây đều ngập trong biển nước, ngài nghĩ xem hiện tại lạch trời còn có thể gọi là lạch trời không?

Quả là một câu thức tỉnh người trong mộng!

Một câu cửa Vi Sương gõ thẳng vào đầu Bạc Ngan, lạch trời sở dĩ gọi là lạch trời bởi nó cách một vực sâu hun hút, núi đá cao dốc lồm chồm, là vùng đất xưa nay không thể tấn công được.

Trên gương mặt nghiêng tuấn tú của Bạc Ngan đột nhiên nhỏ xuống một giọt nước mưa, hấn ngẩng đầu nói với người phía sau:

- Truyền lệnh, tăng tốc độ thuyền!

Dưới mặt nạ, Tang Vi Sương mím môi cười khê, quạt lông đen nhẹ nhàng phe phẩy, cảm thấy hơi vui vẻ.

Ngày ấy khi thiết kỵ Tây Tần hống hách truy sát họ, chúng có từng nghĩ đến hôm nay?

Một ngày nào đó nàng sẽ cho người trong thiên hạ biết, những kẻ khiến người ta nghe tiếng đã sợ vỡ mật ấy trong mắt nàng chẳng qua chỉ là một con chó nàg có thể tiện tay treu đùa mà thôi.

Những kẻ nợ Lâu Kiêm Gia đều phải chết cho nàng!

Thời gian một nén hương sau.

- Tướng quân, phía trước đột nhiên xuất hiện thuyền chủ lực của quân Tần!

Một lính trinh sát khẩn cấp chạy đến thông báo.

- Là để chặn hậu cho thiết kỵ Tây Tần.

Lính trinh sát không có câu trả lời của chủ soái nhưng lại nghe “quân sư thần bí” phe phẩy quạt lông vũ màu đen nói.

Lời này của quân sư vừa thốt ra, mọi người tức khắc hiểu rõ.

Có phó tướng tâm phúc tiến lên nói:

- Tướng quân có khai chiến hay không?

- Chiến!

Khép lại quạt lông vũ, Tang Vi Sương nghiêm giọng:

- Hôm nay không thử thực lực của họ, còn đợi đến ngày nào? Hôm nay không thừa thắng truy kích, nghiền xương chúng thành tro bụi, còn đợi đến ngày nào? Các người cho rằng cơ hội như vậy rất nhiều à?

Chúng tướng sĩ phản lưng chột lạnh, người này quả cảm tàn nhẫn, thực sự là khí thế bức người, đè ép lòng người.

Nhưng mà, cẩn thận nghĩ lại, lời quân sư nói rất có lý.

Mọi người nhìn về phía Bạc Ngan, khóe môi hấn như cười như không:

- Hết thấy làm theo lời quân sư.

Chúng tướng sĩ giật mình, thăm nghĩ sự tín nhiệm của tướng quân với người này thật khiến người ta thán phục.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Người Của Bỏn Tướng Quân Mà Cần Người Dạy Đồ?

Ở một nơi mười dặm phía Tây huyện Thiệu Tây, trên mặt nước lênh láng, trận đại chiến giữa quân Diêu và quân chủ lực của quân Tần.

Không thể không nói, trận chiến này tuy đội quân của Bạc Ngan nắm được tử huyệt của quân Tần, chính là năng lực tác chiến trên nước của quân Tần không mạnh, nhưng dù vậy, sự quả cảm tàn nhẫn của người Tần trong trận chiến này cũng được thể hiện vô cùng mạnh mẽ.

Người Tần quyết chiến đến cùng, thể chết yểm trợ cho Phật Tháp rút lui.

Đến khi quân chủ lực của Diêu cũng chính là đội quân của hộ quốc tướng quân Phurong Chính đuổi đến, quân Tần mới hạ lệnh toàn bộ rút lui.

Nhìn giặc Tần hốt hoảng tháo chạy, tướng sĩ quân Diêu há lòng hả dạ, giờ kiểm hô to:

- Thừa tướng thiên tuế, hộ quốc tướng quân thiên tuế!

Lúc gần rút quân, chủ tướng quân Tần là Vương Vô giận không kiềm được rống to:

- Lão tử không phải gặp Phuong Chính mà lui, kẻ ép lão tử lui quân là Bạc Ngan, không phải Phuong Chính!

Ngụ ý chính là, Vương Vô thừa nhận mình thua Bạc Ngan chứ không phải bại tướng dưới tay Phuong Chính!

Nửa tháng trước, thuộc hạ của ông đánh cho Phuong Chính toi bời tan tác, Phuong Chính bị sĩ khí quân Tần ép phải dẫn binh đến huyện Tường, từ thủ huyện Tường. Hôm nay nghe binh sĩ Diêu quốc kêu to “Phuong Chính thiên tuế”, Vương Vô nghĩa khí vô phu, cảm thấy không phục!

Bạc Ngan thấy người ngựa của hữu tướng và Phuong Chính đều đã đuổi đến thì không hề khẩn trương như phó tướng thuộc hạ của mình, trong lòng biết rõ nguyên do phó tướng khẩn trương không gì khác ngoài hai chữ “chiến công”.

Hắn không nhìn người ngựa của Phuong Chính lấy một cái, lạnh giọng hạ lệnh:

- Đuổi theo!

Phuong Chính thấy Bạc Ngan đối với ông vẫn luôn mang dáng vẻ khinh bỉ không thêm đếm xỉa thì lập tức nổi giận, sai người cầm ngựa sắt bước lên thuyền Bạc Ngan.

- Bạc tướng quân không biết “giặc cùng đường chó đuổi” à?

Phuong Chính nhướn mày nói.

Thấy hộ quốc tướng quân tự mình lên thuyền, mấy phó tướng thuộc hạ của Bạc Ngan chợt không dám làm gì, chỉ có Thận nhi trầm tĩnh đáp lời:

- Rõ.

- Bốn tướng quân nói không cho phép đuổi theo! Phía trước là lạch trời của đất Tần, bốn tướng há có thể để các tướng sĩ đi chịu chết?

Phuong Chính nói lời đạo mạo, chỉ có một phó tướng thuộc hạ nào đấy lên tiếng hùa theo, nói tướng quân nhà mình quan tâm đến tính mạng tướng sĩ, suy nghĩ kỹ mới hành động.

Bạc Ngan rét lạnh nhìn Phuong Chính, hai chữ từ đôi môi mòng nhàn nhạt phun ra:

- Đuổi theo!

Thận nhi nhận lệnh đứng dậy, không ngờ ba phó tướng phía sau Phuong Chính rút kiếm ra ngăn Thận nhi.

- Bạc Ngan! Cậu đừng tưởng rằng cậu đuổi được quân Tần là có thể lập công! Hình như cậu đã quên cậu đang ở Hoài Châu, tự ý rồi bỏ chức vụ là tội cắt quan bãi tước đấy!

Lời nói của Phuong Chính khiến những người trên thuyền không còn ai dám dị nghị.

Tên đã lên cung thì phải bắn, ông đã ra chiêu với Bạc Ngan thì phải tranh được thế diện, bây giờ Phuong Chính cũng là chó cùng rứt giậu, đâu có suy xét chuyện đuổi theo hay không? Chẳng qua là “đấu đến cùng” theo cảm tính mà thôi!

Tang Vi Sương cười khẽ hai tiếng ngán ngùi trong cổ họng, khinh bỉ một câu:

- Óc heo.

Cơ hội trăm năm như thế lại bị vị “hộ quốc tướng quân danh tiếng lẫy lừng” này làm hỏng! Người Diêu còn muốn khiến quân Tần thiệt hại nghiêm trọng? Ha ha, kiếp sau đi!

- Ai đang cười?

Một phó tướng trong doanh Phuong Chính rống giận nhìn Tang Vi Sương.

- Ta.

Tang Vi Sương áo xanh nhẵn nhụi, chậm rãi bước ra. Người này biết rõ nàng đang cười nhưng không dám nói thẳng, đủ thấy trong doanh Phuong Chính chỉ là một đám hồ gậy.

Phó tướng kia rút kiếm gác lên cổ Vi Sương:

- Ngươi cười cái gì?

- Ta cười đột nhiên nghe tiếng chó sủa, ta cười chim bay phành phạch, ta cười cảm thú nhảy loạn, ta cười cái gì tướng quân quan tâm làm gì?

Nàng nhẹ nhàng trả lời như đang phẩm trà uống rượu.

- Ha ha ha...

Trong số thuộc hạ của Bạc Ngan, có mấy người không kiềm chế được, cười to ra tiếng.

Phó tướng thuộc hạ kia của Phương Chính sắc mặt nhất thời lúc đỏ lúc trắng, hét lớn:

- Cản rờ, ngươi là tạp chủng từ đâu tới?

“Bốp”, phó tướng kia bị tát một bạt tai thật mạnh.

Người ra tay chính là Bạc Ngan.

- Người của bốn tướng quân mà cản ngươi dạy dỗ à, cũng không biết tự soi mình trong nước tiểu!

Phó tướng kia bị tát méo miệng, máu từ trong miệng chảy ra không ngừng được, rất kinh khủng. Đu thấy Bạc Ngan ra tay mạnh cỡ nào!

Phương Chính giận điên lên, Bạc Ngan thế nhưng dám đánh người của ông trước mặt ông!

Trong cơn tức giận, Phương Chính hạ lệnh:

- Người đâu, áp giải Bạc Ngan tự ý rồi bỏ chức vụ! Cả tên yêu sĩ che mặt này nữa, cũng áp giải xuống luôn!

- Ta là nguyên soái do Hoàng thượng thân phong, là đích tử của Dung Dữ hầu, Phương Chính ông dựa vào cái gì mà áp giải ta?

- Dựa vào cái gì?

Phương Chính cắn răng:

- Dựa vào ta là hộ quốc tướng quân, là sư huynh của Hoàng thượng!

Phương Chính gầm lên, vài phó tướng tiến lên áp giải Bạc Ngan và Tang Vi Sương:

- Giải xuống!

Ánh mắt Bạc Ngan quét qua những người kia, bọn họ không dám tiến lên, đành phải đưa mắt về phía Tang Vi Sương.

- Ai dám động đến một sợi lông của cô ấy? (từ “cô ấy” và “anh ấy” phát âm giống nhau nên người khác không nhận ra Vi Sương là nữ qua lời của Bạc Ngan)

Bạc Ngan đột nhiên đưa tay nắm lấy tay Tang Vi Sương, nàng giật mình nhìn hắn.

Bạc Ngan cười lạnh nhìn Phương Chính:

- Hôm nay ông có thể giam ta, nhưng cả đời ông cũng chỉ có cơ hội giam ta ba ngày này...

Nụ cười khinh miệt, đôi con ngươi lạnh lùng kiêu ngạo, hấn dất Vi Sương lên thuyền lớn của Phương Chính.

Đúng, cả đời Phương Chính chỉ có cơ hội mấy ngày này để nhục nhã Bạc Ngan, Tang Vi Sương hiểu rõ.

Dựa vào suy đoán của họ, trận chiến Tần Diêu này, Phó Họa Khánh còn ẩn chứa một ý đồ, chính là cách-chức-Phương-Chính!

Phương Chính mua danh chuộc tiếng như thế, độ lượng như thế cũng đáng đời bị người khác nắm thóp, cho Phó Họa Khánh có nhược điểm để nghiễm trệ. E là chức hộ quốc tướng quân này, ông ta không làm được rồi!

Bạc Ngan cởi áo choàng của mình khoác lên người Tang Vi Sương, hắn không hề lo cho mình, điều hắn nghĩ lúc này là quân Tần bỏ chạy, cơ hội tốt như thế bị kẻ ngu ngốc Phương Chính làm hỏng rồi! Ông ta và Hoàng thượng cùng do một sư phụ dạy dỗ mà lại có chênh lệch lớn như thế!

Chỉ là... Vi Sương kinh ngạc nhìn Bạc Ngan, nàng không biết hắn còn có mặt “thô tục” như thế, nàng nghĩ hắn là đích tử của Dung Dữ hầu cao cao tại thượng, không ngờ còn biết nói những lời thô lỗ của các tướng sĩ, có lẽ do nghe nhiều.

Sau khi Phương Chính cho người áp giải Bạc Ngan và Tang Vi Sương xuống thì thấy một chiếc thuyền nhỏ vội vã chạy tới.

- Đó là...?

Phuong Chính mở miệng hỏi thăm, mấy phó tướng phía sau vội nhìn, giật mình nói:

- Là hữu tướng đại nhân đến.

Phuong Chính cũng đã nhận ra, lớn tiếng hô:

- Sư tôn tại sao lại đến?

Không trả lời, thuyền nhỏ dựa vào thuyền lớn, người trên thuyền nhỏ vội giậm chân bước sang.

Con giặc của Thi Duy các phó tướng liếc mắt là có thể nhìn ra.

- Khốn nạn! Tại sao chưa truy kích quân Tần? Còn ở chỗ này làm cái gì?

Thi Duy nhìn một đám tướng quân đứng yên, hét lớn.

Phuong Chính nghe vậy chấp tay tiến lên:

- Sư tôn mình giẫm, giặc cùng đường chó đuôi, ngoài năm dặm kia chính là đất Tần..

Phuong Chính còn chưa nói hết, chỉ nghe “chát” một tiếng, Thi Duy đánh vào mặt ông:

- Cực kỳ ngu xuẩn!

Cái tát kia khiến Phuong Chính cũng không phản ứng được mình rốt cuộc đã làm sai điều gì? Kẻ thất phu như ông ta đương nhiên không biết một cơ hội trăm năm đã vượt khỏi tay mình!

- Diệt Thanh! Tăng tốc độ thuyền, gấp rút truy kích!

Thi Duy đỏ mắt, giận không kiềm được.

Sử viết: Điều quốc vì thất sách của Phuong Chính, năm dặm thả một cơ hội sống cho quân Tần, lúc Thi Duy đuổi theo truy kích, chỉ tiêu diệt được một vạn địch, quân chủ lực Tần yên ổn vượt qua Đoạn Tĩ Nhại, thiết kỵ Tây Tần không cần nhiều lời, xích sắt Đoạn Tĩ Nhại bị quân Tần chặt đứt, quân Diêu không qua được nhai, sông Thiệu tuy dâng lên lan tràn nhưng không đủ để lấp đầy vực sâu vạn trượng Đoạn Tĩ Nhại, quân Diêu không biết tính toán, mặc cho quân Tần chạy qua nhai, việc này khiến Thi Duy nuối tiếc cả đời, giận dữ nói muốn quất roi Phuong Chính trước Huyền Vũ Môn!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Cút Đến Quân Kỹ Doanh Đi

Ban ngày, huyện Tường.

Thiệu Nam sau chiến trận vô cùng yên ả, giờ đây khắp nơi đã có thể nghe được tiếng cười tiếng nói.

Cổng nhà đóng chặt dần dần mở ra, gà trong chuồng được thả ra ngoài, trên đường đã có thể nhìn thấy mục đồng cười trâu.

Trong quân doanh tạm của quân Diêu ở huyện Tường.

Sau khi Thi Duy nghe rõ đại khái về quá trình chiến dịch Thiệu Tây thì không khỏi cảm khái về người do mình dạy dỗ, tại sao chỉ có mỗi Hoàng thượng là hợp ý ông.

Anh tài như Bạc Ngạn trên thế gian đã ít càng thêm ít...Thi Duy sinh lòng tiếc nhân tài, không khỏi hỏi:

- Bạc tướng quân đang ở đâu?

Muru sĩ nọ nghe vậy, hơi sững sốt rồi mới nói:

- Tiên sinh vẫn chưa biết? Bạc tướng quân bị Phuong tướng quân giải vào đại lao rồi.

- Cái gì?

Thi Duy ném toàn bộ thư lên bàn:

- Mau mau mời Bạc tướng quân ra.

Một mưu sĩ trong đó nghe vậy, vội vàng rời đi.

Thi Duy lại căn dặn những người khác:

- Để lại một vạn binh cho Diệp Thanh bảo vệ huyện Tường và xử lý những công việc sau chiến tranh ở Thiệu Tây, chúng ta suốt đêm về Thiệu Châu.

Đại quân di chuyển suốt đêm, Bạc Ngạn và Tang Vi Sương được cung kính mời ra khỏi đại lao, còn Phương Chính bị Thi Duy trói giải lên xe tù.

Tang Vi Sương hiểu hành động này của Thi Duy, ông ấy biết lần phạm tội này của Phương Chính, Phó Họa Khánh tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua, bèn thực hiện khổ nhục kế, ép Phó Họa Khánh niệm tình đồng môn.

Đối với việc này, Tang Vi Sương chỉ cười lạnh, nàng dám cược bất luận Thi Duy làm gì cho đệ tử ông ấy, quân hàm của Phương Chính bị bãi bỏ là điều chắc chắn.

Trong mưa to, một binh sĩ mặt không biểu cảm quỳ dưới đất.

- Tướng quân, hữu tướng hỏi ý tướng quân có muốn cùng về Thiệu Châu hay không?

Bạc Ngạn nhếch môi, đám thuộc hạ tràn đầy mong đợi nhìn hắn, chắc chắn những người dưới trướng Bạc Ngạn đều cho rằng lần này họ lập công lớn, thánh thượng theo lẽ thường sẽ đón họ về kinh, họ đi Thiệu Châu theo quân đội về kinh không có gì quá đáng.

Bạc Ngạn cười biếng nhác quăng ánh mắt cho Tang Vi Sương.

Nàng mở quạt lông vũ đen, dưới mặt nạ sắt, mọi người không nhìn thấy biểu cảm của nàng.

Câu trả lời vượt ngoài dự đoán mọi người, nàng cười trấn định:

- Về Hoài Châu.

Đương nhiên là về Hoài Châu, Bạc Ngạn tự ý rời bỏ chức vụ, chiều này của hữu tướng Thi Duy là “gây ông đập lưng ông”, nhìn thì có vẻ mời Bạc Ngạn về Thiệu Châu nhưng kỳ thực là thăm dò Bạc Ngạn, nếu bây giờ còn bỏ lại Hoài Châu thì dù Phó Họa Khánh có lòng muốn phong thưởng cho Bạc Ngạn cũng sẽ vì tội danh này mà mất phong.

Phen này về Hoài Châu là lấy công chuộc tội, thu được lợi ích lớn nhất, giảm tội danh đến mức thấp nhất.

Cho nên lần này không chỉ về Hoài Châu mà còn phải tạo ra được thành tích.

Về mặt mấy thuộc hạ rõ ràng bất mãn, giận mà không dám nói.

Sau khi binh sĩ do hữu tướng phái tới kia đi, Tang Vi Sương bùng chén trà sắp nguội bên cạnh lên, thăm giọng rồi cười nói:

- Nửa năm, ta từng nói trong vòng nửa năm sẽ đề các vị hồi kinh, nay mới một tháng mà các vị đã hết kiên nhẫn?

Bạc Ngạn nghe vậy, chân mày nhíu lại, lạnh giọng ra lệnh:

- Tất cả đều nghe theo Chủ Vũ đại nhân.

- Dạ...

Những tiếng trả lời không tình nguyện, vài thuộc hạ về doanh chính đón lại, cả đêm Bạc Ngạn dẫn các tướng sĩ dưới trướng lên đường về Hoài Châu.

Sau khi các thuộc hạ lui xuống.

Ánh mắt Bạc Ngạn nhìn Tang Vi Sương nghiền ngẫm, nếp nhăn nơi khóe mắt như cười như không, đôi môi mỏng mềm mại mà lạnh lẽo cong lên:

- Lúc ngươi đi Thiệu Tây, ta đã sai người thay ngươi từ già Thần gia, đoán chừng lúc này trong tay Thần nhị gia là lá thư ta sai người mô phỏng nét chữ của ngươi gửi đến Lạc Dương.

Tang Vi Sương mặt đầy kinh ngạc, không ngờ hắn làm việc kín kẽ như thế, ngay cả việc đó cũng nghĩ đến từ lâu.

Nàng hơi đỏ mặt nói:

- Vi Sương đa tạ tướng quân.

- Tướng già, Bạc Ngan về Hoài Châu rồi.

Trên đường đi Thiệu Châu, một mưu sĩ vừa nhận được tin báo của thám tử liền cấp tốc đến trước mặt Thi Duyệt.

Chân mày rậm của Thi Duyệt cau lại, nếp nhăn nơi khóe mắt lại nhiều thêm mấy cái, ông thở dài thật sâu, vuốt cằm nói:

- Không ngờ Dung Dữ hầu gia có thể nuôi ra một nam nhi như vậy...

Thi Duyệt ngửa khuôn mặt già nua lên trời, vẻ mặt thông khổ kêu to:

- Nghiệt đồ Phương Chính, khí số đã tận! _____

Mấy mưu sĩ trong buồng xe ngẩng đầu nhìn Thi Duyệt:

- Tướng già bảo trọng!

Dọc đường về Hoài Châu, Bạc Ngan dường như tâm trạng vô cùng tốt, đột nhiên hỏi Tang Vi Sương muốn được thưởng gì.

Nàng đang đeo mặt nạ, Bạc Ngan không nhìn thấy biểu cảm của nàng, trong xe ngựa nàng hồ hững chơi đùa chiếc vòng mã não.

Bạc Ngan nhận ra đây là chiếc vòng Tần Dương mua ở huyện Tường, tại sao mới qua nửa ngày đã vào tay Tang Vi Sương? Mí mắt hắn nhảy lên, đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu, tâm trạng tốt vừa rồi cũng không còn.

- Ngươi thích mã não?

Bạc Ngan đưa tay chống cằm hỏi.

- Không thích.

Nàng nói không thích mà tay vẫn đang chơi, bàn tay trắng trẻo được màu đỏ của mã não tôn lên càng thêm trắng, làm người xem cảm thấy vui mắt.

- Không thích tại sao còn chơi...như vậy?

- Cái gì như vậy?

Tang Vi Sương chột nhìn hắn:

- Mập mờ như vậy? Tận hứng như vậy?

Nàng cười.

Hắn tự dung đồ mặt, sau đó lửa giận lại bốc lên.

- Tang Vi Sương, ngươi rốt cục có phải nữ nhân hay không?

Hắn quay khuôn mặt đỏ qua chỗ khác nhưng lại để lộ vành tai đỏ bừng trong tầm mắt nàng.

Đợi khi hắn giật mình kịp phản ứng thì “nữ nhân chết tiệt” kia đã ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- Ta thật muốn bóp chết ngươi!

- Bóp chết ta thì ai giúp ngươi về Lạc Dương?

Tang Vi Sương cười lớn hỏi ngược lại hắn.

- Vậy thì không về nữa, chúng ta ở Hoài Châu cả đời!

Nói xong mới phát hiện câu này thiếu suy nghĩ cỡ nào, nụ cười của Bạc Ngan chột cứng lại trên mặt, khôi phục vẻ lạnh nhạt lúc trước.

Tang Vi Sương liếc hắn:

- Tướng quân thật thích nói đùa.

Thật lâu Bạc Ngan vẫn không nói gì, co người lại trên xe ngựa, sắc mặt mệt mỏi.

Thấy hắn không nói gì, Tang Vi Sương cảm thấy nhàm chán, đường dài chậm chạp, nàng không muốn một mình cô quạnh, phải biết rằng những ngày không có Lâu Kiêm Gia, một ngày như thế một năm.

- Tướng quân có biết trong ba nước, nơi nào sản xuất nhiều mã não không?

Tang Vi Sương quơ quơ cái vòng mã não kia trước mắt Bạc Ngan.

- Đương nhiên là Thiệu Nam, Hoài Bắc, Liêu Thủy của nước Diêu; Kinh Châu của nước Ngô; và phía Bắc Côn Luân của nước Tần.

Bạc Ngan rất phối hợp trả lời.

- Không ngờ tướng quân thân là võ tướng lại hiểu rõ mã não mà nữ nhi yêu thích đến vậy...

Tang Vi Sương ra vẻ kinh ngạc nói.

Bạc Ngan dùng ánh mắt như dao khoét nàng, suy nghĩ rồi đột nhiên nói:

- Trong cung có vị mỹ nhân được sủng ái rất thích thứ này, hẳn là đại thần có tâm trong triều đều sẽ bỏ công sức vào nó.

Nếu không phải mỹ nhân được sủng ái, các đại thần tội gì phải hao tổn tâm tư?

Nữ nhân có thể được Phò Họa Khánh sủng ái, không phải cô ta thì là ai?

“Choang!”, tay Tang Vi Sương vung lên, chiếc vòng mã não đỏ kia vỡ nát, người trấn định trầm ổn như Bạc Ngan cũng bị hành động bất thành linh của nàng làm giật mình, đưa mắt nhìn nàng.

- O, vỡ tay, không cầm chắc, đáng tiếc một cái vòng tốt.

Lỡ tay? Lỡ tay mà tay run như vậy? Lỡ tay mà giọng nói vẫn còn run?

Nàng rõ ràng đang kiềm chế cơn giận tới đỉnh.

- Có điều tiếng mã não vỡ cũng rất êm tai.

Nàng giả vờ thể hiện thần sắc biếng nhác, thu bàn tay khẽ run:

- Tướng quân trước đó không phải hỏi ta muốn gì ư? Hay là tặng ta mã não đi, để ta đập một lần cho thông khoái. ....

- Điện. ....tiếc cho tấm lòng thành của Tần Dương phí bạc để làm người vui vẻ!

Môi mỏng hé mở, lạnh lùng phun ra mấy chữ. Hắn dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, trong lòng không hiểu sao lại vô cùng không vui:

- Có phải họ Lâu kia đi rồi, người cũng điên theo không?

Tang Vi Sương không hiểu, cười nói:

- Ta điên? Vậy tướng quân bỏ nhiệm một kẻ điên làm quân sư thì là gì?

Gương mặt tuấn tú như nhai phải nến, nghẹn họng.

Nàng cười khẽ:

- Chúng ta như nhau như nhau.

Tuy nàng cười nhưng sự khó chịu trong lòng càng lúc càng lớn.

Nàng khó chịu là do, nàng trước kia liều mạng như vậy để mình có cuộc sống tốt hơn, để ngàn vạn dân chúng có cuộc sống tốt hơn, trước kia nàng chưa từng nghĩ muốn giết người hại người, nhưng có ai để nàng được sống yên ổn?

- Con người ấy mà, quả nhiên số mệnh không giống nhau.

Không có vòng tay mã não, Tang Vi Sương lấy từ trong ngực ra cái quạt lông vũ đen.

Bạc Ngan kinh ngạc nghe lời cảm khái tiêu cực của nàng:

- Sao tự dung lại cảm khái? Người bị điên hay bị ngu à?

Hắn sắp không nhận ra nàng rồi.

- Ta chỉ đang nghĩ, loạn thế như vậy, ta vì mạng sống mà chuyện xu nịnh bợ đỡ, ăn nói khép nép đều làm cả. ....

Nàng hơi ngừng lại:

- Thôi, không cần nói ta, hãy nói bao nhiêu tướng sĩ vì bảo vệ giang sơn cho Hoàng đế, lúc máu chảy đầu rơi, không biết Hoàng đế đang ngồi ở chỗ nào ôm mỹ nhân đấy! Còn nữa, ta cực khổ vất vả kiếm tiền nộp thuế mà số tiền dư lại không đủ để mua đồ Tết cho người của cả trang, nghĩ xem, năm nay ta mới mua cho Tiểu Lâu, Tiểu Cẩm, Dương Yên bọn họ mỗi người một bộ y phục mới, cái áo lông cáo thuần trắng mà thương nhân Liêu Châu kia bán, bởi vì túi tiền eo hẹp, không móc ra nổi tám trăm lượng bạc nên không mua được cho Tiểu Lâu.....bây giờ nhớ đến thật là tiếc.....vậy mà Hoàng đế lại đem toàn bộ tiền mồ hôi và máu của chúng ta đi dụ dỗ phi tử nhà hân!

Bạc Ngạn đơ người nhìn Tang Vi Sương, lạnh lùng thưởng cho một câu:

- Tang Vi Sương, thật không ngờ ngươi cũng có lúc cảm râm như vậy?

Nằm lên ván giường xe ngựa, không muốn để nàng thấy trong mắt hân sự cô đơn và.....đau lòng, Bạc Ngạn lạnh giọng nói:

- Bốn tướng quân đi ngủ, ngươi còn cảm râm nữa thì cút đến quân kỹ doanh cho bốn tướng quân!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Tình Đầu Quốc Dân

- Đây là gì?

Nhìn hộp kim loại Thận nhi đặt trên bàn trước mặt nàng, Tang Vi Sương giật mình hỏi.

- Thù lao.

- Há?

- Là thù lao chủ tử cho Chủy Vũ đại nhân.

Thận nhi không kiên nhẫn giải thích, sắc mặt trầm tĩnh như mặt gương đồng lạnh ngắt.

- Ồ! Ngươi nói rõ ràng từ sớm thì không phải ta sẽ hiểu ư, đừng có nói hai chữ thế.

Tang Vi Sương không muốn bỏ qua cơ hội trêu đùa khối băng Thận nhi này:

- Ngươi mở ra cho ta xem xem.

Môi Thận nhi run lên, nghe lời mở hộp ra.

Tang Vi Sương giật mình, ánh sáng trong hộp có chút chói mắt, nàng không dám tin, thậm chí phải đưa tay dụi dụi mắt rồi mở to mắt ra mới biết mình không nhìn nhầm.

Khoảng hai mươi nén vàng, đây là lần đầu tiên sau khi trùng sinh bốn năm nàng thấy vàng.

Một nén nhỏ mười lượng, tổng cộng khoảng hai trăm lượng.

- Thù lao này nhiều quá nhỉ?

Tang Vi Sương bình tĩnh nhìn Thận nhi nói.

Ngược lại Thận nhi có chút giật mình, hân cho rằng nữ nhân này lòng tham không đáy, không ngờ nàng lại hỏi hân thù lao này có phải quá nhiều hay không?

Thận nhi không biết nói gì, càng không biết nên trả lời ra sao, bèn đặt cái hộp xuống, không nói tiếng nào rồi đi.

Hân không tặng nàng mã não mà tặng nàng trăm lượng hoàng kim.

Hân biết, nàng muốn mã não ý ám chỉ “thiếu tiền”. Nàng hơi đỏ mặt cất hộp vàng, biết nàng có lòng “tham tiền” mà hân không hề cay độc, cũng không hề giễu cợt, ngược lại còn tặng vàng cho nàng, suy cho cùng nàng phải cảm kích hân?...

Không cần cảm kích, nàng hiến kế cho hấn, hấn cho nàng tiền tài, giao dịch công bằng mà thôi.

Có tiền có thể sai khiến ma quỷ, nàng không tin hai trăm lượng vàng không tìm được người có thể giúp nàng!

Nàng muốn kinh doanh nhưng không muốn bị thương gia lớn nhất Diêu quốc họ Thần kia hạn chế, lá trà, đồ ngọc, tơ lụa, dược liệu. ....những ngành nghề này có cái nào Thần gia không một mình một cõi? Một khi nàng kinh doanh có chút thành tựu thì sẽ bị Thần gia “chiêu hàng”.

- Ngài cho ta mượn vài người.

Vì Sương suy tư hồi lâu, bèn đi tìm Bạc Ngan.

- Bốn tướng quân không phải mới cho người ba mươi người sao?

Bạc Ngan sau khi về Hoài Châu sống những ngày “thanh nhàn” ở dịch quán đang uống trà nhướng mi nói.

- Ba mươi người kia thật sự đều thuộc về ta?

Tang Vì Sương há to mồm, nàng tưởng hấn chỉ cho nàng mượn dùng thôi.

- Mạng của họ đều thuộc về người, giết chơi tùy thích.

- .....

Môi Tang Vì Sương co rút, hấn xem nàng là Đát Kỷ hay Bao Tự?

- Ô, vậy, ta không cần mạng của họ, ta chỉ cần họ bán mạng cho ta là được.

- Vậy thì trước tiên người phải khiến họ xem người là chủ nhân đã.

Bạc Ngan cong môi:

- Bốn tướng quân khuyên người vẫn nên giết một người để thị uy.

- Hừ, không ngờ ngài còn trẻ mà tâm tư lại ác độc như thế! Trị quân quý ở nghiêm, lời này không sai, ta giết họ, họ có thể bán mạng cho ta nhất thời nhưng cả đời thì sao?

- Chẳng lẽ người muốn giương cao đại nghĩa? Hán Cao Tổ cũng chưa từng để thuộc hạ bán mạng cho ông ấy cả đời, tâm của Vì Sương người quá lớn.

Đôi mắt hấn trong veo như ánh trăng, hờ hững nhưng không còn lạnh như băng.

Hàng mi Vì Sương run lên, hấn nói không sai. Nàng giờ đây bỏ bao công sức cũng chỉ vì lợi ích trước mắt mà thôi.

- Lui xuống đi, nên làm gì thì làm cái đó, để ta một mình chốc lát.

Bạc Ngan chống cằm uể oải nói.

- .....

Khóe môi Tang Vì Sương không tự giác run lên, con báo tháo khỏi giáp còn lười biếng hơn cả con mèo, mấy ngày nay hấn bị những người đến chúc mừng hành hạ gần chết nhỉ?

Tang Vì Sương cũng không muốn chọc hấn phiền, bèn nhắc vạt áo đi ra ngoài.

Cuối xuân.

Vài chuyện đại sự hiện nay đang được lan truyền xôn xao trong thành Hoài Châu mưa thuận gió hòa.

Hữu tướng Thi Duy dẫn đại quân về Lạc Dương, mấy nhà vui vẻ mấy nhà buồn, ngày hôm đó Hoàng thượng thưởng cho các tướng sĩ, cũng đồng thời cách chức Phương Chính.

Nghe nói Phương Chính trong đêm đó cỡi chiến giáp đi xa đến Diêu Dương. ....

Năm xưa Phương Chính theo Hoàng thượng từ Diêu Dương đến, hôm nay đến từ đâu thì trở về đó, đáng thương cho một người vừa ba mươi đang tuổi tráng niên nhưng từ nay về sau chỉ có thể áo vải làm nông, hoang phí một thân võ nghệ.

Có người cảm khái, có người tiếc hận, có người giễu cợt.

Suy cho cùng, khó đoán nhất chính là tâm đế vương, ví dụ của Phương Chính chỉ là một vết xe mà thôi. Hoàng đế đối với sư huynh đồng môn còn như

vậy thì mong chờ gì sự ưu ái đặc biệt của ông ấy? Thôi đi, vẫn nên làm việc đàng hoàng cho Hoàng đế, đừng ý sủng mà kiêu mới là đạo lý.

Dù các đại thần có góp lời về việc Bạc Ngan tự ý rời bỏ chức vụ, công tội bù nhau, Hoàng thượng vẫn không bày tỏ thái độ. Nhưng các bách tính thì không kiềm chế được tâm trạng kích động của mình, bàn tán hăng say. Thậm chí còn có người ví Bạc Ngan trẻ tuổi như “chiến thần”, nói hấn quả cảm bền bỉ, sát phạt quyết đoán, dụng binh thần kỳ, chẳng khác Hình Thiên chốn nhân gian. (Hình Thiên: chiến thần trong thần thoại Trung Quốc)

Người ta còn nói hấn dung nhan tuấn tú, từng là đệ nhất mỹ nam Lạc Dương. Lời này vừa tung ra, các tiểu thư danh giá ở Lạc Dương điên cuồng, trong thời gian ngắn các tác phẩm chốn khuê phòng phần lớn đều ca ngợi vị chiến thần này, bày tỏ sự yêu quý, nói rõ nam nhi trên đời đều nên như Bạc lang. .... họ lại càng trông mong Hoàng thượng có thể long tâm vui vẻ, triệu Bạc lang của các nàng về Lạc Dương, đến lúc đó các nàng sẽ bất chấp thể tục mà ở hai bên đường nghênh đón hấn.

Không biết lại qua mấy ngày, khi các bách tính đang đồn thổi Bạc Ngan vô cùng thần kỳ thì lại có lời đồn rằng dưới trướng Bạc Ngan có một quân sư mặt sắt, dùng mặt nạ sắt che mặt, tay cầm quạt lông vũ đen, được xưng là “Tiểu Gia Cát”, người này trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, lợi dụng dòng nước chỉ một trận phá tan quân Tần tử thủ huyện Thiệu Tây, trận hồng thủy này còn khiến “lạch tràn” “Đoạn Tỉ Nhai” mà quân Tần luôn lấy làm tự hào trở thành thác nước! Hấn và Bạc Ngan quả là duyên trời kết hợp, mặt đeo mặt nạ chắc hẳn tướng mạo cực kỳ xấu. Hơn nữa các mưu sĩ của hữu tướng từng gặp quân sư mặt sắt kia đều nói vóc dáng người này còn chưa cao tới vai Bạc Ngan, vừa lùn vừa xấu? Tức thì lòng hiếu kỳ của các tiểu thư danh giá ở Lạc Dương dành cho người này hoàn toàn biến mất, vẫn một lòng mong đợi Bạc lang như cũ!

Lúc trò chuyện với thương nhân từ Lạc Dương tới, Tang Vi Sương nghe được đủ loại tin đồn về nàng và Bạc Ngan, nàng quả là cực kỳ ám ức.

Gì mà quân sư vừa lùn vừa xấu? Nàng đúng là lùn hơn Bạc Ngan, nhưng đâu tới nỗi lùn trong đám nữ nhân? Nàng đi ngoài đường cảm thấy rất rất nhiều người lùn hơn mình! Còn xấu là bởi vì Bạc Ngan bảo nàng đeo mặt nạ, họ không thấy được dung mạo của nàng, dù dung mạo nàng không bì kịp với vẻ tuyệt thế vô song của Lâu Kiêm Gia nhưng cũng đâu xấu tới mức không dám gặp người!

- Cậu chủ Chủy. ....cậu xem quyết định như thế nhé?

- A?

Tang Vi Sương hoàn hồn nhìn thương nhân nọ, vừa nãy nàng thất thần nên không nghe ông nói gì.

Thương nhân nọ vẫn lau mồ hôi trán:

- Hi vọng đội của cậu chủ Chủy có thể hộ tống nhóm hàng này của ta đến Lạc Dương, cậu phải biết nhóm hàng này rất quan trọng đối với ta, nhưng ta lần đầu tiên đến Hoài Châu, không dám tìm tiêu cục quá nhiều tiền, đành phải tìm tiêu cục mới mở nhà cậu. ....

Kỳ thực thương nhân nọ không phải vì tiêu cục của Tang Vi Sương mới mở ít tiền mà vì ông vừa vào những tiêu cục kia đã bị mấy khuôn mặt hung thần ác sát dọa sợ, chỉ có người của Chủy Vũ tiêu cục nhìn thân thiện hơn một chút.

Tang Vi Sương nghe rõ, lớn tiếng nói:

- Chuyện này đương nhiên, ông là khách hàng đầu tiên của tiêu cục chúng tôi, chúng tôi không chỉ đưa hàng hóa của ông nguyên vẹn không chút sút mẻ đến Lạc Dương mà còn có quà tặng ông, điều này những tiêu cục khác không có!

- Quà?

Thương nhân nọ không hiểu hỏi.

- Khổng Chu! Đem quà lên!

Tang Vi Sương vỗ tay nói.

- Hàn lão gia xem, đây là năm đôi giày vải, năm chiếc khăn, năm cái ô giấy, năm cái đầu lạp. ....đây đều là quà của tiêu cục chúng tôi tặng cho khách hàng, để khách hàng trên đường về tiện dùng. ....

Khỏe môi Hàn lão gia run lên, nhưng trong lòng lại hơi hơi cảm động, không ngờ lần đầu tiên đi xa làm ăn có thể gặp được một chủ tiêu cục tốt như vậy.

- Đa tạ cậu chủ Chủy nhiều lắm, nếu lần này buôn bán thành công, Hàn gia chúng tôi sẽ thường xuyên chiếu cố tiêu cục của cậu.

Hàn lão gia chấp tay nói.

Tang Vi Sương phe phẩy quạt giấy nói:

- Hàn lão gia yên tâm, chuyển kinh doanh mã não này của ông chỉ có lời không có lỗ. ....

Trong thành Lạc Dương có một sủng phi thích mã não, các quan trên đều nghĩ cách làm cô ta vui vẻ. Thứ Hàn lão mua vào chính là nhóm mã não hoa mới ra, quê nhà của Vương mỹ nhân kia chính là nơi sản xuất nhiều mã não hoa - phủ Tô Châu.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 101: Một Kế Giúp Ngài Vinh Quang Trở Về

Ông chủ Hàn nghe Tang Vi Sương nói vậy thì vội nói:

- Nếu được như lời may mắn của cậu chủ Chủy, lần sau tại hạ nhất định sẽ thiết yến đa tạ!
- Thiết yến thì không cần, đến lúc đó ông chủ Hàn chỉ cần đáp ứng một yêu cầu rất rất rất rất nhỏ của tại hạ là được.
- A?

Hàn lão gia đỏ mặt, sững sờ.

Tang Vi Sương cười to:

- Nhìn ông bị dọa kìa, ta chỉ muốn ông làm giúp ta một món trang sức mã não tặng cho đại muội tử của ta mà thôi! Yên tâm là tiền bạc sẽ không thiếu ông!

Hàn lão gia không khỏi lúng túng khoát tay nói:

- Tại hạ nào dám lấy tiền của cậu chủ Chủy.
- Chúng ta không cần khách sáo qua lại, ông chủ Hàn yên tâm, mười võ phu dưới trướng ta chắc chắn sẽ đưa nhóm mã não hoa này hoàn hảo đến kinh thành, bọn họ tối nay sẽ đi, ông chủ Hàn cũng nhanh chóng chuẩn bị đi.

Ông chủ Hàn đi rồi, Tang Vi Sương nói với Không Chu:

- Đây là việc kinh doanh đầu tiên của tiêu cục chúng ta, người đích thân đi, thứ nhất là tạo uy tín rất quan trọng, thứ hai là Hàn lão gia vẫn còn có ích, ta không muốn để lại ấn tượng gì không tốt với ông ấy, cho nên chuyến đi này phải làm cực kỳ cực kỳ tốt.

Không Chu nghiêm túc ghi nhớ lời của Tang Vi Sương, dẫn mười mấy võ sĩ bắt tay chuẩn bị đưa hàng hóa của ông chủ Hàn đến Lạc Dương. Ông không biết chủ tử tại sao lại nghĩ đến việc kinh doanh tiêu cục, nhưng trực giác cho ông biết, việc chủ tử làm hẳn là có liên quan đến công tử họ Lâu mất tích kia.....

Từ tiêu cục ra ngoài, trời đã sắp tối đen, Tang Vi Sương nói với phu xe:

- Đi dịch quán.

Xe ngựa ngang qua khu thành cũ thành Hoài Châu, mưa xuân ở Diêu Nam đọng lại suốt nửa tháng, khiến trong thành nơi nơi đều bốc mùi hôi thối.

Gặp phải mùi thế này, dù có đang hăng hái đến đâu cũng sẽ biến mất hầu như không còn.

Thảo nào những cảnh đẹp nhất thành Hoài Châu, Xuyên Ông các hay Hoài Giang Dã Cư đều cách xa khu thành cũ này. Có lẽ phu xe vì đường gần nên hôm nay mới đưa nàng đi đường này.

Nàng không hề phản cảm, ngược lại dần suy nghĩ về sự khác biệt giữa thành Hoài Châu và Lạc đô nàng từng sinh sống mười lăm năm.....

Cả hai đều là những tòa thành trì đầy phong hoa tuyết nguyệt, tình cảm văn nhân. Hoài Châu không có cổng thành nguy nga mà có sông Hoài xuyên suốt trong thành, nhưng thành Lạc Dương sau mưa xuân cũng không có mùi hôi thối như vậy.

Nàng vén màn xe nhìn chung quanh.

Thật lâu sau, đôi con người trong veo như ánh trăng đột nhiên hiện ra thân sắc sáng tỏ.

Nàng nghĩ, nàng biết nên để cho các tướng quân đại nhân đang rảnh rồi không có chuyện để làm kia làm gì rồi!

Đi đường tắt xuyên qua khu thành cũ, quả nhiên nhanh hơn một nửa thời gian bình thường đã tới dịch quán.

Thận nhĩ thấy Tang Vi Sương thì hơi kinh ngạc, hẳn cho rằng mấy ngày nay nữ nhân này sẽ không tới, vừa khéo buổi chiều tướng quân mới nhắc tới nàng ấy, buổi tối nàng ấy liền mò tới.

- Tướng quân đang ngủ trong phòng.

Thận nhi nhìn nàng nói, đầu cũng không quay lại rời đi, để một mình Tang Vi Sương phía sau đầu đầy vạch đen, hấn muốn dẫn nàng đến phòng ngủ của Bạc Ngan nói chuyện?

Tuy họ đã làm việc với nhau lâu như vậy, Bạc Ngan vẫn ở trước mặt cả đám tướng sĩ trút giận lên nàng, tốt xấu gì nàng cũng là một nữ nhân mà!

Nếu nàng nói những lời này trước mặt hấn, hấn nhất định sẽ nói:

- Nữ nhân? Người từ đâu tới chân chỗ nào giống nữ nhân?

Khóe môi Tang Vi Sương run rẩy, đi về phía phòng ngủ của Bạc Ngan, hấn không xem nàng như nữ nhân, nàng tại sao phải xem hấn như nam nhân chứ.

- O, nghe nói tiêu cục của ông chủ lớn còn buôn bán sơn phấn gì đó nữa mà? Ông chủ lớn sao có thời gian rảnh lang thang đến chỗ này của ta?

Còn chưa vào trong phòng đã nghe tiếng hấn, Tang Vi Sương tức thì nhú mày. Nhờ bọn Khổng Chu mà hấn biết chuyện tiêu cục không sai, nhưng không lý nào ngay cả một nhà xưởng nhỏ nàng mới thu xếp hấn cũng biết? Huống hồ nhà xưởng kia là nàng mua khi hấn chưa tới Hoài Châu và chỉ mới hoạt động mấy ngày gần đây thôi.

Bỏ đi, qua lại với hấn gần như vậy, hấn biết cũng là điều khó tránh khỏi.

- Không ngờ tướng quân thật có thể không ra khỏi cửa mà biết chuyện thiên hạ. ....thể tướng quân nói xem hôm nay ta đến tìm tướng quân là vì chuyện gì?

Tang Vi Sương đi xuyên qua bức rèm che vào trong phòng. Gian phòng ngủ ở dịch quán này trang trí rộng rãi đơn giản, nàng biết Bạc Ngan trước giờ không thích xa hoa, ngược lại lại hợp với tính khí của hấn.

Bạc Ngan xoay người trước bàn, Vi Sương lúc này mới nhìn rõ, hóa ra hấn đang vẽ tranh.

Bất thành linh, một màn này khiến tâm thần nàng như cứng lại. Đã rất lâu rất lâu nàng chưa được thấy bút pháp đan thanh của hấn, lâu đến mức chính nàng cũng quên mất, bút pháp quen thuộc của hấn, cách vẽ thường dùng của hấn. ....

Ánh mắt nàng mềm đi, dịu dàng như nước, dường như nàng lại trở về là một công chúa Hoa Dương hiếu thuận khiêm nhường.

Khi Bạc Ngan nhìn nàng, đúng lúc thấy vẽ “dịu dàng” không tương tượng được của nàng thì chợt sững sờ, không hề hay biết mực đen đang nhỏ xuống giấy Tuyên Thành.

- Tang Vi Sương, người lại bị ngu à?

Hấn quay khuôn mặt hơi ửng đỏ đi, thú vui xấu khó sửa khề nói.

- .....

Nàng không khỏi lắc đầu, than nhẹ trong lòng: “Tội gì lại nhớ tới chuyện trước kia của tên này, quả nhiên ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây? Ba mươi năm sau phải chăng tên này sẽ “hủy” tới mức mình cũng không nhận ra? Nhớ ngày trước hấn là đệ nhất mỹ nam Lạc Dương phong độ ngồi ngời, bây giờ lại cứ như “côn đồ”!”

Nhất thời thất thần hủy một bức tranh đẹp, Bạc Ngan dứt khoát quăng bút:

- Đừng nên tới tìm bọn tướng quân đòi tiền. ....

Hấn đã bảo Thận nhi đưa vàng qua cho nàng rồi.

- Mà nên tới vì hẹn ước nửa năm ấy.

Hấn vừa lau tay vừa nói:

- Nói đi, có kế gì hay đưa bọn tướng quân về Lạc Dương?

Không phải nói là sẽ giúp hấn vinh quang trở về hay sao, nếu muốn vinh quang thì phải có biện pháp vinh quang.

Hấn như cười như không nhìn Vi Sương, đợi câu trả lời của nàng.

- Ta tặng tướng quân một kế, kế này không chỉ liên quan đến bản thân tướng quân mà còn liên quan đến quốc gia xã tắc, đến thành Hoài Châu. ....mong tướng quân làm hết sức mình, vì tất cả và càng vì điều thiện.

- Lưỡi sáng hoa sen. (nguyên văn là “thiệt xán liên hoa”, trong “Cao tăng truyện” và “Tân thư. Nghệ thuật truyện. Phật Đồ Trùng” có ghi: Triệu vương Thạch Lạc đến Trương quốc triệu kiến Phật Đồ Trùng, muốn thử đạo hạnh của ông. Phật Đồ Trùng liền lấy ra một cái bát đựng đầy nước, thấp hương niệm chú, không lâu sau, trong bát mọc lên một đóa sen xanh, ánh sáng chói lọi, người ngoài nhìn vào cảm thấy lòng vui vẻ. Người đời sau dùng “thiệt

xán liền hoa” (lưỡi sáng hoa sen) để chỉ tài ăn nói)

Đôi môi mòng của hán lạnh lùng tặng nàng bốn chữ.

- Ôi, tướng quân, Vi Sương theo tướng quân, da mặt đã luyện thành tường đồng vách sắt rồi, bốn chữ này tiểu nhân vui vẻ nhận, ngài cảm thấy lời của tiểu nhân đường đường chính chính cũng được, ra về đạo mạo cũng được, xin tướng quân nghiêm túc nghe những lời kế tiếp của Vi Sương, đừng ngắt ngang.....

Nàng cười đến mức hơi “nhỉnh hót”, không hề câu nệ lễ tiết đi đến bàn của hán cầm ấm trà rót đầy chén, uống ực ực một hơi.

- .....

Người nào đó có thú vui xấu lại muốn mở miệng trêu nàng nhưng nhớ đến “đề nghị” của nàng trước đó, hán là quân tử, quân tử giữ chữ tín, bèn dứt khoát cho qua.

Tạm thời nghe tiểu nữ tử này “lưỡi sáng hoa sen”, hạ bút thành văn ai đúng ai sai như thế nào đã.

- Ta nghĩ tướng quân nhất định đã đọc “Tả truyện” cũng nhất định biết đạo lý “đất dày nước sâu, sông không bệnh tật, có sông Phần cuốn đi những thứ dơ bẩn”, ta nói như vậy, nghĩ tướng quân cũng hiểu ta nói gì rồi, “trước sân nhà không đọng nước không sinh ra bệnh tật”, điều này chắc tướng quân hiểu rõ hơn người bình thường, cũng giống như sau chiến tranh không kịp thời dọn dẹp chiến trường sẽ sinh ra “ôn dịch” vậy, những thứ dơ bẩn trong thành Hoài Châu không trừ đi, dân chúng quanh khu thành cũ chắc chắn sẽ bị nhiễm bẩn, chỉ có “khôi thông cống rãnh, nhà ở sạch sẽ không hôi thối, không sinh ra ôn dịch”.....

Tang Vi Sương trầm giọng nói:

- Cho nên ti chức xin tướng quân bắt chước Lạc Dương, sai người tay nghề giỏi trong quân xây dựng công trình thoát nước ở thành Hoài Châu, dẫn nước bẩn ra sông Hoài, có thể xây thêm sông đào bên ngoài thành Hoài Châu bảo vệ thành, nhân tiện gia cố tường thành, sau khi hoàn thành công trình có công với xã tắc, với bách tính cả thành này, ti chức tin rằng tướng quân không chỉ có thể vinh quang trở về, mà còn được lưu danh sử sách.....

- Người tay nghề giỏi?

Không thể phủ nhận nghiêm túc nghe xong đề nghị của nàng khiến hán cảm thấy phần chần, chuyện này đúng là có thể làm được, nhưng trước mắt đi đâu tìm người giỏi tay nghề như vậy?

- Thành Lạc Dương trải qua ngàn năm mưa gió, trăm năm trước được trùng tu, cái mà người gọi là “công trình thoát nước” cũng mới làm mấy trăm năm trước! Bây giờ bốn tướng quân đi đâu tìm người giỏi biết làm mấy thứ này?

- Tướng quân, người giỏi đang ở trước mặt ngài.

Nói xong, nàng cong môi cười, ngốc nghếch thản nhiên vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Một Mình Kiêu Ngạo, Một Mình Cô Đơn

Bạc Ngạn nghe vậy sững sờ, hồi lâu không nói được tiếng nào:

- .....

Tang Vi Sương thấy bộ dạng ngu ngốc của hán, không khỏi lên tiếng chọc ghẹo:

- Chủ tử ngu rồi à? Lấy giấy bút tới! Ti chức vẽ lại cho ngài!

Bạc Ngạn nghe xong, lạnh mặt nói:

- Trong tầm tay người chính là giấy và bút, chẳng lẽ còn cần ta nắm tay người viết?

Tang Vi Sương bị hán nói đỏ mặt, lườm hán rồi tự đi về phía bàn, lấy một xấp giấy Tuyên Thành mới, cầm cây bút lông Bạc Ngạn vừa sử dụng.

- Nữ nhân, người có cần lãng phí như vậy không?

Tang Vi Sương hiểu ý hán:

- Ta thích khi viết chữ, có nhiều giấy để kê.....

Bạc Ngạn ghen hòng, đơ người tại chỗ, bỗng nhớ đến từng có một người hình như cũng có sở thích tương tự.

Tang Vi Sương vừa viết vừa nói, vội ngừng đầu nói với Bạc Ngạn đứng bên cạnh không có việc gì làm:

- Tướng quân, ngài có thể đi gọi những người thợ giỏi trong quân đến tiền sảnh, ta lập tức đến ngay.

Hắn dường như giận đến mức gân xanh nơi thái dương sắp nổi tung, nàng lại dám ra lệnh cho hắn? Mà hắn thì sao? Càng đáng giận hơn chính là hắn lại rất nghe lời nàng lặng lẽ ra khỏi phòng, sai người đi gọi mười mấy thợ giỏi trong quân đến.

Đám thợ trong tiền sảnh riu rít nghị luận, đến khi Bạc Ngạn dẫn Tang Vi Sương đến mới ngừng.

- Tướng quân vạn phúc.....

- Tướng quân kim an.....

Bạc Ngạn hơi cảm thấy đau đầu, lạnh giọng ra lệnh:

- Ngồi quanh bàn, Chủy Vũ đại nhân có chuyện muốn căn dặn.

Tang Vi Sương lấy từ trong lòng ra một xấp giấy Tuyên Thành ném lên bàn gỗ đàn hương lớn ở chính đường.

- Đây là cái gì?

Những người thợ tiến lại gần.

- Ai bảo các người gần cô ấy như vậy?! Cách xa cô ấy ra nửa thước!

Mấy người thợ còn chưa đến trước bàn đã bị Bạc Ngạn giận rống.

- Dạ, tướng quân!

Mười mấy đại nam nhân giống như tránh ôn thần, tự giác kéo giãn khoảng cách với Tang Vi Sương.

Nàng che trán, tay chỉ vào xấp giấy Tuyên Thành trên bàn nói:

- Đây là bản thảo ta vẽ cách xây dựng công trình thoát nước cho thành Hoài Châu, các vị đều là người của các gia đình đòi đòi làm thợ, nhất định có thể xem hiểu.

Nàng vừa nói xong, vài người thợ to gan đưa tay lấy giấy, nhìn kỹ.

Bạc Ngạn thấy Tang Vi Sương và nhóm người này nghiêm túc như vậy, còn hắn thì không chỗ nào có thể nhúng tay.....bèn im lặng ngồi trên ghế dựa gỗ trầm hương trên cao, Thận nhĩ đứng cạnh không biết đã rót nước trà cho hắn bao nhiêu lần.

- Chủy Vũ đại nhân, ngài nói công thoát nước này cụ thể nên làm thế nào?

Vài người thợ chậm hiểu, gãi đầu hỏi.

Một người thợ phản ứng nhanh, hiểu được bèn giải thích:

- Người vẫn không hiểu? Ý Chủy Vũ đại nhân là muốn mở rộng đường phố, rồi lại trồng cây cối hai bên đường, trọng điểm chính là xây công thoát nước.

Tang Vi Sương gật đầu:

- Đúng vậy, ngoài ra, ở phía dưới hai chợ Đông Tây của thành Hoài Châu phải dùng gạch xây công thoát nước ngầm, những đường cống này phải thông với cống lộ thiên hai bên đường. Một lộ một ngầm này mọi người phải rõ, trong chợ đông người, số người sinh sống cũng nhiều, vì đề phòng có người vô ý rơi xuống cống nên mới phải làm công ngầm, còn trên đường có thể làm cống lộ thiên, nước bẩn trong các cống này cuối cùng sẽ hợp lại chảy vào sông Hoài.

- Chủy Vũ đại nhân thật lợi hại! Hóa ra công thoát nước ở Lạc đô là nguyên lý thế này, có lẽ cũng không khó lắm, Chủy Vũ đại nhân vừa nói, chúng tôi đều hiểu cả!

Tang Vi Sương gật đầu nói:

- Mọi người hiểu là tốt rồi! Tiếp theo chính là tường thành, nghe nói tường thành thành Hoài Châu đã hơn tám mươi năm chưa từng sửa chữa, không bằng nhân lúc tướng quân đóng giữ thành Hoài Châu, cùng sửa luôn một thể!

Thấy mọi người thương lượng cũng đủ rồi, Bạc Ngan mới chậm rãi mở miệng:

- Lần này bốn tướng quân mặc cho các người xử lý, trong vòng nửa năm bốn tướng quân muốn thấy một thành Hoài Châu có thể sánh với Lạc đô, nếu làm hoàn mỹ, phần thưởng cho bốn tướng quân sẽ không thiếu, mong chư vị có thể vì con cháu đời sau mà để lại một thành Hoài Châu trị an trường cửu.

- Dạ, tướng quân, chúng tôi nhất định sẽ dốc hết sức làm thật tốt.

Những người thợ vô cùng hăng hái, nghe những lời hay chân thành của Bạc Ngan lại càng cảm động.

Sau khi nhóm người rời đi, Tang Vi Sương chăm chú nhìn Bạc Ngan, cảm thán:

- Không ngờ tướng quân còn có bản lĩnh này, ta tưởng những lời đường hoàng chính chính như vậy, “chiến thần” Bạc Ngan sẽ không thốt ra khỏi miệng. ....

Hắn giận trừng trở lại, khẽ mở đôi môi mỏng:

- Không còn sớm nữa, Chử Vũ đại nhân về ngủ sớm đi!

- Ô, ha ha, đêm qua mưa xuân, dù sao ngủ cũng mộng mị quấy rầy, tướng quân có thể cùng ta nâng chén?

Tang Vi Sương đột nhiên nói.

Ánh mắt sâu thẳm của Bạc Ngan nhìn sang:

- Tang Vi Sương người đang lên cơn hay phát bệnh? Người có biết trong quân không ai dám cùng ta uống rượu không?

Tang Vi Sương xòe hai tay, cười nói:

- Tì chức nói muốn cùng tướng quân uống rượu khi nào?

- Vậy người nói nâng chén? Chẳng lẽ là uống trà?

Đôi mắt lạnh hơi hờn dỗi, môi mỏng hé mở, lạnh lùng nói.

- Phải! Dương Yên xa ta lâu ngày, lâu rồi không có ai pha trà cho ta, vừa nãy thấy Thận tướng quân pha trà cho tướng quân, hương thơm nồng đậm khơi lên cơn thèm của ta.

Nàng nói rất trong sáng, nụ cười dưới mặt nạ như vàng dương rạng rỡ.

Họa thủy này lại vô tình kéo Thận nhi vào, Thận nhi bất giác co rút khóe môi, thầm nghĩ: nữ nhân này xem hắn là gì chứ?

Bạc Ngan cũng ngăn ra, miễn cưỡng nói:

- Xem trà như cơm, cẩn thận người gầy đến không còn mấy lạng thịt!

Nói xong, ánh mắt hắn đảo đảo qua ngực nữ nhân nào đó.

Cái gì?

Mặt nàng chợt đỏ lên, may mà có mặt nạ che. Nàng sao lại không hiểu hắn đang ám chỉ cái gì chứ. ....

Nhiều ngày trước, Tây Tàn.

Gió tây đường cổ, tuấn mã phi nhanh bắn lên bụi đất dọc đường.

- Tàn lão, không phải ông nói vào trong biên giới nước Tàn, chúng ta sẽ thoát khỏi nguy hiểm sao? Vậy ông có thể cho con biết hai hắc y nhân phía sau là cái quỷ gì vậy?!

Thiếu nữ trong xe ngựa giật dử thét.

- Nha đầu chết tiệt, ta làm sao mà biết? Ta làm sao mà biết có kẻ ám sát đuổi tận không tha tới đây chứ!

Tàn lão đánh xe, rống lớn trả lời.

- Sắp nửa tháng rồi, kẻ ám sát bị ta làm thịt kia, không thể để đồng bọn của hắn tìm được chúng ta, nếu không khi về Trường An liên lạc với trưởng công chúa và thuộc hạ cũ của Tiên hoàng, hồ ly chết tiệt kia sẽ phái càng nhiều người hơn tới làm thịt chúng ta!

Tần Linh nghe vậy càng tức giận hơn:

- Đều tại ông, đang yên đang lành tự dưng băng qua vũng nước đục này!

- Vũng nước đục gì chứ?! Nếu không sai, người ta cứu chính là.....

Tần lão suốt lời miệng thì im lặng chịu bị nàng mắng.

- Là gì? Một tên đại ngốc?

Tần Linh cực không hài lòng nói:

- Không nói nhầm với ông nữa! Bây giờ quan trọng nhất là thoát khỏi hai hắc y nhân này, lần trước làm thịt một tên khiến bộ xương già của ông phải nghi ngại năm sáu ngày, lần này là hai tên, ông tự xem mà làm!

- Nha đầu chết tiệt nói ít đi một câu sẽ chết à? Thật không biết mấy nam nhân nói con diều đang đáng yêu, thanh khiết như sen có phải đều bị mù hết hay không?!

- Ông! _____

Tần Linh giận đỏ mắt:

- Tần lão, ông muốn con đường lão lo ma chay cho ông thì ăn nói dễ nghe chút!

Tần lão giận đến mức râu sắp nghiêng đi, ông nghiêm trọng hoài nghi tôn nữ này của ông năm đó mười tuổi sau khi bệnh nặng chữa khỏi có phải bị hỏng não hay không, trước kia lúc nhỏ nó rất điềm đạm đáng yêu, còn biết trêu chọc ông, biết nhào vào lòng ông làm nũng, nhưng sau khi khỏi bệnh tính tình nha đầu này cứ như xoay ngược vậy, chưa kể nói mặn nói nhạt với ông mà còn dám đấu võ mồm với ông nữa, mấy năm nay ông bị nó chọc tức không ít lần.

Trong xe, Tiểu Quế nhìn hai ông cháu Tần gia đấu võ mồm, nàng không chen được câu nào, chỉ có thể yên lặng nhìn thiếu niên áo trắng nằm trên giường như khúc gỗ.

Đã nhiều ngày rồi, hần cứ dùng loại ánh mắt tuyệt vọng này nhìn lên nóc xe, không nói một lời, dù đói hay khát cũng không phát ra âm thanh nào.

Tựa như một làn khói trắng vờ trên nhân thế, một mình kiêu ngạo, một mình cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Ký Ức Mười Lăm Năm, Như Suối Tuôn Trào

Rốt cuộc là chuyện đau lòng gì khiến cậu ấy nghĩ không thông như vậy?

Cậu ấy tại sao lại có ánh mắt mờ mịt và tuyệt vọng thế kia?

Tiểu Quế muốn dứt nước cho đại ca này nhưng cũng như nhiều lần trước, khi nàng đưa nước lên liền bị hần một tay vung ra.

Hần không chấp nhận nàng dứt nước dứt thuốc, tiểu thư thì khinh thường làm loại chuyện này với hần, cho nên trong ba người họ người duy nhất có thể làm chuyện này chỉ có một mình lão gia gia.

Nghe tiếng chén nước vỡ trong xe, Tần Linh tức giận rống to ra sau:

- Còn giận, tai họa đến nơi rồi mà còn giận! Nếu không phải tại người, chúng ta cần dùng đến kinh nghiệm chạy trốn sinh tử sao.....

Lời của Tần Linh chưa nói hết, một mũi tên bắn lên xuyên qua vách hướng thẳng về phía nàng!

Tần Linh trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, may mà tránh được nếu không nàng đã chết bởi tên lạc rồi! Chuyện này ghi vào sử sách thật khiến người ta chê cười!

Xem ra là hai kẻ ám sát đuổi theo họ ra tay!

- Hai tên cừu con mắc dịch! Ngay vách đá cao dốc mà bắn tên là muốn dọa ngựa của lão tử, để lão tử mang theo tiểu chủ tử rơi xuống vách đá sao?

Tần lão nắm chặt cương ngựa, hét lớn ra sau:

- Tần nha đầu, con qua đây đánh xe, lão tử đi giải quyết hai tên cừu con mắc dịch này!

- Cái gì?

Tần Linh vừa nghe nói muốn nàng đánh xe thì lập tức thay đổi sắc mặt.

- Thời khắc mấu chốt thì vô dụng! Chân truyền của lão tử, con ngoài biết chút da lông thì biết được cái gì? Mắt cao hơn đầu, tay thấp hơn đất! Lúc quan trọng ngay cả đánh xe cũng không biết!

Tần lão vút cương ngựa cho Tần Linh, chính ông nhảy lên, dùng trường sắt gạt mũi tên đang bay tới lao về phía hai kẻ ám sát.

Tần Linh giận nghiêng răng, cầm lấy cương ngựa Tần lão ném vào nàng, nghĩ đến hôm nay tính mạng gặp nguy mà nàng không có nơi phát tác!

Đều tại tên đại ngốc trong xe kia, nếu không phải hắn, nàng cũng sẽ không ba lần bốn lượt trải qua sinh tử!

“Hi! _____”

Một trong mấy con ngựa kéo xe đột nhiên hí đau, tiếng hí đau này kích động mấy con khác, con ngựa kia chạy điên cuồng, mấy con còn lại cũng bị kích thích điên cuồng chạy theo!

Tần Linh kinh hãi, nhìn mấy con ngựa, quả nhiên thấy một mũi tên lông vũ trắng cắm trên lưng ngựa!

- Lão đầu chết tiệt, con sắp bị ông hại chết rồi! Ông chặn tên kiểu gì vậy! Đây cũng gọi là chặn hậu à? Sao còn để cho chúng bắn tên?

Tần Linh hoàn toàn không khống chế được con ngựa điên, xe ngựa chỉ có thể theo đó mà lao đi băng băng. ....

Biến chuyển đột ngột này khiến Tần Linh quên mất suy nghĩ thế nào, thỉnh thoảng xe ngựa bị một tảng đá vướng lại.

“Rầm _____”, sau cú va chạm, xe ngựa bay xuống vách đá _____

- Á! _____

Hai nữ nhân trong xe hét thảm!

Vào khoảnh khắc rơi xuống vách đá, Tần Linh nhớ đến câu chính nàng nói trên đường đi Diêu quốc: tử vi ẩn nấp, phương Đông đại hung, với nàng là tai ương đỏ máu! Nàng đã ba lần bốn lượt thoát khỏi nguy hiểm, bây giờ vẫn là trốn không thoát sao?

Tần lão vốn đang dây dưa cùng hai kẻ ám sát thấy một màn kinh hãi này thì tái mặt, thậm chí không tốt!

Hối hận tuôn trào, tiểu chủ tử chết thì cũng thôi, giấc mộng kê vàng gì đó của ông theo đó trôi đi, ông cũng chết theo tiểu chủ tử để sớm chút đi gặp đại chủ tử! Nhưng Tần Linh thì sao? Nó là cốt nhục duy nhất mà ái tử của ông để lại!

- Linh nhi!

Nghĩ đến đây, Tần lão không kịp đánh nhau với hai kẻ ám sát kia nữa mà bay xuống vách đá!

Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão, hốc mắt đã đỏ lên, có gì đó trong suốt lấp lánh làm mờ đi tầm mắt ông. ....

Trong tiếng kêu thảm thiết của nữ nhân và ngựa, xe ngựa lăn xuống vách núi, không ngờ vách núi nhìn rất kinh khủng kỳ thực không phải vực sâu vạn trượng gì cả mà bên dưới là một hồ sen.

Hoa sen?

Đôi mắt Lâu Kiêm Gia vốn đang mờ mịt chợt mở to.

Thính giác của hắn dường như bị mất đi, tiếng kêu thảm thiết của nữ nhân và ngựa biến mất bên tai, hắn ngửi được hương thơm của hoa sen. ....

Hương thơm của hoa sen. ....

Tháng ba không phải mùa hoa sen nở rộ, nhưng hắn lại có thể ngửi được hương thơm của hoa sen. ....

Hương sen thơm mát bay vào mũi, mang theo mùi máu, kích thích toàn bộ giác quan của hắn.

Nước hồ lạnh băng thấm vào da thịt của hắn, hắn vô tri vô giác. ....

Thân thể hắn chìm vào hồ nước, chìm xuống, hắn mất đi năng lực hô hấp, đôi mắt mờ mịt mở lớn, mặc cho thành xe đập vào lưng hắn!

Nước nhanh chóng nhấn chìm thân thể hắn.

Không có đau đớn, dù trong thân thể có thứ gì đó ấm áp đang ồ ạt chảy, cùng với dòng nước lạnh băng hòa làm một, hắn vẫn mở to đôi mắt xinh đẹp đầy tuyệt vọng, vô tri vô giác.....

Thứ đó từ trên đầu hắn chảy ra, bởi vì hắn có thể cảm nhận được rõ ràng dòng máu nóng chảy qua gương mặt hắn, và lại hắn ngửi được hỗn hợp giữa mùi máu và hương sen.

Hắn chìm xuống, nặng nề chìm xuống, vào khoảnh khắc sắp chìm xuống đáy hồ.....

Những ký ức từ rất lâu, như dòng thác lũ tuôn trào trong đầu hắn.

A Tổ.....

“Gió xuân len lỏi cửa nhà, Sương mai tí tách rơi ngoài mái hiên, Nhớ nàng giấc ngủ chẳng yên, Ưu thương nhưng nhớ càng nghiêng càng đầy, Mong sao ngày tháng sau này, Được như Trang Tử vui vầy lạc quan.....” (Trích “Điều vong thi” của Phan An, chú thích điển cố câu thơ cuối: Vợ Trang Tử chết, Huệ Tử tới viếng, Trang Tử ngồi dạng chân, gõ bôn mà ca hát, cho rằng cái chết là điều thuận theo tự nhiên, không cần phải bi thương.)

“Làm sao chống được mệnh trời, Bi thương dằng dặc để rồi tự khinh, Vuốt ngực áo thờ than than thở, Lệ đầm tràn ngực áo nào hay, Lệ đâu an ủi lòng này, Bi thương đau xót từ đây dâng trào.....”

Hắn sẽ không quên, tiết cuối xuân, nàng toàn thân bạch y, cầm chiếc ô giấy dầu màu chàm, đứng giữa muôn hoa khoe sắc, mái tóc dài như thác nước rủ xuống cánh tay nàng, khuôn mặt nghiêng nghiêng của nàng dịu dàng như thế.....

Hắn của khi ấy, ở trong thư các ngâm thơ đọc sách, chỉ vì chút tâm tư nhỏ nhỏ của mình, chỉ vì muốn hấp dẫn chút ánh mắt của nàng.....

Nhắm mắt, nỗi bi thương trong ngực, dù đau lòng nhỏ ra huyết lệ cũng không thể xoay chuyển.....

Máu từ trong môi tràn ra, nước mắt lạnh băng nơi khóe mắt hòa vào hồ nước.....

“Giờ mới biết khi xưa lầm lỗi, Trái tim này đau xiết khôn thôi, Ngâm ngùi huyết lệ tuôn rơi, Lòng thì đau nhói, nơi nơi xuân về. Dù biết rõ sau này chẳng gặp, Vẫn gượng cười hẹn gặp ngày sau, Thế là, là biệt ly nhau, Hoa lê rụng hết, trắng về trời Tây.....” (bài “Nhi kim tài đạo đương thì thác” của Nạp Lan Tĩnh Đức)

Tiếng mưa rơi, tiếng chuông như xa như gần, và tiếng mõ cốc cốc.....

Đôi mắt tuyệt mỹ màu hổ phách mở lớn, đập vào mắt là sân nhà đá cẩm thạch, cửa sổ hình trăng tròn điêu khắc tinh tế, bình phong tinh xảo được làm từ gỗ đàn và gỗ trầm hương, cái bàn gỗ từ đàn khắc hoa rồng, và chiếc giường màu vàng tím dưới thân.....

Bày trí xa hoa như thế, nếu không phải trước năm tuổi hắn đã từng được ở trong cảnh phú quý nhỏ nhả thì tuyệt đối một chút ký ức cũng không có.....

Ký ức trước năm tuổi về hoàng thành Trường An tràn vào trong đầu, tiếng mõ cốc cốc, ký ức của hắn hiện lên một người phụ nữ xinh đẹp từ ái.....

Tiếng mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ, ký ức về tiết cuối xuân, về bạch y thiếu nữ kia lại ngập tràn trong tâm trí..

Hai nữ tử quan trọng nhất trong cuộc đời hắn, một người là mẫu thân, một người là A Tổ...

Hắn mở to mắt nằm trên giường, tứ chi gầy yếu khẽ nhúc nhích làm kinh động đến người hầu đang đứng cách đó không xa.

Người hầu áo đen kia vô cùng kinh ngạc nhìn bạch y thiếu niên trên giường mở to mắt nhìn cảnh mưa ngoài cửa sổ...

Một tiếng thét kinh hãi chột vang lên:

- Chủ tử! Thiếu gia tỉnh rồi!

Không quá lâu, thiếu niên nghe được một chuỗi tiếng bước chân dồn dập, tiếp đó một bóng người cao lớn xuất hiện trong tầm mắt hắn.

- Kiêm Gia! Đệ cuối cùng cũng tỉnh rồi!

Một nam tử khoảng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, vóc dáng cao to, tướng mạo tuấn tú lao về phía trước nắm tay hắn thật chặt.

Thiếu niên trên giường lớn vô cùng suy yếu chăm chú nhìn khuôn mặt ấy thật lâu mới cử động môi, gọi: Đại ca...

Bỗng nhiên, thân thể hắn như bị sét đánh, kinh ngạc mở to mắt.

____ Giọng của hắn sao thế này?

Chương 104: Người nên vào địa ngục, một người cũng không thiếu

Đôi mắt màu hổ phách của bạch y thiếu niên tràn đầy sợ hãi, bàn tay trắng không chút màu máu xoa lên cổ, nhưng lại chạm đến một chiếc vòng bạc lạnh lẽo.

- A...

Hắn mở miệng, muốn lớn giọng la to, nhưng không nghe được âm thanh nào, chỉ có tiếng thở khàn khàn...

Tại sao không phát ra tiếng được? Tại sao lại trở thành thế này?

Đây là chuyện khi nào? Tại sao hắn không nhớ được?

Lâu Uyên nhìn dáng vẻ của Lâu Kiêm Gia, hàng chân mày đen rậm cau lại, cảm nhận được nỗi đau nơi ngực mình, vừa nãy nhìn khẩu hình Lâu Kiêm Gia gọi tiếng “đại ca”, xem ra Kiêm Gia dường như nhớ được mình...

Tần lão nói đầu óc Kiêm Gia từng bị thương, mất đi ký ức quá khứ, nhưng bây giờ xem ra, cậu ấy đã khôi phục trí nhớ rồi.

Nhưng, ...tại sao khi biết bản thân không thể nói, Kiêm Gia lại kinh ngạc như vậy, chẳng lẽ cậu ấy đã quên mất rằng bản thân không thể nói?

- Kiêm Gia, đại ca sẽ tìm người chữa khỏi cho đệ, nhất định!

Nắm chặt bàn tay tái nhợt của thiếu niên, Lâu Uyên vô cùng đau lòng nói.

Nhìn Lâu Uyên, Lâu Kiêm Gia chợt có rất nhiều lời muốn hỏi. Hắn muốn biết sau khi hắn bị vạn tiễn xuyên qua, trấn Cốc Phong thế nào? Hắn càng muốn biết Thương Dẫn Tổ, cũng chính là công chúa Hoa Dương thế nào.....

Từ trên giường bò dậy, bắt chập đầu đau như muốn vỡ tung, cũng bắt chập mình đã mê man suốt năm ngày, hắn đưa thân thể không có chút nước hay hạt cơm đi về phía bàn.

Hắn muốn hỏi huynh ấy, hắn muốn rõ ràng hết thảy!

- Kiêm Gia, sức khỏe đệ vẫn chưa bình phục, đệ không thể như vậy!

Lâu Uyên tức giận muốn ngăn hắn, nhưng lại không dám ra tay với hắn.

Trong trấn Cốc Phong, họ xưng nhau huynh đệ, bây giờ Lâu Kiêm Gia đã trở lại Trường An, điều sắp chờ đợi cậu ấy là vinh quang của hoàng tử, họ không thể như trước nữa.....không thể.....

Mình là huynh trưởng trước kia của cậu ấy, là sư huynh của cậu ấy, lại càng là thân tử của cậu ấy!

- Người đâu, bụng được thiện lên. (được thiện: thức ăn phối hợp với thuốc)

Lâu Uyên vừa lên tiếng thì có mấy hắc y nhân bụng được thiện tiến vào.

Lâu Uyên bụng được thiện đi về phía Lâu Kiêm Gia.

- Kiêm Gia nghe lời, ăn chút đi, những gì đệ muốn biết ta sẽ nói cho đệ biết.....ta còn rất nhiều chuyện muốn thương lượng với đệ, đệ là nhi tử duy nhất của Vô Uy đế, nhớ kỹ, sau này không được tùy hứng nữa.....

Lâu Uyên không quên, Lâu Kiêm Gia vì một nữ nhân mà hầu như tự hủy mình. Hắn không quên trận đại hỏa hoạn kia ở trấn Cốc Phong, hắn là một trong những người sống sót ít ỏi trong trấn, hắn có rất nhiều điều muốn hỏi cậu ấy, hắn bức thiết muốn biết đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.....

Năm năm rồi, hắn đã tìm cậu ấy đủ năm năm, cuối cùng, Tiểu Kiêm Gia của hắn lại trở về bên hắn.

____ Nhưng mang theo thương tích đầy mình khó mà lành lại.

Lâu Kiêm Gia của dĩ vãng như ánh mặt trời ấm áp, liêu lĩnh tự cường; Lâu Kiêm Gia của dĩ vãng không có ánh mắt trầm tĩnh như vậy, đó là sự trầm tĩnh cơ trí và thâm thúy sau khi trải qua tang thương.....

Đêm ấy, Lâu Kiêm Gia bất chấp thân thể bệnh nặng vừa tỉnh lại của mình, cùng Lâu Uyên “trò chuyện” thâu đêm.

Mấy ngày sau, hần tự nhốt mình trong phòng, không gặp Lâu Uyên, càng không gặp thuộc hạ cũ của Tiên hoàng do Lâu Uyên đặc biệt mời tới.

Khi Lâu Uyên và các thuộc hạ cũ của Tiên hoàng lo sắp phát khóc.

Thì Lâu Kiêm Gia đang tự nhốt mình trong căn phòng u ám, sau cơn đau lòng hầu như sắp chết lặng người, tê dại.

Hoa Dương chết rồi, tuần quốc mà chết, mang theo thanh danh bê bối trong sử sách, chết một cách cô đơn.

Hóa ra hần đã phiêu bạt bên ngoài suốt năm năm, nhưng ký ức về năm năm ấy trong một đêm mất sạch trong đầu hần, có lẽ hần đã bị người khác cắt hòng cổ họng dẫn đến bị câm dù may mắn sống sót.

Hần đến giờ vẫn không giải thích được về chiếc chuông bạc trên cổ và cả vết dao trên đó, những thứ này đều là mấy năm nay mà có?

Nhưng, may mà hần còn sống, may mà hần còn có thể gặp được Lâu Uyên, may mà hần còn có thể tìm những người kia đòi nợ!

Hần sẽ không quên năm hần năm tuổi, mẫu hậu mang hần rời xa Trường An, vô tâm với đế vị.

Song, tranh hay không tranh, quả thực do trời không do mình.

Cười lạnh, khoe môi cong lên, ánh mắt sắc bén âm trầm, hần là ai, hần chính là Lâu Kiêm Gia liêu lĩnh cao ngạo.

Chinh lại y phục, lắc người đứng dậy, bóng lưng cô quạnh.

Hoa Dương, trên đường xuống hoàng tuyền, ta sẽ không để nàng một mình tịch mịch.

Người nên xuống địa ngục, một người cũng không thiếu. ....

Thạch Ngôn Ngọc thấy cửa lớn mình canh giữ chợt mở ra thì bị dọa hết hồn. Hần quay đầu, thấy chủ tử toàn thân bạch y, thanh khiết vô song đứng ở cửa, đưa cho hần một tờ giấy.

“Lâu Uyên”.

Trên tờ giấy trắng viết to hai chữ này.

Thạch Ngôn Ngọc tức thì hiểu rõ, chủ tử muốn gặp Lâu Uyên.

Lâu Uyên nghe Thạch Ngôn Ngọc nói Kiêm Gia muốn gặp mình đương nhiên vui vẻ, có lẽ Kiêm Gia đã nghĩ thông rồi.

- Đây đều là những thứ để mang theo bên mình, Tần lão đã lấy về giúp đệ.

Lâu Uyên đặt một bọc đồ xuống, kỳ thực hần đã nhìn sơ qua, là một hộp gỗ đàn hương, bên trong đựng thứ gì hần không rõ, và một cây trầm gỗ đàn hương, từ đâu mà có hần cũng không rõ nốt.

Hần chỉ nghe Tần lão nói Kiêm Gia rất quý hai vật này, cái bọc đựng chúng luôn được cột vào trong người, nếu không phải vậy thì khi Tần lão cứu Kiêm Gia cũng sẽ không thấy nó.

Cái bọc được đặt trên bàn tròn, Lâu Kiêm Gia không nhìn. Hần nhắc bút trên bàn, viết lên giấy hai chữ: “Thừa tướng.”

Lâu Uyên tức thì hiểu ngay, Kiêm Gia muốn hần an bài để gặp Hách Liên thừa tướng.

Xem ra là hần lo lắng nhiều rồi, hần sớm biết Kiêm Gia là người thông minh sáng suốt, không cần hần khuyên răn.

Mấy ngày sau, nhiếp chính vương phủ nước Tần.

- Khốn nạn! Các người lại để hần sống sót trở về! Còn để hần và thừa tướng gặp nhau rồi!

Binh sứ ly sứ trên bàn gỗ đàn lớn rơi xuống đất, mấy người trong điện cúi đầu im lặng, vài văn thần nhát gan thân thể rõ ràng run rẩy.

Mấy năm nay nhiếp chính vương trăm phương ngàn kế vẫn không thể phân hóa được quyền lực của Hách Liên thừa tướng, còn Hách Liên thừa tướng cứ như ngồi trên tường đồng vách sắt vậy, mặc hần gây khó dễ cỡ nào cũng đẩy không ngã, đập không đổ!

Nhiếp chính vương biết rõ Hách Liên Sơ Nguyệt hoài nghi về cái chết của Tiên hoàng, luôn âm thầm cùng thuộc hạ cũ trung thành của Tiên hoàng tìm kiếm nghiệt chủng kia! Hôm nay lại thật sự để chúng cầu kết được!

Nhiếp chính vương Phi Mặc hít sâu một hơi, xem ra vết mủ này sắp lở loét rồi, nhưng bây giờ vẫn đã đóng thuyên, dù ông có phái bao nhiêu kẻ ám sát đi

kết liễu tính mạng người kia thì với tâm cơ của Hách Liên hồ ly, hiện nay chắc chắn đã phái người bảo vệ nghiêm ngặt chỗ kia! Nếu bị người của hồ ly chết tiệt kia nắm được nhược điểm thì vị nhiếp chính vương như hắn cũng ngồi không vững.

- Vương gia, làm sao bây giờ?

Người gần bên thấp thòm lo âu run giọng hỏi.

- Còn có thể làm sao? Đều bị đám vô dụng các người làm ra thế này!

Hôm đó, Hách Liên Sơ Nguyệt thả ra ngoài tin tức này và tin tức nhiếp chính vương có hiềm nghi giam lỏng Trọng Hoa trưởng công chúa.

Nhất thời người biết được tin tức trong thành Trường An cực kỳ chấn động, đột nhiên nhảy ra một nhi tử của Tiên hoàng, chính là hoàng tử Kiêm Gia trước kia Tiên hoàng hậu mang ra khỏi cung, khi ấy nói là đã bệnh chết nhưng hóa ra chưa chết! Hơn nữa nhiếp chính vương lại cả gan giam lỏng trưởng công chúa!

Nhiếp chính vương thẹn quá hóa giận, hôm sau sau khi lâm triều đã cho lui toàn bộ thị vệ ở tẩm cung công chúa.

Ngày lệnh cấm túc được gỡ bỏ, Trọng Hoa trưởng công chúa bãi giá đi Hàm Nguyên điện.

Lúc lâm triều thậm chí có vài lão thần chứng thực rằng họ đến thừa tướng phủ đã gặp vị hoàng tử Kiêm Gia này, đích xác là nhi tử của Tiên hoàng, bởi nốt chu sa giữa chân mày cậu ấy do chính tay Tiên đế điểm lên, hơn nữa dung mạo cậu ấy cực giống Tiên hoàng hậu thời trẻ, tướng mạo giống mẫu thân, nhất định là người có phúc, đáng tiếc thời niên thiếu đầy bất hạnh.

Nghiệt tử này đã sống sót trở lại Trường An, còn đạt được sự công nhận của đông đảo thuộc hạ cũ của Tiên hoàng, nhiếp chính vương Phi Mặc dù giận thế nào thì trong lòng cũng biết dụng ý của Trọng Hoa trưởng công chúa khi đến đây lần này.

Trong Hàm Nguyên điện, nhiếp chính vương vô cùng không kiên nhẫn, mở miệng nói:

- Nếu đã khẳng định là nhi tử của hoàng huynh thì đương nhiên phải định ra danh phận.

Các người không phải muốn danh phận sao? Hừ, ông sẽ thoải mái cho.

- Tấn vương thế nào?

Ông nâng mắt nhìn Trọng Hoa trưởng công chúa, phong tên tạp chủng kia làm “Tấn vương” đã là nể mặt lắm rồi, hắn là con điểm này cũng không dám dị nghị.

Không ngờ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Tấn vương Kiêm Gia

- Không, vương thúc, Kiêm Gia là hoàng tử duy nhất của Tiên hoàng, một chữ “Tấn” ngay cả bỗ cung cũng khinh thường!

Ánh mắt Trọng Hoa sắc bén, tốc độ nói rất chậm, tựa như kiềm nén lửa giận trong lòng, nhưng chính nàng biết rõ, bàn tay giấu trong ống tay áo của nàng đang run rẩy.

Nhiếp chính vương Phi Mặc nhướng mày, hai chân mày hình vòng cung cong lên không kiên nhẫn, đôi con ngươi căm hận nhìn Trọng Hoa, sắc mặt có chút nhợt nhạt. Ông đang định nghiêm giọng khiển trách thì nhớ đến những lời đồn không hay về ông trong thành Trường An hiện nay, nhớ đến Hách Liên Sơ Nguyệt, bèn cố nén cơn giận.

- Người muốn thế nào?

Ngay cả tôn xưng cũng không cần, trực tiếp ngả bài hỏi.

Trọng Hoa tuy quanh năm bị nhiếp chính vương chèn ép, nhưng lần này vì địa vị của đệ đệ mình ở Tây Tần mà không cam lòng yếu thế, cắn răng nói:

- Tấn vương!

Kiêm Gia là nhi tử duy nhất, là hoàng tử duy nhất của Vô Uy đế, Tây Tần Cao Tổ! Chỉ mấy chữ Tấn vương gia không đủ thể hiện sự tôn quý của đệ ấy, mà giờ đây cũng chỉ có chữ “Tần” mới có thể tạm thời trấn an thuộc hạ cũ của Tiên hoàng. Nhiếp chính vương nếu không chịu, nàng sẽ dẫn thuộc hạ cũ

của phụ hoàng khi còn sống đến Hàm Nguyên điện dùng máu can gián! Xem xem đến lúc đó nhiếp chính vương sẽ làm thế nào?

Nàng muốn xem xem, ngai vàng của Từ Anh để có thể ngồi bao lâu? Nhiếp chính vương có thể thao túng triều chính bao lâu?

Năm đó, những gì họ nợ nàng, nàng sẽ đòi lại từng cái một.

Nhiếp chính vương giam lỏng nàng hai năm, suốt hai năm ròng rã!

Hôm nay nàng không chỉ muốn mượn chuyện Kiêm Gia trở lại để thoát khỏi lòng bàn tay ông ta mà còn muốn toàn lực chuẩn bị tốt để phản kích! Chỉ cần thuộc hạ của phụ hoàng vẫn trung thành với phụ hoàng, chỉ cần Kiêm Gia còn sống, mọi thứ sẽ có cơ hội xoay chuyển!

- Tần vương?!

Nhiếp chính vương Phi Mặc dẫn mạnh chén sứ trên bàn một tiếng “cách”, nước trà sánh ra ngoài, từ trên bàn nhỏ giọt xuống.

- Đúng, Tần vương.

Trọng Hoa không cam lòng yếu thế, ngẩng đỉnh đầu khẽ run nhìn về phía nhiếp chính vương, trầm giọng nói.

Ông ta nếu không chịu, nàng lại cho thêm một liều thuốc mạnh, cao ngạo ngẩng đầu:

- Bỏ cung nghĩ thuộc hạ cũ của Tiên hoàng cũng...

- Đủ rồi!

Lâu Phi Mặc nghiêm giọng ngắt lời nàng.

Trọng Hoa cười lạnh, Lâu Phi Mặc ông nghĩ xem ngai vàng của Từ Anh để là thế nào mà có? Nghĩ đến đây ông sẽ đêm ngủ không yên, mỗi ngày mỗi đêm đều bất an trong lòng, ông thật sự không sợ thuộc hạ cũ của Tiên hoàng sao?!

Hừ! Hôm nay chỉ một vị trí Tần vương ông đã chịu không nổi, sau này, đường còn dài...

- Nói vậy, vương thúc đồng ý rồi?

Nàng cong môi, cười như cánh hoa phấp phới, vô cùng xinh đẹp.

- Ngươi rút ngay cho bốn vương! Ba ngày sau bốn vương sẽ phong hán làm Tần vương!

Phi Mặc hét lớn, hoàn toàn không để ý đến thân phận công chúa của nàng.

Trọng Hoa tái mặt, bị nhiếp chính vương đuổi như đuổi chó, các cung nhân ngoài điện vừa thông cảm vừa khinh thường.

Mãi đến khi về tẩm cung của mình, mặt nàng vẫn trắng như tờ giấy.

Nàng nhẫn nhịn, nhẫn nhịn con chán ghét này, rồi sẽ có ngày nàng cũng sẽ đối xử với ông ta như vậy, rồi sẽ có ngày ông ta sẽ càng thảm hại hơn nàng bây giờ!

- Công chúa, người, người sao thế?

Nữ quan thiếp thân đại ngoại cung đầu Trọng Hoa công chúa đang lao đảo sắp ngã, đau lòng vì vẻ mặt tái nhợt của công chúa, vì sự chiến đấu đơn độc của công chúa. Hôm nay cuối cùng cũng tìm được nhi tử duy nhất của Tiên hoàng, trời cao cuối cùng cũng cho công chúa một cơ hội sống!

Vào khoảnh khắc được nữ quan đỡ lấy, Trọng Hoa rớt cuộc nhện không được ngã vào lòng nữ quan khóc lớn.

Kỳ thực nàng không hề dừng cảm, nàng sợ chết, nàng thôi thóp sống, nàng không có dũng khí thân nhiên đối mặt với cái chết lấy thân tuần quốc như Hoa Dương công chúa của Vũ triều Diêu quốc, cho nên nàng ở trong cung phải cúi đầu khúm núm chống đỡ đến bây giờ.

Lần này ngã bái với nhiếp chính vương, nàng đã dùng hết sức lực toàn thân, nàng suy cho cùng vẫn sợ...

- Lăng Vi, ta sợ lắm...

Sống ngắc ngoải suốt hai năm trong cung u ám không chút hơi người, nàng sao lại không sợ?

- Không, công chúa, không cần sợ, không còn chuyện đáng sợ nữa, điện hạ của chúng ta không phải đã về rồi sao?

Lăng Vi ôm chặt Trọng Hoa.

Cuối xuân, ở Thái Cực điện Trường An, Tần vương Kiêm Gia được thụ phong, ban ngọc ấn Tần vương, Từ Anh để năm tuổi đích thân trao mũ miện.

Đổi mặt với đường huynh hơn mình mười lăm tuổi, trong đôi mắt trẻ con của Từ Anh để đầy tò mò, cậu đưa tay nắm ống tay áo của Tần vương Kiêm Gia liền bị ánh mắt sắc bén của nhiếp chính vương phía sau ngăn lại, song sử quan tỉ mỉ đã lên ghi chép lại một màn rất nhỏ này.

Từ Anh để không biết làm sao đành bĩu môi, kỳ thực cậu muốn hỏi đại ca có biết cưỡi ngựa không, hoặc là có biết bắn tên không, có biết chơi mã cầu không? Như thế sau này cậu có thể quần lầy huynh ấy chơi đùa rồi.

Ngày phong vương, Tần vương Kiêm Gia mượn tay thừa tướng Hách Liên Sơ Nguyệt, lật lại bản án của tộc Đoan Mộc thị - phụ tộc của mẫu thân, cũng chính là nguyên hoàng hậu của Võ Uy đế - Cung Tuệ Hiếu Nhân hoàng hậu, đưa hung thủ năm xưa – tộc Dịch thị thế gia Tây Tần ra công lý.

Người năm đó khởi xướng ép Võ Uy đế phế mẫu hậu, mang hán còn tám bé đi xa đến trấn Cốc Phong, bọn năm đó bức hại ngoại tổ phụ, Tần vương Kiêm Gia đem đầu bọn chúng ra bắt từng người một.

Ngọc ấn Tần vương ấn xuống, rửa oan cho mẫu tộc, diệt toàn tộc Dịch thị!

Trong triều, phe phái của thừa tướng Hách Liên Sơ Nguyệt lại càng hiểu rõ, năm năm nay, thừa tướng một lòng muốn ra tay với Dịch tộc, giờ đã đạt được như nguyện, phe thừa tướng càng không góp lời.

Về chuyện này, nhiếp chính vương Phi Mặc tuy không nhúng tay nhưng Phi Mặc là người có thù tất báo, gây ông đập lưng ông, ngày xưa Hách Liên Sơ Nguyệt đối đãi với ông thế nào, bây giờ ông làm thế này với Tần vương Kiêm Gia, cho người đi khắp nơi lan truyền danh tiếng tàn bạo của Tần vương.

Chuyện này vừa ra, mọi người chỉ than thở: nhi tử Võ đế, can đảm, quyết đoán và thủ đoạn như thế, dù là Tây Tần nổi danh thiết huyết cũng nghe tiếng mà sợ hãi! Vì vậy mà danh tiếng của Tần vương Kiêm Gia trong một đêm vang dội thành Trường An.

Sau đó Tần vương dù không xuất hiện trước mặt các quan to quý tộc trong thành Trường An nhưng hành tung quỷ dị và thủ đoạn mạnh mẽ nhanh chóng của hán luôn được nhắc tới.

Chỉ cần Tần vương phủ có gió thổi cỏ lay gì, các đại thần đều sẽ kiêng chân ngóng nhìn, sợ lửa sẽ cháy tới nhà mình.

Dung mạo của Tần vương cũng được truyền tụng, nghe đồn ngài ấy khuynh thế vô song, xinh đẹp không gì sánh được; nghe đồn ngài ấy bạch y thanh khiết, không nhuộm chút bụi trần; nghe đồn ngài ấy chỉ thích hoa sen trắng, trầm mặc ít lời; lại nghe đồn có cung nhân thấy ngài ấy ngồi một mình bên hồ, hạc trắng từ trên trời bay xuống bên cạnh, mê đắm dung nhan ngài ấy, lưu luyến quên cả đường về.....

Dù loại lời đồn khiến vị vương gia hành tung bí hiểm, xử sự tàn nhẫn này trở nên vô cùng thần bí.....

Nếu thật như lời đồn, chẳng phải hán sẽ là song sinh của tu la và thần?

Thế là bách tính thành Trường An vừa sinh lòng sợ hãi vừa hiếu kỳ với vị vương gia này.....

Thấm thoát đã tới giữa hè, trong thành Trường An khô nóng, hán tựa như một truyền kỳ mới ra đời, trong một đêm khiến vô số người trong thành Trường An mơ mộng nhưng không dám nhiều lời.

Thân phận nhi tử duy nhất của Võ Uy đế vừa lộ ra, vô số “huynh đệ” từng vào sinh ra tử với Võ Uy đế không hề có chút dấu hiệu phát triển theo phương hướng kia.

Nhiếp chính vương Lâu Phi Mặc tuy cực kỳ tức giận nhưng trong lòng biết rõ, hoàng quyền Tây Tần chỉ là cái vỏ rỗng, tuy ông “hiệp thiên từ lệnh chư hầu” (không chế Hoàng đế, dùng danh nghĩa Hoàng đế để ra lệnh) nhưng thực quyền trong tay lại không có bao nhiêu. Bọn thuộc hạ làm việc bất lực, không trừ được “nghiệt căn”. Sai lầm lớn hôm nay đã ủ thành, chỉ mong “nghiệt căn” này sẽ không trở thành “bệnh nan y”, miễn là để vị của Từ Anh để vẫn còn, miễn là người dưới trưởng ông vẫn còn khát vọng vinh hoa phú quý, ông đây đưa cả đời thì có ngại chi?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Xin Lệnh Đi Sứ Đông Diêu

Nhiếp chính vương Lâu Phi Mặc càng nghĩ càng không thể bình tĩnh. Hai nghìn “Phật Tháp” ngay cả một thiếu niên chưa đầy nhược quán (20 tuổi, chỉ dùng với con trai) cũng không giết được, một đám phế vật!

Bây giờ còn muốn trừ khử thiếu niên ấy? Ôi, ông chỉ có thể chấp nhận số phận tự than thở một câu “đại thế đã mất”, kế sách hiện nay chỉ có thể là nghĩ cách thu “nghiệt căn” kia cho chính mình dùng!

Hi vọng hán ta ở bên ngoài nhiều năm, khó trừ “bản tính sơn dã”, vậy thì ông sẽ có rất nhiều cách để “phế” hán ta! Tốt nhất là “nghiệt căn” này “lớn lối” một chút, đặc tội thêm vài đại thần trong triều!

Phe phái nhiếp chính vương phần lớn đều cho rằng như vậy, từ thời điểm trưởng công chúa dùng hết tâm cơ khiến “nguyệt căn” kia trở thành “Tàn vương”, tranh chấp giữa phe nhiếp chính vương và phe Tàn vương đã chính thức mở màn. Trong lòng bọn họ biết rõ, nếu muốn đưa trẻ Từ Anh đế có thể ngồi trên đế vị lâu dài thì không thể lập tức diệt trừ Tàn vương mà ngoài mặt chỉ có thể lôi kéo.

Ngoài cửa sổ hình trăng tròn, mưa mùa hè mát mẻ rơi trên hoa sen trắng trong hồ, đàn cá chép nô đùa, vài cung tỳ che ô lục tục đi ngang qua hồ nước, họ đều cúi đầu, trong tòa phủ đệ yên ắng này, họ không dám có mấy may sai sót, bởi vì họ bất hạnh bị phân công đến hầu hạ trong phủ Tàn vương điện hạ.

Có lời đồn rằng, nửa tháng trước ngài ấy đã giết toàn tộc Dịch tộc thế gia của Tây Tàn. ....thành Trường An hiện nay nghe tiếng vị Tàn vương bỗng dưng xuất hiện này ai mà không sợ?

Trong kho ở tiền viện chất đống quà tặng của vô số đại nhân đưa tới, những người đó hơn phân nửa là tính toán cho cái đầu trên cổ mình, dù sao thì không ai hiểu rõ căn nguyên của vị Tàn vương này, chỉ có thể lấy lòng trước rồi nói sau. ....

Bước chân các cung tỳ càng đi càng nhanh, trong lòng thấp thỏm bất an, thầm oán sao hôm nay đến lượt các nàng đưa cơm cho “sát vương gia”?

Trong cửa sổ hình trăng tròn ở Thanh Trúc Cư, không có bàn gỗ đàn hay gỗ trầm hương, không có giường màu vàng tím mà chỉ có một chiếc chiếu đơn sơ.

Thiếu niên sắp nhược quán kia ngồi trước bàn trúc, vẻ mặt trong trẻo như ánh trăng mờ mờ, hân tuyệt mỹ vô song, lạnh nhạt như khói, giống như một vị thần trên chín tầng trời lạc bước xuống nhân gian, toàn thân bạch y không nhuộm chút bụi trần, ngón tay thon dài cầm cây bút lông bạch ngọc, dáng vẻ đó thu hút nhường ấy, mê hoặc nhường ấy. ....

Hắn không thích xa hoa, bình thường luôn trầm mặc khiến người khác không cảm nhận được hơi thở của hắn, lại vô thức sợ hắn. ....

Cung nữ dẫn đầu xếp ô lại, nước theo tán ô nhỏ xuống bên đôi gầy thêu của nàng, nàng đột nhiên không đành lòng, không muốn mở miệng quấy rầy vị vương gia này, cũng đột nhiên cảm thấy những thứ kinh khủng dồn đại về ngài ấy đều biến thành một trang giấy mỏng, chọc nhẹ là có thể vỡ, khiến người khác không dám tin tưởng. ....

Người trong trẻo như vậy, đôi tay tinh khiết không nhiễm bụi trần như vậy, sao có thể là đao phủ diệt cả nhà người khác?

Không. ....

Một đôi tay phía sau lặng lẽ đẩy Túc Ngọc, nàng chợt phản ứng lại, bước từng bước nhỏ về phía chính điện Thanh Trúc Cư.

- Mời vương gia dùng bữa. ....

Giọng của nàng hôm nay không sợ hãi, cũng không run rẩy mà dịu dàng như nước, nàng nghĩ ngài ấy nhất định cũng là một người dịu dàng tinh tế.

Trong số mười hai cung tỳ nhiếp chính vương ban cho Tàn vương, chỉ có Túc Ngọc nhỏ tuổi nhất, nhan sắc bình thường, Túc Ngọc đoán nhiếp chính vương sở dĩ tặng nàng cho Tàn vương vì nàng là một người trong nhóm nữ tỳ một đại nhân họ Thạch tặng cho nhiếp chính vương, nhóm nữ tỳ đó sau khi vào nhiếp chính vương phủ đều lần lượt bị đưa ra ngoài, đến giờ chỉ còn lại nàng thì được tặng cho Tàn vương.

Nàng tuổi còn nhỏ nhưng có thể hiểu được loại không tin nhiệm này, nhiếp chính vương muốn mượn việc tặng để loại trừ “gian tế” là các nàng.

Nhưng khi thấy Tàn vương nàng lại sợ loại “tặng” không có điểm dừng đó, có lẽ qua không lâu nữa nàng lại bị Tàn vương tặng cho người khác? Tặng cho người xấu?

Thân là một tỳ nữ thấp hèn, lăn lộn trong các phủ đệ, nàng hiểu sâu sắc rằng qua không lâu nữa, tương lai khi kinh nguyệt của nàng đến, nàng sẽ bị cưỡng bức “bán thân”, từ đó về sau trở thành đồ chơi của quý tộc. ....

Nghĩ đến đây Túc Ngọc sợ hãi và chán ghét từng cơn, nàng mới mười ba tuổi, nàng không muốn trở thành đồ chơi của người khác, nàng muốn ở lại đây, ở lại bên cạnh Tàn vương.

Nàng nên làm gì đây? Nàng sẽ không để ngài ấy tặng nàng ra ngoài, sẽ không để ngài ấy tặng nàng cho những người xấu xa kia!

Nước canh ngân nhũ hạt sen lạnh lạnh nhỏ xuống tay Túc Ngọc.

“Ồ!” một tiếng, nàng tức khắc run rẩy, bò rạp xuống đất:

- Vương gia tha mạng.

Người nọ thân nhiên đưa mắt nhìn nước canh nhỏ xuống trên tay nàng, cuối cùng, từ trong ngực lấy ra một chiếc khăn tay nhỏ lau sạch nước canh trên tay.

Ánh mắt hắn như sáng như tối, con ngươi màu hổ phách có vàng sáng màu vàng nhạt đặc biệt kế thừa của hoàng thất Tây Tàn chưa từng nhìn nàng, tiếp tục nghiền cứu sách trong tay.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Túc Ngọc tức thì trắng bệch, nàng biết ngài ấy hoàn toàn không nhìn nàng, trong mắt ngài ấy nàng chỉ là một tỳ nữ không đáng kể, nhưng nàng lại thầm may mắn, điều này cũng có nghĩa hiện tại ngài ấy không nghĩ đến nàng, không cần nhắc đến việc đưa nàng ra khỏi phủ đúng không? Chỉ ít nàng vẫn có thể an toàn ở lại trong Tần vương phủ?

Các cung tỳ thì nhau bày biện thức ăn, không ai để ý đến khúc nhạc đệm nho nhỏ vừa rồi, bầu không khí áp lực ngọt ngào, các cung tỳ lần lượt rời đi, giống như chưa từng tới.

Các cung tỳ vừa đi, trong phòng Thanh Trúc Cư hiện ra vài hắc y nhân che mặt, bọn họ tay chân nhanh nhẹn đem toàn bộ thức ăn trên bàn dôi đi, sau đó thay bằng thức ăn mới. Những thức ăn này đương nhiên là lên chuẩn bị, Tần vương phòng bị người khác, ngay cả những tỳ nữ từ trên xuống dưới trong Tần vương phủ, Tần vương đều không tin nhiệm một ai.

Bạch y thiếu niên ngồi một bên thờ ơ lạnh nhạt, con người lạnh lẽo âm trầm. Đất Trường An, hiện nay thân phận của hắn đã công bố ra ngoài, lại có bao nhiêu người muốn mạng của hắn?

Hắn cười lạnh. Dù hôm nay hắn đang ở Tần vương phủ thì thế nào? Người của nhiếp chính vương vẫn trăm phương ngàn kế kết liễu tính mạng của hắn! Hắn sẽ không để chúng được như ý, hắn sẽ sống, sống để cười đến cuối cùng, hắn cũng sẽ để những người đó sống, sống để nhìn xem hắn đoạt đi hết thầy của chúng như thế nào.....

Bạch y thiếu niên đặt bút xuống, khẽ nâng tay lên, thuộc hạ áo đen tức khắc hiểu rõ.

Lâu Uyên xuống ngựa, từ cổng sau vào Tần vương phủ, vội vàng chạy đến Thanh Trúc Cư.

- Lâu đại nhân.

Mấy hắc y nhân trong phòng thấy Lâu Uyên đều cung kính hành lễ.

Bạch y thiếu niên thấy Lâu Uyên cũng lập tức đứng lên.

- Vương gia.

Lâu Uyên chấp tay hành lễ.

Tần vương một tay đỡ thân thể hơi khom xuống của huynh ấy. Hắn không thể nói bèn kéo huynh ấy đến ngồi trên ghế trúc, đưa một tờ giấy mỏng.

Trên tờ giấy viết mấy chữ đen.

Lâu Uyên nhanh mắt đọc xong chỉ nói:

- Tần Diêu ngừng chiến, ít ngày nữa nhiếp chính vương sẽ sai sứ Tần sang nước Diêu đàm phán hòa bình.

Tần vương chấn động, bàn tay trắng nõn nhắc bút ngọc lên, nhanh chóng viết: “Lần này Tần bại, sẽ hòa thân sao?”

Nhìn rõ tám chữ này, Lâu Uyên càng chấn động, sắc mặt cũng càng khó coi, khó khăn lắc đầu nói:

- Vì thần không biết.....

Trưởng công chúa Trọng Hoa liệu có hòa thân đến nước Diêu hay không, hắn không biết, nếu nhiếp chính vương không tiếc dùng một số lượng lớn cống phẩm để giải quyết thì đương nhiên sẽ không phải trưởng công chúa đi hòa thân, nhưng lần này bị thua nhiếp chính vương không cam tâm, hiển nhiên sẽ không dùng vàng bạc để giải quyết, e rằng sẽ tình nguyện đưa nữ nhân qua để “chà đạp”.....

“Đại ca, lần này đệ sẽ xin lệnh đi sứ Đông Diêu”.

Một tờ giấy trắng đưa tới trước mắt Lâu Uyên, Lâu Uyên kinh ngạc nhìn về mặt kiên nghị của Tần vương.

“Thay đệ tìm một người có giọng nói trong trẻo, trầm ấm, và.....”

Bạch y thiếu niên viết thoăn thoắt.

Lâu Uyên hiểu ý Tần vương, một vương gia không thể nói chuyện thì vô duyên với đế vị, họ phải tìm một người có thể phối hợp với Tần vương, người này không chỉ có giọng nói khiến người khác tin phục mà còn có tài trí đuổi kịp Tần vương, có thể trong thời gian ngắn nhất nghĩ được Tần vương sẽ nói gì và nói ra khỏi miệng. Trong lúc bình thường người này chỉ cần đứng cạnh Tần vương, khiến người khác nghĩ rằng hắn ta chỉ là một thiếp thân thị vệ của Tần vương mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Xin Lệnh Đi Sứ Đông Diêu

Nhiếp chính vương Lô Phi Mặc càng nghĩ càng không thể bình tĩnh. Hai nghìn “Phật Tháp” ngay cả một thiếu niên chưa đầy nhọc quán (20 tuổi, chỉ dùng với con trai) cũng không giết được, một đám phế vật!

Bây giờ còn muốn trừ khử thiếu niên ấy? Ôi, ông chỉ có thể chấp nhận số phận tự than thở một câu “đại thế đã mất”, kẻ sách hiện nay chỉ có thể là nghĩ cách thu “nghiệt căn” kia cho chính mình dùng!

Hi vọng hắn ta ở bên ngoài nhiều năm, khó trừ “bản tính sơn dã”, vậy thì ông sẽ có rất nhiều cách để “phế” hắn ta! Tốt nhất là “nghiệt căn” này “lớn lối” một chút, đắc tội thêm vài đại thần trong triều!

Phe phái nhiếp chính vương phần lớn đều cho rằng như vậy, từ thời điểm trưởng công chúa dùng hết tâm cơ khiến “nghiệt căn” kia trở thành “Tần vương”, tranh chấp giữa phe nhiếp chính vương và phe Tần vương đã chính thức mở màn. Trong lòng bọn họ biết rõ, nếu muốn đưa trẻ Từ Anh để có thể ngồi trên để vị lâu dài thì không thể lập tức diệt trừ Tần vương mà ngoài mặt chỉ có thể lôi kéo.

Ngoài cửa sổ hình trăng tròn, mưa mùa hè mát mẻ rơi trên hoa sen trắng trong hồ, đàn cá chép nô đùa, vài cung tỳ che ô lục tục đi ngang qua hồ nước, họ đều cúi đầu, trong tòa phủ đệ yên ắng này, họ không dám có mấy may sai sót, bởi vì họ bất hạnh bị phân công đến hầu hạ trong phủ Tần vương điện hạ.

Có lời đồn rằng, nửa tháng trước ngài ấy đã giết toàn tộc Dịch tộc thế gia của Tây Tần. .... thành Trường An hiện nay nghe tiếng vị Tần vương bỗng dưng xuất hiện này ai mà không sợ?

Trong kho ở tiền viện chất đống quà tặng của vô số đại nhân đưa tới, những người đó hơn phân nửa là tính toán cho cái đầu trên cổ mình, dù sao thì không ai hiểu rõ căn nguyên của vị Tần vương này, chỉ có thể lấy lòng trước rồi nói sau. ....

Bước chân các cung tỳ càng đi càng nhanh, trong lòng thấp thỏm bất an, thầm oán sao hôm nay đến lượt các nàng đưa cơm cho “sát vương gia”?

Trong cửa sổ hình trăng tròn ở Thanh Trúc Cư, không có bàn gỗ đàn hay gỗ trầm hương, không có giường màu vàng tím mà chỉ có một chiếc chiếu đơn sơ.

Thiếu niên sắp nhọc quán kia ngồi trước bàn trúc, vẻ mặt trong trẻo như ánh trăng mờ mờ, hân tuyệt mỹ vô song, lạnh nhạt như khói, giống như một vị thần trên chín tầng trời lạc bước xuống nhân gian, toàn thân bạch y không nhuộm chút bụi trần, ngón tay thon dài cầm cây bút lông bạch ngọc, dáng vẻ đó thu hút nhường ấy, mê hoặc nhường ấy. ....

Hắn không thích xa hoa, bình thường luôn trầm mặc khiến người khác không cảm nhận được hơi thở của hắn, lại vô thức sợ hắn. ....

Cung nữ dẫn đầu xếp ô lại, nước theo tán ô nhỏ xuống bên đôi giày thêu của nàng, nàng đột nhiên không đành lòng, không muốn mở miệng quấy rầy vị vương gia này, cũng đột nhiên cảm thấy những thứ kinh khủng đồn đại về ngài ấy đều biến thành một trang giấy mỏng, chộc nhẹ là có thể vỡ, khiến người khác không dám tin tưởng. ....

Người trong trẻo như vậy, đôi tay tinh khiết không nhiễm bụi trần như vậy, sao có thể là đao phủ diệt cả nhà người khác?

Không. ....

Một đôi tay phía sau lặng lẽ đẩy Túc Ngọc, nàng chợt phản ứng lại, bước từng bước nhỏ về phía chính điện Thanh Trúc Cư.

- Mời vương gia dùng bữa. ....

Giọng của nàng hôm nay không sợ hãi, cũng không run rẩy mà dịu dàng như nước, nàng nghĩ ngài ấy nhất định cũng là một người dịu dàng tình tế.

Trong số mười hai cung tỳ nhiếp chính vương ban cho Tần vương, chỉ có Túc Ngọc nhỏ tuổi nhất, nhan sắc bình thường, Túc Ngọc đoán nhiếp chính vương sở dĩ tặng nàng cho Tần vương vì nàng là một người trong nhóm nữ tỳ một đại nhân họ Thạch tặng cho nhiếp chính vương, nhóm nữ tỳ đó sau khi vào nhiếp chính vương phủ đều lần lượt bị đưa ra ngoài, đến giờ chỉ còn lại nàng thì được tặng cho Tần vương.

Nàng tuổi còn nhỏ nhưng có thể hiểu được loại không tin nhiệm này, nhiếp chính vương muốn mượn việc tặng để loại trừ “gian tế” là các nàng.

Nhưng khi thấy Tần vương nàng lại sợ loại “tặng” không có điểm dừng đó, có lẽ qua không lâu nữa nàng lại bị Tần vương tặng cho người khác? Tặng cho người xấu?

Thân là một tỳ nữ thấp hèn, lăn lộn trong các phủ đệ, nàng hiểu sâu sắc rằng qua không lâu nữa, tương lai khi kinh nguyệt của nàng đến, nàng sẽ bị cưỡng bức “bán thân”, từ đó về sau trở thành đồ chơi của quý tộc. ....

Nghĩ đến đây Túc Ngọc sợ hãi và chán ghét từng con, nàng mới mười ba tuổi, nàng không muốn trở thành đồ chơi của người khác, nàng muốn ở lại đây, ở lại bên cạnh Tần vương.

Nàng nên làm gì đây? Nàng sẽ không để ngài ấy tặng nàng ra ngoài, sẽ không để ngài ấy tặng nàng cho những người xấu xa kia!

Nước canh ngân nhĩ hạt sen lành lạnh nhỏ xuống tay Túc Ngọc.

“Ồi” một tiếng, nàng tức khắc run rẩy, bò rạp xuống đất:

- Vương gia tha mạng.

Người nọ thân nhiên đưa mắt nhìn nước canh nhỏ xuống trên tay nàng, cuối cùng, từ trong ngực lấy ra một chiếc khăn tay nhỏ lau sạch nước canh trên tay.

Ánh mắt hắn như sáng như tối, con ngươi màu hổ phách có vàng sáng màu vàng nhạt đặc biệt kế thừa của hoàng thất Tây Tần chưa từng nhìn nàng, tiếp tục nghiền cứu sách trong tay.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Túc Ngọc tức thì trắng bệch, nàng biết ngài ấy hoàn toàn không nhìn nàng, trong mắt ngài ấy nàng chỉ là một tỳ nữ không đáng kể, nhưng nàng lại thầm may mắn, điều này cũng có nghĩa hiện tại ngài ấy không nghĩ đến nàng, không cân nhắc đến việc đưa nàng ra khỏi phủ đúng không? Chỉ ít nàng vẫn có thể an toàn ở lại trong Tần vương phủ?

Các cung tỳ thi nhau bày biện thức ăn, không ai để ý đến khúc nhạc đệm nho nhỏ vừa rồi, bầu không khí áp lực ngọt ngào, các cung tỳ lần lượt rời đi, giống như chưa từng tới.

Các cung tỳ vừa đi, trong phòng Thanh Trúc Cư hiện ra vài hắc y nhân che mặt, bọn họ tay chân nhanh nhẹn đem toàn bộ thức ăn trên bàn dôi đi, sau đó thay bằng thức ăn mới. Những thức ăn này đương nhiên là lên chuẩn bị, Tần vương phủ bị người khác, ngay cả những tỳ nữ từ trên xuống dưới trong Tần vương phủ, Tần vương đều không tin nhiệm một ai.

Bạch y thiếu niên ngồi một bên thờ ơ lạnh nhạt, con ngươi lạnh lẽo âm trầm. Đắt Trường An, hiện nay thân phận của hắn đã công bố ra ngoài, lại có bao nhiêu người muốn mạng của hắn?

Hắn cười lạnh. Dù hôm nay hắn đang ở Tần vương phủ thì thế nào? Người của nhiếp chính vương vẫn trăm phương ngàn kế kết liễu tính mạng của hắn! Hắn sẽ không để chúng được như ý, hắn sẽ sống, sống để cười đến cuối cùng, hắn cũng sẽ để những người đó sống, sống để nhìn xem hắn đoạt đi hết thảy của chúng như thế nào.....

Bạch y thiếu niên đặt bút xuống, khẽ nâng tay lên, thuốc hạ áo đen tức khắc hiện rõ.

Lâu Uyên xuống ngựa, từ cổng sau vào Tần vương phủ, vội vàng chạy đến Thanh Trúc Cư.

- Lâu đại nhân.

Mấy hắc y nhân trong phòng thấy Lâu Uyên đều cung kính hành lễ.

Bạch y thiếu niên thấy Lâu Uyên cũng lập tức đứng lên.

- Vương gia.

Lâu Uyên chấp tay hành lễ.

Tần vương một tay đỡ thân thể hơi khom xuống của huynh ấy. Hắn không thể nói bèn kéo huynh ấy đến ngồi trên ghế trúc, đưa một tờ giấy mỏng.

Trên tờ giấy viết mấy chữ đen.

Lâu Uyên nhanh mắt đọc xong chỉ nói:

- Tần Diêu ngừng chiến, ít ngày nữa nhiếp chính vương sẽ sai sứ Tần sang nước Diêu đàm phán hòa bình.

Tần vương chấn động, bàn tay trắng nõn nhấc bút ngọc lên, nhanh chóng viết: “Lần này Tần bại, sẽ hòa thân sao?”

Nhìn rõ tám chữ này, Lâu Uyên càng chấn động, sắc mặt cũng càng khó coi, khó khăn lắc đầu nói:

- Vi thần không biết.....

Trưởng công chúa Trọng Hoa liệu có hòa thân đến nước Diêu hay không, hắn không biết, nếu nhiếp chính vương không tiếc dùng một số lượng lớn cống phẩm để giải quyết thì đương nhiên sẽ không phải trưởng công chúa đi hòa thân, nhưng lần này bị thua nhiếp chính vương không cam tâm, hiển nhiên sẽ không dùng vàng bạc để giải quyết, e rằng sẽ tình nguyện đưa nữ nhân qua để “chà đạp”.....

“Đại ca, lần này đệ sẽ xin lệnh đi sứ Đông Diêu”.

Một tờ giấy trắng đưa tới trước mắt Lâu Uyên, Lâu Uyên kinh ngạc nhìn về mặt kiên nghị của Tần vương.

“Thay đệ tìm một người có giọng nói trong trẻo, trầm ấm, và.....”

Bạch y thiếu niên viết thoãn thoắt.

Lâu Uyên hiểu ý Tần vương, một vương gia không thể nói chuyện thì vô duyên với đế vị, họ phải tìm một người có thể phối hợp với Tần vương, người này không chỉ có giọng nói khiến người khác tin phục mà còn có tài trí đuổi kịp Tần vương, có thể trong thời gian ngắn nhất nghĩ được Tần vương sẽ nói gì và nói ra khỏi miệng. Trong lúc bình thường người này chỉ cần đứng cạnh Tần vương, khiến người khác nghĩ rằng hắn ta chỉ là một thiếp thân thị vệ của Tần vương mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Bầy Thị Vệ Của Tần Vương

Nửa tháng sau, Lâu Uyên qua qua lại lại Kỳ Lâm Sơn, từ trong sư môn hắn từng ở năm năm chuyên tâm chọn ra bảy người.

Ngày Lâu Uyên dẫn bảy người này vào Tần vương điện, họ đều mặc y phục đen che mặt, nhìn cũng chỉ khoảng mười chín, hai mươi tuổi.

- Bảy người này là Tề Giáp, Sở Ất, Yên Bình, Hàn Đình, Triệu Mậu, Ngụy Kỳ, Tần Canh. Họ lần lượt tinh thông binh pháp, mưu kế, thủy lợi, thiên thời, tâm thuật, cơ quan và.....nữ sắc, thứ duy nhất bảy người họ cùng tinh thông là “thuật âm thanh” và võ công, họ có thể bắt chước giọng của nhau, vì thần đã miêu tả giọng của vương gia trước kia cho họ, về sau bảy người này đều ăn mặc thành cận vệ thiếp thân của vương gia, theo vương gia vào sinh ra tử, đến chết mới thôi.

Lâu Uyên dứt lời, bảy người im lặng quỳ xuống.

- Tề Giáp.

Lâu Uyên gọi:

- Nói cho vương gia nghe.

Tề Giáp ngẩng đầu nói:

- “Binh vô chủ, tắc bất tảo tri địch. Dã vô lại, tắc vô súc tích. Quan vô thường, tắc hạ oán thượng, khí giới bất hảo”. (Trích “Quản Tử. Binh pháp”) (Trong quân không có chủ soái thì không thể sớm biết tình hình địch. Nông nghiệp không có quan lại thì không thể có lương thực dồi dào tích trữ. Quan phủ không có luật pháp thì cấp dưới sẽ oán trách cấp trên, vũ khí không được tinh luyện)

Bạch y thiếu niên nhìn người đang quỳ dưới đất, phảng phất như thấy được mình năm đó, giọng nói này quả thực là giọng nói năm xưa của mình, giống hệt như được phát ra từ cổ mình vậy.

Năm năm rồi, nghe giọng mình được phát ra từ cổ họng người khác, loại cảm giác này khiến vết thương sớm đã kết vảy thành sẹo nơi cổ họng lại bắt đầu đau.....

- Sở Ất.

Lâu Uyên không nhìn gương mặt âm thầm của Tần vương, chính vì hắn biết nỗi đau của Tần vương nên mới để mọi người cùng nhau ghi nhớ loại đau đớn này, chỉ có trải qua đau đớn mới có thể bắt chước tất cả làm được tốt nhất.

Sở Ất ngẩng đầu:

- “Nguyệt vạng nhi phong, sở nhuận nhi vũ, nhân sự tuy thù, kỳ lý nhất dã. Duy thiện sát giả năng kiến vi tri trí”. (Trích “Quyền mưu tàn quyền” của Trương Cư Chính) (Trăng xuất hiện quang sáng thì sắp có gió thổi, cột trụ ẩm ướt thì sắp mưa, chuyện trên đời tuy đa dạng, nhưng về nguyên lý thì giống nhau. Chỉ có người giỏi quan sát mới có thể từ những chi tiết nhỏ mà phát hiện bản chất.)

- Yên Bình.

- “Nhược dụng thủy đắc sở, điền trù phong thực, cập dụng thủy bất bình, tịnh hư khí thủy lợi giả, niên chung lục vi công quá, phụ khảo.” (Trích “Thủy bộ thức”) (“Thủy bộ thức” là luật quản lý thủy lợi do chính quyền trung ương thời Đường ban hành, nghĩa: “Nếu người dùng nước phù hợp, đồng ruộng phì nhiêu, hoặc dùng nước không phù hợp, lãng phí nước, cuối năm đều ghi chép lại ưu khuyết điểm, kèm theo khảo sát.”)

.....

Bảy người này đều có thể bắt chước giọng của Tần vương. Hơn nữa bảy người này đều có sở trường riêng có thể bổ sung khiếm khuyết cho nhau, nếu ở một vài trường hợp cần ứng đối kịp thời, bảy người này cũng có thể nhanh chóng ứng đối, nhưng trước hết họ phải sinh ra sự ấn ý với Tần vương.

Bảy người này vừa là thầy vừa là bạn với Tần vương, tuy là hộ vệ tùy tùng nhưng Lâu Uyên càng muốn mượn bảy người này vừa phò tá vừa chỉ bảo Tần vương.

Tần vương Kiêm Gia trong quá khứ thông minh tài trí, tinh ranh mưu mẹo, nhưng Lâu Uyên vẫn lo cậu ấy không quá am hiểu âm mưu thủ đoạn, và lại Lâu Uyên biết rõ dưới vẻ ngoài phúc hậu khiêm tốn của Kiêm Gia là một trái tim tàn nhẫn liêu lĩnh, từ việc cậu ấy sát phạt quyết đoán giết hại toàn Dịch tộc là có thể nhìn ra. Tần vương Kiêm Gia ở đất nước Tây Tần nổi danh thiết huyết muốn thông qua sách lược “dùng bạo chế bạo”, dùng lối tắt tạo chỗ đứng ở Trường An, ổn định vương vị.

Kẻ vương giả nhất định phải vô tình, nhưng hần thân là đại ca của Kiêm Gia đương nhiên phải vì cậu ấy mà suy tính lâu dài, “chính trị thời kỳ đầu” có thể thi hành “chính sách tàn bạo” nhưng về lâu về dài như vậy sẽ không ổn, hần đương nhiên phải tính toán giúp Tần vương, cho nên lúc Tần vương tìm hần cần người, hần liền thuận theo tình thế tìm cho Tần vương bảy người này.

Bảy người này do sự môn dày công bồi dưỡng, trên con đường sau này sẽ dốc hết toàn lực phò tá Tần vương.

Lúc này, Tần vương đứng dậy, ống tay áo khẽ động đã có người mở miệng.

- Các người đi theo bốn vương.

Tần vương hơi kinh ngạc, đưa mắt nhìn một người trong đó, chính là Ngụy Kỳ am hiểu tâm thuật.

Ngụy Kỳ cung kính cúi đầu, không hề lộ ra chút dấu hiệu mình vừa mở miệng, che giấu chu toàn, trầm tĩnh như nước thế kia, dù là Lâu Uyên đứng gần bên cạnh cũng không nhìn ra được, người ngoài lại càng khó nhìn ra.

Tần vương quả thực muốn gọi bảy người này vào phòng thương lượng, muốn thông qua thực tế để biết họ có đủ năng lực hay không.

Từ đây về sau, hẳn là trường hợp quan trọng, bảy người này sẽ như hình với bóng với Tần vương, về sau bảy người này được người đời phong cho danh hiệu “Lãnh diện thất ảnh”.

- Vương gia, thần đã sắp xếp xong rồi.

Lâu Uyên từ cửa hông đi vào phòng, nhìn bạch y nam tử đang ngồi ngay ngắn trên ghế.

Ngụy Kỳ đưa một chiếc mặt nạ bạc mới tinh cho Tần vương.

Tần vương nhìn Lâu Uyên, dùng ánh mắt ra hiệu.

Ngụy Kỳ nghiêng mắt nhìn hình dạng môi Tần vương, lên tiếng:

- Xuống dưới lầu, dẫn người vào.

Tần Canh bên tay phải Tần vương cầm lấy mặt nạ, thay Tần vương đeo lên, mặt nạ che đi nửa khuôn mặt Tần vương, chỉ để lại một đôi mắt tuyệt mỹ ngày thường.

Người tới được Lâu Uyên mời lên trà lầu, Lâu Uyên không rõ tung tích, người nọ ngồi bên ngoài bức rèm, từ xa nhìn người sau bức rèm, không nhìn rõ dung mạo, chỉ có thể thấy được đại khái dáng người. Người được mời tới là thương nhân ngọc thạch qua lại giữa Côn Luân, Đông Diêu và Đông Ngô, lần này được một người thần bí mời tới, tuy rằng người này ra giá muốn cùng hần làm vụ kinh doanh ngọc thạch hơn mười vạn lượng bạc, hần chỉ ra tiền, còn “người thần bí” sẽ mua lại toàn bộ ngọc thạch của hần đồng thời phụ trách việc vận chuyển đến các quốc gia.

Phải biết rằng trước đây người của hần đưa ngọc thạch ra khỏi Tây Tần, chuyển đến Đông Diêu và Đông Ngô đều trở thành vụ mua bán chết người, hơn mười năm nay, người của hần đã làm tang sự không biết bao nhiêu lần!

Hôm nay lại có người tự đảm đương việc vận chuyển, nói hần không động tâm là giả.....

Nhưng hần đã lăn lộn trong nghề này hơn mười năm, há không biết đạo lý “cùng có lợi”, cái gọi là lợi ích có qua có lại, là đạo lý rất đơn giản.

- Không biết điều kiện của vị công tử này.....?

Nghe giọng giống một công tử trẻ tuổi, nên thương nhân gọi đối phương là công tử, hần hỏi điều kiện, đương nhiên là mình sẽ được bao nhiêu phần lợi nhuận.

- Công tử nhà ta không chỉ muốn mua ngọc thạch nhà cậu mà còn muốn mua các cửa hàng dưới tên cậu khắp ba nước, ý công tử nhà ta là vậy, cậu chủ Tư thấy hai mươi vạn lượng bạc mua lại toàn bộ các cửa hàng của cậu thế nào?

Tần Canh dùng giọng của chính mình nói.

Tư Đình Hiền chợt hiểu, ý cậu ta là từ nay về sau hẳn chỉ phụ trách Côn Luân Thái Ngọc, còn những thứ khác đều không do hẳn quản?

- Cậu chủ Tư.

“Người thân b” lại mở miệng, Tư Đình Hiền chấn động, nín thở nghe những lời kể tiếp của cậu ta.

- Cậu chủ Tư không phải đang khổ sở vì qua lại chu toàn giữa ba nước mà không thể kiêu ngạo sao? Cậu chủ Tư nếu tin ta, trong vòng ba năm chỉ cần cậu dụng tâm vào Thái Ngọc, ta sẽ khiến cậu thu được lợi nhuận gấp hai lần mười năm qua của cậu.

- Cái gì?

Tư Đình Hiền quả thực không dám tin điều mình vừa nghe:

- Ta, ta sao lại tin công tử.....

Hắn mười sáu tuổi tiếp nhận sản nghiệp phụ thân để lại, mười hai năm nay luôn nỗ lực làm ăn, tuy sản nghiệp trên tay phát đạt hơn so với phụ thân lúc còn sống, nhưng vẫn không thể kiêu ngạo.....bảo hắn đem sản nghiệp của phụ thân bán tháo toàn bộ lấy hai mươi vạn lượng bạc.....tuy con số khổng lồ, sản nghiệp dưới tên hắn không tới mức giá này, nhưng nghĩ đến phụ thân, hắn vẫn có chút đau xót khó mà dứt được.

- Cậu chủ Tư, ta có thể để các cửa hàng ngọc thạch dưới tên cậu khắp ba nước không cần thay tên, cũng không cần thay nhân viên trong cửa hàng, đồng thời công bố ra bên ngoài ông chủ phía sau vẫn là Tư Đình Hiền cậu, như vậy cậu chủ Tư vẫn có thể chấp nhận chứ?

- Cái gì.....?

Tư Đình Hiền thực không tin có chuyện tốt như vậy.

Nhưng chính vì điều kiện của đối phương quá cám dỗ, hắn không thể không hoài nghi mục đích của đối phương.

- Cậu, cậu muốn ta làm gì?

Tư Đình Hiền bất an hỏi.

- Nói vậy cậu chủ Tư đồng ý rồi?

Tần Canh lên tiếng hỏi.

Tư Đình Hiền gạt đầu hơi do dự, điều kiện cỡ này hẳn hoàn toàn là bên được lợi, nếu không đồng ý, sợ rằng sau này chính hắn cũng tự mắng mình ngu.

- Cậu chủ Tư đã đồng ý thì không thể đổi ý.

Ngữ điệu của Tần Canh trở nên cứng rắn:

- Nếu điều Cậu chủ Tư bận tâm là vinh nhục của Tư gia thì chuyện hôm nay không được tiết lộ với người khác nữa câu.....

Tư Đình Hiền ngạc nhiên nhìn hắc y nhân che mặt bước ra từ sau rèm, đột nhiên ý thức được, từ lúc bắt đầu tới đây, hắn đã không có lý do lựa chọn.....

Ngón cái chấm màu chu sa đỏ ký tên đồng ý, hắn gần như vội vã nhìn chứng từ “bán tổ nghiệp”.

- Ta.....ta muốn biết các cậu muốn ta làm gì?

Hắn sắc mặt trắng bệch mở miệng hỏi.

Tần Canh che mặt cười lạnh:

- Không phải giết người càng không phải phóng hỏa, chỉ là tìm một khối ngọc mà thôi, cậu chủ Tư hà tất sợ như vậy.....

Lời tác giả: Lúc viết xong chương này, tôi muốn nói, Tiểu Lâu bị tôi viết thật xấu xa, cảm giác giống như đang bắt nạt người yếu thế, còn có chút lừa gạt hăm dọa.....xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Kiêm Gia Ca Ca Của Tang Gia Trang

Chỉ là tìm một khối ngọc?

Tổn hai mươi vạn lượng bạc mua cơ nghiệp của Tư gia chỉ vì tìm một khối ngọc?

Tư Đình Hiền thực giống như bị đem ra làm trò cười lớn, trong lòng dờ khóc dờ cười, ngoài mặt sững sờ tái nhợt.

Nhưng vấn đề đã đóng thuyền, hắn không thể mặc kệ an nguy của Tư gia từ trên xuống dưới, bèn kiên trì hỏi tiếp:

- Công tử, không biết khối ngọc cậu muốn tìm. ....

Không đợi hắn nói xong, một bức tranh cuộn đã mở ra trước mặt.

- Chính là ngọc này.

Tần Canh nhìn hắn, trầm giọng nói tiếp:

- Hình dáng và miêu tả của nó đều ở trên đây, cậu chủ Tư đem cuộn tranh này cho thuộc hạ của cậu nắm rõ, không chỉ nắm rõ mà còn phải ghi vào tâm khảm, chủ tử nhà ta hi vọng tìm được nó trong thời gian ngắn nhất!

Tư Đình Hiền cẩn thận nhận lấy cuộn tranh trong tay Tần Canh, nhất thời cũng không dám nhìn kỹ khối ngọc được vẽ trên tranh.

Hắn cất kỹ cuộn tranh, trước mắt chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi cái nơi khiến hắn đầy áp lực, không dám thả lỏng này.

“Người thần bí” này lai lịch lớn, hắn ngoại trừ biết cậu ta được gọi là “nhị thiếu gia” “nhị công tử” thì không biết gì cả.

Còn mấy người kia, người cầm cuộn tranh hình như họ Tần, người mời hắn tới đây chỉ là một gã sai vặt, ai lại đi để ý một gã sai vặt tên gì.

Bây giờ hắn chỉ lo hai mươi vạn lượng bạc kia. ....hắn cau mày, đang định mở miệng nhắc chuyện này thì nghe hắc y nhân che mặt nọ nói:

- Hai mươi vạn lượng bạc, tôi sẽ đưa đến phủ của ngài, ngài muốn bạc hay muốn ngân phiếu?

- A?.....

Tư Đình Hiền giật mình, mồ hôi trán túa ra, hắn không biết những người này sáng khoái như vậy, thật sự thanh toán ngay hôm nay?

- Không, không, sao dám làm phiền cậu? Bạc thì không cần đâu, ngân phiếu, ngân phiếu là được rồi. ....

Phải biết rằng đặt hai mươi vạn lượng bạc trong nhà, chẳng phải là đợi trộm đến lấy sao? Tệ hơn thì chuyện giết người phóng hỏa cũng có thể xảy ra.

- Như vậy, mời cậu chủ Tư theo tôi đi tiền trang một chuyến.

Tần Canh nói, dẫn Tư Đình Hiền ra ngoài.

Sau khi Tư Đình Hiền đi rồi, Lâu Uyên bước ra từ phòng tối.

- Vương gia, thế nào?

Lâu Uyên dò hỏi.

Tần vương chậm rãi gật đầu, Lâu Uyên mừng rỡ, thầm nghĩ: vậy là nếu có thể tìm được khối ngọc mà Kiêm Gia nói thì đại nghiệp lại gần hơn một bước.

- Vương gia, về vương phủ hay là?

Lâu Uyên hơi khom người, dán vào tai Tần vương nhỏ giọng hỏi.

Tần vương mím môi trầm tư một lát mới nói:

- Đi phủ Hách Liên thừa tướng.

Hôm nay không biết Hách Liên Sơ Nguyệt thật lòng muốn giúp hắn hay chỉ vì nể ân tình của phụ hoàng với tộc Hách Liên, bất kể thế nào, người Tần vương có thể dựa vào khi lần đầu về Trường An chỉ có Hách Liên Sơ Nguyệt.

- Dạ, vương gia, thần lập tức đi chuẩn bị.

Lại qua vài ngày, trong thành Trường An lời đồn bay khắp nơi, trưởng công chúa Trọng Hoa sợ rằng sẽ liên hôn với Đại Diêu, binh lực Tây Tần thiệt hại

ng nghiêm trọng, thiết kỵ phải chinh đồn lại, nếu muốn có thời gian tu dưỡng trên mười năm thì chỉ có thể “liên hôn”, Từ Anh để mới năm tuổi không thể cưới vợ, mà nữ quyền hoàng thất Đông Diêu hầu như đều đã thành thân, chỉ có thể đưa Trọng Hoa trưởng công chúa trong Tần cung gả ra ngoài. ....

Hôm đó Tần vương Kiêm Gia mặc y phục bình thường đi trên phố Trường An phồn hoa náo nhiệt, mái tóc đen không búi xoắn trên vai, che đi ngũ quan tuyệt mỹ của hắn, hắn đi trên đường tuy bị người khác nhìn nhưng không ai biết nam nhân trầm lặng ăn mặc bình thường kia chính là người khiến người Tần nghe tiếng đã sợ hãi mấy tháng nay – Tần vương Kiêm Gia.

Nghe được lời đồn Trọng Hoa trưởng công chúa hòa thân đến Đông Diêu, Tần vương cảm thấy căm phẫn trong lòng, hắn khoát tay với Ngụy Kỳ và Tần Canh phía sau, ý bảo bọn họ cách xa một chút, hắn muốn một mình dạo bước trên con đường dài của Trường An.

Mỗi khi tháng sáu, mỗi khi đến sinh nhật hắn, mỗi khi sen trong ao nở rộ, hắn sẽ nhớ đến người kia, người công chúa Đại Vũ danh tiếng bê bối trong sử sách công chúa Hoa Dương, Thương-Dần-Tổ.

Bàn tay trong ống tay áo nắm chặt, đè nén nỗi đau hầu như tê tâm liệt phế lúc này, hắn không muốn Ngụy Kỳ và Tần Canh xa xa thấy hắn run rẩy, cũng không muốn người qua đường thấy sự khác thường của hắn.

Vốn là không nên. .... Tần lão nói ông ấy tìm được hắn ở Đông Diêu, nhưng ông ấy không biết gì cả về những gì hắn trải qua suốt năm năm. Có lẽ Tần lão có điều giấu giếm, nhưng hắn biết Tần lão dù biết cũng không nhiều, người của Lâu Uyên tra được năm năm nay Tần lão không hề rời xa Trường An, chỉ một thời gian ngắn trước đây ông mới đến Đông Diêu đưa hắn về nước.

Còn hắn thì sao? Năm năm nay hắn đã đi đâu, đã trải qua những gì? Ký ức hoàn toàn không có, chỉ nhớ được năm năm trước, hết thảy trước năm hắn mười lăm tuổi, hết thảy về trấn Cốc Phong. ....

Hắn không quên A Tổ, nhưng công chúa Hoa Dương tiền triều đã qua đời, hóa thành một nắm đất vàng dưới Vũ lăng Lạc Dương, hắn nên đi nơi nào để nói về nỗi nhớ khắc cốt ghi tâm của hắn?

A Tổ, nàng sao có thể nhẫn tâm như thế, bỏ lại mình ta trầm luân trôi nổi trong loạn thế đáng sợ này!

- Kiêm Gia, Kiêm Gia!

Hắn nghe vài giọng nữ gọi cái tên này từ xa xa.

Tần vương Kiêm Gia khẽ cau mày nhưng không quay đầu lại. Hắn không cần nghĩ nhiều cũng biết người ta chỉ đang gọi một người nào đó cùng tên mà thôi, dù sao hắn đang mặc y phục bình thường, hơn nữa trong thành Trường An này người từng thấy gương mặt thật của Tần vương không nhiều, không thể nào vừa nhìn liền nhận ra hắn. Mà dù có nhận ra cũng không thể dùng loại giọng điệu vô lễ thế này.

Cho nên chắc chắn không phải đang gọi hắn.

Hắn hoàn toàn không để ý, vẫn tiếp tục bước dọc theo con đường dài.

- Kiêm Gia ca ca, Kiêm Gia ca ca!

Hai thiếu nữ khoảng mười một mười hai tuổi vừa nói vừa chạy về phía hắn.

Bởi vì luồng không khí sau lưng chuyển động ép về phía hắn nên hắn mới nhận định là họ chạy về phía hắn, bèn nhún chặt mày, quay đầu lại.

- Lâu Kiêm Gia, không ngờ thật sự là huynh! Không ngờ ở nước Tần còn có thể gặp được huynh!

- O, Lý Đại Nha, sao huynh ấy không nhận ra chúng ta?

- Phải, huynh ấy giống như đang nhìn người xa lạ vậy, trước kia huynh ấy còn cười với ta.

- Kiêm Gia ca ca của Tang gia trang, ta là Trương Nữ Nữ, trước kia ta nói muốn gả cho huynh, huynh còn cười với ta. .... trước kia Cầu Oa Tử bắt nạt ta, huynh còn giúp ta đánh hắn! Huynh không nhớ Nữ Nữ sao? Đúng rồi, còn Tang đại ca, Tang tam thiếu gia nữa, bọn họ đang. ....

Lời Trương Nữ Nữ còn chưa nói hết, một thanh đại đao đã chắn trước mặt các nàng.

- Xong rồi. ....

Trương Nữ Nữ le lưỡi, trợn to mắt, vẻ mặt kinh sợ, bộ dạng sợ hãi quá độ, mới hơn nửa năm không gặp, Lâu Kiêm Gia không nhận ra các nàng thì thôi, còn sai người cầm đao dọa các nàng?

Lý Đại Nha nhìn binh sĩ mặc giáp che mặt đột nhiên xuất hiện trước mặt các nàng, sợ hãi mồ hôi lạnh tuôn ra trên trán, há hốc mồm nhìn Trương Nữ Nữ:

- Nữ nhi, huynh ấy không nhận ra chúng ta đã đành. .... tại sao còn bảo người dọa chúng ta?

Trương Nữ Nữ bị thanh đại đao dọa sợ nói không ra lời, đang run run thì binh sĩ mặc giáp che mặt kia nói:

- Kẻ chặn đường Tần vương, chết!

Hai tiểu nha đầu đồng thanh kêu lên, sau đó ôm nhau.

Xem ra các nàng không chỉ nhận nhầm người, còn phải vì vậy mà mất mạng.

- Đùng mà!

Hai thiếu nữ quý xuống bên đường, nước mắt rung rung.

- Xin vương gia tha mạng, chúng.....chúng tôi nhận nhầm người!

Khi người mặc khôi giáp kia giro đao lên, Tần vương uy nghiêm giro tay ra hiệu dừng lại.

Binh sĩ kinh ngạc.

Dưới đao Tần vương chưa từng tha người sống, tuy Tần vương mới được phong vài tháng nhưng đã khiến người ở Trường An nghe tiếng mà sợ hãi, Tần vương làm việc cực kỳ tàn bạo, muốn người khác canh ba chết, tuyệt đối sẽ không để sống tới canh năm, mấy tháng nay vong hồn dưới đao Tần vương nhiều không kể xiết.

- Xem như các người may mắn, cút!

Binh sĩ quát, thô lỗ mà uy nghiêm, ép hai tiểu nha đầu toàn thân mồ hôi lạnh rơi đi.

Lý Đại Nha còn có thể bình tĩnh một chút, kéo Trương Nữ Nữ đứng dậy, xoay người chạy đi.

Hai người chạy một mạch thật xa, Trương Nữ Nữ mới dám khóc lớn:

- Đó rõ ràng là Kiêm Gia ca ca mà, nốt chu sa giữa chân mày cũng giống y hệt mà? Tại sao không nhận ra chúng ta? Tại sao lại thành Tần vương gia người người đều sợ?

Lý Đại Nha vội vàng túm lấy tay áo nàng ấy:

- Nữ Nữ, đừng nói nữa.....người đó không phải Lâu Kiêm Gia, cũng không phải Tần vương! Là chúng ta nhận nhầm người!

Lý Đại Nha nắm chặt tay Trương Nữ Nữ, dùng sức lắc đầu với nàng ấy. Có lẽ nàng hiểu được, Lâu Kiêm Gia hiện tại không phải là người các nàng có thể trêu chọc, nếu huynh ấy thực sự không nhớ các nàng thì tốt, còn nếu huynh ấy nhớ thì nàng và Nữ Nữ chỉ có thể làm vong hồn dưới đao huynh ấy! Huynh ấy hôm nay là Tần vương! Không phải Kiêm Gia ca ca từng cùng các nàng chơi đùa nữa.....

- Trương Nữ Nữ, nếu người muốn gia đình hai ta đều không sao thì đem chuyện hôm nay gặp Lâu Kiêm Gia, Lâu Kiêm Gia trở thành Tần vương đều quên hết đi!

Lý Đại Nha trịnh trọng cẩn thận nói như vậy, Trương Nữ Nữ sớm đã bị dọa không nghĩ được gì cả, chỉ có thể gật đầu nghe theo.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Người Ấy Đã Chết, Tóc Không Búi Nữa

Kiêm Gia sau khi trở lại Tần vương phủ, tự tay viết một bức tấu chương sai người trình lên.

Từ Anh để mới năm tuổi, nghĩ cũng biết những tấu chương trình lên là cho ai xem.

Tần vương tuyệt đối sẽ không để Trọng Hoa trưởng công chúa gả đến Đại Diêu xa xôi, nhưng hán cũng hiểu nếu nói thẳng ra, nhiếp chính vương sẽ không để hán được như ý.

Cho nên hán xin lệnh đi sứ cùng Trọng Hoa trưởng công chúa sang nước Diêu, một mặt có chỗ để xoay sở chuyện hòa thân, mặt khác hán muốn đích thân đi Đại Diêu một chuyến, thăm dò tình hình của Phó Họa Khánh.....năm nay giang sơn Phó Họa Khánh đoạt được từ tay thê tử, dưới sự thống trị của hán ta rồi cuộc mạnh đến mức nào?

Tần vương không nói rõ trong tấu chương là có phải trưởng công chúa đi hòa thân hay không, mặc cho trên dưới Tây Tần phỏng đoán thế nào, thậm chí tổn hại đến danh dự Trọng Hoa, nhưng chỉ cần không để Trọng Hoa trở thành vật hi sinh chính trị thì bất luận ra sao đều được!

Hắn sẽ không để Trọng Hoa trở thành Hoa Dương thứ hai, thiên hạ của nam nhân nếu cần nữ nhân làm vững chắc thì xem là gì?!

Vũ đế vì giang sơn mà không tiếc hũy đi cả đời Hoa Dương, cuối cùng giang sơn và hoàng quyền thu được cái gì? Còn không phải tác thành cho lòng lang dạ thú của Diêu Dương hầu sao?!

Không bảo vệ được Hoa Dương, hắn tuyệt đối sẽ không để trường tử giẫm vào vết xe đổ của Hoa Dương.

Tin rằng Hoa Dương nếu còn sống cũng sẽ không để Trọng Hoa hòa thân đến Đại Diêu, nàng là người thiện lương, trong trẻo mà dịu dàng như thế.

Phó Họa Khánh là một con sói ăn không biết no. Cái hắn ta muốn không chỉ là Đông Diêu!

Tần vương đợi mấy ngày ở phủ, đến mồng ba tháng sáu có thái giám trong cung tới truyền khẩu dụ, chỉ nói nhiếp chính vương đồng ý, hôm sau, thánh chiếu do nhiếp chính vương nghĩ thay truyền lệnh.

Tần vương mang theo Trọng Hoa trưởng công chúa đi sứ sang Đông Diêu đàm phán chuyện ngừng chiến lập lại hòa bình.

Tây Tần và Đông Diêu trong lòng biết rõ đây chỉ là thời cơ hòa hoãn cho mỗi nước, không biết qua bao lâu họ sẽ lại đánh tiếp.

Trong ba đến năm năm, hai nước sẽ sống yên ổn với nhau, đã đánh một trận ai cũng chịu không nổi rồi, không mất ba đến năm năm nghỉ ngơi dưỡng sức là tuyệt đối không được.

Trái tim thấp thỏm của bách tính cũng an ổn hơn, cuối cùng có thể tiếp tục sống mấy năm yên bình, may mà không sống nơi biên cảnh, nếu sống nơi biên cương hai nước chỉ sợ mạng cũng không còn, vẫn là sống dưới chân thiên tử an toàn hơn chút.

Thời gian sứ giả nước Tần xuất phát được định vào tháng tám, Từ Anh để giữ Tần vương và Trọng Hoa trưởng công chúa ở lại qua đêm trung thu mười lăm tháng tám mới rời đi.

Mồng sáu tháng sáu sinh nhật Tần vương, là sinh nhật hai mươi tuổi, làm lễ nhược quán, ngụ ý trưởng thành.

Sử sách cũng có ghi lại về ngày này:

Năm Từ Anh thứ hai, Tần vương quỳ thật lâu trước mộ Võ Uy để không đứng dậy, Trọng Hoa trưởng công chúa sau khi rửa tay, muốn đích thân búi tóc cho đệ đệ ruột thịt nhưng Tần vương cự tuyệt.

Có sử quan không hiểu, truy hỏi. Tần vương trả lời:

- Cô vương cả đời chỉ búi tóc vì một người duy nhất, người ấy đã chết, tóc không búi nữa.

Sử quan vẫn không hiểu, sau đó hỏi thừa tướng, thừa tướng hơi trầm tư, đáp:

- Có lẽ giống Bá Nha - Từ Kỳ. (Bá Nha và Từ Kỳ là đôi bạn tri âm tri kỷ. Từ Kỳ nghe hiểu được tiếng đàn của Bá Nha qua khúc “Cao sơn lưu thủy”, từ đó hai người trở thành đôi bạn thân. Từ Kỳ mất, Bá Nha đập đàn, không gảy nữa.)

Sử quan bừng tỉnh, Từ Kỳ mất, Bá Nha hủy đàn, khúc “Cao sơn lưu thủy” không còn vang tiếng. Cổ nhân mất, Tần vương không búi tóc, là cùng một ý, bèn vui vẻ ghi vào sử sách.

Thành Hoài Châu.

Từ cuối xuân đến giữa hạ rồi đến mùa thu, trong thời gian nửa năm, Bạc Ngan cai trị thành Hoài Châu không chỉ trật tự mà còn làm kiên cố thêm các công trình quân sự, gia cố tường thành đồng thời theo ý kiến của Tang Vi Sương đào sông bảo vệ thành bên ngoài thành, trong thành xây dựng đường thoát nước mô phỏng theo Lạc Dương, khiến hệ thống phòng thủ thành Hoài Châu có thể sánh với Lạc Dương.

Dân chúng bàn tán say sưa, quan địa phương càng xem Bạc Ngan như thần Phật mà cung phụng, thành Hoài Châu nửa năm nay đã xử lý hơn ba mươi án tồn đọng hơn mười năm, giải quyết hàng ngàn án kiện một năm, bách tính không ngại của rơi trên đường, đêm không cần đóng cửa, đều nhờ phúc của vị tướng quân này và “quân sư mặt sắt” của ngài ấy.

Sau nửa năm, chính là tháng tám, như Vi Sương dự liệu, lệnh khai ân của Phó Họa Khánh cuối cùng cũng truyền đến Hoài Châu, đại khái như sau: Bạc Khanh tuy tự ý rồi bỏ chức vụ thủ thành nhưng có công đánh đuổi quân Tần, lại thêm cai quản Hoài Châu thỏa đáng, nay phong khanh làm nhất phẩm hộ quốc, lập tức lên đường về Lạc Dương.

- Mụ nội nó, lão tử cuối cùng cũng được về kinh rồi, lão tử nói mà, chỉ cần theo tướng quân làm tốt, nhất định có thể lập công! Các huynh đệ về kinh phong thưởng, thăng quan tiến chức nào!

- Phải đấy, các huynh đệ, sau khi vào kinh chúng ta giúp đỡ lẫn nhau, đừng để đến lúc đó công lớn, eo to rồi không nhận huynh đệ nhà mình nữa!

- Ha ha ha. ....

Sau khi thánh chỉ truyền đạt, Bạc Ngan hỏi Tang Vi Sương có vui không?

- Tướng quân có gì hỏi ta? Hiện tại người vui nhất hẳn là bản thân tướng quân chứ?

Tang Vi Sương không hiểu dụng ý của hắn, hỏi ngược lại.

Bạc Ngan cười khê:

- Ta chọn người làm quân sư, người dùng kế nửa tháng đánh lui quân Tần, dùng kế nửa năm khiến ta vinh quang trở về. Thành tựu như vậy, người không vui ư?

Vi Sương nhìn hắn sâu sắc rồi đưa mắt quét qua cảnh non nước ngoài lan can, đáp:

- Một kế đánh lui quân Tần cũng khiến hàng vạn con dân sinh linh đồ thán, vừa vui vừa buồn, sao có thể vui? Và lại tướng quân vinh quang trở về không liên quan đến lợi ích giữa ta và ngài, Vi Sương sao phải vui thay ngài?

- Ha ha.

Hắn cười đến mức răng môi lạnh lẽo:

- Ta tưởng rấn rết không biết cảm thấy bị thương, ta còn tưởng giữa ta và người, từ lâu đã không còn phân biệt. ....bây giờ xem ra là ta đã đánh giá cao chính mình. ....

Vi Sương nhìn vào mắt hắn, cười lạnh như nhau:

- Ta ra mưu, ngài ra sức, ta và ngài là đồng bọn, nếu ta là rấn rết, thì ngài và ta cũng chui ra từ cùng một ổ. Và lại không phải tướng quân đánh giá cao chính mình mà là Vi Sương không xứng.

- Ha ha, nếu đã như vậy. ....

Hắn ôm lấy vai nàng:

- Chuyện vào kinh diện thánh phong thưởng, đồng bọn cùng nhau đi nào.

Tức thì, nụ cười của Tang Vi Sương cứng lại trên mặt.

Nàng gỡ tay hắn ra, đột nhiên nói:

- Ta không phải quan viên trong triều, chuyện vào cung diện thánh liên quan gì đến ta?

Bạc Ngan nhìn nàng chăm chú, nhẹ nhàng nói:

- Vi Sương, tài học của người nên dùng để báo đáp quốc gia, càng huống hồ dù “phong lang cư tử” cũng không phải công lao của một mình ta. (Lang Cư Tử là tên một dãy núi ở Mông Cổ. Đại tướng Hoắc Khứ Bệnh thời Tây Hán đã leo lên núi Lang Cư Tử xây đàn tế trời, về sau “phong lang cư tử” được dùng để chỉ một trong những vinh dự cao nhất của võ tướng Trung Quốc)

Nàng cúi đầu:

- Vi Sương không cần công danh, cũng chán ghét công danh. Mong tướng quân đừng làm khó người khác.

Bạc Ngan gật đầu:

- Nếu đã như vậy, ta cũng không làm khó người. Nhưng, người vẫn nên theo ta về kinh đi, ta nghĩ, đã lâu như vậy không gặp Tang Cẩm Văn, người hẳn là rất nhớ.

- Dạ, tướng quân.

Hắn nói không sai, nàng sẽ theo hắn vào kinh, bởi vì lời hứa của nàng với Cẩm Văn.

Theo Bạc Ngan cùng vào kinh, đi thăm Cẩm Văn là chuyện đứng đắn, tiện thể thiết lập tổng bộ của Chủy Vũ tiêu cục ở Lạc Dương. Ôi, chuyến đi Lạc Dương này nàng có rất nhiều chuyện quan trọng phải làm! Về phân diện thánh? Thôi đi, lúc này không phải thời cơ gặp mặt Phó Họa Khánh, nàng thật sợ. ....sợ nàng nhất thời không kiềm chế được mà. ....hành thích vua.

Nhếch môi cười lạnh, hành thích vua đồng quy vu tận cùng Phó Họa Khánh là chuyện nhỏ, liên lụy cả nhà già trẻ của mình và Bạc Ngan mới là chuyện lớn.

- Sao hả? Còn không đi chuẩn bị? Tối nay chúng ta lên đường về kinh.

Bạc Ngạn vừa nói vừa chỉnh sửa lại áo choàng rộng rãi bên ngoài, dáng người đã đi đến ngoài điện, hẳn xưa nay hành tung bất định, Tang Vi Sương cũng không hứng thú muốn biết trước khi hắn về kinh sẽ đi đâu hay làm gì.

Ngày mười lăm tháng tám năm Vĩnh An thứ năm, hộ quốc tướng quân dẫn đại quân về Lạc Dương, dân chúng chào đón dọc theo hai bên đường, từ công thành đến Huyền Vũ Môn, hầu như lũ lượt chen nhau chỉ để được nhìn thấy phong thái của chiến thần!

Trên Càn Nguyên điện Đại Minh cung, Hoàng thượng và bá quan tiếp kiến Bạc Ngạn, trao ấn hộ quốc tướng quân, khen thưởng các phó tướng dưới trướng Bạc Ngạn.

Ngoài ra, Điều đế trên Càn Nguyên điện ra lệnh cho Bạc Ngạn tiếp đãi sứ thần nước Tần.

- Hoàng thượng, thần không biết nước Tần phái ai đi sứ sang ta?

Bạc Ngạn cau chặt mày hỏi, dù năm năm đã qua đi, nói chuyện với Phó Họa Khánh vẫn khiến hắn cảm thấy bị phẫn không thoải mái. ....

Triều đại thay đổi, kẻ thắng làm vua, nhân quả luân hồi, hắn không để ý những thứ này, nhưng vì Hoa Dương, hắn không thể tha thứ người trên điện Kim Loan ấy. ....

- Là Tần vương và Trọng Hoa trưởng công chúa.

Vị đế vương trẻ tuổi anh tuấn trên điện Kim Loan trầm giọng nói.

Nhất thời bá quan nghị luận sôi nổi, Trọng Hoa trưởng công chúa thì từng nghe thấy, là đường tử của đương kim Hoàng đế Tây Tần – Từ Anh đế, trưởng nữ của tiên đế Võ Uy đế, nhưng mọi người lại không biết gì về Tần vương, chỉ loáng thoáng nghe được Tây Tần có một Tần vương gia khiến người ta nghe tiếng đã sợ hãi, còn về lai lịch thực lực của ngài ấy thì Đông Điều xa xôi vẫn chưa nghe được.

- Tần vương? Tần vương này là ở đâu chui ra vậy? Sao trước đây chưa từng nghe tới?

- Nghe nói mới được phong gần nửa năm, hình như là đích tử của Võ Uy đế.

- Đích tử của Võ Uy đế? Đích tử của Võ Uy đế không phải đã bệnh chết từ rất lâu rồi sao? .....

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Theo Hắn Tiếp Đãi Sứ Thần?

Cùng ngày, không chỉ hộ quốc tướng quân Bạc Ngạn về kinh được bá quan tiếp đón mà còn có thiếu sư đại nhân mới nhậm chức đến Lạc Dương, người mà khi quân Tần xâm lược đã bảo vệ Thiệu Châu lập được đại công, sau chiến trận lại cai quản thành Thiệu Châu từ trên xuống dưới ngay ngắn rõ ràng – Thiệu Châu tri châu Lâm Cảnh Thần.

Ngày về Lạc Dương, Tang Vi Sương đến biệt phủ mà Tạ Tiết Doãn an bài cho nàng, khi báo Dương Yên dẫn Cẩm Văn lên phía Bắc, nàng đã sắp xếp xong xuôi với Dương Yên, bảo hắn ở nhà đợi nàng mang Lâu Kiêm Gia trở lại.

Nàng vừa bước vào nhà đã dọa A Vượng, Quá Tuyệt, cũng dọa Dương Yên ngây cả người, tạm thời không đề cập đến.

Không nhắc đến việc không tìm được Lâu Kiêm Gia, đồng thời khiến người cả nhà khổ sở một phen, Tang Vi Sương thực khổ tâm không nói nên lời, nhưng không thể không cảm thán một câu, cảm giác về nhà thật tốt.

Cảm giác về Lạc Dương thật tốt. ....

Dù phiêu bạt bên ngoài bao nhiêu năm, nàng cũng sẽ không quên bốn mùa của Lạc Dương, cây liễu bên sông Khô, mẫu đơn của Đế Đô Đài, trắng của Phong Hoa Môn, và sen trắng khắp Hoa Thanh Trì. ....

Đây mới là nơi nàng mong nhớ, là nơi nàng đã sống mười lăm năm.

Nghe Dương Yên kể về tình hình của Cẩm Văn ở Văn Uyên các, rằng đệ ấy nghiêm túc chịu khó, thường được Các lão khen ngợi, mũi Vi Sương không khỏi ê ẩm.

Tang Cẩm Văn, đệ ấy không nên chịu những thứ này, đệ ấy nên sống vui vẻ như ánh mặt trời; vốn dĩ đệ ấy có thể sống thoải mái như “mục đồng cười trâu”, là nàng đến, thay đổi cuộc đời đệ ấy, cũng hủy luôn cả Tĩnh Sơ.

- Phòng của đương gia ngày nào tôi cũng quét dọn, bày trí giống hệt hồi ở huyện An.

Dương Yên hai mắt ửng đỏ chăm chú nhìn Vi Sương nói.

Vi Sương hiểu ý hẩn, đêm nay là mười lăm, hẩn đang gián tiếp hỏi ý nàng tối nay có ở lại hay không.

- Không được, Dương Yên, mấy ngày nay cửa hàng mới của ta phải thu xếp, mấy hôm nữa ta mới về nhà ở, chắc hẳn khi đó Cẩm Văn cũng về rồi.

Nàng đặt hộp bánh Trung thu lên bàn tròn lớn ở đại đường, chỉ nói một câu:

- Nhớ tối nay chia ra ăn cùng Quá Tuyết, A Vượng.

Từ khi Lâu Kiêm Gia rời đi, nhà không thành nhà, nàng thậm chí không biết nên đối mặt với Quá Tuyết thế nào.

Dương Yên giật mình, chợt ý thức được, nàng đã thay đổi. Nàng dường như đang trốn tránh họ, dường như luôn bận rộn, dường như luôn có chuyện làm chưa xong.

Dương Yên thông minh, chỉ cần hơi động não là có thể nghĩ thông suốt, Tang Vi Sương đang trốn tránh họ, cũng là đang bảo vệ họ, nàng không muốn họ bị tổn thương, thậm chí vì điều này mà nàng không tiết lộ “cửa hàng mới” của mình.

Như vậy, hẩn chỉ cần vì nàng mà bảo vệ tốt vườn Tuyết Đào của nàng, vì nàng mà chăm sóc tốt những người trong trang.

Hơn mười ngày sau.

Chuyến Vũ tiêu cực của Tang Vi Sương khai trương ở phố Đông Phong Hoa Môn, ông chủ Hàn tìm đến.

Kỳ thực tiêu cực bình thường khai trương sẽ không sôi động như tửu lâu mà luôn khiêm tốn, nhưng Tang Vi Sương cố ý tìm người tiết lộ cho ông chủ Hàn, đương nhiên ông chủ Hàn rất nhanh đã tới.

- Không biết cậu chủ Chủy muốn làm bộ trang sức thế nào?

Sau khi hai người chào hỏi một chút thì tán gẫu đến vấn đề này.

Tang Vi Sương lấy từ trong ngực ra một tờ giấy:

- Ta đã vẽ sẵn mẫu rồi, làm phiền ông chủ Hàn, ông xem cần mấy ngày?

Ông chủ Hàn thấy là một cây trăm phượng thì không khỏi nhủ mảy, không đến mức bị dọa vì cây trăm phượng này là dùng mã não chế thành.....nhưng kiểu dáng thật sự rất đẹp, họa sư nhà ông cũng không có kỹ thuật tốt đến vậy, cây trăm này chỉ mới trên bức họa đã khiến người trong nghề như ông cực kỳ yêu thích, nếu làm ra sản phẩm thì có thể tưởng tượng được.

- Cậu chủ Chủy muốn giống tám phần hay giống hoàn toàn?

Tang Vi Sương biết làm giống y hệt chắc chắn rất khó:

- Giống chín phần đi.

- Vậy đại khái khoảng năm ngày mới có thể làm xong.

Ông chủ Hàn sờ cằm nói.

- Được, năm ngày sau ta đến tiệm của ông chủ Hàn lấy.

- Sao dám phiền cậu chủ Chủy đích thân đến cửa? Để tại hạ tới thì hơn.

Tang Vi Sương cong môi:

- Ông chủ Hàn thật tình như vậy, tại hạ không sợ nói cho ông biết, chỉ cần ông làm tốt cây trăm này, vinh hoa phú quý về sau sẽ hưởng không hết.....

Ông chủ Hàn cho rằng nàng đang nói đùa, không hề để ý, cười hiền lành:

- Ha ha, có thể nuôi sống vợ con là được.

Tang Vi Sương cong môi, trong lòng nói không chỉ nuôi sống vợ con, ít nhất vụ làm ăn này có thể khiến ông kiếm bạc đủ tiêu ba đời!

Dù sao thì nàng cứ ngồi ở nhà đợi ông ấy làm xong cái trăm này, kế tiếp thì sao?

Kế tiếp đương nhiên là đến phủ đệ mới của hộ quốc tướng quân tìm Bạc Ngạn!

Bạc Ngạn giờ đây có thể nói là đường làm quan rộng mở, lễ quan nhận thánh chỉ, đích thân giúp hấn chọn nhà ở, thuận lợi dọn ra khỏi Dung Dữ hầu phủ, cách xa đám di nương nải nải muốn căn xé hấn không chứa mảnh vụn kia, bây giờ có lẽ hấn đang rất vui vẻ nhân hạ.

Tang Vi Sương bước ra khỏi tiêu cục, cưỡi ngựa đi thẳng đến phủ hộ quốc tướng quân.

Phủ hộ quốc tướng quân.

Được thủ vệ thông báo có người muốn gặp hộ quốc tướng quân, người đó đeo mặt nạ sắt đen, không chịu tiết lộ tên họ, Thận nhi liền biết ngay là ai, bước chân trầm ổn từ trong phủ ra ngoài, nhìn Tang Vi Sương toàn thân hắc y, nhướn mày nói:

- Tướng quân đang tắm rửa, người theo ta đến tiền đường.

- Ồ.

Tang Vi Sương mặt mày lên tiếng. Nàng không thích việc thiếu niên Thận nhi này tuổi còn trẻ mà cứ biến bản thân thành dáng vẻ “ông cụ non”, một đứa trẻ đang yên đang lành không làm, mang cái mặt nạ lạnh băng ấy không cảm thấy mệt à?

Tiền đường.

Tang Vi Sương cất bước đi về phía giường trà, hoàn toàn như ở trong nhà mình.

Thận nhi thấy thế khỏe môi không kiềm được co rút.

Không thể trách Tang Vi Sương giống như vào nhà mình, chỉ vì bày trí nơi đây giống hệt như bày trí trong nhà Bạc Ngạn lúc xưa khi nàng lên xuất cung đến nhà hấn chơi.

Bạc Ngạn đặt giường trà ở tiền đường, nhắc tới cũng là vì nàng.

Tiên hoàng thích trà, lúc còn trẻ, nàng vì để lấy lòng phụ hoàng, cũng vì để phụ hoàng thường xuyên đến cung mẫu phi mà khổ tâm nghiên cứu trà đạo. Đến mức trong cung truyền ra lời đồn công chúa Hoa Dương thích trà, sau đó vì thói quen mà nàng thật sự sinh ra cảm giác yêu thích với trà, Bạc Ngạn biết nàng thích trà, mà nàng thường lên xuất cung tìm hấn chơi cho nên ở tiền đường “Tư Nhân Cư” nơi hấn ở đã đặt một giường trà.

Khi đó hấn giữ lại giường trà, vì nàng là công chúa, vì để khiến nàng thoải mái. Giờ đây năm năm đã trôi qua, vật đổi sao dời, hấn còn giữ giường trà làm chi?

Ngón tay lướt qua chuỗi âm tử sa, bàn tay chợt run lên, lúc trước nàng chưa từng nhìn kỹ, bây giờ chạm vào mới bừng tỉnh nhận ra, âm trong tay này là “Lư Cẩm” của phủ Lạc Dương cho ra năm Hoàng Kiến thứ mười hai. ....

Bạc Ngạn thời niên thiếu không thích “Yên Vân” nhỏ ốm yếu kiêu, màu sắc đậm nhạt, không thích “Hạ Đạm Hoa Thanh” cao quý xa hoa, chỉ thích mỗi mình “Lư Cẩm”.

- “Tiếng trống Khê Sơn hòa tiếng sấm, Mầm non tươi xanh thấm bình minh, Lá non hai mảnh xinh xinh, Cống lên song phượng* càng tình càng thuận. Gió lạnh thổi ồm đầu muốn ngủ, Hoa rụng xuân sâu rượu chưa phai, Cùng nâng ly tím ngâm nga, Mong người tự tại tiêu pha tháng ngày. ....”**

(*trà cống của Bắc Uyển Kiến Châu thời Tống dùng khuôn để tạo hình long phượng, song phượng là trà được tạo hình đôi phượng)

(**Đây là bài “Hòa Mai Công Nghi thưởng trà” (Cùng Mai Công Nghi nếm trà) của tác giả Âu Dương Tu thời Tống, bài thơ miêu tả mùa hái lá trà, mọi người cùng nhau lên núi đánh trống hòa với tiếng sấm mùa xuân, tạo thành cảnh tượng nao nhiệt thổi thúc mầm trà phát triển. Thi nhân còn viết lại sự nghiêm ngặt khi chọn trà cống, sự tinh thuần khi chế luyện trà của Kiến Châu, cùng với niềm vui thú khi bản thân mệt mỏi, ốm đau, say rượu, có người cùng uống trà ngâm thơ để giải rượu.)

Bài thơ trong ký ức nàng vẫn không quên một chữ nào, Bạc Ngạn thời niên thiếu thích tử sa Lư Cẩm, thích ý cảnh thưởng trà như vậy.

Trà nóng trong ấm Lư Cẩm chậm rãi rót vào chén tử sa, trong con chìm đắm, nàng không nhận ra một người đã đứng bên cạnh từ lúc nào.

Vi Sương giật mình, khẽ nâng mắt, cùng đôi con người trong trẻo kia nhìn nhau.

Nàng cảm thấy sắc mặt hấn rất nhợt nhạt, nàng nhớ dọc đường về Lạc Dương hấn đâu có bị thương hay vết thương cũ tái phát? Tại sao sắc mặt lại trắng bệch như thế, ánh mắt lại sắc bén như thế?

- Sao người biết bài thơ đó?

Hấn đề lại âm cuối run rẩy, ánh mắt sắc bén không tự chủ từ từ dịu lại. ....khuôn mặt hấn trong trẻo lạnh lùng như trăng, nhưng đáy mắt lại tràn đầy thâm tình.

Nước dọc theo tóc đen của hấn nhỏ xuống, mùi hương thơm dịu vừa tắm xông phả vào mặt, Tang Vi Sương chợt giật mình.

- Ồ. ....tướng quân, Vi Sương chỉ là. ....trước kia nghe người khác đọc qua một lần. ....nên nhớ. Có chỗ nào không thỏa đáng sao?

Trong con khăn trương, nàng hơi có vẻ nói năng lộn xộn, đầu óc xoay chuyển mới có thể nghĩ ra cái lý do này.

Năm đó ở trong cung nhiều người hầu hạ nàng như vậy, hẳn là có cung nữ từng nghe qua bài này, từ miệng của cung nữ truyền đi cũng là có khả năng.

Vừa nghĩ như vậy, hai người đều thấy hợp tình hợp lý.

Bạc Ngạn khép lại áo ngoài bằng gấm của mình, ngồi xuống đối diện Tang Vi Sương.

Tiền đường hương trà thoang thoảng, khói trắng bốc lên từ chén tử sa, dường như hẳn lại quay về rất nhiều năm trước.

Hai đứa trẻ vô tư, cận kề thân thiết, Hoa Dương ngồi trước mặt hẳn, bàn tay nàng mềm mại đáng yêu, khi đó còn cảm không được chuôi ẩm tử sa, nhưng biểu cảm trên mặt nàng lại nghiêm túc như vậy.

- Đầu tháng chín, theo ta tiếp đón sứ thần nước Tần đi. ....

Như ma xui quỷ khiến, hẳn đột nhiên thốt ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Tần Vương Gặp Âm Sát

- Phó. ....Hoàng thượng muốn ngài tiếp đãi sứ thần nước Tần?

Tang Vi Sương chột ngẩn người:

- Ta? Tại sao ta phải đi với ngài?

Đột nhiên, đôi môi lạnh băng của hẳn dán vào bên tai nàng:

- Ngươi phải biết một mình ta cô đơn biết mấy, mà ta chỉ muốn một mình ngươi cùng cô đơn với ta. ....

Lúc Tang Vi Sương không thể nhịn nổi nữa, muốn đẩy hẳn ra thì hẳn đột nhiên thẳng người lên, thở dài:

- Điện Kim Loan lạnh lẽo, một đám người y phục chỉnh tề đeo mặt nạ, chỉ nhìn thôi cũng thấy cô đơn. ....

Tang Vi Sương sững sờ, gương mặt chột đỏ lên, có lẽ vừa rồi nàng hiểu lầm.

- Nếu đã không muốn đi, sao không cáo ốm từ chối? Còn muốn kéo ta chịu khổ theo.

Trong lòng nàng biết Bạc Ngạn lần đầu lên vị trí cao, nhất định có hàng vạn ánh mắt nhìn hẳn phạm sai lầm, nếu hẳn cáo ốm không đi, chắc chắn sẽ có hàng nghìn quyền sở con đưa tới trước mặt Phó Họa Khánh, cho hẳn tội danh “ỷ sủng mà kiêu”. Nhưng nàng vẫn không nhận được mà oán trách hẳn!

- Tang Vi Sương, ta nói muốn ngươi đi theo ta thì ngươi phải đi.

Hắn lạnh giọng nhấn mạnh, không cho phép nàng nói “Không”.

Tang Vi Sương không vui nhăn chân mày nhặt như khói:

- Muốn ta đi? Ngài cũng nên cho ta chút lợi ích chứ nhỉ? Ta bây giờ không phải người nhàn rồi, bận lắm. ....

- Ngươi muốn lợi ích gì?

Thấy nàng dịu giọng, thái độ của hẳn cũng không cứng rắn nữa, một tay vịn về chén trà, một tay chống cằm, lười nhác hỏi.

Nước trên tóc hẳn vẫn đang nhỏ giọt tí tách, hẳn hình như không cảm giác được, vẫn biếng nhác kiêu căng như cũ.

Tang Vi Sương từ đầu đến cuối luôn hết cách với Bạc Ngạn, vừa bực mình vừa buồn cười, khóe môi mềm mại lạnh lẽo cử động:

- An bài cho ta mấy mỹ nhân.

- .....?

Hiển nhiên Bạc Ngan bị mấy lời viên vông của nàng làm cho không phản ứng kịp:

- Mỹ nhân? Ngươi muốn mỹ nhân làm gì? Ta bảo ngươi đi tiếp sứ giả nước Tần, mang mỹ nhân cũng phải xem trường hợp chứ? Hơn nữa lần này ta định để ngươi đóng vai mỹ nhân theo bên cạnh ta, ngươi thì hay rồi, lại bảo ta tìm mỹ nhân tới.

Tang Vi Sương nghe những lời khinh miệt của hấn thì không thuận theo không buông tha, nghiêng người về phía hấn, lớn tiếng nói:

- Tiếp đãi sứ Tần chẳng lẽ không có ca múa góp vui à? Ta chỉ muốn ngài cho ta một mỹ nhân để ta giúp ngài chung diện thôi! Đừng hẹp hòi với ta vậy chứ!

Nam nhân ấy mà, hần nhất là người khác nói hấn “hẹp hòi”, hai chữ này tương đương với đang nói họ không phải nam nhân, Bạc Ngan nếu không tức giận thì thật không phải nam nhân.

Hấn thỉnh linh đứng dậy, tóm lấy cánh tay nàng, kéo vào trong ngực.

- Tang Vi Sương, ngươi chán sống rồi à?!

Nàng lườm hấn:

- Đúng là chán rồi, ngài không chán ta cũng chán, cả ngày cẩu vớ ta vì những chuyện không đâu, thú vị không?

- Ngươi. ....

Tai đỏ bừng, xấu hổ buồn bực, lời nói nghẹn lại, hấn bị nàng nói trúng, khó chịu, bèn chậm rãi buông nàng ra. Tay dường như còn chề chạm phải thứ gì đó dơ bẩn xoa xoa lên áo bào trắng như tuyết. ....

- Bạc Ngan, ngươi đừng có quá đáng!

Thấy hành động đó Tang Vi Sương cũng thẹn quá hóa giận, tháo mặt nạ che mặt xuống, giận trừng Bạc Ngan.

Chọc giận được Tang Vi Sương, trong lòng Bạc Ngan mới cảm thấy vui sướng, nghĩ họ đều như nhau mới cười to nói:

- Ngươi không phải muốn mỹ nhân sao? Ta mang ngươi đi Phong Hoa Môn chọn, mập béo gầy ốm gì đều đủ cả, tối nay ngươi không chọn được người, bốn tướng quân sẽ không thả ngươi đi.

- Ta không đi đâu, nữ nhân của Phong Hoa Môn ta thấy nhiều rồi!

- Ồ. ....

Hấn nhìn nàng ý tứ sâu xa, đang lúc Tang Vi Sương khẩn trương vì mình nói sai thì nghe hấn nói:

- Ta quên mất tòa nhà ngươi đang ở là ở gần Phong Hoa Môn!

- ....

- Nếu Chủy Vũ đại nhân đã là khách quen của Phong Hoa Môn, không bằng mời Chủy Vũ đại nhân dẫn bốn tướng quân đi “học hỏi” một phen?

- Học hỏi cái gì? Chẳng lẽ tiểu tử ngài muốn ăn mặn à? (ăn mặn: nguyên văn là “khai huân”, là một tiếng lóng để chỉ việc ấy ấy)

Nàng quay đầu nhìn hấn, lời rất tự nhiên thốt ra khỏi miệng, còn chớp chớp mắt to “ngây thơ hồn nhiên”, mấy ngày trước nàng nghe thuộc hạ trong tiêu cục nói “ăn mặn Phong Hoa Môn”, chẳng lẽ Bạc Ngan nói “học hỏi” chính là ý này? Có lẽ vậy. ....

Lời Tang Vi Sương vừa thốt ra, gương mặt tuần tú của Bạc Ngan thỉnh thoảng lại, thực giống như nuốt phải một con ruồi vậy.

Tiếp đó là tiếng rống to vô cùng tàn bạo:

- Tang Vi Sương, ngươi rốt cuộc có phải nữ nhân hay không? Ta thật muốn bóp chết ngươi!

Rống xong, mặt thiếu niên nào đó đỏ bừng, trong đầu đều là hai chữ Tang Vi Sương vừa nói kia – “ăn mặn”! “Ăn mặn”! Nàng ta cũng nói ra khỏi miệng được!

Nàng bị hấn rống như vậy cũng ý thức được hai chữ vừa rồi mình nói tuyệt đối không phải chữ gì tốt, không chỉ không tốt mà còn rất “tục tĩu”?

Thế là, mặt nàng đột nhiên nóng bừng, để che giấu, nàng vội vàng đeo mặt nạ lên.

- Đợi đã, lúc này ngài nói gì? Muốn ta đóng vai mỹ nhân? ....

Tang Vi Sương vừa kịp phản ứng, khi cùng hấn tranh chấp nàng đã bỏ sót lời của hấn.

- Tướng quân! Sứ thần nước Tần gấp ám sát!

Lúc này, Thận nhi thành linh xuất hiện trước mặt hai người, cách họ không xa, Tang Vi Sương có thể nhìn thấy gân xanh trên thái dương hấn chực nhảy ra.

Sứ thần nước Tần gấp ám sát?

Bạc Ngạn bảo nàng đầu tháng chín theo hấn tiếp đãi sứ thần nước Tần, bây giờ là cuối tháng tám, hiển nhiên sứ thần nước Tần đã cách Lạc Dương không xa.

Bạc Ngạn nghe vậy giật mình, sứ giả trên đường gặp phải ám sát, vừa khéo chuyện này lại do hấn phụ trách.

- Niếp Thận, người dẫn ba nghìn tinh binh đi trước, bốn tướng quân lập tức đến ngay.

Sau khi Niếp Thận nhận quân lệnh khẩn cấp rồi đi, Tang Vi Sương nghiêng ngẫm nhìn Bạc Ngạn, nói:

- Xem ra tướng quân không đi Phong Hoa Môn được rồi, hôm nay ti chức cáo từ trước vậy. Có điều chuyện đóng vai mỹ nhân gì đó.....

- Tang Vi Sương, không lẽ ngươi muốn mang mặt nạ đi gặp sứ Tần?

Bạc Ngạn cong môi cười khinh miệt:

- Dù ta chiều ý người thì Hoàng thượng cũng sẽ không chiều đâu!

- Ngài có ý gì?

Tang Vi Sương ngẩng đầu nhìn hấn:

- Hoàng thượng muốn ngài dẫn ta đi làm gì?

- Tang Vi Sương, người bây giờ là người của ta, ta bảo người làm gì thì người làm đó, biết nhiều như vậy không tốt cho người đâu.

Tốc độ nói của hấn rất nhanh khiến tư duy nàng hơi không theo kịp.

- Bạc-Ngạn, người đang nói bậy cái gì đấy?

Mặt nàng đỏ bừng phình ra, lớn giọng kêu.

- Giọng người to thế, dù có hét vỡ cổ họng cũng không học được khí thế gầm một tiếng chấn động núi sông đâu, ta khuyên người nên tỉnh ngộ đi.....

Ý cười của hấn theo độ cong quỹ dị mà quyến rũ của khóe môi nhẹ nhàng tỏa ra:

- Người nếu không đi với ta, lỡ như trường công chúa Tây Tần rẽ rách kia bị Hoàng đế nhét vào chỗ ta thì.....

Hấn vươn tay vỗ nhẹ vai Tang Vi Sương:

- Nửa đời sau của người đợi rách giày cho ta đi.....

- .....

Lời của hấn giống như một cây gậy bị hơi nóng dí mạnh vào nàng vậy.

- Chử Vũ đại nhân vẫn nên suy xét cho kỹ, bốn tướng quân bây giờ phải đi xem sứ thần Tây Tần.....

Bạc Ngạn kéo áo khoác ngấn màu trắng trên vai xuống, xoa mạnh mấy cái trên mái tóc ẩm ướt.

Nhìn Tang Vi Sương tròn mắt há mồm, hấn cười hài lòng rồi cất bước khoan thai rồi đi.

Nhìn bóng dáng nhân nhả đi xa của Bạc Ngạn, nàng tuy tức giận nhưng càng nhiều hơn là cười bất đắc dĩ.

Hấn dường như không hề để ý chuyện sứ thần Tây Tần gặp phải ám sát?

Phó Họa Khánh lệnh cho hấn tiếp đãi sứ thần nước Tần, hấn lại hoàn toàn không để tâm, không hề lo lắng nếu sứ thần nước Tần chết trên đường đến Lạc Dương thì hấn sẽ chịu bao nhiêu trách nhiệm, có lẽ Bạc Ngạn chỉ mong sao được đi chém giết một trận cho thống khoái.....

Bây giờ nếu sứ Tần gặp nạn, chẳng phải vừa khéo cho hấn một lý do phong soái xuất chinh?

Hóa ra trong lòng cái tên này nghĩ như vậy, đúng là một tên điên mà.....

Tang Vi Sương lắc đầu, không còn xoắn xuýt chuyện sứ Tàn gặp nạn, ngược lại chuyện Bạc Ngan cưỡng ép yêu cầu nàng theo hẳn tiếp đãi sứ Tàn khiến nàng hết sức đau đầu, con người Bạc Ngan đối đãi với thuộc hạ hoặc tướng sĩ đều thấu tình đạt lý, tại sao chỉ “tàn bạo” với mỗi mình nàng, rốt cuộc kiếp trước nàng “ức hiếp” hẳn bao nhiêu chứ? Cho nên bây giờ đối thành hẳn “bóc lột” nàng? Nếu thật là như vậy, nàng chỉ có thể cảm thán một câu: ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.....

- “Eo hẹp ngày xưa khỏi kể ra, Sớm nay thỏa chí nức lòng ta, Gió xuân thả sức cho phi ngựa, Ngày trọn Trường An xem hết hoa.....” (Trích “Đăng khoa hậu” của Mạnh Giao, bản dịch thơ của Khương Hữu Dụng)

Nàng vừa đi vừa đeo mặt nạ sắt lên mặt, ngâm bài thơ này.

Nàng cho rằng để đối mặt với người nam nhân kia còn rất lâu rất lâu, không ngờ chỉ bốn năm mà thôi.....

Quốc thù dung nhập vào xương máu, nỗi hận nỗi đau mới còn chưa kết vầy.....

Nhiều năm sau gặp lại, nàng đã quên mất tâm trạng buổi đầu gặp hẳn ta, tâm trạng của một Hoa Dương thời niên thiếu.

Buồn cười, ban đầu sao nàng lại cho rằng hẳn ta là một quân tử nhẹ nhàng dịu dàng như nước?

Quả thật người không biết nhìn người không chỉ mỗi phụ hoàng, đáng đời nàng rơi vào kết cục không được chết từ tế.....

Nhưng, nàng thật sự vẫn chưa chuẩn bị tốt.....

Đời này nàng không ngờ sẽ được trùng phùng cùng Bạc Ngan, mà Bạc Ngan cũng dần dần dung hòa vào số mệnh của nàng.

Sự mạnh mẽ của hẳn khiến nàng ứng phó không kịp hết thảy.

Bình tĩnh mà xét, dù quá trình không giống trong suy nghĩ của nàng nhưng nàng không muốn thua, cũng tuyệt đối không cho phép mình thua.....

Chuyện ám sát xảy ra ở núi Tê Phụng cách phía Tây Lạc Dương năm mươi dặm.

Mưa đêm chợt đến, khi Bạc Ngan ra roi thúc ngựa chạy tới đã là giờ Dần hôm sau, sự kiện ám sát đã được người do Thận nhi mang đến ổn định lại.

Sau khi dọn dẹp hiện trường, Thận nhi an trí đoàn sứ thần nước Tàn nghỉ tạm ở chân núi Tê Phụng.

Nhìn thấy Thận nhi, Bạc Ngan vội vàng xuống ngựa, tức thì có cung nhân và lễ quan đi theo bước lên đỡ hẳn, hẳn không kiên nhẫn hất tay ra.

- Tàn vương và công chúa thế nào?

Hắn hỏi.

Một nam nhân trắng trẻo mặc áo bào đỏ trong đoàn sứ Tàn đi tới, chấp tay hành lễ với Bạc Ngan:

- Hạ quan Thạch Ngôn Ngọc, lễ quan của nước Tàn, khẩu kiến hộ quốc tướng quân, bầm hộ quốc tướng quân, trưởng công chúa điện hạ không có gì đáng ngại, chỉ là.....

Nam nhân ôn hòa lễ độ còn chưa nói xong, giọng nói trầm rõ từ chiếc xe lộng lẫy phía sau hẳn vang đến:

- Bỏn vương cũng không có gì đáng ngại, Bạc tướng quân không cần lo lắng. Khụ.....

Một tiếng ho khan kia kinh động đến Bạc Ngan, mày kiếm hẳn cau chặt, Tàn vương rõ ràng muốn nói cho hẳn biết, hẳn ta bị thương.

Dù trước đây hẳn không biết gì về Tàn vương thì giờ khắc này hẳn cũng biết hẳn ta không đơn giản.

Bạc Ngan không hề suy nghĩ, cung kính nói:

- Đã là tháng chín, một trận mưa thu một trận hàn, ban đêm trời lạnh, vương gia bảo trọng.

Sứ thần chưa vào hoàng thành không thể lộ mặt gặp đại thần, đây là quy tắc của người Tàn, mà ý của Tàn vương khi cho hẳn biết mình bị thương chính là nhắc nhở hẳn phải thêm người bảo vệ hẳn ta an toàn đến Lạc Dương.

Dù trước đó hẳn hoàn toàn không để ý sứ thần gì gì đấy, sứ thần chết, khai chiến với Tây Tàn mới hợp đúng ý hẳn!

Thay vì ở Lạc Dương xã giao với mấy đại thần còn không bằng mang theo các huynh đệ ra chiến trường chém giết, chính vì ôm ý nghĩ như vậy nên hẳn không hề để tâm đến việc tiếp đãi sứ thần nước Tàn.

Nhưng, hẳn đột nhiên nảy sinh hứng thú với vị Tàn vương này.

Trên đường tới Lạc Dương gặp phải ám sát, sau khi gặp ám sát còn ngầm ra lệnh cho hần bảo vệ, vị vương gia này không thể nghi ngờ là một người “khiếp nhược”, không chỉ bị quản chế mà còn không có thực quyền, không có binh mã, đúng không?

Dù hần nghĩ vậy nhưng vẫn cảm thấy trong khí thế của vị Tần vương này ẩn chứa sự kiêu căng ngạo mạn, sắc bén nội liễm. Có lẽ hần ta không đơn giản như vẻ bề ngoài.....

- Chuyện ám sát lần này, Đại Diêu ta sẽ truy xét rõ ràng, nơi đây cách Lạc Dương năm mươi dặm đường, trong đội có nữ quyền bị kinh sợ, bốn tướng quân để lại ba nghìn người đi theo, giờ Mẹo một khắc Bạc Ngan và bách tính Lạc đô sẽ đích thân nghênh đón tại cổng thành.

Lời của hần ít đi mấy phần lạnh lùng kiêu ngạo nhiều thêm một phần kính cẩn, nói xong, hần đưa mắt ra hiệu cho Niếp Thận rồi thúc ngựa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Tần Vương Lạc Thành Kinh Hạc Triều

Cái gọi là bách tính đích thân nghênh đón chỉ là lời khách sáo của Bạc Ngan, Tây Tần và Đông Diêu (tiền Vũ) đã dây dưa hàng trăm năm, trải qua vô số trận đánh lớn nhỏ, dân chúng hai nước ai mà không thù ghét lẫn nhau? Muốn bách tính Đông Diêu tươi cười nghênh đón sứ thần Tây Tần quả là chuyện mực cười.

Người Tần trong lòng biết rõ, ngày mùng một tháng chín, trên đường chỉ có vài người đi đường, không ai chọc phá ai, vốn là kẻ địch giao chiến đấu đá hằng năm, không phải bên này chiến bại cầu hòa thì là bên kia chiến thắng xưng đại ca, hai bên ai cũng chẳng tin ai, cái họ muốn chỉ là lợi ích.

Xe ngựa của sứ thần nước Tần xuyên qua cổng thành Lạc đô đồ sộ, hộ quốc tướng quân Bạc Ngan của Đại Diêu cười bạch mã nghênh đón, nhàn nhạt hỏi dò một câu:

- Vương gia, công chúa thánh an.

Trừ hai chữ thánh an, phần nhiều là khinh bỉ và giễu cợt.

Không ai để ý lời chào hỏi ngắn gọn này. Mỗi người đều đang phỏng đoán tâm tư đối phương, đều vắt hết óc để tranh thủ được lợi ích lớn nhất.

Bạc Ngan cười bạch mã đi đầu phía trước, sứ thần nước Tần theo sau, đoàn xe chậm rãi đi về phía hoàng cung.

- Nữ nhân kia đâu?

Đôi mắt sáng nhìn thẳng phía trước, hần lạnh giọng hỏi Thận nhi.

- Ch�y Vũ đại nhân sau giờ Mùi sẽ ở điện Quỳnh Du đợi ngài.

Thận nhi cúi đầu đáp, hai người không trao đổi ánh mắt.

- Ngươi nếu không đi nhắc nhở nàng ta, nàng ta nhất định sẽ không để trong lòng.

Bạc Ngan lúc này mới nhìn Thận nhi:

- Sau khi thánh thượng tiếp kiến sứ Tần, ngươi đi tìm nàng ta.

Thận nhi im lặng gật đầu, sắc mặt hơi khó coi. Hần không biết Bạc Ngan rốt cuộc ôm tâm tư gì với nữ nhân kia, không phải không quan tâm cũng không phải quá thân thiết, chính cái loại nóng lạnh đủ cả này khiến người ta có cảm giác lập lòe nước sôi, mới khiến hần sinh lòng ngờ vực, nhưng hần hiểu rõ Bạc Ngan đối xử với Tang Vi Sương rất khác biệt.

Hai bên đường có dân chúng xem cuộc vui nhỏ giọng nghị luận.

- Nghe nói Tây Tần bại bởi hộ quốc tướng quân chúng ta, cho nên vì cầu hòa mà đưa “lão xử nữ” trưởng công chúa gả tới.

- Hóa ra là vậy, ta còn nói sao phải phái một công chúa đường xá xa xôi đến đây chứ.

- Nè, nhiếp chính vương nước Tần sợ Hoàng thượng nhìn công chúa ấy không vừa mắt nên tin tức hòa thân vẫn chưa thả ra đấy.

- Công chúa ấy bao nhiêu tuổi?

- Hai mươi hai.

- Đang tuổi thanh xuân nở rộ, lại là nữ tử chưa xuất giá, đây là chuyện rất đáng buồn, trưởng công chúa lần này nếu không được Hoàng thượng nhìn trúng, trở về nước Tần sợ là càng không ai muốn. ....

Một ông lão trà lâu sờ cằm nói.

- Các huynh đệ, chúng ta đánh cược, cược xem Trọng Hoa công chúa này có thể cầu kết với Hoàng thượng không?

Các công tử thiếu gia trong trà lâu cũng ầm ĩ.

- Vụ cược này không hay, không ai chơi với người đâu, kẻ mù cũng thấy là không thể nào! Hơn nữa, có lời đồn là vị kia của Thần gia Hoài Châu sắp tiến cung rồi. ....

Nam tử kia vừa nói vậy, mọi người nghe đều gật đầu:

- Phải đó, Trọng Hoa công chúa này không có số mệnh tiến cung, trở thành một trong tứ phi cũng khó. ....

Công tử đòi đánh cược nghe vậy không phục, tuy bản thân cũng cảm thấy Hoàng đế Đại Diêu sẽ không vừa ý Trọng Hoa công chúa, nhưng vì hấn đưa ra đề tài đánh cược lại bị mọi người ngó lơ nên đỏ mặt tía tai nói:

- Nữ nhân nào trong cung có số mệnh làm tứ phi? Hoàng thượng hiện tại có tứ phi sao? Xung quanh bất quá cũng chỉ có một Vương mỹ nhân đắc sủng! Đây! Gia hôm nay cứ muốn cược vị công chúa này không chỉ có thể tiến cung mà còn có thể trở thành phi tử của Hoàng đế! Gia cược ba ngàn lượng!

Các vị công tử vốn đang nói cười ha ha, khi nghe Nhậm Tây Dương cược ba ngàn lượng thì chung quanh lập tức yên tĩnh lại, không chỉ thế mà trên mặt mọi người đều là vẻ không thể tin được.

Nhậm Tây Dương là ai? Gia đình không thể nói là giàu có, chỉ có thể nói là khá giả, có một ngoại tổ phụ làm thiếu bảo, nhưng đó là ngoại tổ phụ, không phải gia gia hay phụ thân, mẹ hấn cho rằng bản thân hạ mình gả cho cha hấn, cha hấn lại là người sợ vợ nên tiền bạc trong nhà đều do mẹ hấn quản, hấn suốt ngày không có chuyện gì làm, theo một đám công tử Lạc Dương trà trộn vào các trà lâu tửu quán, phẩm hạnh của hấn chưa đến nỗi đi thanh lâu vũ phường, bình thường những người này thích ầm ĩ nhỏ đánh cược nhỏ, chưa từng thấy Nhậm công tử đưa ra số tiền cược vượt quá năm trăm lượng.

Trong con tức giận, hấn lại nói ra ba ngàn lượng, chẳng lẽ đầu bị ngập nước à?

- Đây, Nhậm Tây Dương người động kinh hay sao thế? Coi chừng mẹ ngươi mà biết sẽ đánh gãy chân ngươi!

Người này vừa trêu chọc, những người khác đều “Ha ha ha. ....” cười lớn.

- Địch com mẹ nấu, tướng gia cược không nổi à? Gia hôm nay đã quyết định cược rồi, ai không dám cược tránh qua một bên!

- Ồ hay!

Công tử kia xắn tay áo lên nói:

- Nhậm Tây Dương người cũng dám cược, lẽ nào lão tử không dám cược? Ba ngàn lượng đúng không? Cùng tiền cược, ta cược Trọng Hoa công chúa tới thể nào về thể này!

Công tử kia quét mắt qua mọi người phía sau:

- Các huynh đệ, ai dám cược thì cược cho Nhậm Tây Dương xem nào!

- Nhậm Tây Dương cũng dám cược, chúng ta có gì mà không dám cược?

- Thời hạn cược thì sao? Bao lâu?

- Đương nhiên là cược đến khi sứ Tần quay về!

- Không, cược một năm, trong vòng một năm!

Nhậm Tây Dương vỗ ngực nói.

- Ngươi là vì trong vòng một năm gom đủ ba ngàn lượng chứ gì!

- Ha ha ha. ....

Các công tử cười nghiêng trước ngả sau.

Đoàn xe sứ thần nước Tần đã cách căn trà lâu cũ ấy rất xa, tiếng cười của những công tử trẻ tuổi cũng chìm trong tiếng gió.

Lạc đô tháng chín, “cúc hữu anh, phù dung lãnh. Hán cung thu lão, kỳ hà hóa vi y”. (trích “Hoa lịch” của Trình Vũ Văn thời Minh, nghĩa: “tháng chín: cúc nở hoa, sen lác đác. Hán cung mùa thu, đem cành lá của sen và cây củ ấu làm thành y phục”)

Đoàn xe đi ngang qua bờ sông Khổ Lạc đô, con gió mát nhẹ nhàng thổi tung màn xe màu ánh trắng của sứ Tần, đôi mắt tuyệt mỹ màu hổ phách lộ ra trong tầm mắt mọi người, chỉ có điều.....một khối ngân giáp che đi nửa gương mặt hấn, mọi người chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ như tranh vẽ.....

Người đi đường ngang bờ sông Khổ hít sâu một hơi, khuôn mặt tuyệt mỹ như vậy, ẩn bên dưới mặt nạ bạc kia lại là một dung nhan nghiêng nước nghiêng thành đến nhường nào?

- Mau nhìn kia! Có hạc trắng bay về phía ngài ấy!

- Mau nhìn kia!

Một thiếu niên cười bỏ chỉ vào hai con hạc trắng xinh đẹp từ trên trời bay xuống, lớn tiếng kêu lên.

Lúc này không chỉ người qua đường bên sông Khổ mà ngay cả binh sĩ hộ tống đoàn xe cũng đổi mắt nhìn “kỳ quan” này.

Hạc trắng đáp xuống trước vương tọa của sứ Tần, chặn đường đi của họ, lễ quan chú ý đến hạc trắng đương nhiên bối rối cho dừng xe. (hạc được người TQ xem là biểu tượng của quân tử, may mắn, hạnh phúc, trường thọ,... chúng là loài chim được tôn kính chỉ sau phượng hoàng nên lễ quan không dám tùy tiện mạo phạm đám hạc này)

Hai con hạc trắng kia đáp xuống, tiếp theo lại có ba con khác đáp xuống trước vương tọa, màn xe màu ánh trắng, mỹ nam tử dung mạo tuyệt thế.....và hạc trắng “quỳ xuống” như kỳ tích.....

Quả thực là sáng chói mắt của dân chúng, hạc trắng vốn là vật tiên, chẳng lẽ nam tử trên vương tọa kia là thần tiên lạc bước xuống trần?

Đời sau có câu thơ “Tần vương Lạc thành kinh hạc triều” (Tần vương ở Lạc Dương kinh động hạc bay tới triều bái) lưu truyền hậu thế, chữ “triều” trong câu thơ này mang ý “triều bái” (chầu lạy vua), có thể thấy các văn nhân đời sau đã giải thích lần đi sứ này của Tần vương thành một tràng nhân quả luân hồi.

Đời sau cũng sinh ra các thuật ngữ “bạch hạc kinh giá” (hạc trắng kinh động xa giá), “Khổ thủy lạc hạc” (hạc đáp xuống bên sông Khổ), “quỳ hạc tự tử” (hạc quỳ xuống tự thấy mình xấu hổ) dùng để hình dung dung mạo tuyệt mỹ của một nam tử.

Dù Bạc Ngạn ngày xưa được xưng “Lạc Dương đệ nhất mỹ nam” cũng không khỏi sững sờ tại chỗ, hấn trước nay chưa từng để ý đến dung mạo, dù người khác có khoe khoang “đanh tiếng” của hấn, hấn cũng chưa từng để ý mấy thứ này. Nhưng khi đối mặt cùng nam tử trên vương tọa kia, đối diện với đôi con ngỗng tuyệt mỹ màu hổ phách ấy.....hấn thế nhưng lại cảm thấy có chút “xấu hổ”.....

Có điều Tần vương Kiêm Gia dùng ngân giáp che mặt là ý gì?

Trên đời những người muốn che giấu dung mạo mình không ngoài lý do dung mạo bản thân quá xấu hoặc sợ bị kẻ thù nhận ra.....nhưng chỉ khuôn mặt Tần vương thôi đã khiến người khác kinh ngạc than thở, tuyệt đối không phải loại thứ nhất, vậy chỉ có thể là loại thứ hai?

Đôi con ngỗng đen nhánh thướt tha trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Bạc Ngạn nheo lại.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Ánh Mắt Sắc Bén

Đoàn xe sứ thần nước Tần đến Huyền Vũ Môn đỡ kiệu tháo yên, đi trên nền đá cẩm thạch, hướng về phía điện Hàm Nguyên khí thế to lớn.

Vị đế vương mũ miện và trang phục màu đen đứng trên bậc thềm trước điện Hàm Nguyên, các đại thần đứng san sát hai bên đều nhìn hai vị hoàng tộc nước Tần từ trên vương tọa của sứ thần nước Tần bước xuống.

Từ trên vương tọa bước xuống, mọi người có thể thấy Tần vương Kiêm Gia bạch y quét đất, từng đóa hoa quỳnh rực rỡ trên nền áo choàng màu lam khói như ngấm trong nước.....hấn vừa qua nhọc quán nhưng không búi tóc, mái tóc dài buông xuống sau vai, chỉ dùng một sợi tơ màu lam khói cột lại. Ngân giáp che nửa mặt, chỉ để lại khuôn mặt tuyệt thế vô song.....

Tần vương sau khi bước xuống thì cất bước đi tới chiếc kiệu phía sau, bàn tay trắng nõn xuyên qua rèm đỏ, một bàn tay ngọc đặt lên tay hấn.

Một nữ tử xinh đẹp toàn thân mặc y phục màu tím thêu mẫu đơn tơ vàng từ trong kiệu bước ra. Người này chính là trưởng tỷ của Tần vương Kiêm Gia –

Trọng Hoa công chúa.

Đến trước vị đế vương đứng thẳng người trên bậc thềm cao điện Hàm Nguyên, hai người khom mình hành lễ.

Sứ thần nước chiến bại hành lễ dưới bậc thềm là quy củ của sứ thần ba nước, với việc này hai bên đều không nói nhiều, dù có oán hận cũng chỉ có thể cắn răng nuốt vào trong bụng!

Khoảng cách xa như thế, ánh mắt sắc bén của nam tử ngân giáp che mặt có một khoảnh khắc bắn thẳng vào vị đế vương trẻ tuổi, tựa như muốn quét qua lục phủ ngũ tạng của vị đế vương ấy.....sắc sảo thấu suốt mà khắc cốt ghi tâm.

Khoảng cách xa như thế, Hoàng thượng nước Diêu đương nhiên không nhìn rõ khuôn mặt của Tần vương Kiêm Gia, nhưng lần đổi mắt vừa rồi lại khiến hắn có ảo giác như bị ngân châm đâm vào. Chân mày khẽ nhướng lên, hắn không khỏi nheo mắt nhìn hai người đang hành lễ kia.

Lễ quan nước Tần bưng khay đi lên bậc thềm cao, khi cách vị đế vương nọ mấy thước, Thạch Ngôn Ngọc cầm lấy danh mục quà tặng trên khay do nhiếp chính vương tự tay viết, trước tiên là những lời xã giao tỏ rõ ý hòa hảo của nước Tần, hai nước định ra lời thề mười năm không tái chiến. Kế đó đương nhiên là quà tặng.....

Sứ quan đứng bên cạnh Hoàng thượng nước Diêu giờ sổ ghi chép, vài quan lớn khi nghe lễ quan nước Tần đọc danh mục quà tặng đã không nhịn được ý cười, gương mặt vui sướng, ra vẻ người thắng hiển nhiên phải được đối đãi như thế.

Thạch Ngôn Ngọc sau khi đọc xong, cuộn lụa đỏ lại đặt vào trên khay do lễ quan bưng, lễ quan lại dâng khay cho cung nhân bên cạnh Hoàng đế nước Diêu.

Thạch Ngôn Ngọc đưa mắt nhìn về mặt của vị Hoàng đế nước Diêu này, phát hiện trên khuôn mặt anh tuấn của vị Hoàng đế ấy là thần sắc trầm ổn, không hề dao động, hiển nhiên không để những thứ quà tặng này vào mắt.....

Thạch Ngôn Ngọc kinh hãi, nếu là người tham lam thì dùng vàng bạc là được, nếu là người thích những việc lớn lao thì nhường thành trì là được, nhưng vị Diêu đế này, một không lộ vẻ tham lam, hai không lộ vẻ trọng công danh lợi lộc.....nhìn sắc mặt cũng không thể đoán ra được gì.....lòng hắn hơi nặng trĩu, phải biết lần này hắn theo chủ tử, thứ nhất là đi sứ, thứ hai là thăm dò; biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.

Vị đế vương kia khẽ nâng cánh tay, nói với hai vị quý tộc hoàng thất Tây Tần dưới thềm đá trăm thước:

- Tần vương và công chúa đường xa mà đến, trăm nhất định giữ hai người ở lại Lạc Dương lâu dài.....

Bá quan kinh ngạc, ngay cả Thạch Ngôn Ngọc và mấy lễ quan cũng sững sờ thật lâu.

- Tội nay Bạc Ngạn tướng quân thiết yến chiêu đãi sứ thần ở điện Quỳnh Du, lúc đó trăm sẽ dẫn các cung phi đến.....Tần vương và Trọng Hoa trưởng công chúa nhất định phải cùng tới đấy.

Môi mọng của Phó Họa Khánh cong lên một độ cong quyến rũ, có lẽ hắn không tuyệt thế vô song bằng Tần vương Kiêm Gia nhưng phong thái quyến rũ thần bí của nam tử lại được thể hiện trên người hắn đến cực hạn, cũng khó trách.....dù hắn cướp ngôi xưng đế, dù hắn vô tâm bạc tình, ngay cả giang sơn của thế tử nhà mình cũng chiếm đoạt vào trong túi mà vẫn có nhiều giai nhân xinh đẹp đem lòng mến mộ.

Trọng Hoa công chúa thẳng thắn tạ ơn, lại phát hiện hoàng đế đứng bên cạnh gần như thất thần, trong lòng nàng giật mình, đưa tay kéo áo Tần vương.

Nàng không hiểu những xích mích giữa Tần vương Kiêm Gia và Phó Họa Khánh, càng không hiểu đó là thâm thù đại hận, huyết hải thâm thù. Nàng chỉ biết Tần vương Kiêm Gia có một sư huynh Lô Uyên tình như thủ túc nhưng không biết mười lăm năm qua Tần vương Kiêm Gia đã trải qua những gì.

Mười lăm năm trước, nàng và phụ hoàng đều cho rằng Hiếu Nhân hoàng hậu mang đệ ấy đi thì đệ ấy sẽ không về hoàng thành nữa, ba năm trước nàng nhận được tin báo của thám tử nói đệ ấy bệnh chết, nhưng sau mười lăm năm đệ ấy lại trở về bên nàng.....

Mười lăm năm sau, đệ ấy đã trưởng thành thành một nam tử tuyệt thế vô song, trầm ổn cơ trí, không nhuốm bụi hồng trần thế tục, vẻ đẹp của đệ ấy khiến người ta chần động.....nhưng nàng lại cảm thấy đệ ấy cách nàng xa đến vậy.....nàng không hề biết gì về quá khứ mười lăm năm qua của đệ ấy, mà đệ ấy lại càng không muốn nói cho người khác biết.

***

Quỳnh Du Các phía sau điện Quỳnh Du.

Các vũ nương khiêu vũ trong cung dưới sự hướng dẫn của các nữ quan đã bắt đầu hăng say tập luyện, chỉ vì Quỳnh Du yến hôm nay tiếp đãi sứ thần nước Tần. Vừa nãy họ nghe được các công công bên người Hoàng thượng nói, tối nay Hoàng thượng sẽ giả làm đến Quỳnh Du yến, nếu may mắn, bản thân cố gắng thêm một chút, có lẽ họ có thể rời khỏi Quỳnh Du Các, vào nội cung làm nương nương chủ tử, không cần bị người khác sai bảo ức hiếp nữa.

- Tuyệt Tiêu, người nhẹ chút nhẹ chút, nhẹ chút mà! Đừng siết nữa.....

Một vũ nương xinh đẹp nhào người trước bàn gỗ đàn hương, một cung nữ phía sau khoác vũ y lên cho nàng.

- Úc Cẩn, thít chặt thì vóc người đầy đặn mảnh khảnh phía trước của cô mới thể hiện hết ra được.....yên tâm đi, xiêm y này cô mặc tuyệt đối đẹp, quá lòng rồi.....Ồi! Vẫn nên đề phòng ngộ nhớ thì hơn! Cô không nghe nói sao, lúc Hoàng thượng mở tiệc chiêu đãi Hoài Tây vương, một vũ nương trước kia của Quỳnh Du Các cổ áo xệ xuống lộ ra bầu ngực, trực tiếp bị Hoàng thượng hạ lệnh kéo ra ngoài loạn côn đánh chết.....

- Cũng đúng.....

Đôi mắt như khói mùa thu, hàng chân mày như ánh nắng chiếu qua sương sớm của Hạ Úc Cẩn khẽ nhấc lại, âm thầm gật đầu, đồng thời trái tim khó nén được vẻ cô đơn.

Nàng vốn là nữ nhi của quan huyện một huyện nhỏ phủ Tô Châu, vào tháng chín năm Vĩnh An thứ tư, trong đợt tuyển tú lớn khắp Đại Diệu, nàng đã rời xa người nhà đến thành Lạc Dương, nhờ kỹ thuật múa xinh đẹp mà được giữ lại Quỳnh Du Các, nhưng suốt một năm không thấy bóng quân vương, ngay cả trong yến hội lớn nhỏ cũng chưa từng được các đại quan ưu ái, nàng không muốn ở trong cung chịu khổ thêm mười năm nữa, chờ sau khi già nhan sắc tàn phai được đưa ra khỏi cung, nàng còn có thể khiếu vũ sao? Còn có thể cùng các thiếu nữ tuổi xuân thì tranh sủng sao?

Người tựa như gương sáng đều có thể hiểu những điều này. Cho nên nàng cũng học lung lạc người trong cung, cùng vài người đạt thành chiến tuyến, cùng nhau nỗ lực vì vinh hoa phú quý.

- Úc Cẩn, ta nói nhỏ cho cô biết, ta nghe nữ quan chấp sự điện Hàm Nguyên nói, Tần vương Tây Tần là một nhân vật tốt hiếm gặp có một không hai.....cho nên.....

Lục Tuyết Tiêu dùng sức thít chặt thắt lưng trên người Hạ Úc Cẩn:

- Cho nên cô phải hiểu ý ta, nếu lần này không thể hấp dẫn sự chú ý của Hoàng thượng, thì hấp dẫn sự chú ý của.....Tần vương kia cũng được.....

Hạ Úc Cẩn cái hiểu cái không nhìn Lục Tuyết Tiêu, Lục Tuyết Tiêu cười nịnh nọt nàng.

Lục Tuyết Tiêu là nữ quan Quỳnh Du Các tiến cung đã ba năm, chưa từng được thăng chức, tướng mạo bình thường, hơn nữa giọng nói khá thô nên không được thượng quan trong cung phân đến chỗ các mỹ nhân, vì thế mà trong lòng không khỏi có chút oán hận.

Hạ Úc Cẩn mặc xong vũ y, chống người đứng dậy bên bàn gỗ đàn hương, Lục Tuyết Tiêu đến bên giá y phục lấy cho nàng mảnh lụa tay thì thấy một hắc y thiếu nữ xuất hiện trước mặt.

Lục Tuyết Tiêu giật nảy người, chỉ vào đối phương run giọng hỏi:

- Ngươi, ngươi là ai? Tại sao lại ở đây?

Lục Tuyết Tiêu phản ứng lại, đang định kêu lớn ra bên ngoài đại điện thì hắc y thiếu nữ nọ mở miệng:

- Các ngươi không cần căng thẳng, cũng không cần gọi người, ta là người do Bạc Ngạn tướng quân phái tới!

Lục Tuyết Tiêu nghe nói là người do Bạc Ngạn tướng quân phái tới mới hơi hơi thả lỏng, nhưng vẫn không yên tâm đưa mắt nhìn chằm chằm thiếu nữ nọ:

- Nếu Bạc Ngạn tướng quân phái ngươi tới, tại sao ngươi không đi theo thượng cung đại nhân mà lên lên lút lút đi vào làm gì?

Biết nàng ta không tin tưởng, Tang Vi Sương lấy ra lệnh bài của thuộc hạ Bạc Ngạn.

- Thế này ngươi tin rồi chứ?

Tang Vi Sương cười nói, lại nhìn về phía Hạ Úc Cẩn:

- Nữ quan đại nhân, có thể cho ta mượn vũ nương này không.....

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Hỏa Phượng

Đùa gì vậy, nàng ta lại muốn mượn vũ nương trong cung, nàng ta không biết hôm nay tổ chức Quỳnh Du yến tiếp đãi sứ thần nước Tần sao?

- Không được, Úc Cẩn hôm nay phải có mặt trong Quỳnh Du yến.

Lục Tuyết Tiêu nghiêm mặt nói.

Tang Vi Sương cười nhẹ:

- Yên tâm, ta mượn nàng ấy chính là vì Quỳnh Du yến, cô nếu tin ta, sau ngày hôm nay, Ước Cẩn cô nương chắc chắn sẽ được chú ý.....

- Cô nói gì?

Hai vị cô nương đồng thanh nói, trợn mắt há mồm nhìn nàng.

- Cái này phải xem các cô tin ta hay không, nếu tin thì vinh hoa phú quý này ta có thể cho các cô.

Tang Vi Sương nói, trong mắt là tự tin kinh người:

- Nếu không tin, ta đành phải về phủ.....nếu Bạc Ngạn tướng quân hỏi ta hôm nay tại sao không đến Quỳnh Du yến, ta đành phải nói là có một nữ quan tên Tuyết Tiêu và một nữ nhân tên Ước Cẩn của Quỳnh Du Các làm mất hứng thú của ta.....các cô nói xem.....

- .....

Hai cô nương nghiêng răng nghiêng lợi, nữ nhân này thực quá đáng ghét, các cô trêu ai chọc ai mà nàng ta lại đối xử với các cô như vậy?

Chịu nàng ta định đoạt? Nhưng các cô không biết nàng ta muốn gì, càng không biết nàng ta sẽ làm ra loại chuyện khác người gì! Không chịu nàng ta định đoạt? Hộ quốc tướng quân không phải người các cô chọc nổi, nữ nhân này có lệnh bài bạch hồ của hộ quốc tướng quân, lại có thể tự do ra vào Quỳnh Du Các vào lúc này, có lẽ sẽ không gạt các cô!

- Tôi, tôi đi theo cô.....

Hạ Ước Cẩn đâm lao phải theo lao run giọng trả lời nàng.

- Ừm.....

Tang Vi Sương như cười như không nhìn thiếu nữ xinh đẹp này, hài lòng gật đầu, vóc dáng nàng ta khiến nàng thân là nữ nhân cũng phải ghen tị, chỉ riêng tướng mạo mảnh mai, nhan sắc như hoa lê trong mưa kia đã khiến trái tim người ta ngửa ngáy, cộng thêm đôi mắt nàng ta cũng rất đẹp.....ừm.

- Vậy cô không thể dối ý, lát nữa ta bảo cô làm gì thì cô làm đó, nếu không ta không dám bảo đảm cô có làm mất hứng thú của ta hay không, càng không dám bảo đảm có thể quên được cái miệng của mình trước mặt Bạc Ngạn tướng quân hay không.....

- Cô.....

Hạ Ước Cẩn nghe nàng nói vậy, sớm đã nước mắt lưng tròng, run rẩy nói không nên lời, không thốt được chữ nào, chỉ có thể gật đầu tỏ vẻ “khuất phục”.

- Rất tốt, Hạ cô nương, cô đi theo ta.

Vào khoảnh khắc Tang Vi Sương xoay người, nụ cười trên mặt nàng “rạn nứt”, nàng ta thật sự xem nàng là rắn rết hay mãnh thú? Nàng cùng lắm chỉ muốn dạy nàng ta một vũ khúc, sau đó trang điểm cho nàng ta một chút, vậy mà nàng ta sợ thành như vậy.

Ôi, mỹ nữ nhát gan thế này sao có thể sống trong hoàng cung đến bây giờ?

Nghe thám tử nói, nàng ta vào cung năm Vĩnh An thứ tư, điều này khiến Vi Sương bỗng dưng nhớ đến Tĩnh Sơ.

Hạ Ước Cẩn luống cuống tay chân theo Tang Vi Sương đến một nơi vắng vẻ trong Quỳnh Du Các.

Trước khi đi, Lục Tuyết Tiêu còn dùng ánh mắt khuyên nàng ta cảnh giác, vẻ mặt như chỉ sợ Tang Vi Sương ăn tươi nuốt sống nàng ta vậy.....

- Cô qua đây.....Ta dạy cho cô một vũ khúc.....

Ở nơi vắng vẻ, nàng đưa tay về phía Hạ Ước Cẩn.

- Ồ? Vũ khúc gì?

Hạ Ước Cẩn bị dọa đến mức “cười run rẩy”, lập cập nói.

Tang Vi Sương khoanh tay trước ngực, chăm chú nhìn nàng ta, nói:

- Vũ khúc này nếu cô đã nghe thì ta không cần dạy, nếu cô chưa nghe mà ngộ tính không tốt, hôm nay không học xong thì ta cũng sẽ không để cô đi.....

Hạ Ước Cẩn nghe nàng nói vậy thì cuống đến sắp khóc:

- Vũ khúc gì? Cô nói nghe thử, về phần ngộ tính.....

Hạ Úc Cẩn cảm thấy mình khiêu vũ vô cùng tốt, tốt hơn rất nhiều người trong Quỳnh Du Các, đây có tính là ngộ tính tốt hay không?

Tang Vi Sương cũng không làm khó nàng ta, nói thật:

- Vũ khúc này tên “Vũ hạc diêm”, thời Đường trước đây gọi là “Hỏa phượng”, cũng gọi là “Cấp hỏa phượng”. Sủng phi của Cao Dương vương Bắc Ngụy nhờ múa vũ khúc này giỏi mà nổi tiếng. Cô có từng nghe chưa?

- Chính là vũ khúc một người cầm quạt lửa, mô phỏng điệu vũ của chim?

Hạ Úc Cẩn nhìn Tang Vi Sương, yêu kiều hỏi.

- “Tiếng ca trong quạt vang ra, Dáng ai sau quạt thướt tha yêu kiều” (Trích “Hỏa phượng từ” của Lý Bạch Được thời Đường), không ngờ một vũ nương nho nhỏ như cô cũng từng nghe khúc này, nói vậy ta tìm cô là tìm đúng người rồi!

Tang Vi Sương khéo môi mang theo ý cười, hài lòng gật đầu.

Nói đến vũ khúc, lại là danh khúc trong lịch sử, tiểu vũ nương hứng thú hẳn lên, vội hỏi:

- Cô nương, có thể bắt đầu rồi chứ?

Úc Cẩn vẫn lo về ngộ tính của mình, nếu thật sự học không được thì hôm nay không thể tham gia Quỳnh Du yến, nếu thật như vậy thì đợi tới lần sau không biết phải đợi bao lâu. ....không, nàng cắn chặt môi, nàng không muốn đợi thêm nữa.

Vi Sương thấy vũ nương này vội vã muốn nàng dạy như vậy liền biết nàng ta đã hạ quyết tâm. Dù sao thì ép buộc nàng ta học, nàng ta sẽ không dụng tâm, sợ là trên Quỳnh Du yến chọc giận tên họ Phó nào đấy mà mất mạng!

- Đương nhiên, bây giờ ta sẽ dạy ngươi tư thế.

“Hỏa phượng” là điệu múa do Mẫn Gia hoàng hậu tiền triều lúc còn sống căn cứ vào kỹ thuật múa của tiền nhân ghi lại trong sử sách mà chỉnh lý lại cho ra đời, năm xưa khi Phó Họa Khánh từ Hoài Nam tiến cung diện kiến phụ hoàng, cũng là diện Quỳnh Du này tiếp đãi hẳn ta, lúc đó điệu vũ cuối cùng của các vũ nương trong cung chính là “Hỏa phượng” thất truyền đã lâu.

- .....Hóp bụng. ....dùng ngực và bụng dưới để hô hấp. ....đừng thở gấp. ....

Giọng nàng mang theo chút khàn khàn rất nhỏ.

Hạ Úc Cẩn không khỏi đưa mắt nhìn nàng, không biết do hoa mắt hay do tập luyện quá mệt mỏi, nàng ta dường như thấy vành mắt nữ nhân tính tình kỳ quái này đỏ lên.

- Cô nếu không nghiêm túc thì đến tối vẫn chưa thể học xong đâu!

Tang Vi Sương cao giọng, Hạ Úc Cẩn rùng mình.

Dáng vẻ nhát gan sợ phiền phức của nàng ta khiến nàng cười.

- Thật không biết cô làm sao mà ở trong cung cả năm được.

Phải, ở một năm vẫn chưa bị dọa chết.

Tang Vi Sương chăm chú nhìn nàng ta, nữ nhân này e là không hề nhát gan sợ phiền phức? Hay là đã quen khiến bản thân trở nên nhu nhược yếu đuối như vậy? Phải biết rằng sống trong cung được một năm, còn trở thành vũ nương của Quỳnh Du Các là cần chút bản lĩnh.

Hạ Úc Cẩn lại là đáng vẻ đáng thương nước mắt rưng rưng.

- Cô nương. ....tiếp tục nhé? Bỏ lỡ Quỳnh Du yến là phải chịu phạt, tôi muốn mau. ....

Nàng ta yếu đuối nói, có chút oán trách, có chút không cam lòng.

- Được, ngộ tính của cô không tệ, ít nhất về cơ bản ta đã dạy vũ khúc này cho cô, cô luyện thêm bảy lần cho thuần thục rồi ta giúp cô trang điểm.

Tang Vi Sương cười nói, đi đến ngồi xuống chiếc ghế dựa đàn hương bên cạnh.

***

- Cô nương, cây trầm này?

Nhìn dung nhan mình trong gương đồng, Hạ Úc Cẩn thấy vừa mới lạ vừa hài lòng, cuối cùng khi cô nương kỳ lạ kia lấy ra một cây trầm phượng hoàng

mã nào đó, nàng không nhìn được kêu to.

Cây trâm này quá đẹp, nàng hoàn toàn không kiềm chế được sự vui thích của mình. ....

- Đẹp không? Trâm đẹp đương nhiên phải sánh với mỹ nhân, vũ khúc này tên “Hòa phượng”, dùng trâm phượng hoàng làm từ mã não hoa màu đỏ là vô cùng thích hợp! Cô cài cây trâm này múa chắc chắn sẽ gây chấn động toàn bữa tiệc!

Hạ Ưc Cẩn vẫn cười yếu ớt, khi Tang Vi Sương cắm nó vào búi tóc của nàng, nàng thấy khóe môi nàng ấy cong lên như cười như không, ánh mắt trong trẻo như ánh trăng trở nên hung ác.

Hạ Ưc Cẩn ngậy ngốc gật đầu, nàng chưa từng thấy mình đẹp như vậy, cách cô nương này trang điểm và búi tóc cho nàng rất độc đáo, độc đáo mà không quái dị, đây là vẻ đẹp thoát tục, đẹp đến mức chính nàng cũng không dám nhìn thẳng.

Nàng đột nhiên cảm thấy, có lẽ cả đời này của nàng đều dựa vào hôm nay. ....

- Cô nương, đa tạ cô. ....

Nàng cho rằng câu cảm tạ này là cần thiết, dù sao nàng ta cũng đã dạy nàng một vũ khúc, còn trang điểm cho nàng thật đẹp.

- Đa tạ gì chứ? Là ta đa tạ cô mới phải.

Tang Vi Sương cười nhạt, có một thoáng sầu oán từ sâu trong đáy mắt lóe lên rồi biến mất:

- Có điều sau ngày hôm nay, con đường của cô cô phải tự mình đi, bất luận vinh quang hay không đều do chính cô bắt lấy.

Nếu không có năng lực này, thì không nên xuất hiện ở hoàng cung. .... đây chính là cung đình.

Lời của Tang Vi Sương khiến Hạ Ưc Cẩn chấn động, nhưng đạo lý trong đó bất kỳ nữ tử nào từng sống trong cung đều hiểu được.

Nàng gật đầu, khẽ đáp:

- Vâng.

Giọng nói mềm mại như lông vũ quét lên trái tim người ta.

Không biết đã luyện tập bao lâu, Hạ Ưc Cẩn thấy Tang Vi Sương đứng dậy, đi ra ngoài.

- Cô. .... cô nương, cô định đi đâu?

Hạ Ưc Cẩn bất an hỏi.

Tang Vi Sương nghiêng người, quay đầu lại, cười nói:

- Ta đương nhiên có việc, cô yên tâm, lúc cô nhảy điệu cuối cùng, ta chắc chắn sẽ xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Nằm Rạp Dưới Chân Hắc

Điện Quỳnh Du nguy nga lộng lẫy, tuy là đêm không trăng nhưng đèn cung đình nơi mái hiên vẫn chiếu sáng rực cả tòa lầu các, những tấm vải sa rủ xuống bị gió mát mùa thu phe phất thổi.

Lễ quan và nữ quan trong cung dẫn các cung nhân lục tục vào điện.

- Sao không mau lấy vũ y qua, còn người sao chưa mời các nhạc sư vào chỗ? Tàn vương và công chúa nước Tàn sắp đến rồi!

Triệu ma ma nói với các cung nữ trẻ tuổi.

Các cung nữ bắt đầu luống cuống tay chân thu xếp.

- Vũ nương khúc đầu tiên “Oanh trần” mau mau chuẩn bị, nữ quan đại nhân trong chính cung sắp đến kiểm tra các cô có hóa trang tốt hay không, coi chừng ăn gậy đấy!

Triệu ma ma nói xong đám cung nữ thì chỉ vào đám vũ nữ nói:

- Ngây ra đó làm gì, sao còn chưa mau đi?

Đúng lúc này, một cung nữ vội vội vàng vàng đi tới:

- Ma ma, Bạc Ngan tướng quân đã tới điện Quỳnh Du rồi, thượng cung điện Quỳnh Du đang dẫn các cung tỳ ra nghênh đón!

- Cái gì?

Triệu ma ma kinh hãi:

- Vậy, vậy Tần vương và công chúa đến chưa? Hoàng, Hoàng thượng còn bao lâu thì tới?

- Nô tỳ đi nghe ngóng!

Lúc tiểu cung nữ tay chân lóng ngóng ra khỏi Quỳnh Du Các thì có một nữ quan dẫn một đám cung nữ đi vào.

- Lễ quan của Tần vương đến truyền lời, vết thương trên người Tần vương phát tác! Sợ là.....

Cái gì?

Điều này không phải có nghĩa là, nữ quan tới báo cho họ biết Tần vương tới nay không thể tới?

Các cung nữ và vũ nữ cả kinh, vài vũ nữ mặt lộ vẻ thất vọng, chỉ mới nửa ngày trong cung đã lan truyền xôn xao, rằng khuôn mặt của Tần vương đẹp như tranh vẽ, thậm chí còn kinh động hạc trắng từ trời cao bay xuống, các vũ nữ đều trông ngóng mong được thấy phong thái của Tần vương.....

Tuy có chút mất hứng nhưng nữ quan chấp sự chính điện lại nói:

- Còn đứng đó làm gì? Hoàng thượng và Vương mỹ nhân hôm nay tiếp đãi sứ Tần! Các người còn ngây ra đấy làm gì? Hơn nữa, Tần vương bây giờ không đến nhưng ai nói chắc chắn hôm nay Tần vương sẽ không đến?

Các cung nữ và vũ nữ nghe vậy đều giật mình, loại trường hợp này mà Hoàng thượng mang Vương mỹ nhân đến, điều này nói rõ cái gì?

Quả nhiên trong lòng mọi người đều hiểu, tuy Vương mỹ nhân ở trong cung nhiều năm chỉ là một mỹ nhân, đó là vì xuất thân của cô ta quá thấp, nữ nhi của một huyện lệnh mà còn là thứ xuất, xuất thân như thế lại được Hoàng thượng phong mỹ nhân, năm năm nay có thể nói là vinh sủng hậu cung, bao nhiêu sủng phi mỹ nhân hoa nở hoa tàn nhưng vị Vương mỹ nhân này vẫn luôn làm bạn bên người quân vương, chưa từng suy bại.

Nghe nói năm xưa khi Diêu Dương hầu bị Hoàng đế Đại Vũ đuổi đến Hoài Nam, Vương mỹ nhân đã theo bên cạnh cùng ngài ấy vượt qua quãng thời gian khó khăn nhất trong đời.

- Các vị đại nhân, Hoàng thượng và Vương mỹ nhân, Trọng Hoa công chúa và sứ thần nước Tần đã tới, các đại nhân mau trình bày vũ khúc đầu tiên đi!

Một công công vội vàng ở bên ngoài gọi vào.

Tất cả cung nhân vũ nương lập tức khăn trương lên, bắt đầu soi gương sửa sang lại.

Một nữ quan cầm sổ đỏ trong tay, nghiêm giọng nói:

- Vũ nữ “Oanh trần”, mau theo bốn quan vào điện!

Một loạt vũ nữ chuẩn bị xong xuôi khăn trương và mong đợi theo sau nữ quan.

Tâm tư của các nàng đương nhiên là hướng về vị đế vương ở nơi cao, vị hộ quốc tướng quân, các vị đại quan ngồi quanh.....nhưng lại không biết tất cả mọi người trên Quỳnh Du yền đều có “muru mô riêng”, tính kế lẫn nhau, cân nhắc lẫn nhau.....

Do biết Trọng Hoa công chúa lúc nhỏ nổi tiếng về khiêu vũ, Hoàng thượng lịch sự trò chuyện về vũ khúc với Trọng Hoa công chúa, Vương mỹ nhân ngồi đoan trang bên cạnh tươi cười thân thiện, hiển nhiên thể hiện thân thái và vinh quang của nữ nhân được sủng ái nhất hậu cung nên có.

Hai vị tướng tá hữu và mấy vị thái phó, thái bảo đại nhân trò chuyện cùng các đại thần đi theo đoàn Tây Tần, lễ quan của Tây Tần cũng đang tán gẫu với các đại thần của nước Diêu.

Bạc Ngan một tay mân mê ly rượu sứ, gương mặt hồ hững xem ca múa, hoàn toàn không để mắt đến các đại thần và sứ Tần.

Thận nhi đứng phía sau nhìn dáng vẻ tự mình hờn dỗi của Bạc Ngan thì ánh mắt toàn bộ tập trung vào cái ly trong tay ngài ấy, hẳn thật lo lắng cái ly ấy sẽ thành linh vỡ tung.....

Bạc Ngạn hoàn toàn không cảm nhận được khí thế mình toát ra mạnh mẽ cỡ nào, hoàn toàn không cảm nhận được tại sao những đại thần kia lại cách xa hẳn.....

Trong lòng hắn đang nghĩ, nữ nhân chết tiết kia sao giờ này còn chưa tới?

Thê tử của các đại thần đều đang ngồi quy củ trong thiên điện, không phải hắn đã nói từ lâu là hắn muốn nàng đến Quỳnh Du yến sớm một chút sao? Nữ nhân chết tiết kia lại xem lời của hắn như gió thoảng qua tai à?

Không biết bao nhiêu vũ khúc đã trôi qua, xem chừng yến tiệc này sắp kết thúc rồi, nữ nhân kia còn chưa tới!

Rốt cuộc có chuyện gì còn quan trọng hơn lời của hắn?

Bạc Ngạn nâng ly liếc xéo vị Hoàng đế trên kim long bảo tọa và Vương mỹ nhân bên cạnh, cả Trọng Hoa công chúa trên chỗ ngồi khách quý sứ Tần.....mọi người đều biết Hoàng thượng sủng ái Vương mỹ nhân, hắn chỉ mong Hoàng thượng đừng nhất thời nóng đầu đem Trọng Hoa công chúa hứa gả cho đại thần trẻ tuổi nào đấy, nếu thật như vậy thì Bạc Ngạn hẳn chính là người được chọn đầu tiên đứng mũi chịu sào!

Chỉ vừa nghĩ như vậy, Bạc Ngạn đã cảm thấy toàn thân như ngâm trong băng.

Cuối cùng không nhịn nổi nữa, ánh mắt sắc bén như dao, lạnh như miếng băng mỏng của hắn quăng về phía Thận nhi, thấp giọng nói:

- Đi tìm nàng ta.

Thận nhi cả người run lên, đôi môi run run hết cách, im lặng rời đi.

***

Bên ngoài Huyền Vũ Môn, một chiếc xe ngựa rộng rãi đơn giản vội vã chạy về phía hoàng cung.

- Vương gia, vết thương của ngài?.....

Thạch Ngôn Ngọc khần trương nhìn Tần vương trên ghế êm trong xe ngựa.

Tần vương mím đôi môi tái nhợt, lắc đầu.

Ngụy Kỷ nhìn Thạch Ngôn Ngọc, nói:

- Vương gia mang thương tích đi là để thiên hạ biết thành ý của Tây Tần, càng không nỡ để Trọng Hoa công chúa một mình đối trận.....

Thạch Ngôn Ngọc giật mình, ánh mắt nhìn Ngụy Kỷ có chút khâm phục.

- Vương gia bảo trọng.

Giọng Thạch Ngôn Ngọc hơi trầm, ánh mắt nghiêm trọng, cứ sợ Quỳnh Du yến sẽ xảy ra rắc rối, hơn nữa vết thương trên người Tần vương vẫn chưa khỏi, ban ngày đột nhiên vết thương chảy máu, áo ngoài nhuộm đỏ một mảng, khi đó quả thực dọa chết khiếp đám người hầu hạ!

Đèn trên xe lắc lư, ánh sáng cũng lắc lư theo, Tần vương im lặng gật đầu, trên mặt nạ ngăn giáp, sự rét buốt ngấm tích tụ trong đôi mắt phượng tuyết mỹ kia.

Trên Quỳnh Du yến, khoảng cách gần như vậy, Phó Họa Khánh liệu có nhận ra người năm xưa bị hắn ta vạ tiền xuyên tim, đẩy xuống ao sen Thanh Thủy – Lâu Kiêm Gia hay không?.....

Năm đó người nam nhân áo đen như mực, trầm mặc ít lời, chưa từng nói nhiều một câu với đám học sinh – Phó Họa Khánh, hắn sẽ không quên, mình khi ấy từng tôn kính hắn ta, từng kính nể tài cao học rộng của hắn ta, từng ngưỡng mộ hắn ta có thể mặc áo đen toát ra khí phách như vậy, như một vết mực dung hòa trong mưa bụi.....hắn càng ghen tị trong mắt A Tổ khi ấy chỉ có một mình Phó phu tử.....

Nhưng sau đó thì sao? Khấp ao máu nhuộm, kẻ khiến hắn chịu hết nỗi đau xuyên thấu tâm can, khiến hắn và người trong lòng sinh tử vĩnh biệt, cũng chính là hắn ta.....

Hơi thở dồn dập, bàn tay trong ống tay áo màu lam khói nắm chặt một khối ngọc bích.

Hắn từ nhỏ đã có thói quen này, mỗi khi khần trương, chỉ có cầm ngọc mới có thể hóa giải, cho nên trước khi đi hắn đã mang đai ngọc trên người, hi vọng vào thời khắc máu chảy có thể khiến bản thân tỉnh táo.

Thạch Ngôn Ngọc đứng bên cạnh Tần vương không biết Tần vương đang nghĩ gì, hắn hơi cúi đầu nhìn mặt Tần vương, thấy nốt chu sa giữa chân mày kia bị son phấn che đi, không bị lộ ra mới hơi hơi yên tâm.

***

Trên con đường nhỏ của Quỳnh Hoa Lâm bên ngoài điện Quỳnh Du, một bóng người vội vàng chạy tới, chính là Tang Vi Sương vừa thay xong “trang phục nữ nhi” mà Bạc Ngạn chuẩn bị cho nàng.

Đã rất lâu rất lâu nàng không mặc lễ phục rườm rà phức tạp như vậy, khắp người nàng đều cảm thấy không quen.

Hơn nữa càng đáng giận hơn là bộ y phục này tương đối “nữ tính”, khiến nàng vô cùng nghi ngờ là Bạc Ngạn vì châm chọc nàng nên mới đặc biệt chọn nó.

Tại sao nói bộ y phục này tương đối nữ tính? Bởi vì bộ này gồm áo ngắn phối với váy có thắt lưng, là loại rần tôn dáng! May mà màu váy là màu xanh lơ, màu áo ngắn là màu tím khói!

Tang Vi Sương tự nhận thấy mình mặc kiểu y phục này nhìn không được, mấu chốt là phía trước của nàng không đầy đặn như các vũ nữ kia, cho nên nàng mặc áo ngắn màu tím khói như áo khoác ngoài, như vậy trông nàng sẽ có vẻ hơi đầy đặn chút. ....

Nhưng chiếc váy màu xanh lơ này quả thực quá dài, hơn nữa đồ trang sức trên đó khiến nàng đi đường rất vất vả.

- Á _____

Nàng không cẩn thận giẫm lên đuôi váy của mình, cơ thể ngã nhào về phía trước.

Khi sắp hôn nhau thân mật với mặt đất, Vi Sương kinh hãi, vốn muốn đánh ra một chiêu “Du long chuyển phượng” hóa nguy thành an thì lại nghe tiếng bước chân vội vã từ phía sau. ....

Hình như là một nhóm người đang đi về phía điện Quỳnh Du, không phải công công hay cung nữ trong cung, bởi vì nhóm người này nội lực thâm hậu khí thế mạnh mẽ. ....

Không đợi Tang Vi Sương nghĩ nhiều, nàng đã không còn cơ hội đánh ra chiêu “Du long chuyển phượng” mà trắng lẹ ngã xuống đất!

- Ái. ....

Tang Vi Sương nằm bò ngay giữa đường, có thể nói là không hề có chút hình tượng nào:

- Đi một bước vương một bước? Không cần đối xử với ta như vậy chứ?

Tang Vi Sương lằm bằm kêu lớn, nàng bắt quả chỉ mới năm năm không mặc váy mà thôi. ....chẳng lẽ thật sự là làm nam nhân đã lâu sao? Nên không còn nữ tính chút xíu nào? Càng không giống nữ nhân?

Lúc nàng âm thầm oán trách, muốn dùng sức lực toàn thân để đứng lên, nàng không ngờ đến một khắc sau đó.

Một người, không đúng, một nhóm người đứng trước mặt nàng.

Người thủ lĩnh kia, từ trên cao nhìn xuống nàng, ánh mắt ấy sắc bén như ánh mặt trời xuyên qua tầng băng, qua cửa sổ giấy, xuyên thấu lòng người. ....

Ánh mắt ấy khiến Tang Vi Sương quên mất phải đứng dậy, nàng lại bị một người nhìn thẳng làm cho “không thể cự quây”?.....

Thế là, nàng dứt khoát ngẩng đầu nhìn ngược lại người nọ.

Ánh đèn cung đình mờ mờ ảo ảo, nàng nhìn thấy áo khoác ngoài màu lam khói, tà áo màu trắng ánh trắng của hắn, cũng thấy được gương mặt dưới mái tóc đen kia, một gương mặt đeo mặt nạ bạc, do ngược sáng và do con đường nhỏ này không sáng lắm nên nàng không nhìn rõ khuôn mặt hắn, nhưng lại có một cảm giác rung động lạ lùng.

Tà áo màu trắng ánh trắng của hắn, hơi thờ vô cùng tươi mát hân tỏa ra trong không khí, tựa như một làn khói trắng vờ trên nhân thế. ....

Một mình kiêu ngạo, một mình cô đơn.

_____ Thế gian lại có sự tồn tại như vậy, nhạt như làn khói, nhưng làn khói trắng ấy lại mang theo chất độc chết người, khiến người ta nhìn mà khiếp sợ, khiến người ta thần phục dưới chân hắn, nằm rạp xuống, không dám đưa mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt cao ngạo như thần của hắn. ....

Hắn là ai? Tại sao có đôi mắt màu hổ phách. ....giống hệt Tiểu Lâu?

Chỉ là thần sắc trong đôi mắt đó, bình tĩnh, sắc bén, cao ngạo, là thần sắc nên có của một vương giả chí cao vô thượng. ....

Chứ không phải trong veo như nước, tinh khiết không nhuộm bụi trần của Lâu Kiêm Gia. ....

- Tiểu Lâu. ....

Cảm xúc bị thương nhất nơi sâu thẳm nội tâm nàng bị chạm đến, nàng không kiềm được mà gọi ra tiếng, ngay cả chính nàng cũng không nhận ra nỗi nhớ khắc cốt ghi tâm trong tiếng gọi khàn khàn ấy. ....

Vi Sương bỗng nghĩ đến điều gì đó, bèn vội vã nhìn vào giữa chân mày hấn.....

Lúc này, một ánh đèn lồng chói mắt tiến đến trước mặt nàng, ánh đèn sáng rực như vậy đâm vào mắt nàng vô cùng đau nhức, nàng vội đưa tay che lại.

Lời tác giả: Tần vương mang thương tích đến dự tiệc, trên Quỳnh Du yến sẽ có màn kịch gì giữa các đối thủ?

Vi Sương tráng lệ nằm rạp dưới chân cậu. Tần vương sẽ có tâm tư kích động thể nào? Cậu có nhận ra Vi Sương không?

Khi ký ức ở huyện An, ở trà trang làm bạn hóa thành mây khói.....khi Hoa Dương trong lòng Tần vương, là “tùng qua biển lớn”*, là “chẳng ở Vu Sơn”* (*tác giả lấy ý từ hai câu thơ trong “Ly tư” của Nguyên Chấn: “Tùng qua biển lớn, chẳng thêm sông; Chẳng ở Vu Sơn, mây thất sắc”, trong đó “biển lớn”, “mây Vu Sơn” chỉ người vợ, người yêu trong lòng mình, ý chung của cả câu là từ khi gặp được người vợ, người yêu trong lòng thì những người khác đều không đáng nhắc tới, về sau ý nghĩa của nó được mở rộng để chỉ sự chung thủy trong tình yêu)......cậu sẽ dùng thái độ thế nào đối diện với Tang Vi Sương xuất hiện trước mắt?

Vi Sương lý trí nhìn rõ toàn cục thế nào, si mê quán quýt Tần vương ra sao.....[mình lược bớt 1 đoạn tác giả PR cho truyện và kêu gọi mọi người ủng hộ]

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cô Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Ái Thiếp Của Bồn Tướng Quân Xúc Phạm Đến Vương Giá (1/5)

- Phu nhân, chủ tử đang tìm người.

Giọng nói bình tĩnh cứng nhắc không hề cung kính.

Không phải Niếp Thận thì là ai?

Phu nhân? Hấn đang gọi ai thế? Quanh đây còn nữ nhân khác à?

Tang Vi Sương thù hấn nhìn gương mặt khối băng của Niếp Thận, cũng chỉ có nam nhân này là không hề suy xét đến cảm nhận của người khác, hận không thể đưa đèn lồng dán vào mặt người ta.....

- Lấy ra!

Nàng cố sức vung tay đẩy cái đèn lồng hận không thể “dán” vào mặt nàng kia, sau đó từ trên mặt đất bò dậy.

Nàng chưa từng gặp người nào “cùi thô” hơn tên Niếp Thận này, người gì mà đáng đáp thanh tú nhưng làm việc lại không hề tinh tế, có ai cảm đèn dán vào mặt người ta như vậy không?

Lúc nàng đang oán trách trong lòng thì nghe bên cạnh có người nói:

- Vương gia, chúng ta nên vào điện thôi.

Tang Vi Sương chợt phản ứng, nghiêng người nhìn về phía nam tử kiêu ngạo như cáo, đậm nhạt như khói kia.

Ánh đèn lồng lập lòe, hấn đứng khá xa cũng nghiêng người, nàng nhìn không rõ dáng vẻ của hấn, càng không biết thần sắc của hấn lúc này.....kinh ngạc như thế.

Nam tử kiêu ngạo kia đứng đó như cột băng, đôi mắt tuyệt điểm dán chặt vào khuôn mặt Tang Vi Sương trong ánh đèn, bất giác, trái tim.....đau xót.

Đến khi Tần Canh tiến lên một bước, nói:

- Vương gia, chúng ta nên vào điện.

Đến lúc này, hấn mới bừng tỉnh khỏi cơn khiếp sợ, bình tĩnh, lạnh nhạt xoay người.

Khuôn mặt này khiến hấn nhớ đến A Tổ năm năm trước, đến nỗi vừa rồi hấn có ảo giác rằng A Tổ vẫn còn sống....

Nghĩ lại mới bừng tỉnh, năm năm đã trôi qua, trong khoảnh khắc hấn nhớ ra, hấn tỉnh lại đã là năm năm sau, A Tổ chết rồi, hấn thành người

câm.....Nếu A Tổ còn sống cũng đã qua tuổi đôi mươi chứ sao còn mang dáng vẻ tuổi cập kê.....

Bóng dáng màu lam khói hòa trong đêm đen, người nọ đi rồi, nàng vẫn chưa thể nhìn rõ giữa chân mày hấn có nốt chu sa hay không, cầng chưa nhìn rõ đôi mắt hấn rốt cuộc có phải màu hổ phách hay không, lúc tâm trạng thay đổi có ánh lên màu vàng nhạt hay không....

Nhìn bóng lưng đi xa kia, không hiểu sao tim đột nhiên đau đớn.

Nàng ngơ ngác nhìn bóng lưng lạnh lẽo ấy, bất giác một bầu không khí thê lương phủ vào mặt, chiếc áo ngoài hoa quỳnh màu lam khói của hấn trong màn đêm của điện Quỳnh Du cô đơn và kiêu ngạo.

Mãi đến khi hấn hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, nàng mới tự nhận ra mình thất thố.

Nàng hơi đỏ mặt, cúi đầu, không thèm nhìn Thận nhi, đi trên đường vào điện Quỳnh Du.

Ngực dường như bị nam tử đột nhiên xuất hiện kia khoét đi một mảng lớn.....

Từ khi sinh ra đến nay, nàng chưa từng cảm thấy mất mát như vậy.

Hấn là vương gia? Đệ đệ ruột của Phó Họa Khánh – Hoài Tây vương? Hay là người khiến hạc trắng kinh động đáp xuống – Tây Tàn Tàn vương.....

Thận nhi sau khi nhìn Tang Vi Sương an ổn vào thiên điện của điện Quỳnh Du ngồi cùng với gia quyến của các đại thần thì mới đến Quỳnh Du yển tìm Bạc Ngan phục mệnh.

Thận nhi thấy Bạc Ngan vất vả lắm mới lộ ra ý cười, hiển nhiên lửa giận do nữ nhân kia khơi lên đã bị đè xuống.

Môi mỏng khẽ nở nụ cười, Bạc Ngan lúc này mới nghĩ đến “chính sự” của mình, vừa định chú ý đến những sứ thần kia thì một công công ngoài điện vội vàng thông báo:

- Tàn, Tàn vương điện hạ đến.....

Thận nhi sửng sốt, vừa rồi lo chuyện của nữ nhân kia mà quên mất chuyện của Tàn vương, lúc hấn đi tìm nữ nhân kia thì thấy Tàn vương đứng cách đó không xa.

Xuất phát từ sự khinh thường người Tây Tàn, hấn cố ý làm như không thấy, ngay cả chào hỏi cũng không, hấn càng đoán chắc là Tàn vương sẽ không để ý, cũng không có lý do gì để ý một thị vệ không chào hỏi với mình.

Ánh mắt mạnh mẽ của Bạc Ngan liếc Thận nhi, Thận nhi hơi cúi đầu.

Hiện nhiên Bạc Ngan biết thời gian Thận nhi và Tàn vương một trước một sau tiến vào cách nhau không tới nửa chung trà, cho nên hấn là đã gặp mặt nhau.

Bạc Ngan đương nhiên sẽ không quở trách Thận nhi, lúc này điều hấn nên suy xét là không phải Tàn vương đã tuyên bố vết thương cũ phát tác sao? Tại sao lại vội vã đến phần cuối của Quỳnh Du yển.....

***

Bóng dáng màu xanh lơ và lam khói kia bước đến từ nơi cửa chính sáng rực của đại điện, theo sau là bảy người cùng mặc một màu đen, chỉ có một lễ quan người Tàn mặc y phục màu đỏ đậm.

Dường như những người khác chỉ là làm nền cho hấn, trong sắc đỏ thắm, chút trắng chút xanh của hấn vô cùng chói mắt.

Chưa từng có ai mặc áo ngoài màu lam khói khí chất như vậy, cũng chưa từng có ai mặc y phục vẽ hoa quỳnh toát ra khí khái kiêu ngạo hờ hững dứt khoát như vậy.....

Áo bào quét qua thảm đỏ trên nền đất khí phách như vậy, đôi chân dài vững vàng cất bước khiến người ta vội vã muốn nhìn mặt hấn, nhưng.....

Một chiếc mặt nạ bạc đã che đi hơn nửa khuôn mặt hấn, chỉ để lại một đôi mắt đẹp khiến người đời kinh ngạc than thở.

Khó trách, khó trách lại kinh động hạc bay xuống, khó trách, khó trách hấn lại dùng mặt nạ che mặt.

Có đôi mắt như vậy thì dung nhan bị che kín kia có lẽ càng “kinh động cả trời và người” chăng?

Hấn không nên xuất hiện ở đây mà nên xuất hiện ở đỉnh núi cao, giữa làn mây khói, hoặc trong rừng trúc tuyết rơi, thậm chí là trên chín tầng trời.....

Các quan lại kinh ngạc than thở, các vũ nữ ngừng múa, ca nữ ngừng hát, các nhạc sĩ cứng đờ ngón tay.....

Mọi trật tự đều hỗn loạn, các cung nữ đứng trong góc chính điện Quỳnh Du ngoại trừ nghe được tiếng hít không khí, hình như còn nghe được tiếng ly trà rơi trong thiên điện, trong lòng vừa rung động vừa cảm thán: “Người nào không muốn sống thế, vào lúc này mà gây ra tiếng động?”

- Sao ngừng lại hết vậy?

Cuối cùng trong điện cũng có người lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này. Vương mỹ nhân cười vừa ôn hòa vừa quỵến rũ:

- Khiêu vũ và âm nhạc còn không mau biểu diễn nghênh đón Tần vương.

Một câu “giải vây” này nói “vô tư” đến vậy, “đoan trang” đến vậy, khiến mọi người ở đây đều cảm thấy nàng ta chính là trợ thủ đắc lực trong hậu cung của Hoàng thượng, trường hợp thế này đúng là cần một hậu phi thông tuệ để giải vây, nhưng nàng ta không phải hậu cũng chẳng phải phi, một mỹ nhân nho nhỏ mà to gan như vậy? Lại bắt chước “khí độ” của hậu phi. ....

Thần tử có tâm đã cúi đầu nhìn sắc mặt Hoàng đế.

Thì thấy Hoàng thượng vẫn mang dáng vẻ bình thản, không hề nổi giận. Thế là các đại thần trong lòng kinh hãi, đồng thời âm thầm gật đầu, xem ra không thể đắc tội Vương mỹ nhân này, cứ yên lặng quan sát thêm thôi. ....

Nhưng ý vua khó dò, há lại đơn giản như bốn chữ đó sao?

Ánh mắt lạnh lẽo của Phó Họa Khánh bắn thẳng vào Tần vương đang đi tới. Không có nửa phần kiêng kỵ, thậm chí không có nửa phần chú ý tới thể diện, hần nhìn thẳng tựa như muốn nhìn thấu vị Tần vương này vậy.

Ban ngày trước điện Hàm Nguyên, hần không nhìn gần nên không nhận ra, nhưng giờ đây họ chỉ cách nhau bốn năm thước, hần cảm thấy người này cho hần một cảm giác rất quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ là quen thuộc chỗ nào, mình từng gặp hần ta ở đâu?

Ánh mắt mạnh mẽ đó như ánh mặt trời hùng hực muốn thiêu đốt mọi thứ, trước ánh mắt của kẻ thù, Lâu Kiêm Gia cố nén nỗi cảm phẫn trong lòng sắp phun trào, hơi rừ mắt thể hiện sự khiêm tốn nhún nhường mà một sử thần nên có.

Hiện nay nước Tần chiến bại, thân là sử thần hần phải chịu sự khui nhục khi bái lạy kẻ thù.

Đôi môi mỏng của hần khẽ mở, giọng nói trong trẻo gần như tiếng trời vang lên:

- Điều chủ thánh an, vết thương cũ của cô vương tái phát nên đến dự tiệc muộn, cô vương áy náy sâu sắc. ....

Hần vừa mở miệng, người trên long ý chợt cau mày, cẩn thận phân biệt giọng nói này, phải, rất quen thuộc, ngay cả giọng nói cũng quen thuộc như vậy. ....

Một đám các đại thần ngừng thở, qua thật lâu mới nghe được người nam nhân trên long ý khẽ nhúc nhích ống tay áo màu đen, hình như là đổi tư thế, nói:

- Tần vương gặp ám sát trên đường tới Lạc Dương là trăm bảo vệ không chu đáo, sao lại trách tội Tần vương đến muộn được? Người đâu!

Phó Họa Khánh lạnh lùng liếc Vân Tứ phía sau, Vân Tứ kinh hãi, bước chân hơi cứng nhắc, nhưng nhanh chóng tự nhiên bước về trước, đặt một chiếc ghế dựa bằng vàng ròng bên cạnh Trọng Hoa trưởng công chúa.

- Mời Tần vương gia ngồi.

Trường Hi công công thân thiết bên cạnh Hoàng thượng bước nhỏ tiến về trước, đưa tay cung kính mời Tần vương ngồi, chỉ thấy Tần vương lịch sự như bình thường khẽ cong khủy mắt, bàn tay trong ống tay áo hoàn toàn không nhấc lên, nhẹ nhàng nói:

- Tạ Điều chủ long ân.

Sau đó hần đi về phía chiếc ghế dựa bằng vàng ròng kia, ngồi xuống cạnh Trọng Hoa trưởng công chúa, phong thái khí phách kia khiến cả đám đại thần trở mặt, trước đây thật sự không biết hoàng thất Tây Tần lại có người có khí khái như vậy, nghe nói ai ai trong hoàng thất Tây Tần đều rất xinh đẹp, từ Trọng Hoa công chúa và vị Tần vương “che nửa mặt” này là đủ thấy.

Người hầu và lễ quan đi theo Tần vương rất an phận đứng phía sau Tần vương đương nhiên cũng cảm nhận được ánh mắt rất khác thường của Hoàng thượng dành cho Tần vương.

Bầu không khí trong điện rốt cuộc cũng náo nhiệt trở lại, Trọng Hoa trưởng công chúa khẽ mỉm cười với Hoàng đế trên long ý, chỉ có Tần vương ở gần nàng mới nhìn thấy trên mặt nàng hơi ửng đỏ.

Thấy trong điện trở nên náo nhiệt, Bạc Ngạn cực kỳ không kiên nhẫn mở miệng:

- Thượng cung điện Quỳnh Du ở đâu?

Thượng cung điện Quỳnh Du đang ngồi trên băng ghế dài gỗ trầm hương phía sau các đại quan, nghe “tiểu chiến thần” lên tiếng thì không khỏi hoảng sợ, thấp thỏm bất an khom người tiến lên, đầu cúi thấp trước ngực, nhẹ nhàng mở miệng:

- Tướng quân?

Bạc Ngạn ném ly rượu trên tay lên chiếc bàn trước mặt, liếc xéo:

- Bây giờ nên làm gì còn cần nghe bốn tướng quân chi thị sao?

Thượng cung nọ nghe vậy nhất thời sợ hãi ngẩng đầu, dường như bị ai đó đánh một gậy, bà tức khắc gật đầu:

- Dạ, tướng quân, hạ quan hiểu rồi.

- Hiểu rồi còn không mau đi?

Dưới tiếng quờ mắt kia, thượng cung nọ dẫn cung nữ lui ra khỏi chính điện Quỳnh Du, ra khỏi chính điện, bà ngẩng đầu căn dặn cung nhân:

- Dựa theo chuẩn bị lúc trước, còn mấy vũ khúc chưa lên?

Nữ quan Quỳnh Du Các sợ hãi nói:

- Chỉ còn có một khúc.

Thượng cung nghe vậy kinh ngạc:

- Còn không mau gọi vũ nương đó tới đây cho ta xem!

Nữ quan Quỳnh Du Các mời vũ nương tới, nữ quan đứng đầu phụ trách vũ khúc “Hóa phượng” là Lục Tuyết Tiêu, theo sau là vũ nương Hạ Úc Cẩn. ...

Thượng cung điện Quỳnh Du nhìn Hạ Úc Cẩn, oán khí trong lòng tan bớt, cảm thấy vẫn xem như hài lòng, hỏi tên vũ khúc thì lại nghe là “Hóa phượng”. Tuy bà tức khắc nghi ngờ bởi khúc này thất truyền đã lâu, nhưng do tình huống khẩn cấp thực sự không cho phép bà nghĩ nhiều, bà bèn nghiêm giọng nói với các nàng:

- Tần vương đột nhiên giá lâm, bán mạng mà múa cho bốn quan! Đừng để xảy ra chút sai sót nào, nếu không, bốn quan không sống tốt thì các người cũng đừng hòng sống thoải mái!

Lời của thượng cung điện Quỳnh Du khiến các vũ nương trong lòng kinh hãi, đều yếu điệu gật đầu.

- Nghe hiểu rồi còn không mau đi vào?

Các nhạc sĩ được thông báo đã bắt đầu tấu lên nhạc dạo khúc “Hóa phượng”, kỳ thực khi nghe nói vũ khúc cuối cùng là “Hóa phượng”, rất nhiều nhạc sĩ đều ngờ ngàng, lúc đó một công công trình lên nhạc phổ, lạnh lùng nói:

- May mà người của Bạc tướng quân sớm đã có chuẩn bị.

Tiếng nhạc vừa vang lên, các vũ nương ngoài điện vội xòe quạt lông đỏ rực trong tay, những bộ y phục đồ tung bay nhanh nhẹn tiến vào. ....

Biểu cảm của các vũ nương vừa vui mừng vừa căng thẳng, khi các nàng khiêu vũ đồng thời phải cố gắng không chế nụ cười mỉm quẩy rũ trên mặt, không được tăng một phần, cũng không được bớt một phần. ....

Vũ y màu đỏ khiêu vũ khắp phòng thu hút ánh mắt mọi người, ngay cả Hoàng thượng trên long ý cũng hơi có vẻ thâm trầm. ...

Khi nốt nhạc của thất huyền cảm trở nên cao vút, một mỹ nhân mặc vũ y đỏ rực, tay cầm hai cây quạt lông đỏ cực lớn từ giữa đám vũ nữ bước ra cứ như bước ra từ hư không, rõ ràng mọi người đều nhìn chăm chăm vào đám vũ nữ ấy nhưng không ngờ lại xuất hiện một mỹ nhân.

Mỹ nhân này không chế quạt lông rất linh hoạt, tướng mạo nàng ta lại cực kỳ yêu kiều, cực kỳ yếu điệu. ....

Ánh mắt dịu dàng như nước từ đầu đến cuối luôn chăm chú nhìn vào khuôn mặt vừa trầm ổn vừa anh tuấn của người trên long ý.

Hạ Úc Cẩn cảm giác như trái tim mình đang nhảy loạn nơi cổ họng, nàng vừa hoang mang vừa vui mừng, không ngờ vị Hoàng đế trong truyền thuyết cướp ngôi triều Vũ lại trẻ như vậy, khắp người ngài ấy đều toát ra mùi vị của nam tử thành thực, chỉ cần một ánh nhìn cũng khiến người ta si mê như thế, thảo nào những nữ tử trong cung từng gặp Hoàng thượng đều khát khao có “một đêm mưa móc để vương” như vậy.

Trong mắt nàng chỉ có Hoàng thượng trên long ý, hoàn toàn quên mất sự hiện diện của Tần vương, cũng hoàn toàn quên mất ẩn giấu tâm tư của mình, suy cho cùng vẫn chỉ là một thiếu nữ đáng thương trong hậu cung mà thôi. ....

Hoàng thượng cho nàng hồi đáp rất tốt, chính “hồi đáp” đó đã dung túng nàng, dù dĩ nàng càng không dòi mắt khỏi ngài ấy.

Mặt Hạ Úc Cẩn nóng bừng, nàng cảm nhận được ánh mắt của ngài ấy luôn dán vào mình, khiến nàng vô cùng mừng rỡ, và vô cùng kiêu ngạo, ngài ấy kinh ngạc đến thế. ....

Hạ Úc Cẩn chợt cho rằng đây là thời khắc đẹp nhất trong cuộc đời nàng, nàng khiêu vũ, ngài ấy xem, những người khác đều trở nên nhạt nhòa trong bức

tranh này, trong mắt nàng chỉ có ngài ấy, mà trong mắt ngài ấy cũng chỉ có nàng, nàng khiêu vũ cho một mình ngài ấy xem, mà ngài ấy cũng chỉ xem một mình nàng khiêu vũ.

Lúc Vương mỹ nhân liếc mắt đứng lúc thấy một màn này, trong nháy mắt nàng ta sững sờ tại chỗ, đã rất nhiều năm nàng ta chưa từng thấy Phó Họa Khánh thất thần vì một người lâu như vậy.

Hiển nhiên sự thất thần của Phó Họa Khánh đã khiến người ngồi ở gần đó nhận ra, hữu tướng Thi Duy cũng nhìn sang.

Mặt Vương mỹ nhân tức thì không còn chút máu, móng tay được thoa nước cây bóng nước diễm lệ nắm chặt tay vịn ghế, nàng ta chột nghiêng đầu, cười với Phó Họa Khánh, giả vờ dựa vào hán ta để nhắc nhở.

Phó Họa Khánh vô cùng cảnh giác, ánh mắt sau khi thất thần liền chuyển hướng sang Vương mỹ nhân, bàn tay to tiện thể ôm ấp thân thể quyến rũ của nàng ta.

- Mỹ nhân sao thế?

Giọng hán ta tuy nhỏ nhẹ nhưng không mang theo chút tình cảm dịu dàng nào.

- Các cô nương này thật giỏi, xoay đến mức đầu thấp sắp choáng váng luôn.

Nàng ta dễ dàng nói ra một lý do, vừa tự nhiên vừa nũng nịu.

- Ô.....

Phó Họa Khánh cười nhạt:

- Trầm thấy cây trâm hoa phượng mã não trên đầu nàng ấy rất thích hợp với mỹ nhân. ....

Con người hán ta đen nhánh, thần bí khó lường, hoàn toàn không nhìn ra hán ta rốt cuộc đang nghĩ gì, nhưng lời của hán ta lại khiến người nghe vô cùng thoải mái, hán ta vĩnh viễn luôn là người như vậy. ....

Không ai có thể đoán được hán ta là thật lòng hay giả ý, lời của hán ta cũng kín kẽ khiến người khác luôn một lòng một dạ vì hán ta. ....

Vương mỹ nhân càng thêm e thẹn, lời này dù chỉ là lời hán ta thuận miệng nói cũng khiến trái tim nàng ta mềm như nước, dù là lời nói dối thì ít nhất hán ta cũng sẵn lòng lừa dối nàng ta.

Nàng ta cười e thẹn, từ từ ngã người vào lòng Phó Họa Khánh.

Lúc ấy, Hạ Úc Cẩn nhảy múa vui vẻ đứng lúc xoay người thì thấy một màn này, đột nhiên, ngực như bị ai đó đánh mạnh vào, mũi chân hơi khựng lại, thân thể mất thăng bằng. ....

Nàng tưởng rằng nàng sẽ nhếch nhác thảm hại té ngã trên nền điện Quỳnh Du khiến mọi người có mặt đều cười đến rụng răng, nàng tưởng rằng nàng sắp thành trò cười của mọi người, nàng tưởng rằng đây sẽ là điệu múa cuối cùng trong đời nàng. ....

Nhưng không ngờ, vào lúc tuyệt vọng không còn sức xoay chuyển, giọt lệ long lánh dâng lên làm đau mắt, một cánh tay to lớn ôm lấy nàng.

Sự ám áp đến thế khiến nàng nước mắt lưng tròng, thân là vũ nữ lại bề mặt trước mặt mọi người, ngay cả một vũ khúc cũng không thể hoàn thành. ....nàng vô cùng đau lòng, rốt cuộc không dẫn được, nước mắt tràn mi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Ái Thiếp Của Bồn Tướng Quân Xúc Phạm Đến Vương Giá (2/5)

- Sao lại khóc?

Giọng nói dịu dàng trầm ấm vang lên nơi lồng ngực người ôm lấy nàng, nàng hoảng sợ ngẩng đầu nhìn người ấy.

Gương mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng, ngũ quan khắc sâu như vẽ, chín chắn, thành thực, lạnh lùng, đó là đế vương Diêu quốc, là vị phu quân trong mộng của biết bao thiếu nữ nước Diêu.

- Hoàng.....

Hạ Úc Cẩn dường như quên mất cách mở miệng thế nào, nàng không dám tin, không dám tin Hoàng thượng một khắc trước còn ôm mỹ nhân lúc này lại ôm nàng trước mặt mọi người, là ngài ấy cứu nàng, nên nàng mới không bẽ mặt trước mặt mọi người.....

Có lẽ, ngài ấy có ấn tượng từ cái nhìn đầu tiên với nàng. Có lẽ, ngài ấy cũng thích nàng, dù chỉ là chút thiện cảm ban đầu.

Từ xưa tới nay, có cuộc hội ngộ nào giữa mỹ nhân và quyền quý mà không phải là vừa gặp đã yêu? Năm xưa Tây Thi gặp Phạm Lãi, sau đó là Vương Tường kinh diễm Nguyên Đế, sau đó nữa là Huyền Tông si mê Ngọc Hoàn, từ xưa đến nay nữ tử thành danh không phải đều dựa vào nhan sắc của mình sao?

- Có muốn trăm phong nàng làm mỹ nhân không?

Trong con trời đất quay cuồng, ngài ấy như cười như không mở miệng, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, khẽ cắn lấy vành tai đáng yêu của nàng. ...

Hạ Úc Cẩn sớm đã hồn vía lên mây, đâu còn biết suy nghĩ, nữ tử ở trong ngực ngài ấy dù có thông minh đến mấy cũng trở nên ngốc nghếch, nàng chỉ biết gật đầu rồi lại gật đầu.....

- Vậy được.

Hắn ta vẫn như cười như không, nhẹ nhàng thổi khí bên tai nàng:

- Vậy mỹ nhân.....tặng cây trâm trên đầu nàng cho Vương mỹ nhân, trăm sẽ cho nàng vào hậu cung.

Hạ Úc Cẩn sững sờ, bỗng chốc không hiểu việc phong nàng làm mỹ nhân và cây trâm trên đầu có liên quan gì?

Khi Hoàng thượng mở miệng hỏi nàng lần nữa:

- Nghĩ thông chưa? Tiểu mỹ nhân?

Lúc này nàng mới hiểu, hóa ra là Vương mỹ nhân vừa ý cây trâm trên đầu nàng.

Nàng vốn định nói cây trâm ấy không phải của nàng.

Thì thấy Hoàng thượng cong môi cười, vòng tay ôm lấy eo nàng hình như hơi buông lỏng, nàng kinh hãi vội vàng gật đầu nói:

- Nguyên ý, nô tỳ nguyện ý.

Nàng vừa nói vừa quỳ xuống trong điện.

Sau đó nàng nghe Hoàng thượng ở trước mặt mọi người phong nàng làm mỹ nhân, lúc mọi người chúc mừng Hoàng thượng có được mỹ nhân, nàng ngây ngất được Hoàng thượng bế đi về phía long ý.

Hai vị thừa tướng ngoài mặt chúc mừng Hoàng thượng nhưng rốt cuộc vẫn có chút không nín được, Hoàng thượng từ khi lên ngôi tới nay chưa từng có hành vi phóng đảng như vậy, hiện tại đang ở trước mặt sứ thần nước Tần mà lại...

Trong lòng hai vị tướng đang nghĩ vậy thì nghe Tần vương vẫn luôn trầm mặc mở miệng nói:

- Điều chủ phong lưu phóng khoáng, uy vũ bất phàm, khiến cô vương ngưỡng mộ.....

- Phong thái của Tần vương, thế gian mấy ai sánh được?

Hoàng thượng ôm mỹ nhân, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía Tần vương:

- Những vũ nữ này ban cho Tần vương chỉ sợ làm ô uế phong thái của Tần vương, trăm đương nhiên suy xét cẩn thận từ trên xuống dưới Đại Điều xem nữ nhi nhà ai có thể xứng với danh hiệu chính phi Tần vương.....

Lời hắn ta vừa dứt, nữ tử trong lòng hắn ta chấn động. Hắn ta khẽ cười, bàn tay to càng ôm chặt người trong lòng hơn, đôi con ngươi lạnh lẽo bắn thẳng đến Tần vương và Trọng Hoa trưởng công chúa.

Sắc mặt Trọng Hoa công chúa trắng bệch như dự liệu, còn Tần vương che mặt nên nhìn không rõ sắc mặt, nhưng hắn ta có thể cảm nhận được cảm xúc không ổn định trong đôi mắt kia.....

Những lời này của Hoàng thượng quả là đánh thẳng vào chỗ hiểm.

Bạc Ngạn như sương mù, hai vị tướng trong lòng hiểu rõ, bầu không khí trở nên căng thẳng.

Tang Vi Sương ở thiên điện nghe được rất rõ ràng.

Ngay từ khi nhìn thấy đôi mắt kia, nàng đã nhận định người đó là Tiểu Lâu của nàng, dù nàng không rõ nốt chu sa giữa chân mày của hắn đã dùng gì để che lại hay đã mất rồi? Nhưng đôi mắt ấy rõ ràng giống hệt Tiểu Lâu của nàng y như đúc.....

Tuy là nàng không biết tại sao hắn lại thành đích tử của Vô Uy đế Tây Tần, thành Tần vương Tây Tần như bây giờ?

Nhưng nàng biết, nàng chắc chắn có cách biết được hắn rốt cuộc có phải Tiểu Lâu của nàng hay không.....

Câu vừa rồi của Phó Họa Khánh rõ ràng có ý là: hắn ta sẽ không cưới công chúa, có điều hắn ta rất vui vẻ chọn một tiểu thư danh giá nước Diêu cho Tần vương, một nữ nhân hắn ta cho là đủ để xứng với Tần vương.

Hừ! Nếu Tần vương thật sự là Tiểu Lâu thì thế tử của hắn không cần Phó Họa Khánh làm chủ!

Nàng không thể xé rách da mặt người đó ngay tại chỗ, chỉ mong mưu sĩ bên cạnh Tiểu Lâu đơn thuần vô tội có thể hiểu đạo lý này.....hôn nhân của hắn phải mỹ mãn, hạnh phúc, chứ không phải bị lợi dụng, ngấm ngấm mưu toan.

Nàng phải tìm một cơ hội đến gần nhìn hắn.....

Nàng phải xác định liệu hắn có phải hay không.....Đúng, nàng phải cho mình một đáp án khẳng định.

Tuy nhiên nàng không thể “gặp mặt” Phó Họa Khánh vào lúc này, nếu không phải Bạc Ngạn “thiết lập thế cục”, nàng vẫn chưa chuẩn bị gặp hắn ta, nhưng bây giờ xem ra nàng phải cảm ơn Bạc Ngạn đã mời nàng dự tiệc; dù nàng không thể gặp Phó Họa Khánh, từ đầu tới cuối nàng đều không nhìn hắn ta, nàng dùng hết tâm tư hận nam nhân ấy nhiều năm như vậy, nếu nhìn, nàng thật sự sẽ không khống chế được chính mình.....làm ra chuyện gì đó cực đoan.

Sứ sách của người Diêu nói nàng tính tình kính cẩn nhưng u ám, làm việc cực đoan, nàng nghĩ những lời này về nàng cũng đúng.....

***

Một khúc “Hòa phượng” kết thúc Quỳnh Du yến, sứ thần nước Tần được đưa đến dịch quán, còn Tần vương và Trọng Hoa công chúa được mời đến biệt cung ở tạm.

Với sứ thần mà nói, đây là thể diện rất lớn, năm ngoái khi Hoàng đế nước Ngô cưới Diệp Dương công chúa cũng ngủ lại biệt cung. Cho nên các thần tử cho rằng Hoàng thượng mời Tần vương và Trọng Hoa trưởng công chúa vào ở biệt cung là đã cho họ thể diện “rất lớn”.....

Một buổi Quỳnh Du yến, Trọng Hoa trưởng công chúa không bị Hoàng thượng nạp vào hậu cung, cũng không bị Hoàng thượng ban cho một thần tử trẻ tuổi nào, ngược lại trong hậu cung Hoàng thượng lại nhiều thêm một mỹ nhân xuất thân vũ nữ.

Về sau câu chuyện ướm át này được truyền ra, truy cứu nguyên nhân lại là Vương mỹ nhân đắc sủng hậu cung nhìn trúng cây trâm trên đầu vũ nữ kia?

Một cây trâm có đặc biệt đến vậy sao? Thế là rất nhiều người trong thành Lạc Dương đều muốn biết cây trâm đó trông thế nào. Không quá mấy ngày, trâm mã não hòa phượng trở thành kiểu thịnh hành đương thời, cửa tiệm làm ra cây trâm này cũng được khách hàng đập hồng bạc cửa, chuyện này để sau hãy nói, tạm thời không nhắc nữa.

Lại nói lúc đó sau khi Hoàng thượng mang hai mỹ nhân lui ra, Tần vương và Trọng Hoa trưởng công chúa cũng dẫn đầu các lễ quan sứ thần nước Tần rời khỏi điện Quỳnh Du.....

Các thần tử đợi sau khi Tần vương rời đi thì nhìn về phía người phụ trách yến tiệc này – Bạc Ngạn, chờ hắn lên tiếng.

Bạc Ngạn nhất thời không rõ nguyên nhân Phó Họa Khánh không an bài Trọng Hoa trưởng công chúa mà lại nói muốn tuyển phi cho Tần vương nên ngồi trầm tư thật lâu.

Trong thiên điện, sau khi nghe cung nhân hô “Cung tiễn Tần vương”, Tang Vi Sương mới khăn trương mượng có đi trước.

Đền lồng ngoài điện Quỳnh Du rất ngay ngắn, các cung nhân cúi đầu hành lễ với nhóm sứ thần.

Tang Vi Sương đứng ở hành lang bên ngoài điện, một chân nàng nhắc lên nhưng người vẫn đứng nguyên tại chỗ không dám tiến lên phía trước.

Nàng chưa bao giờ nghĩ hắn sẽ là hoàng tử cao cao tại thượng, mãi đến bây giờ các cung nhân cung kính hành lễ với hắn, nàng mới phát hiện, nàng sợ hãi đến vậy.

Nàng không dám tiến lên xác nhận người đó có phải Lâu Kiêm Gia mất tích đã lâu hay không.....

Cuối cùng nàng cũng không chịu nổi việc bỏ lỡ một lần nữa, nàng không muốn ân hận cả đời!

Tang Vi Sương cúi đầu kiên trì xông ra ngoài.

Nàng chỉ muốn nhìn hắn gần hơn, nhìn màu mắt hắn, xem xem khi hắn kinh ngạc quanh con người có nổi lên màu vàng ánh bạc hay không.

Thế là, nàng lỗ mãng xông vào lòng hắn.....

Sau đó nàng nghe được tiếng thét của lễ quan hoặc cung nhân, thậm chí có thị vệ đã rút kiếm bên hông ra.

Nàng va vào trong ngực hắn.

Nàng mặc kệ những đao kiếm lạnh lẽo kia, nàng chỉ muốn khẳng định đáp án của nàng.

Nàng được như ý nguyện nhìn rõ màu mắt hắn, vì kinh ngạc mà quanh con ngươi hắn xuất hiện một vòng sáng màu vàng ánh bạc, rực rỡ chói mắt như vậy.

Nhưng ánh mắt hắn lại xa lạ đến thế.....xa lạ khiến nàng tưởng rằng mình nhận nhầm người.....

Hóa ra một màn mắt mặt trong Quỳnh Du Lâm trước đó nàng không hề nhìn lầm, người trong treo lạnh lùng, quen thuộc mà xa lạ này.....thật sự là Tiểu Lâu thất lạc với nàng đã lâu.....

- Tiểu Lâu.....

Nàng hầu như thất thanh kêu to, nhưng đúng lúc này một bàn tay túm cánh tay nàng lại thật chặt.

Nàng bị người túm lấy nàng kéo ôm vào lòng.

Nội lực người đó quá mạnh mẽ, thảo nào nàng không gãy thoát được, nàng muốn xem xem là ai ăn gan hùm mật gấu dám đụng vào nàng!

Người phía sau dùng giọng lạnh như băng nói:

- Ái thiếp này của bản tướng quân trước nay thị lực ban đêm không tốt, xúc phạm vương giá, bản tướng quân thay nàng ấy xin lỗi.

Ái thiếp! Ái thiếp! Ái thiếp!

Tang Vi Sương quả thực giật choáng váng, đang định lên tiếng phủ nhận rồi quay lại giải thích.....

Nhưng, người thanh khiết cao ngạo kia hoàn toàn không nhìn đến họ, chậm rãi nhấc bước rồi đi.....trong màn đêm đen kịt, mọi người không thấy bóng dáng Tần vương hơi run rẩy, lúc đối đầu với Phó Họa Khánh trên Quỳnh Du yên hắn không khẩn trương, không sợ hãi, luôn thần nhiên phóng khoáng.....nhưng bây giờ, hắn lại phải dựa vào khối ngọc nắm chặt trong tay để xoa dịu.....

Ái thiếp.....

Thị vệ phía sau hắn tra kiếm lại vào vỏ, không hề nhìn nàng, lặng lẽ rời đi cùng Tần vương.

Tiểu Lâu.....

Tang Vi Sương nhìn bóng lưng màu lam khói kia, nàng muốn vùng vẫy, muốn đi theo bóng lưng ấy nhưng lại bị người ôm nàng ôm chặt vào lòng.

- Bạc-Ngân-ngươi-phát-điên-gì-thế-hà.....

Nàng gần từng chữ, nghiêng răng nghiêng lợi nói, nếu Bạc Ngân có thể thấy thì lúc này mặt nàng nhất định là bùng bùng lửa giận, đồng thời hai má nóng ran.

Các thần tử kia thấy hộ quốc tướng quân chủ trì yến hội ra ngoài đương nhiên cũng giải tán theo, vừa bước ra thì thấy một màn này.

Rất nhiều ánh mắt mập mờ rơi vào người họ, mặt Tang Vi Sương không đỏ mới là lạ!

- Nữ nhân, ngươi tốt nhất đừng nói chuyện, mặt mặt lắm ngươi biết không.....

- Ngươi, ngươi, ngươi.....

Vi Sương quả thực giận điên lên, nhưng chỉ có thể ở trong lòng hắn mà run rẩy không ngừng.

Hắn lại nói người mất mặt là nàng! Rõ ràng người ôm nàng, làm chuyện mất mặt chính là hắn!

Biết trong lòng nàng đang nghĩ gì, Bạc Ngân dán vào tai nàng trầm giọng nói:

- Là nữ nhân nào lao vào ngực Tần vương? Đừng có nói vừa rồi ngươi không phải cố ý?

Gương mặt của nữ nhân nào đó đỏ đến không nhìn được!

Phải ....quả thực là nàng “vô sĩ” trước.....

Nhưng, hẳn có thể buông nàng ra nói chuyện đàng hoàng hay không, có thể dùng ôm nàng dưới “cái nhìn lom lom” “nghiêm trang” như vậy của mọi người hay không?

- Ái thiếp này của Bạc tướng quân thật lơ mơ, Bạc tướng quân cần trông coi kỹ chút nha.....

- Ha ha ha, nữ nhân là phải dạy dỗ mạnh mẽ trên giường.....

Dạy dỗ con mợ người!

Bây giờ thì hay rồi, nàng không chỉ dính chặt với cái danh “ái thiếp của Bạc Ngan” mà còn là một nữ tử “lơ mơ” “lãng lơ”, may mắn đang là ban đêm, may mắn nàng trang điểm đậm! Ngày mai sau khi tháo nữ trang, không chắc chắn có người nhận ra nàng!

Sau tối nay, nàng không bao giờ ăn mặc như thế xuất hiện trước mặt những người này, hơn nữa còn là cùng với Bạc Ngan nữa!

Bạc Ngan nhìn mấy đại nhân trên đầu “không sợ chết” kia, họ thấy Bạc Ngan không giận ngược lại còn cười thì nụ cười trên mặt càng thêm nịnh nọt:

- Bạc tướng quân, nữ nhân như y phục, nếu y phục bị hỏng thì hôm nào bốn quan sẽ tìm vài mỹ nhân tới cho ngài.

Nụ cười trên mặt Bạc Ngan dần hóa thành lưỡi dao sắc bén, mắt lạnh quét qua, lạnh lùng nói:

- Cố thái bảo vẫn nên lo tốt hậu viện nhà mình đi, đừng để lửa ở Lạc Nam đốt tới trong giấc ngủ. ....

Cố thái bảo nghe vậy nhất thời xanh mặt, Bạc Ngan không thèm nhìn biểu cảm của lão sắc quý kia, kéo Tang Vi Sương rời khỏi điện Quỳnh Du.

Chuyện còn lại trong điện Quỳnh Du để Tàn Dương và Niếp Thận giải quyết.

Bạc Ngan xách Tang Vi Sương lên xe ngựa giống như xách một con gà con.

- Bạc Ngan, người đừng có quá đáng!

- Cuối cùng cũng hết run rồi? Có thể nói chuyện bình thường rồi?

Hắn từ trên cao nhìn xuống Tang Vi Sương nhào người trên ván xe.

- Người....

Hắn ngồi xổm trước mặt nàng:

- Thật nhìn không ra người cũng có bản lĩnh đấy, thân hình này của người mà muốn quyến rũ Tàn vương?

- Người! Cậu ấy.....

Tang Vi Sương chợt im miệng, không thể để người khác biết Tàn vương chính là Lâu Kiêm Gia, ngay cả Bạc Ngan cũng không thể.....

Nàng biết, bí mật này bắt lợi với Tàn vương, hơn nữa còn dẫn tới sự chú ý của Bạc Ngan.

- Hắn thế nào? Hắn rất đẹp, rất thần bí, rất khiến người lưu luyến? Rất khiến người cảm thấy hứng thú?

Bạc Ngan lại nói bằng giọng điệu quen thuộc của mình, ánh mắt mang theo lửa giận như cười như không.

Tang Vi Sương trực tiếp xem như hắn đang lên con, tìm vị trí thoải mái tiếp tục làm ỏ, dù sao nếu nàng trả lời hắn, hắn sẽ càng vui vẻ “ngược đãi” nàng. ....

Bạc Ngan cau mày:

- Sao người không nói?

- Ha ha.....

Nàng cười khan hai tiếng, hờ hững nhìn hắn:

- Ta nói ta không cảm thấy hứng thú với cậu ấy, ta chỉ nóng lòng muốn gặp ngài, kết quả là đụng phải cậu ấy! Tướng quân tin không?

- Không tin.

- Vậy không phải xong rồi à?

Chương 118: Ái Thiếp Của Bồn Tướng Quân Xúc Phạm Đến Vương Giá (3/5)

Không biết qua bao lâu, nàng nghe tiếng trò chuyện của Thận nhi và Tần Dương ngoài xe ngựa, Bạc Ngan vén rèm xe hỏi Thận nhi gì đấy, sau đó thì ra lệnh về phủ.

- Phiền tướng quân thả ta xuống xe, mệt mỏi cả ngày rồi, ta muốn về tiêu cục!

- Nữ nhân nhà ngươi, về tiêu cục cùng một đám nam nhân. ....

- Thô bỉ!

Hai chữ của Tang Vi Sương chặn lời hấn, nàng lạnh lùng nhìn hấn.

- Ta cho ngươi biết, tối nay ngươi nhất định phải theo ta về phủ, nơi này cách cửa cung quá gần, để người khác thấy bồn tướng quân thả tiểu thiếp xuống xe một mình, chắc chắn sẽ cho là ta không cần ngươi nữa.

- Ai là tiểu thiếp của ngài? Đừng để người khác tưởng vậy là tốt nhất! Ta không phải tiểu thiếp gì đó của ngài đâu!

Tang Vi Sương không lờm hấn, ngữ điệu lạnh nhạt:

- Ta sẽ không làm thiếp của bất kỳ ai.

Bạc Ngan đứng đứng nhìn nàng:

- Ngươi tưởng ngươi thoát được cục diện này sao? Ta muốn gì trong lòng ngươi rõ mà? Ta thật sự làm gì ngươi thì ngươi còn là ngươi sao? Chẳng qua là thu xếp cho ngươi một danh phận giả, nữ nhân khác ta còn không muốn cho đâu!

Tang Vi Sương sừng sốt, hấn có ý gì? Hấn muốn gì? Còn cái gì mà nữ nhân khác hấn còn không muốn cho?

Hấn thật xem nàng là thần thông hay tiên tri? Trong lòng hấn cong cong queo queo, nàng sao đoán rõ được chứ?

- Ta có chuyện muốn nói với ngươi.

Không để nàng phản bác nữa, hấn nhấn mạnh.

Đến phủ hộ quốc tướng quân, rất nhiều tôi tớ đều nhìn nữ nhân mà hộ quốc tướng quân dẫn về với ánh mắt khác thường.

Tang Vi Sương cảm thấy những người đó xem nàng như xem khi, không, phải là xem nàng như yêu quái ngàn năm đã tám trăm năm chưa xuất hiện trên nhân gian mới đúng. ....

Nàng quả thực đã lâu không mặc nữ trang, nàng mặc nữ trang khủng bố như vậy à?

Hay là họ đã lâu không thấy nữ nhân?

- Chào. ....di. ....di phu nhân.

Mấy hạ nhân mới tới dập báp kêu.

Di phu nhân. ....

Ba chữ, ba thùng mực nước từ trên đầu giọt xuống, Tang Vi Sương không chỉ đen mặt mà còn hóa đá ngay tại chỗ. ....

Nàng đang muốn phát câu thì nghe Bạc Ngan rống giận:

- Ai bảo các ngươi gọi nàng ta là di phu nhân!

Giận, rất giận, lửa giận ngút trời. Hấn vừa nói vừa đưa chân đá mấy tôi tớ kia.

Nàng không quên, đời này Bạc Ngạn hận nhất là mười di phu nhân mà cha hắn nạp về, đoán chừng ba chữ này là “cấm kỵ” của hắn.

Nhưng, hắn cũng không nên tức giận như vậy, hắn thế này quá khác so với Bạc Ngạn nàng từng gặp trong quá khứ, Bạc Ngạn trong quá khứ dù giận cũng kiềm chế rất tốt, mà Bạc Ngạn bây giờ không chỉ giận dữ mà còn đá hạ nhân?.....

- Bạc Ngạn.

Nàng túm ống tay áo hắn, nếu không ngăn hắn lại, hắn đã thêm một đá này nữa, không phải sẽ vỡ phổi người ta sao? Mấy người bị hắn đá đã học máu rồi.....

- Tha mạng, tướng quân tha mạng.....cô nương, không, phu nhân tha mạng....

Mấy hạ nhân mới tới thấy có người cầu xin thì lập tức quỳ xuống dập đầu.

Lửa giận của Bạc Ngạn khó khăn lắm mới lắng lại, hắn hừ lạnh một tiếng, đi về phía Tư Nhân Cư.

Tang Vi Sương sau khi vào Tư Nhân Cư cũng không đấu võ mồm với hắn nữa, Niếp Thận xách một ấm nước sôi tới, đóng cửa lại, nàng bắt đầu pha trà.

Bạc Ngạn ngồi trên giường trà, cởi áo ngoài ra, nửa nằm xuống.

Hắn có tâm sự, đôi mắt trầm tư đã tiết lộ tâm trạng của hắn.

Hắn là liên quan đến quá khứ của hắn, liên quan đến nguyên nhân hắn tức giận vừa rồi.

Tang Vi Sương không lên tiếng hỏi thăm, nàng pha xong trà, lau khô tay rồi bóc trái cây bắt đầu ăn.

Dù sao nàng cũng không vội, ăn no trước rồi hãy nói.

Bạc Ngạn giống như tính chuẩn thời gian nàng ăn xong, lười biếng ngẩng đầu:

- Nói, cây trâm trên đầu vũ nữ kia hôm nay có phải người làm không?

- Ồ?

Tang Vi Sương ghen:

- Người ta tốt xấu gì cũng được Hoàng đế phong mỹ nhân, còn gọi vũ nữ này vũ nữ nọ!

- Ha ha, cái bộ dạng si mê của nàng ta có thể làm mỹ nhân đủ ba tháng đã xem như tốt số rồi, vả lại dù nàng ta có là tứ phi đi nữa thì phẩm cấp của bốn tướng quân cũng cao hơn nàng ta.

Ý Bạc Ngạn là, bây giờ hắn là nhất phẩm, bất luận trong triều, trong cung hay ở ven đường, người có phẩm cấp thấp hơn hắn đều phải xem sắc mặt hắn?

- Đừng có nghĩ mấy chuyện không đâu, bốn tướng quân nghiêm chỉnh hỏi người đây. Cây trâm kia là người cố ý làm?

Ánh mắt hắn lạnh hơn ba phần:

- Tại sao người làm vậy?

Tang Vi Sương bị hắn nhìn chòng chọc, ánh mắt nàng mập mờ:

- Ta chỉ là nghe nói Vương mỹ nhân thích mã não nên mượn vũ nữ kia đeo trâm ta làm để quảng bá, ai biết hôm nay Hoàng...thượng lại chọn nàng ta làm mỹ nhân.....điều này quả thực không nằm trong phạm vi suy tính của ta.

Dù có, nàng cũng không thừa nhận.

- Chỉ là như vậy?

Bạc Ngạn chăm chú nhìn vào mắt nàng hỏi.

Tang Vi Sương lờm lờm:

- Chứ thế nào?

Hắn nghi ngờ nàng có mục đích khác, nàng cứ giả vờ ra vẻ mọi thứ chỉ vì tiền.

Bạc Ngạn nheo mắt nhìn nàng, nói:

- Ngươi thiếu tiền vậy à?

- ....

Tang Vi Sương không thể nói thật với hắn:

- Phải thì sao? Ta còn một đại gia đình phải nuôi đấy.

- Nếu thật chỉ vì kiếm tiền, chuyện xảy ra hôm nay ta không nhắc nữa, ngươi về đi.

Hắn nhún nhát nói, vẫn nửa nằm như cũ, không hề có ý định nhúc nhích.

Tang Vi Sương kinh ngạc nhìn hắn:

- Ồ.

- Sao? Ta bảo ngươi đi thì ngược lại ngươi không nỡ đi à?

Tang Vi Sương nổi da gà:

- Đâu có, đâu có, ta đi ngay đây.

Nói xong, nàng liền xoay người.

- Đúng rồi.

Hắn lại nghĩ đến gì đó, gọi Tang Vi Sương đứng lại:

- Nghe nói ngươi và tiền tri châu Thiệu Châu có chút giao tình, hôm nay hắn không tham dự Quỳnh Du yến, gửi lời nhắn là hắn “không hợp phong thổ” bệnh nặng nằm trên giường, ngươi đã biết thì ngày mai mang quà của ta theo Thận nhi đi một chuyến đi.

- Cái gì? Ngài có nhầm không? Muốn ta đi? Ngài thật sự không biết hay giả vờ không biết ta và tên Lâm Cảnh Thần kia có xích mích gì?

Tang Vi Sương chợt xoay người lại, nhìn Bạc Ngạn nói.

Nhìn ánh mắt hung hăng của nàng, Bạc Ngạn cau mày, chẳng lẽ tin tức hắn nghe ngóng được bị sót cái gì?

Tang Vi Sương giật mình vì mình quá kích động, Lâm gia không thể nào tiết lộ ra ngoài “chuyện bản thiêu” mà họ làm, Bạc Ngạn cũng sẽ không tra được những chuyện này....

Mặt nàng tức khắc như bị bỏng.

- Hồi đó muội muội ta bị huyện phủ đưa đi làm tú nữ, sau đó thì chết.

Nàng chỉ nói một câu như vậy rồi nhấc bước rời đi.

Nàng không quay đầu lại, trong lòng hiểu rõ, Bạc Ngạn sẽ tin.

Nàng đã muốn đi từ sớm, từ khi biết Tần vương là Lâu Kiêm Gia, trong đầu nàng chỉ có chuyện của Tiểu Lâu.

Về tiêu cực, thay ra bộ nữ trang rườm rà kia, nàng đi tới đi lui trong phòng, tựa như một con chim nhỏ vô cùng bối rối không biết nên bay về đâu.....

Từ giường nhỏ đi đến bình phong_____

Tần vương chắc chắn là Tiểu Lâu của nàng, nàng không nhận nhầm.

Tuy hắn che đi nốt chu sa của mình, còn che cả dung mạo, chân mày cũng được chỉnh sửa, nhưng đôi mắt hắn sẽ không thay đổi.....

Những thứ này đều là không muốn để.....Phó Họa Khánh nhận ra hắn?

Có lẽ ở trong điện hắn không tiện nhận quen biết với nàng, ừm, tình huống không thích hợp.....

Từ bình phong đi tới cửa sổ_____

Hắn là Tần vương, đương nhiên không thể nhận quen biết với nàng trên Quỳnh Du yến, cho nên, hắn mới dùng loại ánh mắt lạnh lẽo mà xa lạ nhìn nàng.

Chẳng qua là, sao hán lại vô duyên vô cớ thành Tần vương?

Hơn nữa, ánh mắt lạnh như băng kia....

Từ cửa sổ đi tới rèm thủy tinh _____

Chẳng lẽ hán khôi phục trí nhớ?

Hán không muốn để Phó Họa Khánh nhận ra hán. ...

Chẳng lẽ Tiểu Lâu đã nhớ lại chuyện trước kia?

Đứng nơi rèm thủy tinh, sắc mặt thiếu nữ trắng gần như trong suốt, tay nắm chặt những hạt châu thủy tinh trên rèm.

“Rào rào....”, một chuỗi hạt châu rơi xuống.

Nàng hồn nhiên không nhận ra, lại từ rèm thủy tinh bước tới bàn đọc sách _____

Dù có thể hán đã nhớ lại tất cả nhưng nàng vẫn nên đi tìm hán. ...

Nàng nhất định phải đi tìm hán....

Nàng phải hỏi rõ ràng hết thấy....

Hôm sau, Tang Vi Sương dùng hết đủ loại thủ đoạn hỏi thăm tin tức của Tần vương, vì không muốn để người của Bạc Ngạn biết nên nàng tự thân vận động, tự mình đi nghe ngóng.

Cảm giác mặc nam trang khiến nàng thoải mái dễ chịu hẳn ra.

Nàng thật hối hận hồi ở Hoài Châu không nghe lời Thần nhị gia đi tìm Chử Quy đại phu thỉnh giáo một ít về thuật dịch dung! Nếu vậy thì nàng không cần đội đầu lạp vải đen bay khắp nơi rồi.

Hôm nay Tần vương muốn đi Đông Hoa Uyển thảo luận kỳ nghệ cùng thái phó đại nhân. Thảo luận kỳ nghệ? Xem ra Tiểu Lâu có khả năng đã nhớ lại chuyện trước kia rồi. ....

Vừa nghe tin tức này, Tang Vi Sương lập tức đuổi tới Đông Hoa Uyển, may mà nàng vô cùng quen thuộc thành Lạc Dương, biết rõ các con hẻm ngõ tắt, hơn nữa những nơi như Đông Hoa Uyển, Văn Uyên Các, Lang Gia Cư, Phong Hoa Môn. ....với nàng lại càng quen đường quen lối, đến mức ngay cả chỗ nào có lỗ chó chui nàng cũng biết.

Có điều biệt cung nơi Tần vương ngủ lại nghe nói là Phó Họa Khánh mới tu sửa mấy năm gần đây, một là nàng không có bản đồ trong tay, hai là nàng biết nơi đó không chỉ có người của Phó Họa Khánh canh gác mà còn có rất đông thủ vệ nước Tần, nàng không dám mạo hiểm đến biệt cung, cho nên mới chọn cách “chặn đường” hoặc “tình cờ gặp gỡ”.

Đông Hoa Uyển! Hôm nay Tần vương sẽ đi Đông Hoa Uyển phụng bồi thái phó, không, là thái phó của Phó Họa Khánh chứ không phải thái phó của nàng, đánh cò.

Để có được tin tức này, nàng đã phí mất hai mươi lượng bạc! Khó khăn lắm nàng mới gác lại mọi chuyện của tiêu cực, lúc chạy đến Đông Hoa Uyển, mặt trời đã lên cao.

Nhưng sau khi đến thì sao?

Nàng thấy một biển người đông nghìn nghịt.

Nàng bị dọa ngây người tại chỗ, nhiều người như vậy đương nhiên sẽ dẫn tới cả đội quan binh!

Ngay cả lỗ chó chui của Đông Hoa Uyển nàng biết rõ trước kia cũng bị quan binh chắn lại!

Mất cả buổi Tang Vi Sương mới rõ, những người này đều là hôm qua sau khi nghe nói “chuyện phong lưu” của Tần vương “dọc đường kinh động hạc trắng” nên mới tới để tham quan nể mọ của Tần vương gia!

Tang Vi Sương đứng ở bên ngoài đến khi trời tối cũng không thấy người đánh cò bên trong đi ra ngoài.

Chơi một ván cò lâu như vậy tuy rằng cũng bình thường nhưng họ không thể không ngủ chứ?

Nàng lại đứng thêm một canh giờ mới thấy đám người thừa thốt giải tán, hóa ra có tin tức rằng Tần vương gia sớm đã đi rồi!

Một cơn gió thu thổi qua tấm vải đen đầu lạp của Tang Vi Sương, nàng cảm thấy tim mình lạnh hơn phân nửa.

Sáng sớm tinh mơ hôm sau, tóc còn chưa chải, nàng đã chạy thẳng đến cửa cung nghe ngóng, dâng lên ba mươi lượng bạc mới biết ba ngày sau Hoài Tây vương sẽ dẫn Tần vương tham quan Văn Uyên Các.

Lần này là Văn Uyên Các!

Nàng biết trước ba ngày thì chắc chắn không thể rồi tung lên được.

Tang Vi Sương bạch bạch chạy về tiêu cục, Không Chu đứng ở cổng tiêu cục, thấy nàng mới sáng sớm đã từ bên ngoài chạy về, tóc tai xốc xếch thì kinh ngạc hỏi:

- Đương gia, sáng sớm người đi đâu thế?

Tang Vi Sương nhìn trời:

- Ta đi dạo, phơi nắng.

Không Chu nhìn trời:

- Đương gia, sau nửa canh giờ nữa mặt trời mới xuất hiện mà?

- .....

- Không nói với người mấy thứ này nữa, Hàn lão gia tới rồi, người mau lên đi, giao ngựa cho tôi!

Không Chu nói xong thì giúp nàng dắt ngựa.

Vất vả suốt hai ngày, Tang Vi Sương ngược lại quên mất chuyện này, Hàn lão gia tới là vì cây trầm mã não kia.

- Cậu chủ Chủy.

- Chào, ông chủ Hàn, ông đến một lúc rồi nhỉ?

- Ừ, tôi tới sắp nửa canh giờ rồi, được biết cậu chủ Chủy sáng sớm dắt ngựa ra ngoài.

Tang Vi Sương cười nói:

- Buổi sáng chạy một chút, tinh thần tốt.

- Phải đẩy phải đẩy. Cậu chủ Chủy trẻ tuổi sung sức, nên chạy nhiều một chút.

Ông chủ Hàn cười gật đầu:

- Hôm nay tại hạ tới là muốn bàn bạc với cậu chủ Chủy một chuyện.

- Ý ông là chuyện bức vẽ cây trầm ta vẽ cho cửa tiệm của ông đúng không? Có phải có người tìm đến chỗ ông, nói rằng cây trầm do nhà ông làm tốt hơn của nhà khác nên muốn đặt một khoản lớn?

Tang Vi Sương cười híp mắt.

Ông chủ Hàn sững sốt, ngây ngốc gật đầu:

- Sao cậu chủ Chủy biết?

- Ta đương nhiên biết, hơn nữa ta còn biết hôm nay ông tới là muốn ta cho ông bức vẽ đó, ông đưa ta một khoản tiền, hai bên hợp tác làm ăn.....

Ông chủ Hàn quả thực bội phục sát đất:

- Phải, tại hạ đúng là có ý này.....

- Ôi, ông chủ Hàn, tôi giao đồ cho ông xử lý, ông xem xem.....

Tang Vi Sương lấy một xấp giấy trên bàn đưa ra.

Ông chủ Hàn cầm xem, hóa ra là một bản ‘hợp đồng’, không ngờ cậu chủ Chủy đã chuẩn bị xong rồi? Ông chủ Hàn phản ứng chậm lúc này mới hiểu, hóa ra từ lúc bắt đầu cậu chủ Chủy đã muốn hợp tác làm ăn với ông? Là chính ông quá không biết động nào?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 119: Ái Thiếp Của Bồn Tướng Quân Xúc Phạm Đến Vương Giá (4/5)

Ông ngừng đầu nhìn cậu chủ Chủy, thấy nàng cười tự tin như vậy, rục rờ như vậy.

Ông che trán cười nói:

- Hóa ra cậu chủ Chủy đã tính toán xong hết thảy từ lâu.....là Hàn mỗ hồ đồ, bây giờ mới lĩnh hội được.....

Tang Vi Sương rất thẳng thắn, nàng thật sự tính kế ông, cần gì phải làm bộ làm tịch vờ như tình cờ? Ông chủ Hàn là người thẳng thắn, nàng đương nhiên cũng thẳng thắn mà đối đãi.

- Sáng hôm qua trong cửa tiệm của tôi có mấy người kỳ lạ tới, tìm tổng quản trong tiệm, hỏi có phải tiệm của tôi làm ra cây trầm mã não hóa phượng hay không, bởi vì mã não hoa dùng để làm cây trầm ấy là tôi nhập từ Hoài Châu vào, hiện tại mã não hoa trong thành Trường An chỉ có mỗi mình nhà tôi.....

Ông chủ Hàn giải thích.

Tang Vi Sương cười khê gật đầu, dùng mã não hoa làm trầm là gợi ý của nàng lúc trước. Tốt, tuy hơi kém so với dự liệu của nàng nhưng cũng kém không nhiều, cứ đi theo quỹ đạo.....

Nếu nàng đoán không sai, người đến tìm ông chủ Hàn hẳn là người nhà mẹ đẻ của Vương Yên Nhiên, nghe nói sau khi Vương Yên Nhiên được phong Phó Họa Khánh đã đón phụ huynh nàng ta đến Lạc Dương làm quan.

Vương Yên Nhiên thích mã não đỏ như vậy, cây trầm mã não hóa phượng hôm đó nàng ta vừa nhìn liền yêu thích, hơn nữa vũ nữ cài cây trầm ấy lại được phong mỹ nhân ngang hàng với nàng ta, dựa vào lòng đố kỵ độc ác của nữ nhân kia, nàng ta nhất định sẽ bảo người nhà mẹ đẻ thu gom hết tất cả trầm trong tiệm của ông chủ Hàn....

Vương Yên Nhiên vì danh tiếng của mình nên không dám làm ra chuyện giết người phóng hỏa, đành phải vung tiền mua hết trầm, đồng thời trùng hợp nàng ta lại thích kiểu dáng cây trầm này, bèn tiện thể ra giá cao “chiếm lấy” tất cả trầm mới về sau của cửa tiệm Hàn gia.

Tính toán của Vương Yên Nhiên trúng ngay kế của nàng!

Nàng nhếch môi, cười vui vẻ, cảm giác khiến người khác đau khổ lại vui sướng như vậy, nàng không phải quân tử, sớm đã quên mất cái gì mà “lấy ân báo oán”, hiện tại kế hoạch của nàng chỉ mới bắt đầu tiến hành một bước nhỏ nhỏ.....

Thời gian không phụ người có lòng, đương nhiên là có tiền để làm việc! Nàng tiêu tiền dứt lốt phụ bếp hậu viện Văn Uyên Các.....

Quyết định rạng sáng hôm sau, nàng sẽ theo xe chở rau vào hậu viện Văn Uyên Các!

Lo liệu xong xuôi, Tang Vi Sương chưa tới giờ Thân đã đi nằm, nghỉ ngơi dưỡng sức để giờ Dần dậy sớm, chạy nhanh đến Văn Uyên Các.

Nhưng sau khi nàng tắm rửa xong xuôi nằm trên giường, mỗi khi nghĩ đến ngày mai có thể gặp được Lâu Kiêm Gia, kẻ đó tìm được cơ hội có thể cùng hẳn trò chuyện tương phùng, nàng cứ trần trọc không yên, không ngủ được.....

Tang Vi Sương lăn qua lăn lại trong chăn, ngay cả chính mình cũng nghĩ mãi không hiểu, tại sao cứ nhớ tới gương mặt cao ngạo dứt khoát kia, nhớ tới ánh mắt hắn nhìn nàng đầy xa lạ, thậm chí còn nhớ tới tà áo màu lam khói vẽ hoa quỳnh của hắn....trái tim nàng nóng bừng, hai má cũng nóng lên, nghĩ đến đó là con sâu ngủ trong nàng trốn đâu mất cả!

Không đúng! Nhất định là lúc nàng tắm khiến con sâu ngủ trốn mất.....tắm xong cả người nàng vô cùng tỉnh táo, nhất định là nguyên nhân này.

Tang Vi Sương chui ra khỏi chăn, rồi lại lấy chăn che kín cả người.....

Trần trọc một phen như thế, đến nửa đêm nàng mới ngủ thiếp đi.

Lúc gà gáy tiếng thứ hai, nàng choàng tỉnh khỏi cơn mộng đẹp, nàng sắp ôm lấy.....Tiểu Lâu, chỉ chút xíu nữa là nàng ôm được Tiểu Lâu rồi...

Tiếng gà gáy chết tiệt! Đi chết đi! Tôi nay ăn gà chung cù từ!

- Hồng!.....

Đội nàng tỉnh táo lại, nàng vùng dậy như “cương thi”, tung chăn, cấp tốc mặc y phục....

Đã giờ Dần ba khắc rồi! Chử Vũ đại nhân anh minh thần võ mà lại ngủ quên mất! Nói ra chẳng phải sẽ bị tên nhãi Bạc Ngạn kia cười chết à?

Tang Vi Sương mặc áo ngoài màu xanh xám của người hầu, dùng tro trong lư hương bôi lên mặt, tóc tai cũng làm cho rối loạn rồi ra cổng quẹo trái, đi thẳng mười dặm theo đường lớn, qua một cây cầu, rồi lại qua một con đường lớn, gấp rút chạy tới hậu viện Văn Uyên Các.....

May mà nàng đuổi kịp xe chở rau của Văn Uyên Các.

- Là người hầu của Trương gia à?

Thị vệ Văn Uyên Các nhìn Tang Vi Sương hỏi.

- Dạ, sai gia.....

Nàng gật đầu.

- Đây là thực đơn hôm nay, người cùng với mấy phụ bếp kia, trước giờ Mẹo nhất định phải tới đây.

- Giờ Mẹo?

Tang Vi Sương kính hải, trong hai khắc bảo nàng lo liệu bảy tám món trên thực đơn?

- Sao hả? Người có dị nghị gì à?

Thị vệ trừng nàng:

- Ai bảo người tới muộn hơn bình thường những ba khắc? Cái này gọi là tự làm tự chịu!

Thị vệ đá chiếc xe đẩy một cú:

- Ta khuyên người đi nhanh về nhanh!

Tang Vi Sương cúi đầu thăm mắng một câu, kéo xe đi, mấy phụ bếp theo sau cũng không phụ giúp chút nào!

May mà ở chỗ Trương gia trang, nàng thấy người nhận bạc của nàng, người đó nhận ra nàng, nhỏ giọng nói:

- Sao bây giờ người mới tới? Không phải ta đã nói là rau này trước giờ Mẹo nhất định phải đưa đi đấy sao?

Tang Vi Sương qua quýt:

- Ngủ muộn, không dậy nổi....

Người kia im lặng, dặn người hầu khiêng rau giúp nàng:

- Đừng tưởng ta tốt bụng, ta là nể mặt năm mươi lượng bạc, còn nữa, sau khi người vào nhớ an phận đấy, bị người khác bắt được là ta mặc kệ, dù người có khai tên ta ra, ta chết cũng sẽ không thừa nhận!

Người kia vừa nói vừa giúp Tang Vi Sương chuyển rau.

- .....

Nàng không còn gì để nói, đành phải trầm mặc.

Cuối cùng nàng cũng đưa rau vào Văn Uyên Các vào giờ Mẹo, rốt cuộc lừa gạt qua ải được rồi!

Bây giờ nàng tìm một vị trí ẩn núp, dù sao nhiều hạ nhân như vậy, thị vệ của Văn Uyên Các cũng sẽ không biết người hầu của Trương gia trang vẫn chưa đi. Điều này là do người nhận bạc của nàng chỉ báo.

Nàng trước kia tới Văn Uyên Các bốn năm lần rồi, nơi này đại khái vẫn giống như hồi nàng làm công chúa, không có gì thay đổi.

Hoài Tây vương dẫn Tần vương đến vào giờ Ty, vậy trước tiên nàng đến điện Hiền Tài của Văn Uyên Các tìm Tiểu Cẩm Văn.

Có điều, Tiểu Cẩm Văn đang ở đâu?

Nàng nhớ điện Hiền Tài có bốn năm hành lang, hơn ba mươi gian Tái Tử Cư, Tiểu Cẩm Văn sẽ ở chỗ nào?

May mà còn một khoảng thời gian nữa mới tới giờ Ty, đủ để nàng tìm kiếm.

Bốn năm hành lang của điện Hiền Tài giao nhau, hiện đang là giờ Mẹo, trời bắt đầu hừng sáng, đã có học sinh thức dậy, trong viện trước điện đã có thể nghe được tiếng nước chảy rào rào, đó là tiếng học sinh bưng chậu đến bên giếng trước viện rửa mặt.

Vi Sương tránh được mấy người kia, ở một góc hành lang, nàng nghe được tiếng bước chân vững chãi đi về phía này, tuy rằng tiếng bước chân hơi nhỏ cho thấy người đó còn nhỏ tuổi nhưng đứa trẻ này khi bước đi, hơi thở rất trầm ổn, có lẽ có nội lực trong người.

Vi Sương kinh hãi, nín thở, nhanh chóng từ hành lang chui vào bụi cỏ, để đảm bảo an toàn, nàng vẫn không nên bị người ta thấy thì hơn!

- .....

Bùi Hữu Khanh vừa tỉnh dậy còn hơi mơ mơ màng màng, khi quẹo qua hành lang, cậu nghe được chút tiếng gió thì hơi kinh ngạc, mở to mắt nhìn quanh, chẳng thấy một ai, nhưng quả thực có tiếng gió, cẩn thận ngửi kỹ lại có thể ngửi thấy hương hoa?

Giờ đang là tháng chín, sương trên hoa cúc cũng lạnh lẽo, thế mà vẫn ngửi thấy hương hoa.....cậu hơi kinh ngạc, cho rằng chắc là ảo giác.

Cậu không hề để ý, tiếp tục bưng chậu gỗ đi tới giếng nước trong viện.

Tang Vi Sương cảm thấy cậu bé vừa đi ngang hơi quen mắt, ngày xem Đào hoa yến ở thành Hoài Châu, cậu bé tới tìm Tiểu Cẩm Văn cũng cao thế này, anh tuấn thế này, nếu hai người đó không phải cùng một người thì cũng là huynh đệ.....

Nếu là vậy, có phải Tiểu Cẩm sẽ ở chung với họ không? Dựa theo tính cách của Tiểu Cẩm thì chắc là ở chung với người quen!

Đợi cậu bé kia đi xa, Vi Sương mới chui ra khỏi bụi cỏ, đi theo hướng cậu ấy.

Trong Tài Từ Cư của điện Hiền Tài, trên thềm bài gỗ bên trái mỗi cửa phòng đều có tên học sinh, tiện lợi cho Vi Sương rất nhiều.

Qua hành lang, nàng nghiêng người băng qua từng gian phòng.

Đến một nơi trong góc, mắt Vi Sương nheo lại.

Bởi vì trời chưa sáng, trong phòng không đốt đèn, mà gian phòng trong góc này hơi tối hơn những gian phòng khác.....

Một bóng dáng nhỏ gầy đang ngồi trên ghế trước bàn, khỏe mồi Tang Vi Sương cong lên, Tang Cẩm Văn vẫn không sửa được thói quen này, sau khi thức dậy phải uống trà mới có thể hoàn toàn tỉnh táo, bằng không thì cho tới trưa cũng cứ như chưa tỉnh ngủ.....

- Ai?

Cậu bé trên ghế rốt cục cũng tỉnh táo lại, nhận ra phía sau có người thì giật mình quay đầu lại, cậu tưởng là bạn học trong điện Hiền Tài nên lúc ban đầu cũng không quá hoảng sợ.

Nhưng vào khoảnh khắc quay đầu lại, cậu không hề có chút dấu hiệu sững sờ.

Ánh sáng xuyên qua cửa sổ giấy, dù là ngược sáng cậu vẫn có thể nhìn rõ khuôn mặt người đó, bởi vì khuôn mặt ấy quá quen thuộc, tuy có hơi bản, tuy tóc tai có hơi rối.....

- Tỷ.....

Cậu khàn khàn gọi, nước mắt không khống chế được tuôn ra, lao vào lòng người ấy.....

- Tiểu Cẩm

Nàng khẽ gọi tên cậu, nhẹ nhàng nhưng khó nén đắng cay:

- Đệ vẫn khỏe chứ?

Trời ơi, thật sự là đại tỷ của cậu, đại tỷ lại đến Văn Uyên Các thăm cậu.....

Tang Cẩm Văn gạt đầu lia lịa trong lòng nàng, cánh tay ôm chặt lấy nàng. Thật lâu sau cậu mới có thể mở miệng nói chuyện:

- Đại tỷ, Tiểu Cẩm rất nhớ tỷ, cả ngày lẫn đêm đều nhớ tỷ, còn Tiểu Lâu, Tiểu Lâu có về không?.....Hu hu hu....

Nước mắt cậu tuôn ào ào, Tang Vi Sương giúp cậu lau rồi lại lau, thực là cứ như đê vỡ vậy, lau hoài không hết.....

- Đại tỷ cũng nhớ đệ, đừng khóc nữa nha, Tiểu Cẩm

Tang Cẩm Văn gạt đầu, rồi cúi đầu, tự dùng tay áo của mình lau nước mắt, vội hỏi:

- Tiểu Lâu, không, Kiềm Gia ca ca.....Kiềm Gia ca ca có về không?.....

Đôi mắt to long lanh nhìn nàng, đáng vẻ rất đáng thương.....

Tang Vi Suong cúi người trước mặt cậu, đột nhiên cười, nụ cười tự tin dịu dàng, đầy yêu thương và bao dung:

- Cậu ấy về rồi....hôm nay tỷ đến đây chính là vì cậu ấy, vì Tiểu Cẩm.....

Cẩm Văn không hiểu nhìn Tang Vi Suong, chậm rãi nói:

- Tiểu Cẩm không hiểu.....

Nàng cười nói:

- Tiểu Cẩm sẽ hiểu, đợi lát nữa nếu Tiểu Cẩm thấy Tiểu Lâu thì không cần kinh ngạc hay sợ hãi, Tiểu Lâu cũng có bí mật của mình, chúng ta nên vì cậu ấy mà bảo vệ bí mật này.....

Ánh mắt Tang Cẩm Văn càng thêm khó hiểu, phải, dù lúc này cậu có vắt hết óc cũng không hiểu.....

- Tiểu Cẩm bây giờ không hiểu không sao cả, chỉ cần nhớ kỹ lời đại tỷ là được.....

Nàng cười dịu dàng, đưa tay chỉnh sửa lại đầu tóc cho cậu.

Tang Cẩm Văn mặc xong y phục đứng trước mặt Vi Suong, nàng lấy trong ngực ra một cái túi thêu nhét cho cậu:

- Đây là hai mươi lượng bạc vụn, lúc Tiểu Cẩm cần thì lấy dùng.

Tang Cẩm Văn kinh hãi, không để ý đến bạc mà nhìn về phía Tang Vi Suong:

- Tỷ sắp đi ư? Đại tỷ.

Biết rõ là đại tỷ lên vào, nhưng cậu vẫn không dẫn được mà muốn giữ đại tỷ lại, dù là nán lại chốc lát với cậu cũng được, dù sao thì còn nửa canh giờ nữa mới tới giờ học, cùng lắm thì cậu không đi tập buổi sáng.....

- Tiểu Cẩm ngốc, tỷ đương nhiên phải đi, nhớ lần sau được nghỉ về, phải thông báo trước đấy! Đại tỷ làm gói đậu đỏ cho đệ.

Nàng nheo khuôn mặt nhỏ non nớt của cậu, cười xoay người, nhưng vào khoảnh khắc xoay người nàng lại thấy cô đơn, trầm giọng nói:

- Đừng gọi tỷ.

- Đại.....

Cẩm Văn đang định gọi nàng thì ngừng ngay lại, cong môi, đáng vẻ như muốn khóc nhưng không khóc được.

- Đừng gọi tỷ, Tiểu Cẩm, lớn rồi thì phải chia ly, những điều này đệ hiểu, chỉ là không muốn nghĩ đến mà thôi, nhưng bất luận là ở đâu, là trong gang tấc hay tận chân trời, là sớm chiều bên nhau hay xa cách nẻo đường, đại tỷ vẫn sẽ luôn nhớ đến Tiểu Cẩm, luôn xuất hiện vào lúc Tiểu Cẩm cần nhất.

- Đại tỷ, đệ hiểu....

Từ thời điểm lựa chọn đến Văn Uyên Các, cậu đã hiểu, Tang Cẩm Văn cười cười:

- Đại tỷ đi nhanh đi, đệ phải lên lớp, cuối năm đệ sẽ mang phần thưởng do Các lão phát đem về trang, đến lúc đó nhóm Dương Yên Quá Tuyết sẽ rất vui.

Cậu cười tự tin như thế, ánh nắng mai xuyên qua cửa sổ, chiếu lên gương mặt cậu, Tang Vi Suong nghiêng mắt liền thấy cảnh này.

Thế là, nàng nhớ đến rất nhiều rất nhiều năm về trước.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thứ đã lâu không thay đổi chính là nụ cười hồn nhiên của Tiểu Cẩm. Ngọt ngào như vậy, đáng yêu như vậy, cho nên nàng vẫn mãi không quên, vẫn luôn ghi khắc trong lòng.

Rất nhiều năm sau, trong bản Tang công tiểu ký “Tây song dạ thoại” viết: “Ngày hôm đó, tỷ ấy đứng ngược ánh nắng mai, nói với tôi: “Tiểu Cẩm, lớn rồi thì phải chia ly”, “nhưng bất luận là ở đâu, là trong gang tấc hay tận chân trời, là sớm chiều bên nhau hay xa cách nẻo đường, đại tỷ vẫn sẽ luôn nhớ đến Tiểu Cẩm, luôn xuất hiện vào lúc Tiểu Cẩm cần nhất.....” Khoảnh khắc ấy đau đớn và ngọt ngào đan xen trong lồng ngực, khi tôi một lần nữa đưa mắt nhìn bóng lưng gầy gò, yếu ớt của tỷ ấy, khi ánh nắng mai xuyên qua cửa sổ giấy chiếu lên khuôn mặt tôi, tôi đột nhiên hiểu rõ..... Trong rất nhiều năm sau này, mỗi khi nói đến biệt ly, a tỷ sẽ lười biếng nâng chén sứ lên, nhàn nhạt nói: “Gặp nhau vào lúc bình yên nhất, sau khi chiến tranh qua đi, thiên hạ linh lung nắm chắc trong tay, chỉ còn lại một mình thương thức khúc người đi trà lạnh.” Cho đến bây giờ, khi tóc đã bạc phơ, nhắc bút ghi lại dòng hồi ký, tôi mới biết qua một quyển dã sử, rằng câu nói kia xuất xứ từ Cao Tổ của triều Vũ.....”

Chương 120: Ái Thiếp Của Bồn Tướng Quân Xúc Phạm Đến Vương Giá (5/5)

- Tang Cầm Văn, người đang làm gì đó? Mấy Các lão đã đến rồi! Còn không mau ra tiền điện?

Một thiếu niên cao gầy gõ cửa phòng Cầm Văn, vội vàng hô lên.

- Tới...tới ngay đây.

Tang Cầm Văn rửa mặt lung tung rồi giặt sạch khăn lau, treo lên giá gỗ phía sau, sau đó đi mở cửa.

Thiếu niên cao gầy kia kinh ngạc nhìn cậu:

- Sao bây giờ mới rửa mặt? Dậy muộn à?

Tang Cầm Văn sững sờ:

- A? Không phải, tại buổi sáng đầu ta hơi choáng váng, mấy ngày nay hình như thời tiết có chút thay đổi.

Thiếu niên ấy cũng không hỏi nhiều, nói:

- Nhanh đến điện Văn Uyên với ta, mấy Các lão đều đến rồi, giờ Ty phải tiếp đãi Hoài Tây vương và Tần vương của nước Tần.

- A?

Tang Cầm Văn kinh hãi, Văn Uyên Các cùng lúc có hai vị vương gia tới, tại sao trước đó không ai nói cho cậu biết? Khiến cậu bây giờ một chút chuẩn bị cũng không có?

- Là, là thật à?

Cầm Văn không nhịn được hỏi lại.

Thiếu niên nọ liếc cậu:

- Không thật, chẳng lẽ giả?

- .....

Tang Cầm Văn chạy chậm theo, cậu đương nhiên sợ đến muộn sẽ để lại ấn tượng không tốt cho mấy Các lão, càng huống hồ cậu không dám đắc tội vương gia, còn là một vương gia đến từ nước Tần.....

Cậu vừa đi vừa lo lắng, lo tóc tai đại tỷ chải cho cậu bị rối, lo y phục của cậu không đủ chỉnh tề, hoặc là giày của cậu.....

Càng nghĩ càng loạn, càng nghĩ càng căng thẳng, đến khi cậu tới điện Văn Uyên mới nhận ra mấy Các lão không hề quở trách, bởi vì họ và mười mấy lão sư đang “diễn tập” cho các học sinh.

Hóa ra trong một lớp ba mươi ba người của Văn Uyên Các có mười một người được chọn “diễn tập”. Tiếc là không có Tang Cầm Văn cậu.....

Từ công tử Bùi gia đương nhiên có trong đó, Bùi Hữu Khanh nghe nói là lúc sau bổ sung thêm, Tang Cầm Văn tự cảm thấy hơi mất mát, cậu vẫn không phải người được chọn dù rằng cậu không để ý đến việc được những vương gia kia chú ý. Cậu chỉ cảm thấy hơi hơi mất mát, cậu đã hứa với đại tỷ là sẽ làm được tốt nhất, nên khó tránh suy nghĩ nhiều, cậu cho rằng trong mắt mấy Các lão, có lẽ cậu không đủ thông minh, cũng không đủ cố gắng.....

Mấy Các lão gọi mười một đứa trẻ kia đến nói chuyện, hai mươi hai đứa còn lại thì được tiên sinh dặn đi quét dọn điện Văn Uyên.

Văn Uyên Các xem trọng việc phát triển toàn diện của thiếu niên, ở đây họ không còn là những thiếu gia công tử sống trong nhung lụa, khi vào Văn Uyên Các, họ không thể mang theo thói quen rửa mặt buổi sáng đến nước tắm buổi tối đều phải do họ đích thân lo liệu. Bình thường, việc quét dọn vệ sinh cũng là do những đứa trẻ tự làm.

Bàn ghế quét son cũng được lau sáng bóng, lúc này có tiên sinh đến hướng dẫn họ sẽ gặp gỡ và hành lễ với các vị vương gia ở chỗ nào. Sau khi đuổi mấy đứa trẻ rảnh rỗi đến hậu viện quét dọn, vài tiên sinh mới bắt đầu để tâm chỉ bảo những đứa trẻ được chọn để đối đáp, dạy chúng những điều cần chú ý, khi diễn đạt nhất định phải chú trọng lễ phép.

Trước giờ Ty, mọi người trong Văn Uyên Các bận sức đầu mẻ trán. ....mà Tang Vi Sương trốn đông trốn tây cũng ra mồ hôi đầy người.

Chưa đến giờ Thìn, Tang Cẩm Văn đã nghe nói bên ngoài Văn Uyên Các đông nghẹt dân chúng, nghe nói họ vây tới là để xem Tần vương? Trong đầu cậu không hiểu ra sao, tại sao có nhiều người tới xem Tần vương như vậy? Chẳng lẽ chỉ vì ngài ấy là Tần vương đến từ Tây Tần? Có phải người Tần có tướng mạo khác với họ không?

Tang Cẩm Văn cúi đầu đứng ở vị trí không thu hút nhất ở hàng cuối cùng, nghe công công hô:

- Tần vương giá đáo, Hoài Tây vương giá đáo.

Sau đó, bốn phía trở nên rất yên tĩnh rất yên tĩnh, các bạn học đứng trước mặt Tang Cẩm Văn đều ưỡn cao ngực, khiến cậu vốn đã thấp bé lại càng có vẻ nhỏ hơn. ....cậu có chút không cam tâm muốn kiễng chân lên, vào lúc này cậu cảm thấy rất mất mát, rất khổ sở. ....

Nhưng càng khốn quẫn thì càng không thể được như ý nguyện. ....Tang Cẩm Văn vào khoảnh khắc kiễng chân suýt bị treo chân ngã nhào.

Cậu bối rối ngẩng đầu nhìn quanh, sợ có bạn học chú ý đến việc vừa nãy, nhưng cậu nghĩ nhiều rồi, vào lúc này, ai lại đi chú ý đến cậu?

Cậu thờ dãi bất đắc dĩ, dù sao thì bị những người cao này chặn mất tầm nhìn, cậu cũng không thấy được, bèn nản lòng không muốn chen chúc cùng họ nữa, quay đầu muốn đi khắp nơi xem thử, thì lại thấy nơi khóm hoa đậm bụi xa xa có một người đang thậm thụt?

Tang Cẩm Văn tưởng mình hoa mắt, bèn đưa tay dụi dụi mắt, cậu không có nhìn lầm, người đó là đại tỷ của cậu!

Rạng sáng nay đại tỷ mặc bộ y phục màu xanh xám này đi gặp cậu, hơn nữa dù tỷ ấy trốn rất tốt nhưng cậu vẫn có thể từ dáng người hơi lộ ra mà biết ngay đó chính là đại tỷ!

Tang Cẩm Văn lúc này giống như bị ai đó quăng bếp lò vào ngực vậy, đầu còn rảnh lo đến Tần vương, Hoài Tây vương gì kia!

Cậu bây giờ chỉ lo người khác phát hiện đại tỷ của cậu vẫn còn trong Văn Uyên Các!

Đại tỷ hình như không biết tỷ ấy nấp chưa được tốt, ở góc độ của cậu có thể nhìn thấy tỷ ấy!

Mồ hôi lạnh tuôn ra trên trán, cậu không dám nhìn đại tỷ, cũng không dám nhìn đi nơi khác.

Tang Cẩm Văn nhìn người bạn học đứng phía trước, trong lòng hơi may mắn, dù cậu không nhìn được các vương gia kia nhưng may mà cậu đứng ở vị trí này, nếu không đại tỷ. ....sẽ bị người ta phát hiện.

Cậu không dám động đậy chút nào, chỉ hi vọng đợi hai vị vương gia nói chuyện xong với mấy Các lão, rồi khỏi điện Văn Uyên thì đại tỷ đã đi rồi, bằng không cậu cũng không dám bảo đảm liệu có ai đi ngang nơi này hay không.

Nhưng điều mà cậu không sao hiểu được chính là, ngoại trừ để gặp cậu, lẽ nào đại tỷ đến Văn Uyên Các còn có mục đích khác? Tỷ ấy cũng đến xem Tần vương ư?

Tuy cậu hơi xót xa nhưng sự xót xa ấy cũng không kéo dài lâu thì bị tiếng nghị luận của các bạn học đứng phía trước ngắt ngang.

Cậu lúc này mới nhận ra hai vị vương gia đã vào chính điện Văn Uyên Các, mấy Các lão và mười một học sinh được chọn cũng theo vào.

- Các người có thấy không, đó chính là Tần vương điện hạ “đọc đường kinh động hạc trắng” đấy!

Mấy học sinh hầu như đều thét lên, may mà về tổng thể vẫn giữ được lễ nghi.

- Quả nhiên là nhân vật bậc nhất, khí khái như vậy ngay cả “đệ nhất mỹ nam Lạc Dương” thời xưa cũng không sánh bằng.

Một thiếu niên mặt mũi thanh lịch xinh xắn đưa hai tay ôm ngực, biếng nhác nói, cậu ta là cháu của Tả tướng Ngụy Đào – Cầm Tần, theo lời đồn là người bất hòa với Bùi Hữu Minh và không thích họ quốc tướng quân Bạc Ngạn.

Bè phái theo Cầm Tần cũng lên tiếng phụ họa, lòi ra tiếng vào nhưng không dám nói lớn.

- Mỹ mạo của kẻ sĩ khiến giai nhân đỏ ky. ....hắn là nói về ngài ấy.

- Ha ha, phải đấy, Tần vương càng thích hợp với câu kia: “Dịu dàng như ngọc, Sừng sững như tùng, Phi phàm trác tuyệt, Thế gian độc nhất.” (Trích “Bạch Thạch Lang khúc”, bản dịch từ internet) Độc nhất vô nhị mới có thể xứng với ngài ấy. ....

- Dịu dàng như ngọc thì thế nào? Phải là bài: “Chỉ cần có nước, thành tiên từ, Trời đông khoe sắc ngát hương thơm, Tiên phong đạo cốt nào ai có? Nhẹ quét mây ngài, một nhánh trầm.” (Trích “Tống thủy tiên hoa” của Lưu Bang Trục thời Tống) Ngài ấy phải dùng từ tiên phong đạo cốt mới có thể so

sánh. ....

Có thiếu niên tranh luận, có thể thấy người này xem trọng khí khái siêu nhiên thoát tục hơn, đó không phải là thứ mà ngọc của nhân gian có. ....

Dù vậy, vẫn có người bất mãn:

- “Ta say muốn ngủ, ngại đi nhé, Sáng mai lại đến nhớ ôm đàn” (trích “Son nhân dữ u nhân lý chúc” của Lý Bạch). .... chuẩn xác hơn một chút.

Phải, tiên khí cao hơn một tầng. ....

- Ta ngược lại cảm thấy, chỉ có loại nhân vật có tiên khí thế này mới xứng với câu: “Hoa đào theo nước cuốn trôi, Bồng Lai nào thấy bóng người thế gian.” (trích “Son trung vấn đáp” của Lý Bạch, câu thơ dịch của Hoa Sơn)

- Ủ, câu này hay. ....

A, nhân vật như vậy đương nhiên là ở một cảnh giới đặc biệt bất phàm! Từ cổ chí kim, người có thể xứng với câu thơ ấy lác đác không có mấy người. ....

- Không, ta vẫn cảm thấy phải là xứng với câu. .... “Có người quân tử, Dùi mài kinh sử, Chăm chỉ chuyên cần.” (Trích “Kỳ ức 1” trong “Kinh thi”)

Cảng Tàn nhìn mây trắng ở xa xa, hờ hững nói.

Tang Cẩm Văn không tham gia vào cuộc tranh luận của họ, cậu đứng như khúc gỗ, trầm nghĩ: Tàn vương điện hạ dọc đường kinh động hạc trắng là gì vậy? Sao cậu không hiểu gì cả?

- Ai, ai to tiếng ồn ào bên ngoài?

Một công công lao ra khỏi điện Văn Uyên, chỉ vào đám thiếu niên bọn họ nói:

- Hoài Tây vương và Tàn vương nghị sự, là kẻ nào không có mắt vừa la lối om sòm ngoài này?

Công công kia đã hơi có tuổi, hơn nữa vài thiếu niên tinh mắt vừa nhìn là biết ngay ông ấy là công công bên người Hoài Tây vương, cũng chính là đệ đệ ruột thịt của Hoàng thượng.

Những người đó dĩ nhiên không dám khai ra Cảng Tàn nhưng cũng không muốn gánh tội danh này, bèn cúi đầu im lặng.

Công công kia giận đỏ mắt, chỉ vào họ nói:

- Hoài Tây vương bảo ta ra hỏi tội kẻ vừa rồi to tiếng, các ngươi nếu không nói thì cùng theo ta vào chịu phạt!

Công công kia vừa nói vậy, các thiếu niên đều lắc đầu xua tay nói:

- Không phải tôi.

Cảng Tàn khoanh tay trước ngực, cười bình thản, đám thiếu niên đương nhiên không dám nhìn cậu, bèn thi nhau nhìn Tang Cẩm Văn.

Tang Cẩm Văn ngậy người, chưa kịp nghĩ nhiều đã bị người ta xách như xách gà con vào điện.

- Đây. .... không phải tôi mà. ....

Vừa nãy cậu không nói câu nào cả, sao họ có thể như vậy?

Họ đùa cũng quá đáng rồi đấy! Bình thường họ chỉnh cậu cũng thôi, nhưng hôm nay sao họ lại không xem tình huống chứ? Cậu không phải lo cho mình mà lo cho. ....

Lúc cậu nhìn lại chỗ khóm cây dâm bụt, đúng lúc gặp phải một ánh mắt.

Tang Vi Sương vốn đang tức giận vì những thiếu niên kia đổ oan cho Cẩm Văn nhưng Cẩm Văn lúc này lại nhìn sang đây, không thể nghĩ ngờ chính là đang nhắc nhở nàng.

***

- Vương gia, vừa rồi kẻ gây ồn ào chính là học sinh này, tôi đã mang cậu ta đến.

Công công nhìn Tang Cẩm Văn quỳ trên mặt đất vẫn đang giãy giụa:

- Còn không chịu dâng hoàng chứ?

Các lão, lão sư và các học sinh thấy người bị xách vào là Tang Cẩm Văn thì im lặng, không dám nhiều lời.

- Quấy nhiễu vương giả nên bị xử thế nào?

Hoài Tây vương không hề nhìn Tang Cẩm Văn, trầm giọng:

- Trương Các lão đại nhân.

Trương Các lão cả kinh, từ mé bên bước ra:

- Bẩm vương gia, nhẹ thì .....đánh ba mươi gậy, nặng thì có thể chém đầu. ....

Đôi mắt khép hờ của Hoài Tây vương vào lúc này mở ra, nhìn Tang Cẩm Văn, nói:

- Nghe rồi chứ? Đây là Trương Các lão nói. ....kéo ra ngoài đánh ba mươi gậy.

- Á.....Cái? Cái gì?

Trương Các lão giật mình, không kịp nghĩ nhiều, quỳ xuống nói:

- Vương gia, đứa trẻ này chỉ là lỗi vô tâm mà thôi, xin vương gia bỏ qua cho.

Đánh một đứa trẻ ba mươi gậy chẳng phải tàn nhẫn hơn cả chém giết sao? Chết là còn may chứ tàn phế là hỏng cả một đời!

Ánh mắt u ám của Phó Họa Nghiên chậm rãi chuyển sang nhìn Trương Các lão:

- Lỗi vô tâm? Ý của Trương Các lão là “dạy không nghiêm, lỗi của thầy” (trích “Tam tự kinh”)? Trương Các lão tình nguyện chịu phạt thay đứa trẻ này?

Mọi người đều bị câu kia làm kinh sợ, huynh đệ Bùi gia lần lượt kinh ngạc nhìn Tang Cẩm Văn.

Tang Cẩm Văn lại càng hoảng sợ hơn, trong con mắt rồi, cậu dần nhận ra có lẽ vương gia không phải muốn trách phạt họ “ồn ào”, hoặc là vốn dĩ ngài ấy không nhắm vào cậu. ....

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu sớm đã không còn chút máu, thân thể nhỏ bé run rẩy.

Tại sao lại là cậu?

Tại sao phải là cậu?

Cậu còn chưa muốn chết mà?

Dù cậu thực sự muốn chết thì cũng không thể gánh ô danh khiến sư trưởng hổ thẹn mà chết. ....

Cậu là Tang Cẩm Văn, là Tiểu Cẩm của Tang Vi Suong, Tiểu Cẩm của a tỷ, Tiểu Cẩm của Tang gia trang.

Cậu không muốn trở thành một vết nhơ, một vết nhơ bị mọi người phỉ nhổ.

Cậu không thể trở thành nỗi nhục của Tang gia, cậu là đệ đệ của Tang Vi Suong, cậu phải sống đường đường chính chính, ngẩng đầu ưỡn ngực.

Không cam tâm. ....

Rất không cam tâm. ....

Thân thể cậu đã run đến mức không kiềm chế được, mồ hôi và nước mắt trên khuôn mặt cúi sâu nhỏ tí tách xuống ngực, rơi xuống nền lát đá cẩm thạch. ....

- Vương gia.....

Cậu ngẩng mặt lên, tựa như dùng hết sức lực cả đời, nhìn về phía nam nhân trông rất nham hiểm, rất đáng sợ kia. ....

- Tang Cẩm Văn không có lớn tiếng ồn ào.....Tang Cẩm Văn càng không thể để Các lão đại nhân chịu lỗi thay.....Bạn học ồn ào, Cẩm Văn chưa từng lên tiếng ngăn lại là lỗi của Cẩm Văn, Các lão không có lỗi, là Cẩm Văn ngu muội, tri độn.....Cẩm Văn bằng lòng chịu chết, chỉ mong vương gia ân chuẩn cho Cẩm Văn được toàn thân.....

Cái gì? Mọi người đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn Cẩm Văn, ngay cả bên ngoài điện cũng yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng gió thổi cỏ lay....

Phó Họa Nghiên giật mình, lúc này mới nhìn thẳng vào cậu bé đang quỳ trong điện.

Ngu muội? Tri độn? Đứa trẻ có thể nói ra những lời này mà ngu muội, tri độn?

Hoài Tây vương cười khẽ, khoe môi cong lên như cười như không, ánh mắt lạnh băng nhìn Tần vương ngồi cạnh, thần nhiên nói:

- Tần vương gia nghĩ sao? Tha hay không tha cho đứa trẻ này?

Ánh mắt mọi người lại dời về phía Tần vương, người nam tử như mây khói có khí khái cao ngạo, trầm mặc ít nói ấy.

Tần vương chậm rãi ngẩng đầu, trên khuôn mặt che mặt nạ chỉ có thể thấy được đôi mắt, dường như chưa từng nhìn Tang Cẩm Văn, cũng chưa từng để ý đến màn này?

Thần thái trong đôi mắt tuyệt diệu của hán sao mà nhạt, sao mà hồ hững? Hán dường như không hề để sinh tử của một đứa trẻ vào trong mắt?

- Bốn vương không biết lễ pháp của nước Diêu, há có thể phê bình bừa bãi?

Giọng nói trong trẻo như tiếng chuông ấy phát ra từ một người đầy tiên khí như vậy thật khiến miệng người ta run rẩy.....

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cẩm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Duy Công Tử Ấy, Độc Chiếm Tim Ta (1/3)

Nhưng mọi người hoàn toàn không biết bàn tay trong tay áo hán đang nắm chặt một khối ngọc bích.

Đúng, lúc nhìn đứa trẻ này, hán thể nhưng lại căng thẳng.

Có lẽ hán căng thẳng vì những lời kia của một đứa trẻ, có lẽ hán chỉ là có chút yêu mến, giống như sự yêu mến của Lâu Uyên dành cho hán, sự yêu mến của ca ca dành cho đệ đệ.....

Cho nên, hán mới quan tâm đến sinh tử của một đứa trẻ, căng thẳng vì đứa trẻ ấy.....

Tang Cẩm Văn nương theo ánh mắt mọi người nhìn về phía Tần vương mà mọi người nói đến, nam tử dọc đường kinh động hạc trắng bay xuống, nam tử tiên phong đạo cốt trong lời nghị luận của các bạn học.

Do chuyện xảy ra quá đột ngột nên từ khi vào điện đến giờ, cậu hoặc là quỳ rạp xuống hoặc là thưa chuyện với Hoài Tây vương chứ chưa nhìn Tần vương.

Mà cái nhìn này khiến cậu nhất thời từ biên giới tử vong tìm lại chút niềm vui sướng được sống____

Đôi mắt kia, đôi mắt tuyệt diệu kia, đôi mắt rung động lòng người kia.....

Ánh mắt ấy có chút nhạt, chút ngẩn ngơ, chút mơ màng.....

Đôi con ngươi màu hổ phách hơi sáng lên màu vàng ánh bạc lạ thường.

Đó không phải Lâu Kiêm Gia thì là ai?

Cậu khó mà diễn tả được nỗi kích động giờ khắc này, trong chốc lát cậu phát hiện ngay cả cách gọi tên huynh ấy cậu cũng quên mất.

Cậu chợt nhớ tới lời đại tỷ_____

“Cậu ấy về rồi... hôm nay tỷ đến đây chính là vì cậu ấy, vì Tiểu Cẩm....”

“Tiểu Cẩm sẽ hiểu, đợi lát nữa nếu Tiểu Cẩm thấy Tiểu Lâu thì không cần kinh ngạc hay sợ hãi, Tiểu Lâu cũng có bí mật của mình, chúng ta nên vì cậu ấy mà bảo vệ bí mật này.....”

“.....”

Hóa ra đại tỷ đến đây là vì Tần vương, vì Kiêm Gia ca ca!

Đúng! Cậu phải vì đại tỷ, vì Kiêm Gia ca ca mà bảo vệ bí mật này, cậu không thể để bất kỳ ai biết!

Cậu mím chặt môi, không để mình thốt ra câu nào, ép buộc chính mình không được mắt không chế gọi ra tên huynh ấy!

Cậu không biết bản thân đã nước mắt lưng tròng, vẻ mặt vừa thống khổ vừa vui sướng nhìn Lâm Kiên Gia.....

Thống khổ vì lúc tương phùng hôm nay lại là một lần sinh tử biệt ly, vui sướng vì lúc sinh thời còn có thể gặp lại Kiên Gia ca ca, giờ khắc này trong đầu cậu đều là những ký ức về huynh ấy trong dĩ vãng. Lần đầu gặp gỡ, huynh ấy toàn thân bạch y, tựa như bước ra từ trong tranh, ngang qua vùng băng tuyết, còn mang theo nét trong trẻo của ánh trăng, thanh nhã thoát tục không sao tả xiết. Sau đó, mỗi khi đọc bài vào sáng sớm, qua khung cửa sổ, cậu luôn thấy bóng dáng bạch y thanh khiết của huynh ấy, cậu tưởng rằng cậu sẽ sống cả đời một cách bình thường nhợt nhạt như thế, có đại tỷ, có Kiên Gia ca ca, có Dương Yên, có Quách Tuyết.....

Cậu không biết thần sắc của cậu lúc này khiến nam tử đậm nhạt như làn khói nhẹ kia nảy sinh cảm giác kỳ lạ trong lòng.

***

Tần vương chưa bao giờ ngờ được, một người đứng trước sinh tử lại có biểu cảm ấy, đó là một loại cảm giác hỗn hợp của.....thống khổ, vui sướng, thậm chí là cảm kích.....điều này khiến hắn rất muốn biết, đứa trẻ này đang cảm kích điều gì?

Tang Cẩm Văn rung rung nước mắt cúi đầu xuống đất, cậu không muốn Kiên Gia ca ca thấy đáng vẻ hiện giờ của cậu, để rồi cảm thấy khổ sở....

Cậu cảm kích ông trời cho cậu trước khi chết được gặp lại Kiên Gia ca ca, ít nhất cậu biết huynh ấy sống rất an ổn, huynh ấy đã thành Tần vương, thành một nam tử phong hoa tuyết thể!

Người nam tử phong hoa tuyết thể kia, người nam tử dọc đường kinh động hạc bay xuống kia, chính là Kiên Gia ca ca của cậu!

Cậu rất hạnh diện, thật sự rất hạnh diện! Ít nhất khi trở lại Tây Tần, Kiên Gia ca ca có thể nắm quyền lực trong tay, sẽ không bị người khác dùng một câu định đoạt sinh tử.

Kiên Gia ca ca sẽ có cuộc sống cao cao tại thượng, sẽ trở thành người thống nhất trong loạn thế, sẽ sống lâu trăm tuổi!

Cậu nên cười, nên cảm kích.....hi vọng Kiên Gia ca ca có thể chăm sóc tốt cho đại tỷ, huynh ấy đã không còn là Kiên Gia ca ca cần được chăm sóc nữa.....

Trong mắt mọi người chung quanh đều cho rằng Tang Cẩm Văn bị kinh hãi nên điên rồi?

- Tang Cẩm Văn!

Một thiếu niên trong điện cuối cùng không kiềm được mà gọi ra tên cậu, chạy đến quỳ xuống trước mặt Hoài Tây vương:

- Học sinh tình nguyện chịu phạt thay Tang Cẩm Văn!

Thiếu niên thỉnh linh xuất hiện này là Bùi Hữu Khanh cùng tuổi với Tang Cẩm Văn.

Tang Cẩm Văn không ngờ Bùi Hữu Khanh luôn trầm mặc ít nói, không trò chuyện nhiều với cậu vào lúc này lại ra mặt cầu xin cho cậu?

- Học sinh cũng tình nguyện chịu phạt thay Tang Cẩm Văn!

Thấy lục đệ quỳ xuống, Bùi Hữu Minh dù có ôn hòa an phận đến đâu đi nữa cũng không kiềm được, quỳ xuống trước mặt Hoài Tây vương.

Lúc này bên ngoài điện cũng có một bóng người vọt vào.

- Bùi Hữu Minh, ngươi cho rằng ngươi làm như thế rất độ lượng sao?

Khi Cầm Tần quỳ xuống bên cạnh Bùi Hữu Minh thì nói khẽ, cậu quỳ ngẩng đầu nhìn Hoài Tây vương:

- Vương gia, vừa rồi gây ồn ào ngoài điện cũng có phần của tiểu nhân, ba mươi gây kia tiểu nhân nên chịu.

- Hừ!

Hoài Tây vương nhìn một đám thiếu niên đang quỳ, “hừ” một tiếng không chút lưu tình.

- Đây chính là đám học sinh tốt mà Văn Uyên Các nuôi dạy đấy!

Hoài Tây vương đứng dậy khỏi ghế, đưa lưng về phía đám thiếu niên đang quỳ.

- Quả nhiên khiến Tần vương gia chê cười, việc xấu trong nhà vốn không nên truyền ra ngoài nhưng hôm nay lại mang toàn bộ cho Tần vương gia xem rồi.....

Phó Họa Nghiên cười lạnh nói, tay áo vung lên:

- Ba người mỗi người năm gậy, chuyện này coi như xong!

Năm gậy đối với đám trẻ này mà nói là không nặng không nhẹ!

Ba mươi gậy có thể đánh chết người, năm gậy là thỏa đáng rồi!

Lần này Hoài Tây vương xem như đã ban một đại ân.

Nhưng hắn ta cứ không muốn tắt cả mọi người trong điện đều yên ổn, hỏi thêm một câu:

- Không biết Tần vương gia cảm thấy thế nào?

Tần vương nheo mắt, cứ hỏi đi hỏi lại hắn chuyện này, Hoài Tây vương sợ hắn không biết ý đồ của hắn ta sao?

Quan sát này giờ, trong lòng Tần vương đã có tính toán, Hoài Tây vương làm việc không theo lẽ thường, hơn nữa tâm tư vừa chính vừa tà, dựa theo tính tình và cách xử lý công việc của hắn ta, chắc chắn trên triều đình hắn ta không có bao nhiêu bằng hữu, có điều. ....hắn cảm thấy hắn ta cũng không phải hạng người hiếu sát, làm xằng làm bậy, chẳng qua là phong cách xử sự quá. .... “đúng lý không tha người”.

Không chỉ làm việc cực đoan mà còn thích “đập nôi hỏi tới cùng”.

- Hoài Tây vương gia, bỏ qua cho chúng lần này đi.

Đột nhiên, nam tử ngạo nghễ như khói nhân nhật nói:

Hoài Tây vương sững người, nhìn chăm chăm vào hắn:

- Ô, Tần vương muốn tha cho chúng? Chuyện này đương nhiên có thể, nhưng bản vương có một điều kiện nho nhỏ.

Nói đi, Tần vương đã chờ câu này của ngươi từ lâu rồi.

Bảy thị vệ oán thán.

- Mời vương gia nói, nếu có thể, bản vương nhất định sẽ đồng ý.

- Tần vương gia thật thẳng thắn.

Phó Họa Nghiên cười nói:

- Chẳng qua là ta biết hai ngày trước Tần vương đã mua được một bức. .... “danh họa”, tiểu vương nghĩ. ....

Lâu Kiêm Gia ngẩn người, không đợi hắn ta nói xong đã giơ tay lên nói:

- Được!

- Thật?

Phó Họa Nghiên giật mình, vui vẻ hiện rõ lên trên mặt:

- Hiếm khi Tần vương gia hào phóng như vậy! Mấy đứa nhóc các ngươi đứng lên cả đi!

Mấy đứa trẻ không hiểu ra sao, chỉ biết vừa tránh được một kiếp nạn, đều quỳ nói:

- Tạ ơn vương gia.

- Khỏi tạ ơn ta, muốn tạ ơn thì tạ ơn Tần vương kìa.

Hoài Tây vương đột nhiên tâm tình rất tốt nói:

- Tạ ơn Tần vương. ....

Bọn trẻ không hiểu nhìn Tần vương.

Hoài Tây vương dấy dưa đến trưa, vòng một vòng lớn như vậy, đắc tội một đám người chỉ vì một bức danh họa? Đúng là phục hắn ta!

Bảy thị vệ cùng im lặng.

Thật chỉ vì một bức danh họa sao? Người khác cho là vậy, nhưng trong lòng Trương Các lão lại hiểu rõ. .... Hoài Tây vương Phó Họa Nghiên thích danh họa là điều không sai, nếu trong tay Tần vương có danh họa gì đó thì Hoài Tây vương cũng có khả năng muốn chiếm lấy, nhưng chuyện hôm nay không chỉ vì một bức danh họa mà ra, truy cứu nguyên nhân là trong phủ của ông có một cô cháu gái phương xa bị một “phụ tá” của Hoài Tây vương để

ý nhưng cháu gái của ông sống chết không chịu ưng theo, ông đường đường là một đại nho, đầu thế trời cháu gái lại hiến cho người khác? Theo Trương Các lão thấy, Hoài Tây vương hôm nay rõ ràng là muốn “dùng việc công trả thù riêng” trút giận cho thuộc hạ.

Từ lâu ông đã nghe nói về danh tiếng nham hiểm của Hoài Tây vương, nhưng ông chưa từng nghĩ đến việc ngay cả một thuộc hạ mà hắn ta cũng so đo.....chỉ trách ông ôm tâm lý may mắn, cho rằng Hoài Tây vương rộng lượng sẽ không so đo việc này, dù sao thì cũng không phải chính hắn ta muốn nạp thiếp mà chẳng qua là một thuộc hạ của hắn ta, cháu gái ông không đồng ý thì thôi. Thật không ngờ.....

May mà bọn trẻ đều không sao, chuyện tiếp đón vương giá này hơi không cẩn thận là mất mạng như chơi.

Trương Các lão đỡ bọn trẻ đứng dậy, trong lòng nghĩ Hoài Tây vương có mấy câu nói rất đúng, đám nhóc đúng là thiếu dạy dỗ, “trò không học, lỗi của thầy” (trích “Tam tự kinh”), lời này cũng không sai.

Việc tham quan Văn Uyên Các kết thúc trong không vui, và lại Tần vương còn mất một bức tranh.....

Hoài Tây vương đúng là một người “không biết điều”, có được bức tranh rồi liền không muốn làm “nhiệm vụ” do Hoàng đế phái đi nữa, nói với Tần vương là tham quan Văn Uyên Các đã xong, hắn ta muốn về ngắm tranh.....

Mới tham quan xong điện Văn Uyên, còn điện Hiền Tài, Tài Tử Cự, Thạch Lâm của bát đại gia nổi tiếng trong Văn Uyên Các cũng chưa đi mà bảo là tham quan đã xong?

Sau khi Tần vương về biệt cung, có lẽ quan kể chuyện hôm nay cho Trọng Hoa công chúa nghe, quả nhiên khiến công chúa cười to.

- Kiêm Gia, thực không biết đệ có bức tranh hiếm thế nào mà lại khiến Hoài Tây vương kia “gấp như khỉ”?

Điều khiến Trọng Hoa công chúa cười là Hoài Tây vương không làm việc đảng hoàng, chỉ qua loa cho xong nhiệm vụ do Hoàng đế nước Diêu căn dặn.....

Nhưng Tần vương lại cảm thấy không thể dùng những quy luật thông thường để phán đoán vị Hoài Tây vương này, càng như vậy mới càng khả nghi.

- Họa Thánh Vi Quân.

Lúc Tần vương nói ra cái tên này, Trọng Hoa không khỏi giật mình, nét cười đùa trên gương mặt điểm lệ biến mất.

Hóa ra là tranh của Họa Thánh Vi Quân, thảo nào.

Trọng Hoa chăm chú nhìn Tần vương, cười nói:

- Hoàng đệ, thật ờ à?

Nếu là nàng thì nhất định sẽ không cho, cứ để mấy học sinh kia chịu phạt đi, năm gậy mà thôi, không chết được.

Huống hồ dù có cứu mấy người đó thì người nước Diêu cũng sẽ không nói người nước Tần thiện lương.....ấn tượng người Tần tàn bạo hung ác đã không thay đổi được suốt trăm năm qua rồi, không biết Trọng Hoa vào lúc này đang trách Tần vương “mua danh chuộc tiếng” hay trách hắn ôm ảo tưởng với người nước Diêu?

Tần vương hiểu tâm tư trưởng tử, vẻ mặt vẫn đạm nhạt như thường, hắn cũng không biết tại sao, trên đường tới nước Diêu, hắn luôn khuyên mình không được xen vào việc người khác, cũng không được để tâm trạng chi phối mà hành động sai lầm.

Hôm nay Hoài Tây vương cũng không ít lần thử hắn, nhưng hôm nay hắn lại để hắn ta thử một lần.

***

Hoàng hôn mặt trời lặn, người người vội vã rời đi, đó đây lốm đốm những ánh đèn, hương thơm bữa cơm chiều phiêu lãng, một bóng người màu xanh xám lang thang bước trên đường.

Kế hoạch lại bị ngâm nước rồi.....may mà Tiểu Cẩm không sao.

Nhưng nàng vẫn không gặp được Tiểu Lâu, còn đói đến mức bụng kêu ừng ực, nàng bây giờ rất muốn ăn no một trận, muốn đến phố Đông ăn lẩu, gọi một tô dê béo cuộn lớn.....

Nghĩ “sắt son” như vậy nhưng cuối cùng nàng vẫn đến một quán ven đường mua một bát thịt xâu cay, ăn đỡ thêm.....

Ăn xong nàng lại chạy như bay đến biệt cung nơi Tần vương và Trọng Hoa công chúa đang ở.

***

Mấy ngày sau, đường lớn Lạc Dương.

- Người có phát hiện không, mấy ngày nay luôn có người theo sau chúng ta.

Tề Giáp nhỏ giọng nói với Sở Ất.

- Người theo sau chúng ta nhiều lắm, dù sao kẻ này cũng không phải một thế lực.

Sở Ất huých vai vào ngực Tề Giáp, nhỏ giọng nói.

Yên Bình cũng bước chậm lại, lùi đến bên cạnh Sở Ất nói:

- Người nói chúng ta thế này là cái trang ra ngoài du ngoạn chứ không phải là vẫn ở dưới mí mắt người khác đó chứ? Ôi, chẳng qua là gạt mắt của bách tính thôi, dù chủ tử cái trang đội đầu lạp thì sao? Những người đó vẫn biết là chúng ta.....

- Cho nên, thế lực của ai cũng kệ tía nó đi.....ăn tốt chơi tốt mới là đạo lý đúng đắn.

Tần Canh khoác vai hai người, thay họ đưa ra lời tổng kết.

- Ngưng, cút sang một bên, ai giống Tần đại thiếu gia người ăn tốt chơi tốt thấy nữ nhân còn nhiều hơn cả ta thấy sao trời.....

Hàn Đình ôm kiếm, híp mắt cười.

Trong mấy người chỉ có mỗi Triệu Mậu đi sau cùng, lầm lì im lặng, còn Ngụy Kỳ thì một tác cũng không rời Tần vương.

Ngang qua một con hẻm vắng người, vải trắng trên đầu lạp của Tần vương bị gió thổi lên, hắn nghiêng mắt nhìn con hẻm phía sau.

Hắn biết các thế lực theo sau hắn mỗi ngày đều thay đổi những người khác nhau, đúng như Yên Bình nói dù sao cũng là đang ở dưới mí mắt người khác, không cần quá lưu tâm.

Nhưng.....tại sao người này, người vừa xuất hiện ở cuối hẻm, đã theo sau hắn sáu ngày vẫn chưa từng rời đi?

Hơn nữa cái người kỳ quái này hình như có ý lộ ra sơ hở để hắn phát hiện?

Điều này khiến hắn nghĩ mà không hiểu nổi.

- Chủ tử, hôm nay, chúng ta du ngoạn ở sông Khô hay đi rừng trúc hóng gió?

Tần Canh hát Yên Bình và Sở Ất ra, cười đi về phía Tần vương. Dù sao mấy ngày tới đều không có chuyện gì làm, tuy chưa nói là vô vị nhưng cũng không thấy có gì thú vị.

Khóe môi Tần vương cong lên bên dưới mảnh lụa trắng trên đầu lạp, hắn giot tay áo chỉ về một nơi phía trước cách đó không xa.

Đó là một tòa lầu các, lá cờ chữ “Ngọc” nơi góc lầu chấp chôn trong gió.

Là Ngọc Các của Lạc Dương nổi tiếng khắp ba nước.

- Chủ tử, đó là Thần gia của Hoài Châu nước Diêu.....

Tề Giáp lên tiếng nhắc nhở.

Bóng dáng màu lam khói hơi ngừng lại, rồi vẫn đi về phía tòa lầu các ấy.

Ngọc Các cao vút, chỉ là cửa hông mà đã sóng người cuộn cuộn, có thể tưởng tượng được nơi cửa chính chắc chắn đông nghìn nghịt.

Bước qua cửa hông màu đỏ thẫm là sân viện, đủ loại cây cối, chậu làm bằng ngọc phủ thủy tinh che bùn khiến người ta nhìn hoa cả mắt.

Bảy thị vệ khen không dứt miệng, đều đưa mắt nhìn Tần vương.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Duy Công Tử Ấy, Độc Chiếm Tim Ta (2/3)

Tần vương một mình đứng đó, sợ là sớm đã thất thần....

Trong tay áo màu lam khói, hấn nắm chặt khối ngọc bích, xoa dịu tâm tình của mình.

Khung cảnh này khiến hấn nhớ lại lúc nhỏ, người phụ nữ dịu dàng xinh đẹp kia cũng thích dùng ngọc làm thành chậu, bà ấy cũng nghiền nát đá thủy tinh che lên bùn, bà ấy cũng dùng ngọc thạch vỡ để trang trí lối đi, chỉ là bà ấy không phải vì cung cấp và nuôi dưỡng đám hoa hoa cỏ cỏ.....

“Kiềm Gia, những ngọc thạch này đều là để tạo nên khánh ngọc thượng hạng, dù trở thành phần vụn cũng đừng đau lòng.....”

“Lâu Kiềm Gia, vết thương trên tay con nên bôi thuốc rồi....”

Tướng mạo của bà ấy đã dần mờ hồ trong ký ức, nhưng hấn vẫn nhớ những lời bà ấy nói khi đó.

“Mẹ.....thò bị thương sẽ đau, chim bị thương cũng đau, dù là hoa cỏ bị người khác ngắt hay chà đạp thì vào khoảnh khắc ấy cũng đau.....mẹ, ngọc bị mài thành phần vụn, thủy tinh bị nghiền thành đá vụn cũng đau.....”

Mẹ nói: “Lâu Kiềm Gia! Là nam nhi phải quên đi đau đớn. Nam nhi trong loạn thế há có thể thương xuân tiếc thu!”

Nhưng mẹ lại nói: “Lâu Kiềm Gia, mẹ chỉ muốn con sống một cuộc đời bình thường, hứa với mẹ quên đi thân phận trong quá khứ của con, ở trấn Cốc Phong sống cuộc sống bình thường qua ngày.....”

Khi ấy mật mờ đầy mưa tuyết, “Dung nhan trong kính tựa hoa tàn”..... (Trích “Điệp luyến hoa” của Vương Duy)

Khi ấy hấn chưa đầy tám tuổi, sau đó hấn cùng Lâu Uyên gắn bó bảy năm

Mảnh khánh ngọc kia, rốt cuộc lưu lạc ở nơi nào?

Mẹ không kịp nói cho hấn biết bí mật của trấn Cốc Phong.....tâm tư của Phó Họa Khánh khi mai danh ẩn tích trong trấn Cốc Phong suốt một năm.....

Lúc hấn vừa tỉnh lại đã âm thầm sai Lâu Uyên phái một nhóm tinh nhuệ đi trấn Cốc Phong thăm dò tin tức.....không quá ba tháng hấn là thám tử cũng nên về rồi.

Tần vương chột xoay người đi về phía Ngụy Kỳ, môi cử động, Ngụy Kỳ nhìn chăm chú môi Tần vương.

- Dạ, chủ tử.

Ngụy Kỳ mang một phần lễ vật đi vào gặp chương quỹ.

Tần vương muốn gặp Ngọc Các Các chủ, hỏi xem chậu ngọc trong sân do ai bày trí, đá vụn thủy tinh do ai làm, là ai lại cố quái như thế, muốn “chà đạp cái cao nhĩ”?

Tần vương đợi trong sân rất lâu, cuối cùng cũng thấy một nữ nhân mặc váy hoa hồng đỏ từ trong lầu các bước ra.

- Các chủ không gặp công tử, mong công tử lượng thứ.

Bảy thị vệ sừng sốt, Các chủ này quá ngạo mạn vô lễ, bọn họ dùng lễ đối đãi mà lại không gặp?

- Đây là đạo đãi khách của quý các sao? Chúng tôi đường xa mộ danh mà đến, lại bị quý các đuổi ở ngoài cửa?

Tề Giáp dẫn đầu bảy thị vệ đứng ra nói.

Nữ nhân kia không may cảm thấy xấu hổ bởi lời của Tề Giáp, nàng ấy cử chỉ tự nhiên, nói năng tao nhã từ chối khách:

- Mời các công tử về cho.

Nói xong, nàng ấy cong môi, cười dịu dàng tự nhiên.

- Ngươi.....

Thần thái này của nàng ấy khiến Tề Giáp đỏ mặt tía tai, không phản bác được câu nào.

Sáu thị vệ khác cũng định mở miệng “dạy dỗ” nữ nhân này.

Tần vương đưa tay ngăn lại. Sáu người an phận lui xuống, cúi đầu chờ chủ tử ra lệnh.

Nữ nhân kia không khỏi đưa mắt nhìn vị “chủ tử” đó, người có khí độ bậc này trong thành Lạc Dương lúc đó không có mấy ai, nhưng Các chủ đã nói không gặp người này, dù nàng có cảm thấy đáng tiếc thì sao chứ?

- Mời công tử về cho.

Không muốn dây dưa nhiều hơn, và lại người vây xem cũng càng lúc càng đông, nữ nhân kia cười nói xong liền xoay người trở vào các.

- Đúng là quá đáng....

Bây thị vệ vốn tâm trạng rất tốt theo chủ tử ra ngoài, bây giờ cũng trở nên rầu rĩ không vui.

Người có khí độ tuyệt thế nọ khẽ cười xoay người rồi đi, không hề có chút lúng túng khi bị “xua đuổi”, không chỉ vậy mà còn dẫn bảy thị vệ đi dạo chợ một vòng.....

Cuối cùng lúc trở về, trong tay, trong ngực bảy thị vệ không có ai là trống không.

Chậu hoa, hoa non, cây giống, bình tưới, phân bón.....

- Gia, ngài muốn biến biệt cung thành vườn hoa sao? Máy thứ hoa cỏ này trông thì trông nhưng đợi chúng lớn thì chúng ta cũng về rồi..... Đến lúc đó nếu muốn mang chúng về, xe ngựa không đủ chỗ để.....

Yên Bình đau lòng nói.

Tần vương cúi đầu cười khẽ, trong lòng ôm một chậu diên vĩ. Một tay hắn khẽ xoa lên chậu hoa, hắn yêu hoa cỏ cũng giống như yêu ngọc thạch, hồi ở trấn Cốc Phong, trong tiểu viện hắn ở trồng đủ loại hoa hoa cỏ cỏ, hắn đối đãi với chúng như mẫu thân đối đãi với hắn, như Lâu Uyên đối đãi với hắn.....

Tần Diêu hội ngộ, không biết sẽ mất bao lâu, hắn không ngại dành chút thời gian chăm sóc mấy hoa hoa cỏ cỏ này, đối đãi với chúng như con, để sau này chúng nở ra những đóa hoa xinh đẹp chào hỏi hắn.....

***

Trong Ngọc Các, Nhược Nhan cô nương dịu dàng tự nhiên kia sau khi nghe nói mấy vị công tử rời đi mới đi bẩm báo với Ngọc Các Các chủ.

Trong gian phòng rộng rãi, hoa lệ mà không dung tục, thanh u mà không quạnh quẽ, trước chiếc bàn mây dài ba thước là một nam một nữ đang ngồi, nữ tử khuôn mặt khoảng ba mươi tuổi, nhưng mái tóc đã lốm đốm bạc.

Nam tử ngồi ở bàn trà, toàn thân mặc y phục gấm màu mực hoa văn chìm, khoác áo lông màu đen ngắn, tao nhã độc lập, mặt như quan ngọc, tóc mai như dao xén, chân mày như tranh, đôi môi mỏng đỏ.

Người này chính là thiếu bảo đại nhân mới nhậm chức – Lâm Cảnh Thần. Thiếu bảo và thiếu sư, thiếu phó được xưng là “tam cô”, ở trong thành Lạc Dương chỉ là một chức quan hào.

- Lâm thiếu bảo mấy ngày qua cáo bệnh, tới tìm ta chính là vì chuyện này?

Phu nhân chậm rãi quay mặt nhìn Lâm Cảnh Thần, khuôn mặt tuyệt diễm quyến rũ hơi lớn tuổi, dù rõ ràng là nữ nhân bước vào giai đoạn cuối xuân nhưng vẫn khiến người ta tưởng tượng được dung nhan xinh đẹp của bà vào mười mấy hai mươi năm trước.

Mắt Lâm Cảnh Thần mở lớn, không ngờ lời cự tuyệt này được bà nói nhẹ nhàng hời hợt như thế.

- Di mẫu....

- Câm miệng!

Nữ nhân lớn tiếng ngắt lời hắn.

Nhan cô nương đứng ngoài bình phong thầm kinh hãi, chưa từng nghĩ rằng Ngọc Các Các chủ quanh năm nói cười cũng có lúc tức giận, và lại còn tức giận với một nam tử trẻ tuổi.

Ngọc Các Các chủ đột nhiên đứng dậy khỏi ghế, đi ra ngoài bình phong:

- Mời Lâm đại nhân về đi.

Mở miệng tiễn khách tuyệt không lưu tình, giống như khi đuổi mấy vị công tử vừa rời trong sân vậy.

Đôi mắt đen nhánh trong suốt của Lâm Cảnh Thần chợt trở nên u buồn, như bầu trời âm u trước cơn giông tố, trong tay áo gấm màu mực, ngón tay siết chặt phát ra tiếng vang.....

Nếu Đại Vũ không mất, hắn hà tất phải hao hết tâm tư, làm nhiều như vậy.

***

Sau khi Lâm Cảnh Thần rời đi, cô nương vấy hoa hồng đỏ mới từ từ đi đến cạnh Ngọc Các Các chủ.

- Vị công tử mà Các chủ từ chối gặp đã rời đi. ....

Nhược Nhan thận trọng nói, vừa nói vừa quan sát biểu cảm trên mặt Ngọc Các Các chủ.

Ngọc Các Các chủ khẽ gật đầu, đi tới giường gỗ mây, Nhược Nhan biết đã đến giờ Các chủ nghỉ ngơi, không muốn bị người khác quấy rầy.

Nàng hơi suy nghĩ rồi vẫn không nhận được tiết lộ:

- Nhược Nhan thấy vị công tử kia có con ngói màu hổ phách, bên ngoài có vàng sáng màu vàng ánh bạc. ....

- Cái gì?

Phu nhân nằm trên giường gỗ mây tức thì giật mình.

Nhược Nhan trong lòng chấn động, quỳ một chân xuống đất:

- Nhược Nhan nói sai, xin Các chủ trách phạt. ....

Phu nhân đưa tay ngắt lời nàng:

- Ngồi đứng lên.

Bà nói:

- Ta không trách ngươi. Người này ta càng không thể gặp. Nếu lần sau cậu ấy lại tới nữa, ngươi hãy nói với cậu ấy, nơi này không có đồ cậu ấy muốn tìm, không có người cậu ấy muốn gặp.

- A? .....

Nhược Nhan kinh ngạc, lúc phu nhân nhìn sang, mặt nàng đỏ lên, cúi đầu:

- Dạ, Nhược Nhan ghi nhớ. ....

***

Cung điện nơi Tần vương ở trong biệt cung là “điện Ân Dật”. Lúc mới tới, Tần vương cũng cảm thấy không biết làm sao với cái tên này, có rất ít cung điện to lớn lấy tên từ câu thơ mang đầy ý thiên.

Hai chữ “Ân Dật” ở đây lấy từ “Khốc tổ lục tự hư” của Vương Duy: “Ân dật ở phía Nam, Tu hành ở phía Đông, Chưa giác ngộ sắc dục, Há không màng sống chết.”

Trong sân phía sau điện Ân Dật, núi giả lạnh lùng, nước suối mát trong. Vài người đang bận rộn, khiêng chậu, xới đất, hái hoa, trồng cỏ. ....

- Bón phân không phải bón như vậy.

- Tưới nước không phải tưới như vậy. ....

- Hoa này không thể tưới nước, tưới nhiều sẽ chết! .....

Một người áo đen trong đó nhìn đáng vẻ bận rộn hơn cả, chạy qua trái nhảy qua phải trong sân hỗn loạn, thực giống như con kiến trong chảo nóng.

- Yên Bính, chuyện trồng hoa này đương nhiên ngươi thông thạo, nhưng bọn ta đâu có biết!

Hàn Đình không chịu đựng được nữa, quăng cuốc xuống đất, lau sạch bàn tay trắng trẻo của mình, hần chỉ biết xem thiên văn, dùng la bàn, sao lại bảo hần làm mấy thứ này?

- Ha ha ha ha, Hàn Đình lão ca, ta cũng đâu có biết. ....

Tần Canh tiện tay rắc hạt giống lan quân tử vào trong đất:

- Chỉ mong mấy hạt mà ta rắc đừng có hạt nào lên mầm. ....

- Tại sao?

Yên Bính cau mày hỏi, vừa đau lòng vừa phẫn nộ.

- Bởi vì lên mầm thì phải tưới nước, không bằng chết đi thì tốt hơn.

Sở Át giải thích thay Tần Canh.

- .....

Yên Bình không nói nên lời.

- Muốn làm biếng hả, cửa cũng không có đâu! Có ta ở đây, chúng sẽ không chết được! Các người mỗi ngày đều phải hầu hạ chúng, đến khi chúng ta về nước Tần mới thôi!

Đang lúc sáu người còn lại đồng thời che trán kêu oan thì một nam nhân mặc y phục màu tuyết trắng từ trong điện bước ra. Bảy người lập tức im miệng, không khí cũng trở nên căng thẳng.

Nhưng người mặc bạch y thanh khiết kia mắt hơi cong cong, không hề có ý trách cứ, đạm nhạt như mây khói đi ngang qua bảy người, từ từ ngồi xổm xuống trước một chậu thủy tiên.

Tay hắn vô cùng nhẹ nhàng bưng chậu thủy tiên kia lên, chuyển chúng vào một góc râm mát.

Hắn cởi áo ngoài màu lam khói ra, để lộ toàn thân bạch y, dịu dàng vỗ về hoa cỏ khiến bảy nam tử nhìn ngầy người tại chỗ.

Khuôn mặt tuyệt điểm dù bị mặt nạ che mắt, họ vẫn có thể cảm nhận được nụ cười đầy yêu thương ấy.

“Ôi người quân tử cao sang, Dùi mài kinh sử bằng vàng lập thân, Siêng năng chăm chỉ chuyên cần, Làm người thận trọng thêm phần nghiêm trang. Lấy lòng hiền hách vinh quang, Ôi người quân tử cao sang đây rồi, Khó lòng quên được dáng người”...... (Trích “Kỳ ức 1” trong “Kinh thi”) Ngài ấy chính là người được vạn người ca tụng trong thơ. Khí khái như vậy mà sao số mệnh lại thế kia, đến mức bị quyền lợi làm ô nhiễm, khiến cả người đầy bụi đất tanh hôi.

Bảy người thấy Tần vương đối đãi với những thứ hoa cỏ kia cứ như đối đãi với con cái, tưới nước, bón phân đều không hề lơ là khoản nào.

Bảy người vô cùng tài trí, trong nháy mắt đã bình tĩnh hiểu ra: thâm cung không cực lạc, Tần vương chỉ là thương tiếc hai chữ “ân dật” của điện này.

Sau đó bảy người không còn oán trách nữa, dùng tâm tư gấp mười lần để chăm sóc đám hoa hoa cỏ cỏ. Họ một lòng hi vọng chúng có thể nở hoa, đâm chồi, kết quả.....đồng thời cũng mong họ sớm được về nước Tần. ....

***

Cung điện trong đêm khuya tĩnh mịch, cửa gỗ khắc hoa, huân hương tỏa khắp phòng, thảm lông chồn, bàn ghế làm từ ngọc, đồ thủ công mỹ nghệ mã não la liệt, rèm tua rua màu vàng tím quần quanh trên xà ngang cung điện.

Sau lớp rèm màu vàng tím, trên giường ngọc lót lông cáo lửa, một mỹ nhân dựa nửa người vào lòng nam nhân, y phục của nàng xốc xếch, vừa trải qua một cơn mưa móc, sắc mặt nàng cực kỳ hồng hào, còn hơi hơi thở dốc.

Trong khi nam nhân ôm lấy nàng vẫn y phục chỉnh tề, chỉ là vẻ mặt hơi có chút mệt mỏi.

- Thần thiếp cho rằng Hoàng thượng có người mới thì rất nhanh sẽ không đến Yên Nhiên Cung của thần thiếp nữa.....

Giọng nói yêu kiều quyến rũ, xứng với hai chữ “yên nhiên” (xinh đẹp), cũng chính là tên nàng. Nàng vươn tay xoa ngực nam nhân, đôi mắt xinh đẹp nheo lại, tay nàng đang đặt trên ngực hắn nhưng nàng vẫn không thể nào biết được trái tim chân chính của hắn.....

Nàng đã theo hắn gần tám năm, tám năm rồi đấy.....nàng vẫn nhìn không thấu.....

Tóc mai của nam tử như dao xén, chân mày như tranh vẽ. Đó là nét đẹp cường tráng đậm chất nam nhi, trong tuấn tú có khí chất cuồng ngạo duy ngã độc tôn, ánh mắt hắn vừa trầm tĩnh vừa ẩn chứa phong ba.

Hắn cúi đầu nhìn Vương mỹ nhân, ánh mắt bình thản không nhìn ra tâm tư, nói:

- Những nữ nhân khác sao có thể sánh với Yên Nhiên của trẫm?.....

Diễn nhiều thì cũng sẽ không phân biệt rõ chân tình hay giả ý.....

Ngay cả mình cũng bị chính mình lừa gạt, thời gian lâu dần, chính mình cũng quên mất thuở ban đầu đã rung động ra sao.....

Hôm đó trên Quỳnh Du yến, điệu múa mà Hạ Ưc Cẩn múa hơi quen quen, nhưng cảm giác quen đó khác với cảm giác mà Tần vương cho hắn, hắn biết rõ cảm giác quen này là một loại cảm giác quyến luyến tốt đẹp.....còn Tần vương thì.....

Đôi mắt lạnh lẽo trong suốt của hắn nheo lại, người đó khiến hắn cảm thấy khí lạnh bức người của gió thu xơ xác.

Hắn không nhớ có lúc nào trong đời từng cảm thấy uy hiếp? Đúng, đó là mùi uy hiếp.

Cho nên, không thể giữ lại tên Tần vương này, hắn nghĩ nhiếp chính vương Tây Tần cũng sẽ rất vui vẻ khi thấy thủ cấp của Tần vương!

Chẳng qua là ba tháng, hắn sẽ để hắn ta sống thêm ba tháng, thăm dò thực lực của hắn ta.

- Hoàng thượng đang nghĩ gì vậy? Nghĩ về Hạ mỹ nhân kia sao?

Vương Yên Nhiên ôm lấy cổ Phó Họa Khánh, nũng nịu hỏi.

Phó Họa Khánh cúi đầu cười, khẽ mỗ xuống má nàng:

- Trẫm đang có mỹ nhân trong ngực, còn nghĩ đến người khác làm gì?

Những lời đường mật dù là vô tâm, qua quyết cho có lệ thì nữ nhân cũng thích nghe.

- Hoàng thượng ghét quá!

Nàng vò tức giận đâm nhẹ lên ngực hắn.

Hắn bắt lấy tay nàng, xoa nắn trong tay một hồi, nhẹ nhàng hôn lên nói:

- Mỹ nhân, ghét trẫm cái gì? Tại trẫm quá “dốc sức” hay chưa đủ “dốc sức”?....

Vương Yên Nhiên sững sờ, đây là lời tâm tình cảm động nhất nàng nghe được trong tám năm nay, nàng vốn tưởng hắn là một nam nhân gặp sóng to gió lớn cũng mặt không đổi sắc, nàng vốn tưởng hắn là người nghiêm chỉnh đến không thể nghiêm chỉnh hơn.....không ngờ, hắn cũng biết nói những lời vừa đúng mực vừa mập mờ như thế.....

Hắn là Hoàng đế.....là vương giả có hoài bão cao xa, không ngờ hắn cũng có một mặt như người bình thường.....

Mắt nàng hơi ẩm ướt, nàng đặt môi lên cổ hắn:

- Hoàng thượng, cho thần thiếp một đứa bé nhé.....

Trong khoảnh khắc, cánh tay của nam tử mặc y phục đen run lên.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Duy Công Tử Ấy, Độc Chiếm Tim Ta (3/3)

Đêm rằm tháng chín. Lạc Dương mỗi khi đến rằm, ban đêm sẽ đặc biệt náo nhiệt, trà lâu tửu quán đều mở thâu đêm không nghỉ. Nào ca nào múa, nào thơ nào họa, Phụng Các Long Lâu đèn đuốc hoan ca suốt đêm.....

Sau khi thăm dò được rất nhiều tin tức tin cậy về biệt cung nơi Tần vương ở, Tang Vi Sương nhanh chóng thay y phục dạ hành chạy về phía biệt cung.

Đây thừng, phi trao trong bao, nàng vượt nóc băng tường, dù tối nay có bị bảy thị vệ kia bắt sống nàng cũng muốn vào biệt cung cầu kết Tần vương gia! Không đúng, là Tiểu Lâu ngọc!

Đã nhiều ngày như vậy, nàng cố ý lộ ra sơ hở, thậm chí hận không thể dùng cách thả điều để đưa cây trăm ngọc bích nàng nâng niu như báu vật vào biệt cung.....tên Tiểu Lâu ngọc kia lại không chút đáp lại! Dù hắn không muốn đáp lại nàng, muốn nàng tự chạy đi tìm hắn để “chuộc tội” thì cũng nên nói cho nàng chút quyền hạn, điều mấy thuộc hạ kia của hắn đi, để nàng dễ đến gần hắn chứ!

Nhưng liên tiếp mười lăm ngày, chỉ có một mình nàng sốt ruột.....

Không phải người ta nói hắn cùng thái phó đại nhân đánh cờ sao? Điều này không phải có nghĩa hắn đã khôi phục ký ức rồi sao? Nói cách khác, là hắn đã chữa khỏi “bệnh ngu” rồi.....

Nhưng tại sao? Không phải thế này mà.....

Trăm mối không có cách giải, nàng sẽ tự mình đi tìm hiểu!

Nhấn nhìn nửa tháng, nàng không nhìn nổi nữa rồi, ép nàng phải ra tay! Tiểu Lâu hừ quá, nhất định là còn giận chuyện nàng để lạc mất hắn, đúng, đúng, đúng, là nàng hồ đồ, mọi thứ đều là lỗi của nàng, cho nên bây giờ hắn mới đứng nhìn nàng gấp xoay vòng vòng, ngày nào cũng theo sau hắn như kẻ trộm lại không thể để người của Bạc Ngân nhìn ra sơ hở!

Điện Ân Dật ở biệt cung.

Y phục tuyết trắng, áo ngoài màu lam khói với hoa quỳnh như tuyết rõ ràng từng mảng, dưới ánh trăng, hắn đưa tay cắt tỉa cành lá của một cây hải đường.

Đôi mắt tuyết điểm như vậy, dù có mặt nạ che đi nụ cười cũng khiến người khác cảm thán về đẹp chấn động lòng người của hắn.

“Ôi người quân tử cao sang, Dùi mài kinh sử bằng vàng lập thân, Siêng năng chăm chỉ chuyên cần, Làm người thận trọng thêm phần nghiêm trang, Lấy lễ làm gốc vinh quang, Ôi người quân tử cao sang đây rồi, Khó lòng quên được dáng người.....”

Không biết hắn đang nhìn gì, vì sao lại yêu thương dịu dàng như vậy.

Không biết hắn đang nghĩ gì, vì sao ngón tay thon dài xoa nhẹ lên lá cây cũng nhẹ nhàng như vậy.

Càng không biết núi non thế nào có thể cho ra một nam nhi không nhuốm bụi trần như thế, tinh khiết hơn cả thần tiên, thoát tục hơn cả tôn giả nắm trong tay cả đất trời.....

Nàng nghĩ, vào khoảnh khắc nào đó mà nàng không để ý trong quá khứ, nam nhân này đã đi vào trái tim nàng.....

Không phải biết ơn, không phải báo đáp thâm tình, cứ thế một cách tự nhiên đi vào trái tim nàng.

Nàng thích hắn, thích dáng vẻ thiện lương vỗ về hoa cỏ của hắn, thích ánh mắt trong veo mà dịu dàng của hắn, thích hắn bạch y thanh khiết, không nhiễm chút bụi trần.....

Không, nàng thích mọi thứ liên quan đến hắn.....

Hóa ra nàng khổ sở tìm hắn không phải vì Tiểu Cẩm, không phải vì trên dưới Tang gia trang, cũng không phải vì tội nghiệp thân thế cô độc của hắn, càng không phải vì mắc nợ hắn.

Chỉ vì nàng thích hắn.....

Hóa ra, đây mới là thích.....

Không có bất kỳ mưu cầu lợi ích nào, không oán không hối.....

Nàng thích hắn.

Duy công tử ấy, độc chiếm tim ta.....

Nàng hiểu ra điều này có muộn hay không?

Có hay không?

***

“Vầng nguyệt đêm thu sáng tuyệt vời, Bặt im tiếng sáo, lặng mây trôi, Dáng thu một nửa trăng đà chiếu, Mây sắc nghìn phương ánh tỏ ngời” (Trích “Trung thu” của Lý Phác, bản dịch thơ của Hải Đà)

Nàng từ trên mái hiên nhảy xuống, gió mát thổi bay một lọn tóc đen, ánh mắt nàng có tự tin thích ý, cũng có dịu dàng như nước.....Nàng chậm rãi bước đến, tươi cười xinh đẹp:

- Tiểu Lâu ngốc, xoay người nhìn ta này!

Bóng lưng cô độc hướng về vầng trăng, bóng dáng lẻ loi nghiêng nghiêng ấy, hắn chính là vầng trăng tròn vẹn trong trái tim nàng.....

Biết người này đi theo mình từ rất lâu nhưng không ngờ lại là một nữ tử, trước đó hắn bảo bảy người Tề Giáp rồi đi chính là ép nàng ấy tới nay hiện thân, bây giờ nàng ấy xuất hiện lại mở đầu như vậy, điều này không nghĩ ngờ gì đã khiến hắn kinh hãi.

Nếu có thể nói, hắn nhất định sẽ đáp lại nàng ấy một câu: “Thò lạc tung tăng vui múa hát, Cung thiềm khuất bóng biệt tăm hơi, Cầm tay tri kỷ, thăm mong ước, Ngắm dải Ngân trong vắt cuối trời” (trích “Trung thu” của Lý Phác, bản dịch thơ của Hải Đà)

Nhưng hắn không thể nói, hết thấy chỉ là điều không tưởng.

Hắn không quay đầu nhìn nàng, vẫn dùng tư thế kiêu ngạo như cũ ngắm trăng tròn.

Vì Suong cảm thấy hơi kỳ lạ, cau mày tiến về trước. Trong lúc vội vàng cất bước, lòng nàng đã ngờ ngợ, nỗi sợ càng lúc càng lan tràn.

- Tiểu Lâu.

Nàng gọi tên hắn, ép hắn quay đầu nhìn nàng.

Tần vương rốt cuộc khó dần được cảm giác quen thuộc, quay đầu lại.

Bốn mắt nhìn nhau, trời long đất lở!

Là nàng ấy.

Là nữ nhân cực giống Hoa Dương hôm đó hắn đã gặp bên ngoài Quỳnh Du yến.

Hắn nhớ lại ngày hôm đó, nàng ấy chặt vật nằm bò dưới đất, gương mặt cực kỳ giống A Tổ này, thuộc hạ của hộ quốc tướng quân Bạc Ngạn của Đại Diêu gọi nàng ấy là phu nhân, Bạc Ngạn chưa thành thân, chẳng lẽ nàng ấy là thị thiếp của Bạc Ngạn?

Nghĩ đến đây hắn hơi cảm thấy tức giận, nhưng một thị thiếp không quen biết liên quan gì tới hắn?

Phải, đâu liên quan gì tới hắn, vì sao nàng ấy lại tới “trêu chọc” hắn?

Hắn không muốn tiết lộ sơ hở Tần vương “không thể nói chuyện”, càng không muốn người Đại Diêu phát hiện được gì, bèn định gọi thị vệ đưa nữ nhân này đi. Dù trong lòng vẫn còn lưỡng lự nhưng cũng chỉ vì nàng ấy có dung mạo giống Hoa Dương nên hắn mới để ý đến thanh danh nàng ấy, hắn không muốn lại “tốt bụng” thêm lần nữa mà đi quản sống chết của người Diêu, hắn đã nói là sẽ không có ý nghĩ này nữa.

Nhưng khi hắn đưa tay định gọi thị vệ thì nữ nhân này lại... ..

Lao vào lòng hắn.....

- Tiểu Lâu.....

Tiếng gọi khàn khàn ấy lại có thể xuyên qua lồng ngực đánh thẳng vào đầu hắn.

Tựa ánh bình minh chiếu xa muôn nẻo, xuyên qua tầng tầng núi non trùng điệp, xuyên qua vạn dặm biển mây, cây khô gặp mùa xuân, giá băng tan chảy.....

- Tiểu Lâu....

Đừng gọi nữa, đừng mà.....Trong lòng hắn gào thét.

Hắn không biết mình bị thế nào, tại sao hắn lại cảm thấy xót xa.....cảm thấy khổ sở.....cảm thấy nỗi nhớ nhưng dằng trăn, cảm thấy một loại đau đớn khó nói nên lời khi nghe mỗi tiếng kêu của nàng ấy?

Không nên, không nên như vậy.....

Hắn nên đẩy nàng ấy ra, nhưng hắn cứ đờ người không nhúc nhích. Tại sao?

Tại sao vào thời khắc này, khi kề sát một nữ nhân xa lạ, hắn lại có chút đau lòng, chút quyến luyến, không kiềm được muốn đưa tay “đáp lại”.

Hắn nhìn, nhìn con xúc động có chút mãnh liệt này. Nàng ấy chẳng qua chỉ là một nữ nhân xa lạ, hắn sao có thể dùng đôi tay từng ôm chặt A Tổ để ôm một nữ nhân xa lạ? Nữ nhân này không phải A Tổ, nàng ấy là một thị thiếp của tướng quân nước Diêu!

- Tiểu Lâu.....

Nàng ngẩng đầu trong ngực hắn, đôi mắt trong trẻo như ánh trăng nhìn hắn, sự dịu dàng của nàng khoanh khắc ấy hệt như Hoa Dương năm đó đưa mắt nhìn sen trắng trong ao Thanh Thủy đầy mưa bụi.....thanh khiết mà dịu dàng.

Nàng đỏ mặt buống cánh tay ôm hắn, cúi đầu vén tóc mai rũ xuống hai bên má ra sau tai, đó là sự thẹn thùng và bối rối của thiếu nữ, nàng từng được nhận nền giáo dục tốt nhất vậy mà lại bất chấp tất cả ôm hắn, nàng nhớ hắn quá lâu, quá khó để kiềm chế con xúc động lúc này.

Hơn nửa năm nay nàng ngày ngày dần dần, hóa ra Bạc Ngạn nói không sai, Lâu Kiêm Gia đi rồi, nàng cũng đi theo.....

Chỉ là khi đó nàng bị che mờ mắt, không nhìn rõ được tâm tư chính mình.

Hóa ra nàng thích hắn, đã thích hắn từ rất lâu rồi.....

Nàng cúi đầu, không còn là Tang Vi Suong ánh mắt tự tin kinh người, nàng cảm thấy không được tự nhiên, không biết nên nói gì tiếp theo? Nên bắt đầu

nói từ đâu?

Nói về nỗi nhớ khắc cốt ghi tâm của nàng? Hình như vừa lập dị vừa “làm mình làm mẩy”.

Nói nàng không hề bỏ rơi hắn, nàng rất cố gắng đi tìm hắn, nàng đoán được hắn bị mang đến Tây Tàn, thậm chí nàng còn muốn đòi việc kinh doanh sang Tây Tàn cho nên mới lập ra tiêu cục, muốn thông qua các thương nhân đến Tây Tàn để nghe ngóng tin tức của hắn. ....

Nhưng, mở màn như vậy, giải thích như vậy, càng nghĩ càng khiến nàng cảm thấy mình lập dị. ....

Nàng hồi hộp, có thể nghe được rất rõ tiếng hít thở không đều của mình, bàn tay luống cuống chỉ biết nắm chặt dây thừng và phi trào nàng dùng để vượt nóc băng tường.

Nàng đột nhiên muốn mình biến thành bên bị động, đột nhiên muốn Lâu Kiêm Gia thể hiện gì đó. ....hắn không thể nói thì ít nhất cũng nên dùng ánh mắt dụ dỗ như trước kia nhìn nàng.

Cảm thấy không khí không đúng, nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn.

Thì gặp phải đôi con ngươi tuyệt diệu lạnh lùng băng giá, hờ hững như băng, thâm trầm như đầm, hắn nhìn nàng cứ như nhìn một vật chết, không phải là yêu thương như vừa rồi hắn nhìn hoa cỏ, thậm chí nàng còn không bằng một tảng đá. ....ánh mắt ấy có cảm hận, có chán ghét. ....

Hắn hận nàng bỏ rơi hắn? Hắn nhất định là bị người khác ép làm vương gia Tây Tàn, hơn nửa năm qua hắn rốt cuộc đã trải qua những gì?

- Tiểu Lâu. ....

Nàng đưa tay muốn bắt lấy cánh tay hắn nhưng bị hắn xoay người né tránh.

Dưới ánh trăng rằm, vẻ mặt của Tần vương Kiêm Gia bình tĩnh kiên định. Hắn sớm đã không còn thất thần như trước, dùng lý trí phân tích hết thảy.

Một nữ tử cực giống Hoa Dương, một người ngay cả cách nói chuyện thậm chí. ....cả giọng nói cũng giống Hoa Dương đến thế. ....

Là người do Phó Họa Khánh phái tới? Chẳng lẽ Phó Họa Khánh đã biết hắn là Lâu Kiêm Gia năm xưa? ....

Ánh trăng chiếu lên áo bào hắn khiến toàn thân hắn như nhuốm một tầng băng sương.

Có phải hắn ta đoán được gì đó nên mới phái một nữ nhân tướng mạo giống Hoa Dương đến tiếp cận hắn? Muốn biết nhiều hơn?

Dưới lớp mặt nạ, môi mòng cười lạnh, dù Phó Họa Khánh có biết cũng không sao.

Dù sao Phó Họa Khánh cũng muốn mau chóng trừ khử hắn, dựa theo quỹ kế đã đoán của hắn ta chắc chắn sẽ không để hắn sống trở về nước Tần, điều này lại hợp đúng ý của Lâu Phi Mặc!

Bọn họ xem Lâu Kiêm Gia hắn là gì? Là thịt trên thớt, mặc cho bọn họ chặt chém? Nếu hắn không hoàn toàn nắm chắc thì sao lại xin lệnh đi sứ sang nước Diêu?

Phó Họa Khánh, Lâu Phi Mặc, phải chăng bọn họ quá xem thường Lâu Kiêm Gia này rồi?

Muốn giết hắn? Hắn sẽ không để bọn họ được như ý.

Mặc dù biết giả thuyết như vậy rất không công bằng với nữ nhân này, bởi vì nàng ấy là thị thiếp của Bạc Ngan, không thể nào vừa là thị thiếp của Bạc Ngan vừa nghe lệnh Phó Họa Khánh tiếp cận hắn, nếu nàng ấy là con cò Phó Họa Khánh ngấm nhét vào chỗ Bạc Ngan thì sao lại dễ dàng bại lộ như vậy? Hơn nữa cảm giác mà nàng ấy mang đến cho hắn. ....

- Lâu Kiêm Gia, người không thể nói những lời oán ta thì người đánh ta hay mắng ta cũng được, ta không phải muốn bỏ rơi người, hơn nữa ta cũng không phải thị thiếp của Bạc Ngan, hôm đó ta muốn giải thích với người nhưng Bạc Ngan ngăn ta lại, người thì bỏ đi. ....Ta không muốn khiến người khác nghi ngờ người, còn nữa, tại sao người lại thành Tần vương? ....

Sự xa lạ trong mắt hắn khiến nàng bắt đầu bối rối hoảng sợ, nàng không biết Tiểu Lâu của nàng lại dùng loại ánh mắt vừa khinh thường vừa chán ghét như vậy nhìn nàng.

Trong cơn bối rối, nàng “nói không lựa lời” nói ra hết những gì muốn nói, ánh mắt nàng căng thẳng, nàng không còn quan tâm xem đó có phải thứ gọi là lập dị hay không! Nàng sợ, sợ Lâu Kiêm Gia hận nàng. ....

- Tiểu Cẩm, Quá Tuyết, Dương Yên, A Vượng. ....chúng ta đều đang đợi người, Tiểu Lâu, người hận ta chứ đừng hận họ có được không. ....

Giờ khắc này nàng hèn mọn mở miệng cầu xin hắn, chỉ hi vọng hắn có thể tha thứ cho “lỗi lầm” trong quá khứ của nàng, hắn là Tiểu Lâu đơn thuần như thể búp bê như thế. ....nàng biết sự đơn thuần và bướng bỉnh của hắn đều do tình cảm sâu nặng mà sinh ra. Kỳ thực hắn cũng yêu mỗi người trong Tang gia trang. ....

Nàng sẽ không rơi lệ trước mặt hắn, dù rằng ánh mắt xa lạ của hắn quả thực.....đã làm tổn thương nàng. Nhưng nàng sẽ không để hắn thấy ánh lệ long lanh trong mắt, nàng sẽ là hướng dương cùng hắn mỉm cười hướng đến mặt trời chứ không phải là dây leo sinh trưởng nhờ ý lại sự cao to của hắn, càng không phải là đóa hoa bé nhỏ thương thân trách phận dưới bóng râm của hắn.....

Hắn hừ lạnh đầy tuyệt tình, không phải cô được phái tới tiếp cận ta sao? Tại sao còn ra vẻ như đau lòng muốn chết?

Người không biết còn tưởng họ là cố nhân gặp lại, mà hắn là kẻ vong ân phụ nghĩa đấy!

Nhưng tại sao khi nhìn gương mặt tự ép mình cười vui của nàng ấy, ngực hắn lại đau đớn không thôi?

Tại sao nàng ấy biết tên hắn, hơn nữa còn biết sự thực là.....hắn không thể nói.....

Ánh trắng nhuộm áo bào màu lam khói của hắn thành màu sương, hoa quỳnh trên đó tựa như được phủ một tầng sương.

Tần vương chăm chú nhìn Tang Vi Sương, dường như trong đầu có cuồng phong mang theo những mảnh băng vụn vỡ, có tiếng sấm vang rền ngày hè ____

Nàng ấy rốt cuộc là ai.....

Ngực hắn đau nhói, khe hở trong đầu như muốn nứt ra.....hắn đưa tay đè nén cơn đau trong ngực xuống!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Âm Mưu Thiên Tử, Tần Vương Khó An (1/3)

Hắn không cần, hắn không cần cảm giác sống không bằng chết này, tại sao nỗi thống khổ này lại quen thuộc đến vậy, tựa như nó đã từng “phát tác” trên người hắn?

Bảy thị vệ không biết từ lúc nào đã nhận ra động tĩnh nơi hậu viện, khi họ chạy đến thì thấy cảnh này.

- To gan! Đêm khuya xông vào biệt cung, không muốn sống nữa à?

Tề Giáp thấy trong viện có thêm một người thì rống quát.

Tần vương lúc này đang bị “phát tác”, thân thể khó mà chống đỡ, ngã xuống.....

- Tiểu Lâu!

Tang Vi Sương định tiến lên đỡ hắn, nhưng bị Sở Ất và Yên Bính kéo lại.

Tần Canh thầm kêu một tiếng: “Hồng rồi!”

Chuyện Lâu Uyên dặn dò trước khi đi vẫn xảy ra, Tần lão tiên sinh nói Tần vương có một chứng bệnh phát tác không ổn định, bảo bọn họ phải giúp ngài ấy ổn định tâm trạng, không được chịu kích thích, bằng không lúc bệnh này phát tác ngài ấy sẽ cực kỳ đau đớn, may mà trước đó Tần lão tiên sinh đã chuẩn bị đan dược.

Tần Canh lấy lọ thuốc trong ngực, vội vã trút ra một viên, đang định nuốt cho Lâu Kiêm Gia thì bị cướp lấy!

Bảy người đồng thời sững sốt.

- Nữ nhân, ngươi không muốn sống nữa à? Có tin bọn ta giết ngươi không?

Tần Canh vừa hung ác nhìn Tang Vi Sương vừa tức giận trừng bọn Sở Ất, trách họ ngay cả một nữ nhân cũng trông chừng không xong.

Sáu thị vệ kia đều ngạc nhiên, kẻ đêm khuya xông vào này là nữ nhân? Tần Canh đương nhiên không nhìn lầm.

- Nữ nhân này quá không muốn sống rồi.....

Yên Bính không nhịn được nói rõ, không chỉ không muốn sống mà còn không cho họ cơ hội phản ứng, chẳng phải họ nể nàng ta là nữ nhân nên mới không ra tay sao? Và lại chủ tử rõ ràng cố ý điều họ đi, đợi nàng ta tới “tìm”, hai người họ có thể “trò chuyện với nhau” lâu đến vậy mà chủ tử không ra tay giải quyết nàng ta, điều này không phải chứng minh rằng chủ tử không muốn ra tay với nàng ta sao?.....

Tang Vi Sương tuy kinh ngạc vì người thị vệ này vừa nhìn là có thể nhận ra nàng là nữ, nhưng nàng mặc kệ bọn họ gào rống cái gì, nhanh chóng lao sang

một bên, mở bình thuốc ra ngửi cẩn thận, nhưong mây, nàng ngửi được: long cốt, hàu, hổ phách, nhân sâm, phục linh, táo, và.....tân giao.....

Là được liệu an thần tĩnh tâm.....

Tuy vô hại nhưng không nên dùng nhiều.

Sau khi biết thuốc này vô hại, Tang Vi Sương mới đi về phía Tần vương, hiển nhiên là cho Lâu Kiêm Gia dùng thuốc.

Tần Canh cướp lấy thuốc trong tay nàng, nói với Sở Ất và Yên Bính:

- Các người còn không bắt nữ nhân này?

Hắn không muốn nàng ta lại làm ra chuyện gì bất lợi với chủ tử.

Sở Ất và Yên Bính tiến lên bắt Tang Vi Sương, ngược lại nàng không còn hoang mang nữa, vẻ mặt bị Lâu Kiêm Gia dọa trước đó cũng dần dần khôi phục bình thường.

- Các người cứ lớn tiếng hơn nữa đi, tốt nhất là gọi luôn cả người của Hoàng đế tới.

Nàng lạnh lùng nhìn bảy người, mang theo sự tự tin và bình tĩnh hơn người. Nàng “khoanh tay chịu trời” là có điều muốn hỏi họ.

Nhưng đương nhiên không thể đứng đây mà hỏi nên nàng tiện thể nhắc nhở họ.

Đám người Tề Giáp nhìn Vi Sương, thấy nàng bình thản như nước, đôi mắt sáng thông minh, ngũ quan không quá xinh đẹp nhưng kết hợp lại lại khiến gương mặt trông rất khác biệt, đó là một vẻ đẹp không quyến rũ, không mỹ lệ, không đoạt hồn người khác, nhưng lại khiến người ta chấn động tâm can bởi khí thế bức người, thường thức sự bình tĩnh và thản nhiên như nước của nàng.

Tề Giáp vội vã ôm lấy Tần vương đi vào trong điện Ân Dật.

Nữ nhân này nói không sai, đây không phải chỗ nói chuyện.

Tang Vi Sương bị bọn họ áp giải vào điện Ân Dật, cách tầng tầng màn che, nàng không thấy rõ sắc mặt của người trên giường, các thị vệ vội vã tới tới lui lui, nhưng Lâu Kiêm Gia vẫn chưa tỉnh lại.

- Các người đừng đi qua đi lại nữa, đưa một người tới đây trò chuyện với ta một chút.

Tang Vi Sương nhắc bình trà lên, rót cho mình một chén.

Cái gì?

Bảo một đám nam nhân bọn họ đi trò chuyện với nàng ta? Vả lại, nàng ta còn là khách không mời mà đến giữa đêm khuya, dựa vào “thân phận” của nàng ta mà dám thoải mái ở đây uống trà, rồi sai khiến họ cùng trò chuyện?

Nữ nhân này đúng là làm tức chết các gia đây mà!

Nhìn dáng vẻ nàng ta xem, bình tĩnh đạm nhạt, không thêm đề ý khiến người ta không tiện phát tác.

Nàng ta, nàng ta sao có thể điềm đạm như không vậy?

- Tần Canh, người đi.

Tề Giáp đưa mắt ra hiệu cho Tần Canh, mấy người bọn họ đều lo cho Tần vương, nào có thời gian rảnh cùng nàng ta tán dóc!

Tần Canh hiểu rõ về nữ nhân, nữ nhân lợi hại thế này đương nhiên là giao cho Tần Canh xử lý.

Tần Canh im lặng nhìn Tề Giáp, Tề Giáp không cho hắn cơ hội thương lượng, hắn lại nháy mắt với bọn Yên Bính cầu giúp đỡ.

Yên Bính không đề ý đến hắn, đảo mắt nhìn đám người Sở Ất, Triệu Mậu.

Tần Canh giận đỏ mặt, sáu tên này rốt cuộc đang nghĩ gì? Được, nếu họ muốn hắn đi “chuyện phiếm với nữ nhân kia” thì hắn đi là được. Đội chủ tử tỉnh lại, nếu chủ tử muốn giết nữ nhân kia, hắn nhất định sẽ không chừa chút mặt mũi nào!

Tang Vi Sương nhìn đại biểu “cùng nàng trò chuyện” được bảy người cử ra cất bước đi về phía nàng, nàng đứng dậy khỏi giường trà, khom người thi lễ.

- Hừ, tiên lễ hậu binh, muốn đuổi còn chào, đừng tưởng ta không biết mấy mách khéo nữ nhân các người thường dùng, nói, người trăm phương ngàn kế tiếp cận Tần vương là vì mục đích gì?

Tần Canh không nhìn nàng, đôi môi mỏng lạnh lùng có chút cay nghiệt nói.

Vi Sương cong môi cười đầy thâm ý:

- Ta tiếp cận Lâu Kiêm Gia đương nhiên là có mục đích, có điều mục đích đó tuyệt đối không giống như những gì các người nghĩ.
- To gan, tên hủ của Tần vương là thứ người có thể gọi sao?

Đôi mắt hấn phun lửa, mở trừng trừng, mặt đỏ lên.

- Sao ta không thể gọi? Ta không chỉ gọi hấn là Lâu Kiêm Gia mà còn gọi là Tiểu Lâu, Tiểu Kiêm Gia. ....
- Người. ...

May mà hấn “từng gặp vô số nữ nhân”, nếu là sáu người kia nhất định sẽ bị nàng ta làm tức điên, chiều này của nàng ta chính là muốn chọc giận hấn.

Đôi mắt Tang Vi Sương nheo lại:

- Chuyện Tần vương không thể nói chuyện, ở Tây Tần và Đông Diêu ngoại trừ các người ra, chắc là không ai biết chứ. ....

Nàng không quên lúc nghe Lâu Kiêm Gia mở miệng nói chuyện trên Quỳnh Du yến, nàng đã kinh ngạc cỡ nào. May mà sau đó nàng hiểu ra, các thị vệ đi theo hấn đều là “loa phát thanh” của hấn, như vậy liền dễ giải thích rồi.

- Sao, sao người biết?

Màu đỏ trên mặt hấn rút đi, thay bằng màu trắng bệch, đôi mắt nhìn chằm chằm nàng như nhìn con mồi, trong con người đen nhánh lóe lên vẻ âm u, sắc bén lạnh lẽo tựa như muốn nuốt nàng vào bụng.

Tang Vi Sương đi về phía Tần Canh, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, lúc nàng gần như dán vào hấn mới dừng bước, vô cùng bình tĩnh nói:

- Ta quen Lâu Kiêm Gia. ....

Nàng hơi dừng lại, dường như đang suy nghĩ:

- Năm năm rồi. Người nói xem, ta có biết không?

Nàng nhướn mày, cười gian tà, chăm chú nhìn người trước mặt.

- Tần vương đã mất đi ký ức năm năm qua.

Tần Canh không chút lưu tình nói, bây giờ đổi thành trên mặt hấn mang theo nụ cười sâu thẳm như có như không, vậy thì, bất kể điều nàng ta nói là thật hay giả, họ đều không cần đi xác nhận. Bởi vì Tần vương căn bản không nhớ được năm năm qua đã xảy ra chuyện gì. ....

- Người nói gì?

Cuối cùng, vẻ bình tĩnh của nàng nứt ra, vẻ trấn định dao động. Sắc mặt trắng bệch của nàng không khiến Tần Canh có chút cảm giác tự hào nào. Trong trẻo như vậy, bất lực như vậy.

- Mời cô nương về cho.

Hấn không muốn dây dưa nhiều với nàng ta, cũng không muốn làm khó nàng ta, xem như tối nay nàng ta chưa từng xuất hiện, xem như tối nay chưa từng xảy ra chuyện gì.

- Không, người nói rõ đi! Lâu Kiêm Gia thế nào?

Nàng vốn không phải nữ nhân đánh đá bị điên nơi phố chợ nhưng vì một nam tử mà nàng mất đi lý trí.

Hóa ra không phải ảo giác của nàng, vẻ mặt xa lạ và chán ghét của Lâu Kiêm Gia không phải là ảo giác.

Hấn thật lòng thật dạ. ....muốn tổn thương nàng.

- Ta nói là, Tần vương đã quên sạch ký ức năm năm qua, Tần vương hiện nay chỉ nhớ những gì xảy ra trước năm mười lăm tuổi!
- Chuyện này. ....sao có thể. ....

Hấn chỉ còn ký ức mười lăm năm trước, hấn đã quên Tang Vi Sương, quên Tiểu Cẩm, quên Quá Tuyết. ....Hấn chỉ còn nhớ Thương Dẫn Tổ, nhớ Phó Họa Khánh từng khiến hấn bị vạn tiễn xuyên tim. ....

- Tiểu Lâu. ....

Nàng chợt hiểu ra, tại sao Tiểu Lâu lại dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, tại sao hắn lại ghét nàng như vậy.

Người Lâu Kiêm Gia yêu là công chúa vong quốc của Đại Vũ tiền triều – Thương Dẫn Tổ, hắn không có chút ký ức nào liên quan đến Tang Vi Sương, từ A Tổ của hắn ra, hắn sẽ không nhìn thẳng vào nữ nhân nào khác, dù đó là một nữ nhân giống A Tổ.....

Nàng nên cảm thán hạnh phúc hay nên cảm thấy xót xa?

Tần Canh tàn nhẫn cho nàng một kích nặng nề, hắn hiểu rất rõ nữ nhân, vì thế dùng một đao chặt đứt loại tư tình này, nếu không sẽ chỉ có thể tạo thành nghiệt duyên đơn phương tình nguyện không có kết quả mà thôi. Cho nên hắn mới không chút lưu tình!

- Cô nương nên hiểu người trong lòng Tần vương là ai, cũng nên hiểu đạo lý “Tùng qua biển lớn, chẳng thêm sông; Chẳng ở Vu Sơn, mây thất sắc, Lũng thừng ngang hoa, lười trông ngóng, Nửa duyên tu đạo, nửa duyên trần.” (trích “Ly tư” của Nguyên Chấn)

Bởi vì từng đến biển cả nên nước nơi khác đều không đủ để ngoạn nhìn; từng thấy Vu Sơn nên mây nơi khác đều không xứng gọi là mây.....

Giờ đây lững thững bước ngang qua khóm hoa, cũng lười quay đầu trông ngóng; nguyên do một nửa là vì sự thanh tâm quả dục của người tu đạo, một nửa là vì người ấy từng xuất hiện trong đời.....

Đây không phải giọt nước lạnh vào người mà là kéo vào xiềng xích lạnh lẽo của ngục tuyết vạn năm.....

Tại sao?

Nàng chỉ vừa hiểu rõ tâm ý của mình.

Chỉ mới mấy khắc mà thôi.

Trong khoảnh khắc Tang Vi Sương xoay người, dù thương cảm nhưng không hề rơi lệ, bước chân nàng lúc nhanh lúc chậm rời khỏi cung điện.

Sáu thị vệ đều nghe rõ đoạn đối thoại giữa Tần Canh và nữ nhân kia.

Họ nhìn theo bóng nàng ấy đi xa, nàng ấy không khóc lóc, không phẫn nộ mà cứ an tĩnh rời đi như vậy? Tự nhiên như vậy?

Đây đâu còn giống nữ tử tự tin trước đó?

Đúng là một nữ tử kỳ lạ.

Ngụy Kỳ lên tiếng giữa sáu người:

- Ta trông chừng nàng ta rời biệt cung, không thể để người khác phát hiện.

Sáu người còn lại gật đầu đồng ý.

Ngụy Kỳ đi rồi, Tề Giáp nói với Sở Ất:

- Người đi điều tra lại lịch của nữ nhân kia.

- Nàng ta không phải thị thiếp của Bạc tướng quân sao?

Trong sáu người duy chỉ có Yên Bình là tâm tư khá “đơn thuần”.

Năm người lờn Yên Bình, họ đều biết nữ nhân này chắc chắn không chỉ là một thị thiếp.

Nếu chỉ là một thị thiếp bình thường, làm sao biết leo tường vượt nóc, hơn nữa trông còn có vẻ hiểu về y dược? Càng huống hồ biết đâu nàng ta thật sự ở cùng Tần vương trong năm năm mất ký ức của ngài ấy?

Họ đuổi nữ nhân này đi vì không muốn nàng ta ảnh hưởng đến Tần vương nhưng có những chuyện vẫn phải biết cho rõ. Chẳng hạn như, nàng ta rốt cuộc là ai? Biết được bao nhiêu về quá khứ của Tần vương? Lúc cần thiết liệu có nên....

***

Từ đầu tháng chín sau khi tiếp đãi sứ thần nước Tần mãi đến tháng mười, Bạc Ngạn chưa từng gặp Tang Vi Sương.

Hôm đó Bạc Ngạn lên triều trở về cuối cùng không nhìn được nữa, gọi Thận nhi tới hỏi:

- Tang Vi Sương đâu rồi? Nàng ta sao thế?

Cơ mặt bình tĩnh như băng của Thận nhi giật giật, Bạc Ngạn hỏi hắn, hắn hỏi ai? Và lại, có ai cả ngày đi chú ý tới nữ nhân kia chứ?

- Thì chứ không biết.

Thận nhi bình thân nói.

- Gọi nàng ta tới, ta có chuyện tìm nàng ta.

- Không biết là chuyện quan trọng gì?

Niếp Thận là sư đệ thân hơn cả thân tín của Bạc Ngan, Bạc Ngan chưa từng giấu giếm hấn, chuyện gì ngay cả hấn cũng không biết mà cần nữ nhân kia làm? Niest Thận nghĩ mà không hiểu.

- Gọi nàng ta tới.

Bạc Ngan bình thân nói.

Niếp Thận thông minh cỡ nào, hiển nhiên biết lần này Bạc Ngan chỉ muốn gặp Tang Vi Sương, chứ không phải vì “công việc”.

Hấn không muốn tranh luận với Bạc Ngan vì một nữ nhân, bèn lựa chọn nghe theo Bạc Ngan.

Muốn hấn đích thân đi tìm nữ nhân kia tới à? Hấn không thèm đi đâu. Rời khỏi Tư Nhân Cư, Thận nhi tùy tiện tìm một thị vệ bên cạnh:

- Đi Chủy Vũ tiêu cục, gọi tên kia tới gặp chủ tử.

Sau khi căn dặn xong, người áo đen nọ liền rời đi.

Nào biết qua hơn nửa canh giờ, người đó mang về một tin tức.

Nữ nhân kia không có ở đó.

Hơn nữa đã nhiều ngày vẫn chưa về.

Điều này mới thu hút sự chú ý của Thận nhi, mấy ngày nay Tang Vi Sương không ở tiêu cục?

- Có đến Tang gia trang tìm chưa?

- Đã tìm rồi, Chủy Vũ đại nhân không có ở đó, không ai biết ngài ấy đi đâu.

Thận nhi kinh ngạc:

- Rời khỏi tiêu cục vào mấy ngày trước à?

- Nghe Khổng Chu nói là ngày hai mươi bảy tháng trước.

- Năm ngày không có ở đây, vì sao không tới bẩm báo?

Niếp Thận vung tay áo, cầm một khối lệnh bài:

- Truyền lệnh xuống, nội trong hôm nay phải tìm được nàng ta!

- Dạ.....

Thị vệ sững sốt nhận lấy lệnh bài.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Âm Mưu Thiên Tử, Tần Vương Khó An (2/3)

Điện Khang Càn.

Các cung nữ thái giám trong điện đều đã lui hết, cung điện nguy nga lộng lẫy lộ vẻ yên tĩnh vắng lặng.

Nam tử y phục đen ngồi trước bàn lớn, đứng phía sau là hai ba hắc y nhân, phía trước là hai nam tử trẻ tuổi ăn mặc đơn giản.

Phó Họa Khánh đặt bút ngọc khắc rồng trong tay xuống, hỏi:

- Máy ngày nay Tần vương thế nào?

Nam tử trẻ tuổi trước bàn mặc y phục nho sinh màu trắng gạo mở miệng nói:

- Nhiều ngày liền chưa từng rời phủ, trông hoa chăm cỏ trong biệt cung...

Bút ngọc trong tay Phó Họa Khánh ngừng lại, hần ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Triệt.

- Bầy thị vệ thì sao?

- Bẩm Hoàng thượng, bầy thị vệ một tắc không rời điện Ẩn Dật, cùng chăm sóc hoa với Tần vương....

Hiên Viên Triệt vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn thần sắc của Phó Họa Khánh.

- Chăm sóc hoa....

Phó Họa Khánh quăng bút trong tay, đứng dậy khỏi long ý:

- Hiên Viên Triệt, Thượng Quan Hạo, các người thấy thế nào?

- Chuyện này.....

Hiên Viên Triệt hoảng sợ:

- Thần không biết có nên nói hay không?

Thượng Quan Hạo nghe vậy liền cười:

- Có gì mà nên nói hay không nên nói.

Hần nhìn Hoàng thượng:

- Dù sao thần cũng không tin.

Hiên Viên Triệt không khỏi nhìn Thượng Quan Hạo, dùng ánh mắt cảnh báo là không được nói lung tung.

Thượng Quan Hạo nhìn lại Hiên Viên Triệt, như cười như không:

- Tần vương đến vì cái gì?

- Đương nhiên là vì Điều Tần hội ngộ.

Hiên Viên Triệt trả lời.

- Vậy hội ngộ kết thúc chưa?

Thượng Quan Hạo cười nói.

- Người.....

Hiên Viên Triệt nhìn hần:

- Người biết rõ là Hoàng thượng sai ta đây đưa với nước Tần, tri hoãn cuộc hội ngộ.....

Đôi con ngươi cơ trí của Thượng Quan Hạo vô cùng sáng rõ:

- Chính vì vậy Tần vương mới không nên an tĩnh trông hoa hoa cỏ cỏ....hần ta chưa làm xong chuyện gì cả, sao lại yên tâm thoải mái như thế....ít nhất Trọng Hoa trưởng công chúa đã gấp xoay vòng vòng rồi.....

Thượng Quan Hạo quỳ một chân trước Phó Họa Khánh:

- Hoàng thượng, thần có một kế.

- Nói.

Phó Họa Khánh ngồi trở lại long ý.

Thượng Quan Hạo cười nói:

- Hoàng thượng mời Trọng Hoa công chúa tiến cung. Nếu thần không nhớ lầm thì mùng mười tháng này là sinh nhật của Hạ mỹ nhân.

Con người Phó Họa Khánh lạnh lẽo gian tà:

- Lời này của Thượng Quan có ý là Tần vương đã biết trăm muốn giết hắn ta nên lấy tình chế động, cố tình làm vậy?

- Hoàng thượng anh minh, ý thần chính là như thế.

Thượng Quan Hạo mặt không đổi sắc nói:

Quả nhiên nam nhân trên long ý hừ lạnh:

- Hiên Viên Triệt, trăm bảo người điều tra, có tra được không?

Hiên Viên Triệt nghe vậy, lấy từ trong ngực ra một phong thư, tiến lên một bước nói:

- Mời Hoàng thượng xem qua.

Phó Họa Khánh mở thư, gương mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng dần trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Chỉ có thể này?

- Dạ.....người của thần chỉ tra được thế này.

Trán Hiên Viên Triệt đã lấm tấm mồ hôi, sự lúng túng hiện rõ trên khuôn mặt.

- Nhi tử của tiên hoàng hậu của Võ Uy đế, rời cung trước năm tuổi, mười lăm năm nay đã đi đâu? Những chuyện sau này có ai biết không?

Phó Họa Khánh đứng dậy, đặt tay lên bàn, ánh mắt ngạo nghễ buốt giá:

- Tất nhiên là có người biết, treo ngàn vàng ắt có người lên tiếng. ....Hiên Viên, giao chuyện này cho người điều tra.

Phó Họa Khánh lại đi đến trước mặt Thượng Quan Hạo, hai người một tối một đen, đáng người cao lớn, một người âm trầm tuấn tú ngạo nghễ uy nghiêm, một người gian tà lạnh lùng cao thâm bí hiểm.

- Thượng Quan, cuộc đi săn mùa thu cuối tháng, trăm để người giết Tần vương, người nắm chắc mấy phần?

Đôi môi mỏng lạnh băng của Phó Họa Khánh phun ra một hàng chữ, dù trong dự liệu của mọi người nhưng khi chân chính nghe được vẫn không khỏi chấn động.

Thượng Quan Hạo thu lại nụ cười bí hiểm, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, nhìn Vân Tứ phía sau Phó Họa Khánh nói:

- Nếu có Vân Tứ và Dạ Oanh. Bảy phần.

- Bảy phần?

Thủ lĩnh ám sát phía sau Phó Họa Khánh – Dạ Oanh nói:

- Thượng Quan, ba phần người lo là gì? Chẳng lẽ người làm quan văn nhiều năm, lá gan cũng bị mực hấp thu bớt rồi à?.....

Thượng Quan Hạo cười khê, giải thích:

- Thứ nhất đương nhiên là bảy con chó trung thành như hình với bóng với Tần vương, thứ hai là Tần vương len lén nhìn mây chẳng thấy trắng, thấy trắng rồi cũng chẳng thấy tiên, có ai từng thấy thân thủ của Tần vương chưa?

Thượng Quan Hạo nhìn đôi mắt diêm dúa của Dạ Oanh:

- Người thấy chưa? Hiên Viên Triệt thấy chưa? Ta thấy chưa?.....

- Người. ...

Dạ Oanh sắc mặt trắng bệch, cắn hận nhìn hắn.

- Chúng ta đều chưa từng thấy Tần vương ra tay, cũng chưa từng nghe đồn đại gì, cho nên, hoặc hẳn ta chỉ là một người bình thường không có võ công, hoặc là loại cao thâm khó lường, do đó đây là một phần không nắm chắc, phần không nắm chắc cuối cùng chính là giả thuyết của ta, vậy nên, ta chỉ nắm chắc được bảy phần.

Hiên Viên Triệt trầm mặc thật lâu lại đột nhiên nói:

- Bảy phần cũng rất nhiều rồi. Hơn nữa, Hoàng thượng.....

Hiên Viên Triệt lại quỳ xuống:

- Hoàng thượng lấy lý do gì để giết?

Thượng Quan Hạo ngược lại không cho là đúng, cười nói:

- Hoàng thượng muốn Tần vương chết, không cần lý do.

Trong lòng mọi người hiểu rõ, Phó Họa Khánh ngay cả chuyện cướp ngôi đoạt vị cũng có thể làm, muốn Tần vương chết cũng đâu cần mượn danh ai, nguy trang thành “thay trời hành đạo” không được ư?

- Chỉ có quan văn mới để ý hành vi mua danh chuộc tiếng.

Dạ Oanh cười khẽ thờ dài, lúc này nâng ta lại đứng cùng chiến tuyến với Thượng Quan Hạo.

Lời bàn đại nghịch bất đạo như vậy nhưng hiếm khi Phó Họa Khánh không tức giận, ngược lại còn vui vẻ hưởng thụ, cong môi như cười như không. Hẳn không quan tâm người khác nói gì, dù sao thì sử sách cũng chỉ ghi lại công lao hùng vĩ của kẻ thắng chứ chẳng ai quan tâm mấy chuyện “đơ bản” sau lưng.

Gương mặt trắng trẻo bóng nhẫy của Hiên Viên Triệt hơi lộ vẻ lạnh lùng khó chịu, bình tĩnh nhìn Phó Họa Khánh, trong mắt có ý khẩn cầu, bao nhiêu năm qua, hẳn khắc ghi ơn tri ngộ, bày mưu tính kế cho ngài ấy, giúp ngài ấy nắm thiên hạ trong tay, cũng luôn thu dọn “cục diện rối rắm” cho ngài ấy.

Buổi đầu thịnh thế, hẳn trở thành người trong cảnh “thái bình giả tạo” kia.

- Thần thỉnh cầu Hoàng thượng, nếu Tần vương chết, hãy chiêu cáo thiên hạ là Tần vương đột phát bệnh nặng, chết bất đắc kỳ tử ở biệt cung, đưa về nước an táng.

Hiên Viên Triệt tâm tư tỉ mỉ, hẳn biết năm Tần vương năm tuổi theo hoàng hậu của Võ Uy để rời cung là vì “mắc bệnh hiểm nghèo”, hậu cung lập trường tử, nhưng đích trường tử này lại mắc bệnh hiểm nghèo nên không được phong làm thái tử. Bây giờ nói Tần vương đột phát bệnh nặng cũng là có căn cứ.

Phó Họa Khánh chấp tay sau lưng:

- Mồng mười sinh nhật Hạ mỵ nhân, mời Trọng Hoa trưởng công chúa vào cung dự tiệc, ngày mười hai bắt đầu cuộc đi săn mùa thu, chuyện đi săn do Thượng Quan Hạo ngời và hộ quốc tướng quân Bạc Ngạn phụ trách, buổi lâm triều ngày mai trăm sẽ nhắc lại việc này.

Mọi người chột hiệu, lần này Hoàng thượng không chỉ muốn giết Tần vương mà còn muốn cho Bạc Ngạn một kích, xem hẳn ta ứng phó thế nào?

- Dạ Oanh ngời dẫn ba mươi tinh anh tổ ám sát và một trăm thuộc hạ của Vân Tứ phụ trách việc ám sát....

- Hoàng thượng, Vân Tứ?

Dạ Oanh nghe vậy đang định lên tiếng phản bác thì bị ánh mắt của Phó Họa Khánh ngăn lại, tức thì quỳ xuống:

- Thần.....thần đã rõ.

- Sau đó, theo lời của Hiên Viên Triệt nói, nếu Tần vương chết thì chiêu cáo thiên hạ là Tần vương đột phát bệnh nặng, chết bất đắc kỳ tử ở biệt cung, đưa về nước an táng.

Con người Phó Họa Khánh trầm xuống:

- Nếu Tần vương không chết thì các người bị cắt bổng lộc nửa năm, chịu ba mươi gậy.

- .....

Mấy người trợn mắt há hốc mồm nhìn Phó Họa Khánh, trán đã rỉ ra mồ hôi:

- Dạ, Hoàng thượng.

***

Mấy ngày sau.

Ân Dật Cung.

Sau chín lớp màn che, trước giường màu vàng tía, nam tử mặt nạ che mặt ngồi ở trên giường, áo ngoài màu tuyết trắng, áo trên ngực mở một nửa, đôi mắt tuyệt điểm lộ vẻ yếu ớt mệt mỏi, hồi lâu hần mới đưa tay ra hiệu cho người ở trước giường tiến lên một bước.

- Mồng mười ba ngày sau, tiệc sinh nhật của Hạ mỹ nhân, Hoàng thượng mời Trọng Hoa công chúa vào cung.

Tề Giáp nhỏ giọng nói bên cạnh Tần vương.

Bảy thị vệ thân sắc nghiêm trọng, Sở Át bước ra giữa sáu người, tiến lên một bước:

- Vương gia, Hoàng thượng hoài nghi vương gia, bây giờ sợ là đã lựa chọn hành động. .... lần này Trọng Hoa công chúa vào cung giống như là làm con tin vậy. ....

- Vương gia, chúng thần đồng ý với kiến giải của Sở Át, Tần Diêu hội ngộ đến giờ vẫn chưa đàm phán ra được điều gì, chính là nước Diêu cố ý dây dưa. ....

Triệu Mậu cũng tiến lên một bước dùng âm lượng rất nhỏ nói.

Tề Giáp ngồi xổm trước giường, ngẩng đầu nhìn Tần vương, nhỏ giọng nói:

- Hoàng đế nước Diêu biết rõ trong trận chiến với Tây Tần ở Thiệu Tây, quân chủ lực Tần thiệt hại nghiêm trọng, cần ba đến năm năm nghỉ ngơi dưỡng sức, họ là bên chiến thắng, đương nhiên lý lẽ hùng hồn, nhưng lại không thừa thắng truy kích rõ ràng là nhân mã của quân đội trong tay Hoàng đế nước Diêu có hạn, nên mới thả quân Tần về núi, đợi người Tần chúng ta đến cầu hòa. .... Chúng thần suy đoán, Diêu đế có lòng cầu hòa, ba phần là vì quân Diêu, ba phần khác vẫn là kiêng kỵ “Phật Tháp”. ....

Tề Giáp vừa nói xong, Ngụy Kỷ cũng tiến lên một bước:

- Vương gia vì Trọng Hoa công chúa mà xin lệnh đi về phía Đông, rất rõ ràng, nhiếp chính vương thả vương gia và công chúa đi sứ Đông Diêu, chính là muốn mượn tay Hoàng đế nước Diêu, đối với ngài. ....

Bảy người đồng loạt quỳ xuống:

- Chúng thần xin vương gia để Trọng Hoa công chúa ở lại Lạc Dương, theo bảy người chúng thần mau chóng rời đi. ....

Trong lòng bảy người đều biết Tần vương mạo hiểm đến đây là vì Trọng Hoa công chúa, nhưng trước mắt Tần vương chẳng những chưa từng giải nguy được cho công chúa mà ngược lại còn khiến bản thân rơi vào nguy hiểm, bảy người họ là mưu sĩ, há có thể trở mặt nhìn chủ tử lâm vào bế tắc?

Lâu Kiêm Gia nhìn bảy người đều quỳ dưới đất, trong lòng chợt sinh ra một cảm giác chua xót bị đè nén.

Hắn tới nước Diêu đích thực là vì đại tỷ. Hoa Dương đã chết, hắn sao có thể trở mặt nhìn đại tỷ trở thành một Hoa Dương thứ hai? Hắn không thể thờ ơ mặc kệ, cho nên khi địa vị của hắn ở Tây Tần vẫn chưa vững chắc, hắn đã kiên quyết xin lệnh đi sứ Đông Diêu.

Hắn đã để Trọng Hoa chiến đấu đơn độc nhiều năm như vậy, bảo hắn lại bỏ mặc tỷ ấy lần nữa. .... Trong lòng hắn, Trọng Hoa là một người rất kiên cường, mười lăm năm trước hắn có mẫu thân yêu thương bảo vệ nhưng Trọng Hoa không có gì cả. Nhiều năm nay, tỷ ấy vẫn luôn dựa vào ý chí cá nhân mà vượt qua.

Hắn tự hỏi lòng mình, hắn không thể bỏ lại Trọng Hoa trong thâm cung, đặc biệt là trong thâm cung của kẻ thù, cô độc sống quãng đời còn lại.

Mấy người Ngụy Kỷ nhìn thấu được sự do dự của Tần vương.

- Vương gia, đầu đầu ngài cũng cho rằng mình nghĩ cho Trọng Hoa công chúa, nhưng ngài có từng nghĩ là Trọng Hoa công chúa nghĩ thế nào không?

Tần Canh đột ngột đứng dậy nhìn Lâu Kiêm Gia.

Đôi mắt tuyệt điểm của Tần vương mê man nhìn Tần Canh. Ý nghĩ của Trọng Hoa? Hắn dường như chưa bao giờ cân nhắc đến. ....

- Tần Canh, im miệng, lui xuống.

Đại ca Tề Giáp nghiêm giọng quát.

Ngụy Kỷ cảm thấy cách nói của Tần Canh vô cùng cực đoan, bèn tiến lên ngăn Tần Canh, hắn không hiểu Tần Canh luôn hiểu rõ nữ nhân rồi cuộc đã nhìn ra gì phía Trọng Hoa công chúa, nhưng hắn biết mình đoán được.

- Vương gia đại nghiệp chưa thành, dù công chúa có tâm thì tâm cũng ở chỗ vương gia.

Ngụy Kỳ nói ngắn gọn tựa như đánh đòn cảnh cáo, Tần Canh tỉnh ngộ.

Dù Trọng Hoa công chúa có lẽ có ấn tượng tốt với Phó Họa Khánh nhưng cũng sẽ lấy vương nghiệp làm trọng, bọn họ có cùng mục đích là nhiếp chính vương, là Từ Anh đế, là vương nghiệp.

- Vậy, ngươi hiểu rồi?

Ánh mắt cơ trí sáng rực như sao của Ngụy Kỳ bắn thẳng vào lòng Tần Canh.

Tần Canh quỳ xuống trước giường Tần vương:

- Vương gia không nỡ bỏ mặc Trọng Hoa công chúa, nhưng thần khẩn cầu vương gia vì đại kế quốc gia mà bỏ qua cuộc hội ngộ ở Lạc Dương này, chúng ta về Tây Tần đi, chúng ta dùng mười năm kết nạp nhân tài, chiêu binh mãi mã, xây dựng lại sơn hà!

Giọng của hắn rất nhẹ lại rất nặng, từng chữ từng câu như đánh vào lòng mỗi người.

Tần Canh nói xong, Yên Bính, Triệu Mậu, Ngụy Kỳ đều quỳ xuống:

- Chúng thần tán thành với Tần Canh, mong vương gia về Tần.

Tề Giáp và Sở Ất lúc này không nghĩ ra được sách lược vẹn toàn, họ cũng cho rằng Tần Canh nói có lý, tuy chậm hơn mấy nhịp nhưng vẫn quỳ xuống tán thành.

Chỉ có một mình Hàn Đình cau chặt mày, vẻ mặt mờ mịt.

Lâu Kiêm Gia rất tự nhiên nhìn về phía Hàn Đình.

- Hàn Đình.

Tính cách Yên Bính hơi đơn giản, dĩ nhiên mở miệng gọi tên hắn.

Nếu bảy người nhất trí đồng ý thì họ sẽ bắt chấp tất cả, mang theo chủ tử và Trọng Hoa công chúa liêu mạng về Tây Tần!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Âm Mưu Thiên Tử, Tần Vương Khó An (3/3)

Hàn Đình thần bí thì thầm vài câu, mọi người chỉ nghe rõ hắn nói:

- .....Trăng non vừa qua, nhiều ngày liền không trăng, quẻ bói mấy hôm trước mất linh rồi, mấy ngày nay cũng không tính ra được gì, thần không thể giúp vương gia đưa ra ý kiến. ....

Sáu người đồng loạt trừng hắn, Ngụy Kỳ lườm Hàn Đình:

- Ý ngươi là, ý của ngươi không đáng kể, nghe theo ý của sáu người bọn ta?

Hàn Đình nghe vậy lắc đầu, trong lòng phiền muộn, không biết có nên nói hay không.

Đột nhiên hắn tiến lên một bước đến bên giường Tần vương, nói với sáu người:

- Luôn là sáu người các ngươi nói, tại sao các ngươi không hỏi ý vương gia? Đừng quên ban đầu chúng ta tới nước Diêu đã là tính toán xấu nhất, hơn nữa nếu chúng ta không có lá bài tẩy, khiến vương gia rơi vào nguy hiểm thì sao?

- Lá bài tẩy?

Tần Canh cong môi đầy thâm ý:

- Ý ngươi là ba nghìn nhân mã mà Lâu sư huynh đưa sao? Nếu thật giao thủ với Hoàng đế Đại Diêu, chỉ ba nghìn người có thể mang chúng ta an toàn về nước sao? Bảy người chúng ta phải nghĩ hết mọi khả năng cho vương gia, bây giờ khả năng mà chúng ta tính được là Hoàng đế sẽ ra tay với vương gia, lúc này còn không đi? Có phải là đội năng lực tiên đoán của ngươi trở lại, đội tai họa thật sự đến thì mới hối hận không?

Tần Canh nói chuyện luôn xúc nổi, hắn nhỏ tuổi nhất trong bảy người nhưng lại nóng tính nhất, Ngụy Kỳ thấy Tần Canh càng nói càng quạo thì vội đưa

tay đẩy hán rồi trừng hán.

Hàn Đình giống như Yên Bính hơi kém hơn mọi người ở đây về mặt mưu lược và thủ đoạn, bị lời của Tần Canh làm cho hơi tức giận, nhưng vì vương gia bên cạnh nên hán cũng không làm gì Tần Canh. Hán dạo bước qua lại trước giường Tần vương.

- Nay, ta nói Hàn Đình ngươi quay vòng vòng làm đầu ta choáng....

Yên Bính thiện ý nhắc nhở.

- Ngươi đừng ồn ta, có một tình tiết rất quan trọng mà ta quên. Đừng ồn ta, ta chắc chắn sẽ nhớ ra.....

Về mặt Hàn Đình phiền não, thần sắc nghiêm túc.

- .....

Yên Bính không còn gì để nói, trầm nghĩ, người phiền muộn cũng đứng dạo qua dạo lại trước mặt vương gia chứ!

Sáu người đồng loạt cầm nín, lại đưa mắt nhìn Tần vương, nhưng Tần vương sớm đã như mất hồn, hơi cúi đầu vuốt ve ngọc bích trong tay, dáng vẻ mờ mịt, dường như đang nhớ lại điều gì.....

Sáu người không khỏi nghi ngờ.....có phải vương gia lại phát bệnh hay không? Họ liền nóng lòng đưa mắt ra hiệu cho Tần Canh, bảo hán mau mau lấy thuốc.....

- Ta nhớ ra rồi!

Hàn Đình đột nhiên kêu lớn.

Yên Bính giật mình, tức giận nói:

- Đừng có lên cơn như vậy được không? Dọa ta thì không sao nhưng đừng dọa chủ tử!

Hàn Đình hoàn toàn không để ý tới Yên Bính, hán quỳ xuống trước mặt Tần vương, đôi mắt sáng rực như đá mắt mèo nhìn thẳng vào đôi mắt tuyệt diệu của Tần vương.

- Vương gia, còn một người, ngài không ngại nhân lúc này thử lòng người đó.....

Lời của Hàn Đình khiến bọn Yên Bính không hiểu ra sao.

- Còn ai nữa?

Yên Bính hỏi ra miệng, tóm lại đó không phải người bình thường, hán nghĩ ngay đến những người theo đoàn đi sứ:

- Theo chúng ta đến Đông Diêu ngoại trừ tướng quân của nhiếp chính vương thì chỉ có lễ quan và hộ vệ. Nếu tính cả người của Hách Liên thừa tướng và thuộc hạ cũ của tiên hoàng, thậm chí cả ba ngàn nhân mã mà Lâu sư huynh âm thầm chuẩn bị.....và thám tử của đủ các phe phái được phái đi nghe ngóng tin tức.....thì còn ai nữa?

- Ngạn thành thành chủ.

Đôi con ngươi đen như mực của Sở Át phát sáng, lúc này hán hoàn toàn hiểu rõ. Người mà Hàn Đình hao hết tâm tư nhắc đến chính là người này, uống cho hán và Tề Giáp quen thuộc binh pháp quyền mưu lại chưa từng nghĩ tới. Khi Sở Át nhìn về phía Tần vương lần nữa thì phát hiện đôi mắt tuyệt diệu của Tần vương hơi cong cong, giống như đang cười.....

Hóa ra Tần vương đã nghĩ đến từ lâu, vẫn luôn trầm mặc chờ bọn họ.

- Vương gia, hành động này quá mạo hiểm.

Tề Giáp là thủ lĩnh thị vệ, đương nhiên phải cân nhắc thiệt hơn:

- Mong mười sinh nhật Hạ mỹ nhân, công chúa vào cung, nếu Hoàng đế nước Diêu thật có tâm muốn giết vương gia thì không quá ba ngày sẽ bày bố để vương gia “rơi vào bẫy”, nếu Diêu đế quyết đưa vương gia vào.....chỗ chết, mà Ngạn thành thành chủ lại không ra mặt, vậy chẳng phải....

Không sợ gì cả, chỉ sợ lỡ như thôi.....

Yên Bính đi tới giường ngắn, đem giấy và bút mực bùng tới cho Tần vương.

Tần vương cầm bút, nhanh chóng viết xuống một hàng chữ trên giấy Tuyên Thành, bảy người xem xong chấn động, đồng thời quỳ xuống nói:

- Chúng thần tuân lệnh.

Tần vương cho sáu người Tề Giáp lui xuống, chỉ giữ lại một mình Ngụy Kỳ.

- Vương gia.

Với việc Tần vương chỉ giữ lại một mình hần, Ngụy Kỳ hơi có vẻ dè dặt bất an, đi đến trước giường Tần vương, Tần vương chỉ tay bảo hần ngồi xuống bên cạnh, lại cầm bút viết một hàng chữ lên giấy.

Ngụy Kỳ vội vã xem xong, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Tần vương.

- Vương gia, thần không hiểu.

Ngụy Kỳ đợi Tần vương viết tiếp nhưng chỉ thấy mấy chữ trên giấy: “Ngươi hiểu”.

Hần hiểu cái gì? Hần không hiểu, không hiểu Tần vương điện hạ theo lời Lâu Uyên sư huynh là một lòng chỉ có Hoa Dương công chúa, tại sao lại ra lệnh cho hần đi điều tra tất tần tật về một nữ nhân? Dù hần đã thăm hỏi người đi điều tra nhưng ý định ban đầu của hần là không để Tần vương biết về nữ nhân đó....

Bây giờ Tần vương lại ra lệnh cho hần đi điều tra một nữ nhân, truy cứu nguyên nhân là Tần vương muốn biết mọi thứ về nữ nhân đó, cho nên mới sai hần đi điều tra!

Lúc xuống núi Kỳ Lân, sư tôn và Lâu Uyên sư huynh nói, Hoa Dương đã chết, trái tim của Tần vương điện hạ cũng chết theo, tuyệt tình từ bỏ tình yêu, ngài ấy nhất định có thể trở thành một minh quân thánh chủ kết thúc loạn thế phân tranh này.....Bây giờ các người nhớ lấy, đừng để Tần vương lại động chân tình lần nữa, đừng để nữ tử nào khiến Tần vương hứng thú.

Ngày hôm đó hần nên giết nàng ta, giết thị thiếp kia của hộ quốc tướng quân nước Diêu!

Từ điện Ân Dật bước ra ngoài, Ngụy Kỳ quyết định thương lượng chuyện này với Tề Giáp và Sở Ất nhưng khi hần đến trước cửa phòng của Tề Giáp lại dừng bước.

Vì hần nghĩ, vừa nãy Tần vương chỉ giữ một mình hần lại.....là tin tưởng đến mức nào mới chỉ giữ lại một mình hần?

Hần không quên, từ khi Tần vương nhắc bút yêu cầu hần, hần đã chú ý tới biểu cảm trên mặt Tần vương, đó là loại mê ly nhàn nhạt, rất nhạt rất nhạt, nhạt như khói bụi.....

Có lẽ, không phải như hần nghĩ; hoặc là, dù Tần vương có chút tình ý cực nhỏ với nữ nhân kia thì cũng chỉ là yêu thích của nam nhân thông thường mà thôi.....hần nghĩ nếu chút quyền lợi như vậy cũng bị đoạt mất thì cuộc sống chẳng phải cũng quá bi ai rồi?

Lùi một vạn bước mà nói, họ chẳng qua chỉ là người bình thường. Tần vương vì biết hần giỏi suy đoán lòng người, biết hần khi còn rất nhỏ đã có thể dùng tim mình nhìn rõ trăm ngàn sắc thái thế gian nên mới giữ hần lại nói những lời này.

Hoặc Tần vương cho rằng hần không giống với sáu người kia, hần dùng tâm mình suy đoán tâm người khác tất nhiên cũng có thể hiểu được tình cảm của người khác, cho nên Tần vương mới giữ hần lại chứ không phải Tần Canh, không phải Hàn Đình, càng không phải Sở Ất hay Tề Giáp.....

Nếu hần đẩy cánh cửa này ra, theo sự lý trí của Tề Giáp và Sở Ất, họ nhất định sẽ không chút do dự trừ khử nữ nhân kia. Dẫu sao ngay cả chính hần cũng nghĩ như vậy mà.....

Cửa bị kéo ra, một luồng phong mạnh mẽ đánh úp vào hần, khi sắp chạm phải mặt hần, người đó thu tay lại, bị nội lực của chính mình dội ngược, thân thể chấn động, suýt thì học máu.

- Ngụy Kỳ? Sao lại là ngươi?

Đôi mắt thâm thúy như hồ nước của Tề Giáp nhìn Ngụy Kỳ, vừa nghi hoặc vừa khó hiểu.

- Đệ muốn hỏi đại ca một chuyện về Ngạn thành.

Hần hơi bối rối trả lời, lách người vào phòng, tránh ánh mắt của Tề Giáp.

Ngụy Kỳ nắm chặt bàn tay trong tay áo. Hần nên làm gì đây? Thuận theo bản tâm hay thuận theo ý trời?

***

Tháng mười, mặc dù cuộc sống của bách tính trong thành vẫn như thường nhưng sự thực là sóng ngầm cuộn cuộn.

Đồn rằng Thần gia gia chủ đầu tháng mười đã tới Lạc Dương, đoán là tới để bàn chuyện hôn ước giữa Thần gia và hoàng gia, bởi vì Hoài Dương hầu (Thần gia gia chủ) cuối năm muốn “gả mười muội”, chỉ là đến bây giờ Hoài Dương hầu vẫn chưa từng lộ diện, thời gian điện thánh cụ thể lại càng không thể nào biết được.

Bởi vì Tây Tàn phái sứ giả tới cầu hòa, nước Ngô không cam lòng yếu thế nên tháng này nước Ngô cũng bí mật phái sứ giả tới, một mặt là thay để hậu nước Ngô chào hỏi Điều đế, mặt khác là thương lượng chuyện mua bán giữa hai nước Điều Ngô. Có người tiết lộ kỹ thuật Hoàng đế nước Điều viết thư cho Đông Ngô, muốn mua tàu thuyền cỡ lớn của Đông Ngô, nước Ngô dĩ nhiên không bán, nếu tiết lộ toàn bộ kỹ thuật chế tạo tàu thuyền cho Đông Điều, vậy chẳng phải là chờ Đông Điều tới đánh sao? Thế là Đông Điều xin trả lương thực sản xuất trong ba năm của vùng sông nước nước Ngô, còn nước Ngô thì yêu cầu dùng sắt đen để đổi. ....trong thời gian ngắn, tin đồn này là thật hay giả, cụ thể ra sao không ai biết được.

Mồng mười tháng mười sinh nhật Hạ mỹ nhân, Hoàng thượng tổ chức lớn, đến lúc này rất nhiều người gió chiều nào theo chiều nấy, ra sức nịnh nọt Hạ mỹ nhân.

Hôm sinh nhật Hạ Úc Cẩn, Trọng Hoa công chúa thể hiện lễ tiết sứ Tàn, tiến cung dự tiệc, lại bị Hạ mỹ nhân giữ lại trong cung? Mà một lần giữ là giữ mấy ngày. ....

Một mỹ nhân xuất thân vũ nữ giữ công chúa một nước ở lâu trong cung, nói ra rất không hợp thân phận, nếu không phải Hoàng thượng ra lệnh thì sao lại dễ dàng như vậy?

Trọng Hoa công chúa ngày nào cũng bị Hạ mỹ nhân dùng chuyện thỉnh giáo vũ khúc để quán chân, hơi suy nghĩ một chút là biết ngay sau lưng đang tính toán điều gì. ....

Nhiếp chính vương Lâu Phi Mặc chèn ép nàng nhưng đó là vương thúc của nàng, một mỹ nhân xuất thân vũ nữ cũng chèn ép nàng?

Lâu Trọng Hoa hát tung bàn cờ ngay tại chỗ.

Người nhát gan như Hạ Úc Cẩn đương nhiên là sợ hãi sợ người, nhưng vừa nghĩ đến lời Hoàng thượng nói, nếu nàng có thể quán thúc được Trọng Hoa công chúa thì ngài ấy sẽ cho nàng một đứa con, nghĩ đến đây là bao nhiêu can đảm Hạ Úc Cẩn đều có cả.

- Công chúa thấy ta chẳng qua chỉ là một mỹ nhân xuất thân vũ nữ nên mới dám can rờ như vậy, nhưng công chúa là khách, khách theo ý chủ, ta dùng lễ đối đãi với công chúa, nếu là người khác thì chưa chắc. ....

Hạ Úc Cẩn ngồi xổm xuống, nhặt lên từng con cờ, nhìn Lâu Trọng Hoa nói:

- Chỉ là chuyện hai ba ngày, sáng nay Hoàng thượng hạ chiếu cuộc đi săn mùa thu, Điều Tàn hội ngộ cũng đã thương lượng ổn thỏa, hôm khác công chúa rời khỏi Đông Điều, sợ rằng đời này kiếp này chỉ có duyên phận mấy đêm nay. .... cùng nắm trắng đen, cùng ngắm đất trời. ....

Nữ tử yêu kiều kia rung rung nước mắt, đứng trước mặt Lâu Trọng Hoa nói.

Nghe xong, gương mặt diễm lệ khuynh thành của Lâu Trọng Hoa tức khắc trắng bệch, trợn to hai mắt, tràn đầy kinh hãi, nàng chỉ vào dung nhan yêu kiều của Hạ Úc Cẩn nói:

- Cuộc đi săn mùa thu? Ngươi. .... các ngươi rốt cuộc muốn làm gì Tàn vương?

Hạ Úc Cẩn giật mình, trước đây nàng không hiểu nguyên nhân Hoàng thượng muốn nàng giữ Trọng Hoa công chúa lại, bây giờ nghe Trọng Hoa công chúa nói, nàng cũng mơ hồ hiểu ra.

Nữ quan của nàng là Lục Tuyết Tiêu vô cùng thông minh láu cá, vừa nghe liền biết Hoàng thượng muốn làm gì trong cuộc đi săn mùa thu.

Trong nháy mắt nàng ta hiểu, chuyện Trọng Hoa công chúa, nếu làm tốt sẽ có thưởng, nếu làm không tốt. .... sợ là mạng cũng không còn.

- Người đâu, trời Trọng Hoa công chúa lại cho bọn quan!

Mặt Lục Tuyết Tiêu trắng bệch nghiêm giọng quát.

Hạ Úc Cẩn đương nhiên không nói gì nữa, xoay người sang chỗ khác, xem như ngầm đồng ý.

Gương mặt mỹ lệ của Trọng Hoa không còn chút máu, những thị vệ kia quả nhiên cầm dây thừng đi về phía nàng.

- Các ngươi làm gì thế? Bọn cung là công chúa nước Tàn, các ngươi! Các ngươi cách xa bọn cung ra!

Nàng hoảng sợ nhìn đám thị vệ kia, tựa như năm xưa khi nhìn thấy thi thể chết bất đắc kỳ tử của Võ Uy đế vậy. ....

Nàng chợt cảm thấy cuộc đời nàng lại sắp rơi vào bóng đêm, nàng sắp mất Lâu Kiêm Gia. ....

Hoặc là, không chỉ Tàn vương Kiêm Gia mà nàng còn mất cả cuộc sống ăn ngon mặc đẹp, mất cả thân phận công chúa cao quý. .... họ nhất định sẽ không giữ lại nàng, họ nhất định sẽ không để nàng sống rời khỏi Đông Điều.

Nàng đột nhiên rất tuyệt vọng, rất tuyệt vọng. ....

Nếu sớm biết bất luận thế nào cũng là tình thế bé tắc thì nàng không nên nổi lòng tham, không nên thỉnh cầu Kiêm Gia, càng không nên nói với đệ ấy là nàng không muốn cách xa đệ ấy đến vậy. .... nàng chỉ là không muốn gả đi xa xứ, giống như Tây Phụng quận chúa gả cho Thục vương nước Ngô, sinh

cho Thục vương một nữ nhi, Thục vương không tốt với nàng ấy, hết đánh lại mắng, hoàn toàn không xem nàng ấy như thê tử, nhưng lúc phụ hoàng của nàng – Vô Uy đế tiến đánh đất Thục, giết chết Thục vương, Tây Phụng quận chúa lại tự vẫn. ....

Nàng sợ mình cũng trở thành Tây Phụng quận chúa, bởi nàng biết sẽ có một ngày, khi Tần vương Kiềm Gia đi đến vị trí kia, đệ ấy cũng sẽ tiến đánh Đông Diêu.

Cho nên nàng không muốn, nàng không muốn hòa thân, nàng ghét hòa thân.

Nhưng bây giờ.....nàng ích kỉ không muốn hòa thân, không ngờ lại hại chết Tần vương. ....

Nước mắt tuyệt vọng rơi trên dung nhan mỹ lệ, công chúa bị mấy ma ma khiêng lên giường, rất nhiều cung nữ giám thị, nữ quan và thị vệ của Trọng Hoa công chúa đều bị không chế, giam chung một chỗ.

***

Biệt cung ngày ấy, Tần vương nhận được thánh chiếu của Hoàng thượng.

Chín lớp màn che, gió Bắc hiu hiu, hương trong điện sắp cháy hết, Tần vương ngồi trên ghế dựa gỗ đàn hương, bên tay là thánh chiếu của Hoàng thượng.

Hắn đeo mặt nạ che mặt, đôi mắt trĩu nặng rũ xuống.

Bảy thị vệ đứng trước mặt hắn đều hiểu rõ trong lòng, ba ngày sau là Hồng môn yến! (Hồng môn yến là bữa tiệc mừng công mà Hạng Vũ tổ chức với ý định giết Lưu Bang, về sau nó được dùng để chỉ những bữa tiệc được mở ra để mượn cớ hại người)

Ba ngày sau, Hoàng đế nước Diêu lại đoán được Tần vương sẽ không bỏ lại Trọng Hoa công chúa mà chạy!

Phải, để công chúa không hòa thân với nước Diêu mà mang theo Trọng Hoa công chúa cùng đi sứ, tình thâm ý trọng như vậy làm sao nữ tử bỏ rơi công chúa?

- Vương gia, chỉ cần một câu nói của ngài, ba ngày sau chúng thần nguyện theo ngài chịu chết.

Không ai nói gì là muốn ngộp chết cả đám hay sao vậy? Tần Canh là người đầu tiên kích động mở miệng.

Mấy người trừng Tần Canh, Tề Giáp và Sở Ất dẫn đầu lui xuống, sau đó Triệu Mậu, Yên Bình, Hàn Đình cũng đi theo, Ngụy Kỳ tiến lên kéo Tần Canh, lôi hắn rời đi. ....

- .....

Về mặt Tần Canh hết nói nới.

- Người không muốn chết thì cầm miệng cho ta.

Ngụy Kỳ quăng cho hắn một câu:

- Tâm trạng của chủ tử bây giờ còn phiền não hơn ta và người, chỉ là ngài ấy là chủ tử nên không thể hiện trên mặt mà thôi, để ngài ấy yên tĩnh chút đi. ....

- .....

Tần Canh tiếp tục im lặng, nhưng lại không kiên nhẫn hất tay Ngụy Kỳ đang nắm tay hắn ra:

- Người cũng để ta yên tĩnh chút, đừng phiền ta.

Ngụy Kỳ đưa tay kéo hắn qua, kề sát môi bên tai hắn nói:

- Người đi điều tra xem lần này là đại nhân nào chủ trì cuộc đi săn. ....

***

Cũng trong đêm hôm đó, một người cười ngơ như điên dừng lại trước Chủy Vũ tiêu cục.

- Tang đương gia, mấy ngày nay người đi đâu? Người về rồi, nếu người còn không về nữa thì sợ là chủ tử sẽ đưa tôi tới Tây Bắc ăn băng tuyết! Có chuyện khẩn cấp tìm người!

Khổng Chu thấy Tang Vi Sương thì vội vàng đi dắt ngựa cho nàng.

- Khổng Chu, sao ông cảm rằm thế?

Mấy ngày phong trần mệt mỏi, Tang đương gia quả thực không còn chút “hình tượng” nào, giọng nói cũng trở nên thô ráp, nếu không phải ông nhận ra

được “dáng dấp” của đương gia thì ông còn tưởng đương gia đột nhiên tu được pháp lực thần kỳ, biến thành nam nhi chân chính chứ!

Khổng Chu khoát tay, vội nói:

- Tang đương gia đừng đùa, chủ tử thực sự tìm đương gia có việc gấp, hình như liên quan đến chuyện đi săn ba ngày sau.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Tang Heo Nhỏ, Tiểu Lâu Ngốc (1/4)

- Đi săn?

Tang Vi Sương hất tóc cho văng bụi bặm về phía sau:

- Đi săn liên quan gì đến ta? Chẳng lẽ bảo ta giúp hấn bắt thỏ à? Ta không đi, mệt lắm. ...

Tang Vi Sương lắc lư bước đi, cả người phiêu phiêu không tỉnh táo, họ không biết nàng gắng gượng cưỡi ngựa trở về, có gắng gượng nổi hay không là một chuyện, nếu không gượng được thì sẽ ngã dọc đường. ....

Nàng đi một bước, lắc lư hai cái, “rầm” ngã xuống đất.

Khổng Chu kêu to, cương ngựa tuột khỏi tay, mọi người trong tiêu cục đều bị đánh thức, khoác áo mang giày lần lượt bước ra.

Khổng Chu bước lên thăm dò hơi thở của Tang Vi Sương, vừa rồi ông sắp bị dọa chết còn bây giờ thì sắp bị tức chết.

Người này ngã xuống đất lại thở to ngủ say sưa!

- Khổng gia, làm sao bây giờ?

Một thị vệ khó xử nói, Tang đương gia là nữ nhân, họ cũng không tiện hầu hạ.

- Đi gọi bà vợ nhà ông lên, rồi lại đi kéo xe ngựa tới, đưa đến chỗ Bạc tướng quân.

- A?

Quản gia hậu viện kinh hãi sắp rớt cằm, cái gì gọi là đưa đến chỗ Bạc tướng quân?

Khổng Chu trừng hấn, đập một tay lên đầu hấn:

- Đừng có nghĩ vớ vẩn!

Thấy hấn không động đậy, Khổng Chu quát:

- Còn không mau đi?!

Quản gia bị dọa rớt áo khoác ngoài không dám nhặt, chạy về phía hậu viện.

Vợ quản gia được tìm đến, vóc dáng bà béo lùn, bàn tay mập mạp dui đôi mắt còn nhập nhèm, thấy cậu chủ Chủy ngã dưới đất, bà suýt la to lên. Nói đến nữ nhân mập này cũng kỳ lạ, bà vô cùng mập nhưng khuôn mặt lại khá ưa nhìn, không phản cảm như mấy bác gái ngoài chợ, vẫn có thể nhận ra được chút phong thái thời trẻ.

- Cái bà chết tiệt, không muốn đánh thức hết mấy người quanh đây thì cầm niện cho lão tử.

Quản gia hậu viện dắt xe ngựa tới, ra lệnh cho thê tử đưa Tang đương gia lên.

- Hai người đi theo ta một chuyến, đưa đương gia đến phủ tướng quân rồi về ngủ.

Khổng Chu cảm roi, ngồi lên xe ngựa.

Hơn nửa đêm thấy Khổng Chu đưa Tang Vi Sương đến phủ hộ quốc tướng quân, Bạc Ngạn không có bị tức chết.

- Nàng ta lăn trong bùn hay đến Tây Bắc thổi cát vàng vậy?

Bạc Ngạn đứng trước mặt Tang Vi Sương, đưa tay chọc chọc hai má nàng, đầu ngón tay trắng trẻo của hắn dính “vết đen”, ánh mắt hắn thay đổi kỳ quái, sau đó là ghét bỏ lau đầu ngón tay lên y phục.....

- Thật bẩn!.....

Bạc Ngạn không chút lưu tình nói trước cả đám người:

- Phiền lắm đây ném người này vào thùng nước nóng cọ rửa cho tốt.....bồn tướng quân thực nhìn không nổi.....

Môi Niếp Thận run lên ba cái, hắn biết Bạc Ngạn thích sạch sẽ nhưng Tang Vi Sương tốt xấu gì cũng là một nữ nhân.....các nam nhân như họ đều thấy “xấu hổ” thay nàng ta.

- Dạ, tướng quân.

Đại thẩm mập bế Tang Vi Sương đi về phía gian phòng mà mấy thị vệ chỉ.

Bạc Ngạn đứng dậy, nhanh nhẹn chỉnh lại áo bào rồi xoay người đi về phía giường trà, hắn vừa cất bước, dáng người thon dài liền hiện ra rõ ràng.

- Không còn sớm nữa, mấy người Không Chu về đi.

Bạc Ngạn dẫn Niếp Thận tiễn khách.

Sau khi họ đi rồi, sắc mặt hắn lại khôi phục vẻ thờ ơ lạnh nhạt.

Nữ nhân kia nhiều ngày liền đi đâu thế? Hắn chưa từng thấy nữ nhân nào ngay cả hình tượng của mình cũng không quan tâm, trong thành Lạc Dương dù là các công tử trẻ tuổi cũng rất quan tâm đến hình tượng của mình, trong khi Tang Vi Sương lại khiến bản thân trông chẳng khác ăn mày là mấy.

Sau thời gian một nén hương, đại thẩm mập đứng trước cửa Tư Nhân Cư thưa lời, nói Tang đương gia đã tắm rửa thay y phục xong xuôi, chỉ là.....vẫn chưa tỉnh lại.

Trước đó Bạc Ngạn chỉ cho rằng nàng ngủ nhưng bây giờ nghe nói tắm rửa thay y phục xong mà nàng vẫn chưa tỉnh thì sốt ruột toát mồ hôi lạnh.

- Người bế nàng ta đến chỗ bồn tướng quân, Thận nhi gọi quân y tới đây!

- Hả? Cái gì?.....

Đại thẩm mập tưởng mình nghe nhầm, vừa định hỏi cho rõ thì trong nhà truyền đến tiếng rống giận không kiên nhẫn____

- Còn không mau đi?

Đại thẩm mập mang Tang Vi Sương đến Tư Nhân Cư của Bạc Ngạn, sau khi vào, bà luôn không ngừng qua lại trong điện, nhìn rất lâu mới thấy giường trà, bèn đi về phía đó.

- Người làm gì đấy?

Đôi con ngươi trong tròng như ánh trăng nhìn nữ nhân mập, giọng điệu cứng nhắc lạnh nhạt:

- Đặt nàng ta lên giường đi.

- A, hả?

Bà toát mồ hôi lạnh cả người, bà có nghe lầm không? Tướng quân ra lệnh bà đặt cậu chủ Chủy lên giường?

Không phải tướng quân muốn.....

Trên mặt đại thẩm mập xuất hiện biểu cảm tuyệt vọng rất vi diệu, trong lòng nghĩ tướng quân lại là nam nhân xấu lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, bà đau lòng thay cậu chủ Chủy, cậu chủ Chủy là người tốt như vậy, bà chưa từng thấy người chủ nào quan tâm tới thuộc hạ hơn cậu chủ Chủy.....

Đại thẩm mập sau khi đặt Tang Vi Sương lên giường Bạc Ngạn thì lại dùng cách thức “sinh tử biệt ly” “cứ ba bước lại quay đầu”.

Đôi con ngươi sâu thẳm của Bạc Ngạn lạnh lùng trừng trừng đầy uy nghiêm, khó chịu như bị người khác tát vào mặt vậy.

Bà này tướng Bạc Ngạn hẳn là loại người nào chứ?

Hắn sẽ để ý một nữ nhân quái đản muốn vóc dáng không có vóc dáng, muốn dịu dàng không có dịu dàng? Còn nữa, dù hắn có thực sự để ý nữ nhân nào thì cũng sẽ không vô sỉ đến mức lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!

- Còn không mau chút?

Nhìn là thấy phiền lòng, Bạc Ngan gằm giận dữ đuổi đại thẩm mập ra ngoài.

Đại thẩm mập sợ hãi, thịt mỡ cả người run rẩy, thầm nghĩ: Bạc Ngan tướng quân trông cũng đàng hoàng, không ngờ lại là ngự quân tử ra về đạo mạo, “không thể đợi nổi” muốn “ra tay” với cậu chủ Chủy.....tội nghiệp cậu chủ Chủy nhà bà vẫn đang ngủ như heo chết.....

Góc áo của đại thẩm mập sắp bị bàn tay đẩy đà của bà xé nát, bà đi mỗi bước mỗi quay đầu, nói thế nào cũng không muốn rời khỏi Tư Nhân Cư.

Niép Thận “nhìn hết toàn cục” khuôn mặt lạnh băng đen như đáy nồi, đi tới chỗ đại thẩm mập, lệnh cho hai thị vệ đưa bà về Chủy Vũ tiêu cục.

Nào ngờ đại thẩm mập kia lại bỗng dung bùng binh, ngẩng đầu run rẩy nhìn chăm chăm hấn nói bà muốn đưa cậu chủ Chủy đi.

Gân xanh trên thái dương Niép Thận nhảy lên, tức khắc hiểu được đạo lý: “Gân mực thì đen, gân đèn thì sáng”.

Nữ nhân nào nữ nô nấy.

Hấn lạnh mặt nói với đại thẩm mập kia:

- Bà nghĩ nhiều rồi.

Bạc Ngạn không thèm làm gì “nữ nhân điên” kia đâu, hưởng hờ hấn đứng cạnh Bạc Ngạn, Bạc Ngạn sẽ làm gì Tang Vi Sương trước mặt hấn à?

***

Niép Thận vào trong Tư Nhân Cư, thấy Bạc Ngạn đang ngồi trước giường, hấn có nhìn nhầm hay không? Bạc Ngạn một tay chống cằm, ngẩn người nhìn chăm chăm Tang Vi Sương đang ngủ trên giường?

- Chủ tử.

Niép Thận đi tới trước giường, trầm giọng thức tỉnh Bạc Ngạn.

Bạc Ngạn ngờ ngác một lát mới nhận ra Niép Thận đã đứng phía sau hấn.

- Bỗng tướng quân đang nghĩ làm thế nào để đánh thức con heo nhỏ vừa ham chơi vừa ham ngủ này.....

Khóe môi Niép Thận run lên, thầm nghĩ nếu ngài thật sự muốn đánh thức nàng ta, đương nhiên là sẽ sai ta xách một thùng nước lạnh gội từ đầu tới chân nàng ta chứ còn ở đây ngáy người nhìn chăm chăm một con “heo nhỏ” sao?

- Thôi, nàng ấy ngủ đủ lâu rồi, tính ra cũng hơn nửa canh giờ, ta đánh thức nàng ấy đây.

Bạc Ngạn để bàn tay hơi tê xuống, xê dịch thân thể của Tang Vi Sương trên giường.

- Tang heo nhỏ, người còn không tỉnh thì bỗng tướng quân sẽ ra tay đây.....

Đôi môi mỏng gọi cảm của hấn khẽ cong lên, như cười như không vờn ra một đầu ngón tay về phía gò má ửng hồng của nàng trước mặt.....

- Tang heo nhỏ.....còn không mau mở mắt? Nếu không ta sẽ đánh người....

Ngón tay Bạc Ngạn khẽ quét qua má nàng.

Nhìn Bạc Ngạn lại làm ra động tác như vậy, khóe môi Niép Thận không khỏi run run lần nữa. Hấn thật sự không nhịn được, cầm cái gối màu xanh đen bên cạnh ném về phía Tang Vi Sương.

- Ừm.....ui.....

Người trên giường đau nhói mảy, cái gối này có trọng lượng, bên trong là gỗ không mềm không cứng, bên ngoài được bọc một lớp bông đệm.

Cái gối ấy lại đánh ngay vào đầu Tang Vi Sương, nàng đau đến rút gân, tức thì mở mắt.

Vừa mới tỉnh ngủ, vẻ mặt mê man, nhìn quanh bốn phía, nàng mới kinh ngạc nhận ra đây không phải giường mình, hơn nữa cũng không quen thuộc....

Nổi bất an dâng lên, nàng nghiêng mặt liền thấy hai khuôn mặt như khối băng kia.

Nàng phản ứng cực nhanh co người vào trong giường, cảnh giác nhìn hai người họ, khi thấy rõ là Bạc Ngạn và Niép Thận mới hơi hơi thả lỏng.

Lúc đầu óc tỉnh táo lại, nàng mới giật mình:

- Ta, sao ta lại ở đây?!

- .....

- Còn nữa, vừa rồi là ai ném đồ vào ta?!

Đôi mắt sáng tức giận trừng lên.

- Là ta.

Khuôn mặt khối băng của Niếp Thận lạnh lùng phun ra hai chữ.

- .....

Đánh người mà còn đường đường chính chính như vậy? Đây là lần đầu tiên nàng được thấy.

Niếp Thận không hề để ý ánh mắt giận dữ trừng trừng của nàng, nói:

- Chủ tử có lời muốn nói với ngươi.

Hắn nói xong liền lui qua một bên.

Tang Vi Sương biết Niếp Thận chính là một kẻ mặt khối băng, đoán chừng tới kiếp sau cũng không đổi, trừng mắt với hắn thì người ề mắt chính là mình. Nàng đưa tay xoa xoa chỗ bị gối đụng phải trên đầu.

- Ui da.....

Nàng đau kêu ra tiếng.

Bạc Ngạn nghe nàng kêu, trước đó còn không để ý nhưng giờ lại bối rối hỏi:

- Không sao chứ?

- Có sao thì cũng là ta đau, không phải ngươi.

Tang Vi Sương vốn đã mang tâm trạng tệ hại cả tháng nay, lại hậm hực vì “thất tình”, suốt tháng chín đều ngáy ngốc ngơ ngẩn, giờ đây nàng cảm nhận sâu sắc rằng mình không hề giống nữ nhân, không chỉ không giống mà xung quanh nàng còn không có ai đối đãi với nàng như “nữ nhân” cả.

Dù sao người ta xem nàng là nam nhân nên đánh thức nàng cũng không “thương hương tiếc ngọc” gì cả, trực tiếp dùng gối nện.

Dù sao đã xem nàng là nam nhân nên Bạc Ngạn cũng không cần “kiêng kỵ”, không cần giữ lễ, trực tiếp “đề” nàng lên giường.

Vành mắt mờ sương nhưng nàng không thêm rơi một giọt nước mắt nào trước mặt hai nam nhân này, nửa giọt cũng không được!

Thấy dáng vẻ Tang Vi Sương như vậy, Thận nhi đứng phía sau hơi hồi hận, có lẽ vừa rồi mình không khống chế sức lực tốt, thực sự đã làm nàng ta bị thương.

Sắc mặt Bạc Ngạn trầm tĩnh như băng, hiển nhiên là tức giận, hắn vươn tay nắm một cánh tay Tang Vi Sương, kéo nàng gần ngực mình hơn.

Ngón tay dò vào trong tóc nàng, quả nhiên cảm nhận được một “khối sưng”.

Trong lòng hắn căng thẳng, nói:

- Da đầu non thế, đập một cái là sưng.

- .....

Bạc Ngạn chết tiệt, còn ở đó nói mát, hắn thích làm tổn thương nàng như vậy sao?

Bạc Ngạn lấy từ trong ngực ra một chai thuốc, đổ thuốc mỡ trong chai ra một ít.

- Ngươi muốn làm gì?

Vi Sương nhìn hắn, bất an hỏi.

Bạc Ngạn vẫn như cười như không nhìn nàng, không trả lời, đưa tay thoa thuốc mỡ lên chỗ sưng trên đầu nàng.

- Ngươi.....ngươi đúng là đủ rồi!

Tang Vi Sương thực muốn nổi điên:

- Thuốc này sao có thể thoa lên đầu? Ôi tóc của ta.....

Nếu nó bết lại, tróc một lớp da thì đến lúc đó nàng sẽ không khồng chế được mình mà cùng hấn đồng quy vu tận!

- Tóc quý hay đầu quý?

Hấn lạnh lùng đáp trả nàng:

- Thật không biết người nghĩ thế nào nữa, nhiều ngày liền phong trần mặt mũi cũng đâu thấy người để ý đến đầu tóc, tới chỗ của ta là bắt đầu để ý.

Bạc Ngạn cất xong chai thuốc của mình rồi cười gian với nàng nói:

- Thuốc này mua hai trăm lượng bạc một chai trong Ngự y viện đấy, vừa này dùng cho người nhiều như vậy, nói ít cũng phải bốn mươi năm mươi lượng bạc.....

- .....

Tang Vi Sương không giận ngược lại còn cười:

- Nếu tướng quân thiếu bốn mươi năm mươi lượng bạc đó thì cứ sai người đến tiêu cục của ta lấy, thuốc mà tướng quân dùng, ta chẳng hiếm lạ gì đâu.

Thái dương Bạc Ngạn nhảy mạnh, hấn cúi đầu nhìn xuống giường:

- Giường mà ta từng ngủ, người đương nhiên cũng không hiếm lạ gì, vậy đứng lên đi.

Tang Vi Sương cực kỳ tức giận, ai thêm giường của hấn? Đứng lên thì đứng lên, ai sợ ai?

Nàng muốn tung chăn nhưng lại cứng đờ không thể cựa quậy.....hấn thế nhưng chỉ cho nàng mặc đồ lót.....

Vậy nàng tắm rửa? Mặc y phục?

Mồ hôi lạnh tuôn ra trên trán, gương mặt thoáng chốc trắng bệch.....

Bàn tay Tang Vi Sương đặt trên chân, xương ngón tay siết vang rắc rắc.

Nàng nhìn gương mặt như cười như không của Bạc Ngạn.....

Nếu là hấn, nếu hấn dám nói người giúp nàng làm hết thảy là hấn.....

Thì nàng nghĩ, đã đến lúc đồng quy vu tận rồi.

Tình cảm thanh mai trúc mã mười mấy năm đến đây chấm dứt!

Nàng nhất định sẽ làm thịt hấn.....

Tang Vi Sương hiển nhiên lấy tinh chế động, trừng mắt chờ Bạc Ngạn tự “khai báo”.

Thằng thán được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị.

Nói! Nói! Nói!

Nếu hấn không nói là tìm tỳ nữ thay y phục giúp nàng, nàng sẽ cạy hết răng của hấn.

- Đừng dùng ánh mắt hung ác thế kia nhìn bản tướng quân.....

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Tang Heo Nhỏ, Tiểu Lâu Ngốc (2/4)

Bạc Ngạn cứ không muốn để nàng vui vẻ, hẳn biết nàng đang nghĩ gì nên càng muốn dây dưa với nàng. ....ngón tay hắn sờ cảm mình, ánh mắt quét qua người nàng:

- Bồn tướng quân đã thấy hết toàn bộ đáng vẻ dơ bẩn của ngươi, từ đầu đến chân. ....

“Chát!”

Một cái tát quăng lên mặt hắn.

Hai mắt Tang Vi Sương đỏ lên, nàng quần chần lao ra khỏi Tư Nhân Cư của Bạc Ngạn.

Bạc Ngạn bị cái tát này làm choáng váng, Niếp Thận tuy vô cùng tức giận với hành vi của Tang Vi Sương nhưng lại cảm thấy Bạc Ngạn “đáng đời”!

Khi Bạc Ngạn tiêu hóa xong cái tát bất thành linh kia mới chợt nhận ra Tang Vi Sương không còn trên giường nữa.

Hắn quay đầu giận dữ trừng Niếp Thận:

- Ngươi còn chưa đi?

Khóe môi Niếp Thận lại run rẩy, không nhanh không chậm bước ra ngoài, lạnh lùng cho hắn một câu:

- Tự gây nghiệt.

Câu nói ấy khiến Bạc Ngạn ngớ người tại chỗ.

Cái gì? Niếp Thận nói hắn tự gây nghiệt?

Tay xoa má chỗ bị Tang Vi Sương đánh, ngọn lửa trong lòng bùng lên, nàng ta dám đánh mặt hắn?! Lần thứ hai rồi! Lần đầu tiên coi như bỏ qua nhưng lần này Niếp Thận cũng có mặt, nàng ta không đếm xỉa tới trường hợp!

Nói gì đi nữa, lần này cũng không thể bỏ qua.

Hắn chẳng qua chỉ muốn dọa nàng ta thôi, ai ngờ nàng ta lại giống “liệt phụ trình tiết” ghi trong sách thế? Hắn luôn không cho rằng nàng ta là một nữ nhân bảo thủ, trung thành với lễ giáo. ....

Liệt phụ trình tiết? Mấy chữ này hiện lên trong đầu khiến hắn giật nảy người, Tang Vi Sương sẽ không thật sự làm ra việc gì ngốc nghếch đấy chứ?

Còn nữa, nói đi cũng phải nói lại, nếu để cho hắn “chạm vào” sẽ khiến nàng ta thấy “sống không bằng chết” như vậy hay sao?

Nàng ta, nàng ta đang giữ mình như ngọc vì ai?

Nghĩ đến đây lại khiến lửa giận trước đó của hắn càng dữ dội hơn, ngực đột nhiên lạnh lẽo. ....

Là công tử họ Lâu kia? Người công tử sau khi bỏ đi đã khiến nàng ta phát điên, ngây ngốc sống qua ngày?

Nàng ta không dám đi gặp Lâm Cảnh Thần cũng là vì nguyên nhân này chứ gì! Nghe nói Lâu công tử kia là tứ công tử của Lâm phủ, được người khác hầu hạ suốt ba năm trong huyện phủ huyện An, chẳng qua lai lịch trước kia của người này thì hắn không điều tra được chút nào.

***

Tang Vi Sương bất chấp tất cả quần chần chạy ra khỏi Tư Nhân Cư.

Bạc Ngạn. Nàng cắn chặt đôi môi tái nhợt, hẳn lại có thể đối xử với nàng như vậy!

Nàng chịu khổ sở đủ lắm rồi, bây giờ nàng không biết nên đối mặt với Lâu Kiêm Gia thế nào. ....đối mặt với Tần vương Kiêm Gia đẹp như thần tiên, đậm nhạt như khói kia thế nào. ....

Bạc Ngạn lại dám nhìn sạch nàng trong tình huống nàng không hay biết gì. ....

Quả là không thể tha thứ!

Nàng không cần, không cần ở đây đợi nữa. ....

Để nàng yên tĩnh một chút, nàng thật không biết nên làm sao bây giờ.

Nàng sao còn xứng với Tiểu Lâu của nàng nữa. ....

Bảo nàng đối mặt với nam tử nàng thích thế nào đây?

Lâu Kiêm Gia đã quên mất Tang Vi Sương, Tang Vi Sương cũng không dám ngẩng đầu trước mặt Lâu Kiêm Gia, không dám dùng ánh mắt sạch sẽ đường đường chính chính nhìn Tiểu Lâu của nàng nữa.....

Dù Tiểu Lâu của nàng không thích nàng thì nàng cũng không muốn ngay cả một cơ hội nhìn hán cũng không có.

Nàng không cần trở thành thị thiếp của người khác, nàng thà rằng mình cả đời không lấy chồng chứ không muốn quên đi tình cảm yêu thương thuần khiết của nàng dành cho Tiểu Lâu.....

Nàng chạy một mạch như điên nhưng vẫn không thể ra khỏi phủ tướng quân.

Gió lạnh rừng mình mang theo chút hơi ẩm, nàng đưa mắt nhìn, là một cái ao trong phủ.

Ao này rộng lớn giống như một cái hồ nhỏ.

Tang Vi Sương ngồi xổm bên bờ, không hiểu sao nước mắt nhiều ngày nay không rơi xuống lại rơi lã chã vào lúc này.

Nước mắt rơi lã chã, không còn có lần sau nữa.

Nàng không nhớ rõ, dường như nhiều năm rồi nàng chưa từng khóc, ngoại trừ rất lâu rất lâu về trước, lần đầu tiên nàng đến Hoài Châu xử lý vụ án “thái phi”, nàng đã khóc trước mặt Thần nhị gia.

Lúc đó là lần đầu tiên nàng nghe nói nước mắt nữ nhân là vũ khí tốt nhất. Nàng muốn thử một lần, nhưng sau lần thử ấy, nàng không muốn thử lần thứ hai.

- Tang Vi Sương, không ngờ cũng có lúc ngươi yếu đuối như vậy.

Phía sau nàng, thiếu niên mặc khôi giáp kia lạnh lùng lên tiếng.

Ngày mười hai tháng mười, trăng không tròn không khuyết, Tang Vi Sương quay đầu là có thể nhìn thấy dáng vẻ cao ngạo nổi bật của Thận nhi dưới ánh trăng.

Ánh mắt hán trong trẻo, lời nói sắc bén:

- Tang Vi Sương, nữ nhân trong loạn thế, ngay cả thân phận danh dự đều phải vứt, muốn sống cho tốt hả, cửa cũng không có!

- Ngươi! Niếp Thận nhi! Ta kính ngươi là một trang hán tử nên không tranh cãi mồm mép với ngươi, ngươi cần gì phải nói những lời tổn thương ta như vậy?

Nàng đứng dậy, con ngươi như mực nhìn hán, không có bi ai thương xuân tiếc thu mà chỉ có lửa giận hùng hục thiêu đốt hết thảy.

Niếp Thận chán động, gương mặt lạnh băng vẫn không có biểu cảm dư thừa nào, chỉ lạnh lùng giải thích một câu:

- Là một đại thẩm của triều cục giúp ngươi tắm rửa thay y phục.

Nhờ ánh trăng, Niếp Thận nhìn rõ vẻ mặt ngờ ngác và chút hối hận trên mặt nàng, hán hừ lạnh:

- Nữ nhân ngốc.

Từ lâu nàng đã biết tên Bạc Ngạn kia thích trêu nàng, hơn nữa cũng không phải lần một lần hai.

Vậy mà nàng vẫn xem là thật, hôm nay lại còn đánh hán trước mặt Thận nhi.....

Nàng cũng không biết tại sao mình lại tức giận như vậy, chỉ cần nhớ đến ánh mắt chán ghét của Lâu Kiêm Gia dành cho nàng là nàng không khống chế được cơn giận của mình, thậm chí còn muốn cùng Bạc Ngạn “đã thấy hết nàng” đồng quy vu tận.....

Nàng sẽ không tha thứ cho hán, dù hán chỉ là nói đùa.

- Đáng đời hán.

Giọng nàng khàn khàn, giống như bị gió cát mài qua cổ họng.

Niếp Thận nhi nghe vậy, tai hơi ngứa ngứa.

Không thể phủ nhận, hán cũng cho rằng Bạc Ngạn đáng đời. Nhưng Bạc Ngạn tốt xấu gì cũng là một nam nhân, còn là một nam nhân rất nam nhân.....

- Ngươi theo ta về.

Niép Thận không tiện nói thêm gì nữa, cũng không biết cách an ủi người khác.

Thấy nàng không động đậy, hần nhìn mặt hồ, trầm giọng nói:

- Bên hồ gió lạnh.....

Tang Vi Sương kinh ngạc, nhìn hần đầy khó hiểu, hần đang quan tâm nàng?

- Chủ tử tìm người có việc.

Tóm lại là không quen nói những lời quan tâm, mới dăm ba câu đã quay lại chủ đề chính rồi.

- Hừ.....

Tang Vi Sương tự thấy mình quán chần như vậy không ra thể thống gì nên theo Niép Thận trở về.

- Cho ta một bộ y phục, phải mới, chưa có nam nhân thối nào mặc.

Tang Vi Sương lạnh giọng nói.

Niép Thận dẫn nàng đến một gian phòng cho khách để thay y phục.

Nàng thay y phục xong, mở cửa ra, trên mặt đã khôi phục ánh sáng rực rỡ, nàng nói với Niép Thận:

- Hôm nay dù có chuyện khẩn cấp đến đâu đi nữa cũng phải trì hoãn một ngày, mai ta tới.

- ....

Niép Thận không đồng ý nhưng không ngăn cản nàng.

Hai oan gia vừa mới gây nhau xong, không đúng, là vừa xúc phạm nhau xong, đêm nay nếu còn gặp nhau nữa sợ là sẽ lại xúc phạm tiếp, thế nên cứ trì hoãn một ngày vậy.

Niép Thận không ngăn cản Tang Vi Sương, hần gọi một chiếc xe ngựa trong phủ đưa nàng về tiêu cục, sau đó hần đi Tư Nhân Cư giải thích với Bạc Ngan.

Bạc Ngan nghe nói Tang Vi Sương đi rồi thì cũng không ầm ĩ, không tức giận hay cau có gì cả, hần chỉ im lặng ngồi ở đó, thần sắc mê man cứ như rơi vào cõi thần tiên.

***

Hôm sau Tang Vi Sương ngủ một giấc thẳng đến trưa, thức dậy rửa mặt xong đã qua giờ ăn trưa.

Nàng vừa ra khỏi cửa, đại thẩm mập của hậu viện tiêu cục bùng một mâm thức ăn lớn đi về phía nàng.

- Đương gia.

Đại thẩm mập vội vã bước qua, còn kéo tay áo Tang Vi Sương, thần sắc khẩn trương, xem ra là có chuyện muốn nói với nàng.

- Đại thẩm sao thế?....

Chưa đợi Tang Vi Sương hỏi rõ, đại thẩm mập đã kéo nàng vào phòng, để mâm thức ăn xuống, cẩn thận nhìn kỹ nàng, dè dặt hỏi:

- Đương gia, tối qua tướng quân có làm gì cô không?.....

Vừa nhớ đến chuyện tối qua, sắc mặt Tang Vi Sương liền thay đổi, thoát đỏ thoát trắng, nàng trầm giọng nói:

- Không có.

Đại thẩm mập nghe xong mới thở ra một hơi:

- Vậy thì tốt, may mà tối qua cô về, tối qua tôi lo lắng thật lâu.....cô không sao là tốt.

Tang Vi Sương có chút khó hiểu quay đầu nhìn đại thẩm mập, tại sao bà ấy lại lo lắng cho nàng?

Đại thẩm mập bị nàng nhìn thì không được tự nhiên, cười nói:

- Tang đương gia tuy là chủ nhân tiêu cục nhưng dù sao cũng là nữ tử, nữ tử lớn rồi luôn phải xuất giá.....

Xuất giá?

Từ này như cái chùy gõ mạnh vào Tang Vi Sương, khiến nàng nhớ lại chuyện xưa nặng nề, đã lâu lắm rồi nàng không nhớ đến cái từ này, dù được sống lại một kiếp nàng cũng không có tham vọng xa vời gì cả.....

Nếu không nhờ đại thẩm hiền lành này nhắc nhở, nàng dường như quên mất rằng nữ nhi thì phải xuất giá.....

Nhưng hai chữ này tựa như ma quỷ đáng sợ trong lòng nàng, vừa nhắc đến là cả người nàng không thoải mái.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tang Vi Sương trắng đến không còn chút máu, nàng cười gượng nói:

- Đa tạ thẩm quan tâm, Vi Sương ghi nhớ.

Đại thẩm mập thấy sắc mặt nàng không tốt, cho rằng do nàng chưa ăn bèn vội nói:

- Món này là tôi vừa sai người làm, đương gia ăn rồi hẵng ra ngoài.

Tang Vi Sương khẽ gật đầu.

***

Ngoại thành Tây Bắc Lạc Dương, nơi đây là Tuyền Cơ phủ, tuy là ngoại thành nhưng cũng rất náo nhiệt.

Trước cổng quan phủ của Tuyền Cơ phủ, một đám người ngựa đội đầu lập đi ngang qua. Họ ở trong đình nghỉ mát hỏi thăm hai bộ đầu y phục đỏ gì đấy rồi trao đổi ánh mắt với nhau chốc lát, sau đó rời đi.

Thủ vệ trước Tuyền Cơ phủ thấy mấy người đó đi rồi mới đến đình nghỉ mát hỏi một bộ khoái xem mấy người kỳ lạ kia hỏi thăm cái gì.

- Kỳ quái.....sao mấy ngày nay bị hai người hỏi về tung tích của điện Tân Giả?

Một bộ khoái nghi hoặc nói:

- Điện Tân Giả là cái thứ gì lão tử đâu có biết!

- Điện Tân Giả gì vậy?

Thủ vệ hỏi.

- Phải đó, các người cũng chưa từng nghe mà! Lão tử lăn lộn ở thành Lạc Dương này sáu năm rồi, có nghe bao giờ đâu.

Bộ đầu gãi gãi đầu nói.

- Sáng hôm qua có một người cưỡi ngựa ngang qua đây, người đó đi trên đường cứ như gió thổi là bay ấy, mơ mơ màng màng hỏi lão tử “Bộ khoái đại ca, điện Tân Giả đi như thế nào?” hán vừa mở miệng, giọng nói ồm ồm như vịt đẻ vậy, dọa chết lão tử à?

Bộ đầu vừa nói xong, mấy bộ khoái cười phá lên:

- Ha ha ha, vậy người trả lời thế nào?

- Lão tử nhìn hán một cái rồi nói ngay: “Ta làm việc ở đây năm sáu năm rồi nhưng chưa từng nghe nói điện Tân Giả gì gì đó, còn nữa, tình trạng sức khỏe người không tốt, mau về đi.....”

- Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Vương đại ca, điện Tân Giả này nếu đã được người khác hỏi thì chắc là có, tại sao chúng ta ở đây nhiều năm như thế lại chưa từng nghe nói?

Một thủ vệ của Tuyền Cơ phủ cau mày nói.

Vương bộ đầu nghe vậy, đưa tay chống cằm, gật gật đầu nói:

- Tiểu đệ nói có lý.

Thêm vào đó, vừa rồi lại có người hỏi một lần nữa.....

- Đợi đã.

Vương bộ đầu đột nhiên đứng dậy, nhìn về phía mấy người nói:

- Mọi người nên làm gì thì làm đi, ta nhớ ta còn một vụ án, đi trước đây.

Chớp mắt, Vương bộ đầu đã không còn bóng dáng.

- Ôi, Vương đại ca này, sao nói chuyện lâu như vậy mới nhớ còn vụ án chưa xử lý chứ. Các vị cứ từ từ hàn huyên nhé, ta cũng đi đây.....

Một bộ đầu khác cũng biến mất dạng.

Những bộ khoái phi ngựa quanh thành Lạc Dương này không có bổng lộc, “bạc công” mỗi năm không quá mười lượng bạc, họ nhận được vụ án, sau đó chạy khắp nơi tìm chứng cứ có lợi cho vụ án này, rồi bắt giam phạm nhân, chuyển giao vụ án để đòi lấy “bạc công”, so với mấy thủ vệ thì cuộc sống của họ càng khó khăn hơn.

Vương bộ đầu là vì đột nhiên biết được “điện Tân Giả” nên sinh ra hứng thú, muốn đi theo đám người đội đầu lap vừa rồi.

Hắn đã làm sai nha chạy khắp trấn Đông Tây Nam Bắc của thành Lạc Dương năm năm mà chưa từng nghe về điện Tân Giả.

Nhưng hắn dù sao cũng chỉ là một tiểu lâu la, đuổi theo không đến một hai dặm đường đã mất dấu.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Tang Heo Nhỏ, Tiểu Lâu Ngốc (3/4)

Trong một con hẻm âm u, ba bốn nam nhân tụ lại với nhau.

Người thủ lĩnh trông khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, toàn thân mặc y phục gấm màu mực hoa văn chìm, khoác áo lông đen hơi ngắn, mang giày đen, thanh nhũ nổi bật, mặt như quan ngọc, tóc mai như dao xén, chân mày như tranh vẽ, đôi môi đỏ mọng. Người này chính là Lâm Cảnh Thần, người đứng bên cạnh hắn khoảng mười bảy mười tám tuổi, mặc trường bào màu xanh than, giày đen, toàn thân toát lên phong thái kiêu ngạo, ngũ quan trên mặt như điêu như khắc, đường nét trên mặt có góc có cạnh.....không phải Triệu Lục Ý thì là ai? Còn người đứng phía sau Triệu Lục Ý, mặc y phục trắng, khoác áo bào đen, mặt mũi tuấn tú như trăng như ngọc chính là Tổng Nùng Hoa.

- Bộ đầu kia nói sáng sớm hôm qua cũng có người hỏi hắn về điện Tân Giả, mọi người nói xem đó là ai? Ngoài chúng ta ra, trên đời còn có ai lại đi nghe ngóng về tung tích điện Tân Giả.....

Người lên tiếng là Triệu Lục Ý, mày dài nhều chặt, ánh mắt âm trầm.

Sắc mặt Lâm Cảnh Thần lại càng nghiêm trọng, hắn cũng nghĩ giống Triệu Lục Ý, còn có ai lại đi nghe ngóng về tung tích điện Tân Giả? Còn có ai lại quan tâm đến sinh tử của các quý tộc vong quốc kia?

Tổng Nùng Hoa trầm tư chốc lát mới nói với đám người Lâm Cảnh Thần:

- Chủ tử, tôi cải trang đi tiếp cận bộ đầu kia, hóng hớt từ chỗ hắn, mọi người đi nghe ngóng về tung tích điện Tân Giả.

Mấy người suy nghĩ rồi gật đầu đồng ý.

***

Cùng ngày, Tang Vi Sương trở về Tang gia trang, buổi tối mới đến phủ Bạc Ngan.

Nàng xách một hộp bánh đậu đỏ nóng hôi hổi đến Bạc phủ, tên Bạc Ngan kia không cho mặt trời xuống núi mà dán nó vào cửa sổ phía Tây.

Ha ha, nữ nhân này cho hắn một cái tát rồi lại cho hắn mấy cái bánh.....

- Nói đi, đêm qua muốn thương lượng với ta chuyện gì?

Bánh đậu đỏ đã ăn rồi, trà nàng pha cũng uống rồi, phải chăng nên nói đến chính sự?

- Cuộc săn ba ngày sau.

Hiếm khi Bạc Ngan tâm trạng tốt, không muốn gây sự, hắn kiềm chế tính tình, không muốn hai người mới nói dăm ba câu lại tranh cãi ầm ĩ nữa.

Tang Vi Sương liếc xéo:

- Chủ tử, không phải ngài muốn tôi đi khiêng cung cho ngài đấy chứ?

Bạc Ngạn kiềm nén cơn xúc động muốn buông lời cay độc với nàng, hần nuốt nước miếng, kiên nhẫn nói:

- Khiêng cung là một chuyện, nhưng Chủy Vũ đại nhân nên hiểu người là quân sư của ai. ... quân sư theo bốn tướng quân tham dự cuộc săn là chuyện hợp tình hợp lý. ....

Tang Vi Sương cũng nuốt nước miếng, tự nhủ hôm nay không được tranh cãi với hần, kiên nhẫn nói:

- Được, ta đi, còn chuyện gì khác không?

Bạc Ngạn kinh ngạc hồi lâu, sau đó nhìn Tang Vi Sương như nhìn quái vật. Một tay hần chậm rãi đưa lên chống cằm:

- Người không suy xét động cơ của lần đi săn này sao?....

Hần lấy làm lạ, hần nói với nàng ta về việc đi săn lâu như vậy mà nàng ta lại không hề phản ứng, dựa theo tài trí của nàng ta thì lẽ ra không nên như vậy mới phải.

Tang Vi Sương hí mắt nhìn hần, lát sau mới kịp phản ứng.

Nàng lớn tiếng:

- Người nói Tần vương cũng nhận lời mời tham gia cuộc săn này sao?

Bạc Ngạn muốn không mắng nàng nhưng không nhịn được:

- Không phải người mới nghĩ tới đó chứ?

Lúc này vẻ mặt Tang Vi Sương đột nhiên thay đổi, nàng chăm chú nhìn hần, sắc mặt tái nhợt, nghiêm giọng:

- Gần đây đã xảy ra chuyện gì?

Chính vì mấy ngày nay nàng ra khỏi thành nên không biết trong thành Lạc Dương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tần vương đi săn, chẳng lẽ?.....

Bạc Ngạn nghe vậy, đôi mắt lạnh nheo lại, cảm ngược lấy tay Tang Vi Sương, hỏi:

- Vậy người nói cho ta biết, mấy ngày nay người làm gì?

- Ta?

Tang Vi Sương giật mình, đương nhiên sẽ không nói cho hần biết mấy ngày nay nàng ra khỏi thành Lạc Dương, bằng không hần sẽ truy hỏi tại sao nàng ra khỏi thành, ra khỏi thành làm gì?

Tang Vi Sương giãy khỏi tay hần, nói:

- Ta đi tìm mấy trang viện, ta muốn tìm một trà viên, trông nhiều Tuyết Đào hơn. ....

Hần nheo mắt nhìn nàng, ánh mắt kỳ lạ.

- Chỉ là đi xem trang viện?

- Chứ sao nữa? Ta là người phải nuôi cả gia đình, đâu giống người ngồi đó chờ phát lương.

- Ha ha, người cứ ngoan ngoãn đóng giả làm thị thiếp của ta, còn sợ ta không cho bạc à? Tại người có thân phận nữ nhân không làm, cứ muốn đi làm nam nhân, tự gây nghiệt.

Cuối cùng hần cũng đem lời mà hôm qua Thận nhi và nàng mắng hần trả lại cho nàng. Ừm, trong lòng thoải mái hơn không ít.

- Ta không tán dóc mấy thứ này với người nữa, ta muốn biết mấy ngày nay trong thành Lạc Dương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tang Vi Sương nghiêm túc nói với hần.

Bạc Ngạn sâu thẳm nhìn nàng:

- Ngày mười sinh nhật Hạ nữ nhân, Trọng Hoa công chúa tiến cung dự tiệc đến giờ vẫn chưa ra, sáng hôm qua Hoàng thượng hạ chiếu, Tần vương được mời tham dự cuộc săn ngày mười lăm. Người nói xem, người thấy thế nào?

- Cái gì?!

Biểu cảm của nàng kinh hãi quá độ.

Giọng nàng lớn đến mức khiến Bạc Ngan nhìn bằng con mắt khác.

Tang Vi Sương thông minh cỡ nào, nàng sinh ra trong đấu đá cung đình, lớn lên trong tranh chấp quyền lợi, còn từng chết một lần khi thay đổi triều đại, giang sơn đổi chủ, há lại không biết ý nghĩa của việc sẵn thú?

Bạc Ngan nhìn biểu cảm của nàng thì biết ngay nàng đang nghĩ gì.

- Không cần sợ, chẳng qua là một Tần vương thôi, Phó Họa Khánh ngồi lên long ý đã năm năm rồi, không cần dùng âm mưu cao siêu gì để gài bẫy người khác, trong mắt hần ta, Tần vương không binh không quyền, hần ta muốn giết Tần vương dễ như trở bàn tay, cần phí công tính kế sao? Dù sao thì vết nhơ trong cuộc đời hần ta nhiều vô số kể, tóm lại đã chạy không thoát tám chữ ‘soán vị đoạt quyền, đại gian đại ác’ rồi, ngại gì thêm một vong hồn Tần vương? Cuộc sẵn ngày mười lăm do ta chủ trì, ta còn không sợ, người sợ cái gì?

Bạc Ngan nói rất nhẹ nhàng nhưng Tang Vi Sương lại thấy vô cùng bị thương!

Tần vương không binh không quyền, là đứa con côi của Võ Uy đế, cái dính trong mắt nhiếp chính vương Tây Tần, hần cản trở gì cho Phó Họa Khánh? Phó Họa Khánh vì sao muốn đưa hần vào chỗ chết?

Năm năm trước, ở trước mặt nàng, kẻ khiến Lâu Kiêm Gia bị vạn tiễn xuyên tim, đẩy xuống ao Thanh Thủy chính là Phó Họa Khánh.

Năm năm sau, Phó Họa Khánh còn muốn giết Lâu Kiêm Gia lần thứ hai?

Sao có thể?! Không, nàng sẽ không để hần ta được như ý!

Ánh mắt trong trẻo của Tang Vi Sương quét qua Bạc Ngan:

- Tần vương nếu chết khi đi săn, tướng quân là chấp sự đại nhân của buổi săn thì sao có thể cười được? Không sợ Hoàng thượng điều ngài đi xa ư?

Bạc Ngan như cười như không:

- Bốn tướng quân hai bàn tay trắng, hơn nửa đời người chỉ có đám huynh đệ cùng vào sinh ra tử, điều đi xa thì có hề chi? Chết có hề chi?

Giống như người nghèo vậy, đã nghèo đến mức không xu dính túi thì còn sợ gì các lão gia sao?

- Ha ha, ta không ngờ tướng quân lại bản lĩnh như vậy, không khác gì lưu manh còn đồ.

Tang Vi Sương nghiêng người về phía trước, chăm chú nhìn Bạc Ngan nói:

- Tướng quân có cái gan dạ sáng suốt này lại không có lòng trả đũa, nếu ti chức là tướng quân sẽ không tiếc liều cả mạng ...

- Tang Vi Sương!

Bạc Ngan giận trừng nàng, đôi mắt trong trẻo như ánh trăng trở nên âm trầm u ám, hần ngắt những lời kế tiếp của nàng, đưa tay nhắc cổ áo nàng, khoe mỗi cong lên, toàn thân toát ra sát khí thấu xương:

- Ta luôn tưởng người chỉ muốn chu toàn giữa các thế lực, mượn tay ta để tìm kiếm Lâu công tử kia, ha ha, thật không ngờ người lại to gan như vậy, dám xúi giục ta mưu phản?

Khoe môi như cười như không của hần kéo xuống, cả khuôn mặt âm u đáng sợ, tơ máu trong đôi mắt u ám ấy hiện ra rõ rệt.

- Tang Vi Sương, Phó Họa Khánh có thể không tiếc hết thầy, vì giang sơn xã tắc mà ngay cả thê tử cũng không cần, có lẽ trong mắt những kẻ có dã tâm thì giang sơn quan trọng hơn tất cả, nhưng trong mắt ta nó chẳng qua chỉ là một giấc mộng phù hoa!

Bàn tay hần nắm chặt cổ áo Tang Vi Sương, hung ác nói.

Lúc nghe Bạc Ngan nói Phó Họa Khánh vì giang sơn xã tắc mà ngay cả ‘thê tử’ cũng có thể không cần, Tang Vi Sương hận không thể cắn nát răng. Hai mắt nàng đỏ bừng nhìn chằm chằm hần:

- Nhưng Bạc Ngan người.....lại đang bán mạng cho một tên cặn bã như vậy.

Nàng không biết tại sao lại thốt ra câu lẽ ra phải giấu trong lòng ấy, nàng không nên tổn thương hần, nàng chưa bao giờ muốn tổn thương hần.

Nhưng lời đã thốt ra như bát nước đổ đi.

Nàng chỉ có thể lẳng lặng nhìn hắn, đôi mắt hắn đỏ bừng nhìn nàng, kinh hoàng.

Tựa như “Hoa Dương” sống lại mắng hắn một trận té tát. ....khuôn mặt cực kỳ giống Hoa Dương, đôi mắt đỏ bừng hung hăng nhìn hắn, quở trách những việc tồi tệ của hắn năm năm nay, những hành vi không làm của hắn trong quá khứ. ....hắn nhìn Hoa Dương hăm sâu vào cục diện bế tắc mà không cứu, khi hắn nghe Hoa Dương tuần quốc, ngay cả tang lễ của nàng ấy hắn cũng không tham gia, bây giờ hắn lại còn bán mạng cho “tên cặn bã” kia!

Ha ha. ....

Hóa ra, hắn luôn sống thảm thương như vậy.

Hắn có tư cách gì, có lập trường gì mà hung dữ với Tang Vi Sương? Lời Tang Vi Sương nói có chỗ nào không đúng?

Hắn buông nàng ra, giống như nhặt về một mạng khi suýt chết đuối dưới sông, lúc này hắn trông vừa mệt mỏi vừa mê man.

Thần sắc hắn khiến Tang Vi Sương bối rối, nàng hiểu sâu sắc rằng mình nói sai rồi.

Những lời vừa rồi kia ai cũng có thể nói, ngoại trừ nàng. Bởi vì nàng là Hoa Dương, là Thương Dẫn Tổ từng là bạn thân với hắn.

Chỉ có nàng không thể nói hắn như vậy.

Bạc Ngạn nên sống thật tốt chứ không nên bị nàng xúi giục. ....

Tang Vi Sương hận không thể tự tát mình một cái.

Sau khi biết Tần vương rơi vào tình thế nguy hiểm, trong tiềm thức nàng lại nhẫn tâm muốn lợi dụng Bạc Ngạn! Nàng muốn ép hắn tạo phản!

Tang Vi Sương, người lại nhẫn tâm đến mức vì ý nghĩ của mình mà bất chấp tất cả, thế người có khác gì Phó Họa Khánh và Vương Yên Nhiên?

“Phép khích tướng” vụng về như vậy mà người cũng nghĩ ra được? Người có động não hay không? Bây giờ muốn Bạc Ngạn làm phản thì khác nào ép hắn cả đời không có đường lui?

Phịch! Tang Vi Sương quỳ xuống, tiếng va chạm giữa đầu gối và mặt đất khiến Bạc Ngạn không khỏi liếc mắt nhìn.

- Vi Sương nói năng lỗ mãng, tuyệt đối không phải thật lòng, mong tướng quân trách phạt, lời lỗ mãng trước đó của Vi Sương, xin tướng quân đừng để bụng, một chữ cũng đừng để bụng. ....

Bạc Ngạn nhìn Tang Vi Sương, thấy gương mặt nàng tái nhợt như tuyết đọng dưới ánh mặt trời mùa đông, nàng vậy mà biết sợ, dù hắn không biết nàng sợ cái gì. ....

Sau khi tàn nhẫn tổn thương hắn, nàng lại để xuống sự cao ngạo của mình, cầu xin hắn quên đi.

Nàng rốt cuộc đang sợ hãi cái gì?

Bạc Ngạn giống như thật sự quên đi việc lỗ lòi lúc nãy của nàng, hắn đứng dậy khỏi giường trà, chậm rãi đi về phía nàng, bàn tay to đỡ lấy nàng, khẽ giọng nói:

- Đứng lên đi.

Tang Vi Sương không nói gì, rủi rùi.

Bạc Ngạn đứng phía trước nàng, bàn tay to xoa lên đầu gối nàng. ....

Địu dàng đến thế, tựa như gai nhọn khắp người hắn tiêu tan trong nháy mắt, hắn lại nhớ rất nhiều năm về trước, hắn chỉ là một thiếu niên tuấn tú nho nhã chứ không phải là Bạc tướng quân tính tình quái gở, người người trốn tránh. ....

- Ta không để bụng đâu. ....

Hắn nói:

- Vì Hoa Dương không mong ta xảy ra chuyện. ....nàng ấy thiện lương như vậy. ....còn điều ta muốn làm, chỉ là vì nàng ấy mà sống tốt. ....

Lúc hắn nói, một hàng nước mắt lăn xuống má Tang Vi Sương.

Một giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay hắn, bóng khiến trái tim run rẩy.

Hắn ngừng đầu kinh ngạc nhìn nàng, trong nháy mắt hắn tựa như quay về thời niên thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 130: Tang Heo Nhỏ, Tiểu Lâu Ngốc (4/4)

Ngày mười lăm, cuộc đi săn mùa thu. Tang Vi Sương mặc trường bào màu xanh than, khoác áo lông đen, đeo mặt nạ sắt đen, theo sau Bạc Ngan như hình với bóng.

Đây chính là “quân sư thần bí” phía sau Bạc Ngan – Chủy Vũ đại nhân? Rất nhiều đại nhân đưa ánh mắt đánh giá nhìn Tang Vi Sương.

- Niếp Thận, nhớ những đại nhân nhìn ngó lung tung kia.

Bạc Ngan sắc mặt khó coi nói với Niếp Thận đứng bên cạnh, lại dùng thân thể cao lớn của mình che chắn phía trước Tang Vi Sương.

Khóe mắt Niếp Thận giật giật, im lặng không nói lời nào.

- Đại khái khi nào Hoàng thượng, Hoài Tây vương và Tần vương gia đến?

Bạc Ngan lại hỏi lễ quan bên cạnh.

Lễ quan không dám qua loa, vội vàng nói:

- Giờ Tý ba khắc là giờ lành, Hoàng thượng sẽ tới. Vào giờ Tý đoán chừng Hoài Tây vương và Tần vương cũng tới.

- Hiện tại có bao nhiêu đại thần đến rồi?

- Các tướng quân tứ phẩm trở lên và các văn thần tam phẩm trở lên nhận lời mời hầu như đều đã đến.

Lễ quan lại đáp.

Bạc Ngan đang định phát tay ra hiệu cho lễ quan lui xuống thì có lễ quan khác báo:

- Hoài Dương hầu đến_____

- Hoài Dương hầu giá đáo!

Hai tiếng hô liên tiếp khiến cả sân săn thú yên tĩnh lại, các đại nhân đều nhìn về phía cổng sân.

Thì thấy một đội người ngựa đi đến.

Bạc Ngan cảm nhận được người phía sau hần bước lên trước thì không khỏi quay đầu nhìn lại.

Xuất phát từ chút tư tâm, Tang Vi Sương muốn nhìn rõ hình dáng thực của Hoài Dương hầu! Cho nên nàng bước ra từ sau lưng Bạc Ngan.

Trong đội người ngựa màu đen nơi cổng sân, có một người đang ngồi trên bào tọa được làm từ bạch ngọc.

Thị lực Tang Vi Sương không tốt nhưng vẫn nhìn rõ được sắc mặt người nọ tái nhợt hơi lộ vẻ bệnh tật.....

Chẳng lẽ nàng đoán sai, đến ngày rời khỏi quận Lưu, nàng luôn đoán Thần nhị gia chính là Thần gia gia chủ thanh danh lừng lẫy trong lời đồn! Lúc ở Thần gia biệt phủ, dựa vào ít chuyện mà Vấn Ngọc nói cũng đã chứng thực suy đoán của nàng.....

Trong lòng nàng đã nhận định Thần nhị gia chính là Thần gia gia chủ.

Nhưng.....

Chờ đoàn người kia đến gần, nàng neho mắt nhìn người trên ngọc tọa, người thân thể yếu ớt nọ hoàn toàn không giống Thần nhị gia cao to ngạo nghễ!

Nàng thật sự đoán sai?

- Người còn nhìn chăm chăm hần nữa thì người có bị người khác nhìn bốn tướng quân cũng mặc kệ.

Giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai, Tang Vi Sương không khỏi giật mình, thu hồi tầm mắt.

Lúc này tiếng hô to Hoài Tây vương và Tần vương giá lâm vang lên.

Bạch y thanh khiết, áo ngoài lam khói, hoa quỳnh điểm tuyết, ngân giáp che mặt, tóc đen như thác, không tết không buộc. Hắn bước đến chói lọi như sao, khí thế bức người.

Đúng như nàng nghĩ, hắn tới rồi. .... dù biết rõ là Hồng Môn Yến, hắn cũng sẽ không bỏ lại Trọng Hoa công chúa – tỷ tỷ của mình.

Nàng đoán không sai, nguyên nhân lớn nhất khiến Lâu Kiêm Gia đi sứ sang nước Diêu là vì Trọng Hoa công chúa.

Hắn thiện lương như vậy, đương nhiên sẽ không bỏ lại Trọng Hoa công chúa.

- Theo ta đi lấy cung tên.

Niếp Thận nói bên tai nàng, xoay người đi như một con gió.

Tang Vi Sương chậm rãi thu hồi ánh mắt “quyến luyến”, theo Thận nhi rời đi.

Trời biết nàng muốn nhìn người ấy nhiều hơn biết mấy.

Tang Vi Sương rừ mi, ba ngày sẵn thú chính là cuộc mạng, nàng sẽ đưa hắn rời đi.

Nàng sẽ cố hết sức bảo vệ chu toàn cho tỷ tỷ hắn – Trọng Hoa công chúa.

Trong Tiễn Các, tên đủ loại đủ kiểu khiến người xem hoa cả mắt.

Năm Hoàng Kiến thứ mười lăm triều Vũ, nàng mười bốn tuổi từng theo phụ hoàng tham gia săn thú một lần.

Sau lần lạc đường trong rừng săn hoàng gia ấy, khi về cung, nàng đã sai người vẽ lại bản đồ rồi học thuộc.

Thời gian đã trôi qua nhiều năm nhưng nàng vẫn nhớ được đại khái.

Cho nên tối qua nàng đã vẽ lại bản đồ của rừng săn hoàng gia, dùng bút nhỏ vẽ lại trên mảnh giấy lớn cỡ bàn tay.

Trong Tiễn Các, Tang Vi Sương hỏi Niếp Thận:

- Tên này phân chia thế nào?

Bảo nàng làm những việc này thì đừng trách nàng “lạm dụng chức quyền”!

- Long vũ vàng là Hoàng thượng, long vũ bạc là chủ tử, long vũ đỏ là Hoài Tây vương, long vũ tím là Hoài Dương hầu, tướng quân tứ nhị phẩm trở lên là long vũ đen, tam phẩm là long vũ xanh, tứ phẩm không có màu. Các văn thần đều dùng tên cán đỏ long vũ trắng.

Chỉ không nói đến Tần vương.

Tang Vi Sương cong môi cười thâm ý, nhìn quanh Tiễn Các một vòng thì thấy trong một chỗ có tên cán trắng long vũ đen, mắt tức thì chua xót.

Màu sắc quá mức rõ rệt nên với người thị lực không tốt như Tang Vi Sương mà nói thì rất chói mắt.

Có lẽ đây là tên do Phó Họa Khánh chuẩn bị cho Tần vương.

Đen trắng kết hợp, ha ha, Phó Họa Khánh muốn đưa người vào chỗ chết lại không chút che giấu.

Lớn mật và cao ngạo.

Lẽ nào hắn ta cho rằng bóp chết Tần vương đơn giản như bóp chết một con kiến, cảm thấy khô khan vô vị nên bày ra “trò chơi” này cho người khác chút gợi ý?

Lúc Tang Vi Sương và đám người Niếp Thận, Tần Dương khiêng cung tên ra ngoài thì Hoàng thượng đã tới.

Nàng không nghe Phó Họa Khánh và hai vị thừa tướng nói gì, bởi cuộc săn đã bắt đầu.

Phó Họa Khánh mặc chiến giáp bằng vàng ròng, Bạc Ngan mặc chiến giáp bằng bạc, Tần vương cũng mặc cùng màu với hắn. ....

Các vương gia và đại nhân còn lại đều đã thay xong chiến giáp, tạm thời không đề cập tới.

Trong lòng nàng biết cuộc săn sắp bắt đầu.

Nhưng, lúc này nàng mới phát hiện, những người đi theo Bạc Ngan vào rừng săn lại không có mình?

Đây được xem là gì?

Hắn muốn nàng đi theo hắn là để xem trò vui?

Trong cơn giận dữ, Tang Vi Sương đeo cung tên trên lưng, đi về phía giáo trường, vận khinh công, đạp Tần Dương một cước, ngồi lên hắc mã.

Tần Dương bị nàng đạp xuống đất trợn mắt há hốc mồm, may mà Hoàng thượng đi rồi, mấy vương gia và tướng quân cũng đã đi xa.

Các lão thần và vài văn thần còn ở lại giáo trường tán gẫu thấy cảnh ấy thì đưa nhau cười to.

- Này, Chủy Vũ đại nhân, ngài muốn đi ta cũng đâu có cản ngài, ngài có cản như vậy không?

Tần Dương đứng dậy, phui phui bụi đất trên người.

Dưới mặt nạ sắt đen, Tang Vi Sương đỏ mặt:

- Đắc tội rồi. Tần đại nhân.

Rồi nàng giục ngựa chạy như điên.

***

Cuộc săn đã bắt đầu được nửa ngày, các thế lực đều phân tán trong rừng săn hoàng gia.

Đây là cuộc săn mở ra lần đầu tiên sau năm năm Hoàng đế Đại Diệu tại vị.

Với rừng săn hoàng gia mà nói thì đây là sau mười năm mới có người “xông vào”.

Nghĩ cũng biết, trừ Hoàng thượng và Tang Vi Sương ra, những thế lực khác vào rừng này đều không rõ địa hình!

Có lẽ, Phó Họa Khánh cũng không rõ lắm.

Với Tang Vi Sương, điều trước mắt phải làm là mau chóng tìm được Lâu Kiêm Gia.

Sau đó dẫn hắn đi từ hồ băng của rừng săn hoàng gia.....

Không biết thứ nàng để lại, người của Kiêm Gia có phát hiện hay không.....

“Tiểu Lâu ngọc.....ngươi nhất định không được xảy ra chuyện.....chờ ta.....nhất định không được xảy ra chuyện.....”

“Tiểu Lâu ngọc, ngươi có thể không thích ta.....nhưng ngươi nhất định phải sống.....sống thật tốt.....”

Nàng cứ nôn nóng gọi trong lòng như thế.

Nàng giục ngựa chạy điên cuồng, chỉ trách mình thị lực không tốt, hiện tại nàng chỉ mong mau chóng tìm được Tần vương, càng mong người của Phó Họa Khánh vẫn chưa ra tay!

***

Lại nói về bên Tần vương, sau khi vào rừng săn hoàng gia chưa tới nửa canh giờ thì có bóng người theo sau bọn họ, sát khí mạnh mẽ như sấm sét, như dung nham.....

Tần vương hạ lệnh chạy trốn. Lúc tìm được nơi ẩn nấp, Yên Bính phân tích địa hình, Tần Đình quan sát thiên tượng, tìm đường thoát ra ngoài.

Sau nửa ngày, Tần vương dẫn bảy thị vệ lui đến một hang động, lúc này mới không cảm nhận được sát khí nặng nề kia nữa.

- Không biết người của Lâu sư huynh có cứu được công chúa hay không, bây giờ chúng ta căn bản không cách nào liên hệ được với công chúa, nếu không ngoan ngoãn tham gia cuộc săn thì trước đó Hoàng thượng chắc chắn sẽ xuống tay với công chúa.

Ngụy Kỳ lẩm bẩm.

- Chúng ta vào rừng đã nửa ngày mà vẫn chưa tìm được lối ra, chúng ta làm thế nào để nhanh chóng ra ngoài, hội hợp với người của Lâu sư huynh rồi cứu công chúa, rồi khỏi đây?

Yên Bính gấp gấp xoay vòng vòng, tay gõ gõ lên vách hang động.

Tần Canh im lặng nhìn Yên Bính:

- Thiên tài địa lý như ngươi cũng không biết thì đừng trông cậy vào ta. Nếu ngươi muốn chứng minh ngươi không chỉ biết xử lý hoa hoa cỏ cỏ thì nhanh chóng tìm lối ra đi, bằng không sát thủ của Hoàng đế chết đảm kia nhất định sẽ tìm được cái hang này đây.

Tần Canh lại nhìn Hàn Đình:

- Làm ơn, vị đại sư thiên văn này, ngươi cũng mau mau lên, gia không muốn ở đây chờ chết.

Tề Giáp và Sở Ất ngồi một bên.

Triệu Mậu ôm kiếm canh gác bên cạnh Tần vương.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên Triệu Mậu ngẩng đầu, kinh hãi nói:

- Có tiếng vó ngựa.

- Đang hướng về bên này.....

Tề Giáp cũng nghe thấy, cau mày, đứng dậy đi tới cửa hang.

Bảy người trong hang lập tức đề cao cảnh giác, ngừng thở, kiếm trong tay tạo thành tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Không có mùi sát khí, hình như không phải thích khách do tên nhãi Hoàng đế phái tới.

Có lẽ chỉ là một đại nhân nào đó bất cẩn, lạc đường đến đây? Hoặc là một thị vệ hay võ quan nào đấy?

Tiếng vó ngựa đi xa, người trong hang cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mấy thị vệ tiếp tục làm những chuyện nên làm, đồng thời cầu nguyện người của Lâu sư huynh hành động nhanh nhanh một chút, sớm cứu được Trọng Hoa công chúa ra ngoài.

- Yên Bính, ta hạn cho ngươi trước khi trời tối nhất định phải tới lối ra! Không phải ngươi nói cái hang này chắc chắn có thể thông ra ngoài sao?

Tần Canh không nhận được lại găm thét, sau đó tiếp tục giúp gõ gỗ lên vách hang.

***

Hoàng hôn, một nơi trong rừng sâu hoàng gia.

- Khốn kiếp, cả đám người mà cũng để mất dấu!

Dạ Oanh quát roi vào người một kẻ ám sát.

Đôi mắt diêm dúa của ả nhìn thoáng qua ánh tà dương nơi chân trời.

Sắp qua một ngày rồi! Tần vương kia cũng không có bản lĩnh rời khỏi rừng sâu hoàng gia trong một ngày!

- Ba mươi người ám sát, một trăm tử sĩ, toàn bộ đuổi theo, theo ta lấy thủ cấp Tần vương!

***

- Sao thế này?

Tần Canh đột nhiên rống to.

Trong bảy người, võ nghệ Tần Canh kém nhất, ngay cả Tần Canh cũng nghe được tiếng vó ngựa và cảm nhận được sát khí thì có thể hiểu....

- Là tiếng vó ngựa, rất nhiều người....

Yên Bính hoảng sợ nói.

- Cần ngươi nói à? Ngay cả lão tử cũng nghe thấy, ngươi nói xem có nhiều không?

Tần Canh giận dữ, vừa nói vừa lấy cung phía sau, hấn dùng gươm không tốt nhưng dùng cung thì không đùa đâu!

- Bình tĩnh!

Ngụy Kỷ đâm Tần Canh một đâm.

Đúng lúc này, cung màu đen trắng bị Tần Canh nắm chặt trong tay vỡ vụn. ....

Một tờ giấy nhỏ rơi ra.

- Đây là cái gì?!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Chàng Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.